

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜMÜSPALA

GÜMÜŞPALA

baharistan

Published: 2024

Bölüm-1

İstanbul'da, ağustos ayının kavurucu sıcaklarının hakim olduğu alelade bir yaz günüydü sıradan insanlar için.

Şehirden oldukça uzak hemen orman sınırının şehre bakan yüzünde, görenlerin hafızalarına kazınacak kadar yüksek ve kalın bahçe duvarlarının çekildiği, iç tarafına göz alabildiğince ağaçlandırma yapılmış, belli belirsiz çatısı görülen oldukça lüks olduğu tahmine yer bırakmayan devasa villada neredeyse güneşe bile görüş izni kapatılmıştı.

Onlarca dönüm arazinin üzerine kurulan bu yerleşkenin sahibi Hamza Mahir Gümüşpala çalışma salonunda her zamanki üçlü koltuğun tam ortasına oturmuş sağ ayağını sol bacağının üzerine atmış yavaş yavaş tesbihini çevirmekte diğer yandan da Türk kahvesini içmekteydi.

Rutin olarak bu işlem her sabah gerçekleşir tüm bu süre içinde sağ kolu Yiğit Ali ve sol kolu Nejat orta sehpanın karşısındaki tekli koltuklara oturur ağabeylerine piyasadaki işlerin gidişatı hakkında günlük bilgi akışı verirlerdi.

Gümüşpala bu iki adamı severdi, deli dolulardı ama has adamlardı. Yiğit Ali güneydoğuya oradan da Irak'a yapılacak sevkiyattaki aksamadan bahsediyordu öfkeyle.

"Abi doların yükselişini fırsat bildi bu orospu çocukları malları çok yüksekte açıyorlar. Bizim sevkiyat gecikirse tüm ortadoğuya giden silahlar gecikir başımız ağrır yok yere. Ben diyorum ki gideyim sıkayım kafasına itin sen sağ ben selamet."

Gümüşpala'nın gözü çektiği tesbihte kulağı Yiğit Ali'deydi.

"Aslanım konuştuğumuz para zaten dolar üzerinden değil miydi vereceğimiz miktar neden değişiyor?"

Yiğit Ali hararetli bir şekilde devam etti.

"Abi Türkiye'deki diğer müşterileri ekonomiden kaynaklı sıcak para sıkıntısına girdi bu da ya daha çok mal alın yada aldığınız kadarının fiyatını arttırırım diyor. Aklı sıra bize girecek kendisi zarar etmeyecek pezevenk."

Hamza Mahir konuşmadan tesbihini çekti bir süre sonrasında bakışlarının hedefi doğrudan Yiğit Ali ve Nejat oldu.

"Sevkiyat iptal."

İki adam da aniden gelen kararla kalakaldılar soru işareti beliren gözlerle önce birbirlerine sonra da karşılarındaki adama bakarken ilk itiraz eden Nejat oldu.

"Abi büyük zarar ederiz. Çok yatırım yaptık. Biz de kızdık eyvallah da iptal etmek ağır olmadı mı?"

Gümüşpala oturduğu koltuktan hafifçe doğrulup taviz vermeyen tavrıyla net bir şekilde konuştu.

"Bizde söz ağızdan bir kere çıkar.Benden başka kimin parası, nüfuzu o silahları sınırdan geçirebilecekmiş görelim bakalım. Gelsin yavaşlığı için özür dilesin önce ibne."

Tekrar rahatça arkasına yaslandı. Ortamın sessizliğini bozan telefon sesi oldu.

Nejat oturduğu yerden ayağa kalkıp hemen telefonu açtı muhakkak bekledikleri önemli haberle ilgili olmalıydı.

Karşıdan Selim'in kalın sesi duyuldu

"Nejat abi işlem tamam abi İstanbul'a girdik doğrudan eve mi getirelim?"

Nejat bir eli lacivert takımının pantolonun cebinde, doğrudan yemyeşil bahçeye kapısı olan devasa pencereye doğru yürüdü.

"Sen direkt eve getir koçum. Dikkat edin abi patırtı gürültü istemiyor."

Bunun üzerine Selim hiç bir problem çıkmayacağına dair garanti cümleleri sıralayıp telefonu kapatmak durumunda kalmıştı.

Nejat telefonu kapattıktan sonra tekrar yerine dönerek oturmadan ağabeyine bilgi verdi.

"Abi kızı paketlemişler yarım saate burdayız dedi Selim"

Hamza Mahirin elindeki tesbih üç saniyeliğine durdu.

Bakışları avını tuzağa düşürmüş bir aslanın vahşiliğinde tehlikeli bir hal alırken karşısındaki iki adam da bu bakışın ne demek olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

"Gelsinler bakalım"

Yavaş hareketlerle yerinden kalktı. Kusursuz bir terzinin elinden çıktığı belli olan son derece kaliteli siyah kumaş pantolonunu ve bembeyaz gömleğini becerikli bir şekilde düzelttikten sonra kapıya doğru yol aldı.

-Bir Gün Önce Akşamüstü Saat Beş Suları-

Bahar, bugünkü son hastası Funda hanımı da göndermiş günün yorgunluğunu ve de yoğunluğunu çıkarmak istercesine sırtını esnetiyordu. Bu gidişle ya bel fıtığı olacaktı yada boyun fıtığı. Zaten bu mesleğin kaçınılmaz sonuydu bu iki hastalık.

Tam o sırada kliniğe çok sevdiği hemşiresi aynı zamanda kardeşi gibi yakın gördüğü Esra girdi.

"Abla çok yoruldun bugün birer yorgunluk kahvesi iyi gider diye düşündüm."

Yerinden büyük bir gülümsemeyle kalkan Bahar

"En sevdiğim hemşirem ve de en sevdiğim Esra olduğunu söylemiş miydin?" derken Esra da gülüyordu.

"Abla Allah aşkına tek hemşiren benim zaten" diye gülerek sitem ederken kahveleri masanın üzerine koymuş Bahar'ın en sevdiği findıklı çikolatanın ambalajını açmakla meşguldü.

Bahar da büyük adımlarla masasının yanına gelirken

"Öyle deme ama bak Esra diye bizim üniversitede hem sınıf arkadaşım hem de üst dönem iki kız vardı otomatik olarak onların önüne geçiriyorum seni"

Sonrasında da düşünür gibi yapıp "Aa bak şimdi hatırladım bir de liseden yan sınıfta bi Esra vardı onu da eledin kız hadi yine iyisin" deyip kıkırdadı.

Esra'nın şakacıktan alınmış gibi bakan gözleri aniden hain pırıltılarla parladı.

"Kahvelerden birini sütlü ve şekerli yapmıştım ama sanırım kendime alacağım sen de sütsüz ve şekersiz içersin değil mi abla?"

Bahar, Esra'ya 'hain Esra!' bakışları atarken iki genç kadın da gülüşmeye başlamışlardı.

"Aman Esra seninle uğraşılmaz kızım valla fırsatçısın. İlerde kocan alacak zavallıyı da parmağında oynatırsın şimdiden üzülüyorum enişteme"

Esra kıkırdadı.

"Gülü seven dikenine katlanacak valla napalım bulmuş güzel kızı hiiç laf etmesin."

Bahar bir yandan kahvesini içiyor diğer yandan da çikolatasını kemiriyordu. Esra'ya katılmadan edemedi. Hakikaten güzel kızdı Esra.

Daha on dokuz yaşında olmasına rağmen çok dikkat çekici bi güzelliği vardı. İncecik beli, dolgun vücudu, kocaman siyaha yakın kahve gözleri, beyaz teni, küçücük burnu ve ağzıyla gerçekten de havalıydı.

"Cidden ne güzelsin Esra yakışıklı bi adamla evlen de güzel güzel yeğenler yapın bana. Sakın çirkin birine aşık olayım yeğenlerimi riske atayım deme çok pis bozuşuruz."

Esra bu sözün üzerine hoş bir kahkaha attı.

"Abla ben sen miyim erkekler peşimde kuyruk olsun kim çıkarsa değerlendirecez işte fırsatları" dedi.

Bunları söylerken açıkça eğleniyordu Esra. Amacı topu Bahar'a atmaktı yoksa pekala biliyordu erkeklerin kendisini nasıl da fark ettiğini.

Bahar bu sözler karşısında dudak bükmüştü.

"Aman Esra bilmiyo musun sanki beş yıl üniversite okuduk güya kimseyle el ele bile tutuşmadan mezun olduk. Benim aradığım ilk görüşte aşk, ne bileyim işte görür görmez bir heyecan, uçuşan kelekler falan filan. Hayal yani... Bizim okuldakiler de maşallah kendilerine en uygun kişiyi seçip yüzüğü takma derdindeler ama bak parantez içinde hepsi 'mantık çerçevesinde' "

Esra cevap vermeden önce şöyle bir düşünmüştü işin açıkçası.

"Doğru diyosun etkilenmek öncelikli koşul ama yine de elini sallasan ellisiydi sende bu güzellik varken birkaç tanesine şans verip bi tanısa mıydın ablam malum senin meslek de koca bulmak pek de kolay değil."

İşte bu da Bahar'ın en sevmediği cümleydi.

"Canım ben koca arayışında değilim ki! Spontane olursa olur böyle şeyler. Hem ne diş hekimi ne tıp hekimi doktor birini istemiyorum hayatımda. Az biraz şu monotonluktan çıkaracak heyecan katacak biri olsa fena mı olur be Esra?"

Bahar'ı çok iyi anlıyordu yaklaşık bir buçuk senedir birlikte çalışıyorlardı fakat kısa zamanda abla kardeş gibi olmuşlardı. Bahar'ın herkesten farklı ve de yalnız bir hayatının olduğunu biliyordu. Dadıyla büyüdüğünü çocukluğundan beri can sıkıcı bir

hayat geçirdiğini Bahar bir akşam Esra onun evinde kaldığında gözleri dola dola anlatmıştı.

O an içi daraldı Esra'nın.

"Abla be hiç gitmesen mi İstanbul'a? Bak baban açmış sana bu kliniği ne güzel işinde gücündesin şimdi gidicen oraya duyacak baban ne olacak sonra yine canını sıkacak."

Bahar gülümsedi, acı bir gülümsemeydi bu.

"Şuan kendimi altın kafesteki kuş gibi hissettiğimi en iyi sen biliyorsun. Hem yarın temelli gitmiyorum ki yavrucum bi gidip göreyim kalacağım yeri ayarlayım, başlayacağım üniversiteyi göreyim hemen gelicem. Göreve eylül sonuna doğru başlayacağım o zamana kadar bol bol vakit geçiririz seninle. Üstelik biliyorsun düzeni kurayım seni de alıcam yanıma yazdırıcam seni bi özel dershaneye kavuşcan kız hayallerine. Senden de dişli avukat olur yalnız Esra"

İki kız da aynı anda hayallere dalıp gitti.

Esra için bunların hayali bile çok güzeldi, umuttu.

Üvey baba elinde zor şartlarda okumuş sağlık meslek lisesi çıkışlı bir hemşireydi. Zamanında hukuk okuyabilmek için kazandığı anadolu lisesine gitmek istemiş bunun için çok gözyaşı dökmüştü fakat evlerinin yakınındaki bu okula dahi yazılabilmek için üvey babası zar zor izin vermişti.

Bahar derse yapardı, çok güveniyordu Bahar'a.

O yüzden midir bilinmez hep yanan bir umut ışığı vardı yüreğinde. Bir gün hayallerine kavuşacaktı.

Bahar saatine baktı ve telaşla ayaklandı.

"Oo Esra lafa daldık unuttuk saati bak görüyor musun? Zeliha sultan merak eder beni hem daha eve gitmeden Ercü'yü aramam lazım malum o götürecekt yarın sabah İstanbul'a."

Esra uzun zamandır ısrarla söylediği konuya değinmeden edemedi.

"Bu Ercüment sana aşık bak demedi deme seni İstanbul'a kaçırıp kendine de yol yapıyor. Esra demişti de yaşı küçük diye dinlememiştin dersin"

Bahar ofladı.

"Yok artık daha neler saçmalama kızım kaç senelik arkadaşım. Çocuk bi iyilik yapacak burnundan geldin he geçen gün de laf soktuğunu anlamadım zannetme."

Esra hıhladı bilmiş bir edayla.

"Ercüment'in e'sini duysa adam hoop kapımızda valla kusura bakma da kimse kimseye bedavadan bu kadar iyilik yapmaz bu devirde."

Bahar Esra'yı boğazlayacak gibi üstüne doğru eğilince Esra gülerek ayağa kalktı.

"Tamam tamam demedim bir şey"

Bahar da gülerek ayna karşısına geçmiş beyaz önlüğünü çıkarıp kıyafetlerini düzeltiyordu.

"İyi ki demedin yani bir şey. Hadi ben kaçıyorum artık ufaktan Esrcım. Yarın herhangi bir durumda ne diyeceğini biliyorsun ben iki günlüğüne kongreye gidiyorum

İzmir'e. Her şeyi ayarladım kongreye bilet de aldım zaten kimse bir şeyden şüphelenmeden gidip geleceğim."

Bahar'ı kliniğin kapısına doğru geçiren Esra bir yandan da Bahar'a cevap veriyordu.

"Merak etme sen abla her şey kontrolüm altında hem sanki beni tanıımıyosun" dedi sitemle.

Bahar gülerek koridorda ilerliyordu.

"Kızım ben senin rol kabiliyetine kendimden çok güveniyorum."

Kapı girişinde Esraya dönerek "Ee var mı bakalım İstanbul'dan istediğin bir şey yavru kuş?" diye sordu.

Esra'nın içindeki sıkıntı göğsünü daraltıyordu. Bahar ne kadar rahatlatmaya çalışırsa çalışsın geçmiyordu bir türlü.

Konya'ya geri geldiğini kendi gözüyle görsün ancak o zaman rahatlayacaktı.

Zoraki bir gülümsemeyle "Canının sağlığı ablam" deyip sarıldı Bahar'a.

İki kardeşin veda sarılmasıydı bu. Bahar kapıdan çıkarken gülümseyip, göz kırptı genç kıza.

Bölüm-2

'Bir şeyi yapabilme yetkinizin olmasıyla o şeyi yapabilme yetinizin olması bambaşka şeylerdi.'

Mesela Bahar'ın tam yedi yıldır ehliyeti vardı fakat bir sorun bakalım araba kullanmayı biliyor muydu?

Hayır.

Bütün denemeleri tam bir fiyaskoyla sonuçlandığı için çok uzun zamandır deneme işinden de vazgeçmişti.

Klinikten çıkıp yürüyerek eve geldiği yetmezmiş gibi bir de ayağındaki güzel yüzlü şeytan küçük parmağını sakat bırakmak üzereydi.

Bugünkü ikinci dersimiz neydi?

'Dış görünüş yanıltırdı.'

Bahar'ın bu hayatta kafaya koyup da yapmayı başaramadığı pek az şey vardı. Araba kullanmak ise kesinlikle bu listenin başını çekiyordu ama olsundu işten eve yürüyerek gelip giderken aynı zamanda spor kariyerini de başlatmamış mıydı canım bir de bu taraftan bakmak lazımdı.

Aslına bakılacak olursa genç kadının evi ile kliniği maksimum on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve bu kadarcık yol için taksi çağırmak Cafer amcaya ayıp olacağı için yürümeyi tercih ediyordu.

Bahçe kapısındaki güvenlik görevlisine şöyle bir bakmakla yetinip ilerledi Bahar. Bu adama nedense hiç ısınamamıştı.

Çok sevdiği eski güvenlikçileri Mehmet amca ani bir kararla Almanya'daki oğlunun yanına yerleşmeye karar vermiş bu sevimsiz adam da kısa sürede işe başlamıştı.

Kapıda, çantasının içinde uzunca bir anahtar arama seansı yapan genç kız söylene söylene nihayet eve girebilmişti.

Elindeki anahtarı ertesi günkü kısır döngüyü başlatacak şekilde gelişigüzel çantasına fırlattı.

Hemen ayağındaki canavarları çıkartıp ev terliklerini giydi.

Bugünkü neden hayati tehlikesi bulunan küçük parmağı olsa da asıl neden her zaman Zeliha hanımdı.

'Namaz kılınan eve ayakkabıyla girilmezdi, giren bacağına terliği yerdii!'

Mutfağa doğru seslendi hemen.

"Zeliha sultan ben geldim evde misin?"

Yaşlı kadın elinde mantı tenceresiyle birlikte salona girdi yemek masasına doğru yürüyordu.

"Hoşgeldin kızım hadi açsındır üstünü değiştir gel yardım et bana."

İşten kaytarmaya çabalayan Bahar sevimli olduğunu düşündüğü ses tonuyla şansını zorluyordu.

"Yapılacak bir şey kalmamış ki Zeliha sultan sen her şeyi hazır etmişsin"

Bu Bahar'ın çocukluğundan beri kullandığı yöntemdi ve Zeliha hanım farkında olmasına rağmen arada yermiş gibi yapardı ama maalesef bugün Bahar şanslı gününde değildi.

"Salata yapılacak kızım onu da sen yapiver, artık mantı açmak benim neyime olmuş vallahi çok yoruldum"

Genç kız son kozlarını oynuyordu.

"Bence mantının yanına salata yakışmıyor hiç zaten gerek yok ki"

Tüm bu itiraz süreci içinde Bahar ayakta dikilip laf anlatmaya çalışmakla meşgulken Zeliha hanım mutfaktan gelecek her şeyi masaya taşımıştı bile.

"Hadi ordan kim alacak seni bu üşengeçlikle bilmem valla. Adamı da aç koyarsın sen iki güne gelir koyar gider kapımıza. Çoluğuna çocuğuna ne pişirir de doyurursun o konuya hiç girmiyorum bile."

Bahar konunun yine evlilik müessesesine nasıl geldiğini sorgulamadı bile oflayıp puflayarak yukarı kattaki odasına doğru merdivenleri çıktı.

Zeliha hanım ise gülen gözlerle onu izliyordu.

Bahar'ı çok güzeldi.

Denizleri deryaları içine alan kocaman badem gözleri vardı. O güzelim gözler mavinin bin bir tonuna bürünürdü.

Zeliha hanım ne zaman nazar değmesin diye dua okusa hep kızın gözlerine doğru üflerdi dualı nefesini.

Teni öyle beyazdı ki çocukken yazın yüzünde çıkan çillerden şikayet edip ağlardı. Zeliha hanım sırf Bahar ağlamasın diye çareyi her gün yüzüne en üst düzey korumalı güneş kremleri sürmekte bulmuştu.

Ağzıyla, burnuyla bebek gibi bir yüzü vardı Bahar'ın. Ergenlik çağında da ufak tefek oluşuna takmış az başının etini yememişti kadıncağzın. Daha sonradan güzelliğinin farkına varmış olacak ki boyu konusundaki takıntısından vazgeçmişti de Zeliha hanım'a rahat bir nefes aldırılmıştı.

Yaşlı kadın Bahar'ın arkasından bakarken içinden her zamanki duasını yineledi.

"Allah'ım sen hayırlı bir adamla karşılaştı Baharımı. Öksüzlüğünü, kimsesizliğini unutturacak birini çıkar karşısına."

Akşam yemeği sonrasında birlikte masayı toplamışlar, balkonda karşılıklı çaylarını içmişlerdi.

İçeriye salona girdikleri sırada genç kadın artık odasına gitmek niyetindeydi ama bir taraftan da suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Bu yaşına kadar kendisini büyüten kadını arkasında bırakmak istemiyordu fakat babasının karşısında da suç ortağı istemiyordu.

Zeliha hanımı çok severdi Bahar. Ne de olsa bu vakte kadar kendisine pek az kişiyi sevebilme hakkı verilmişti. Annesi ve de babası olmayan bir çocuk için tutunacak daldı dadısı. Üzerinde emeği çoktu.

"Zeliha sultan ben odama çıkıp valizimi hazırlıyorum. Yarın erkenden yola çıkıyoruz Ercü'yle biliyorsun."

Zeliha hanım izlediği diziden başını çevirip imayla söylendi.

"Demek Ercü'yle gidiyorsunuz. Maşallah Ercüment oğlum da pek yakışıklı."

Bahar gözlerini devirirken bir taraftan da söyleniyordu.

"Allah aşkına sen de başlama arkadaşız biz. Ar ka daş"

Kadın muzip bir yüz ifadesiyle tekrar konuşmaya başladı.

"Olur çocuğum arkadaş da olur bakarsın yarın iki gün sonra başka şeyler ..." Sözüünü tamamlamasına izin vermeden Bahar iki yüzünden öpüp iyi geceler deyip koşarak odasına çıktı.

Gerekli tüm eşyalarını valizine hazırladıktan sonra banyoda kişisel işlerini halledip pijamalarını giydi yatağına yatarken telefonunu da eline aldı.

Ercüment'ten mesaj vardı.

"Sabah altıda oradayım. Sabah ağaç etme bak beni :)"

Bahar gülümsedi Ercüment'in mesajını cevapladı.

"O kadar heyecanlıyım ki altıdan önce kapıdayım:)"

Ercüment'tin Bahar'ın mesajına yanıt vermesi yaklaşık on saniye falan sürmüştü.

"Yanında olacağım için mutluyum. İyi geceler"

Bahar gelen mesajı okuyup telefonunu komodinin üzerine koydu ve İstanbul'daki kuracağı hayatı düşünerek uykuya daldı.

Takriben dört saatlik bir yolculuğun ardından Bahar'ın midesi isyan bayraklarını çektiği için mola vermişlerdi.

Kahvaltılarını yapmışlar günü planlıyorlardı.

"Önce üniversiteye gidip senin işlemlerini halledelim başvurunun bitmesine daha on beş gün var ama tekrar gelemeyebiliriz"

Bahar çayını yudumlarken bir taraftan da Ercüment'i dinliyordu. Hemen söze girdi.

"Tabi tabi aynen hemen üniversiteye gidelim bu şehre giriş kapım orası benim. Önce ordan başlamak istiyorum."

Ercüment kızın heyecanlı hallerini tebessümle izliyordu.

"Sonrasında yakın bi yerden ev tutarız. Tabi yürüme mesafesi olması lazım senin için malum..."

Bahar kaşlarını çatarak homurdandı.

"Kendim öğretemedim demiyosun da dalga geçiyosun bir de öyle mi Ercü bey?"

Genç adam bu cümlemin üzerine kahkahayla cevap verdi.

"Sağını solunu öğrenmek için de beni beklemeseydin keşke"

Bunun üzerine Bahar da gülüp önünde duran kesme şekerlerden birini Ercüment'e attı.

"Arkadaş dediğin kusur kapatıcı olur bir de bizimkine bak resmen hain"

Bir taraftan konuşup diğer taraftan da ayağa kalkmaya çalışan Bahar "Canım ben bir lavaboya gideyim sonra yavaştan kalkalım istersen?" dedi.

Ercüment başıyla onaylarken Bahar çoktan restaurantın lavabosuna doğru yürümeye başladı.

Ercüment derin bir iç çekerek önüne döndü.

Aklında her zamanki gibi tek kelime dönüyordu,arkadaş...

Bahar lavaboda işlerini hallettikten sonra Ercüment'in yanına gitmeye yönelmişti ki tişörtünün üzerinde minik bir reçel lekesi farkettiler.

'Aferin Bahar, aferin kızım çocuk gibisin' diye söylenirken arabadan bir tişört alıp değiştirmeye karar verdi.

Söylene söylene otoparkta yürürken arabayı bir türlü bulamıyordu.Küçük otoparkın içinde çok fazla araba olduğu için anahtarı görevliye teslim edip öyle çıkmışlardı. Mecburen görevli adamın yanına doğru gidip sordu.

"Afedersiniz biraz önce arabayı bırakmıştık ama bulamıyorum yardımcı olabilir misiniz acaba?"

Adam etraftaki arabaları hızlıca taradı.

"Abla seninki 42 BHR miydi?"

Bahar sabırsızca onayladı.

"Evet evet ne tarafta?"

Adam koluyla en köşe tarafı gösterdi.

"Şu tarafa aldık abla buyur anahtarın"

Hızlıca teşekkür edip anahtarı aldı. Araba o kadar alakasız bir köşeye çekilmişti ki 'otoparktan atsaydınız bari bebeğimi' diye söylenerek yanına ulaştı.

Bagajı açıp tişörtünü alacağı sırada arkasında bir karartı hissetti.

Tam doğrulup yüzünü döneceğinde ağzına ve burnuna kapatılan bezle anında karanlığa doğru çekildi.

Bölüm-3

Gümüşpala'nın hayatında baki olan iki kadından biri yıllardır bu devasa evi çekip çeviren, evdeki tüm bu koca koca adamların sayıp, sevgi duyduğu Hafize hanımdı.

Diğeri ise yetmiş yaşına da gelse içindeki yangınıydı.

Ne zaman aklına düşse ciğerlerine nefesi ne tek seferde alabilirdi ne de tek seferde verebilirdi.

Sıkışıp kalırdı hava düğümlenirdi adeta boğazında.

Annesiydi sebebi bu yaranın.

Küçücük çocukken gidişine gizli gizli ağladığı; yeni yetme delikanlıyken arkasından kızgınlıkla duvarları yumrukladığı, etrafa saldırdığı; yıllar sonra öğrendikleriyle senelerce günahını aldığını öğrendiği, ciğerini yakıp kavuran kadın, anası.

Çalışma masasının çekmesinden çıkardığı gümüş işlemeli narin çerçeveye suçlulukla bakan adam pür dikkat inceliyordu güzel yüzlü kadını.

Bir eli masanın üzerinde acele bir ritim tutturmuş giderken odadaki tek ses karşı duvardaki antika saatten geliyordu.

Hamza Mahir Gümüşpala 34 yıllık yaşamının hiçbir davasına kadınları alet etmemişti.

Hiçbir zaman bu kadar alçakça davranmamıştı fakat öyle feci bir yangının ortasına savrulmuştu ki bir damla suyun hatrına yakıp yıkmayı göze alıyordu.

Yıllardır edindiği prensipleri, kuralları, sınırları ne varsa yerle bir olmuş, küle dönmüş uçup gitmişti.

İntikam ateşi adamın içinde öyle harlı yanıyordu ki o ateşe yaklaşmanız demek ancak ve ancak sizin de yanmanız demektir ve adam kendi elleriyle ateşe atacağı kişiyi bekliyordu.

Derin bir nefes alıp çerçeveyi yerine özenle kaldırıp odadan ayrıldı.

Bahçeye adımını atar atmaz yirmi kadar adamı hemen kapının sağ ve sol kanadına elleri önlerinde birleştirilmiş şekilde karşılıklı tek sıra dizildiler.

"Nejat nerede?"

İçlerinden en eski adamlarından olan Ferhat bir adım öne çıkıp cevap verdi.

"Depoda abi"

Hamza Mahir adamlarının önünden geçerken Ferhat'ın omzuna iki kere ağır hareketlerle vurup öyle geçmişti.

Bu ağabeyinin lüğatında 'sağol koçum' gibi bir şeydi ve Ferhat bu hareketle sevildiğini hissedirdi.

Yeniler it gibi titrer, korkardı ağabeyinden eskiler ise hayranlıkla bakar, saygı duyarlardı.

Bu durum tam olarak Gümüşpala etkisiydi.

Loş ışığın hakim olduğu depoyu yalnızca küçük bir pencereden içeri sızan ışık huzmesi aydınlatıyordu.

Deponun ortasına doğru adımlayan Hamza Mahir, Nejat'ın sandalyeye bağladıkları adamı gözü dönmüş bir şekilde dövdüğünü gördü.

Adamı hallaç pamuğuna çevirmişti. Ağzından burnundan oluk oluk kan geliyordu. Hararetinden henüz kendisini bile fark etmiş değildi.

"Ulan Nejat hiç elinin ayarı yok."

Ağabeyinin sesini duyar duymaz toparlanıp o tarafa yöneldi Nejat.

"Abi seni beklerken laflıyorduk arkadaşla" Arka tarafına doğru başını döndürüp "Dimi lan Behçet?" diye alayla sordu yarı baygın adama.

Hamza Mahir 'tövbe estağfurullah' der gibi kafasını sağa sola çevirdi. Elini Nejat'ın ensesine atıp kendisine yaklaştırdı.

Kimsenin duyamayacağı bir sesle konuşmaya başladı.

"Ulan ben sana demiyor muyum beyaz gömlekle yapma şunu diye yiyeceksin bir gün Hafize anandan dayacağı haberin yok"

Arkasında çocuk gibi suçlanmış gömleğini inceleyen bir Nejat bırakıp seri hareketlerle sandalyeye bağlı adamın yanına gitti.

Adamın biraz önce kapanmaya başlayan bilincine eşlik eden gözleri bir anda şeytan görmüş gibi açıldı.

Dayak yemekten pelteleşmiş dili "pala,pala,pala" diye tekrar ederken, Gümüşpala ellerini adamın oturduğu sandalyenin iki yanına koymuş üzerine doğru eğilmişti.

"Mallar nerede?"

Adam çarçabuk "Bilmiyorum abi Allah belamı versin bilmiyorum" diye hızlı hızlı sayıklamaya başladı.

Hamza Mahir "Semih!" diye bağırdı.

Semih, abisinin ne istediğini bilir şekilde çarçabuk yanına geldi "Buyur abi" diyerek el emeği göz nuru, kendine hayranlıkla baktıran gümüş oymalı palayı kabzasından çıkarıp ağabeyine uzattı.

Gümüşpala bağlı adama kükredi.

"Dilinden başlayayım ki bir daha yalan konuşmasın. Uzat lan siktiğimin dilini!"

Bir elinin işaret ve baş parmağı arasına adamın ağzını sıkıştırmıştı söylediğini yapacağını garanti eder bir otoriteyle.

Adam bilmediğine dair yeminlerin bir işe yaramayacağına emin oldu.

"Abi Mümtaz var Hataylı lakaplı o bilir sınırdaki uçan kuşu belki onun işidir vallahi başka bir şey bilmiyorum Allah belamı versin bilmiyorum."

Yüzü gözü dağılmış adamın suratına yaklaşık on saniye kadar baktı Gümüşpala aniden elindeki palayla dilinin bir kısmını kesiverdi.

Adamın ağzından oluk oluk kan fişkırıyordu. Kendisi bile anın şokuyla ne yaşadığının farkına geç varan adamın çılgınlıkları tüm depoyu doldururken, gençten bir delikanlının getirdiği havluya elini silen Hamza MahirGümüşpala Semih'e döndü.

"Sabaha kadar bu orospu çocuğunu bekleyemem aslanım götürün bunu atın aldığınız yere. Diğer ibneyi bulun işi çözmeden gelmeyin."

Semih abisinin her bir dediği kelimeyi hafızasına kaydedip "Nasıl emredersen abi" diyerek geri geri uzaklaştı.

Gümüşpala tüm heybetiyle depodan çıkıp bahçede kısa bir yürüyüşün ardından eve girip doğruca odasına gitti.

Siyah mobilyaların hakim olduğu odada çok az eşya vardı.

Gereksiz kalabalığı sevmezdi.

Kapıdan girince sol tarafta özel yapım olduğu kendini hemen belli eden en az beş kişilik devasa büyüklükte bir yatak, iki yanındaki komodin ve kapının tam karşısındaki boydan boya camın önünde tekli bir koltuk.

Odadaki tüm eşya bundan ibaretti.

Yatağın ucunda duran markizin kendini sığıntı gibi hissettiğini bir bakışta anlayabilirdiniz.

Üstündekileri seri hareketlerle çıkaran adam siyah takımının pantolonunu ve siyah gömleğini giydikten sonra tesbihini cebine attı ve odadan ayrıldı.

Bilinci yavaş yavaş yerine gelen Bahar ilk etapta olanları algılayamasa da aklına geliveren görüntülerle aniden gözlerini açtı.

Bagajdan tişörtünü almak için eğilmesi, arkasında oluşan karartı ve karanlık.

Saatler sonra açılmasıyla gün ışığına adapte olmakta zorlanan gözlerini bir kaç defa açıp kapattı tekrardan. Başında davul çalan bir halay ekibi vardı ve düşünmesini, olayları idrak etmesini acayip zorlaştırıyordu şuan sağolsundu.

Bir aracın içinde olduğunu anladığı anda Allah bilir kaç saattir uyuduğundan külçe gibi olmuş bedenini toparlamak için doğrulmaya çalıştı.

Oldukça lüks bir arabanın içinde ön tarafta arabayı süren ve sağ koltukta oturan olmak üzere iki tane çam yarması gibi adam vardı. Tabii bir de yanında oturan adamı sayarsak üç çam yarması ederdi ve Bahar'ın bu adamlarla nasıl başa çıkacağı konusunda bir fikri yoktu.

Uyandığının farkına varan yanındaki adam alayla söylendi.

"Ooo uyuyan prenses sonunda uyandınız demek"

Bahar arabanın koltuklarında iki dizinin üzerine doğrulmuş adama tepeden bakmaya çalışırken öfkeyle bağırdı.

"Bana bak benimle gevşek gevşek konuşma nereye götürüyorsunuz beni?"

Öndeki iki çam yarması kahkahalara boğulurken yanındaki adam daha çok küçücük bir kızdan böyle muamele görmeye içerlemiş gibiydi.

Bahar bu sefer de ön taraftakilere çattı.

"Ne gülüyorsunuz be! Size bir soru sordum nereye götürüyorsunuz beni ayrıca kimsiniz siz?"

Bahar'ın en nefret ettiği şey ciddiye alınmamaktı. Adamlar cevap vermeye dahi tenezzül etmiyorlardı. 'Başçavuşun eşiği mi anırıyordu burada?"

Hışım la eli direksiyona giderken sürücü koltuğundaki adam bu hamleyi hiç beklemediğinden olsa gerek anlık olarak hakimiyetini kaybetsede yıllar ona hem araba kullanıp aynı zamanda silahlı çatışmaya dahil olmayı öğretmişti şükür.

Hayat buydu ya işte ne zaman neye şükredeceğiniz hiç belli olmuyordu.

"Ulan Okan sahip olsana olum kıza geberttiricek misin sen bizi?"

Eli ayağı bir saniye olsun durmayan Bahar'ı zaptetmek küçücük arabada en kolay şey değildi. Saat başı arandıklarına göre kız değerliydi.

Başına bir iş gelirse Gümüşpala üçünü de siker atardı.

Mecburen o an için halledilebilecek en zararsız yolla "Valla güzelim bunu sen istedin" diyerek Bahar'ı yeniden derin bir uykunun içine yolladı genç adam.

Genç kadının bilinci ikinci kere yerine gelirken dışardan gelen konuşma seslerini ve de arabanın durmuş olduğunu algıladı.

Yavaştan gözlerini açtığında hala arabada olduğunu seslerin geldiği taraftaki kapının ise açık olduğunu farketti.

'Diğer kapıdan çaktırmadan çıkıp kaçmak gibi bir şansı olur muydu acaba?"

Eli kapının kilidini yoklamaya çalışırken kulakları da konuşan adamlardaydı.

Arka tarafta oturan gerizekalının sesi ydi bu.

"Efendim emanet sağ salim arabada."

El pençe divan patronunun önünde dikiliyordu.

"Uyanması neden bu kadar uzun sürdü Okan?"

Gümüşpala'nın sert davudi sesi ortama hakim olurken Bahar'ın kapı kulpundaki eli bir anlığına dondu kaldı.

Bu sesin sahibi de kendisi gibi heybetli biriye burdan kaçmasına imkan yoktu.

Bir taraftan dışarıdaki adamı kısa boylu, şişman ve hareket etmeye mecali olmayan biri olarak hayal edip kendini teselli etmeye çalışırken diğer taraftan da eli bir kez daha kapıyı yoklamak üzere yola çıkmıştı.

Okan ise ağabeyinin sorusunu cevaplamakla meşguldü. Kızın uyanır uyanmaz nasıl kendilerine saldırdığından, atlattıkları kazadan bahsederken her ne kadar erkeklik gururuna yediremese de karşısındaki adamın gazabına uğramak istemiyordu.

Yalanı sevmezdi Gümüşpala. Yalanı sevmediği kadar yalancıyı da sevmezdi.

Bunu emrinde çalışan herkes bilirdi.

O nedenle kendine güldürmek pahasına anlattı.

Hamza Mahir cevabın doğruluğundan tatmin olmuş olacak ki fazla üstelemedi.

Arabaya doğru yönelirken bu defa söz alan Selimdi.

"Hamza abi bir mazuratımız var izin verersen"

Bir eli kapının kulpunda kafasını adamına doğru çevirdi Hamza Mahir.

"Söyle koçum"

Selim hemen söze girdi.

"Abi yanında arabayı süren bir herif vardı adı Ercüment ne yapalım onu?"

Bahar, Ercüment'in adını duyar duymaz içini bir panik dalgası kapladı.

Kendi derdine düşmüş Ercü'yü unutmuştu.

Kendisini kaçırın adamlar Allah bilir ona da ne yaparlardı?

Nefesini tutmuş patronları olacak o adamın cevabını bekliyordu.

Hamza Mahir arabadan içeri doğru eğilmeden hemen önce "Takipte kalın ayak bağı olacak olursa sıkın kafasına" derken bir taraftan da Bahar'ı kucaklamış ve arabandan çıkartmıştı.

"Daha fazla numara yapma sende!"

Bahar 'ın biraz önce duyduklarından dolayı vücudundan bir şok dalgası geçerken bir de bu adam tarafından kucaklanmış götürülüyordu.

İstemsiz bir şekilde uyuyor numarası yaparken kulaklarına dolan sesle kendisine seslenildiğini biraz geç de olsa farkettiler.

İfşa olmanın verdiği mahcubiyetle gözlerini araladı ve burnunun dibindeki adamla göz göze geldi.

O an iki şey oldu

İlki, hırçın okyanus dalgaları devasa kayalıklara son sürat çarptı her bir zerresi bir yana savruldu.

Hepi topu üç saniye süren ve iki gözün derinliklerini görmek ister gibi birbirini incelediği o sessizlik sonsuzluk kadar uzun geldi.

Bu durum;

İki aşığın bakışmasından öte iki ruhun tanışmasıydı.

İkinci ve de aynı zamanda sonuncusu ise, Bahar adamın hiç de kısa boylu, şişman olmadığını ve de kendisini bebek taşır gibi rahatça götürdüğünü farkettiler.

Genç kızın daha önce kaçırılma tecrübesi yoktu fakat tüm bunların iyiye işaret olmadığını anlayacak akla sahipti çok şükür.

Korkusu içinde gittikçe büyüyüp yol katederken çırpınmaya başladı.

Hamza Mahir kucağındaki kızın kilitlenmiş gibi kendisine bakan gözlerinin bir anda ateş saçmaya başlaması ve çırpınıp kendini yere atmaya çalışması üzerine tutuşunu sertleştirdi.

Tahammülü olan bir adam değildi.

Sinirlenmesi her daim an meselesiydi ve Bahar henüz bu durumdan bir haberi.

Dişlerinin arasından "Rahat dur" diye tısladı.

Bahar ise şuan kendi iç sesinden başka kimseyi duyacak durumda değildi ve beyni çoktan panik alarmını devreye sokmuş durumdaydı.

"Beni nereye görürüyorsunuz?"

Karşılığı kocaman bir sessizlikti.

"Sana diyorum hayvan herif indir çabuk beni! Kimsin ne istiyosun benden?"

Cevap alamadıkça çığırından çıkan Bahar daha çok bağırma ve çırpınmaya başladı.

"Cevap versene be kime diyorum kaçırmaya cesaretin var da iki kelimeyi bi araya getirip cümle kuracak kadar aklın yok mu?"

Evin kapısı daha onlar gelmeden açılmış ve bu dev görünümlü adam tek laf etmeden içeri gidip yukarı merdivenlere doğru yol almıştı.

Korkusu daha da alevlenen Bahar çırpınışlarının adama zerre kadar etki etmediğinin farkındaydı.

"Ercüment'e ne yaptınız Allah'ın cezası? Neyse derdin benimle belli ki onu rahat bırak duydun mu beni?"

Doğrudan adamın gözlerinin içine bakıyordu. Oymak istediği tedirgin edici o gözlere fakat adam tenezzül edip kendisine bakmıyordu bile.

Yukarı katta bir odanın önüne geldiklerinde kendisine yine tüy muamelesi yaparak tüm yükünü bir koluna almış diğer eliyle kapıyı açmıştı bile.

Adamın kıvrak hareketlerinden nereye geldiklerini anlamayan Bahar sonunda etrafa göz atmayı akıl edebilmişti.

Girdikleri oda oldukça büyük ve lüks eşyalarla döşenmiş bir yatak odasıydı. Siyah ve beyaz tonlarının bulunduğu odaya hakim olan renk kesinlikle siyahtı.

Oldukça yüksekte yatağa fırlatılır gibi bırakılan genç kız dirsekleriyle geri geri giderek adamla arasına mesafe koymaya çalışıyor diğer yandan da adamın gözlerinin içine bakıyor tek bir hareketini kaçırmak istemiyordu. Her an tetikte bekleyen genç kızın kalbi tedirginlikten durmak üzereydi.

Her ne kadar belli etmemeye çalıştığını fark etse de Gümüşpala Bahar'ın ne kadar korktuğunun elbetteki farkındaydı.

İsteddiği de tam olarak bu değil miydi zaten?

Dudaklarını kötücül bir tebessüm kaplarken yatağa doğru iyice yaklaştı kızın üzerine doğru eğilerek ellerini başının iki yanına koydu.

Bahar'ın bahçeden bu yana hiç durmayan çenesi bile şu dakikadan sonra adama itaat etmesi gerektiğini anlamış gibi sus pus olmuş, gözleri ise doğrudan ağzından çıkacak tek bir kelimeyi yakalamak için dudaklarına odaklanmıştı.

Adamın ağzından çıkan soruyla gözleri yuvalarından adeta fırladı.

Tüm kan kulaklarına hücum etti.

Doğru duyup duymadığının değerlendirmesini yapmasına şuan beyni izin vermiyordu çünkü bizzat damarlarından akan kanın basıncını ayarlamaya çalışmakla meşguldü.

Adam derin bir nefes alıp ağzından seslice verirken sabrının tükendiğine işaret ediyordu.

"Sana soruyorum kadın! Bakire misin değil misin?"

Bölüm-4

Hayatı boyunca ilk kez üstelik sadece on dakika kadar önce gördüğü bu adam, genç kız için böylesine mahrem bir konuyu hadsizce sorgulamış olması yetmiyormuş gibi aynı hadsizlikle bir de cevap bekliyordu.

Kendini adamın kollarının baskısından kurtarmaya çalışan Bahar var gücüyle çırpınıyordu.

"Allah belanı versin! Sanane benim bakireliğimden! Kalk üstümden çabuk imdaaaaaat sesimi duyan yok mu!"

Kollarını ve bacaklarını kullanmaya çalışan Bahar doğrulmaya çalışıyordu.

Adam kızın hiçbir bağırışını duymamış gibi davranıyor sabırsızca cevap bekliyordu sanki eninde sonunda kız o cevabı ona vermek zorundaymış da şımarıklık yapıyormuş gibi.

O kadar küstah bir hali vardı ki durum Bahar'ı korkutmaktan çok sinirlendirmeye doğru gidiyordu.

Adamın gittikçe öfkelenen hali kızın gözünden kaçmasa da bulundukları pozisyon gereği Bahar'ın bütün bunları hesap edecek hali yoktu.

Bir süre sonra bariton sesiyle "Anlaşıldı" diyerek kızın ellerini üstte birleştirip tek eliyle sabitledi.

İri yarı gövdesini kızın bacakları arasına yerleştirince Bahar kıpırdayamaz olmuştu.

Ne anlaşılmıştı?

Adamın elleri tişörtünün ucunu tutup yukarıya doğru sıyırmıştı bile daha ne olduğunu anlayamadan sütyeninin sardığı göğüsleri adamın gözleri önüne sunulmuştu.

"Bırak beni bırak! Kimse yok mu yardım edin!"

Adamın dudakları boynuna yerleşince Bahar'da artık film tamamen kopmuş hıçkırıklar eşliğinde ağlamaya başlamıştı.

Bir taraftan da ellerini kurtarmaya çalışıyordu fakat bu adamın karşısında gerçekten de hiç şansı yoktu.

"B-bırak be-beni lütfen.." adam duymuyordu bile.

Elleri kotunun düğmesini bulunca Bahar daha da panikledi.

"N-nolur bırak beni yalvarırım yapma.. Bakireyim ben lütfen lütfen"

Ağlamaktan artık kendinden geçen Bahar bir taraftan lütfen diye sayıklarken diğer taraftan da kafasını sağa sola doğru sallıyordu.

Upuzun şelale gibi saçları yatağa dağılmış kızla birlikte bir o tarafa bir bu tarafa dalgalanıyordu.

Adam onca zamandır sanki kendisini ilk defa duyuyormuş gibi kafasını kaldırıp kızın ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerine baktı.

Doğru söyleyip söylemediğini tartıyor gibiydi.

Durumu fark eden Bahar inanması için üstelemeye başladı.

"Y-yemin ederim doğruyu söylüyorum. Lü-lütfen dokunma bana lütfen. Ben daha kimseyle öpüşmedim bile bana bunu yapma nolursun hiç mi merhametin,vicdanın yok senin?"

Gözleri kapalı sayıklar şekilde hep aynı şeyleri söylüyordu genç kız.

Bir süre sonra üzerindeki ağırlığın kalktığını fark eden Bahar gözlerini açtığında adamın yatağa oturduğunu fark etti.

Ağlamaktan bitap düşmüştü. Derman kalmayan kollarıyla tişörtünü indirip toparlandı. Yatağın ortasında iyice kendi kabuğuna çekilmiş ayaklarını karnına doğru toplamış iç çekişlerle yatıyordu.

Hamza Mahir'in ise öfkesini dizginlemeye çalışır gibi bir hali vardı.

Dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamış yüzünü sıvazlıyordu.

Bir süre o halde kaldı. Oldukça kısa bir süreydi bu.

Hışım la yerinden doğruldu.

Doğrudan yatakta bitmiş halde görünen kıza bakarak konuştu.

"Yarım saat içinde hazır ol"

Sonrasında kapıyı çarpıp çıkıp gitti.

Bahar son anda kurtulmuştu kurtulmasına fakat üstünden çarçabuk atabileceği bir psikoloji hiç değildi.

Bu adamın kendisine ne yapacağı ile ilgili hiçbir fikri yoktu.

Neye hazır olacaktı mesela?

Bilinmezliğin içinde savrulup giderken bir an önce bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu.

Ağır hareketlerle yataktan kalktı adamın ağırlığıyla kolları ve bacakları resmen güçten kesilmişti.

Sarsak adımlarla pencereye doğru yürüdü.

Boydan boya pencerenin önünde büyük bir balkon vardı. İkinci kattalardı fakat oldukça yüksekti.

Nerede olduklarına dair en ufak bir fikri olmasa da bir an evvel bu evden çıkması lazımdı. Evin içindeki merdivenleri ve de ana kapıyı kullanamayacağına göre tek seçenek bu balkondan inmekti.

Hemen yatağın çarşafını sıyırdı. Bir ucunu balkonun korkuluklarına sıkıca bağıladı.

Açılması durumunda muhtemelen kırılmadık kemiği kalmazdı ama bu riski almak zorundaydı.

Şöyle bir asıldı diğer ucundan ve sağlam olduğuna karar verdiği anda çabuk hareketlerle çarşafı tutarak balkon korkuluklarının öteki tarafına geçti.

Yaklaşık bir metre kadar kısmı kısa kalmıştı çarşafın fakat yerler şimdi ve bir sakatlık çıkmamasını umarak atlayacaktı.

Sımsıkı tuttuğu çarşıftan yavaş yavaş aşağı kaymaya başladı yere atladığında poposundaki acıyı yok saymaya çalışırken gözlerini açtığında etrafının neredeyse kendi boyutlarında beş kadar köpeklerle çevrelendiğini fark etti.

Korkudan aklı çıkan Bahar yüksek sesli bir çığlık koyuvermişti.

Kendisine doğru hırlayan köpekler her an saldırmaya hazır duruyorlardı ve Bahar'ın en son istediği şey tanımadığı bu yerde köpeklere yem olmaktı.

Elleriyle köpekleri sakinleştirmek istercesine "Şişşt! tamam sakin olun" diyordu ama sesi o kadar korkak ve ağlamaklı çıkıyordu ki köpekler fark etmiş olcaklar üstüne doğru yürümeye başlamışlardı.

"İmdaaaaat! Yardım edin kimse yok mu?"

Çığlığıyla ortalığı inleyen kız olduğu yere çökmüş olacakları bekliyordu ki bir ıslık sesi duyuldu.

Köpekler havlayarak ıslık sesine doğru koşmaya başladılar.

Uzaklaştıklarını koşturmalarından anlayan Bahar usulca gözlerini açtı.

Biraz önce kendisine hırlayan onlar değil gibi doğrudan kendisine bakan zifiri karanlık gözlerin sahibi adama şirinlik yapmaya çalışıyorlardı. Adam köpeklerin başını okşadıktan sonra adımlarını kıza doğru yönlendirdi.

Put gibi yerde oturan kıza kalkması için elini uzattı.

Allah aşkına biraz önce kendisine onca şeyi yapan adamın elini mi tutacaktı bir de? Zaten tüm bunlar onun yüzünden olmamış mıydı?

Bu adamın elini tutmaktansa sabaha kadar çimlerin üzerinde oturmayı tercih eden Bahar öfkeli bakışlarını adamın üstüne dikti.

Elini tutmayacağını anlayan adam ise 'sen bilirsin' der gibi hafif bir baş işaretiyle sırtını dönüp ilerlemeye başladı.

Biraz önce Bahar bu evden kaçmaya çalışmıştı bu adam bunun farkında mıydı acaba?

Nasıl bir özgüvendi ki tüm bunları tiyatro seyrederek gibi izlemiş şimdi de gidiyordu. Yani demek ki Bahar'ın bu bahçe sınırlarından kaçabileceğine o kadar ihtimal vermiyordu ki rahatça koyup gidiyordu.

İkinci büyük sorun ise adamın yürümesiyle kendisine tekrardan parçalayacak gibi bakan şu köpeklerdi.

Denize düşen yılanı sarılırdı ve bu herifin yanında aslında yılan o kadar da sevimsiz bir hayvan olmayabilirdi.

"Beni burda bırakıp gidecek misin?" diye bağırdı adamın arkasından.

Tenezzül edip dönmemişti bile piç.

"Bari şu canavarları alıp gitseydin" diye tekrardan ağlamaklı bir sesle bağırdı.

Adam bu sefer durmuştu.

Konuşmaya gerek görmeden geldi kıızı kucağına aldı ve yürüdü.

Bahar artık ne düşüneceğini ne yapacağını bilemez bir vaziyetteydi.

Öncelikle canını kurtarması gerekiyordu o yüzden adama zorluk çıkarmadı.

Evin ön taraftaki giriş kapısına doğru yürüyordu adam "Kaçmaya çalıştım." dedi Bahar durum tespiti yapıyordu sanki.

Adamın gözleri doğrudan karşıya ilerledikleri yere doğru bakıyordu.

"Fark ettim."

Evin içine girip ikinci kez yatak odasına vardıkları ana kadar tekrar konuşan olmadı.

Bahar yatağın üzerine yine un çuvalı gibi atılmıştı.

Daha fiziksel olarak toparlanamadan duyduklarıyla psikolojik olarak da darmadağın oldu genç kadın.

"Üzerini adamakıllı giyin biraz sonra imam gelecek"

Bahar adamın suratına aval aval bakarken safça sordu.

"N-ne için?"

Adamın sürekli öfkeli bakan gözleri bu sefer alay eder gibi bakıyordu

"Cemaatle namaz kıldırıma değil herhalde. Nikahımızı kıyacak"

Bahar birden toparlanıp ayağa kalktı.

Adamın yanında minicik kalırken ayağa kalkmak çok mantıklı bir fikir sayılmazdı ama öfkesi yerinde durdurmuyordu kızı.

"Şaka dimi? Beni deniyorsun şuan"

Suratında şaka yaptığına dair en ufak bir ibare bulunmayan adam cevap bile vermedi.

"Ne nikahı ya bana sordun mu sen evlenmek istiyor musun diye? Deli miyim de bugün tanıdığım adamla nikahlanacağım. Bi dakika ya ben senin adını bile bilmiyorum. Bak bu iş çok saçma bi hale gelmeye başladı bırak gideyim"

Gümüşpala sıkılmış bir ifadeyle sürekli konuşan kıza bakıyordu.

Kendisinin tüm günde konuştuğu kelime sayısını kız tek seferde nefes almadan tüketiyordu.

"Adım Hamza Mahir Gümüşpala"

Bahar kendisine alay eder gibi davranan bu adam karşısında artık öfkesini kontrol edemiyordu.

Farketmeden yakınına doğru gidip işaret parmağını göğsüne vura vura konuşmaya başladı.

"Bana bak ister Hamza ol ister Mahir senin karın falan olmayacağım. Neden burdayım önce sen onu söyle. Derhal bitsin bu saçmalık"

Kendisine karşı böyle hadsiz davranılmasını asla müsamaha göstermeyen Hamza Mahir göğsünü dürtten parmağı eliyle birlikte kavrayıp kızın beline doğru katladı.

Başını eğip kulağına doğru buz gibi bir sesle tısladı.

"Bu evden benim koynuma girmeden çıkmayacaksın kendini alıştır."

Adamın sesi kulaklarından girip ayak parmaklarına kadar ulaşmıştı sanki. Öyle feci bir titreşim gönderiyordu ki kızı düşünemez hale sokuyordu.

Bahar'ın bir taraftan ödü kopuyor diğer taraftan da içinde engellenemez bir karşı koyma dürtüsü oluşturuyordu.

Daha az evvel bakire olduğu için vazgeçmemiş miydi bu adam şimdi ne koynundan bahsediyordu Allah aşkına?

"Ben bakireyim dedim sen o iğrençlikten vazgeçtin. Kararlarının arkasında hep böyle mi durursun sen acaba?"

Kızın üst perdeden çıkan sesi karşısında tek kaşı havalanan Hamza Mahir bu küçücük kadının kendisiyle böyle destursuzca konuşmasına öfkeleniyordu.

Yüzleri arasında en fazla beş santim vardı ve adamın siniri sesine yansıyordu

"Bana bir daha sakın sesini yükseltme"

Öyle tane tane söylemişti ki 'yap da görelim' der gibiydi ama Bahar'ın da koruması gereken bir akıl sağlığı vardı ve elden gitmek üzereydi bu adam sayesinde.

Yine de korkudan sesini kısıp devam etti.

"Sen de bir kere sorduğum soruya cevap ver o zaman. Hep kendi istediklerini söylüyorsun."

Gümüşpala sabır diler gibi seslice verdi soluğunu.

"Seni evine gönderdiğimde ilk olarak baban denen şerefsiz ne yapacak biliyor musun? Ben söyleyeyim üstünden para kazandığı zengin hacı hocaların birinin oğluna seni hala peşkeş çekebilecek mi diye kontrole götürecekt."

Bahar hiçbir şey anlamamıştı.

Bakışları kendini ele vermiş olacak ki Mahir Hamza çileden çıkmıştı.

"Ulan sen bu kadar mı safsın! Doktora götürüp baktıracak işte kız mısın değil misin diye"

Bahar o kadar utanmıştı ki adamla böyle bir konuda konuştuğu için kıpkırmızı olmuş yüzünü ayaklarına doğru indirdi.

Daha fazla bakamazdı yüzüne.

Hem babası senelerce onu kimsenin içine çıkarmamıştı ki şimdi neden iş yaptığı birinin oğluya evlendirmek istesindi. Bu doğru olamazdı aşırı mantıksızdı.

"Sana neden inanayım hem sen nerden biliyorsun babamın beni evlendirmek istediğini?"

Kızın utanan yüzünü izliyordu adam.

"Sürprizi bozmak gibi olmazsa ismini dahi verebilirim."

Adamın yalan söylediğine dair en ufak bir iz aradı Bahar ufacık bir mimik bir ses titremesi ama yoktu. İyice kısılan sesiyle üzgünce sordu.

"Ne yani bakire olmasaydım bana hiç dokunmayacaktın ama şimdi nikahlı kocam olarak dokunacaksın öyle mi bu mu senin adamlığın?"

Kızın dibinden öfkeyle ayrılan Gümüşpala'nın sesi artık yüksek perdeden çıkıyordu ve korkutucu görünüyordu.

"Aynı şeyleri söyleyip durmayı kes! Biraz sonra nikahlı karım olacaksın!"

Bahar tam konuşacağı sırada sesini duymaya daha fazla tahammül edemiyormuşçasına eliyle susturdu ve kapıya doğru yöneldi.

Tam çıkacağı sırada Bahar'ın sesini duydu.

"Blöf yapıp kandırdın beni. Kendi ağzımla itiraf ettirdin. Nefret ediyorum senden! Nikaha da inmeyeceğim senin karın olmaktansa ölürüm daha iyi"

Aniden arkasını döndüğünde ise irkilerek bir adım geri gitti istemsizce.

"Sen de bu kadar saf olma güzelim."

Tekrar arkasını dönüp giderken devam etti

"Hemen aşağıya inmezsen beni sınırlendiririsin. Öfkelenince çekilmez bir adam oluyorum. Her an sevgilin olacak kılıkuyruğun kafasına sıkımla başlayabilirim."

Çıkıp gitmişti.

Dört koldan tüm yollarını kapatmıştı.O kadar alt edilmez duruyordu ki Bahar kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Resmen Ercüment'in hayatıyla tehdit etmişti kendisini. Bu olaydaki en masum insanın hayatından bahsediyodu adı herif.

"Allah belanı versin!"

Gerçekten yapar mıydı?

Gözünü kırpmadan yapacak gibi duruyordu ve en yakın dostunun hayatını riske atamazdı.

Öyle yada böyle bu adam dediğini yapacaktı daha fazla directmeye gerek var mıydı?

İki saattir dik tutmak için çabaladığı omuzları üzerlerine binen yüklerle düştüler.

Kaderine razı olmayarak çıktığı bu yolda bambaşka bir şekilde razı olmaya zorlanıyordu.

Belkide Konya'da kalmalıydı.

Mutsuz olsa güvenli bir hayatı vardı. Dadısı, Esra, Ercüment vardı. Şimdi bu evde tek başına tanımadığı bir adamın insafına kalmıştı.

Tüm bunları düşünürken yere çöküp ağlamaya başladı genç kız.

Bu hayatta sahiplenilmemek kadar kötü bir şey yoktu.

Annesizliğin, babasızlığın sonu buydu işte ordan oraya savrulup gidiyordu yaprak misali.

Dakikalarca ağladı.

Bugün başından geçenlere ağladı, babasının kendi hakkındaki düşüncelerine ağladı, annesizliğine ağladı.

Mahvolan kendi hayatının daha fazla başka insanları da mahvetmemesi için kalkıp kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü.

Bölüm-5

Merdivenlerden indiğinde nikahlarını kıyacak hocanın gelmiş olduğunu gördü Bahar.

Hamza Mahir olacak meymenetsiz adam da kendisi kadar iri yarı iki adamla şöminenin yanında dikilmiş sohbet ediyordu.

Her şey normalmiş gibi şöminenin üst mermerine kolunu yaslamış bir şeyler anlatan koyu kumral saçlı adamın söylediklerini beyefendi komik bulmuş olacakki belli belirsiz tebessüm ediyordu.

'Ee tabi kakhaha atsa falan maazallah karizması çizilirdi.'

İncelercesine gözü biraz daha aşağılara indiğinde elindeki tesbih dikkatini çekti.

Beli silahlı olduğu yetmezmiş gibi bir de eli tesbihliydi.

Yüce yaradan gönderdi mi böyle katmer katmer gönderiyordu.

Aklı erdiği günden beri kadın ruhundan anlayan, ince düşünceli, kibar birisini beklerken talihi onu yine şaşırtmamış bu kıro adamı göndermişti.

Tek kelimeyle hayatı mahvolmuştu ama adamın dünya umrunda değildi yanındaki iki kazmayla keyifli keyifli muhabbet ediyordu.

Ayakkabılarının sesinden olsa gerek tüm gözler kendisine çevrildi bir anda.

Sanki odadaki her şey olması gereken boyutunun iki katıydı da Bahar da ebat olarak yarı yarıya küçülmüştü. Kendini öyle hissediyordu.

Son birkaç basamağı da indiğinde kendine yaklaşmakta olan altmışlı yaşlarda bir kadın görüş açısına girdi.

Acaba ondan yardım istese burdan kaçmasına yardımcı olur muydu?

O da bir kadındı ve zorla bu evde tutulduğunu öğrense bir ihtimal destek çıkardı kendisine.

Hafize hanım, Hamza beyinin getirdiği kızı çok merak ettiği için bir bahaneyle mutfaktan çıkıp büyük salona gelmişti.

Merdivenlerde gördüğü kız açıkçası hiç beklediği gibi bir tip değildi.

Ufak tefek, bukle bukle saçlı, bembeyaz porselen bebek gibi masum bir şeydi.

Televizyondaki, gazetelerdeki magazin köşelerinde gördüğü fettan tiplerden birini bekliyordu.

İçten içe Hamza beyine kızdı.

Ne demişti de elin masum yavrucağını zorla getirmişti bu eve?

Belli ki çok da ağlatmıştı kızı, kıpkırmızı olmuştu güzelim gözleri.

Merdivene doğru yaklaşıp gülümseyerek kızın bir elinden tuttu.

"Hoşgeldin kızım"

Bahar kadının kendisine olan içten tutumundan cesaret alarak fısıldadı kulağına doğru.

"Lütfen bana yardım edin çıkmam lazım bu evden"

Hafize hanım merhametle gülümsedi.

"Ah be kızım elimde olsa şu bakışına salıveririm seni."

Bahar elindeki son fırsata sıkıca sarılmış ısrar ediyordu.

"Mutlaka vardır bir çıkış yolu bakın ben evlenmek istemiyorum lütfen yardım edin zorla tutuluyorum burada"

Yaşlı kadın bir yandan cevap verirken diğer yandan da elindeki sade beyaz renkli başörtüyü kızın saçlarının üzerine bıraktı.

"Yavrum ben kimim ki seni bu evden çıkaracağım?" Kapıyı gözleriyle işaret ederek "Ev değil kale kapısı orası. Değil ben şurdaki herkesi ikna etsen de seni Hamza beyimin elinden alamayız kızım. Daha fazla gözüne batma gel haydi."

Genç kadının gözleri öfkeyle parladı.

Neydi bu adam ilah falan mıydı da bu kadar korkuyorlardı. Kendilerine giren çıkan yoktu tabii. Hışımla kadının elinden kurtardı kendi elini.

"Hayatımda böyle aciz insanlar görmedim." diyerek salonun ortasına doğru ilerledi.

Arkasında merhametli gözlerle kendisine bakan kadını bırakıp.

Gümüşpala da hocaya doğru geldiği için tam birbirlerinin önünde dikiliyorlardı.

Bahar'ın deniz gözleri lava dönmüş Hamza Mahir'i küle çevirmek ister gibi bakıyordu.

Genç kadının bakışlarına bizzat şahit olan iki kişi daha vardı. Nejat ve Yiğit Ali.

Nejat ağzının içinden söylendi.

"Bu kız abinin başına bela olacak"

Kafasıyla can dostunu onayladı Yiğit Ali

"Tabi bela olcak oğlum fazla güzel."

Nejat kafasını çevirip ters ters Yiğit Ali'ye baktı.

"Lan siktir git ben onu mu diyorum. Abiye çiğ çiğ yiyecek gibi bakıyor."

Yiğit Ali gözlerini köprüde karşılaşmış birbirlerine üstünlük taslayan iki keçi gibi duran çiftten Nejat'a çevirdi eğlendiği belli oluyordu sesinden.

"Yeme içme konusunda hemfikiriz abicim de ben diyorum ki kim kimi yer belli olmaz. Abinin bakışları bakış değil. Hem bu nikah meselesi nereden çıktı oğlum biliyor muydun sen?"

Nejat omuz silkti.

"Nereden bileyim amınakoyayım yarım saat önce bul bi hoca getir dedi. Ben de girdiğim ilk caminin hocasını apar topar getirdim!"

İki genç adam olayın gidişatı hakkında laflarken aynı zamanda sıkı bir iddiaya girmişlerdi bile.

Hamza Mahir, küçücük cüssesiyle kendisine her fırsatta diklenen kadına bakıyordu. Biraz önce hüngür hüngür ağlayan kendisi değilmiş gibi yine kafa tutuyordu bakışlarıyla.

Bu tavrı adamda müthiş bir ehlileştirme isteği uyandırıyor ki aklından geçenleri bilse ayaklarından başını kaldırmazdı bu küçük cadı.

Kızı baştan aşağı inceledi ve kulağına doğru yaklaşıp kısık sesle konuştu.

"Ben sana adamakıllı giyin demedim mi?"

Bahar derin bir nefes verdi sabır diler gibi ve arkasını dönüp hocaya doğru yürümeye başladı.

Tam o anda kolu adam tarafından kısıpca alındı. Acıtmıyordu fakat sıkıca tutuyordu. 'Canını acıtırım' mesajı vermeye çalışır gibiydi.

Yine boynuna doğru konuşmaya başlamıştı ve bu durum Bahar'ı aşırı rahatsız ediyordu. Durum karşısındaki hakimiyetini kaybetmesine sebep oluyordu çünkü.

"Sakin bir daha arkayı dönüp gitme. Soru soruyorsam cevap ver!"

Bahar'ın bu adamdan ödü kopuyordu ama terslenmekten, diklenmekten de kendini alamıyordu.

Dalga geçer gibi bir ses tonuyla "Planlarımın arasında zorla dini nikah kısılması yoktu kusura bakma Mahir bey" diyerek nikah için kendine ayrılan yere oturdu.

İçinden sürekli ağlamak ve isyan etmek geliyordu.

Bu adamla evlenmek istemiyordu dahası devamında kendisine yapacağını söylediği şeylerden ödü kopuyordu.

Nikah sırasında adamın kendisine mehir olarak Boğaz'da bir yalı vereceğini duyduğu dakikadan beri kendisine gelememişti Bahar.

Bu adam manyak mıydı?

Bahar bu soruyu tüm samimiyetiyle soruyordu.

Hem bir intikam türküsü tutturmuş nedenini bilmediği bir şekilde kendisini bu eve hapsedmişti hem de Allah bilir kaç milyon lira değerinde bir yalıyı kendisine veriyordu.

Hayır onun parasını pulunu istediğinden değildi hatta alsın başına çalsındı.

Gerçek olmayan bir evlilikte bile baskınlığını öyle bir hissettiriyordu ki bu durumla nasıl başa çıkılırdı Bahar artık telaşlanmaya başlamıştı.

Nikah sonrası yabancı iki adam hocayı geçirmek için dışarı çıkmışlardı.

Yanındaki adam ise üçlü koltukta arkasına yaslanmış kafasını arkaya doğru atmış gözlerini kapatmış uyuyor gibi görünüyordu.

Bahar içten içe uyumadığını biliyordu ama gözlerini de bir türlü adamın üzerinden çekememişti.

Sürekli resmi giyim tarzını kıro bulsa da çamur atamayacağı konu adama çok yakıştıyordu.

İtiraf etmek gerekirse çok yakışıklıydı.

Gerçekten özenilerek yaratılmış gibiydi. Kaşları ve burnu çok güzeldi. İlk dikkatinizi çeken şeyler bunlardı ama gözleri kapalıyken tabiki.

O gözler açıkken o kadar derine bakıyordu ki hipnotize etmek ister gibydiler zaten başka bir yerine bakmanıza imkan tanımıyorlardı.

Daha önce hiç bu kadar etkileyici bakışlar görmemişti gerçi hiç bu kadar yakışıklı birini de görmemişti o ayrıydı.

Bahar'ın gözleri bir an kendi omuzlarına kaydı sonra tekrar adamın omuzlarına baktı. Nerden baksan üç katıydı.

Üç katı olan tek yeri omuzları değildi elbette. Elleri ve ayakları da kendininkilerden o kadar büyüktü ki bu adamı neyle beslemişlerdi acaba?

Esra, el ve ayakları büyük erkeklerin şeyi de büyük olurmuş derdi. Tövbe yarabbim neler geliyordu aklına böyle!

Kendi kendini utandırmış kıpkırmızı etmişti ki adamın gözleri bir anda açılıverince göz göze geldiler.

Yakalanmanın verdiği anlık telaşla genç kız gözlerini kaçırdı hemen ama adam çoktan farketmişti tabii.

Hamza Mahir yerinde doğrulup kızın üzerine doğru eğildi.

İç titreten bir sesle konuşmaya başladı.

"Hayırdır neden kıpkırmızı oldun sen? Aklından neler geçiyordu iki saattir beni incelerken?"

Bahar zaten utanmıştı bir de bu adam üzerine üzerine gelince sesi içine kaçmış gibi oluyordu.

Aksi bir şekilde inkar etti. En azından ettiğini düşünüyordu.

"B-ben ne seni inceleyeceğim be!" derken üzerinden adamı itirmeye çalışıyordu fakat adam olan bitenin farkında kızın üzerine biraz daha eğildi.

"Ben sana yukarda detaylıca anlatacağım merak ettiklerini doktor"

Boynuna bir buse kondurup kalkıp gitmişti.

Bahar'ın hayatında kan bağı ile bağlı olduğu tek erkek vardı o da babasıydı. Ne ağabeyi ne dayısı, amcası hiçbir akrabası yoktu.

Erkek cinsiyetini sadece babası üzerinden tanımıştı.

Hayattaki en büyük kazığı da babasından yediği hesaba katılacak olunursa erkekler temkinli olunması gereken, uzak durulması gereken canlılardı o nedenle hiçbir tecrübesi yoktu genç kızın.

Bu adam da böyle üzerine geldikçe garip hissediyordu kendini.

Elini ayağını nereye koyacağını şaşıırıyordu.

Üniversitede illaki erkek arkadaşları olmuştu ama adı üstünde arkadaşta hepsi belli mesafedeydi böyle boynuna boynuna konuşmuyorlardı ki canım.

Bu kadar despot ve baskıcı bir adamı kendinden nasıl uzak tutmayı başaracaktı?

Yıllardır üniversite hayatında kimseyi beğenmediği konusunda arkadaşlarının diline düşmüştü Bahar.

Onlar böyle ısrar kıyamet beğendiği erkek profiliyle ilgili sorular sorarken bazı geceler Bahar da gözlerini kapatır düşünürdü

Sahi nasıldı onun hayallerinin erkeği?

Hani bazen olurdu ya ne istediğini bilmezdin ama karşına çıksa hıh işte bu o derdin.

Allah kahretsin ki bu adam için böyle saçma sapan şeyler düşünmeye başlamıştı beyni.

Allah belasını versindi.

Hışım la oturduğu yerden kalktığı sırada ayağını orta sehbay a çarpıp tek ayağının üzerinde zıplarken bu seferde sehbay a öfkeyle söyleniyordu.

"Allah belanı versin senin de!"

Hiç tanımadığı evde en iyisi kendisine verilen odaya gidip oturmaktı. Dalgın dalgın odaya girdiğinde karşılaştığı manzara işini hiç de kolaylaştıracak cinsten değildi.

"Hiiiih" diyerek elleriyle gözlerini kapatıp arkasını döndü.

Yer yarılısındı Bahar da şuan içine girsindi!

Adam yeni duştan ıkımış üzerinde yalnızca belinden düştü düşecek gibi duran bir havluy la arz-ı endam ediyordu odada.

"Ya sen napıyosun acaba ortalık yerde böyle dolaşılır mı?"

Kıpkırmızı olmuş hızlı hızlı konuşuyordu.

Gümüşpala kızın bu hallerini içten içe komik buluyordu. Cesur görünümünün altında utangaç bir kız çocuğu vardı ve Gümüşpala insanların sınırlarını zorlamayı severdi.

Baksırını giymek için belindeki havluyu da çıkarıp yatağın önündeki markize doğru attı. Yan tarafından uçan bir havlu geçen Bahar artık arkasındaki manzarayı düşünmeyi beynine kesin bir talimatla yasaklamıştı.

Durum artık utanmanın ötesinde bir şeydi, iş görünmezliği icat etme noktasına gelmişti.

Elleriyle gözlerini mümkünmüş gibi daha da sıkı kapattı.

"Ya sen da utanma namına hiçbir duygu yok mu?"

Hamza Mahir o sırada baksırını giymiş kıza doğru bir kaç adım atmıştı bile. Daha Bahar ne olduğunu anlayamadan kendini sırtı kapıya yaslı bir şekilde buldu. Adam ve kapı arasında sıkışıp kalmıştı.

"Hiç yok"

Neydi hiç olmayan şey?

"Hı?" dedi Bahar.

Hamza'nın dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Nefes al yavrum"

Sanki komut bekler gibi oksijensiz kalan ciğerlerine derin bir nefes çekti genç kız.

"Utanmam diyorum hiç yok."

Bahar'ın düşünebilme gücü yeni yeni kendine gelebilmesiyle debelenmeye başladı.

"Bırak beni be ek pençelerini üstümden!"

Hamza son bir adımı daha atıp iyice gövdesini yasladı kıza.

Birincisi bu oda aşırı sıcak olmuştu.

İkincisi bu adam neredeyse çıplaktı.

Üçüncüsü ve de en önemlisi daha bu öğlen kendisine dokunmaya kalkmamış mıydı bu adam cidden etkileniyor muydu yani böyle birinden?

'Kendine gel Bahar Stockholm Sendromu'na yakalanmış gibi davranma kızım!"

Hamza Mahir henüz çözebilmiş değildi fakat bu kızın acayip bir kokusu vardı. Temiz, ferah,çiçeksi bir koku.

Ne zaman yakınına gelse ister istemez burnunu o bembeyaz boyna sokup koklamak istiyordu adam.

Nitekim yine aynısını yapmıştı direkt olarak boynuna yöneldi. Enteresan bir şekilde sakinliyordu kızın boynuna sokulunca.

Yine çırpınmaya başlamıştı kollarında.

Kendisinden etkilendiği elbetteki anlıyordu. Bunu tek bir mimikten bile anlayabilecek kadar tecrübeli bir adamdı en nihayetinde.

Kabullenmek istemediğinin de farkındaydı neticede zorlamış üzerine gitmişti kızın, etkilenmesi işine gelirdi çünkü bugün yaptığı şeyden kendisi de tiksiniyordu.

Her kim olursa olsun hiç bir kadın bu muameleyi hak etmezdi biliyordu.

Üstelik bu kadar izole büyüdüğünü de tahmin etmemişti.

Tüm bu düşüncelerin içinde kızın kendine etmediği hakaretin kalmadığını fark etti.

O kadar çok konuşuyordu ki tam bir baş belasıydı ve acilen susması gerekiyordu.

En kestirme yoldan dudaklarına kapandı kızın.

Adamın kendisini öpmesiyle önce put kesilen kız sonra adamın göğsüne vurmaya başladı.

Vurdukça adam öpüşünü derinleştiriyordu.

Çekilsin diye adamın dudağını ısırdığında adamı daha da kamçıladığını farketti.

Elleri sırtını ve belini okşuyor adeta kızı sakinleştirmeye çalışıyordu.

İşin enteresan yanıysa Bahar artık debelenmeyi kesmiş kendini uyuşmuş gibi hissediyordu.

Sanki büyülenmiş gibiydi ve kendini bırakmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Öpüşmeyi bile bilmezdi ki genç kız. Ne istediği bu kendisini de çözemiyordu daha ne yapması gerektiğini bile bilmiyordu.

Bu adam tarafından sıkıştırılmak normalmiş de öpüşmeyi bilmesi kalmış gibi bunları düşünüyordu ne kadar düşünmek denilebilirse bu iptal olmuş haliyle.

Gümüşpala kızın tecrübesiz oluşuyla erkeksi bir haz yaşıyordu. Tadı da görünüşü kadar güzel olan dudaklarını biraz daha öptükten sonra kızın yüzüne bakabileceği kadar mesafe bıraktı yüzleri arasında.

Bedenleri hala kilitlenmiş gibi duruyordu.

"Seni bir kez daha öpeceğim ve karşılık vereceksin."

Al işte adam öpüşürken bile emir veriyordu.

"Hayır vermeyeceğim geri bassana sen bir ya!"

Hamza Mahir kızın kalçalarının altından tutup bir miktar yukarı kaldırdığında gözleri aynı hizaya gelmişti. Sırtını da kapıya yaslamış kendini iyice bastırmıştı Bahar'a doğru.

"İndir beni istemiyorum diyorum!"

İsyan ederken kıpırdayıp duruyordu.

"Hareket edip durmayı kes sabrımın sınırındayım"

Bahar yüksek sesle konuşmaya devam etti. "Naparsın hı döver mis..."

O an farketmişti durumla konuşmayı aniden kesti.

Adamın sabırdan kast ettiği siniri değildi şuan bizzat kendisine temasta bulunan ve hareket ettikçe daha da sert ve büyük bir şekilde tenini zorlayan şeydi.

Adam da kendisinin yeni farkettiğini anlamıştı rezil olmuştu.

Kendini çok kötü hissederken bir anda gözyaşları yanaklarını yine ıslatmaya başlamıştı

"Ben nasıl öpüşülür bilmiyorum ki"

Gözlerini utançla yere dikmiş mırıldanır bir şekilde konuşuyordu.

Kendisini duyduğunu biliyordu.

Adam çenesinden nazikçe tutup gözlerini buluşturdu ve sessizlik içinde bir süre izledi geç kızı. Yavaşça elinin tersiyle göz yaşlarını sildi bu süre içinde.

"Ulan! ben başıma nasıl bir bela aldım?"

Kızı bırakıp giyinme odasına doğru yöneldi.

Gümüşpala kendi kendine durum tespiti yapar gibiydi.

Bölüm-6

Bahar'ın yatak odasına girmesiyle çıkması bir olmuştu fakat bu çabucak süre içinde bile kafasına bir milyon tane yeni soru işareti dolmuştu bile.

Dalgın dalgın bilmediği evde merdivenleri inerken ayakları kızı mutfığa doğru götürdü.

Öğlen ağır sözlerde bulunduğu yaşlı kadın yemek telaşı içindeydi ki kendisinin geldiğini duymamıştı.

Kapıdan girerken hafifçe öksürdü biraz çekiniyordu olanlardan sonra.

"Kolay gelsin. Gelebilir miyim?"

Hafize hanım tebessümle döndü güzel kıza, halinden evi yabancıladığı belliydi.

"Gel tabii Bahar hanım kızım kendi evinde izin mi isteyeceksin?"

Bahar mahcup bir şekilde yaklaştı kadına.

"Bahar hanım değil yalnızca Bahar diyin lütfen"

Yaşlı kadın bir taraftan akşam için hazırladığı et yemeği olduğu anlaşılan tepsiyi fırına sürüyordu. Fırının kapağını kapatıp Bahar'a döndü.

"Olur mu hiç kızım Hamza beyim istemez saygısızlık olur"

Genç kadın anlamakta zorluk çekiyordu. Kendisine hitap şekli nasıl olur da o zorba adamı ilgilendirebilirdi?

İnsanlar neden onun karşısında el pençe divan durmaya kalu beladan beri razılanmış gibi davranıyorlardı?

Korkmalarını anlayabilirdi çünkü işin açığı kendinin de aklı çıkıyordu ama saygı zorla olmazdı.

Zoraki olsa bile o kişinin sınırlarından çıktığınız anda bildiğinizi okurdunuz.

Kaç yaşına basmış bu kadıncağz Hamza beyim derken gözlerinin içi parlıyordu sanki en ufak bir kusur yapsa kendi kendini affedemezmiş gibiydi.

Tüm bunlar merak duygusunu acayip körüklüyordu. Yarım gün içinde aklının tamamını ele geçirmişti, öyle bir hakimiyet gücü vardı bu adamda.

Düşüncelerinden sıyrılıp "Bana nasıl hitap ettiğiniz yalnızca sizinle benim aramdaki mesele" dedi isyan etmeye hazır ses tonuyla.

Hafize hanım bu toy yavruya anlayış dolu gözlerle bakıyordu.

"Güzel kızım senin her şeyin kocanı ilgilendirir elbet."

Bahar bu cümle üzerine sinirle güldü adeta saldıracak bir şeyler arar gibiydi.

"Pardon Hafize hanım ama ben alıp satılan mal mıyım acaba da aldım aldım aldım hop hadi benimsin. Kocam falan değil o adam benim. Bunu da böyle bilin."

Ayağını yere vurarak mutfığın bahçeye açılan kapısından hışımla çıktı.

Buraya ne için gelmişti sonuç ne olmuştu. Güya sabahki olay için kadının gönlünü alacaktı bin beter şirazeden çıkmıştı.

Havuz başına doğru sinirli sinirli adımlarken yanına dünkü uzun boylu iri yarı adamlardan biri geldi.

Bahçeye çıkması çok acayip bir şeymiş gibi sorgu dolu gözlerle bakıyordu kendisine "Hayırdır yenge?"

Bahar sakinleşmek için gözlerini iki saniyeliğine kapatıp açtı yok olmuyordu sakinleşemiyordu

"Yenge kadar taş düşsün başına!"

Nejat küçücük kadından yediği paparadan dolayı şaşkınca bakıyordu.

"Dışarıda görünce bir isteğin mi var diye sordum."

Bahar bir elini beline koyup diklenmeye başlamıştı karşısındaki kocaman adama.

"Niye yasak bölge mi burası? Havuz başında yürüyüş yapılmaz diye bir kural mı var bu evde? Canım sıkıldı dolaşıyorum itirazın mı var?"

Allah Hamza ağabeyine kolaylık versindi otuz saniyede Nejat'ın beynini sikip atmıştı. Nefes alıp sakinleştirdi kendini.

"Yenge bahçede çok adam var. Abi dışarda olmanı uygun görmez istediğin bir şey varsa çocuklar alsın."

Yahu yengeden başka bir şey bilmez miydi bu adam?

"İsmin ne senin?"

Genç adam karşılık olarak böyle bir soru elbetteki beklemiyordu.

Bezmiş bir şekilde "Nejat" dedi.

Bahar, normal zamanda konuşmayı pek de seven bir tip olmadığı her halinden belli olan adama baktı.

"Bak Nejat abinin ne düşündüğünü inan ki şu kadar umursamıyorum." derken işaret ve baş parmağıyla gösteriyordu ki arkadan tüm vücudunun titremesine sebep olan o ses duyuldu.

"Nejat hayırdır koçum ne işin var burda?"

Nejat kabahat işlemiş gibi bir tavırla Gümüşpala'nın yanına gitti.

"Abi ben de şimdi çalışma odasına geliyordum yengeyi dışarda görünce..."

Hamza Mahir doğrudan adamına bakıyordu.

"Halini hatrını mı sorayım dedin koçum?"

İki metrelik kocaman adam çaktırmasa da tedirgin olmuştu.

"Estağfurullah abi. Bir isteği var mı diye sordum."

Gümüşpala'nın gözleri bu sefer de Bahar'ı hedef almıştı.

Genç kadın kendisine bakıldığını biliyor fakat ısrarla kafasını kaldırıp o dipsiz gece gibi gözlerle karşılaşmak istemiyordu.

Hele ki biraz önce aralarında geçen bol hararetli dakikalardan sonra hiç göz göze gelmek istemiyordu.

Acaba Nejat'a sataşmasının ne kadarını duymuştu?

En iyisi kaçmaktı ve Bahar son yirmi dört saat içinde kaçmak ve kaçırılmak üzerine epey deneysel faaliyetlerde bulunmuştu.

Hamza Mahir'in bakışları altında hiç sesini çıkarmadan içeriye doğru girdi.

Saatlerce yattığı yatakta neden kaçırıldığına dair bin bir fikir üreten Bahar bir ara uyuyakalmış uyandığında ise hava çoktan kararmıştı.

Tüm gün bir şey yemediği için karnı gurulduyordu.

Kendini zorla da olsa yataktan atmış mutfığa girmişti. Görünürlerde kimse yoktu.

Amerikan tarzı döşenmiş son derece modern görünen ama beyaz ahşap malzeme kullanılarak bir o kadar klasikleştirilmiş mutfığa göz gezdirdi genç kadın.

O kadar büyüktü ki yani gerçekten böylece büyük bir mutfığa gerek var mıydı? Gören beş yıldızlı otel mutfığı zannederdi.

Alt üstü bir adama yemek pişiyordu burada canım!

Sabah yapılan yemeğin ocağın üzerine konulduğunu gördü. Yanında da pilav tenceresi vardı. Aslında bu evde yemek yemek falan istemiyordu ama gücünü toplamak için mecburdu tabi bir de bembeyaz pirinç pilavına asla hayır diyememek gibi bir problemi vardı genç kızın.

Yemekleri ısıttıktan sonra servis tabaklarını ararken üst dolabın kapağını açmıştı ki yukarı raftan göz kırpıyorlardı.

"Yaa ne göz kırpmak ama resmen dalga geçiyolar ordan!" derken bir yandan da yetişmeye çalışıyordu.

"Hangi insan evladı yemek tabağını bu kadar yüksek rafa koyar acaba hı?"

Birden arkasında biten iki kol kolayca tabakları alıvermişti.

Kim olduğunu anlaması için arkasını dönmesine gerek yoktu Bahar'ın çünkü öyle bir aurası vardı ki direkt tanıdık bir şekilde içine alıyordu kızı.

"Onlar yüksekte değil sen bücürsün"

Adamın dalga geçer tonda sesi ve dahası boyuyla alenen dalga geçmesi Bahar'ı içinde bulunduğu diyarlardan direkt olarak şimdiki zamana atıverdi.

Dalga geçiyordu fakat yine boynuna boynuna dalga geçiyordu.

O kadar dibine girmişti ki tabaklar elinde olsa bile ne kadar süreyle düşürmeden elinde muhafaza edebilirdi tartışılırdı.

Adamı sırtıyla itelemeye çalıştı fakat milim oynatamadı. İkinci deneyişinde kendi istediğiyle bir miktar kıpırdamıştı da Bahar önüne dönebilmişti.

Sinirle sordu.

"Sen benim kısa boylu olduğumu mu ima ettin az önce?"

Gümüşpala ellerini tezgaha dayamış kızın hizasına kadar eğilmişti

"Yoo direkt kızasın dedim"

Gözleri sürekli kızın dudakları üzerinde gidip geliyordu ve Bahar'a zaten sıcak basmıştı.

"Bir bu kadar da görünmeyen kısmım var benim dikkat et kendine!"

Resmen çirkeleşmişti ve bu durum Hamza Mahir'i eğlendiriyordu.

"Olur dikkat ederim" dedi.

Buram buram dalga geçen ses tonuyla. Sonrasında kızı kiskacından bıraktı.

"Duş alıp geliyorum. Bana da bir tabak koy."

Emir kipi, emir kipi, emir kipi...

"Zıkkım ye!" diye söylendi Bahar.

Gümüşpala duş alıp gelmiş nemli saçlarından gelen erkeksi kokuyla ve de tüm haşmetiyle kurulmuş yemeğini yiyordu.

Bahar arada kaçamak bakışlar atıyordu fakat adam kendisiyle orali olmuyordu.

Sessizlik içinde yenilen yemeklerden sonra yapacak bir şey olmadığından masayı toplayıp yukarı çıktı Bahar.

Adam zaten hiçbir şey demeden kalkıp gitmişti.

Kapı sesi duymamıştı muhtemelen evdeydi fakat ortalıkta görünmüyordu. Biraz oyalandıysada iyiden iyiye canı sıkılmıştı. Yatıp uyumaya karar verdi. Yazlık şortlu penye pijama takımını giyip dişlerini fırçalayıp yattı.

Uyuyalı kaç saat geçmişti bilmiyordu fakat yanındaki hareketlilikten dolayı korkuyla gözlerini açtı. Kim olduğunu anladığında rahatladıysa da beline sarılan kolları çözmeye çalışıp kıpırdanmaya çalıştı.

"Rahat dur uyu"

Hayır da bu ne rahatlıktı?

Gerçekten hiç ses etmeden kendisiyle uyuyacağını falan mı düşünmüştü bu adam?

"Sen benimle dalga mı geçiyosun acaba? Seninle aynı yatakta yatmam ben git çabuk yatağımdan!"

Adam kulağına doğru kısık sesle "Benim yatağımdasın?" demişti.

Nasıl yani tüm gün bu adamın yatağında mı vakit geçirmişti?

Böyle söyleyince de kulağa pek bir ahlaksız gelmişti.

"İyi ben giderim o zaman!" diyerek daha çok çırpınmaya başladı ama ne fayda adamda ayı gücü vardı yerinden oynamıyordu.

Kıpırdandıkça belinden tutup iyice kendine yaslamıştı, artık tüm vücudunu hisseder hale gelmişti.

Çaresiz ve isyan eder bir ses tonuyla mırıldandı.

"İyi de ben böyle uyuyamam ki"

Adam neyi kast ettiğini açıkça anlamıştı ama Bahar'ın üstüne oynamak hoşuna gidiyordu

"Neden?"

Bahar sinirle kalçasını arkaya doğru itekledi.

"Neden acaba!"

Amacı biraz olsun uzaklaştırmaktı fakat etkisi düşündüğü gibi olmamıştı adam tıslar gibi konuştu.

"Ulan! Rahat dur kızım elimden bir kaza çıkacak şimdi"

Genç kadın adamın boş anından faydalanıp sinirle arkasını döndü. Yüz yüze bakıyorlardı ve fazlaca yakın bir mesafedeydiler.

"Sen bana ulan mı dedin?"

Kaşları burnunun üzerine düşmüş ters ters konuşuyordu ve Gümüşpala gecenin bir vakti hem de yatakta bir kadınla sarmaş dolaş halde şu muhabbeti yapıyordu.

Duy da inanma.

"Başka şeyler mi dememi isterdin?"

Yok artık Bahar'ın ağzı açık kalmıştı.

"Sen varya sen sen gerçekten terbiyesizsin ve de arsızın!"

Adam sözlerinden hiç etkilenmiş görünmüyordu "Daha ne gördün ki?"

Bu konularda böyle rahat konuşan biriyle nasıl aşık atılırdı ki zaten yumruklarını sıkıp "ıı-ıh" diye bir öfke sesiyle uzaklaşmaya çalıştı ama nafile bir çabaydı.

"İlk ders" dedi adam.

"N-ne ilk dersi?"

Birden dudaklarına kapanmıştı kızın.

Bahar ne kadar kurtulmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

Geçen sefer ki gibi hoyratça öpmüyordu adam. Tadına varır gibi oyalanıyordu dudaklarının üzerinde.

Öpüyor aynı şekilde karşılık bekliyor, Bahar'dan hamle gelmeyince devam ediyordu ve en büyük sorun şuydu ki Bahar'ın beyni de dahil olmak üzere tüm vücudu pelte kıvamına gelmişti.

İradesi, vücuduyla arasındaki bu çetin savaşı kaybetmek üzereydi.

Yavaş yavaş kıpırdanmaya başladı dudakları. Karşılık üzerine adam öpüşünü derinleştirdi. Diliyle ağzını keşfe çıktığı sırada Bahar'ın ağzından bir inleme duyuldu.

Giderek yükselen hararetle adamın elleri belinde ve de bacaklarında dolaşiyor karnının üzerine doğru keşfe çıkıyordu.

Hamza Mahir'in elleri göğüslerini bulduğu sırada genç kızın aklı başına gelmeye başladı panikle ayrıldı.

Kendisini zorla alıkoyan adama bile isteye teslim oluyordu az daha.

"İstemiyorum bırak!"

Adamın bir kaşı yukarı doğru havalanırken soru sormadığı belliydi.

"İstemiyorsun?"

Kendini nasıl bu kadar açık edebilirdi tabi dalga geçilirdi böyle.

Zaten biraz önce yaptıkları yüzünden çok utanıyordu. İçine kaçmış sesiyle yine mırıldanıyordu.

"Bu yaptığımız yanlış"

Hamza Mahir, gözleri yerde utandığı her halinden belli olan kızın yüzünü inceliyordu.

"Ben senin kocamın"

Biraz önce kedi gibi miyavlayan kız bir anda yine pençelerini çıkarmıştı.

"Sen benim kocam değilsin!"

Adam aniden elini alıp erkekliğinin üzerine götürdü ve öfkesi kızın iliklerine işleyecek ses tonuyla tısladı.

"O cümleyi bir daha kurduğun an bunu içinde bulursun!"

Bahar donup kalmıştı daha önce hiç yakından dahi görmediği erkeklik şimdi elinin altındaydı ve genç kız şaşkın şaşkın adama bakıyordu.

Neyden sonra elini çekmeyi akıl edebilmişti. O kadar utanmıştı ki hiç sesini çıkarmadan arkasını döndü.

Biraz sonra adamla arasına biraz mesafe koymak için kendini çekmeye çalıştığında aldığı tek cevap belinin daha sıkı kavranıp adama iyice yapıştırılması olmuştu.

Çaresizce oflayıp kendini uykunun kollarına bıraktı.

"Aferin Bahar aferin kızım! Köy yanmıııış sen saçını tara vallahi bravo! Seni eter koklatıp bayılmışlar mıı, Derdest edip kaçırmışlar mııı, Bu eve hapis mi etmişleer ooohh hiç önemli değil nasıl olsa kırk yıldır tanıyorsun ya buradaki herkesi telaş yapmaya ne gerek var? Hiç işte bendeki de akıl canıııım"

Durmaksızın konuşurken bir yandan da üstünü çıkarıp kendini duşa attı. Kısa sayılamayacak bir düşün ardından kapının ardındaki bornozu üzerine geçirip odaya girdi.

Yakalanma korkusuyla alelacele eşyalarını alıp tekrar banyoya koşturdu. Bornozun etek kısmı yerlerde süründüğü için ayağına dolandı ve neredeyse yere kapaklanıyordu ki son anda dengesini sağladı.

"E yuh ama misafir havlusu koydunuz hadi insan bu boyutlarda mı koyar hayır yani herkes hayvan gibi olmak zorunda mı?"

Üzerine yazlık kolsuz, kırmızı bir elbise geçiren Bahar havluya saçlarının suyunu aldırdıktan sonra aşağıya doğru yollandı.

Ev sessiz görünüyordu kimseler yok gibiydi.

Karnı acıktığı için doğruca mutfakın yolunu tuttu. Masada kahvaltı hazırды, ocakta da çayın altı açıktı. Oturup kahvaltısını yaptı.

Tam mutfakı toparlayacağı sırada bahçe kapısından Hafize hanım göründü.

Gülümseyerek kendisine doğru geldi.

"Günaydın kızım"

Bahar dün yaşanan olaylardan sonra biraz mahcup bir gülümsemeyle cevapladı kadını.

"Günaydın, şey ben kahvaltayı hazır bulunca bir şeyler yedim ama biri için hazırlanmamıştı inşallah?"

Hafize hanım elindeki sepetten çıkardığı domatesleri, salatalıkları ve de taze biberleri buzdolabına yerleştirmeye başlamıştı.

"Yok kızım sana hazırladım elbet kime hazırlanmış olacak? Ben toparlarım şimdi buraları."

Bahar bir yandan bulaşıkları tezgaha doğru taşıırken diğer yandan da aralarında geçen çünkü sürüşmeden sonra kadının kendine nasıl böyle samimi ve güler yüzlü davrandığını düşünüyordu.

Dahası dün itiraz etmişti ama bugün hanım yerine kızım diyordu. Sebepsizce mutlu olmuştu bu duruma.

"Yok olur mu hiç öyle şey elime yapışmaz ya iki tabak ben toparlarım. Hem ben uyurken o kadar hazırlamışsınız zahmet oldu teşekkür ederim."

Buzdolabıyla işi biten kadın doğrulup Bahar'ın yanına doğru geldi. Yüzüne hep merhametli bir tebessüm vardı.

"Afiyet şeker olsun. Benim yıllardır bu evdeki görevim bu kızım. Sayesinde para kazanıyorum, başımı sokacak bir yuvam var o yüzden seve seve yapıyorum zahmet de neymiş?"

Bu defa Bahar da sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Siz bu evde mi yaşıyorsunuz?"

Hafize hanım yaklaşp nazikçe Bahar'ın elinden tuttu.

"Yok bahçenin içinde ayrı evim var benim. Hamza beyim sağolsun benden önce rahatımı düşünür. Hem boşver şimdi kaç zamandır şu evde laflayacak birini arar

olmuştum. Ben buraları toplarken sen bize iki kahve yap hadi bakalım da bahçede içelim kızım olur mu?"

Genç kızın içi bu teklifle sıcacık olmuştu.

"Olmaz mı olur tabii de Mahir bey bahçeye çıkmama izin vermiyor" dedi üzgünce.

Sesi üzgün çıkıyordu ama bey kelimesindeki ima da anlaşılmayacak gibi değildi.

Hafize hanımın gözleri parladı ardından muzipçe sordu.

"Hayırdır kocanın sözünü mi dinler oldun gelin hanım?"

Bahar kıkırdadı.

"Ne münasebet canım, dışarı çıktım diye size kızar falan ondan dedim. Benim yüzümden siz arada kalmayın."

Yaşlı kadın dolaplardan birinden çıkardığı bakır cezveyi ve de kahveyi Bahar'a uzatırken genç kız da onu gözleriyle takip ediyordu.

"Merak etme öyle ortalık yere çıkmayacağız sen cezveyle kahve yapabilir misin onu söyle bakalım bana yoksa sen de makinecilerden misin?"

Bahar bu kadının yanında hep tebessüm ediyordu.

"Zeliha sultan benim kahvemın üstüne kahve tanımaz bak öyle her kahveyi de beğenmez ha eski topraklardan anlar her şeyin hasını. Ben kendimi övmeyi sevmem de o öyle der." dedi muzipçe.

Hafize hanım seslice bir kahkaha attı

"Deli kız yap da içelim bakalım kahvenin hasını. Şekerli olsun ama keyif kahvesi olsun."

Bahar'ın gözleri parladı aradığı yandaşı bulmuş gibiydi.

"Hıh değil mi ama ya kahve dediğin şekerli olur anlatamıyorum ki kimseye"

Yaşlı kadın tebessüm etti.

"Dolapta da çikolata var" diyip göz kırptı ve işine yöneldi.

İşte buydu kahve hem şekerli içilirdi hem de yanında çikolata yenilirdi. Konu da tartışmaya kapalıydı.

İçinde bulunduğu kış bahçesi görünümlü bu yer o kadar muhteşemdi ki Bahar'ın ağzı açık kalmıştı.

Etrafı cam ile kaplıydı fakat dışarıdan hiçbir şekilde içerisi görünmüyordu.

Tavan kısmı açıktı ve gökyüzü ile tamamen bir arada olunmasını sağlıyordu.

Yerler kısa ve bakımlı çimlerle kaplıydı. Bin bir renkte çiçekler, daha önce görmediği farklı egzotik bodur ağaçlar vardı.

Nasıl yapıldığına anlam veremediği suni bir şelale bile vardı içerdeki büyük havuza dökülen.

Hasır tarzı yapılmış oturma grubu bile aşırı havalı gelmişti gözüne.

Etraf camla çevrili olmasına rağmen kendinizi tamamen bahçede gibi hissediyordunuz. Böylesine havadar ve doğal bir ortamı oluşturmak için ne kadar para harcanılabilirdi ki?

Bu nasıl bir zenginlikti?

Bahar ayaküstü hayatın anlamını sorgularken Hafize hanımın sesi duyuldu.

"Kızım haydi geç otur ayakta kaldın"

Kendine gelen Bahar hasır koltuklardan birine oturdu.

Genç kızın gözündeki şaşkınlığı gören kadın aslında Hamza Mahir'in kim olduğuyla ilgili pek de bir şey bilmediğine bir kez daha emin oldu.

Her ne kadar sözünü sakınmayan deli dolu bir kız olsa da bu ortamlara, Gümüşpala'nın yaşantısına göre fazlaca masumdu.

Daha yakından tanımak istiyordu bu genç kıızı.

Kahvesinden bir yudum aldı. Allah için çok lezzetli kahve yapmıştı.

"Ellerine sağlık güzel kızım kahve pek güzel olmuş. Dediği kadar varmış senin Zeliha sultanın. Sahi o kim annen mi?"

Bahar buruk bir şekilde gülümsedi.

"Annem yok benim. Beni doğururken ölmüş."

Hafize hanımın yüreği burkuldu öksüzdü demek bu güzel kız. Elini destek vermek istercesine sıklıkla. "Başın sağolsun yavrum"

Bahar'ın bu içtenlik karşısında gözleri doldu.

"Siz sağolun. Zeliha sultan aslında benim dadım. Beni o büyüttü üzerimde emeği çok büyük çok da severim kendisini."

Onaylayarak baktı genç kıza.

"İnsan emek verdiğini sever yavrum eminim ki o da seni çok seviyordur. Baban da annenin yokluğunu arama diye çok çabalamıştır herhalde?"

Bahar keyifsiz bir kahkaha attı.

"Annemin kırkı çıkmadan davullu zurnalı düğün yapmış. Beni de ayak bağı olmayım diye Konya'ya postalamış. Zeliha sultan annemin uzaktan akrabası olur bir çocuğuyla kocasını trafik kazasında kaybetmiş.

Çok gençmiş o zamanlar ama tekrardan evlenmek istememiş kocasına çok aşıkmiş. Evladını da kaybedince beni onun yerine koymuş bakmış, büyütmüş.

İkimizde birbirimize tutunacak dal olmuşuz anlayacağınız üzere."

Hafize hanım hüznle baktı Bahar'a.

Görünüşü ne kadar çıtkırıldım ve naifti fakat içten bir o kadar güçlüydü bu kızcağız.

Şimdi daha iyi idrak ediyordu.

"Ah yavrum benim. Bazı erkekler böyledir işte anaları başlarındayken bile tek gözleriyle görürler evlatlarını. Ana da gidince hepten görmez olurlar."

Bahar başıyla onayladı.

"Yok üzülmiyorum ki ben artık alıştım."

Söylerken bile sesi titriyordu aslında ama kendisine dahi itiraf edemiyordu.

Yaşlı kadın bunca yıllık hayat tecrübesiyle anlıyordu elbette.

"Hiç mi gelmezdi ziyaretine?"

Bahar başını sağa sola salladı.

"Toplasan belki bir belki iki defa görmüşümdür yüzünü. Hem ben de istemiyorum ki Hafize teyze. Onun da o cadı karısının da yüzünü şeytan görsün."

Kızın hayatı çok dikkatini çekmişti yaşlı kadının.

"Kardeşlerin falan var mı şimdiki karısından?"

Bahar'ın sesi müstahak olsun der gibiydi.

"Yok kadının çocuğu olmuyor anladığım kadarıyla. Çok da nüfuzlu bir ailenin tek kızıymış. Zeliha sultan öyle demişti. 'Boşanamaz da bundan' demişti. Zaten çocuğu falan olsa benimle maddi olarak da ilgilenmezdi de ne hayırsa parasını esirgemedi benden."

Hafize hanım düşünür gibiydi.

"Kız bu adam seni zengin biriyle evlendirmeyi mi düşünüyordu acaba?"

Bahar şaşkınlıkla onayladı kadını.

"Mahir de öyle dedi Hafize teyze. Hatta kim olduğunu bile biliyormuş. Gerçi o evlendirmek değil de peşkeş çekmek olarak nitelendirdi ama onun gibi bir adamdan incelik beklenemez değil mi?"

Hafize hanımın şen kahkası ortamın hüzünlü havasını dağıttı.

Bahar da gülmeye başlamıştı.

"Eh be kızım Hamza Mahir beyimle şöyle konuşan olmadıydı bu vakte kadar. Ee söyle bakıyım var mıydı Konya'da bi yavuklun?"

Bahar utanarak baktı kadına.

"Yoktu kimse maalesef. Olabileceklerin de yolu dün itibariyle kapatıldı sağolsun!"

Yaşlı kadın kıkırdadı.

"Vallahi kızım ben Hamza beyimi tanıyorsam şu saatten sonra aday adaylarını bile falakadan geçirir bizzat kendisi hem de."

Bahar öfkeyle fevri bir çıkışta bulundu.

"Allah Allah Hafize teyze ya sen gel hem beni zorla kaçır nikah kıy sonra da zorbalık yap. Ben böyle maçoluk görmedim. Kusura bakma ama kendisi tam bir yontulmamış kütük! Sen dur ama ben onun derdini eninde sonunda çözeceğim nasıl olsa"

Konu kocasında açılınca soluksuz konuşuyordu bu güzel kız.

Hafize hanım daha da sinirlenmesin diye gülümsemesini sakladı.

"Sen yine de tamkinli davran e mi kızım? Öyle çok gözüne batma kocanın.Sağı solu belli olmaz beyimin. Çabuk sinirlenir."

Özellikle böyle söylüyordu. Biliyordu ki damarına damarına basıyordu bu cümleler Bahar'ın. Gidip ne dediyse tersini yapacak Hamza beyini delirtecekti.

Ateşle barut da uzun süre bir arada dayanmazdı.

Hem bu güzel gözlü kız hem de Hamza beyi mutlu olsun istiyordu.

Hafize hanım bir şeylerin farkında olmasa elbette ki genç kızı zorlamazdı ama Hamza Mahir beyinin adı ne zaman geçse genç kızın gözleri parlıyordu.

Çoğu zaman öfkenden parlıyor olsa da muhakkak olan bir şey vardı bu gelincik çiçeği kocasını beğeniyordu.

Kadın sinsice gülümsedi.Olurdu olurdu çok da güzel olurdu.

Bölüm-8

+18 sahneler bulunmaktadır

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Hafize hanımla arayı düzeltmenin verdiği rahatlamayla vaktin nasıl geçtiğini anlamayan Bahar muhabbete dalmıştı. Yaşlı kadınla sağdan soldan epey laflamışlardı.

Bu süre içinde yanlarına kimse gelip gitmemişti.

Dünkü uzun boylu iki adam da ortalarda görünmüyordu. Hafize teyzesinden öğrendiğine göre isimleri Nejat ve Yiğit Ali'ydi.

Gerçi Nejat'ın adını dün çileden çıkararak bizzat öğrenmişti zaten.

Hafize hanımın anlattığına göre Hamza Mahir'e çok yakındı bu iki adam. "Kardeşi gibi görür ikisini de" demişti.

Böyle soğuk bir adamın kardeşi gibi yakınına nasıl girilirdi Bahar pek anlamamıştı ama üstelemedi.

Onlar da pek normal tipler değillerdi ne de olsa.

Kendi kendine düşünerek içeri girdi.

Hafize hanım akşama yemek yapmak için mutfığa gitmişti. Bahar'ın yardım teklifine ise usulünce hayır demişti.

Onu daha iyi anlıyordu artık. Kadıncağz Hamza Mahir'in otoritesinden çekiniyordu. E haklıydı sonuçta bu konuda. Durduk yere o kaba adamın kadına bir şey söylemesini istemezdi o yüzden ısrar etmedi.

Salona doğru yöneldi. Telefonu yoktu, tableti yoktu, bilgisayar yoktu doğal olarak internet de yoktu. Her şeyden bir haber yaşıyordu ve bu durum gittikçe canını sıkıyordu.

Acaba Ercüment ne yapıyordu?

Muhtemelen tehdit edip susturmuşlardı çocuğu. Acaba onu da bir yerde kapalı tutuyor olabilir miydi Hamza Mahir? Eğer öyleyse dünden beri kimbilir ne haldeydi arkadaşı. Üstelik ulaşma imkanı da yoktu.

Yarın asıl kızılca kıyamet kopacaktı.

İki günlük kongre süresi bittiğinde ve eve gitmediğinde olanlar anlaşılacaktı.

Ağlamaklı oldu. Zeliha sultan kimbilir ne kadar endişe edecekti?

Babası denecek o adamın umrunda olacak mıydı acaba?

İçi darlandı Bahar'ın.

Derin bir nefes alıp evin içinde gezinmeye başladı.

Ev dış kapıdan içeriye büyük bir salona açılıyordu. Salonun tam orta yerinde sağ ve soldan iki taraflı olmak üzere dönerek ilerleyen beyaz merdivenler barok tarzı

mimarinin ince işçiliğini yansıtırken aynı zamanda görkem ve ihtişamını da barındırıyordu.

Geldiği andan bu yana merdivenlerin hep sol kanadını kullanmıştı.

Hamza Mahir'in odası o taraftaydı ve tahminen çalışma odası vs de o kısımdaydı.

Salonun sol tarafından açılan kapı da mutfığa çıkıyordu onu tecrübe etmişti.

Fakat o kadar çok kapı vardı ki genç kızın başı dönmüştü.

Sağ taraftaki merdivenlere doğru olan kapıya yöneldi.

İçeri girdiğinde büyük bir televizyon odasıyla karşılaştı. Oldukça sade ve zevkli döşenmişti. Koltuk takımının yanında ekstra puflar rahat şişme koltuklar da vardı. Kocaman bir duvar boylu boyunca televizyon ekranı vardı. Televizyon ünitesinin orada oyun konsolları bile düşünülmüştü.

Nasıl yani takım elbiseli kocaman kocaman adamlar oyun mu oynuyordu burda?

Gülesi geldi Bahar'ın.

Belki burada biraz televizyon izleyebilirdi. Kumandaya bakındı. Bulduğunda ise uzunca bir vakit devasa televizyonu çalıştırmaya çabaladı.

Tamam Bahar teknolojik özürlü bir insandı da bu alet de neydi böyle canım uzay mekiği fırlatmıyorlardı ya?

Rahat puf koltuklardan birine öyle sereserpe oturup kanalları zaplamaya başladı.

Oldum olası magazin programlarını çok severdi. Denk geldiği bir kanalda durdu. Kendini kaptırmış kimin kiminle nerde yakalandığını izlerken kapı aniden gürültüyle açıldı.

Bahar'ın kafası da açılan kapıyla eş zamanlı o tarafa doğru döndü.

Gümüşpala'nın gözleri anında Bahar'ı buldu.

Bakışları kızın üzerinde dolaşırken gözleri bacaklarında bir süre oyalandı. Kimsenin olmamasından dolayı rahat rahat oturan Bahar'ın etekleri bir hayli yukarı toplanmıştı.

Henüz toparlanmaya fırsat bulamadan adam anında dibine geldi.

"Bütün gün ortalıkta bu kılıkta mı dolaştın?"

Sorguya çeker gibi bir hali vardı. Yüzünü görebilmek için kafasını bir hayli kaldırmak zorunda kalmıştı Bahar çünkü ayaktayken bile o baş mecbur kalkıyordu ki şuan oturması durumu daha da zorlaştırıyordu.

"Evet ne var ki?"

Hamza Mahir işaret ve baş parmağıyla burun kökünü sıkıp sesli bir nefes aldı. Bu kız sabrını zorluyordu.

"Ulan bir de saf saf ne var diyor! Bu etek boyu ne lan?"

Bahar adamın kendisine doğru bağırmasıyla pufun üstünde iyice sinmiş kendince çaktırmadan toplanan eteğini düzeltiyordu.

"Ya iyi de bu etek kısa değil ki dizimin üstünde hemen ne var yani bu kadar bağırarak? Hem bir dakika ya pardon da ben sana neden hesap veriyorum acaba?"

Bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ilk etapta doğrulamadı. Orantısız güce sahip bu adam tarafından kolundan kolayca çekilip iki ayağı üzerine bırakıldı.

Bir eliyle diğerk bileğini ovuştururken söyleniyordu. "E yuh ama ya ayı gücü mü var sende!"

Sabırı taşan Gümüşpala kızın üzerine doğru daha da yaklaştı ve kolundan tuttuğu gibi kendine doğru çekti.

"Bu kılıkta mı çıktın dışarı?"

Al işte yine aynısı oluyordu. Önce dibine dibine çekiyor düşünecek bir beyin bırakmıyor sonra da aynı soruyu cevabını alana kadar soruyordu.

İşin kötü yanı da bunu bildiği halde Bahar kısır döngüyü kıramıyordu.

Artık kızın da sabrı taşmıştı.

"Evet tüm gün böyle dolaştım. Alt üstü bir elbise ya amma uzattın yanı"

Hamza Mahir kızın içini titreten sesiyle "Ben senin bu diline terbiye vereceğim dur sen" dedi.

Bahar o sırada yutkunmakla meşguldü. Adam hem müstehcen bir şey söyler gibi sesiyle içini titretiyor hem de konuşurken dudaklarına bakıyordu.

El insaftı.

"Bir daha kısa giymek yok hele ki hem kırmızı hem kısa giymek hiç yok anlaşıldı mı?" derken işaret parmağıyla kızın şakağına 'söylediklerimi iyi anla' dercesine hafif hafif vuruyordu.

"Yok ben illa ki giyeceğim dersen de sınırları yatak odası. Orda çıplaklığın sınırı yok. Bilmem anlatabildim mi Bahar hanım? Şimdi düş önüme."

Bahar itiraz edercesine ayağını yere vurdu. Yine utandırmayı başarmıştı kibirli herif. Hırsıyla söylendi.

"Sen var ya sen gördüğüm en utanmaz, en arsız adamsın. Ar damarın çatlamış senin! Avcunu yalarsın yatak odasıymış."

Gümüşpala başını biraz daha aşağı eğip kızın kulağı ve boynu arasındaki boşluğa doğru konuşmaya başladı

"Ben yalanacak daha güzel şeyl..."

Ağız kızın eli tarafından kapatıldı.

İstemsizce dudakları iki yana kıvrıldı kızın utanç içindeki çabası karşısında.

"Allah aşkına sus! Sen beni utandırarak öldürmeye mi çalışıyorsun be adam!" derken acele acele kapıya doğru yürüyordu ki beli adamın kolu tarafından kavranıp geriye doğru çevrildi ve dudakları esir alındı.

Başlangıçtaki çırpınışları yine hiç bir işe yaramamış en sonunda teslim olmuştu.

Öpüşü gittikçe derinleşen adama ağzını açmakta direten Bahar dudağının hafifçe dişlenmesi ile ağzını açmış Hamza Mahir'in dilini içeri buyur etmişti.

Ne ara pufların üzerine yatırıldığına dair hiç bir fikri yoktu.

Bir yandan büyük bir şehvetle öpülürken diğerk yandan da adamın elleri elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarını okşuyordu. Anın verdiği hazla iyice kendinden geçen Bahar ilerisini gerisini hiçbir şey düşünemiyor yalnızca içine kapılıp gittiği tutkuya konsantre olabiliyordu.

Biraz önce genç kızı öfkeden delirten kendisi değilmiş gibi büyük bir iştahla okşayıp öpüyordu Gümüşpala.

Adamın elleri biraz daha yukarı çıkıp tehlikeli yerlerde dolaşmaya başladığı anda Bahar itiraz eder gibi sesler çıkarttı.

"Sakin ol. Burada sahip olacak değilim sana." diyerek dudaklarını açıkta kalan gerdanına yöneltti.

Boynu adamın nefesine karşı bile bu kadar hassasken bir de dudakları eklenince kendinden geçmişti Bahar.

Sesli bir inleme çıkıverdi ağzından. Elleri otomatik olarak adamın ensesine doğru gitmiş saçlarını okşuyordu.

Tüm bu süre içinde Hamza Mahir'in de elleri uslu durmuyor kızın baldırlarının iç taraflarını keşfediyordu. Genç kız bacaklarını kapatacak gibi olduysa da adamın iri cüssesi buna engel oluyordu. Elleri kadınlığını bulduğunda Bahar başını sağa sola doğru sallıyor bir taraftan engel olmak isterken diğer taraftan aldığı zevkten dolayı inliyordu.

Adam işini o kadar iyi biliyordu ki dokunduğu yerler alev alıyordu. Artık Bahar'da ipler kopmuş kendini tamamen adamın insafına bırakmıştı.

Odadaki tek ses aldığı sık nefesler ve de çıkardığı yüksek sesli inlemelerdi. Kızın sona yaklaştığını anlayan Hamza Mahir bir taraftan kızın boncuk boncuk terlemiş güzel yüzünü, kapalı gözlerini izlerken diğer yandan da

"Gel bana güzelim, kocanın ellerine gel" diye fısıldıyordu.

Pek çok müstehcen sözle kızı iyice sona yaklaştıran adamın omzuna koyduğu başıyla bir süre sonra şiddetli bir şekilde sarsıldı Bahar.

Uzunca bir süre öyle kaldılar. Genç kız hemen sakinleşememişti ve Gümüşpala kızın ilk olduğuna emin olduğu bu orgazmından sonra kendine gelmesi için bekliyordu.

Altındaki kızın kıpırdamaması üzerine doğrulup yüzüne bakmak istemişti fakat Bahar kollarıyla omuzlarına sarılarak engel olmaya çalıştı.

Kızın utandığını anlamıştı fakat biraz daha üzerinde yatarsa ezilecekti.

Kendini kızın kollarından kurtarıp biraz geri çektiğinde ise Bahar elleriyle yüzünü kapatmıştı. Biraz önce neler yapmışlardı öyle?

Daha doğrusu adam kendisine neler yapmıştı?

Dünya üzerinde bundan daha sarsıcı bir şey olamazdı. O kadar çok utanıyordu ki!

"Bahar ben seni görüyorum farkındasın değil mi? Yoksa o kadar mı gitti aklın yavrum?"

Alenen utancıyla dalga geçiyordu pislik herif.

Şuan konuşacak halde olsa neler derdi ama yapabildiği tek şey narin omuzlarını küskünce sallayıp yüzünü tekrar adamın omzuna saklamak olmuştu.

Bölüm-9

Akşam yemeği büyük bir sükunet içinde yeniyordu.

Daha doğrusu Bahar yaşananlardan sonra henüz tek kelime edebilmiş değildi. Önündeki yemeğe çatalıyla işkence etmekle meşguldü.

Karşısındaki adamsa hiçbir şey olmamış gibi iştahla yemeğini yiyordu.

'Tabi canım zaten neden umurunda olacaktı ki Allah bilir kimlerle ne cevizler kırmıştı bu güne kadar. Aman canım Bahar'a neydi kiminle ne yaptığı? Hatta daha iyiydi belki kendine ilişmezdi bu sayede. Yine de o kırdığı cevizler dizine gözüne dursundu!'

Çatalı tabağa hırslı hırslı geçirdiğinden habersiz derin bir nefes aldı.

'Aferin Bahar aferin yirmi beş yıllık hayatında hiç spor yapmamışken kariyerini dünya atletizm şampiyonu olarak tamamlaman büyük başarı oldu doğrusu. İki gündür tanıdığın adamın kucağına böyle koşarak git kızım!'

Hamza Mahir ise son bir dakikadır yemeğini yemeyi bırakmış ve arkasına yaslanmış kızın yemeği ile olan hararetli savaşını izliyordu.

"Öldü bence daha fazla vurma istersen"

Bahar geçte olsa kendisine seslenildiğini fark etmiş kafasını kaldırmıştı.

"Hı?"

Gümüşpala gözleriyle tabağı gösterdi.

"Beğenmediysen değiştirsinler nimete daha fazla işkence etme"

Bu adam sanki Bahar'ı öfkeliendirmek için bilerek böyle konuşuyordu.

"Niye değiştiriyoruz ya? Sen alışkınsındır tabi sevmedim değiştir yok istemem hoop başkası. Kalsın bu istemez!"

Öfke saçan gözlerle kendisine kafa tutan kıza baktı adam bir müddet.

"Konumuz hala yemek mi?"

Bahar yakalanmanın verdiği mahcubiyetle bir an boş bulunduyorsa da çabuk toparlandı

"E-evet ne olcaktı başka? Hem doydum ben gidiyorum."

Adamın yemeğin başından beri olan makul tavrı gitmiş yine otoriter sesi duyulmuştu

"Bu masadan benden önce kalkamazsınız Bahar hanım."

Bahar iyiden iyiye ayar olmuştu zaten aklındaki tilkiler rahat vermiyordu.

"Öyle mi Mahir bey sorabilir miyim neden acaba? Hayır ben doydum da neden kalkamıyorum?"

Hamza Mahir arkasına yaslandı, gözleri doğrudan mavileri hedef almıştı

"Benim evim benim kurallarım."

Bahar da dudaklarının içini dişliyordu.

"Aaa çok pardon siz beni kaçırıp zorla bu evde tutsak ediyordunuz değil mi nasıl böyle konuşurum!"

Adam istifini bozmadan konuştu fakat sesi sitemli geliyordu.

"Ulan böyle tutsaklık nerede görülmüş? Yediğin önünde yemediğin arkanda, çene desen dur durak yok"

Genç kız kollarını masaya dayamış öne doğru eğilmişti.

"Evime gitmek istiyorum.Senin hiç bir şeyini istemiyorum! Böylece çenemden de kurtulmuş olursun artık ne kadar rahatsız oluyosan!"

Hamza Mahir'in dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

"İşte o dediğin biraz zor güzelim"

Artık tepesi atan kız açtı ağzını yumdu gözünü.

"Ben senin güzelin falan değilim.Hem iki günlük kongre süresi doluyor. Yarın akşam eve gitmeyince herkes beni aramaya çıkacak o zaman ne yapacaksın acaba? ÜstelikERCÜMENT çoktan beni aramaya başlamıştır!"

Bu kız ne yapıp edip adamı zıvanadan çıkarmayı başarıyordu. Sandalyesinde kıza doğru eğilmiş öfke saçan gözleriyle sesi tehtitvariye

"Siktirtme bana oERCÜMENT denen kılkuyrugu!"

Bahar arkadaşına edilen küfür karşısında bir kat daha sinirlenmişti.

"Terbiyesizsin yemin ederim terbiyesizsin!"

Yemeği biten adam masadaki peçeteye ağzını silip doğruldu.

"Sana kendimle ilgili bir vaatte bulunduğumu hatırlamıyorum. Git şimdi değiştir şu üstünü çıkmadan göreceğim."

Genç kadın da masadan kalkmıştı. Seri adımlarla adamın karşısına geldi.

"Bak ya nasıl emir veriyor bir de! Nesin sen zabıta memuru mu değiştirmiyorum işte!"

Kollarını önünde bağlamış o güzel kalkık burnunu havaya dikmiş alenen meydan okuyordu ki adam tarafından bir anda apar topar taşınmaya başladı.

İtiraz ediyordu fakat baş aşağı bir itiraz ne kadar etkili oluyordu tartışılırdı.

"Bırak beni be sen de iyi alıştın ha!"

Adam hiç duymuyormuş gibi tepki de vermiyordu.

Bahar bir taraftan saydırırken diğer taratan da sırtına vurmakla meşguldü.

"Sana diyorum mafya kılıklı adam! Duyuyor musun acaba sen beni?"

Karşılık olarak poposuna bir şaplak yemişti.

"Ahhh ökü z acıdı!"

Merdivenleri çıkıp odaya girdiklerinde Hamza Mahir nihayet konuşmuştu.

"Bütün akşam bu odada durmayacaksan değiştir üstünü hemen."

Bahar ters ters adama bakıyordu o sırada.

"Sen evde olmayacak mısın?"

Hamza Mahir kendisine hesap sormaya çalışan kadına 'ciddi misin?' bakışı atarken Bahar kollarını önünde kavuşturmuş cevap bekliyordu.

Bir ayağını ise ritmik bir şekilde yere vurduğundan muhtemelen haberi yoktu.

"Değiştirmedigine göre odada kalacaksın anlaşılan."

Kapıya doğru yöneleceği sırada Bahar seslendi.

"Siz neden benim soruma cevap verme zahmetinde bulunmuyorsunuz incileriniz mi dökülür Mahir bey?"

Adamın eli kapı kulpundayken başını kıza doğru çevirdi

"Ben kimseye hesap vermem."

Ardından kapıyı açıp çıkıp gitti.

Bahar hırsla kapıyı çarptı arkasından. Adamın etrafı kale duvarlarıyla örülüydü resmen.

Azıcık bile sızmak mümkün değildi ki!

Biraz önce o özel anları yaşatan kendisi değilmiş gibi resmen 'sen kimsin?' deyip gitmişti.

İstemsiz bir şekilde gözyaşları birer ikişer dökülmeye başladı kızın yanağından.

"Öküz"

Elleriyle gözyaşlarını silerken diğer taraftan hem ağlıyor hem de saydırıyordu.

"Zorba,hayvan!"

Ağrına gidiyordu böyle muamele görmek üzerindeki çıkarıp duşa girdi genç kız.

Uzunca bir banyonun ardından erkenden yattı. Uyuyabileceğinden değildi elbette ama bir şeylere yada birilerine küsken hep böyle yapardı.Yorganı kafasının üstüne kadar çeker yatardı.

Gümüşpala evden çıkarken oldukça sinirliydi.

O mavi gözleriyle kendisine masum masum bakmıyor muydu dünyayı ateşe verecek gücü hissediyordu kendinde!

Kanına girdiği yetmiyormuş gibi bir de hesap soruyordu.

"Ulan aminakoyayım ben böyle işin!"

Karşidan burnundan soluyarak gelen ağabeylerine bakan Nejat ve Yiğit Ali hemen o tarafa doğru yönelmişlerdi.

Yiğit Ali söze girdi.

"Hoşgeldin abi, barut gibisin maşallah"

Hamza Mahir ters ters söylendi.

"Dikkat et de sana patlamayım koçum!"

Yüzünün rengi değişen adama bıyık altından gülen Nejat konuyu değiştirdi.

"Abi, Hataylı lakaplı iti bulduk depoda. Biz önden bi konuşturma seansı yaptık."

Gümüşpala sabırsızca devam etmesini bekledi.

"Ee aslanım söyle ne diyeceksen"

Nejat devam etti.

"Adamın girip çıkmadığı iş yok abi daha çok sınırda iş yürüten tiplerden. Uyuşturucu, kadın ticareti, küçük yaşta çocukları kaçırıp satma, organ ticareti ne ararsan."

O sırada bahçedeki toplantı odasına girmişlerdi masanın başına Hamza Mahir karşısına ise iki has adamı oturmuşlardı bile.

Bahçedeki adamlardan biri akşam kahvelerini servis etmişti o sırada.

Nejat devam etti.

"Adamın neresinden tutsan elinde kalır abi de ben silah işi yapacak çap görmedim bu lavukta. Bunun işi daha çok Avrupa'ya getir götür. Ortadoğu bataklığında tutunacak kök yok."

Gümüşpala bir taraftan kahvesini içip tesbihini çevirirken diğer taraftan Nejat'ı dinliyordu.

"Ee Nejat nerede bu siktiğimin silahları o zaman?"

Yiğit Ali sessizliğini bozarak söze karıştı.

"Abi dümeni sınır ötesinde çevirdiklerini düşünüyoruz. Bugün Hüsamlı Sadık'ı gönderdik sınırı geçmişler bugün yarın çözülür iş."

Hamza Mahir en çok sevkியatta çıkan pürüzlere tahammül edemezdi sabırsız bir sesle konuştu.

"Bulunca o orospu çocuklarını benden selam söyleyin belalarını sikeceğim!"

Nejat devam etti.

"Sen düşünme abi iş bizde,depodakini de şimdilik tutuyoruz elimizde."

Gümüşpala güven içeren sesiyle onayladı Nejat'ı.

"İyisini siz bilirsiniz aslanım."

Arkasını dönmüş çıkıyordu ki Yiğit Ali'nin sesi duyuldu.

"Meyhaneye mi abi?"

Gümüşpala asabı bozuk bir şekilde kafasını çevirdi. "Hayırdır size de mi hesap veriyoruz lan?"

İki adamın da anında dudakları kıvrılmıştı fakat densizliği devam ettiren her zamanki gibi Yiğit Ali oldu.

"Abi yenge şimdiden hesabını kesiyor anlaşılın."

Nejat seslice öksürdü gülmesini bastırmak içindi bu öksürük.

Hamza Mahir ise sertçe Yiğit Ali'nin ensesinden tutmuştu bile.

"Nejat al lan şunu elimde kalacak serseri!"

Nejat bir taraftan ağabeyinin agresif haline gülmemek için ekstra çaba sarf ederken diğer taraftan da Yiğit Ali'yi elinden almaya çalışıyordu.

"Abi gözünü seveyim korumalarla git aklım sende kalıyor yoksa."

Gümüşpala bir kaç saniye Nejat'ın yüzüne baktıktan sonra hayretle sordu.

"Ulan Nejat sarışın hatunların koynunda sen beni mi düşünüyorsun oğlum?"

Ağabeyleri kapıdan "Tövbe tövbe akıllısı beni bulmaz delisi götümünden ayrılmaz" diye söylenerek çıkıp giderken Nejat aval aval arkasından bakıyordu.

Neyden sonra konuşmayı akıl edebildi.

"Lan abi benim sarışın hatun sevdiğimi nereden biliyor?"

Yiğit Ali kahkahasını salıvermişti artık.

Katıla katıla gülüyordu.Bir eliyle duvardan destek alırken diğer eliyle gözünden gelen yaşları siliyordu genç adam.

Bölüm-10

Bahar sıçrayarak uyandığında saat gece 3:45'i gösteriyordu.

Odanın karanlığında tanıdık ses daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Bir taraftan da yatağa yerleşmekle meşguldü.

"Siktir uyandırdım mı seni?"

Genç kız yatakta doğrulmaya çalıştığında ise beline sarılan kollar buna izin vermedi.

Adam yeni duştan çıkmıştı burnuna gelen tertemiz ferah kokudan belli oluyordu fakat başka bir koku vardı daha keskin kokan.

Zorla da olsa yüzünü adama doğru çevirdi.

Biraz daha sokularak kokladı bir kaç kere.

Gümüşpala ise kapanmak üzere olan gözlerle kızın ne yaptığına bakıyordu.

"Ne kokuyorsun sen içki mi içtin?"

Hamza Mahir kızın bu saftirik hallerini içten içe keyifle izliyordu.

Çakırkeyifti doğrusu fakat kolay kolay sarhoş olmazdı.

Ne kadar içerse içsin bilinci zaten hep açık olurdu.

"Rakı kokuyorum."

Bahar yüzünü memnuniyetsizce büzdü.

"Bu saate kadar rakı mı içtin sen? Saat kaç?"

Adam gözlerini kapatmış kızın sorgu sualinin bitmesini bekliyordu. Bu konuda ne kadar kızarsa kızsın ilk fırsatta hemen hesap sormaya çalışıyordu kendisine fakat bu gece kafasının iyi olmasından kaynaklı kızası gelmiyordu hiç.

"Dörde geliyor olması lazım."

Bahar şöyle bir hesap yaptı.

Bu adam akşam yemeğinden sonra çekip gitmişti nerden bakarsan sekiz on saat ederdi.

Ee on saat içilmeyeceğine göre kimbilir o mekanlarda kimlerde ne yapmıştı?

Yumruklarını sıktı. Ses tonu daha bir sorgulayıcı olmuştu.

"Sen bu kadar saat rakı mı içtin?"

Nasıl olsa sarhoştı ve bu sorulanları sabaha hatırlamazdı öyle değil mi?

"Ortam güzeldi."

Genç kıza gelenler gelmişti artık sesinin yükseldiğini bile farketmedi.

"Sen başka kadınların koynundan çıkıp benim yatağıma mı geliyorsun?"

Hamza Mahir sesle birlikte yüzünü buruşturdu zaten başı kazan gibiydi bir de üzerine bu cadı cırlıyordu. Hafif yan dönerek gözlerini açtı.

"Sen beni kıskanıyor musun?"

Bahar anında itiraz etmeye çabalarken adamın dudağının bir köşesi belli belirsiz kıvrılmıştı bile bu çırpınışa.

"B-ben mi? Hah! Ben seni ne kıskanacağım be! Sen de kendini iyice nimetten saymaya başladın! Bin bir çeşit hastalık var getireceksin ordan burdan o yüzden soruyorum ben! Sonuçta yakın mesafede yatıyoruz canım dikkat edeceksin böyle şeylere!"

Adam tekrardan beline kollarını dolamış kafasını çıplak göğsüne yaslayıp Bahar'ı susturmuştu.

Kulağına doğru fısıldayarak konuşuyordu.

"Birincisi o ses yüksekliği ile ilgili bir daha uyarmayacağım! İkincisi kimsenin koynundan kalkıp senin yanına gelmedim ve üçüncüsü sabah bütün bunları hatırlıyor olacağım güzelim."

Bahar sanki mümkünmüş gibi kafasını adamın göğsüne daha da bastırıp orda bir çukur açarak içine girmeye çalıştı.

Alenen kıskançlık krizi geçirmişti biraz önce ve adam açık açık unutmayacağım diyordu.

Bizzat aleyhinde delil olarak kullanacaktı belli ki.

'O kadar içmişsin sarhoş olsana be adam! Bu kadar uyanık da olunmaz ki! Üstelik hala despot hala despot gecenin dördünde ses ayarı yapıyor!"

Bahar çareyi sessiz kalarak görünmez olmaya çalışmakta ararken adamın elleri omuzlarıyla beli arasında sürekli gidip geliyordu.

"Sen bu uyku tulumu gibi pijamayı ne demeye giydin?"

Sesinin tonundan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu adamın.

Bahar biraz önce yeterince utandığı için usul usul konuşuyordu

"Maksimum yirmi derece bu oda üşüyorum ben."

Hamza Mahir sırtını sıvazlamaya devam ediyordu. "Ben geldiğime göre artık çıkarabiliriz."

Bahar daha boynuna boynuna konuşulmanın etkisinden çıkıp itiraz edemeden adam pijama üstünü kafasından sıyırmıştı bile.

Geceleri asla sütyenle uyuyamayan genç kızın üstü çıplak kaldığı için elleriyle kapatmaya çalışırken bir taraftan da itiraz ediyordu.

"Napıyorsun dur çıplağım!"

Adamın eli bu seferde belindeki lastiğe gitmişti.

"Bence mahsuru yok"

Kız utancından çıplaklığını adamın göğsüne yaslanarak kapatmaya çalışıyor bir taraftan da alt pijaması için savaş veriyordu ki kazanan taraf zaten belliydi.

"Beni bu kadar utandırmak zorunda mısın?"

Adam kızı kollarıyla mengene gibi sarmış iki bacağını da bacakları arasına hapsetmişti. Bahar tamamen yüzükoyun Hamza Mahir'in üzerinde yatıyordu.

"Benim yanımdayken o siktiri boktan şeylerle yatabileceğini düşünmüş olmak senin hatan."

Odanın karanlık olması ve adamın yüzünü görmüyor olmak az da olsa Bahar'ı rahatlatan faktörlerdi.

"Hiç de siktiri boktan falan değil ben çok seviyorum o pijamalarımı!"

Gümüşpala'nın keyfi yerine gelmiş gibiydi.

Akşamdan beri ortalıkta barut gibi dolaşmış esmiş gürlemiş tüm gece içmiş sakinleşememişti ama şuan bir o kadar dingin hissediyordu.

Bu ufak tefek cadının ne dediğini ne kadar kızdığını falan da önemsemiyordu.

Kıpırdayıp durmasa rahat bir uyku çekecekti.

"Yavrum kıpırdayıp durma, uyuyan devi uyandırma sen de uyu artık!"

Bahar adamın imasıyla hareket etmeyi anında kesmişti.

"İyi de ben böyle uyuyamam ki hem bu çok şey... şey işte"

Hamza Mahir alaylı bir ses tonuyla fısıldadı.

"Erotik mi?"

Bahar adamın kendisiyle dalga geçmesi üzerine göğsüne bir şaplak attı.

Adam yalandan bir ah sesi çıkardı.

"Senin şiddete meyilini ayrıca bir konuşmamız lazım."

Hala dalga geçiyordu. Bu adamla uğraşılmazdı. "Bütün gece ağırlık yaparım rahatsız olursun?"

Gümüşpala artık gözleri kapalı cevap veriyordu.

"Kaç kilosun beş mi?"

Gerçekten çok komikti doğrusu.

"Hahaha çok komiksin! Çam yarması değiliz diye mi bu espiriler?"

Adam kollarını daha da sıkıştırıp Bahar'ı kısıp aldı.

"Hmm... Uyu artık"

Tam itiraz edecekti ki "Ama..." Hamza Mahir önce davrandı. "Uyu dedim!"

Bahar artık pes etti.

Gerçekten iflah olmazdı. Mecbur gözlerini kapatıp bu utanç verici halde uyumaya çalıştı.

İşin enteresan yanı ise uykuya dalmak düşündüğü kadar zor olmamıştı.

Sabah dinlenmiş olarak gözlerini açtığında yatakta yalnızdı Bahar.

Nedensizce keyifli uyanmıştı kollarını ve bacaklarını esnetirken aklı dün gece Hamza Mahir'in gelişine kaydı.

Şaka maka o saate kadar elli kere uyanıp tekrar uyumaya çalışmıştı ama adam gelip de kendisini sarıp sarmalayınca sabaha kadar deliksiz uyumuştı.

Genç kızın duyguları artık yokuş aşağı yuvarlanıyordu.

Tutabilene aşk olsun.

Engel olabilmek şöyle dursun engel olmaya çalışan da yoktu ki.

Nasıl olsa bir noktada kıyamet kopacaktı.

Şuan için gitmek istese bile Mahir göndermiyordu. E her türlü iletişim de yasaktı. Sonuç itibari ile elinden gelen bir şey yoktu. Bahar da akışına bırakmıştı olayları.

Ne güzel keyiflice uyanmıştı iki dakikada keyfi kaçmıştı işte. Çarşafa iyice dolanan bedenini oflaya poflaya kurtarıp yataktan çıktı.

Etrafa bakınırken kafasına dank etti neredeyse çıplak halde uyumuştı ama üzerine uzunca bir tişört giydirilmişti.

"Deli bu adam vallahi de deli kendisi soyup kendisi giydiriyor"

Dudağında istemeden bir sırıtış peydah oldu.

'Galiba yavaş yavaş sıyrıyorum' diye düşündü.

Elini yüzünü yıkayıp aşağıya indiğinde Hafize hanım'ı mutfakta buldu.

"Günaydın Hafize teyze"

Yaşlı kadın gülümseyerek döndü genç kıza.

"Günaydın güzel kızım geç otur hadi kahvaltı hazır"

Bahar ikiletmeden oturdu hemen masaya. Hafize hanım çayını da getirdi.

"Ben alırdım neden zahmet ettin."

Kadın mahçup bir şekilde söylenen kıza baktı. Belli ki varlık içinde büyümüştü ama öyle zamane zengin kızları gibi değildi. Görgülüydü, büyüğe saygıyı biliyordu. İki günde kanı kaynamıştı kadının.

"Olur mu hiç kızım haydi kahvaltını yap sen"

Bahar da tebessüm etti kadına.

"Teşekkür ederim."

Hafize hanım bir baş işaretiyle işine döndü.

Bahçeye çıktığı sırada kapı sesi duyuldu. Bahar evde kimsenin olmadığını düşünerek kahvaltı masasından kalkıp kapıya doğru gitti.

Kapıyı açtığı sırada Yiğit Ali'yle burun buruna geldi.

"Günaydın yenge"

Bahar gözlerini devirerek "Günaydın" dedi.

Yiğit Ali'nin sorgular gibi bir hali vardı.

"Evde kimse yok mu kapıyı neden sen açtın?"

Bu sorgu sual genç kıızı canından bezdirmişti.

"E ben vardım açtım işte ben kapı açamıyor muyum? Bak benim de ellerim var" derken ellerini önüne doğru uzatmış gösteriyordu.

Yiğit Ali ise bir anlık boşlukla kızın ellerine bakıyordu. Toparlanıp eski vaziyetini aldı.

"Yenge kapıyı senin açman nasıl desem en basit söylemle pek uygun bir durum değil."

Bahar elini beline koymuş "Demek en basit söylemle öyle mi? Niye ben kompleks olanları anlayamaz mıyım dersin?" Resmen Yiğit Ali'yi haşlamakla meşguldü.

"Yok haşa yenge ben öyle bir şey demedim. Koskoca doktora ben öyle laf eder miyim?"

Genç kız gözlerini kısmış adama bakıyordu.

"Dalga geçiyorsun şuan. Ben hissediyorum o ses tonundan. Aferin aferin abiniz size çok güzel öğretmiş dalga geçmeyi!"

Yiğit Ali iki dakikada canından bezmişti. Usanmış sesiyle "Allah belamı versin benim ya..." diye isyan ederken Bahar'ın gülesi gelmişti kocaman adamın ağlamaklı sesine

"Kahve içer misin?"

Adam kızın değişken ruh haline uyum sağlamakta zorlandığını düşünüp ağabeyine sabır diledi.

"Sağol yenge şimdi içeri girmem uygun olmaz. Ben bu paketi vermeye geldim. Akşam sekizde hazır olsun dedi abi."

Bahar iki eline tutuşturulan kocaman kutuya bakakaldı.

"Ne için hazır olacaktım ki?"

Yiğit Ali gitmek için davrandığı sırada "Abi gelince söyler yenge hadi selamtle" deyip uzaklaştı.

Bahar arkasından seslendi.

"Adın neydi senin?"

Yiğit Ali duraklayıp cevap verdi.

"Yiğit Ali"

Bahar "İyi yenge kadar başına taş düşsün Yiğit Ali" deyip kapıyı adamın yüzüne kapattı.

Oh biraz olsun içi rahatlamıştı.

Mahir'e yapamadıklarını en yakın adamından çıkarmıştı. Hem bu kutu da neyin nesiydi ki şimdi?

Koşturarak yatak odasına çıkıp kutuyu açtığı anda içinden krem rengi bir elbise çıktı.

Kumaşı kendinden işlemeli, kolsuz ve uzun bir elbiseydi.

Hiç bir yerinde dekoltesi olmayan son derece sade bir elbiseydi fakat işçiliği o kadar kusursuzdu ki genç kız dokunmaya kıyamadı.

Sanki dünyaca ünlü o aşık olduğu modacının elinden çıkmış gibiydi. Elbiseyi kim seçtiyse şüphesiz mükemmel bir zevki vardı.

Kutunun içinde elbiseyle aynı renk bir çift ayakkabı ve portföy çanta vardı. Ayakkabılar da özel üretimmiş gibi duruyordu. Hemen numarasına baktı.

'Yok artık numarasına kadar tamdı'

İyice meraklandı bu adam kendisini nereye götürecekti acaba?

Akşama doğru genç kız hazırlanmaya başlamıştı ki kapısı çalındı.

Mahir değildi anlaşılan çünkü o asla kapıyı çalmıyor bodoslama giriyordu.

"Gelin"

Hafize hanımın yalnızca başı görüldü.

"Gelsene Hafize teyze neden dışarda duruyorsun?"

Yaşlı kadın çekimser duruyordu.

"Yok kızım ben gelmeyeyim sen bir gelir misin diyecektim."

Bahar oturduğu yataktan doğrulup kapıya doğru gitti "Önemli bir şey mi var?" Sesi biraz telaşlı çıkmıştı ister istemez.

"Beyim hazırlanman için birilerini göndermiş kızım karşı yatak odasına buyur ettim. Sen de gel istersen"

Bahar gözlerini devirmemek için direndi.

Adam saçına makyajına bile el atıyordu. Odada hazırlanmak için bir makyaj aynası dahi bulunmadığı için mecbur kabullenip çıktı odadan.

Karşı odaya girdiğinde üç tane kadın kendisini bekliyordu.

Patronları gibi görünen biri söze girdi.

"Merhabalar Bahar hanım ben Çiğdem. Hamza Mahir beyin asistanı Nurbanu hanım gönderdi bizi. Akşam için saç ve makyajınıza yardımcı olmaya geldik."

Bir kere Nurbanu hanım kimdi?

Bu adam mafyavari biri değil miydi?

Böyle tiplerin asistanı olur muydu?

Hele hele kadın asistanı mı olurdu?

Hamza Mahir hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu ve gittikçe can sıkıcı olmaya başlamıştı bu durum.

Zoraki bir gülümsemeyle misafirleri kabul ederken sonraki iki saat boyunca hazırlıklar yapıldı.

Saat sekize geliyordu.

Bahar ayna karşısında son kez kendisine bakmakla meşguldü. Saçını, makyajını o kadar sevmişti ki bir türlü ayrılamıyordu aynanın başından.

Elbisesinden bahsetmeye bile gerek yoktu çünkü onun içinde kendini prenses gibi hissediyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve gelen tabiki Hamza Mahirdi.

Siyah pantolonu ve siyah gömleğiyle her zamanki gibi ulaşılmaz görünüyordu.

Bir insanın soluğunu kesmek bu kadar kolay olmamalıydı!

Gözleri doğrudan Bahar'ın üzerinde gezinmeye başladı kızı tepeden tırnağa hiç acele etmeden yavaş yavaş süzdü.

Genç kız bu incelenme karşısında elini ayağını nereye koyacağını şaşırıyor, uzun süre göz teması kuramıyor, utanıyordu.

Sonrasında ise avına usulca yaklaşan avcı edasıyla kızın yanına gelip burnunu boynuna gömdü. Bu hareket bir gün Bahar'a kalp krizi geçirtecekti o olacaktı.

"Seni bu halde dışarı çıkarmayı düşünen aklımı sikeyim" diye huysuzca söylendi.

"Güzel bir şey söyleyen şaşırdım zaten ne gerek var değil mi gereksiz aksiyon şimdi!"

Gözleri yerde sesiye igneler gibiydi fakat kırılmıştı Bahar.

Gümüşpala kızın çenesinden tutup başını kaldırdı. Bakışları mecburen buluşmuştu.

"Sana güzel olduğunu mu söyleyeyim?"

Her kadın isterdi güzel olduğunu duymayı hele ki özel bir adam tarafından dile getirilmesini.

"İstemez zorla güzellik mi olurmuş?"

Gözlerini kaçırılmıştı yine konuşurken.

Adam kızın huysuzluğuna önce küçük bir tebessüm etti sonrasında dipsiz kuyuları andıran gözleriyle direkt kızın gözlerine bakarak konuşmaya başladı.

"Ne kadar güzel olduğunun eminim farkındasındır zaten senin güzelliğinin zorlamaya ihtiyacı yok."

Al işte bir cümleyle sadece bir cümleyle tüm yelkenler hemen fora oluveriyordu ya Bahar en çok buna şaşıp kalıyordu.

Yanakları da kendiliğinden al al oluveriyordu.

"Beni güzel buluyorsun yani?"

Sesinde kadınsı bir cilve vardı bu sefer.

Adamın bir eli kızın belini kavramış kendine çekerken diğer elinin baş parmağını dudaklarında ve kızarmış yanaklarında gezdiriyordu. Gözleri kızın dudaklarına kaymış hipnotize eder gibi konuşuyordu

"O kadar güzelsin ki seninle ilgili aklımdan geçenleri bir bilsen"

Bahar artık ayakta durmakta zorlanıyordu ki duyduklarıyla kendisini transtan çıkmış gibi hissetti.

"Dün gece yapma Mahir diyordun noldu şimdi ayaküstü yoldan çıkarıyorsun adamı! Yürü hadi çıkalım artık."

Bahar'ın diyecek tek kelime lafı yoktu.

Bu kadar öküzlük karşısında ne denilebilirdi ki pesti yani artık!

Hışım la adamın kollarından kurtulup topuklu ayakkabılarını sert sert yere vurarak yatağın üzerindeki çantasını alıp odadan çıktı.

Çıkarken de bir taraftan hala söyleniyordu.

Bölüm-11

Keyifli okumalar ♥

Hıçkırarak ağlayışların derin iç çekişlere dönüşmesi dışında çıt çıkmıyordu gecenin karanlığında ilerleyen özel yapım, siyah arabada.

Camın hemen yanında oturmuş burnundan soluyan adam, karşı koltuğunda ağlamaktan helak olmuş kıza baktıkça daha da öfkeleniyordu.

Dışarıdan görüldüğünde adamın kıza olan öfkesi zannedilebilirdi bu durum fakat işin aslı adamı yerinde durdurmayan şey kızın gözyaşı dökmesi, içli içli ağlamasıydı.

Hem ağlıyor hem de "ben orospu değilim " diye mırıldanıyordu neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla.

Bacaklarını karnına doğru çekmiş, yanağını bacaklarına yaslamıştı. Yüzü ise dışarıdaki karanlığa doğru bakıyordu.

Belki de içinde bulunduğu durumdan daha karanlık değildi kimbilir.

Bütün bu yaşananların sorumlusu Gümüşpala, kızın bu savunmasız haline daha fazla sabredememiş ve kolundan tuttuğu gibi kendine doğru çekmişti.

Böyle bir hareketi beklemeyen Bahar boş bulunup adamın kucağına düştüyse de çarçabuk toparlanıp kalkmak için çırpınmaya başladı fakat nafile bir çabayla enerjisini tüketiyor zaten yaklaşık kırk beş dakikadır durmaksızın ağladığı için halsiz kalmış bedenini daha da tüketmekten başka bir işe yaramıyordu.

Adam en sonunda kucağına yanlamasına bir şekilde oturmuş başını göğsüne yaslayıp kızı zapturapt altına almıştı.

Bahar'ın gözyaşları yeniden eski hırçınlığına kavuşmuş durmaksızın akıyordu.

Kulağına "Ağlama" diye fısıldadı adam.

Duygularımız kontrolden çıktıktan sonra ağlamak bizim kontrolümüzde gerçekleşen bir eylem miydi ki?

Bahar bu gece içine çekildiği bu pis oyundan daha çok yirmi dört saatte sıcaklığına ve kokusuna alıştığı bu adam tarafından kandırılmanın hayal kırıklığına ağlıyordu.

Hiç bir mimiği kıpırdaksızın ruhsuz bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bana orospu muamelesi yaptın"

Hamza Mahir bu kelimeyi duydukça çileden çıkıyordu fakat kızın üzerine daha fazla gitmemek adına kendince susuyordu.

Sürekli aynı şeyleri tekrarlayan kıza ulaşamadığını fark etti.

Çenesinden tutup gözlerini buluşturdu ve küçük bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuşmaya başladı

"Saçma sapan yakıştırmalarda bulunma. Asla sana öyle bir muamelede bulunmadım."

Bahar adamın gözlerinin içine ağlamaktan kızarmış gözleriyle baktı baktı ve göğsüne yumruklamaya başladı.

Adamı yerinden bir santim oynatmaya yetmeyen bu yumrukların her biri öfke saçıyordu.

"S-sen özellikle çektirdin fotoğraflarımızı! Herkese ama heceerkeşe ilan ettin seninle yaşadığımı!"

Sesi gittikçe yükselen kız sanki sinir krizi geçiriyor gibiydi öfkesi gittikçe büyüyordu.

"Ee tabi babama ve onun tüm ortaklarına da ilan ettin. Alın bakın ben kızınızı beceriyo..."

Adam kızın ağzını eliyle kapattı. Ağzından çıkanlar ikaz niteliğindeydi ama sesi buz gibiydi

"Sus artık!"

Bahar, Gümüşpala'nın ellerini hışımla çekerek devam etti.

"Neden susturuyorsunuz Mahir bey? Tüm bunları söylemek istemediniz mi siz aslında? Ben dile getirince mi tahammül edemediniz!"

Bir taraftan ağlıyor diğer taraftan bağılıyor öfke kontrolü sağlayamıyordu.

Hamza Mahir, genç kızı bir koluna yanlamasına bir bebek gibi yatırdı. Kalkmasını önlemek için sıkı sıkıya tutuyordu.

Kafasını arkaya doğru atıp derin bir nefes alıp verdi kendisi de sakin kalmak için çabalıyordu.

Devamında başını Bahar'a doğru eğip konuşmaya başladı.

"Sen benim gördüğüm en masum şeysin. Ne olarak kabul edersen kadın, çocuk her neyse işte. Bir daha bu kelimeyi adınla aynı cümlede duymayacağım anlaşıldı mı?"

Genç kız biraz önceki haline göre daha sakin görünüyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmaya devam ederken sesi titrek ve savunmasızdı.

"Benim arkamdan herkes öyle konuşacak. Gördüm işte herkes seni nasıl da tanıyor, biliyor. Yarın çarşaf çarşaf yazacaklar sevgilin olduğumu. Senin gibi bir adamla yalnızca yemek yemek için bir araya geldiğime kim inanır acaba?"

Gümüşpala boшта kalan eliyle kızın akıp giden yaşlarını siliyor, hiç konuşmadan dinliyor içindeki zehri akıtmasına izin veriyordu.

"Yirmi beş yaşına kadar ensesi kalın, paraya para demeyen, mafya kılıklı bi adamın üç beş gecelik eğlencesi olmak için mi İstanbul hayalleri kurdum ben? Senin yüzünden babam olacak o adam beni sürükleye sürükleye geri Konya'ya postalayacak! Arkamdan namusuma edilen onca laf da kâr kalacak. Tüm geleceğim elimden gidiyor"

Genç kız acıyla sordu "Ne olacak şimdi?"

Adam bir heykelmişçesine duygusuz duruyordu. Olaylar karşısında nasıl bu kadar soğukkanlı ve kayıtsız kalabildiğini anlayamıyordu Bahar.

Bir süre sonra Hamza Mahir usul usul konuşmaya başladı. Sesi tamamen mekanik ve duygulardan arınmış çıkıyordu.

"Baban yarına kalmadan Konya'ya dönmediğini benim yanımda olduğunu öğrenecek. Önce haberin basılmasını engellemeye çalışacak. Başarılı olamayınca benimle iletişime

geçmek için kışını yırtacak. Şanslıysa bir randevu koparır benden."

Bahar, adamın olaylara nasıl böyle egoistçe yaklaştığına hayret etti. Nasıl da kendinden emindi böyle!

Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki o robotsu tek düzelik kaybolmuştu.

"Sana gelecek olursak bir alay şerefsizin ne dediğiyle ilgilenmeyeceksin! İşin magazin kısmı da iki güne unutulur. Ha bu arada ben vermediğim sürece kimse seni benim elimden alamaz!"

Genç kız adamın bakışlarındaki bu derece nefrete anlam veremiyordu.

Öyle kararlıydı ki bu durum Bahar'ı korkutuyordu.

Daha bir kaç saat öncesindeki oyunbaz adam gitmiş sanki yerini çelik gibi bir iradeye bırakmıştı.

Oysa adamın da kendisiyle ilgilenmeye başladığını düşünmüştü, ne salaktı.

Babası bu denli nefreti hakedecek ne yapmış olabilirdi?

Hamza Mahir'i ve onu aynı platformda bile hayal edemezken nasıl olmuştu da yolları kesişmişti yada nasıl olmuştu da Mahir gibi yıkılmaz duran bir adamın canını babası gibi bir adam bu denli yakabilmişti?

Bahar kendini bildi bileli babasına karşı öfke doluydu fakat hayat ne garipti ki babasından intikam almak isteyen biri tarafından kaçırılmıştı ve alenen canı acıtılıyor yaşamının yönü hiç istemediği şekilde değiştiriliyordu.

Bir kez daha Ekrem Saruhanlı'dan kazık yemişti.

Kendini öyle yorgun hissediyordu ki daha fazla konuşmak istemedi oysa bu akşam ne kadar da güzel başlamıştı.

Enfes bir restorana gelmişlerdi. Devasa kristal avizelerin olduğu altın ve bordo tonlarında döşenen mekanda her şey servet değerinde görüldüğü kadar sade ve şıktı. Herkesin kabul görmediği elit yerlerden biri olduğu açıkça belliydi.

Bahar ister istemez başlangıçta biraz gerilse de karşısındaki adamın tüm buraların sahibiymiş gibi rahat tavrı sayesinde gevşemiş huzurlu bir ortamda yemeklerini yemişlerdi.

Hatta Bahar, Hamza Mahir gibi ketum bir adamla ilgili ufak tefek bilgiler öğrenmenin mutluluğuyla zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile ta ki çıkışta fotoğraflarını çeken gazetecileri görene kadar.

Gazetecilerden birinin "Yanınızdaki güzel hanım kim efendim tanıyor muyuz?" sorusuna Gümüşpala "Kendisi Ekrem Saruhanlı'nın biricik kızıdır. Bir süredir birlikteyiz şimdi izin verirsiniz evimize gitmek istiyoruz" şeklinde cevap verip tek seferde kim olduğunu ve aynı evde yaşadıklarını söyleyivermişti.

Arabaya binene kadar ne olduğunu anlayamayan Bahar sonradan olayı kavramış yol boyunca bağırıp çağırıp, ağlamıştı.

Şimdiyse tüm bunlara sebep olan adamın göğsünde sesini çıkarmadan yatıyordu.

Pencereden akıp giden yolu izledi bir müddet daha sonrasındaysa ağırlaşan göz kapakları sessizce kapandı.

Tüm bu yaşadıklarından sonra bedenen ve ruhen yorgun düşmüştü.

Gece on ikiyi biraz geçe yeni günün ilk dakikalarında Gümüşpala, Nejat ve Yiğit Ali bahçedeki gözlerden uzak toplantı salonunda oturuyorlardı.

Ağabeyleri oldukça sinirli görünüyordu sanki istediğini elde edememenin vermiş olduğu bir agresiflik vardı üzerinde.

Genç adamlar planın tıkırında gittiğini biliyorlar oluşan bu gergin ortama anlam veremiyorlardı yine de her zaman olduğu gibi ilk olarak ağabeylerinin söze girmesini bekliyorlardı fakat adamın pek de konuşası var gibi görünmüyordu.

Uzunca bir sessizlikten sonra Hamza Mahir dirseklerini dizlerinin üzerine dayayıp yüzünü sıvazladı ve söze girdi.

"Saruhanlı şerefsizine haber uçmuştur bir şey yapabileceğinden değil yine de gözünüz açık olsun. Ekrem'den önce onun götünü kurtarmak için babası olacak Sacit bizimle iletişime geçecektir. En az iki gün randevu istemiyorum önce biraz kıvransın pezevenkler."

Nejat da ağabeyi gibi öne doğru eğilip konuşmaya başladı.

"Abi kayınpederi olacak herif vardı bir de neydi lan adı Yiğit Ali?"

Yiğit Ali istifini bozmadan cevap verdi.

"Şeyh Haydar Galip Olgun"

Nejat ters ters baktı.

"Siktirtme lan şeyhini din tüccarı oğlum bu adam Allah'ın dinini üstüne geçirmiş tövbe yarabbim tapu gibi senelerdir milletin üstünden saltanat kurmuş kendine ibne!"

Yiğit Ali tekrar konuşmaya başladı.

"Önce Ekrem Saruhanlı'nın ipliği pazara çıksın sonrasında alkış tutacak mürit falan kalmayacak zaten."

Hamza Mahir başını arkaya doğru atmış seslere tahammül edemiyor gibi görünüyordu o sırada korkunç bir baş ağrısıyla mücadele veriyordu.

"Beyler! Ekrem'ini ayrı Olgun'unu ayrı siktirtmeyin bana gece gece hadi herkes evine"

Sonrasında ayağa kalktı.

Devamında iki adam da ayaklanmıştı

"En azından yarınlık kimseyle muhattap etmeyin beni haydi selametle" diyip kapıya yakın olan Nejat'ın omzuna vurup gitmişti.

Aslına bakılacak olursa ağabeylerinin ipini çekmek için gün saydığı Ekrem Saruhanlı'ya bu gece ilk gol atılmıştı fakat zerrece tatmin hissi oluşmuş değildi bunun sebebi Hamza Mahir'in çok düşünceli görünmesiydi.

Her zaman duygularını mükemmel bir şekilde saklayan adam bu gece canının sıkkin olduğunu gizleme gereğinde dahi bulunmamıştı.

"Yenge çok üzölmüş abinin de bu duruma fena canı sıkkin belli." diyen Yiğit Ali'ye cevap gecikmedi.

"Lan siktir git seninle dedikodu mu yapacağım amınakoyim!"

Yiğit Ali alayla güldü.

"Sen bu sert erkek pozlarıyla mı kandırıyorsun lan manitalarımı?"

Nejat terslendi.

"Bizim pozla mozla işimiz olmaz aslanım neyse o! Kendinle karıştırma hadi bakayım düş önüme yürü."

İki adam salondan çıkıp atışa atışa evlerinin yoluna koyulmuşlardı.

Hamza Mahir yatak odasına girdiğinde genç kızı, aynada aşk dolu gözlerle seyrettiğini farketdiği elbisesini parça pinçik etmiş, yatağın ortasında cenin pozisyonunda uyuyakalmış şekilde buldu.

Ceketini ve yeleşini hışımla çıkarıp atarken bir an önce duş girip biraz da olsa rahatlamak istedi adam.

Düşün ardından kızı kucaklayarak onunla birlikte yatağın içine girdi.

Gözleri kapalı bir şekilde göğsündeki kızın nefes alışverişlerini dinledi bir süre.

Hamza Mahir Gümüşpala 34 yıllık hayatında ilk kez vicdanının sesini duyuyordu.

Bölüm-12

Keyifli okumalar♥

Bahar yeni bir güne korkunç bir baş ağrısı ve ağlamaktan şişmiş gözlerle uyanmıştı.

Artık kafasında net olan şeyler vardı.

İlki Hamza Mahir acımasız ve duygusuz bir canavardı.

Kendi istekleri doğrultusunda önüne çıkan her engelin üstüne basıp geçebilecek biriydi ve anlaşılan o ki Bahar'ın kendisi de buna dahildi.

İkincisi günlerdir bir hayal alemine kapılmış gitmiş zorla kaçırıldığını, bu evde tutsak edildiğini, sevdiklerinin ne durumda olduğunu dahi göz ardı etmişti.

Ne içindi tüm bunlar?

İki gündür tanıdığı bir adam için yirmi beş yıllık benliğinden vazgeçmeye değer miydi?

Kişi özsaygısını yitirdiğinde ipin ucu kaçıp gitmez miydi?

Bahar mantıklı bir kızdı bu hep böyle olmuştu ve bundan sonra da böyle olacaktı.

Madem bu evden çıkamıyordu öyleyse bu evi onlara dar edecekti.

Kararlılığın vermiş olduğu güçle yataktan kalktı.

Mutfağa indiğinde Hafize hanım mutfağın bahçeye açılan kapısından çıkmak üzereydi.

"Günaydın güzel kızım"

Bahar zorla da olsa gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın Hafize teyze. Kahvaltı için sağol."

Kadın normalde demlediğinden farklı bir çaydanlıkta bitki çayı hazırlamaya koyulmuştu.

"Ne demek yavrum afiyet olsun. Bugün sabah Hamza beyim 'Bahar'a dinlendirici bir şeyler hazırla' deyince papatya çayı demledim kızım sana."

Bahar'ın burnundan bir hıh sesi çıktı oldukça alaylı bir şekilde.

Önce ağlatıp ağlatıp sonra bir de düşünürmüş gibi poz kesiyordu kasıntı herif.

"Eksik olsun."

Hafize hanım genç kızı duyamamıştı.

"Bir şey mi dedin kızım?"

Bahar geçirir bir edayla konuştu.

"Yok Hafize teyzem demedim bir şey hem zaten desem ne olacak dimi? Resmen klinik vaka. Ona alternatif tıp ne yapsın? Diz çöküp tövbe ister ancak."

Yaşlı kadın anlamaz gözlerle bakıyordu. Bu gençleri anlamak zor işti vesselam.

"Ben evime doğru gidiyorum kızım. Yeni fideler gelmiş onları ekeceğim bir şeye ihtiyaç olursa kapıdaki çocuklara söyle gelirim ben hemen."

Bahar fide lafını duyunca heveslenmişti.

"Senin evin de bu arazinin içindeydi değil mi Hafize teyze?"

Hafize hanım açıklamaya girişti. "Öyle benim ev de burada. Sağolsun beyim benim için de bir müştemilat yaptırdı. Müştemilat dediğime bakma ha kocaman lüks ev görsen."

Anlatırken gözleri sevgiyle ve minnettarlıkla öyle bir parlıyordu ki Bahar aynı adamdan bahsettiklerine inanamıyordu.

"Başka kimler yaşıyor peki burda?"

Kadın hevesle anlatmaya devam etti.

"Nejat bey oğlumun ve Yiğit Ali bey oğlumun da evleri var arazi sınırlarında ama yürüme mesafesi epey uzak. On beş dakika falan yürümen gerekir onların villalarına ulaşmak için. Burası çok büyük bir yer. Beyim burayı özel yaptırdı. Gözün alabildiğince onundur bu topraklar. Çok büyük bir araba garajı var mesela, ayda bir temizliğe gelen kızlar kendi aralarında konuşurken duydum özel yapım koca koca arabalarla doluymuş içi."

Buranın yerleşkesini öğrenmek Bahar'ın ilgisini cezbetmişti.

"Ee başka, kimler yaşıyor burda?"

İlgiyle dinliyor bir yandan da kadın devam etsin diye sorular soruyordu.

"Beyimin kardeşi gibi gördüğü iki adamı vardır bunu herkes bilir amma çok sevdiği, güvendiği on bilemedin on beş kadar çocuk vardır. Maşallah dalyan gibi delikanlılar. Onlar da çoğu zamanlarını burda geçirirler duyduğuma göre arazinin dört köşesine onlara ev yaptırmış hem güvenlikten sorumlular hem de aile gibi yaşayıp gidiyorlar burada."

Bahar bu gücü algılamakta zorlanıyordu.

"İyi de Hafize teyze buna para mı dayanır kaç kişiye bakıyor bu adam allasen?"

Hafize hanım karşısındaki gencecik kızın hala Gümüşpala denilince ne anlam ifade ettiğini algılayamayışına anlayışla gülümsedi.

"Kızım kocan çok güçlü bir adam. Şu İstanbul'da açamayacağı kapı yok zannımca."

Bahar bu gücün kaynağının nereden geldiğini, otuz yaşlarında bir adamın böylesine ihtişama nasıl sahip olduğunu düşünüyordu.

"Hafize teyze bu kadar güce nasıl sahip oldu bu adam?"

Bahar'ın bu meraklı halleri yaşlı kadının çok hoşuna gidiyordu. Üzerine gitse inkar edeceğini bildiği için takılamıyordu genç kıza fakat kocası hakkında bir şeyler öğrenmek istediği çok açıktı.

"Güzel kızım haydi kahvaltını yap sonra müsait bir zamanda muhabbet ederiz olur mu?"

Bahar çocuk gibi yüzünü astı hemen.

"Ama benim her anım müsait baksana Hafize teyze sıkıntıdan patlıyorum bu evde ne olur anlatsan biraz daha?"

Yaşlı kadın kızın böyle masum masum bakmasına dayanamamıştı.

"Olur tamam sen kahvaltını yap ben de evime gidip fideleri içeri bari alayım en azından olur mu güzel kızım?"

Bahar'ın gözleri ışıldadı.

"Ben oraya gelsem hem görmüş olurum?"

Öyle ısrarcı bakıyordu ki reddetmek çok zordu.

"Hamza beyimden izin almadan bir yere gitme yavrum kızar sonra."

Bahar birden sesine öfkesinin yansımasına engel olamadı.

"Beni kessen izin almam o adamdan. Merak etme tüm sorumluluğu ben alıyorum Hafize teyzem."

Kızın bu fevri hallerini toyluğuna veriyordu.

"Aşk olsun kuzum ben ondan mı dedim? Durduk yere açılmasın aranız biliyorsun çabuk sinirleniyor."

Bahar bilirim der gibi güldü.

"Bilmez miyim dünyanın en despot adamı olduğunu hemen öğretti. Kesse de liğme liğme etse de hatta böyle lif lif doğrasa da izin falan almayacağım işte!"

Kızın tabirine içten bir kahkaha attı yaşlı kadın.

"Deli kız seni tövbe yarabbim lif lifmiş. Sen beni güldürdün Allah da seni güldürsün."

Bahar burukça gülümsedi. 'O şu saatten sonra biraz zor' diye aklından geçirdi.

"E haydi bakalım inatçı kız ben gidiyorum sen de yemeğini ye gel. Kapıdan çık, sağa dön doğruca gel. Zaten adım başı bizim oğlanlardan birini görürsün kaybolmazsın merak etme. Beş altı dakikalık mesafedeyim."

Bahar kadının yol tarifini dikkatlice dinleyip aklına yazdı.

Şu hayatta araba kullanamamasını bile listede ikinci sırada bırakan bir şey varsa o da yer yön bilgisiydi.

Anlattığına göre kolaydı, bulurdu. Kadının ardından hızlıca kahvaltısını yapıp çıktı.

Ağustos sıcaklığında oldukları için kafasına hasır şapkasını takmıştı.

Mutfak kapısını açar açmaz adamlardan biriyle göz göze geldi. Hemen kafasını eğmişti adam.

"Bir isteğiniz mi var yenge hanım?"

Bahar içinden uzunca bir hasbinallah çekip hiç ses etmeden yürümeye başladı.

"Efendim Hamza Mahir beyin kesin emri var dışarı çıkmanız yasak."

Genç kız kollarını iki yana açarak "Gel de durdur beni öyleyse hadi bakalım" dedi.

Nasıl olsa hiç biri kendisine dokunamazdı bile. Adam çaresizce bakıyordu ki çoktan sağa doğru dönüp yürümeye başladı.

Adım başı biriyle karşılaşıyor daha onlar başlarını öne eğmeden başıyla her birine selam veriyordu.

Kendisine bile itiraf edemese de bilinçaltının hedefi çok açıktı
Gümüşpala'yı çıldırtmak.

Yaklaşık beş dakikadır yürüyordu fakat ev falan yoktu ortalıkta.

Etraf o kadar yeşil ve ağaçlıktı ki evden iki üç dakika sonrasında sanki bir orman yoluna dönüşmüştü. Tek fark genişçe bir patika yoldan ilerliyordu.

Muhtemelen araçlar ve çalışanlar için muntazam bir şekilde asfalt dökülmüştü.

Her ne kadar güvenli olduğuna emin olsa da gece geçerken içi ürperirdi kesin.

Tam o sırada belli metre aralıklarla konuşlandırıldığına artık emin olduğu adamlardan biri çıktı karşısına.

Adam kendisini görünce önce şaşırmış sonrasında ise hemen toparlanmış başını aşağı eğmişti.

Bahar adama yaklaştı.

"Afedersiniz bir şey sorabilir miyim?"

Adam çekinceli bir tavırla cevapladı.

"Buyrun yenge hanım?"

Bahar şu lafa iyice ayar olmuştu. Bir insan nasıl bu kadar geniş bir kitlenin yengesi olabilirdi acaba?

"Ben Hafize teyzenin evini arıyorum ama yanlış mı geldim?"

Adam eliyle tam karşıyı gösterip "Yüz metre kadar dosdoğru gidin etraf fazlaca ağaçlık olduğu için görünmüyor ama çok yaklaştımsınız." dedi.

Bahar kafasını teşekkür maiyetinde sallayıp tebessüm etti.

"Teşekkür ederim.Kolay gelsin."

Adam da bir baş selamı verdi.

"Rica ederim efendim."

Tereddütlü bir sesle arkasından seslendi.

"İsterseniz oraya kadar bırakabilirim."

Bahar adamın haklı tedirginliğini farketmişti.

'Ne de olsa patronu Hamza Mahir denen kabadayıydı.'

Arkasını dönüp "Bulabileceğimi düşünüyorum yine de sağol." diyip oradan ayrıldı.

Hafize teyzenin evini sonunda bulmuştu. Tek katlı çok şirin bir evdi. Önünde kocaman bir verandası bulunan ahşap görünümlü evin etrafı çeşit çeşit, renk renk çiçeklerle donatılmıştı. Hemen kanı kaynadı bu eve. Açık kapıdan içeriye doğru seslendi.

"Hafize teyze ben geldim!"

Kadın elindeki tepside minicik bir semaver ve iki bardakla çıkıp geldi.

"Hoşgeldin kızım çay da demini almış geç otur bakalım."

Bahar gülümseyerek divan tarzı döşenmiş bahçedeki koltuklardan birine oturdu.

"Evin ne kadar güzelmiş valla kışkandım keşke ben de burda yaşasam."

Kadın gülümsedi kızın sözlerine.

"Kızım yaşadığın evin yanında benim ki devede kulak hiç olur mu öyle şey."

Bahar omuz silkti.

"Kocaman ev ama içinde ruh yok, can yok Hafize teyze insanın kaçıp gidesi geliyor."

Hafize hanım çayları doldurmuş birini Bahar'a uzatırken bir taraftan da konuşuyordu.

"Bir evi yaşanılır kılan içindeki canlardır kızım yoksa hepsi aynı dört duvar. Anılar biriktirdikçe kıymetlenir evler. Misal sen şimdi kaçıp gitmek istiyorsun ya biraz zaman geçsin kocanla her bir köşesinde anın olsun bak gör o zaman nasıl sahiplenirsin o evi."

Bahar'ın sesi o günler asla gelmeyecekmiş gibi kesin çıkıyordu.

"İlahi Hafize teyze gören de biz iki aşık evlendik de yuva kurduk zanneder. Ben bir amaç uğruna tutuluyorum bu evde. İş bitince de gideceğim, kalıcı değilim yani anlayacağın."

Hafize hanım elbetteki olaylara hakimdi. En azından bu yavruyu zorla getirdiklerini biliyordu.

"Madem öyle neden nikahına aldı beyim seni söyle bakalım?"

Bu konuda Bahar'ın da kafası biraz karışık aslında.

"N-neden olacak ben şey olunca işte yani daha önce kimseyle birlikte olmadığımı söyleyince..."

Yine utancından kıpkırmızı olmuştu.

"Madem onun için söyle bakalım birlikte oldunuz mu?"

Bahar iki kat utanmıştı.

Bu konuları konuşmak gerçekten çok zordu.

"H-hayır ama..." Yaşlı kadın sözünü kesti.

"Baksana sana dokunmamış bile ama yine de Allah katında nikahınızı kıydı."

Bahar kendince savunmasını yapmakla meşguldü.

"Bu evden böyle çıkarmayacağımı söyledi ama bana."

Hafize hanım bilmiş bir edayla gülüp konuşmaya devam etti.

"Kızım Hamza beyim her koynuna aldığı kadına nikah mı kıymış bu güne kadar?"

Her ne kadar öfkelenirse, onu öldürmek de istese başka bir kadın konusu Bahar'ı delirtmeye yetiyordu.

Sesi anında aksileşti.

"Banane kimi koynuna alıyorsa alsın! Benden uzak dursun da gerisi beni ilgilendirmez. Zaten benim umrumda falan da değil niye bana nikah kıydığı!"

Hemen kendini belli ediyor hırçınlığı ele veriyordu Bahar'ı.

"Bak kızım bunca yıllık görmüş geçirmişliğime dayanarak haddim olmadan söylüyorsun beyim seni görünce etkilenmiş, masumluğuna kıyamamış belli ki.

Sen de ondan etkileniyorsun hiç bana yok Hafize teyze deme! Bak yine al al suratın kaçır mı benden?

Onun içinde bir intikam ateşi yanıyor şuan. Biraz tanıyor isem yakmadan, yangını sönmeyecek ki ben Hamza beyimin çocukluğunu bilirim. Kocana da duygularına da sahip çık o seni bir sahiplendi mi dünyanın en mutlu kadını sen olursun."

Genç kızın omuzları çaresizce düşmüştü.

Duygular gerçekten de insanın başına belaydı. Sabah kalktığında ne düşünüyordu şimdi ne konuşuyordu burda!

"İyi de ben ne yapabilirim ki adam böyle taştan duvar sanki. Hem dün neler yaptı bir bilsen. Tüm Türkiye'ye malzeme etti beni! Gazetecilere sevgilim dedi aynı evde

yaşadığımızı ima etti."

Hafize hanım kızın değerlerine olan hassasiyetine gıpta etti.

"Yavrum sen o kadar mükemmel yetiştirilmişsin ki o yüzden bu kadar ağır gelmiş yaptığı şey. Bu şehrin sosyetik zenginlerinin ahlak anlayışına göre bu hiç de mühim bir olay değil. İnan kimse senin arkandan kötü gözle bakmamıştır. Elbetteki yaptığı doğru değil hatta hiç yakıştıramadım Hamza beyime. Yalnızca diyorum ki sen o tatlı canını bu kadar üzme."

Hafize teyzenin söyledikleri yüreğine su serpmiş dün gecedan beri daralan içi az da olsa rahatlamıştı.

"Aslında hedefi babam ben de farkındayım. Kendisi bir şey anlatmıyor ama daha ilk dakikadan babamın lafı geçince gözünü hırs bürüdüğünde anladım. Babamın evlendiği kadının ailesi çok dindar ve epey tanınmış insanlar. Dedem de eskiden milletvekiliymiş. Zeliha sultanın söylediğine göre bunlar karşılıklı güçlerine güç katmışlar. Şimdi dükkân olaydan sonra çarşı pazar karıştı senin anlayacağın."

Hafize hanım son derece dikkatli bir şekilde dinliyordu genç kızı.

"Aman be kızım mal onların mülk onların sana ne yararları var? Kusura bakma ama baban da baba olaymış da seni yanında büyütseymiş el kadar bebeği vermiş ellere. Bırak kocan ne yaparsa yapsın onlara yaslan arkana seyrete. Bu kadar yufka yürekli olma."

Bahar aslında babası için üzülmemişti bile.

Kendisine babalık yapmayan bir adam ve de onun yeni ailesi için oturup yas tutacak değildi.

"Ben Mahir'in tavrına üzülüyorum. Beni önemsemeyişine bozuluyorum. Hoş üç gündür tanıdığım birini önemsememesi gayet normal tabii"

Yaşlı kadının yüzü aydınlandı Bahar istemeden de olsa dökülüyordu.

Bahar'ın burada kalmasını beyine eş olmasını gönülden istiyordu.

"Erkekler biraz geç anlar bakma sen cin gibi olduğuna Hamza beyim de bir erkek nihayetinde. Sen şöyle sokulu sokuluversen iki güne kalmaz nihayete erdirirsiniz siz bu işi."

Kadının lafı bağladığı yer Bahar'ı hem utandırmış hem de güldürmüştü.

"İlahi Hafize teyze sen de alem kadınsın valla"

Hafize hanım çayları yenilirken bir taraftan da konuşmaya devam ediyordu.

"Ateşle barutun yanyana durduğu nerde görülmüş bak gör sen Hamza beyimden bahsediyoruz dokuz aya doğurursun sen."

Böyle giderse hayal alemine kapılıp gideceği için konunun gidişatına artık dur denilmesi gerektiğini düşünen Bahar hızlıca konuyu değiştirmeye çabaladı.

"Hafize teyze ya sen bana buraları anlatıyordun nerden geldik biz bu konulara ama Allah aşkına?"

Adeta konuyu değiştirmek adına çırpınıyordu. "

"Tamam tamam haydi sor bakalım neyi merak ediyorsun?"

Konu değiştiği için rahatlamıştı.

"Bahçeyi anlatıyordun"

Hafize hanım bu evin en eski çalışanıydı.

Hamza Mahir'in rahmetli babasının yardımcılığını yapardı zamanında. Rafet beyin vefatının ardından Hamza Mahir bu araziye satın almış kısa sürede malikane denilebilecek bir ev yapılmış ve taşınmışlardı. Zamanla diğer yapılar birer birer eklenmişti.

"Buraya dışardan pek kimse girmez kızım bahçıvanın bile yeri vardır orada kalır. Ormanlık gibi olunca herkesin kendine has alanı oluyor halimizden çok memnunuz şükürler olsun. Ekili dikili alanlar da var. Sebze, meyveler bile bahçeden toplanır hep, kışın da serada yetiştiriyor. Anlayacağın bu arazinin sınırları dışına çıkmadan bir ömür yaşar gidersin hiç bir eksiğin olmaz."

Bahar ağzı açık bir şekilde anlatılanları dinliyordu.

Adam adeta yirmi birinci yüzyıl derebeyiydi.

Kendine bir krallık kurmuş kimse eyvallahı olmadan yaşıyordu.

"Ben gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum Hafize teyze. Çok zengin gördüm ama böylesini ne gördüm ne duydum. Benim bildiğim çok zenginler yalıda yaşar bu nasıl bir mantalite, hükmetme isteği pes doğrusu."

Hafize hanım öne doğru eğilip genç kızın eline hafif hafif vurdu ve gülümseyerek devam etti.

"Senin daha kocan hakkında öğreneceğin çok şey var güzel kızım. Her şey zamanla. Hadi gel akşam olmadan şu gül fidelerini dikelim."

İki kadın da hareketlenip kalktılar.

Önce güller için uygun çukurları açtılar. Toprağı suladıkları için Bahar'ın elleri çamur olmuş, kıyafeti yer yer kirlenmişti. Ellerinden yüzüne bulaşan çamurdan da bir haberdi. Tüm gayretiyle Hafize hanımdan öğrendiği şekilde gülleri dikmeye çabalıyordu.

Yiğit Ali sabahtan beri holdingin hesap kitap işleriyle uğraşmış öğle yemeğine çıkmak üzere odasından ayrılmıştı.

Geçen gece barda tanıştığı ve de ilk dakikan fazlaca kaynaştığı adının Buket olduğunu öğrendiği kadınla sözleşmişti.

Öğle yemeklerinde genelde yemekli toplantılara katılmak durumunda kalırdı bunun dışında ise yalnız yemeyi sevmediği için kendine eşlik edecek bir kadın mutlaka yanında olurdu.

Telefonu çaldığında arayanın Buket olduğunu düşünüp açtı fakat karşıdaki ses evdeki korumaların başı Cenk'e aitti.

"Söyle koçum hayırdır?"

Cenk adı gibi bir genç adamdı fakat konu hassastı.

"Abi bir maruzatım olacaktı fakat ben direkt Hamza abiyi arayıp rahatsız etmeyim dedim."

Yiğit Ali burnundan uzunca bir soluk verdi.

Konunun gelişinden gidişatı belliydi Buket'le yemek iptaldi.

"Sen de Yiğit Ali'yi mi rahatsız edeyim dedin koçum?"

Adam mahcupça itiraz etti.

"Yok estağfurullah abi. Daha doğrusu benim söylemem uygun olmaz diye seni aradım."

Yiğit Ali sıkılmaya başlamıştı artık.

"Sadede gel Cenk!"

Cenk eli mecbur başladı konuşmaya.

"Abi, yenge mutfak tarafından çıkıp gitmiş. Bizim çocuklar engel olmaya çalışmışlar ama 'Gelin durdurun bakalım' deyince bir şey yapamamışlar tabi.

Korumaların hepsini selamlayaraktan Hafize annenin evine doğru gitmiş. Mehmet'e yol sormuş. Şuan orada abi. Yaklaşık on dakika kadar oldu."

Yiğit Ali gözlerini kapatıp sol elini saçlarının içinden geçirdi. Soluğunu sesli bir şekilde verdi.

Anlaşılmıştı ağabeyi ve Bahar hanım arasındaki savaşta ezilecek çim kendisi olacaktı.

"Tamam koçum siz bir şey yapmayın göz kulak olun yeter."

Telefonu kapatmanın ardından ağabeyinin odasına gitti. Kapıyı çalıp içeriye girdi.

Hamza Mahir masaya doğru eğilmekten tutulan kaslarını esnetip Yiğit Ali'ye soran gözlerle baktı.

"Abi çocuklar evden aradılar."

Ev kelimesini duyan Hamza Mahir sabırsız bir şekilde adamın konuşmasını bekledi

"Ee söylesene lan neyine nazlanıyorsun!"

Yiğit Ali hızlı bir şekilde devam etti.

"Yenge, Hafize annenin evine gitmiş abi yalnızmış. Çocuklar kolaçan etmişler tabii. Yolda Mehmet'e sormuş adresi. Geçerken de bizim çocukların hepsine selam çakmış"

Hamza Mahir anlayamamış bir halde şaşkınca sordu.

"Ne yapmış ne yapmış?"

Yiğit Ali hissediyordu yavaştan ağabeyine geldiklerini.

"Selamlaşmış yani selam vermiş zaten bizim çocuklarda ters olmaz bilirsin abi."

Gümüşpala, baş ve işaret parmağıyla göz pınarlarını sıkıp sesli bir soluk aldı. Kendini sakinleştirmek ister gibi bir hali vardı.

Bu kadın hiç söz dinlemiyordu.

Gümüşpala ona kimseyle konuşmayacaksın demişti, evden çıkmayacaksın demişti.

Ulan kime demişti o kadar lafı?

Onun lafının üzerine laf söylemek kimin haddineydi?

Anlaşılan dün gecedен sonra savaş boyalarını sürmüştü.

Daha geçen gün köpeklerden kaçan kendisi değilmiş gibi bugün de orman yoluna atmıştı kendisini.

Hamza Mahir Gümüşpala'nın lügatında herkesin anlayacağı bir dil mutlaka olurdu.

Holdinge mümkün olduğunca uzun bir süre oyalanıp kendisini sakinleştirmeye çalışan Hamza Mahir en sonunda evin yolunu tutmuştu.

Doğrudan Hafize hanımın evine doğru gitmesi için talimat vermişti şoförüne.

Arabadan inip eve yaklaştığında kızı fark etti.

Gül fidesini dikmeye kendini öyle bir kaptırmıştı ki geldiğini fark etmemişti bile.

Ayakkabısının ucu ve de gölgesinin karartısı kızın görüş alanına girecek şekilde yaklaştı.

Bir çift siyah ayakkabıyı görmesiyle Bahar'ın başı anında yukarı kalktı.

Herzamanki gibi doğrudan kendisine bakan bir çift siyah gözle karşılaştı.

Adam kendisini baştan sona inceledi.

Eli yüzü çamur olmuştu, kıyafetleri batmıştı. Rezil bir şekilde yakalanmıştı.

Hamza Mahir konuşmadıkça kız geriliyordu.

Yeteri kadar incelediğine kanaat getirmiş olacak ki verandaya doğru ilerledi.

Resmen kendisiyle muhattap olmamıştı.

"Pislik herif" diye söylendi.

Hafize hanıma seslenmişti.

"Çay var mı Hafize hanım?"

Yaşlı kadın kendi evinde beyine hürmet etmenin memnuniyetiyle "Olmaz mı beyim var tabii hemen getireyim." diyerek içeriye girdi.

Bahar'ın sırtı dönüktü fakat adamın şuan ne yaptığını deli gibi merak ediyordu. Usulca doğrulup ellerini birbirine çırpıştırdı.

Arkasını döndüğünde çayını yudumlayan adamla göz göze geldi.

Sessiz bir şekilde çayını içiyordu.

İçinden bir ses fırtına öncesi sessizlik diyordu.

Bölüm-13

Maviler ve siyahlar uzunca bir süre rest çeken delici bakışlarla birbirlerine meydan okumuşlardı.

Siyahlar o kadar kendinden emin bakıyordu ki Bahar her an aklından geçen her şey adam tarafından okunabilecekmiş gibi hissediyordu. Bu nedenle gözünü ilk kaçırان yine kendisi olmuştu.

Hamza Mahir'deki bu rahatlık Bahar'ı rahatsız ediyordu.

Öyle bir hali vardı ki sanki oturduğu koltuk kırk yıllık kendi koltuğuydu yada çay içtiği bardakla günde üç öğün çay içiyordu. Öyle ki cansız nesneleri dahi itaat ettiren görünmez bir gücü vardı.

Size ait olan bir şey, Hamza Mahir'in ellerinde size ait olduğundan daha çok ait duruyordu.

Bu da her defasında bir adım geri durmanıza sebep oluyordu.

Dün akşam kendisine yaşattıklarından sonra biraz da olsa mahçup olması yada en azından öyleymiş gibi bakması gerekmez miydi?

Gözlerinde gram pişmanlık yoktu.

Bu durum Bahar'ın öfkesini perçinliyordu.

Hafize teyzeyle tüm gün konuştuğu şeylere kanmayacaktı!

Ne olursa olsun kendini uzak tutacaktı bu Hamza Mahir'den!

Hala adamın önünde dikiliyordu ve bu süre içinde vücudu kaç defa tavaf edilmişti, alenen incelenmişti sayamadı Bahar.

Hışım la söylene söylene içeriye doğru girdi.

"Utanmaz herif!"

Mutfaktaki lavaboda çarçabuk ellerini yıkadı. Üstü başı için yapılacak maalesef bir şey yoktu zaten genç kızın da bu durumu önemseydiği söylenemezdi.

Tekrar dışarıya çıktığında Hamza Mahir ve Hafize teyzeyi konuşurken buldu.

"İlaçların bittiyse biz burda neciyiz Hafize hanım? Yarın sabah Ferit'le hastaneye gidip kontrollerini yaptırıyorsun!"

Sesi bir miktar azarlar gibi çıksa da karşısındaki kadını düşündüğü belliydi.

"Beyim daha iki gün oldu biteli ihmalkarlık işte"

Hamza Mahir bir taraftan yaşlı kadını dinlerken diğer taraftan da ayaklanmıştı.

Kızın da kapıda dikildiğinin farkındaydı elbette ama oralı olmuyor gibiydi.

"Sen bize lazımsın Hafize hanım. Kendin için değilse de bizi düşün iyi bak sağlığına. Yarın sabah gelme erkenden gidin Ferit'le. Bahar hanım bir sabah kahvaltı hazırlayabilir herhalde?"

Bahar kendisine atılan topla konuya dahil oldu.

Normal zaman olsa kesinlikle itiraz eder bu adama kahvaltı falan hazırlamazdı hatta zıkkımın kökünü yesindi ama araya Hafize teyzenin sağlığını sokmuştu bir kere eli mahkum evet diyecekti!

"Tabi tabi Hafize teyze bi kahvaltı için gelme sen hiç ben hallederim."

Hamza Mahir'in dudağının bir kenarı belli belirsiz kıvrıldı, iki kadın da şahit olamamıştı bu ana.

Hafize hanım elbetteki kendisine kahvaltı hazırladıktan sonra da gidebilirdi fakat özellikle böyle olsun istemişti adam.

Bahar'ı köşeye sıkıştırmak hoşuna gidiyordu.

Bazı şeylerin elbetteki farkındaydı kızın gözleri kendisine kırgın bakıyordu. Dün gecenin onu ne kadar etkilediğinin ve de üzdüğünün de farkındaydı fakat böyle olması gerekiyordu.

Gümüşpala bir yola çıkmıştı şu saatten sonra hedefine ulaşmadan kimse onu durduramazdı.

Hafize hanıma iyi akşamlar dileyip kızın elinden tuttuğu gibi oradan ayrıldı.

Bahar elini çekiştirip kurtarmaya çalışıyordu fakat adam mengene gibi sarmış bırakmıyordu.

Hamza Mahir'in bir adımı Bahar'ın yaklaşık olarak üç adımına tekabül ettiği için arkasından yetişmek de bir hayli zor oluyordu.

"Bırak elimi! Hafize teyzenin yanında ses çıkarmadım diye gönüllü elinden tutacağımı falan mı zannettin?"

Adam hiç duymamış gibi yürümeye devam ediyordu.

"Sana diyorum! Amacın elimi koparmak mı? Bu eller seninkiler gibi silah tutmak için değil tedavi etmek için var çekiştirip durma!"

Hamza Mahir aniden durunca hala saydırmakla meşgul olan kız da adama çarparak durdu.

"Ahh! Aniden ne duruyorsun be!"

Adam derin bir nefes aldı. Bu kadının yanında zaten hep derin nefesler alıp veriyordu sakinleşebilmek için.

"Sahiden mi Bahar?"

Kafasıyla etraftaki adamları göstererek "Bunca adamın yanında karı koca kavgası mı yapalım?" dedi.

Bahar etraftaki adamları yeni farkediyordu.

Hamza Mahir kendisini öyle çok sinirlendiriyordu ki gözü kimseyi görmüyordu.

Sesi adamların duyamayacağı bir şekilde çıkıyordu bu sefer.

"Hıh karı koca kavgası mı? Biz karı koca falan değ..." aniden bir şeyleri idrak etmiş gibi sustu.

Adamın bu cümleyi bir daha kurarsa kendisine ne yapacağıyla ilgili tehditi aklına geliverdi.

"Bu yaptığımız yanlış"

Hamza Mahir, gözleri yerde utandığı her halinden belli olan kızın yüzünü inceliyordu.

"Ben senin kocanım"

Biraz önce kedi gibi miyavlayan kız bir anda yine pençelerini çıkarmıştı.

"Sen benim kocam değilsin!"

Adam aniden elini alıp erkekliğinin üzerine götürdü ve öfkesi kızın iliklerine işleyecek ses tonuyla tısladı.

"O cümleyi bir daha kurduğun an bunu içinde bulursun!"

O gece bunları söylerken gerçekten de ciddi görünüyordu ve Hamza Mahir hiç boş atan birine benzemiyordu.

Normalde bu durum Bahar'ın taktirini kazansa da içindeki bulundukları konu dahilinde aynı zamanda korkutuyordu.

Kurduğu cümleyi yarım bırakarak susarken adamla göz göze geldiler ve adamın gözlerinden de o geceyi hatırladığı aşık bir şekilde anlaşıyordu.

Kızın birdenbire sus pus olmasıyla da tehlikeli pırıltılar geçmişti gözlerinden.

Öküz adam kendisiyle eğleniyordu.

O cümleyi tamamlasa hiç de şöyle muzip muzip bakmaz büyük bir ciddiyetle lafının arkasında dururdu!

Etrafta bir sürü insan varken de kavga etmek yersizdi. Yeterince kendisi olmaktan çıkmıştı zaten bir de sokak ortasında kavga eden tipler gibi davranacak değildi.

İstemedен de olsa adama hak verdi.

"Senden nefret ediyorum." diyerek yürümeye devam etti.

Az sonra eli yine adam tarafından ele geçirilmiş şekilde bahçenin içinde yürüyorlardı.

Evin kapısına vardıklarında Nejat ve Yiğit Ali de oradalardı. Kesin ikisinden biri yetiştirmişti Hafize teyzeye gittiğini.

Her ikisine de ölümcül bakışlar atmakla meşguldü şuan. İki adam da kendilerine fırlatılan zehirli okların farkında olarak birbirlerine baktılar.

Önce konuşan Nejat oldu.

"Yenge bizi gözleriyle öldürmeye çalışıyor."

Durum tespiti Yiğit Ali'yi neredeyse güldürecekti son anda topladı. Kız bir de kendisini gülerken görse tövbe Allah kurtulamazdı hedefinden.

"Abiye haber uçmasına köpürdü o."

Nejat'ın sesinde haksızlığa uğramanın haklı ve de çocuksu itirazı vardı.

"Sen ispitledin amınakoyim ben niye yanıyorum?"

Yiğit Ali iyice yanlarına yaklaşan çifte bakıyordu. "Kardeşim anca beraber kanca beraber."

Bir adım önde Hamza Mahir hemen arkasında Bahar, yanlarına geldiklerinde ikisinin de suratı beş karıştı.

Ağabeylerini selamlayan Yiğit Ali ve Nejat kapının ağzından kenara geçmek üzereydiler ki Bahar'ın ölümcül bakışlarına daha fazla dayanamayan Nejat söze girdi.

"Yenge seni Yiğit Ali ispitledi."

Anın şaşkınlığıyla Yiğit Ali'den bir hayret nidası yükseldi.

"Yuh amınakoyayım!"

Hamza Mahir küfür eden adama ters ters bakarken

"Çenesini kırdırtacak bu çocuk bana" diye ağzının içinden söyleniyordu.

Tüm bunlar yaşanırken Bahar'ın hedefinde yalnızca Yiğit Ali vardı. Birkaç adım öne çıkmış ellerini belinde birleştirmiş tam Yiğit Ali'nin önünde durmuş pis pis bakıyordu.

Sonrasında tek laf etmeden içeri geçerken üç adam da arkasından bakakalmıştı.

Önce toparlanan Gümüşpala oldu.

"Dönün lan önünüze gözünüzü siktirtmeyin!"

Ağabeylerinin kıskanç halleri üzerine yapılacak o kadar çok espri varken susmak zorunda kalmak iki adamın da hoşuna gitmese de el mahkum önlerine döndüler.

"Ekrem şerefsizinden var mı bir haber?"

Ortam anında ciddileşmişti.

Nejat söze girdi.

"Abi sana ulaşamadığı için tüm gün aradı durdu. Seninle acil görüşmek istiyor. Ancak yarından sonra müsait olduğunu söyledik söylemesine de Allah belamı versin ben böyle ısrarcılık görmedim."

Yiğit Ali de onaylar gibi başını salladı.

"Beni de kaç kere aradılar sayamadım kendi ayrı, sekreterleri ayrı, iki babası da ayrı ayrı."

Yiğit Ali devamında sövecek gibi sıralıyordu.

Gümüşpala'nın keyfi az da olsa yerine gelmişti demekki fena halde paçaları tutuşmuştu şerefsizlerin.

"Yarından sonraya söyleyin gelsin."

İki adam da onaylarken Hamza Mahir içeriye doğru yönelmişti.

Yiğit Ali, Nejat'ın üzerine doğru yürürken bir taraftan da hesap soruyordu.

"Demek ispitçi değilsin! Nesin peki lan haysiyetsiz iyi mi?"

Bahar içeri öfkeyle girdiğinde biraz sonra peşinden Hamza Mahir de geldi.

Sakin görünüyordu ama Bahar bu görünüşe güvenemedi ne de olsa sağı solu belli olmuyordu.

"Evet doktor seni dinliyorum?"

Hıh işte tam olarak bundan bahsediyordu genç kız. Başlıyorlardı yine, güzel.

"Ben bir şey söylemiyorum ki neyi dinliyorsun?" Alaylı sesi adamın damarına basmak içindi.

"Sen bacak kadar boyunla benimle dalga geçmeye mi çalışıyorsun?"

Hamza Mahir on ikiden vurmuş Bahar'ın boy kompleksine istemeden de olsa atıfta bulunmuştu.

Genç kız gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı ama yok olmuyordu.

"Bak ikidir boyumla alay ediyosun! Üçüncüsü olurs..."

Adam kızın iyice dibine sokulmuş, çileden çıkmış şekilde kendisini tehdit etmeye çalışmasını izliyordu.

Hamza Mahir'in bu kadar yakınına girmesiyle sözü yarım kalan kız şaşkın şaşkın adama bakıyordu.

"Ee üçüncüsü olursa diyorduk doktor ne yaparsın mesela?"

Tamam cüsse olarak kendisinin iki katı olabilirdi hatta belki daha fazlası da olabilirdi ama bu hiç bir şekilde Baharla dalga geçme hakkı vermezdi!

İşaret parmağını adamın göğsüne vura vura konuşmaya başladı.

"Çok kötü yaparım tamam mı? Duydun mu beni? Pişman ederim seni benim boyumla dalga geçmek neymiş o zaman anlarsın!"

Gümüşpala kendini tehdit eden ve hiç durmadan konuşan kızın cürretine bakıyordu.

Kendisine böyle fütursuzca sallayıp hala nefes alabilen birileri var mıydı? Sanmıyordu.

Adamın hiç konuşmadan kendisine bakmasına daha da sinir olan Bahar aniden tüm gücüyle ayağına basmış ve yukarı gitmek için arkasını dönmüştü ki beline sarılan kollarla durmak zorunda kaldı.

"Hop dur bakalım yavrum daha hesap verdiğin kısma geçemedik nereye böyle?"

Kızı, belinden tuttuğu koluyla yukarı doğru kaldırmış ve üçlü koltuğa oturup onu da yan bir şekilde dizlerine oturtmuştu.

Çeşitli itirazlardan ve kalkma denemelerinden sonra başarılı olamayacağını anlayan Bahar çaresiz bir şekilde direnmeyi bırakmış yüzünü adama dönmüştü.

"Sana hesap falan vermeyeceğim!"

Adam alayla konuştu. "Öyle mi dersin?"

Bahar havalı havalı "Aynen öyle diyorum!" diye söylenince adamın eli ikaz eder gibi kızın bacağını sıktı.

Acıtmıyordu fakat ikaz ettiği çok açıktı.

"Bahar! delirtme beni. Ben sana bu evin sınırlarından çıkmayacaksın demedim mi?"

Bahar'ın anlamadığı şey tartışırken bile niye bu kadar yakın mesafede olduklarıydı.

Konuşurken bir cümle önce söylediği şeyi aklında tutarken zorlanıyordu böyle.

Dirayetini korumaya çalışarak konuşmaya başladı.

"E teorik olarak zaten çıkmış sayılmıyorum ki aynı bahçenin içinde değil mi Hafize teyzenin evi?"

Gümüşpala'ya artık ufaktan geliyorlardı.

"Ulan sıçtırma teoriğine! Sen zaten bahçe sınırlarından nasıl çıkacakmışsın bakayım?"

Bahar da zıvanadan çıkmak üzereydi.

"Anladık sen çok güçlü bir adamsın emrinde milyon tane adamın var. Senin iznin olmadan değil bahçe kapısından çıkmam kuş uçurtmam bile mümkün değil. Oldu mu böyle rahatladın mı?"

Adamın bacağını tutan eli istemsiz bir şekilde sertleşiyordu.

"Olmadı lan olmadı daha bugün gülücük dağıttığın adamların hesabını vermeden rahatlamadım!"

Hamza Mahir kendisini kıskanıyor olabilir miydi?

Yoksa emrinde çalışan adamlara karşı egosu mu zedelenmişti?

"Ya sen intikamını aldıktan sonra sırf paçavra gibi babamın suratına fırlatmak için tutmuyor musun beni bu evde? Kime güldüğümün kiminle ne yaşadığımın ne önemi var?"

Hamza Mahir'in gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Sen kendini bana öldürtecek misin lan? Ne demek yaşamak? Sen benim karımsın! Duydun mu beni?"

Bahar adamın gerçekten sinirlendirdiğini farkettiler ama yine de direktmekten kendini almadı.

"Dün eğlence malzemesi yaptığın karın mı çıkaramadım pardon?"

Adam hala çok öfkeli görünüyordu.

"Sen eğlence malzemesi yapılan kadın görmemişsin lan!"

Ellerini kabaca kızın yüzünde ve boynunda gezdirdi. "Günlerdir kaç defa tadına bakardım senin?"

Teninde gezinen eller daha da aşağıya göğüslerine ve karnına doğru kaydı.

"Yada babana olan bu nefretimle kaç kişinin önüne atardım seni?"

Bahar bu dokunuşları sevmemişti günlerdir tek bir bakışıyla içini titreten adamın dokunuşları değildi bunlar.

Put kesilmiş şekilde adama bakıyordu.

"Ben ne yaptım? Hayatımı sikip atan adamın kızına nikah kıydım! Ulan benim anam mezarında ters dönmüyor mudur şimdi?"

Genç kız, adamın ilk defa bu kadar konuştuğuna şahit oluyordu üstelik annem demişti.

Babasıyla Hamza Mahir'in annesinin ne alakası vardı?

Bahar kendini bildi bileli babası mutaassıp bir hayat süren işinde gücünde bir adamdı.

Evet babasını hiç sevmezdi ama hakkında hiç kötü bir şey de duymamıştı.

Belli ki bilmediği çok şey vardı ve onlar her neyse Hamza Mahir gibi yıkılmaz görünen bir adamı bile çok derinden yaralamıştı.

Babasından konu açıldığında gözlerine katı bir nefret oturuyordu.

Kimbilir geçmişin tozlu sayfalarında neler yaşanmıştı?

Adam söylediklerinde haklıydı. Mantıklı düşününce hak vermeden edemedi.

Ne de olsa kendisi düşmanım dediği kişinin kızıydı ve bu evde geldiği günün ilk saatleri dışında hiç kötü muamele görmemişti.

İstese tüm o söylediği kötülükleri yapabilirdi adam ama yapmamıştı.

Üstelik gerçekten de nikahına almıştı.

Hamza Mahir hakkında bir karara varamıyordu.

Adam söyledikleriyle son noktayı koydu.

"Bak kızım ben kötü bir adamım inkar edecek değilim ama bil ki sen o yüzümü hiç görmedin."

Dolan gözleriyle aklında sürekli dolanan soruyu sordu.

"Babam ne yaptı?"

Adamın soruyla gerildiğini çok net anlayabiliyordu.

Tüm kasları kaskatı olmuştu.

Cevap vermedi.

Susmayı tercih etmişti.

Bahar'ın da dün geceden beri sinirleri laçka olmuştu. Tüm gün kendini oyalamak için koşturmuş, Hafize teyzeyle konuşmuş, gül fideleri dikmişti ama Hamza Mahir'in gelmesiyle yine tüm duygu ve düşünceleri ayyuka çıkmıştı.

Kendini çok yorgun hissediyordu sanki gün boyu bir savaş vermişti iradesiyle.

Omuzları düştü ve kafasını adamın göğsüne yasladı.

"Size çok kötü bir şey yaptı değil mi? Seni yalnızca birkaç gündür tanımama rağmen biliyorum yalnızca öfkeli olsan araya beni koyup canını acıtmaya çalışmazdın. Bir şekilde mahvederdin onu ama sana bir şey diyim mi onun canı benimle yanmaz ki. Daha bebekken gözden çıkarmış beni."

Adam derin bir nefes alıp kollarıyla kızı sımsıkı sardı.

Bu kızın ağlamasından nefret ediyordu.

Gidip adamın kafasına sıkılmak istedi.

"O zamandan anlamış tabi nasıl bir bela olduğunu."

Bahar gözlerinden akan yaşları silip kıkırdadı.

"Her bebek masumdur ve çok tatlıdır bir kere."

Adam burnunu kızın saçlarına dayamış öyle konuşuyordu.

"Sen doğar doğmaz konuşup kafa beyin bırakmamışsındır kesin."

Genç kız bir taraftan gülerken diğer taraftan dirseğiyle adamın karnına vurmaya çalışıyordu.

Hamza Mahir bir süre sonra kızın saçlarından başını kaldırdığında yüzü asıktı. Homurdanarak konuştu.

"Tüm gün tozun toprağın arasında saçlarının kokusu kaybolmuş."

Bahar şaşkın şaşkın adama bakıyordu.

Ne yani saçlarını mı kokluyordu hatta koklamayı geç kokusunu biliyordu.

Sahi Bahar'ın saçları nasıl kokuyordu ki?

Al işte içindeki kelebekler yine depar atıyordu.

"S-sen benim kokumu mu biliyorsun?"

Kekelemesinden ve de sesinin titremesinden heyecanı o kadar belliydi ki Gümüşpala belli belirsiz gülümsedi.

"Koynumda yatıyorsun biliyorum tabi yavrum."

Utanan Bahar kafasını adamın göğsüne sakladı.

"İyi de ben kaç gündür senin şampuanını kullanıyorum."

Adamın elleri kızın boynuyla kolları arasında aheste aheste gidip gelirken Bahar'ın gözleri neredeyse kapanmak üzereydi.

"Hmm biliyorum. Bornozum da kullanıyorsun."

Genç kızın gözleri aniden açıldı.

"Nasıl ya o bornoz senin miydi?"

Hamza Mahir istifini bozmadan "Kimin olacaktı güzelim?" diye sordu.

Bahar yerinde biraz doğrulup adamın yüzüne baktı.

"Ne biliyim sen havlu kullanınca yani ilk gün ben yanlışlıkla şey edince yani görünce zannettim ki misafir bornozu o, kullandım ben de."

İlk günkü olayı hatırlayınca yine sıcak basmıştı kıza.

"Yavrum benim yatak odamın banyosunda misafirin ne işi var?"

Bahar kadınsı bir merakla konuşmayı devam ettirdi.

"Ne biliyim belki gelen giden oluyordur."

Adamdan ses gelmeyince üsteledi.

"Oluyor muydu?"

Hamza Mahir tek kaşını kaldırarak sordu.

"Ne oluyor muydu?"

Bahar adamın anlamazdan gelen halini pek hayra yormayarak biraz ters bir şekilde tekrar sordu.

"Senin yatak odana diyorum gelen giden oluyor muydu?"

Bahar'ın bu kadınsı halleri adamın hoşuna gidiyordu.

"Sen beni iyice kıskanır oldun farkında mısın?"

Adamın eğlendiği açıkça belliydi ve söyledikleri genç kıza dank ettirmişti.

"Yoo ne alakası var? Beni başkasının yattığı yatakta mı yatırıyor diye sordum ben. Hem ya o bornozu başka bir kadın kullandıysa bunun mantarı var bakte..."

Adamın dudakları tarafından susturulmuştu.

Neye uğradığı ilk etapta şaşırsa da bu sefer itiraz etmemişti Bahar.

Karşılık vermesi üzerine öpüşünü derinleştiren adam büyük bir hazla kızın alt dudağını yakalayıp önce hafifçe ısırması sonra uzun uzun öpmüştü.

Adama ayak uydurmaya çalışan genç kız kendini anın büyüüne gitgide kaptırmış elleri çoktan Hamza Mahir'in ensesindeki saçları bulmuştu.

Adam ağzını açmaya zorlayıp dillerini buluşturduğu anda Bahar'ın ağzından bir inleme kaçmıştı. O anda kızı kucağında döndürüp ata biner gibi sertliğinin tam üzerine oturtan adam bir taraftan kızı öpüyor diğer taraftan da tişörtünün üstünden belini ve göğüslerini okşuyordu.

Ortamin harareti geçen her saniye artarken Bahar adamın üzerinde kıpırdanmaya başladığından habersizdi. İstemsiz bir şekilde kendini adama sürten kız yaşadığı hazzın yoğunluğundan salonun ortasında olduklarını dahi unutmuştu.

Hamza Mahir her ne kadar kıza oracıkta sahip olmamak için kendini zor tutsa da öpüşmelerine son veren taraf kendisi oldu.

"Güzelim sana şurada sahip olmamı istemiyorsan durmamız gerek. Beni çok fazla zorluyorsun." derken gözleriyle Bahar'a oturduğu yeri gösteriyordu.

Durumun yeni yeni farkına varan Bahar telaşla kalkmaya çalıştı.

"B-ben yani şey h-hiç farketmemişim hemen kal-kalkıyo..." derken adamın dudaklarıyla susturuldu.

"Her öptüğümde böyle saçmalayacak mısın bakayım sen?"

Sesi eğlendiğini belli eden bir tonda muzipçe çıkıyordu.

Bu da kızın daha çok utanmasına sebep oluyordu. Elleriyle alev almış yüzünü kapattı.

"Dalga geçme!" Sesi yalvarır gibi çaresizce çıkıyordu.

"Sana daha neler yapacağım bir bilsen o zaman ne yapacaksın bakalım."

Bahar bir eliyle adamın göğsüne şaplak atıp kafasını vurduğu yere gömdü. Böyle iyiydi en azından yüzünü saklayabiliyordu.

Adamın gülüş sesini duydu.

Uykusunda bile ciddiyetinden ödün vermeyen adam Bahar'ın utanışına gülüyordu.

Aman ne komik!

Hamza Mahir, kızın vurduğu elini alıp dudaklarına götürürken bir taraftan da söyleniyordu.

"Yok senin gerçekten şiddete meyilini çözmemiz lazım."

Bahar ise o an başını kaldırmış hayranlıkla adamın elini öpüşünü izliyordu.

Aniden havalanırken adamın omuzlarını kavradı "Nereye ya?" diye sitem etti.

"Yerin rahat farkındayım da sen öyle bacaklarını açıp kucağıma oturunca beynime kan gitmiyor kızım!"

Bahar adamın ne demek istediğini anlayınca yine saklanmak istedi ama bu sefer Hamza Mahir izin vermedi.

"Yok öyle adamı yoldan çıkarıp sonra saklanmak."

Genç kız adama kötü kötü baktı.

"Sen varya her seferinde bilerek beni biraz daha fazla utandırıyorusun!"

Adamın dudakları arsızca kıvrıldı.

"Zirveyi sen düşün"

Bahar bir an panikleyip kendini adamın kollarından atmaya çalıştı.

"Hayır ya zirve falan istemiyorum ben nereye götürüyorsunuz beni!"

Aynı anda adamın kahkahası duyuldu.

Bahar resmen yüzüne bakakalmıştı.

Bir insana kahkaha atmak bu kadar mı yakışırdı?

Kendisi gülerken ağzı ayrı burnu ayrı bir tarafa giderken bu adamın böyle karizmatik olması haksızlık değil miydi?

Aval aval bakarken Hamza Mahir'in sesiyle dalıp gittiği hülyalardan çıkabilmişti.

"İçin fesat yavrum senin. Banyo yap diye yukarı taşıyorum seni. Her yerin çamur olmuş şuna bak burnunla ne yaptın acaba da çamur ettin?"

Bahar bir taraftan onca zamandır öyle oturmuş olmanın verdiği rezillikle burnundaki çamuru silmeye çabalıyor diğer yandan da kendisi için henüz kapanmamış olan bornoz meselesine açıklık getirtmeye çalışıyordu.

"Peki bornoz?"

Adam alayla sordu. "Ne olmuş bornoza?"

Bahar sinirle söylendi.

"O bornozu kimse kullandı mı benden başka?"

Adam "Hayır" derken şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu.

"Peki yatak?"

Bahar aklına takılan ikinci soruyu da sormuştu.

"Senden başka hiçbir kadın girmedi yatak odama. Rahatladın mı güzelim?"

Hem de ne rahatlamaktı.

Omuzlarından yük kalkmış gibi hissediyordu. Resmen hafiflemişti Bahar.

İster istemez yüzünde bir gülümseme belirdi.

Adamın gözünden kaçmamıştı elbetteki ama ses etmiyordu daha fazla utandırmamak adına.

"Niye rahatlayım canım ben öylesine sordum şey için ..."

Hamza Mahir'in tek kaşının kalkıp 'Yapma ya ciddi mi?' bakışının ardından susmanın daha hayırlı olacağını düşünmüş olacak ki merdivenlerden taşınırken hiç sesini çıkarmadan adama kedi gibi sokulmuştu.

Bölüm-14

Keyifli okumalar♥

"Bahar"

Genç kız derinlerden gelen sesi işitiyordu fakat uyku o kadar tatlıydı ki bırakın cevap vermeye kolunu bile kıpırdatmaya mecali yoktu.

"Bahar"

Ses gittikçe daha yakınından geliyordu.

Israrla kendisini uyandırmak istiyordu ama Bahar kalkmak istemiyordu ki!

Ağlar gibi bir ses tonuyla belli belirsiz bir ses çıkardı. "Hmm"

Sesin sahibi seslenmenin yeterli gelmediğine ikna olmuş olacak ki saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Bahar yavrum hadi uyan"

Tepesindenki adamın kaçırıldığı bir durum vardı Bahar saçları okşandıkça daha da mayışlıyordu.

Adamın elleri yüzünde gezinmeye başlayınca huylanan genç kız yüzünü buruşturup kafasını öbür tarafa çevirirken huysuz huysuz söylendi.

"Ya çok uykum var Mahir git başımdan ya!"

Tam yüzündeki eller gitmiş Bahar tatlı uykusuna doğru çekilmişti ki sıcacık yorganı birdenbire üzerinden alınıverdi.

En ama en sevmediği şey böyle kabaca uyandırılmaktı hatta ve hatta yorganın üzerinden çekilmesi idi zaten buz gibi odada yarıçıplak yatıyordu!

Saçı başı dağınık bir şekilde öfkeyle yerinden doğruldu.

"Öküz müsün ya!"

Önüne gelen saçları hışımla arkaya doğru itekleyip parçalayacakmış gibi bakıyordu adama.

"Ver çabuk o yorganı bana! Kime diyorum ben?"

Adam hiç oralı olmuyordu küstah küstah sırıtıyordu utanmadan.

"Kalk kahvaltı hazırla bana hadi."

Bahar insan gibi uyandırılmadığı için zaten sinirliydi bir de beyefendi emir veriyordu.

"Hizmetçin yok karşında emir veriyor bir de tövbe yarabbim ya! Ver çabuk o yorganı Mahir bak çok kötü olacak!"

Hamza Mahir, kızın yatağın içinde öfke saçan yarı uyanık gözlerle kendisini tehdit etmesini fazlasıyla eğlenceli bulmuş olacak ki yorganla birlikte yatağa doğru iyice yaklaştı.

"Nasıl kötü şeyler yaparsın bana mesela?"

Bahar yorganı almak için elini uzattığı anda adam başının altındaki yastığı da alıp geri çekildi.

Öfkeden deliye dönen Bahar şirazeden çıkmıştı kendini adamın üzerine atarken buldu.

"Sen benimle dalga geçersin öyle mi?"

Hamza Mahir kızın ufak tefek haliyle kendisine saldırmasına sırıtiyordu.

"Çok mu komik ha yaptığın zorbalık?"

Adam hala istifini bozmamıştı.

"Hahaha aman ne komik! Ver diyorum şu yorganı delirtme beni adam!"

Yastığı ve yorganı yatağa doğru fırlatan adam kızın belinden tutup kendine doğru çekmişti.

"Sen sabahları hep böyle asabi misin?"

Bahar küskünce omzunu salladı.

Adamla baş edemeyince küsmüştü.

"Küstün mü?"

Yine karşılık olarak naif omuzlarının sallanması olmuştu.

Nazlıydı hem de çok nazlıydı.

Allah Hamza Mahir'e kolaylık versindi.

Başını kızın boyun hizasına doğru eğip konuşmaya başladı.

"Güzelim kaç defa seslendim hiç oralı olmadın."

En büyük silahını farkında olmadan kullanıyordu adam.

"Hiç öyle boynuma boynuma konuşup beni etkilemeye çalışma çok sinirliyim şuan!"

Genç kız istemeden de olsa kendini açık etmişti.

Hamza Mahir sıcak nefesini iyice kızın boynuna yaklaştırarak konuşmaya devam etti.

"Tam olarak böyle mi etkiliyorum?"

Bahar'ın etki alanından çıkması için önce bir yutkunması gerekti.

Bu adam çok haindi!

Küskün ses tonunu sabit tutmaya çalışarak konuştu.

"Y-yoo hiç etkilenmedim."

Adam bu sefer de boynuna uzun ıslak bir öpücük kondurdu.

"Hmm bu nasıl?"

Nasıl mıydı?

Bir de soruyordu.

Bahar şuan bu derece yakınlıktan bayılmak üzereydi.

Genç kızın kendini toparlama sürecindeki sessizliğini fırsat bilen Hamza Mahir "Tam anlamadıysan tekrar edelim." diyip boynuna doğru yönelmişti ki Bahar alelacele durdurdu.

"G-gerek yok gayet açıklayıcı oldu. Ben bir mutfağa ineyim."

Adam bir eliyle kızın belini tutup okşarken diğer eliyle de önüne gelen saçlarıyla oynuyordu.

"İyiydik böyle?"

Bahar bir an önce adamın kapsama alanından çıkabilmek için çabalıyordu.

"Yok ben kahvaltı hazırlayım sen de geç kalma." derken adamın kollarından kurtulmuştu.

İstedğini almış olmanın verdiği rahatlıkla kollarını gevşeten Hamza Mahir kızın gitmesine izin veriyordu ki üzerinde yalnızca bir şort ve göbeği açık bir tişört olduğunu gördü.

Kapıya yaklaşan kızı yerinde çivileyecek bir ses tonuyla sordu.

"Sen bu kılıkta nereye gidiyorsun bakayım?"

Bahar içinde sütyeninin dahi olmadığı tişörtüne bakarken bu odada daha fazla kalmamak adına hemen banyoya koşup üzerini değiştirdi ve aynı hızla mutfığa koşturdu.

Zorba herif yüzünden uykusu da yalan olmuştu.

Hamza Mahir ise kıza istediğini yaptırmanın yolunu bulmuş gibiydi.

Küçük karısı her konuda dik başlıydı, ne derse itiraz ediyordu, uykusunda bile kavga ediyordu kendisiyle ama yakınına girince dili lal oluyordu.

Bu durum adamın işine geliyordu doğrusu.

Mutfığa inen Bahar buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkardı. Domates ve salatalıkları doğradı, beyaz peyniri kutusundan çıkarıp önce yıkadı sonra servis edilmek üzere dilimleyip masaya koydu.

Anlaşılan Hamza Mahir de beyaz peynir seviyordu. Kendisi de kahvaltıda yalnızca beyaz peynir yerdı. Beyni istemsizce aralarında ortak özellikler arıyor bulduğunun altını ise özenle çiziyordu.

Acaba yumurtayı nasıl severdi?

Kendisi kayısı kıvamında yerdı. Ona da öyle yapmaya karar verdi. Bal, reçel vs her şeyi servise hazır halde masaya dizmişti.

Hamza Mahir kahvaltıda çay mı içerdi yoksa kahveyi mi tercih ederdi bilmiyordu. İkisini de demlemişti fakat fincana hangisini koysa bilememişti.

"Çay içiyorum."

Adamın bir anda gelen sesiyle aklı çıkan Bahar yerinde zıpladı.

"Aklımı çıkardın be adam ne öyle sinsi sinsi geliyorsun."

Masanın başındaki yerine kurulan Hamza Mahir kızın çayları koymasını bekliyordu.

"Hem sen neden üzerini değiştirmedin işe gitmeyecek misin?"

Bahar bu arada çayları koymuş, sıcak ekmekleri getiriyordu.

Gözü de bir taraftan adamın üzerindeydi.

Sabahları kendisi uyanmadan gittiği için sürekli takım elbiseli görüyordu ama şuan üzerinde yalnızca siyah bir eşofman altı ve tüm kaslarını alenen belli eden siyah bir tişört vardı.

Fazlasıyla spor ve yakışıklı görüldüğünü düşündü.

"Bugün şimdilik evdeyim."

Adama şaşkınlıkla baktı genç kız.

"E o zaman sabahın sekizinde niye diktin beni ayağa?"

Gerçekten ağlamak istiyordu yani.

"Spordan sonra acıkıyorum her gün aynı saatte kahvaltı yaparım."

Nasıl yani her gün spor mu yapıyordu?

Bahar bu eve geldi geleli sabahları fosur fosur uyurken Hamza Mahir zaten kas yığını olan vücuduna yenilerini mi ekliyordu?

"Her gün spor mu yapıyorsun sen?"

Adam çayından bir yudum alıp cevapladı.

"Evet aksatmamaya çalışıyorum."

Genç kızın ağzındaki tereyağlı ballı ekmeği büyümüştü.

"Ne yapıyorsun ki?"

Büyük bir iştahla kahvaltı eden adam lokmasını yutup Bahar'a cevap verdi.

"Genelde koşuyorum, yüzüyorum çoğu zaman boks yapıyorum."

Adamı taktir etmekten kendini alamadı gerçekten çok fit bir vücuda sahipti.

"Benim spor kariyerim de klinikten eve yürümekti."

Hamza Mahir'in dudağının köşesi kıvrılır gibi oldu bu itirafa.

Bahar da isterdi spotif olayım, baklavaları şöyle sıralayayım fakat spor yapmak gerçekten hiç ona göre bir olay değildi.

"Sen de spor yapsan fena olmaz."

Şuan Bahar'a vücudun güzel değil mi deniliyordu yoksa kendisine mi öyle geliyordu?

"Benim ihtiyacım yok sağol."

Sesi istemeden biraz aksi çıkmıştı.

Biten çaylarını yenilemek için ayağa kalktığı sırada bileğinden çekilip adamın dizlerine oturtuldu.

Hamza Mahir'in elleri kızın karnına doğru gitti. "Biraz göbeğin mi var senin?"

Bahar anında vücudunu dikleştirerek inkar eder gibi sordu.

"Kim benim mi?"

Adam ellerinin altındaki küçük ayva göbeği okşuyordu o sırada.

"Hmm bu ne?"

Genç kız adamın ellerini karnından çekiştirip kalkmak için hamlede bulundu.

"Göbekte göbek canım napalım herkes senin gibi kas yığını olmak zorunda değil."

Sinir olmuştu!

Fazla kilosu kesinlikle yoktu hatta Zeliha sultan biraz kilo al der dururdu ama o ayva göbek kırk kilo da olsa kendini belli ediyordu.

"Ben bu ele gelen halini seviyorum. Zayıfsın ama dolgunsun."

Bu adam da övüyor muydu yeriye muydu belli değildi.

"Göbekli diyip beğenmeyen sen değilsin sanki."

Sesi kırılgan çıkmıştı.

Adamın fikirlerini neden bu kadar önemseydiğini kendisi de anlamıyordu üstelik ayaktayken belli bile olmayan küçücük bir çıkıntıdan bahsediyorlardı.

"Yavrum ben beğenmiyorum demedim ki onu sen dedin."

Bahar şaşkınca kafasını arkaya doğru çevirip adama baktı.

"Yok artık göbeğimi beğendiğini söyleme?"

Adam omuz silkti.

"Ne var vücudunun böyle kadınsı olması hoşuma gidiyor."

Yine ne yapmış etmiş Bahar'ı utandırmayı başarmıştı.

"Başka nerelerini beğendiğini saymamı ister misin?"

Kahvaltı başında onca nimetin önünde vallahi çarpılacaklardı şimdi.

"H-hayır lütfen..."

Adam kulağına fısıldadı.

"Ne lütfen?"

Bahar çaresizce "Utandırma beni daha fazla bırak da çayları koyayım olmaz mı?" diye fısıldayınca Hamza Mahir kollarını gevşetip kıza izin vermişti.

"Hadi olsun bakalım."

Bahar çayları koyarken düşünebildiği tek bir şey vardı. O da bu adam kendisiyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra mutfak girişen Bahar, Hamza Mahir'in bahçeye çıkıp bir sigara yaktığını görmüştü sonrasında mutfak işine dalan kız adamı gözden kaçırmıştı.

Mutfaktan çıkarken kendine bir kahve almış ve geçen gün keşfettiği televizyon odasına doğru gitmişti.

Gündüz kuşağında da yeni gelinlerin yok yemek telaşları vay efendim ev dekorasyonları derken cinnetin eşiğine gelmişti.

Bir yandan kahvesini içiyor diğer yandan da bir umut kanalları en baştan tekrar geziyordu ki kendini magazin eleştirmeni diye tanıtan iki kadına ünlülerin ve sosyetik insanların hayatlarını didiklerken denk geldi.

Keyfi yerine gelmişti severdi Bahar sosyete dedikodularını dinlemeyi.

Derken laf lafı açtı genç kız kendini kaptırmış gidiyordu ki ekranda bir anda Hamza Mahir ile birlikte önceki geceden kalma fotoğraflarını gördü.

Az önce sosyete dedikodusu dinlemeyi sevdiğini mi söylemişti? Hayır Bahar kesinlikle öyle bir şey söylememişti.

Ergenliğinden beri izlediği bu magazin programlarında kendisinin ne işi vardı yahu?

Kırk yıl düşünse gündüz kuşağında bir magazin programına çıkacağı aklına gelmezdi.

"Evet Müjgan yakışıklı, milyarder iş adamı Hamza Mahir Gümüşpala ve yeni sevgilisi hakkında görüşlerini alalım tatlım."

Yapmacık gülümsemesiyle ki o botokslarla gerçek bir gülümsemeye sahip olduğundan şüpheliydi Bahar, Müjgan hanım söze girdi.

"Vallahi Gülşahcığım çok da fazla konuşamıyoruz Hamza bey hakkında malum kendisi konuşulmayı pek sevmiyor sonra yine programımızın yayın cezası almasını istemeyiz değil mi?"

İki kadın da imalı ve her halinden sahtelik akan birer gülüş sundular ekrana.

"Açıkçası ben ilk kez görüyorum Hamza Mahir Gümüşpala'nın kameraman arkadaşlara görüntü alması için izin verdiğini."

Bahar huysuzca söylendi.

"İlk kez görürsünüz tabi siz böyle gevşek gevşek konuşun diye yaptı!"

Adının Gülşah olduğunu öğrendiği kadın da destekler nitelikte konuşmaya başladı.

"Haklısın hayatım açıkçası daha önce Hamza beyin yanında bir kadınla özellikle poz verdiğini görmemiştik."

Genç kız saydırmaya devam ediyordu.

"Ohooo onun işi gücü poz. Kes kes bitiremedi."

Bugünkü yayın konuğu olan yeni dönem pop şarkıcılarından Selin diye bir kadın da hevesli gibi lafa atladı.

"Klüp toplantılarında, cumhurbaşkanlığı organizasyonlarında vs nadiren de olsa görürdük Hamza beyi ama Bahar hanımı ilk kez görüyoruz. Kendisi de bir iş adamının kızıymış."

Sarı çiyen Müjgan da hemen mikserliğe başlamıştı.

Allahım kimlerin diline düştüm yarabbim!

"Bahar hanım oldukça muhafazakar kimliğiyle tanınan Ekrem Saruhanlı'nın rahmetli ilk eşinden kızıymış. Böyle bir babanın kızı, sevgilisiyle aynı evde nasıl yaşar düşünmeden edemedim doğrusu kızlar."

Gülşah hanım bilmiş bilmiş laflarını sıralamaya başladı o sırada.

"Yani sonuçta Hamza Mahir Gümüşpala'dan bahsediyoruz hayatım. Adam her yıl Türkiye'nin en yakışıklı erkekleri listelerine giriyor üstelik böyle bir talebi dahi yok. Eh finansal olarak uluslararası bir iş adamı çok güçlü bağlantılarının olduğu söyleniyor. Bahar hanım da yelkenleri suya indirmiş olacak ki yıldırım hızıyla yanına taşınmış."

Bahar şimdi kumandayı ekrana fırlatacaktı. Kan beynine sıçramıştı.

"Bana bak Gülşah mısın dikenli tel misin nesin? Aynı evde yaşadın da gördün sanki öve öve göğre çıkardığın adamı! Şuna bak aman çok yakışıklıymış da çok zenginmiş de! Hayır sen konunun neresindesin acaba da bu kadar çok fikrin var?"

Deli gibi ekrana bağırduğundan habersiz saydırıyordu.

"Öğrendiğimiz bilgilere göre Bahar hanım doktormuş, diş hekimiymiş kendisi. Gayet iyi eğitim almış bir kadın." diye konuyu detaylandırdı Müjgan.

"Hıh canım bana bunlarla gel eğitimiylim tabi sizi zekamla döverim!"

Genç kızın bağırmasıyla odaya doğru gelen Hamza Mahir kapı pervazına omzunu dayamış kızın televizyonla kavgasını izliyordu.

"Senin bu dövme merakın nereden geliyor yavrum gerçekten merak etmeye başladım?"

Bahar boş bulunup korkarken bir yandan da yakalandığı için utanmıştı.

"Hiiih! Aklım çıktı. Asıl senin benim aklımla zorun ne iki de bir korkutup duruyorsun?"

Adam kızın olduğu iki koltuğa oturmuş Bahar'ı da kolunun altına çekmişti bile.

"Korkak dövüşçü kime kızılıyorsun sen bakayım?"

Bahar eliyle ekrandaki üç kadını gösterirken bir yandan da gözleriyle onları yok etmeye çalışıyordu.

"Şu üç gerizekalının konuştuklarına bak! Resmen göz göre göre benim dedikodum yapılıyor burda ya! Hepsi senin yüzünden biliyosun dimi?"

Adam ekrana umursamaz bir bakış atıp yüzünü tekrar genç kıza döndü.

"Şöyle boş şeyleri kafana takma."

Bu ne rahatlıktı be kardeşim?

Televizyonda yine ismi geçince pür dikkat izlemeye başladı. Şu çakma popçu konuşuyordu.

"Bahar hanım çok da güzel bir kadın açıkçası ben hem yüzünü hem de fiziğini çok beğendim."

Aynen böyle şeylerden bahsetselerdi ya üstelik adam tam da dibindeyken.

Müjgan yellozu yine başladı konuşmaya.

"Katılıyorum Bahar hanım çok güzel bir kadın. Yirmi beş yaşındaymış çok da genç üstelik ben yirmi beş bile demezdim minyon olduğu için çok daha küçük duruyor yaşı ama Hamza beyin yanında nadir de olsa gördüğümüz kadın standartından biraz farklı ne diyorsun Gülşah?"

Demek Hamza beyin bir kadın standartı vardı üstelik görmeye alışık oldukları bir standarttı bu öyle mi?

Başını adamın göğsünden kaldırıp kendini uzaklaştırmaya çalıştı.

Adam kaşlarını çatıp bu durumdan rahatsız olduğunu belli eden bir tonla konuşmaya başladı. "Bahar yavrum saçmalama."

Bir yandan da Gülşah hala konuşmaya devam ediyor, Bahar'ın damarına damarına basıyordu.

"Biz etraflıca bir analiz yaptık ve Hamza beyin yanında daha önce gördüğümüz hanımefendiler, Bahar hanımın fazlaca beyaz tenine ve minyon oluşuna tamamen zıt bir şekilde oldukça uzun boylu ve esmerler hatta bir çoğu modellik yap..."

Hamza Mahir kumandayı kızın elinden almış ve homurdanarak televizyonu kapatıvermişti.

Bahar duyacağını duymuştu bir kere ötesi yoktu.

"Çek kolunu kalkacağım ya! Başlayacağım artık standartına da sapmasına da bu ne ya hakkımda atıp tuttukları yetmiyormuş gibi bir de beni elin şıfıntılarıyla kıyaslıyorlar! Şunlara bak yok analiz yapmışlar da istatistik çıkarmışlar da! Liste ne kadar uzunsa artık! Çek diyorum kalkacağım!"

Ellerini çekmek şöyle dursun kızı iyice göğsüne bastırmış bırakmıyordu.

"Sen benim karımsın!"

Çok kesin ve keskin bir şekilde söylemişti.

"Ne malum onlara da böyle demediğin? Bir imam getirmeye bakar!"

Hamza Mahir bu söze öfkelenmişti.

"Ulan dalga mı geçiyorsun Allah'ın huzurunda kıyılan nikahla saçma sapan konuşup benim asabımı bozma kadın!"

Bahar'dan ses gelmeyince çenesinden tutup yüzünü kaldırdı gözleri dolu doluydu genç kızın.

Adam gözlerini kapatıp burnundan sesli bir soluk verdi.

"Gidip o stüdyoyu yakayım mı ben şimdi hı?"

Genç kız gözyaşları akmasın diye yukarı doğru bakıp yaşları geri göndermeye çalışırken bir taraftan da burnunu çekiyordu.

"Asıl sen saçma sapan konuşma."

Adam sinirli sinirli söylendi.

"Sen bir ağla hadi bak bakalım napıyorum ben onlara"

Hamza Mahir kendisini öyle sıkı sarmıştı ki zar zor bir parça doğrulup konuşmaya başladı.

"Ya ama duymuyor musun Mahir neler konuşuyorlar hakkımda?"

Resmen bıkkınca isyan ediyordu Bahar.

"Yarın bir işleri olmayacağı için daha fazla konuşamazlar merak etme."

Bahar'ın zaten büyük olan gözleri şaşkınlıktan iyice açılmıştı.

"Ekmekleriyle de oyna demedik herhalde."

Adam başını koltuğun arkılığına koymuş gözlerini kapatmış hiç ses vermiyordu.

Bahar da dizlerini yukarı doğru toplamış ve üzerlerine oturmuş, iyice adama doğru dönmüş cevap bekliyordu ama cevap verecek gibi görünmüyordu.

"Yapmazsın değil mi öyle bir şey?"

İşittiği sadece bir "Hmm" sesi oldu.

Yok delirtecekti bu adam kendisini.

"Ağlamıyorum bak, sakın yapma tamam mı?"

Dizlerinin üzerinde doğrulmuş yüzünü iyice adama doğru yaklaştırmıştı.

"Mahir dedim!"

Adam aniden gözlerini açıp kızı kendine doğru çekmişti. Dudaklarını uzun uzun öptükten sonra

"Vır vır vır kafa bırakmadın be kızım!" diyip çıkıp gitmişti.

Bahar ise bir eli dudaklarının üzerinde kalakalmıştı.

Bölüm-15

Keyifli okumalar♥

+18 Sahneler bulunmaktadır

Hamza Mahir yatak odasına çıkıp üzerini değiştirmiş koyu lacivert takımının içine beyaz bir gömlek giyerek aşağı inmişti.

Dışarı çıktığında on kadar adamı kapı ağzında sıralanmış bekliyorlardı.

"Ferit aslanım nerde abilerin?"

Ferit bir adım öne çıkmış son derece saygılı bir şekilde ağabeyini cevaplıyordu.

"Nejat abim biraz önce holdingten geldi eve geçti, Yiğit Ali abim de depoda abi."

Gümüşpala cevap verme gereği duymadan adamın omzuna vurup gitti.

Arabasına binip aynı arazideki Nejat'ın evine doğru sürdü.

Kapıyı çaldığında kendisini mankenlere taş çıkaracak cinsten bir hizmetli kız karşıladı.

Yarım yamalak aksanlı Türkçe'siyle

"Hoş geldiniz efendim." dedi.

Cevap vermeden içeriye geçerken her zamanki gibi 'Ulan Nejat' diye söylenmekten kendini alamıyordu Gümüşpala.

Doğrudan salona geçerken arkasından gelen kız "Bir şey içer misiniz efendim?" diye sordu.

Ukraynalı olduğunu tahmin ettiği kız r harfine o kadar çok basarak konuşuyordu ki rahatsız oldu adam.

"Nejat nerde?"

Kızın sorusunu es geçmişti.

O sırada merdivenlerden inen Nejat bir taraftan ıslak saçlarına eliyle şekil vermeye çalışırken diğer taraftan ağabeyini evinde görmenin şaşkınlığını yaşıyordu.

Gümüşpala çok sık girip çıkmazdı evlerine.

"Abi hoşgeldin. Hayırdır mevzu mu var?"

Hamza Mahir üçlü koltuğa kurulmuş,

"Geçerken uğradık aslanım illa mevzu olunca mı gelelim?" derken rahatça arkasına yaslanmıştı.

Bir bacağı her zamanki gibi diğerinin üzerine atılmış, elinde tesbihiyle ortamda hakimiyetini hissettiriyordu.

"Estağfurullah abi şeref verdin."

Nejat da karşısındaki koltuğa oturmuştu.

"Olga içecek bir şeyler getir."

Sarışın uzun boylu kız hemen istenileni yerine getirmek için mini bara doğru yöneldi. Kızı üstünkörü inceleyip Nejat'a dönen Hamza Mahir'in söyledikleri genç adamı bir miktar germişti.

"Hayırlı işler Nejat bey!"

Nejat oturduğu yerde dikleşip itiraz etmeye başlamıştı.

"Abi Allah belamı versin dokunmadım ya."

Ağabeyi pek de inanmış gibi bakmıyordu doğrusu.

"Lan ben malımı bilmez miyim bugün değilse yarın. Dışarda ne bok yerseniz yiyin benim sınırlarımda cünüp gezmeyin demiyor muyum ben size?"

Nejat'ın şu hayattaki tek zaafı sarışın hatunlardı, ağabeyi de bunu çok iyi bildiği için uslu duracağına itimatı hiç yoktu ve anında baltalamıştı.

Aldığı nefesi bıkkınca verip "Olur abi gönderirim. Kendi ayağına sıktın ya bizimkine de sık anasını satayım." dedi

O sırada kız içkilerini verip kıvrıta kıvrıta uzaklaşmıştı.

"Ulan Nejat sen bugün yürek mi yedin oğlum?"

Nejat pek de korkmuşa benzemiyordu.

"Yalan mı abi nikah kıymak var mıydı planlarımız arasında? Baktın iyi yetişmiş, akıllı, namuslu kız. Allah için çok da güzel kendine ayırdı..."

Gümüşpala içki bardağını sertçe önündeki orta sehpa bırakıp bağırdı.

"Gözünü siktirtme Nejat! Kimsin lan sen benim karıma güzel diyecek?"

Nejat alenen sırıtıyordu ağabeyi kıskançlıkta çığır açmıştı ve genç adam onu ilk kez böyle görüyordu.

Nejat'ın gülen suratını iyi bir benzetmek isteyen Hamza Mahir daha sakın bir şekilde içkisini tekrardan eline aldı usulca arkasına yaslandı.

Çoluk çocuğa laf düşer olmuştu. Dümdüz bir sesle konuşmaya başladı.

"Siktir git Nejat"

Her ne kadar Ukraynalı hatun gidecek olsa da Nejat'ın keyfi yerindeydi.

"Selamın aleyküm, izin var mı abi?"

İçeri giren Yiğit Ali'ydi.

"Aleykümselam koçum gel otur. Şu gevşek ağızlı canımı sıkmaya başlamıştı zaten."

Hamza Mahir, Nejat'a doğru bakarak konuşuyordu fakat Yiğit Ali'nin anlamadığı Nejat gibi lafi ağzından cımbızla alınan bir adam için ağabeyinin neden böyle konuştuğuydu.

Muhakkak ki canını sıkacak bir halt işlemişti.

"Hayırdır abi ne yaptı bu sığır?"

Tam o sırada Olga tüm seksiliğiyle Yiğit Ali'ye de bir içecek hazırlayıp gelmiş afiyet olsun dileklerini sunduktan sonra yine tüm endamıyla salonu terk etmişti.

Biraz önce sorduğu soruyu es geçen Yiğit Ali kızı arkasından uzun uzadıya süzmüş "Oha oğlum bu ne lan?" diye bir şaşkınlık nidası dökülmüştü ağzından.

"Hizmetçi fantazisi mi?"

Nejat öfkeyle konuştu.

"Hı aminakoyayım hizmetçi fantazisi!"

Yiğit Ali sırtarak "Senin eve erkenden gelmelerinin sebebi anlaşıldı çakal Nejat seni" diye dalga geçerken Nejat yerinden kalkmış Yiğit Ali'nin üzerine saldırmaya gidiyordu ki Gümüşpala'nın sesiyle geri yerine oturdu.

"Ulan başlattırmayın fantazinize de size de bağlayacam başınızı göreceksiniz!"

Evliliğin imasıyla bile iki adam da yerlerine sinmişti ama tabiki çenesini tutamayan Yiğit Ali'ydi.

"Abi sen de kendi başını bağladın valla hırsını bizden çıkarıyorsun."

Sesi oldukça isyankardı.

En sonunda kurduğu cümleyle de Nejat'ı topun ağzından çıkarıp tamamen kendisini hedef haline getirmişti.

"Sahi abi bu nikah meselesini yengeyi görmeden önce mi düşündün yoksa baktın güzel kız sonradan mı karar verdin?"

Aynı mevzudan biraz önce paparayı yiyen Nejat ise kendini tutamayıp bir kahkaha atmıştı ki ağabeyi önce Yiğit Ali'ye sonra kendisine koltukta duran kırlentleri yedirmişti.

"Ulan güzelse bana güzel size ne oluyor aminakoyayım!"

Bahar'dan bahsedince gözü dönen ağabeylerinin daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi gençler.

Daha sonraki saatlerde ise ortamda daha ciddi meseleler konuşulmaya başlanmıştı.

Gümüşpala söze girdi.

"Ekrem Saruhanlı yarın öğlen burada olacak."

Nejat biraz şaşırarak sordu.

"Abi holdinge gelmesin mi?"

Hamza Mahir kesin bir tavırla reddetti.

"Buraya gelecek. Yanında kimseyi istemiyorum. Giriş kapısında bizim çocuklardan biri alsın getirsin."

İki adam da baş sallamakla yetindiler.

Ağabeyleri psikolojik olarak Ekrem Saruhanlı'ya tam bir üstünlük kuruyordu bunu o adamın da anlamaması imkansızdı.

Konunun kapanması üzerine Yiğit Ali işle ilgili başka mevzulardan bahsetmeye başladı.

"Hüsam'la Sadık bugün döndüler abi. Daha erken bekliyorduk ama Suriye'de işler çok karışık ancak toparlayabilmişler. Silahlar bulundu. Sevkiyat tamamlandı."

Hamza Mahir meraksızca sordu.

"Neredeymiş silahlar?"

Olaya daha hakim olan kişi Nejat'tı ve Yiğit Ali anlatması için ona doğru döndü.

"Bizim silah taşıdığımız tırı Suriye'deki örgütlerden biri rehin olarak tutuyormuş. Bölgeye giren çıkamın haddi hesabı yok abi biraz güçlenen ali kıran baş kesen olmuş."

Durum böyle olunca da bizim silahlara sınırda el koymuş herifler. Baktılar ki bizimkilerin arkası çok sağlam başlarına bela olacak mecbur teslim etmişler."

Gümüşpala bu işi sevmemişti.

"Bana yamuk yaparı depomda istiyorum demedim mi Nejat?"

Nejat bu korkunç ses tonunu iyi biliyordu.

"Dedin abi ama devletin irtibatla olduğu adamlar bunlar. Devletle ters düşmeyelim diye de çok kurcalamadık."

Gümüşpala'nın karanlık yüzünün yanı sıra devlet içerisinde bir işadami kimliğı de vardı. Bu kimlik kendisinin güvencesiydi siyasi ve de ekonomik her türlü anlamda devletin tüm kapıları kendisine açıktı. Elbetteki bu imtiyazını kaybetmek istemezdi ama Hamza Mahir Gümüşpala'nın kafası attığında da ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Kalan içkisini fondip yapıp sertçe masaya bıraktı ve ayağı kalktı.

"Söyleyin o ibnelere işlerini iyi yapsınlar aslanım!İkinci hatalarında beni hiç uğraştırmasınlar sıksınlar kafalarına."

Onunla birlikte iki adam da ayaklanmıştı. Kapıya yaklaştıklarında Nejat'a doğru döndü.

"Hafize anana söyleyeceğim önce senin başını bağlasın." diyip çıkıp gitti.

Hemen sonrasında Yiğit Ali'nin kahkası ve Nejat'ın şansına saydırdığı küfürler duyuldu.

"Ulan bu sarışın sevdanın bi gün başına çorap öreceğı belliydi zaten."

Yiğit Ali hala gülüyordu.

Bahar düşünebildiğı zaman dilimlerinde yani Hamza Mahir'in etrafında olmadığı zamanlarda aklına sürekliERCÜMENT, Esra ve Zeliha sultan geliyordu.

Onların ne kadar endişeli olduklarını tahmin ediyordu.

Kendisi de burda aşk meşk mevzuları düşünüyordu ne büyük bencillikti!

Ne yapıp edip Zeliha sultanı aramalı en azından iyi olduğunu söylemeliydi.

Hamza Mahir de kendisini öpüp serseme çevirmiş sonra da daha kendisine gelemeden çıkıp gitmişti.

Acaba bahçeye çıkıp sorsa mıydı adamlarına nerede olduğunu?

"Cık" olmazdı sinirlenirdi ve sonrasında konuyu asla açmasına izin vermezdi.

Şöyle biraz giyinse, makyaj yapsa, süslense adamın aklını karıştırsa bir ihtimal izin verir miydi?

Yok artık daha neler Bahar! Kadınlığını kullanıp iş yaptırmak ne demek? Nerde kaldı senin feministliğin? Zannedersen derin bir uykuda!

Bir saattir ne yapacağını düşünürken aklında yanan ampülle hınzırca gülümsedi ve koşarak kapıya gitti.

Kapıyı açtığında bekleyen iki adam kendisine döndü.

"Bir şey mi oldu yenge?"

İsminin Cenk olduğunu daha önceden Hamza Mahir'den duyduğu adamı muhattap almaya karar verdi.

"İm şey benim Hamza Mahir'le konuşmam lazım ama telefonum yok maalesef rica etsem seninkini kullanabilir miyim?"

Cenk böyle bir istek karşısında ne diyeceğini bilememişti mahcup bir şekilde "Yenge, abiye sormadan telefon veremem kusura bakma." diyebilmişti.

"E iyi de ben zaten Mahir'i arayacağım hem zaten bir şey olursa kapıda Cenk var ondan arayabilirsin beni demişti."

Cenk kendi adını duyunca kararsızlıkla baktı kıza.

"Sen Cenk değil misin yoksa? Eğer değilsen ben Cenk'i bulayım ondan arayım seni de arada bırakmak istemem."

Anlaşılan ağabeyi özellikle kendi adını vermiş her ihtimale karşı ara demişti. Şimdi aramazsa kabak kendi başına patlayabilirdi.

"Tamam arayalım yenge madem abim öyle talimat verdi."

Cebinden telefonu çıkarıp arama tuşuna basacağı sırada Bahar telefonu elinden aldı.

"Kocamla özel bir şey konuşacağım Cenk izin verirsen eğer?"

Patronunun ve de aynı zamanda ağabeyinin karısıyla böyle bir konuşma içinde olmaktan son derece rahatsız olan Cenk kızın yanından ayrıldı ve aralarına oldukça uzun bir mesafe koydu.

Bahçenin içinde bir ileri bir geri yürümeye başlayan Bahar ezbere bildiği numarayı hemen aradı.

Az bir vakti vardı ve de çevirdiği dümen anlaşılırsa çok kötü sonuçlar doğabilirdi kendisi açısından.

Karşıdaki erkek sesi "Alo" derken uzun zamandır duymadığı sese ne kadar hasret kaldığını anladı Bahar.

"Alo Ercüment benim Bahar."

Karşıdaki adamın sesi heyecanla ve de panikle çıkıyordu.

"A-alo Bahar nerdesin sen i-iyi misin bir şey yaptılar mı sana?"

Bahar ağlamamak için direniyordu şuan adeta.

Günlerdir yaşadığı bu yabancı yerden sonra tanıdık bir ses duymak kızı duygusal anlamda çok etkilemişti.

"Ben iyiyim Ercüment asıl sen nasılsın sana bir şey yaptılar mı?"

Ercüment nefret ve çaresizlik dolu bir halde anlatmaya başladı.

"Bahar peşinden gelmek istedim ama تنها bir yere götürüp önce biraz hırpaladılar beni sonrasında ağzımı kapalı tutmazsam seni öldüreceklerini söylediler yemin ederim polise gitmek istedim ama sana bir şey yaparlar diye çok korktum söylediklerinde çok ciddi duruyorlardı."

Bahar'ın zaten vakti azdı ve de Ercüment konuşmasına bir türlü fırsat vermiyordu.

"Ercü ben iyiyim gerçekten iyiyim. Babamla aralarında bir mesele var çözünce beni serbest bırakacaklar. Şimdi bunları geç Zeliha sultan ve Esra nasıllar onu söyle bana?"

Ercüment konunun kendi üzerinden çarçabuk geçirtilmesine biraz bozulmuş da olsa Bahar'ın zor durumda olduğunu biliyordu.

"Zeliha teyze sen gelmeyince çok panik oldu mecburen ona anlattım olanları. Kadıncağz çok kötü oldu babanı aradı hemen. Günlerdir iki gözü iki çeşme seni bekliyor tabi Esra da öyle."

Vakti az kalmıştı hızlı hızlı konuştu Bahar.

"Ercü lütfen eve git onlara gayet iyi olduğumu burada bana kötü davranılmadığı söyle lütfen yalvarırım."

Ercüment elbetteki Zeliha hanıma hemen söyleyecekti. Zavallı kadın günlerdir perişan olmuştu ağlamaktan. Kızı bildiği Bahar kaçırılmıştı ve de o babası olacak adam hiç bir şey yapmıyordu.

"Elbetteki söylerim hatta hemen gidip söyleyeceğim sen hiç merak etme."

Bahar biraz da olsa rahatlamıştı.

"Çok teşekkür ederim Ercü sen bir tanesin."

Bu cümleyi duymak Ercümenti de rahatlatmıştı. Kırık bir tebessüm belirdi dudağında.

"Saçma sapan teşekkür edip durma Bahar tabiki yapacağım çok özledim seni bir an önce gel."

Bahar da özlemle söylendi "Ben de seni çok özledi..."

Tam o anda biri elinden telefonu çekip almıştı.

Kim olduğunu elbetteki hisseden Bahar sanki olacıklardan kaçmak istercesine gözlerini sımsıkı kapattı.

"Ulan sen kimin karısını özlüyorsun siktiğimin piçi?"

Hamza Mahir öfkeyle bağırıp telefonu kapatmıştı.

Zehir gib gözlerle Bahar'a bakıyordu.

Kolundan çekiştirip içeri doğru sürüklerken başı önüne eğik kapıda dikilen Cenk'e "Seninle sonra hesaplaşacağız salak herif" diyerek kapıyı çarpıp içeri girdi.

Adamın hışmından deli gibi korkan Bahar çareyi kaçmakta ararken koşarak merdivenlere tırmandı.

Gümüşpala ise arkasından avına yaklaşan aslan edasıyla ilerliyordu.

Genç kız koşarak odaya girdi ve hemen kapıyı kilitledi.

Adam sertçe kapı kulpunu indirdi ve kilitli olduğunu anladı.

"Aç şu siktiğimin kapısını!"

Bahar gerekirse üç gün çıkmazdı bu odadan yine de Hamza Mahir'in öfkesine teslim olmazdı.

"Çok sinirlisin sakinleş öyle konuşalım."

Adam daha da öfkeli bir şekilde kapıyı zorluyordu ve bu durum Bahar'ı aşırı tedirgin ediyordu.

"Aç şunu delirtme beni aç!"

Kapının kilitli olması adamı delirtmişti. Bahar kapıyı kilitlemekle iyi bir halt edip etmediğini sorgularken bir ses duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

Öfkeden gözü dönmüş adamlar göz göze geldiler.

"Sen!"

Adam öfkesinin hedefini direkt belli ederken devam etti.

"Şimdi nereye kaçacaksın bakalım?"

Bahar geri geri giderken adam da her zamanki tezatlığıyla ileri doğru geliyordu.

En sonunda sırtı duvara dayandığında adamın elleri başının sağ ve sol tarafında duvara yaslanmıştı.

Bahar sürekli olarak yere bakıyor başını kaldıramıyordu. Çenesi adamın parmakları tarafından sertçe kavrandı ve kaldırıldı.

Gözleri o kadar öfkeyle bakıyordu ki Bahar adamı hiç bu kadar sinirli görmemişti.

"Söyle ben sana ne yapayım şimdi lan?"

Adamın yüksek perdeden çıkan sesiyle gözleri sımsıkı kapanmıştı.

"K-kötü bir amacım yoktu y-yemin ederim."

Sesi titriyordu genç kızın.

"Niye aradın o siktiğimin kılkuşunu!"

Bahar yavaşça gözlerini aralayıp yalvaran gözlerle konuştu.

"G-günlerdir çok m-merak ettiler beni. Zeliha su-sultan ölmüştür meraklan."

Gümüşpala başını biraz daha kıza doğru eğip yüksek olmayan fakat oldukça korkutucu bir sesle sordu.

"Onu niye aramadın madem?"

Bahar panikle doğruyu söyleyivermişti.

"Ercü'nün numarasını ezber biliyordum sadece."

Adam iki saniyeliğine gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı.

"Demek Ercü'nün numarasını biliyordun"

Bahar o an çok yanlış bir şey yaptığını farketmişti fakat artık çok geçti.

"Kapıdaki adamlarımı kandırıp iş çeviridiğin yetmiyormuş gibi bir de o herifi arıyorsun öyle mi küçük yalancı? Sen dur seninle işim bitmedi cezasız kalmaz bu."

Bahar artık ne yapacağını bilemez vaziyetteydi iyice batırmıştı işi.

"Sikeceğim belasını onun!" diyerek arkasını dönüp gidiyordu ki bir cesaret adamın önüne geçti.

"Mahir dur yapma ne olur yalvarırım."

Sanki söylediği her şey daha da kışkırtıyordu Gümüşpala'yı.

"Kimin için lan kimin için yalvarırsın?"

Adamın yanında küçücük kalan cüssesiyle engel olamıyordu bile.

"Bak yanlış anlıyorsun bir dur konuşalım lütfen"

Kendisini duymayan adamı en son çare olarak yakasından tuttuğu gibi kendisine çekmiş ve dudaklarına kapanmıştı.

Böyle bir şey beklemeyen Hamza Mahir ise boş bulunup eğilmişti.

Bahar adamı ikna etmeye çalışır gibi öpüyordu. Önce hiçbir karşılık alamayan genç kız sonrasında kavrandığı gibi yukarı çekilmişti.

Bacaklarını anında adamın beline sardı.

Adam kendisini öyle büyük bir hırsla öpüyordu ki uyum sağlamakta zorlanıyordu.

Durum ve şartlar ne olursa olsun adamın öpüşünden büyük zevk alıyordu Bahar.

Sırtında hissettiği yumuşaklıkla yatağa yatırıldığını farketti. Adam anında tişörtünün eteklerinden tutmuş yukarı doğru sıyırmıştı. Sütyenini de aynı şekilde aceleyle yukarı doğru kaldırmış kızın neredeyse damarlarından geçen kanın dahi görülecek kadar beyaz olan göğüslerinden birini ağzına almıştı bile. Diğer eli ise öbür göğsünde oyalanıyor, sıkıp, yoğuruyordu.

Yaşadığı anlık zevk dalgasıyla inleyen Bahar'ın beli yukarı doğru kıvrılmış kendini adama doğru bastırmıştı.

Boynundan itibaren her yerini öpen, emen ve adeta vakumlayan adam göbek deliği üzerinde oldukça oyalanmış ve eli kotunun düğmesine gitmişti.

Şuurunu tamamen kaybetmiş gibi hisseden Bahar adama dur dahi diyemeyecek kıvamdaydı ki zaten dur demek şu saatten sonra isteyeceği en son şey bile değildi.

Kot pantolon bacaklarından tamamen sıyrılmış adamın eli direkt olarak kadınlığını bulmuştu. Temasla birlikte Bahar'ın ağzından bir zevk ışıltısı daha dökülmüştü.

Adamın usta elleriyle sona doğru yaklaştığını anlayan Bahar kendini bu girdaba bırakmış aldığı zevkle inliyordu.

Daha da yükselip yıldızları görürken, solukları düzene girdiğinde aklı yavaş yavaş başına gelmeye başlamıştı.

Hamza Mahir kendisinin çıplaklığının aksine tamamen giyinikti ve hiç de aşk dolu olmayan bakışlarla yüzünü inceliyordu.

Uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra hiçbir duygu barındırmayan dümdüz bir sesle konuşmaya başladı.

"Demek bedenini sunacak kadar önemli o herif senin için."

Sonrasında çıkıp gitmişti.

Bölüm-16

Keyifli okumalar ♥

Bahar yatağın ortasında altında yalnızca bir iç çamaşırı, üstünde boynuna kadar toplanmış bir tişörtle rezil bir halde kalakalmıştı.

Dalgin ve boş gözlerle sabit bir noktaya bakarken, adamın kapıyı çarpıp çıkması üzerine ürkek bir kuş gibi titremişti.

Aklında sürekli Hamza Mahir'in söyledikleri dolanıyordu.

"Demek bedenini sunacak kadar önemli o herif senin için."

Kollarını bacaklarının etrafına dolamış bir şekilde yatakta otururken kendini feci halde aşağılanmış hissediyor, gözlerinden yaşlar yağmur gibi akıyordu.

Kabul ediyordu yalan söylemek gibi bir hataya düşmüştü fakat böyle küçük düşürülmeyi hak edecek ne yapmıştı ki?

Oysa Bahar adam çok sinirli olduğu için öperek bir parça yumuşatmak istemişti o kadardı. Amacı gitmesini engellemek için sevişmek değildi.

Daha doğrusu amacı sevişmek değildi!

İlk defa yaşayacağı duyguları böyle sinirli ve de gergin bir anda neden yaşamak istesindi?

Bahar yalnızca her zamanki gibi adama kapılıp gitmişti.

Hamza Mahir gibi akıllı bir adam nasıl olurdu da bunu göremezdi?

"Demek bedenini sunacak kadar önemli o herif senin için."

Bu cümle aklında döndükçe kafayı yiyecek gibi oluyordu.

Yüksek sesli ağlamaktan boğazı acıyor, kıpkırmızı olmuş gözleri yanıyordu.

Ağır aksak adımlarla banyoya doğru yöneldi.

Hızla üzerindekiyi çıkararak kendini duşa attı. Yarım saat kadar yukarıdan akan suyun altında kalıp sakinleşmeye çalışırken bugün yaşadığı şeyler aklına geldikçe bir taraftan da sinirlerine hakim olmakta zorlanıyordu.

Duştan çıkıp kocaman bornozu üzerine giydi.

Bu bornoz dahi o öküz herifindi ve içinde bulunduğu durum gereği şuan bornoza karşı bile aşırı öfke doluydu!

Durup durup sinirleniyor kendi kendine söyleniyordu Bahar.

"Bedenimi sunmuşum öyle mi? Hah!"

Odanın içinde bir o yana bir bu yana geziyordu.

"Hani sen benim kocamdın ya? Hı hani kocamdın?"

Yatak örtülerini sıyrıp yere attı genç kız.

"İnsan karısına nasıl böyle bir suçlamada bulunur pislik herif!"

Yatağın önünde duran markize bir tekme atmış yere devirmişti ama bu arada kendi ayağı da nasibini almıştı.

Yatağın üzerine oturup acıyan ayağı için ağlamaya başladı bu sefer de.

"Senin yüzünden ayağım da acıdı. Bana sürekli zarar veriyorsun siktir git artık hayatımdan!"

Bir taraftan isyan edip saydırırken diğer taraftan da hüngür hüngür ağlıyordu.

Aniden kalkıp adamın giyinme odasına gitti eline ne kadar eşya geçtiyse topladı. Pahalı lüks saatler, kravatlar, Allah bilir kaç bin lira değerindeki parfümler...

Hışımlla yatak odasının teras kapısını açtı ve elinde ne var ne yok fırlatmaya başladı. Attığı eşyaların bir kısmı evin yan tarafındaki, mutfak kapısının açıldığı tarafta bulunan havuza düşerken bir kısmı da bahçedeki çimlerin üzerine savruluyordu.

Bahar gözü dönmüş bir şekilde giyinme odasına gidiyor eline ne varsa topluyor ve gidip atıyordu.

Aşağıda bulunan adamlar önce ne olduğunu anlayamadıkları için dehşete düşmüşler sonrasında bir yandan parfüm şişelerinden sakınmaya çalışırken diğer yandan da ne yapmaları gerektiğiyle ilgili acele bir karar vermeye çalışıyorlardı.

Esasen en büyük sorunlardan biri Bahar'ın bornozlu olmasıydı.

Kocaman bornozun içinde ayakları dahi görünmüyor olsa da bu Hamza Mahir için gören herkesin gözünü almak için yeterli bir sebepti ve adamları bunu çok iyi biliyorlardı.

Bu nedenle yukarı doğru başlarını kaldıramadıkları aynı zamanda da yerlerinden ayrılmadıkları için birkaçı bu süre içinde şişelerden ve de saatlerden çoktan nasibini almıştı bile.

"Ulan bir siktirin gidin yenge hepinizin pekmezini akıtacak şimdi!"

Korumaların başında duran Ferit hemen bahçenin o tarafında duran herkesi göndermişti.

Acilen Yiğit Ali ağabeyini aradı.

"Söyle koçum?"

Bu durum nasıl anlatılırdı ki?

"Abi havuz tarafına acele gelsen iyi olacak."

Yiğit Ali'nin ses rengi değişti.

"Ne oldu oğlum söylesene?"

Ferit ısrarla mırın kırın ediyordu.

"Abi kendin görsen daha iyi."

Yiğit Ali sinirle "Lan kapat geliyorum!" diyerek telefonu suratına kapattı.

Zaten araba süren ve eve varmak üzere olan Yiğit Ali bir dakikadan kısa bir sürede olay yerine gelmişti.

Gördüğü manzarayla şok olan adam kahkahayla gülse mi düştükleri şu hale ağlasa mı bilemedi.

Ağabeyinin eşyalarının bir kısmı havuzda yüzerken diğer bir kısmı çimlerin üzerinde özgürlüklerine kavuşmuş görünüyorlardı.

Yukarı doğru bakıp "Kolay gelsin yenge" dedi.

Yanlış zamanda yanlış kelimeydi kaşının üzerine hedef alan saatle daha iyi anlamıştı.

"Aşk olsun yenge ya ben ne yaptım şimdi?"

Bahar'ın tüm öfkesi Yiğit Ali'nin üzerine doğrultulmuş gibiydi.

"Sen bana bir daha yenge de bakalım ben napıyorum sana!"

Anlaşılan ağabeyine savaş ilan etmişti ve de onun tarafında olan herkesi düşmanı olarak görüyordu.

"Doktor hanım diyim nasıl?"

Sanki adamın söylediği her şey daha da sinir etkisi yaratıyordu kızın bünyesinde.

"Sayenizde doktorluğum mu kaldı hı? Hayatımın ağzına sıçtınız be!"

Böyle bebek gibi bir kızın ağzından küfür duymak Yiğit Ali'yi şaşırtmıştı doğrusu.

"Ayıp oluyo ama yen... demedim vallahi demedim."

Teslim oluyormuş gibi ellerini yukarı doğru kaldırmıştı.

İşin aslı kız sakinleşsin diye şebeklik yapıyordu .

Bahar'ın fırlatılacak yeni şeyler almak için içeri gitmesini fırsat bilerek ağabeyini aradı.

Hamza Mahir depoda Cenk'e hesap sormakla meşguldü.

Temiz bir dayak yiyen Cenk'in ağzı burnu kan revan içindeydi.

Tek gözü şişlikten kapanmak üzere olan adam için mesele olan şey sağlığı falan değildi.

Hamza Mahir ağabeyinin güvenini boşa çıkarmış, gözünden düşmüştü.

Kendini açıklamasına bir izin verseydi belki derdini az da olsa anlatabilirdi.

"Abi Allah aşkına gönderme beni"

Gümüşpala öfkeyle yakasından tutup duvara vurdu adamı.

"Neyini tutayım lan ben senin!"

Cenk çaresizce "Abi yemin ederim sen dedin zannettim. Yenge bir şey olursa kapıda Cenk var ondan arayabilirsin beni dedi, diyince sen talimat verdin zannettim."

Gümüşpala sakinleşmeye çalışıyordu. Baş ve işaret parmağıyla burun kökünü sıkıp bir süre bekledi.

"Aslanım sen ne zamandan beri ikinci şahısların ağzıyla emir alıyorsun?"

Cenk başı önünde omuzları düşmüş bir şekilde duruyordu. Yaptığı ihmalden çok pişman görünüyordu.

"Abi beni bu zamana kadar sen tanır bilirsin. Konu yenge olunca yanlış yapmak istemedim. Ne bileyim abi senin karın sonuçta karşı gelmek olmaz dedim."

Hamza Mahir cebinden tesbihini çıkarmış iki eliyle tesbih çevirirken konuşmaya başladı.

"Yengene saygıda kusur etseydin hiç affı olmazdı ama bu demek değil ki salak gibi çevirdiği dolaba kanacaksın!"

Ağabeyi haklıydı bugün buna kanan yarın kendi eliyle gitmesine de izin verirdi.

"Şu aralar gözüme görünme koçum Almanya'daki işe Selim'in yerine sen git."

Cenk rahat bir nefes verdi ağabeyi ona git dememişti yalnızca şu aralar gözüme görünme demişti.

"Emrin olur abi."

Tam o sırada Gümüşpala'nın telefon sesi duyuldu.

"Söyle"

Yiğit Ali olaya bodoslama girdi.

"Abi yenge seni evden atıyor haber vereyim dedim."

Hamza Mahir Yiğit Ali'nin saçmalıklarına alıştı fakat bugün hiç sırası değildi. Derin bir nefes alıp verdi.

"Siktirtme haberini Yiğit Ali adam gibi söyle lan ne var?"

İşte bir meydan muharebesi daha başlıyordu ve Yiğit Ali'nin artık sıtkı sıyrılmıştı.

Hayır böyle zamanlarda Nejat çakalı nerdeydi de olay hep kendi üzerine kalıyordu anlamıyordu.

"Abi yenge çok sinirli bütün eşyalarını terastan atıyor."

Arkadan sesler geliyordu anlaşılan Bahar hanım kendisinin aranmasından da rahatsız olmuştu.

"Ahh yenge ama ayıp oluyor valla ya avlar gibi atıyorsun."

Hamza Mahir sabır çekip telefonu kapattı.

Bahar ikinci kattan Yiğit Ali'ye saydırmakla meşguldü.

"Niye arıyorsun sen o canavar adamı?"

Kollarını önünde kavuşturmuş trip atıyordu.

"İspiyoncu Yiğit Ali! İkidir ispitçilik yapıyorsun unuttur giderim sanma hiç!"

Vallahi de billahi de bu kızla uğraşılmazdı.

Ağabeyi de Allah bilir ne halt işlediyse kızı köpürtmüştü şimdi de Yiğit Ali uğraşıyordu.

Bahar'ın içini soğutmak için fırlattığı eşyalar gerçekten de işe yaramıştı doğrusu.

Gerek giyinme odasıyla teras arasında mekik dokurken yorulması gerekse Hamza Mahir'in attığı her eşyasıyla sanki ona şiddet uyguluyormuş hissiyatı sayesinde sakinleşmiş görünüyordu.

Son kez odaya girdiğinde gözüne adamın tesbih koleksiyonu çarpmıştı.

Hınzırca gülümsedi Allah bilir bunları tüm eşyalarından daha çok seviyordu maço herif.

Büyük bir zevkle fırlatacaktı hepsini.

Kapağı camlı kocaman kutuyu kucağına aldı. Her bir bölmeye özenle yerleştirilmişti tesbihler.

Tam terasın kapısından çıkıyordu ki arkadan bir ses duyuldu.

"Kal orda!"

Bahar kulağına ulaşan davudi sesle yerinde çivilenmiş gibi kalırken, yüzünü adama doğru döndü.

Asi gözleri adama meydan okuyordu adeta.

"O üzerindekiyle bir daha çık bakalım ne oluyor!"

Sesi oldukça sinirli ve ürkütücü geliyordu fakat Bahar'ın da şalterler atmıştı bir kere gözünü korkutamıyordu adamın tavırları.

Duymamış gibi davranarak hızla terasa çıktı. Ardından çabucak gelen adam korkulukların orda beline sarılsa da geç kalmıştı.

Bahar kutunun kapağını açmaya fırsat dahi bulamadan öylece aşağı atıvermişti.

Beline sarılan kollar kaskatı olmuştu.

"Elimden bir kaza çıkmadan git."

Kendine hakim olmaya çalıştığı o kadar belliydiki adeta tıslayarak konuşmuştu.

Bahar onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Kaçarcasına uzaklaştı ve üzerini giyinmek için eşyalarını alarak banyoya koşturdu.

Gümüşpala terastan aşağıya baktığında bin bir çeşit eşyasının yerlerde olduğunu, kimisinin ise havuzda yüzdüğünü gördü.

"Aminakoyduğumun yatağını da atsaydın bari, bir o kalmış!" diye tersçe söylendi.

Eliyle yüzünü sıvazladı.

Kendinden aklınca intikam almıştı hanımefendi.

Hamza Mahir maddi şeylere önem veren bir adam değildi. Saatleri zarar görmüş, parfümleri kırılmış vs bir önemi yoktu.

Delirecek gibi olduğu şey Bahar'ın asla söz dinlemiyor oluşuydu.

Asiydi fazla asiydi ve Gümüşpala iktidarına karşı gelinmesinden hiç hoşlanmazdı.

Yiğit de hala aşağıda dikiliyor olup biteni sindirmeye çalışıyordu.

Yıllardır bu evde yaşardı değil böyle bir şey görmek gün gelecek biri yapacak deseler sikine takmazdı.

En son Bahar'ın tesbih kutusunu da attığını görmüştü. Onu yapmasaydı iyiydi.

Tesbih koleksiyonu Gümüşpala'ya baba yadigarıydı, çok kıymetliydi.

Hemen ayakkabılarını, çoraplarını ve de gömleğini çıkarıp havuza atladı. Hiç değilse kutuyu kurtarsa kârdı. Büyük havuzun içinde biraz uğraşmayla en sonunda tesbihlerin olduğu kutuyu bulup çıkardı.

Kafasını kaldırdığında ağabeyi kendisini izliyordu. İki adamın bakışları kesişti. Hamza Mahir teşekkür maiyetinde baş selamı verip içeriye girdi.

Yiğit Ali tam da bu yüzden Gümüşpala'nın sağ koluydu.

Adamın hayatındaki pahada ağır olan her şeyi bilirdi.

Bahar üzerini giyip tekrar odaya girdi. Islak kumral saçları bukle bukle sırtına dökülmüş ucundan akan sular tişörtünü ıslatıyordu fakat umrunda dahi değildi.

Sessizce yatağa oturdu.

O sırada Hamza Mahir de içeriye girip kapıyı kapattı.

Bahar adama bakamıyordu çünkü çok öfkeli olduğunu biliyordu. Hemen yanı çöktüğünde onun da oturduğunu anladı.

Adamın bağırp çağırmasını bekleyen genç kız duymayı beklediği şey olmadığı için bir müddet sonra başını yana doğru çevirdi ve adamın kendisini izlediğini farkettti.

Yeniden önüne dönüp başını eğdiğinde önüne dökülen ve yüzünün kapanmasına sebep olan saçların adam tarafından geriye alındığını hissetti.

Tekrardan göz göze geldiklerinde Hamza Mahir konuşmaya başladı.

"İçin soğudu mu bari geçti mi hırsın?"

Bu kadar yumuşak bir tavır beklemediği için hemen gözleri doldu. Gözlerinde akmaya hazır yaşlarla kafasını sağa sola doğru salladı. Bu hareketlilikle birlikte yanakları ıslanırken yeniden ağlamaya başlamıştı.

Saatlerce ağladığı için kıpkırmızı olan gözleri hali hazırda zaten hala yanıyordu.

Adam kızı göğsüne doğru çekerken Bahar dışından itiraz ediyor, kafasını koymak istemiyordu fakat içinden bildiği gerçek ise şuan sığınmak istediği tek yerin orası olduğuydu.

Onun yüzünden bunca gözyaşı dökmesine, sinir harbi yaşamasına rağmen teselliye yine onun kokusunda arıyordu.

"Ercümentle aramda bir şey olduğunu ima edip durman beni çok yaralıyor."

Ercüment ismini bile duymak adamı geriye doğru kasılan kollarından anlamıştı Bahar.

"O itin adını anıp delirtme beni Bahar, sakinleşmeye çalışıyorum!"

Burnunu kızın saçlarına gömmüş kokusuyla sakinleşmeye çalışıyordu.

Genç kız bir taraftan ağlarken diğer taraftan laf anlatmaya çalışmakla meşguldü.

"O benim arkadaşım bunu kabul etmek zorundasın!"

Gümüşpala gözleri kapalı konuşuyordu.

"Yapma ya?"

Sesi alaylı çıkmıştı.

"Bana bak kızım o adamın hiçbir şeyini kabul etmek zorunda değilim! Arkadaşmış!"

Bahar çatallaşmış sesiyle itiraz ediyordu.

"Ya sen kalın kafalı mısın?"

Hamza Mahir'in tutuşu yine sertleşmişti.

"Ulan dizime yatırır pataklarım şimdi seni basma damarıma!"

Kendisine el kaldırmayacağını o kadar iyi biliyordu ki adamın tehtidi korkutamamıştı Bahar'ı.

"Ne var anlamıyorsun işte! Onunla aramda bir şey olsa niye seninle öpüşüp koklaşıp durayım ya? Elleyip duruyosun her yerimi buna nasıl izin verirdim ben öyle bir kadın mıyım? Beni ne yerine koyduğunun farkında mısın sen?"

Soluksuz konuşmuştu Bahar.

"Onunla aranda zaten bir şey olamaz sen benim karımsın. Benimsin kızım!"

Adam düşündükçe deliriyordu.

"Karım diyorsun ama seni öpünce bedenimi sunmuş oluyorum her nedense"

Kızın ağlaması kesilmiş, adamın geçen seferden tecrübe ettiği o içli içli hıçkırıkları kalmıştı.

"Lan o herife zarar vermeyim diye altıma girmeyi göze almadın mı sen?"

Yok artık daha nelerdi!

Bahar'ın ses tonu biraz yükselmişti.

"Saçma sapan konuşma Mahir! Ben sadece öpüp seni sakinleştirmek istedim beni yatağa çeken sendin. Asıl sen tecrübesizliğini kullanıp benimle dalga geçtin. Farkında mısın bilmiyorum ama çocuk değilim ve Ercüment benim sevgilim olsaydı ilk öpücüğümü dahi sen almış olmazdın. Bir mantıklı düşün artık! Bu kadar özelime girmişken bana böyle çirkin yakıştırmalarda bulunma. Seni yanlış tanıdığımı düşünmeye başlıyorum ve çok üzülüyorum."

Kızın üzerine fazla gittiğinin farkındaydı.

Çabuk öfkelenen, öfkelenince de gözü hiçbir şey görmeyen bir adamdı.

Yakıp yıkar sonra da ardına bakmadan çeker giderdi fakat dank ettiği bir durum olmuştu.

Karısı ne etrafındaki adamlarından biriydi ne de yalnızca cinsel ihtiyaçları için birlikte olduğu kadınlardandı.

En başta masumdu.

Hassastı, kırılğandı...

Saldırganlığı ve de sivri dili tüm bu duygusallığını perdelemek için kullandığı gardıydı.

Bir eliyle kızı göğsüne doğru bastırırken diğer eliyle yüzünü seviyordu.

Baş parmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını çekiştirirken sonrasında elmacık kemiklerine gidiyordu eli.

"Çok mu üzdüm seni?"

Sesi esip gürlemesinin aksine uzlaşmacı çıkıyordu.

Bahar yalnızca çocukça kafa sallamakla yetindi.

Gümüşpala bıkkınca bir soluk verdi.

"Ulan ortalığı panayır yerine döndürmüşsün hala gönlünü almaya çalışıyoruz anasını satayım."

Bahar şaşkınca kafasını kaldırdı.

"Gönlümü mü almaya çalışıyorsun ben niye göremiyorum acaba?"

Adam kızın başının üzerini öpüp tekrar göğsüne yatırdı.

"Gönül almışlığımız mı var deniyoruz işte."

Bahar'ın yüzünde istemeden de olsa bir tebessüm belirmişti.

Adamın elleri yüzünde gezinirken Bahar'ın gülümsediğini farketmişti.

Hamza Mahir rahatladığını hissetti.

Uzunca bir sessizliğin ardından usul usul konuşmaya başladı. Sesinde büyük bir kesinlik vardı.

"Güzelim bir daha sakın aramızdaki problemleri dışarıya taşıma."

Bir süre bekledi, karısının tekrardan kalbini kırmak istemiyor cümlelerini filtreden geçiriyordu.

"Bak" Sesli bir nefes verdi.

"Bugün yaptığın şovu başkası yapsa nefesini keserdim Bahar."

Eşyalarını atmasını kastediyordu adam.

Bahar taş kesildi o an.

Hamza Mahir'in tehlikeli bir adam olduğunu zaten biliyordu fakat kulaklarıyla duymak genç kızı ürpertiyordu.

Aynı kesinlikte konuşmaya devam etti.

"Altını çizerek söylüyorum bir daha benim itibarımı yok sayacak bir harekette sakın bulunma."

Kızı korkuttuğunun farkındaydı elbette ama daha sonradan sıkıntı yaşamamaları için Gümüşpala'nın sınırlarını şimdiden öğrenmeliydi.

"Şimdi gelelim bornozla onca adamın içine çıkman rezaletine."

Bahar başını kaldırıp itiraz etmek istedi fakat Hamza Mahir göğsünden kalkmasına izin vermedi.

Anlaşılan savunma istemiyordu.

"Seni kıyafetlerin konusunda defalarca kez uyardım fakat görüyorum ki ciddiye alınmadı. Ben de bir değişikliğe gitmeye karar verdim."

Acaba baskıcı hallerinin yanlış olduğunu kavrayıp seni rahat mı bırakacak Bahar?

hevesle gelecek cümleye odaklandı.

"Bundan böyle seni görmemesi gereken şekilde gören herkesin ya canını ya da iki gözünü alacağım."

Yok artık!

Bahar bir an doğru duyup duyamadığını anlayamadı.

"Ben vicdan azabı çekmem Mahir diyorsan buyur istediğin gibi giyin."

Bu adam baya baya ciddiydi.

Konuşacağı sırada tekrar susturuldu.

"Bu konu tartışmaya kapalı güzelim."

Bahar anında itiraz etmeye çabalamıştı ki "Ama Ma..." tekrardan susturuldu.

"Hiiç o güzel ağzını boşuna yorma. Evet artık anlat bakalım şu Cenk'i kandırma meseleni."

Resmen ardı ardına tüm konular hakkında hesaba çekiliyordu Bahar ve işin kötüsü gık diyemiyordu.

Hamza Mahir'in öyle baskın bir otoritesi vardı ki psikolojik olarak üstünlük kuruyordu.

"Sen o hakkı kaybettin canım ben sana 'izin ver anlatayım Mahir' demiştim."

İnatçı çocuklar gibi omzunu sallamayı da ihmal etmemişti.

"Öyle mi canım?"

Bahar aynı inatçı sesle "Öyle canım!" dedi.

"Cenk dingilinin hesabını keserken anlattı zaten benim merak ettiğim önce neden bana gelmediğin Bahar?"

Hesap kesmek derken?

Zavallı Cenk kendi yüzünden dayak mı yemişti?

"N-ne hesabı? Dö-dövdün mü?"

Adam bu konuyu konuşmak istemiyormuş gibi geçiştiren bir cevap verdi.

"Madalya takacak değildim herhalde Bahar. Üzüldüysen bundan sonra düşünerek

hareket edersin. Soruma cevap ver bakayım."

Bahar'ın vicdanı sızlıyordu. Kim bilir ne yapmıştı adama?

"Ya Mahir gelsem Zeliha sultanla konuşmak istiyorum desem izin mi verecektin sanki allasen?"

İsyan ediyordu yine ve Gümüşpala kızın isyankar kişiliğini törpülememek için zor duruyordu.

"Şartlar her ne olursa olsun önce gelip bana soracaksın Bahar! Ulan zaten ben izin vermiyorsam kimin haddine düşer de başkalarına gidiyorsun sen?"

Al işte biraz önce güya gönlünü almaya çalışan adam yine azarlıyordu.

Zar zor da olsa kafasını kaldırıp adamla yüzyüze geldi.

"Tamam doğruydu demiyorum ama böyle ağır bir bedeli de hak etmiyordu yaptığım şey. Hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemiştim "

Sesi sona doğru çatallaşmış ve incelmmişti.

Ağlayacağına işaret olduğunu bilen Gümüşpala'nın bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Başı önüne doğru eğilen kızı çenesinden tutup kaldırdı.Saçlarını usulca sevdi. Bu süre içinde ikisinin gözleri de birbirine kilitlenmiş gibiydi.

Sonrasında adam yavaşça öptü Bahar'ın dudaklarını. Öyle şefkatle öpüyordu ki tüm o hoyratlığı gitmiş sanki af diliyordu kendisinden.

Kızın dudaklarının tadına uzunca bir süre vardıktan sonra alnından öpüp göğsüne bastırdı Gümüşpala.

Bu defa Bahar da itiraz etmemişti.

Aralarındaki bu sözsüz iletişimin, yeni yeni farkettiği huzurun keyfini çıkarıyordu.

Bölüm-17

Keyifli okumalar♥

Hamza Mahir önde, Bahar arkada ele ele tutuşmuş daha doğrusu, Hamza Mahir Bahar'ın elini büyük bir sahiplenmeyle kavramış şekilde, merdivenlerden iniyorlardı.

Ortama ateşkes ilanından sonra gelen sessizliğin huzuru hakimdi.

Bahar gönlü alınmış çocuk gibi hissediyordu kendini.

Hoş şimdiki çocukların gönlünü almak Bahar'ın gönlünü almaktan çok daha zordu ya neyse.

Gerçi Bahar da çoğu zaman sırf inadından burnunun dikini indirmezdi ama bu adam kendini çabucak ikna ediveriyordu.

Daha doğrusu Bahar, Hamza Mahir'e kanmaya dünden razıydı.

Allahtan öyle kandırmacaya yalanla dolanla işi olan bir adam değildi.

Henüz tanıyalı bir hafta bile olmamıştı dahası Bahar insan sarrafı olmaktan da çok uzak biriydi fakat onun öyle biri olmadığını anlamak için yalnızca kısa bir süreliğine aynı ortamda bulunmak yeterliydi.

Genç kız kendini kontrol altında tutup gülümsememeye çalışırken merdivenleri inmişlerdi bile.

Yiğit Ali elinde biraz önce Bahar'ın bizzat aşağıya fırlattığı kutuyla üstü başı ıslak bir şekilde oturuyordu. Koltuğu ıslatıyor olmak pek de umrundaymış gibi görünmüyordu.

"Yiğit Ali keşke yüzmek için mayo giyseydin."

Kendisi yüzünden havuza atlamak zorunda kalmıştı bir de dalga geçiyordu doktor hanım.

"Alacağın olsun yenge ya senin fırlattıklarını topladık üstüne dalga geçiyorsun bir de."

Yiğit Ali'ydi bu da durmazdı ki ele ele tutuşan çiftin ellerine doğru bakarak konuştu.

"Abimle barış anlaşması imzalamış gibi görüldüğünüz için yenge diyorum ama bir façada öbür kaşıma atmazsın inşallah?"

Bahar adamın kanayan kaşını şuan farkediyordu. Tam sol kaşının bitim yerine denk getirmişti kocaman metal kordonlu saati.

"Hiii Yiğit Ali onu ben mi yaptım?"

Yakından görebilmek için hemen Hamza Mahir'in elini bırakıp Yiğit Ali'ye doğru gitti.

"Yaa çok özür dilerim benim şey oldu..."

Yiğit Ali sözün devamını getirdi

"Gözün döndü?"

Bahar mahçup mahçup baktı

"Evet maalesef gözüm döndü."

Üzgün bir şekilde yaraya bakıyordu sanki kendi canı acımış gibi.

"Ulan üzmesene kızı! Yavrum gel sen de şuraya alışıktır o dingil."

Yiğit Ali yavru kedi gibi bakıyordu.

"Görüyorsun değil mi yenge? Biz kendimizi siper edelim olmadı havuza atlayalım adam bizi ayak üstü harcasın"

Bahar uyarıcı bakışlarla Hamza Mahir'e döndü.

"Mahiir görmüyor musun çocuğun halini birimiz kaşını yardı diğerimiz için sıırıslıklam oldu çok ayıp!"

Yiğit Ali kızın yüzü kendine dönük olmadığı için keyifli keyifli sırıtıyordu.

Ağabeyi de elbette bu sırıtmayı görüyordu çünkü direkt gözünün içine bakarak yapıyordu bu işi.

"Küçülsün de cebime girsin bari ulan neresi çocuk bunun?"

Bahar adama kınayan bakışlar atarken tekrar Yiğit Ali'ye döndü. Anında yüzündeki sırıtmayı silen adam yeniden acı dolu bakışlar atmaya başladı.

"Kaşına pansuman yapmamız lazım Yiğit Ali ama önce şu ıslak üstünü değiştirmen lazım hasta olursun bak böyle"

Hamza Mahir bu işe hiç memnun olmamıştı homurdanarak yerine oturdu.

Yiğit Ali kızın bu anaç halinden oldukça memnundu fakat biraz daha durursa ağabeyi kendisini öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

"Ben bir yukarı çıkıp üzerimi değiştireyim" diyerek ortamdan kaçarcasına gitti.

O sırada Gümüşpala da Bahar'ın elinden tuttuğu gibi kucığına çekti.

Adamın kendisine bakışına daha fazla dayanamayan Bahar sordu.

"Nee?"

Ses tonu yine eski cilvesine kavuşmuştu.

"Ne diye ilgileniyorsun o zibidiyle?"

Adamın huysuzluğu Baharda gülme isteği uyandırıyor.

"İlgiyi hep kendi üzerinde isteyen şımarık çocuklar gibisin."

Adam kızı daha da kendine doğru çekip kulağıyla boynu arasındaki o hassas yere doğru fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Göstereceğim ben sana çocuğu."

Sonrasında kulak memesini dişleyip boynuna ıslak bir öpücük bıraktı.

Bahar yalnızca yutkunabildi çünkü bu adam böyle davranınca tüm sinir sistemi kısa devre yapıyordu.

Nefesi hızlanıyor ve derinleşiyordu.

Hamza Mahir bununla da kalmayıp kızın tişörtünün altından elini soktu. Bir taraftan belini okşarken diğer taraftan boynunu öpüyor, kokluyordu.

Bahar zaman ve mekan kavramını yitirmeden dursalar iyi olacaktı. Yakalanmaları an meselesiydi.

"Mahir dur ne olur Yiğit Ali görecek şimdi."

Adam duymuyor gibiydi.

"Mahir diyorum!"

Adamın tişörtün içindeki eli rahat durmuyor sütyenin de içine girmek istiyordu.

"Hmm"

Sırtı merdivenlere dönük olan Bahar adamın gelip gelmediğini de göremediği için iyice tedirgin olmuştu zaten göğsünde gezinen eller de kendisine hiç yardımcı olmuyordu.

Güç bela adamın elini tutup kendinden uzaklaştırdı.

"Odamızda değiliz farkında mısın acaba?"

Hamza Mahir kızın tişörtünü düzeltmiş ve kendisinden bir miktar uzaklaştırmıştı.

Arkasına yaslanıp başını koltuğun arkalığına dayadı gözleri kapalı bir şekilde duruyordu.

Tahminen o da sakinleşmeye çalışıyordu.

"Odamızda hiç itiraz etmiyorsun değil mi yavrum?"

Odamız kelimesini özellikle vurgulayarak söylemişti. Bahar'ın yavaş yavaş artık bu evi benimsediği kurduğu cümlelerden anlaşılıyordu.

"İtirazdan anlıyorsun da sanki"

Adam gözlerini açıp konuşmaya devam etti.

"Senin doktorluk diploman dümen olabilir diye düşünüyorum."

Bahar adama gözlerini kısarak baktı

"Allah Allah o ne alaka şimdi?"

Hamza Mahir'in gözlerinde biraz sonra kızı utandıracağını bilmenin yaramaz pırıltıları vardı.

"Güzelim sen biraz oynaşmayı sevişmek zannediyorsun. Ben size bu işin anatomisini, fizyolojisini okulda öğretiyorlar diye biliyordum."

Adam resmen kendisiyle alay ediyordu.

Hem utandırıyor üstüne bir de kızdırıyordu.

Göğsüne bir şaplak indirip dizlerinden kalkmaya çabaladı.

"Hah çok komik! Teoriğimiz var canım ama keşke biraz da pratiğimizi geliştirip gelseymişiz."

Gümüşpala'nın eğlenen gözleri anında kararmıştı. "Ulan illa damarıma basacaksın."

Bahar kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü diğer tarafa dönmüş konuşmuyordu. Anlaşılan yine küsmüştü.

O güzel burnunu dikmiş oturduğu yer kendi kucağı değilmiş gibi adama hava basıyordu.

Kızın bu halleri Hamza Mahirde kucağına alıp yukarı çıkarma isteği uyandırıyor.

"Sen bana bi bak bakayım"

Nazlı nazlı omuz silkmişti.

"Küstün mü yine?"

Böyle nefesi ensesinde sorarsa Bahar nasıl trip atsındı?

"Senin sadece benim olman fikri varya kanımı kaynatıyor kızım!"

Bahar alt dudağını dişleyerek adama doğru döndü.

"Dişleme şu dudağını." diyen adam kendi dudaklarıyla kızın alt dudağını dişlerinden kurtardığı anda bir öksürük sesi duyuldu.

"Öhöm öhöm! Ben gideyim isterseniz?"

Bahar nasıl kalktığını bilemedi adamın dizlerinden.

Hamza Mahir'in aklına uymuş ortalık yerde neler yapıyorlardı tövbe yarabbim!

"S-saçmalama Yiğit Ali gelsene."

Hamza Mahir'in yüzüne bakıyordu genç kız bir şey söylesin diye.

"Valla iyi olurdu koçum ama geldin artık geç otur."

Pes artık!

Bu adamdaki rahatlık da kimsede yoktu doğrusu.

Utancını bir kenara bırakıp kendini toparlayan kız Yiğit Ali'ye baktığında üzerindeki kıyafetlerin bedenine tam geldiğini görünce şaşırdı.

Boyları yaklaşık aynıydı fakat Hamza Mahir daha kalıplıydı. Kızın şaşkınca üzerindeki baktığını gören Yiğit Ali açıklama yapmak durumunda hissetti

"Benim eski odada bazı eşyalarım duruyordu onlardan birini giydim."

Bahar bu evde odası olmasına şaşırmıştı.

"Şey ben odan olduğunu bilmiyordum."

Yiğit Ali açıklamaya devam etti.

"Nejat'la bizim evler sonradan yapıldı. İnşaata biter bitmez taşınmıştık buraya."

Demekki Hamza Mahir gerçekten de aileden görüyordu bu iki adamı.

"Anladım ben evin tamamını bilmeyince..."

Yiğit Ali de onaylar gibi başını salladı.

"Ee hani ilk yardım çantasını getirmemişsin?"

Yiğit Ali itiraz eder bir hali vardı.

"Gerek yok yenge ya valla yakıyor o zıkkım iki güne iyileşir."

Genç kıza kabul ettirmeye çalışıyordu.

"Yok artık Yiğit Ali bir de korkuyorum de tam olsun! Mikrop kapar temizleyelim."

Hamza Mahir'e döndü.

"Pansuman malzemeleri nerededir ki getirsem?"

Bu evdeki her türlü lazım araç gerek Hafize hanımdan sorulurdu fakat bugün izinliydi.

Hamza Mahir sadece yatak odasındakini biliyordu.

"Bizim odadaki banyoda var ama dur sen çok yüksekte ben getireyim."

Yiğit Ali ağabeyini ayağına kullanmış gibi hissetmiş mahcup olmuştu.

"Abi valla gerek yok zahmet etme ya."

Hamza Mahir bıkkınca soluk verdi.

"Yapacağım dedi bir kere aslanım kaçışın yok."

Kendisine laf mı sokmuştu o?

Göz devirip Yiğit Ali'ye döndü Bahar.

"Yiğit Ali sen sadece bu kutu için mi girdin havuza? Diğer eşyaları göremedim de ben."

Genç adam ayakta ağabeyini bekliyordu.

"Diğer eşyaları getirmedim bile abim senin öylece fırlatıp attığın şeyleri kesinlikle tekrar kullanmaz ama tesbihleri mühim rahmetli babasından hatıra gözü gibi bakar."

Bahar durumu öğrenince tesbihleri attığına çok pişman oldu.

Demek babası ölmüştü ve Hamza Mahir için oldukça kıymetliydi. Eğer bilseydi ne kadar öfkeli olursa olsun onlara dokunmazdı.

"Ben bilmiyordum. Bilseydim asla dokunmazdım." dedi yüzü asılmış, sesi de üzgün çıkmıştı.

"Ha diğerlerini yine harcardım diyorsun yani?"

Kızın havasını dağıtmak için muzipçe sormuştu.

"Senin abin olacak adam sonuna kadar haketti onu da şimdi olsa yine de o kadar adamın önünde yapmazdım. Odada makasla falan keserdim gömleklerini, kravatlarını. Parfümlerini ve saatlerini de muhtemelen duvara çarpar kırardım."

Bunun üzerine Yiğit Ali kahkaha attı. Bahar da onunla birlikte güldü kendi söylediklerine.

Bu kız da az deli değildi.

Anlaşılan ağabeyinin otoritesine saygı duyması gerektiği bizzat ağabeyi tarafından öğretilmişti.

O sırada elinde küçük bir çantayla Hamza Mahir geldi.

Bahar teşekkür ederek malzemeleri alıp Yiğit Ali'ye döndü.

"E sen öyle yalı kazığı gibi dikilecek misin?"

Yiğit Ali "Pardon yenge" diyerek koltuğa oturdu.

Tam kaşının üzeri açılmıştı.

"Burada iz kalırsa sana ayrı bir hava katacak benden söylemesi biz kadınlar bayılırız böyle serseriliklere."

Bir taraftan da pamuğa tentürdiyot döküyordu.

"Yavrum kimmiş o serseriler bakayım?"

Hamza Mahir'in yan koltuktan kalın sesi duyuldu, huysuzca sormuştu.

Bahar şirin olduğunu umduğu bir gülümsemeyle adama döndü.

"Canım ben onu genel olarak söyledim."

Tekrardan önüne dönüp Yiğit Ali'nin üzerine eğilmişti ki yine Hamza Mahir'in homurtusu duyuldu.

"Ver eline kendi yapsın ne gerek var bu kadar dibine girmeye?"

Bahar derince bir nefes alıp verdi.

Adam resmen kendine iş yaptırmamak için diretiyordu.

"Ayy Mahir bir iş yaptırmadın ama ya!"

Yiğit Ali ağabeyinin bu haline gülerken Bahar aniden pamuğu yarasına bastırmıştı.

"Ahh yenge"

Bahar bir taraftan üflüyor diğer taraftan arkasındaki adamın sözlerine göz deviriyordu.

"Serseri çocuk canın mı yandı?"

Yiğit Ali'nin canının acısı geçmiş ağabeyine kötü kötü bakıyordu.

Bahar bu arada yarayı küçük bir flasterle kapatmıştı bile.

"İz kalmasın diye krem de sürdüm ama birkaç gün kullan bunu olur mu?"

Yiğit Ali minnetle kıza baktı.

"Sağol yenge eline sağlık."

Genç kız gülümsedi.

"Rica ederim."

İki gencin arasında oluşan ağabey kardeş bağının temelleri atılmıştı bugün.

Ortamda sessizliği bozan Bahar oldu.

"Yiğit Ali?"

Yiğit Ali kafasını çevirip kıza baktı.

"Efendim yenge?"

Bahar söyleyeceği şey için bir taraftan da alttan alttan Hamza Mahir'e bakıyordu.

"Nejat'ı da çağırırsan akşam yemeğini hep birlikte yesek diyorum ne dersin?"

Yiğit Ali ağabeyine bakıp tekrardan Bahar'a döndü. "Hiç gerek yok yenge zahmet etme şimdi. Ben kalkarım birazdan."

Bahar kocaman mavi gözleriyle o kadar ısrarcı bakıyordu ki işin aslı adam hayır demek istememişti.

"Kırıyor musun yani beni?"

Köşeye sıkıştırmıştı adamı.

"Yok yenge estağfurullah"

Ağabeyi de bir şey demiyordu ki ne yapacağını şaşırmıştı adam.

"Bana ne bakıyorsun oğlum? Teklif eden yengen, istiyorsan kal."

Gümüşpala'nın bu cümlesiyle Bahar kendisini yüceltilmiş hissetmişti.

Sanki her şey normal seyrinde ilerlemiş, evlenmişler ve Bahar kocasının kardeşim dediği adamları yemeğe davet ediyor gibiydi içi sıcacık oldu.

"Yenge seni kıracağımı kafamı kırarım biliyorsun." derken kaşını kasteder şekilde muzipçe çıkmıştı sesi.

"Ben bi Nejat çakalını arayım." diyip ağabeyine baş selamı verdi ve dış kapıya doğru gitti.

Bahar yerinden kalkıp Hamza Mahir'in yanına gitmiş yanağından hızlıca öpmüştü.

"Teşekkür ederim" diyip kaçacağı sırada adam tarafından çekildi ve dudakları esir alındı.

Kısa ama tutkulu bir öpüşmeden sonra konuşan taraf Gümüşpala oldu.

"Teşekkür edeceksen böyle et yavrum."

Bahar kızaran yanaklarına aldırış etmemeye çalışarak adama içten bir gülümseme sundu.

Yine Hamza Mahir'in kucağında oturuyordu.

Zaten hep bir şey oluyor Bahar kendini burada buluveriyordu.

Asla şikayeçi değildi aksini iddia etse çarpılırdı fakat ulu orta hep dipdibe olmak alışık olmadığı şeydi doğrusu.

"Sen şimdi o iki serseriye yemeğe çağırdın da yemeğin vardır umarım?"

Bahar bunu nasıl unutmuştu! Hafize teyze bugün hastaneye gitmişti tüm gün yoktu. Doğal olarak evde yemek de yoktu.

"Hiiih Mahir ne yapacağız? Benim aklımdan tamamen çıkmış davet de ettim rezilliğe bak!"

Kendi telaşının zerresi kadar telaş etseydi ya adamın kılı kıpırdamamıştı!

"Davet eden sensin güzelim düşünecektin."

Al işte erkek milleti değil miydi?

"Ya sen bende akıl mı bıraktın düşünecek?"

Adam yine dibine sokulmuştu

"Aklını başından alıyorum demek. Hmm başka napıyorum mesela?"

Bu adam kendisini nasıl etkilediğinin öyle güzel farkındaydı ki bilerek yapıyordu.

Şuan buna kapılıp gitmemesi acilen yemeği düşünmesi gerekiyordu ama o adam dudaklarına mı bakıyordu?

Tam dudakları birleştiği sırada Yiğit Ali içeri girdi.

Bravo yine aynı pozisyonda yakalanmışlardı!

"Abi sizin bu salonun girişine bi zil koyalım diyorum valla siz de rahat edin ben de."

Bahar bu sözler üzerine iyice utanıp başını Hamza Mahir'in göğsüne saklamıştı.

"Ulan siktir git utandırma kızı!"

Yiğit Ali küçük bir çocuğu kandırır gibi

"Tamam tamam görmedim ben bir şey." diyerek yerine oturdu.

"Nejat yarım saate gelecek."

Gümüşpala yerinde kıpırdanıp Bahar'ın saklandığı yerden çıkmasını bekliyordu.

"Bahar hadi güzelim sen mutfığa geç."

Bahar el mahkum kafasını kaldırıp soran gözlerle adama baktı. 'Yemek yok ne hazırlayacağım' bakışıydı.

"Ben halledeceğim." dedi Hamza Mahir kızın sözsüz iletişimini anlayarak.

Bahar hızla doğrulup mutfığa gitti masayı hazırlamak için. Yarım saat içinde hazırlıklar tamamlanmıştı.

Genç kızın bu kadar kısa sürede nerden geldiğini anlamadığı ev yemekleri masadaki yerini almıştı.

"Selamın aleyküm" Nejat da gelmişti.

"Aleykümselam koçum."

Herkes yerine oturmuş muhabbet ortamında yemeğini yiyordu.

İki genç adamın da kendisine içten davranması, sanki yıllardır tanıyormuş gibi kabullenmeleri Bahar'ı çok sevindiriyordu.

"Nejat ye koçum unutmuşundur sen Türk yemeklerini." konuşan Yiğit Ali'ydi.

"Neden Nejat zaten Türkiye'de değil miydi?" diye merakla sordu Bahar.

Nejat kaş göz işareti yapıyordu ama Yiğit Ali anlamamazlıktan geliyordu.

"Evde yardımcısı Ukraynalı da." Yardımcı derken masaya bakıp gülmemeye çalışıyordu genç adam.

"Şimdi o gavur yemekleri yapıyordur. Hasret kalmıştır kardeşim benim." diyip arkadaşının sırtına vurdu.

Bahar bu ses tonunu hiç beğenmemişti acayip işkillenmişti.

Nejat'a dönüp "Nataşa mı aldın evine Nejat?"

Nejat'ın suyu boğazına kaçmıştı.

Yiğit Ali'den de bir kahkaha sesi yükseldi.

"Yok yenge tövbe estağfurullah o nasıl söz."

Bahar hala gözlerini kısmış Nejat'a bakıyordu ki Yiğit Ali söze girdi tekrardan.

"Ben diyim bir seksen sen de bir seksen beşlik sarışın bir hatun."

Yiğit Ali kızı yumuşak karnından vurmuştu.

Bahar Hamza Mahir'e bakıyordu.

"Senin haberin var mıydı Mahir?"

Gümüşpala yemeğe oturduklarında beri sessiz kalmayı tercih etmiş, genç kızın iki adamla sohbetini izliyordu. Karşılıklı birbirlerini tanımalarına müsade ediyordu ki konu dönüp dolaşıp kendisine gelmişti.

Küçük cadı kendine hesap soran gözlerle bakıyordu.

Bugün başını yastığa huzurla koymak istiyordu ve bu ancak Bahar ile araları iyiymen mümkündü.

"Vardı güzelim."

Demek Hamza Mahir bu tip konularda oldukça açık fikirliydi.

Allah bilir kendisi ne çeşit mercimekleri fırına vermişti?

Nejat'a dönerek "Abiniz esmer sever ona da şöyle Güney Amerika güzellerinden falan bir yardımcı bulsaydınız!" diyip hışımlla tabakları toplayıp mutfığa gitti.

Nejat gidişatı kabullenmiş bir şekilde elini alnına yaslamış dirseğini de masaya dayamış bir şekilde dururken, Yiğit Ali kızın laf sokup gidişinin ardından bakakalmıştı.

Gümüşpala ise gözleri sımsıkı kapalı, göz pınarlarını sıkarken aynı zamanda belli ki dişlerini de sıkıyordu.

"Ulan adapsız herif bir kadın olan masada hele ki karımın olduğu masada karı kız muhabbeti yapılır mı?"

Yiğit Ali'ye de o an dank etmişti ama iş işten geçmişti.

Hiç aile ortamı nedir bilmeyen adam aniden patavatsızca konuşuvermişti. Bu yüzden esip gürlememişti Gümüşpala da.

"Abi afedersin ben hayvanlık ettim alışık olmayınca."

Hamza Mahir kısık ve net bir sesle konuştu.

"Bu evde artık Bahar da yaşıyor, kapının dışında ağzınızı çalkalayıp öyle gireceksiniz."

Mesaj iki adam tarafından da çok net anlaşılmıştı.

Bahar biraz sonra tepside dört tane kahveyle geldi. "Ben hepinizinkini sade yaptım. Öyle içiyormuşsunuz gibi geldi ama şekerli isteyen varsa benimkini alabilir."

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Nejat uzatılan tepside kahvesini alırken

"Eline sağlık yenge doğru tahmin etmişsin." dedi.

Biraz önceki yaşanan şeylerden dolayı kendini suçlar gibi bir hali vardı.

Pek konuşkan değildi fakat Yiğit Ali'ye nazaran daha ince düşünceli biri olduğunu tahmin ediyordu genç kız.

Kendisi de adama belli belirsiz gülümsedi.

"Afiyet olsun."

Kahvesini mahcupça alan Yiğit Ali

"Yenge afedersin ben böyle senin gibi birine alışık olmayınca patavatsızlık ettim." diye kendini açıklamaya ve de özür dilemeye çalışıyordu.

Bahar iki adama da gülümseyerek baktı.

"Aile arasında olur böyle şeyler."

Gümüşpala Türk kahvesinin tadına bakarken aynı zamanda taktir dolu gözlerle genç kızı izliyordu.

Bahar ise izlendiğinden habersiz iki genç adamla tekrardan şen şakrak muhabbet ediyordu.

Nejat ve Yiğit Ali evden ayrıldıklarında ikisinin de aklında aynı düşünce vardı.

Bahar yıllardır eksik olan ailelerini tamamlayacak kişiydi.

Yemekteki hareketiyle iki adamın da hayranlığını kazanmıştı.

Ağabeyleri adına mutlu olarak evlere dağıldılar. Akıllarındaki ortak soru ise ağabeylerinin Bahar ile olan bu ilişkisinin akıbeti hakkında nasıl bir karar alacağıydı.

Bahar mutfak toplamış, dişlerini fırçalayıp, duşunu almıştı. Duş almanın verdiği rahatlamayla uyku bastırmış bornozuyla yatağa doğru enlemesine uzanmıştı.

Bacakları aşağı doğru sarkıyordu fakat pek de umrundaymış gibi görünmüyordu.

Biraz sonra odaya giren Hamza Mahir kızı o halde bulunca kaldırmak istemişti.

"Yavrum kalk giyin hadi ıslak bornozla yatma."

Uykusu vardı fakat Hamza Mahir'e sorulacak bir takım soruları da vardı.

"Sen bu evde hiç esmer Nataşa'lardan çalıştırdın mı Mahir?"

Gümüşpala gömleğinin düğmelerini açmakla meşguldü.

"Bahar saçmalama yavrum."

Bahar hala üsteliyordu.

"Sevgili gelmedi tamam ama öyle genç, güzel hizmetçi de gelmedi dimi?"

Hamza Mahir gömleğini sabırsızca sıyrıp attı. Sıkılmıştı bu konudan.

"Ben sana senin bu evde olmadığın günlerin video kayıtlarını göstereyim sen de rahatla ben de."

Bahar'ın uykulu gözleri heyecanla açıldı ve yerinde doğruldu.

"Ciddi misin var mı öyle kayıtlar?"

Adam kıza 'asıl sen ciddi misin' bakışı atıyordu.

"Ulan yok tabiki tövbe tövbe gecenin bir vakti adamı günaha sokacak."
Hayır ne vardı yani bu kadar tepki verecek şansını denemek istemişti sadece.
Adam giyinme odasına giderken Bahar'a direktif vermeyi ihmal etmedi.

"Kalk çabuk değiştir o ıslak bornozu!"

Bahar kandırılmanın vermiş olduğu üzüntüyle tekrardan yatağa attı kendini.
Hamza Mahir alt eşofmanını giyip geldiği sırada genç kız hala yatıyordu.
Gözleri kapalı bir şekilde uzanan kızın yüzünü sevmeye başladı adam.

"Bahar"

Kız iyice gevşemiş sesiyle "Hmm" diyebildi.

"Yarın baban buraya gelecek."

Bahar'ın aniden gözleri açıldı ve yerinde doğruldu. Kalkarken baş havlusu da yatağa düşmüştü. Endişeyle gözleri iri iri açıldı.

"Beni babama geri mi vereceksin?"

Bölüm-18

Keyifli okumalar♥

+18 Sahneler Bulunmaktadır

Ekrem Saruhanlı'nın arabası devasa büyüklükteki arazinin giriş kapısına yanaşmıştı.

Kapının önündeki güvenlik için inşaa edilen ve kulübe demeye bin şahit isteyen görkemli yerin camı açıldı.

Ekrem Saruhanlı'nın şöförü de arabanın camını indirmişti. Kendilerini tanıttı.

"Ekrem Saruhanlı"

Gelen kişinin ismini öğrenen iri yarı adam kulaklığı aracılığıyla birileriyle irtibata geçtikten sonra kulübeden çıkıp arabanın yanına geldi.

Kendisiyle birlikte beş kadar iri kıyım adam da arabaya doğru yaklaşmıştı.

"Ekrem Saruhanlı buradan sonrasını bizimle devam edecek."

Şoför ve sağ koltukta oturan adamın tüm itirazları sonuçsuz kalmış aldıkları tek cevap "Hamza Mahir Gümüşpala'nın kesin talimatı var." olmuştu.

Ekrem Saruhanlı ise ne yapıp edip Gümüşpala'yla görüşmek istediğinden söylenenleri kabul etmişti.

Günlerdir cevap dahi alamadığı adamla görüşme fırsatını kendi eliyle geri çevirmek istemiyordu.

Adamlarına dönüp kesin bir dille konuştu.

"Tamam kesin bağırışı! Hamza bey nasıl uygun gördüyse öyle olsun."

Adamları mecburen ısrarlarına son vermişti.

Arabasının kapısı korumalardan biri tarafından açılmış, inmesi beklenilip tekrardan kapatılmıştı.

"Bu taraftan Ekrem bey"

Cihan eliyle yolu gösterirken hemen sonrasında Ekrem Saruhanlı siyah filmli, jeep tarzı lüks arabaya bindirilmişti.

"Ekrem bey gözlerinizi kapatmak durumundayım."

Saruhanlı'nın canı sıkılmıştı bu işe.

"Patronunuzun benden bu kadar çekindiğini bilmiyordum çocuklar."

Adamlardan biri tekdüze bir ses tonuyla konuya nokta koydu.

"Size özel değil, genel prosedür Ekrem bey. Hamza Mahir Gümüşpala özel alanını paylaşmayı sevmez."

Ekrem Saruhanlı gözleri siyah bir bez parçasıyla bağlanmış şekilde yolda ilerlerken oldukça tedirgindi.

Araba durduğunda iki koruma adamın koluna girmiş Gümüşpala'nın kendilerine söylediği çalışma odasının kapısına gelmişlerdi.

Odaya girdiklerinde gözündeki bandajı açmışlar ve adamı odada yalnız bırakarak kapıyı kapatıp çıkmışlardı.

Ekrem Saruhanlı gözlerinin ışığa alışmasının ardından etrafı incelemeye başladı.

Oldukça serin ve büyük bir odadaydı.

Oymalı ve oldukça koyu kahverengi bir çalışma masası bulunuyordu kapının tam karşısında.

Masanın arkasında yere kadar uzanan, tüm duvarı kaplayan ve iki yanında masayla aynı renk kalın perdelerin bulunduğu bir pencere mevcuttu.

Sol duvarda masayla takım görünen oldukça büyük bir kütüphane vardı.

Çalışma masasının tam önüne yerleştirilmiş derisi acı kahverengi olan iki koltuktan birine oturdu adam.

Başını aşağı doğru eğdiğinde özel dokuma olduğu her halinden belli olan pahalı bir halı vardı.

Duvardaki kocaman hayvan postunun üzerinde asılı duran kabzanın içindeki aletin ne olduğu tam olarak çıkaramamıştı Saruhanlı.

Kılıç gibiydi fakat daha küçük duruyordu.

Her şey ürpertici derecede ihtişamlıydı.

Odanın bu kısmının nizami duruşuna zıt bir şekilde sağ taraftaki büyük alanda bir bilardo masası bulunuyordu.

Sanki Hamza Mahir Gümüşpala'nın sağı solu belli olmayan bir adam olduğunu anlatan tablonun parçalarıydı her şey.

Yaklaşık on beş dakika sonra kapı açıldı ve Gümüşpala tüm heybetiyle odayı doldurdu.

Ekrem Saruhanlı bilinçsiz bir şekilde adamın gücüne itaat edip ayağa kalktı ve elini uzattı.

Gümüşpala eli havada bırakarak kendi koltuğuna yöneldi.

Oldukça yüksek arkalığa sahip, görkemli koltuk Hamza Mahir Gümüşpala'yla tamamlanmış gibi görünüyordu.

Ortamda gerek psikolojik gerekse fiziksel olarak çok net bir hakimiyet vardı.

"Bahçeni herkesten gizleyip saklamana şaşırdım doğrusu Gümüşpala, sen seversin gücünü göstermeyi."

Hamza Mahir arkasına yaslanıp adamın gözünün içine bakarak konuşmaya başladı.

"Mahremimi paylaşmayı sevmem Saruhanlı."

Ekrem Saruhanlı işin aslı son derece tedirgindi fakat şuan için ustalıkla saklıyordu.

"Mahremiyete saygısı olan bir adam için kızımı kaçırmak ne kadar uygun bir davranış?"

Tesbihini çeviren adamın gözü de elindeki tesbihdeydi. Karşısındaki adamı önemsiyormuş gibi görünmüyordu. Bir anlığına kafasını kaldırıp baktı.

"Bundan böyle kızın da benim mahremim."

Adamın cürreti karşısına Ekrem Saruhanlı'nın nutku tutulmuştu.

Kendisine bakmaya tenezzül etmeyen adama sordu. "Gümüşpala benden ne istiyorsun?"

Hamza Mahir'in dudaklarında gerçek olmayan, soğuk ve aşağılayıcı bir tebessüm belirdi.

"Kimsin ki senden bir şey isteyeceğim? Günlerdir aradın durdun al karşıdayım ne söyleyeceksen söyle siktir git Saruhanlı!"

Ekrem Saruhanlı parayla pulla oluşturduğu etten duvarların ardında işin aslı korkak bir adamdı ve Gümüşpala'nın tehlikeli sesi adamı sindirmeye yetmişti.

"Tüm itibarım iki paralık oldu. Bahar'ı nikahına alman için gerekise sana yalvarmaya geldim."

Hamza Mahir Gümüşpala gibi bir adamın yanında kızının tehlikede olup olmadığını umursamayıp, iyi mi diye bile sormadığı gibi hala kendi götünü kurtarmanın derdindeydi adam.

"Ulan sen kızının namus pazarlığını etmeye mi geldin şerefsiz!" diye tısladı.

Gümüşpala çok sinirlenmişti.

Öfkeden yerinde duramayıp ayağa kalktı ve adamın yakasından tuttuğu gibi duvara yasladı. Adam yalvarır gibi konuşmaya başladı.

"Bak sen benim oğlum yaşıdasın. Eski defterleri açmanın kimseye bir yararı yok. Gel temiz bir sayfa açalım."

Hamza Mahir adamı öldürmemek için kendiyse savaşıyordu.

"Temiz sayfa açacaksın öyle mi orospu çocuğu? Ulan haysiyetini siktiğim o kapatacağın sayfa benim anam lan! Seni öldürmüyorsam tek sebebi süründürmek istemem Saruhanlı!"

Soyadını tükürür gibi söylemişti.

Adamı duvara vurup geri çekildi. Sırtının acısıyla gözlerini kapatan adam devamında duvar boyunca kayarak yere oturdu.

"Ben annene aşıktım. Yemin ederim yıllarca vicdan azabı çektim. Çok sevdiğim için gözüm dönmüştü ne yaptığımın farkına sonradan vardım."

Gümüşpala odada serseri mayın gibi dolaşırken adamın yanına gelip parmağını sallayarak bağırmaya başladı.

"Sen evli barklı bir kadının namusuna göz diken ırz düşmanı bir orospu çocuğusun!"

Ekrem Saruhanlı bitik görünüyordu.

"Onu sevdiğimde evli değildi. İlk defa gördüğümde bir tanıdığımın fabrikasında işçiydi. Daha o zaman vurulmuştum güzelliğine.

O zamanlar bu kadar mal mülk sahibi bir adam değildim. Beğenmedi beni gözü yükseklerdeydi.

Çok güzel sesi vardı, şarkıcı olup ünlü olacağım derdi etrafındaki arkadaşlarına. Benim de kulağıma gelirdi.

Gel zaman git zaman pavyonda işe başladı. Önceleri fabrikayla birlikte idare ediyordu sonraları bıraktı fabrikayı göremez oldum yüzünü.

Çalıştığı pavyonu aradım buldum çok zaman geçmedi kodamanların masalarına meze oldu. Fabrikada kıt kanaat de olsa bir işi vardı, düzeni vardı. Kendi elleriyle itti. Bu hayatı kendisi tercih etti."

Gümüşpala adama aniden yaklaşıp suratının ortasına patlattı yumruğu.

"Doğru konuş lan!"

Adam burnundan akan kanla oturduğu yerde sendeler gibi olduysa da toparladı kendini.

"Yemin ederim doğru söylüyorum. Daha sonra doğulu bir ağanın oğluna metres oldu dediler."

Hamza Mahir göz pınarlarını sıkıyor, yüzünü sıvazlıyordu.

bir taraftan çalışma masasının önündeki koltuklardan, duvar dibinde oturan adamı görenine oturmuş nefret dolu gözlerle onu izliyordu.

"O herifleyken pavyondan da istifa etmişti sonrasında adam bıraktı gitti Narin'i.

İşsiz güçsüz kaldı ortada.

Allah belamı versin o halde bile kabulümdü ama istemedi.

Çalıştığı pavyon el değiştirdiği sırada tekrar konuşmaya gitmiş Rafet Gümüşpala işe almış anneni.

Piyananın en karanlık adamlarından biriydi baban. Deli Rafet derlerdi öyle acıması yoktu.

Nasıl oldu hiç anlamadım bir ay içinde evlendi Narin onunla. Ben hariç herkesi sevdi de bir beni sevmedi."

Altmış beş yaşında adam gençlik aşkına ağlıyordu anlatırken.

"Sen de madem güzellikle olmadı zorla mı dedin? O yüzden mi tecavüz ettin şerefsiz!"

Ekrem Saruhanlı'nın yüzünde bir yumruk daha patlamıştı.

"Zorunda mıydı haysiyetini siktiğim? Zorunda mıydı ha bu kadın seni sevmeye?"

Adamı yakasından tutmuş hırsla sarsıyordu.

"İntihar ettiğinde hamileydi ulan! Senin piçini doğurmamak için intihar etti. Kimseye diyemediği için canına kıydı!"

Hamile olduğunu öğrenen adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Demek yalnızca sevdiği kadını değil daha doğmamış çocuğunu da öldürmüştü kendi elleriyle.

"Allah belamı versin böyle olsun istemedim."

Gümüşpala öfkeyle adamı fırlatıp ayağa kalktı tekrardan.

"Sen bir kadının hayatının ağzına sıçtın! Altı yaşında bir çocuğun anasının cansız bedenini tavanda sallanırken görmesine sebep oldun. Sen bizim hayatınızı siktin Saruhanlı şimdi sıra bende. Bundan sonra olacaklardan kork, benden kork!"

Kapıyı açıp koridora bağıracağı sırada köşeden dönen bir gölge gördü.

Kim olduğuna dair elbetteki fikri vardı.

"Cihan!"

Genç adam anında koşarak geldi.

"Buyurun Hamza bey"

Hamza Mahir içerde yerde oturan adamı gösterip "Ekrem beyi aldığınız yere teslim edin koçum." diyerek çıkıp gitti.

Eve geldiğinde Nejat ve Yiğit Ali de oradaydı.

"Hayırdır çıkılmaz oldunuz evimden?"

Aksi sesi sinirli olduğunu ele veriyordu.

"Abi merak ettik görüşmeyi." dedi Nejat.

"İki saate toplantı salonunda olun. Artık gidişatı hızlandırmanın vakti geldi."

İki adamda kafa sallayarak onayladılar. Gümüşpala merdivenlere yöneldiği sırada "Bu arada" diyerek arkasını döndü.

"Koridorda köşeyi dönen ufak tefek bir gölge gördüm. Fikri olan var mı?"

Anlaşılan ağabeyleri cevabını bildiği bir soru soruyordu.

"Abi ışığın geliş açısı değiştiğinden gölgesi küçük olabilir bizim çocuklardan biridir."

Yiğit Ali alenen sıçırıkları olayı sıvamaya çalışıyordu.

"Işığını ayrı fiziğini ayrı siktirtme bana Yiğit Ali! Hesabınızı keseceğim durun siz." diyerek yukarı ıktı.

Bahar yatakta oturmuş tırnaklarını kemirmekle meşguldü. Hamza Mahir'in gelmediği her dakika sabrı bir tık daha tükeniyordu.

Kapı kabaca açılıp adam içeri girdiğinde Bahar da hemen yataktan kalkıp yanına ulaştı.

"Ne yaptın?"

Hamza Mahir kızın tişörtünün ucundan tutup aniden çıkardı.

"Mahir napıyosun?"

Adam konuşmuyor yalnızca kızın üzerindekipleri çıkarıyordu. Beli lastikli eşofman altını da bir hamlede çıkarıp kızı kucağına aldı.

"Ya Mahir diyorum bak hiç duyuyor mu? Gündüz vakti napıyosun sen acaba?"

Adam hiç konuşmadan kızı yatağı bırakmış aceleyle kendi gömleğini ve pantolonunu da çıkarıp kızın yanına kendini atmıştı.

Bahar adamın davranışlarını şaşkınlıkla izliyordu.

Yüzünü kızın boynuna gömmüş, vücudunun yarısı da kızın üzerindeydi. Derin bir nefes alıp kokusunu içine çekti.

"Nasıl bu kadar masumsun sen? Bana nasıl bu kadar iyi gelebiliyorsun?"

Bahar hala şaşkın şaşkın bakıyordu.

Yeniden boynunu koklayıp uzunca öptü.

"Herkes bu kadar kirliyen sen nasıl bu kadar temizsin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sesi soru sormaktan çok hayret eder gibiydi.

Kendini çok kıymetli bir mücevhermiş gibi gören adama sımsıkı sarıldı Bahar.

İçindeki tüm kapanmamış yaralara merhem olmak, böyle kucaklayarak sarıp sarmalamak istiyordu kocasını.

Adamın biraz gevşediğini hissettiğinde kendini tutamayıp konuşmaya başladı.

"Mahir ben bir şey yaptım ama kızmayacağına söz verersen söylerim."

Adamın yüzü boynuna gömülü olduğu için sesi boğuk geliyordu.

"Biliyorum."

Bahar'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Nasıl biliyosun ama yaa?"

Sesi itiraz eden bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Gördüm."

Bahar'ın sesi pes der gibiydi.

"Ben hemen de kaçmıştım oysaki."

Elleri istemsizce göğsünde yatan adamın saçlarına gitmiş usul usul okşuyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra genç kız konuşmaya başladı.

"Ondan bir kez daha nefret ettim. Beni terk ettiği için her zaman öfke doluydum kendimi bildim bileli ama bugün ilk defa şükrettim Mahir. İyi ki o pis elleriyle benim saçlarımı hiç okşamamış, iyi ki kendini sevdirmemiş bana. Kendimden de nefret ederdim çünkü."

Adamın gözleri kapalıydı fakat sessizce kendisini dinlediğini biliyordu.

"Beni öyle aşağılık bir adamın kızı olarak değil de yalnızca Bahar olarak kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Sesi çatallaşmıştı, ağladığı belli oluyordu genç kızın.

"Beni öz ailem bile istemezken, tüm bunları yaşayıp beni bağrına basman o kadar kıymetli ki keşke yaşadıklarını geri alabilsem."

Hamza Mahir ağlamasına daha fazla dayanamayıp başını kaldırmış ve kızı göğsüne çekmişti.

"Ağlama artık."

Bahar adama daha da sokulmuştu.

"Ben sana ağlamıyorum ki altı yaşında annesiz kalan çocuğa ağlıyorum. Onun şahit olduklarına, hissettiklerine ağlıyorum."

Adam sesli bir soluk vermişti.

"Kendimi bildim bileli o kadar çok kire, pasa, günaha bulaştım ki sen ancak bana günahsızken çektiğim o bedellerin karşılığı olabilirsin. Ben artık üzülmiyorum o çocuğa, ağlama."

Adam kendisine dünyanın tüm seni seviyorumlarından daha kıymetli bir şey söylemişti.

Bahar gülümseyerek kafasını kaldırıp Hamza Mahir'in yüzüne baktı.

"Sen biraz önce bana ilan-ı aşk mı ettin Mahir?"

Adam ciddiyetini bozmadan cevapladı.

"Kızım karşılıksız aşkın pençesine düştün kabul et artık."

Gülerek adamın göğsüne vurdu.

"Ben de söylettirmezsem görürsün sen!"

Adam kafasını eğip kızın dudaklarına bakarak konuşmaya başladı.

"Bak sen nasıl yapacaktıydın onu?"

Kız kendinden emin bir şekilde
"Aynen senin yaptığın gibi canım."

Adam kakhaha attı ve aynı anda Bahar'ın midesindeki kelebeklere uçuş talimatı verildi.

"Sana bir özgüven mi geldi yavrum?"

Bahar kıkırdadı adamın cümlesine, aslında çok da utanmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. Yanaklarının pembeliği çoktan kendini ele vermemiş gibi.

"Zeki kızım sonuçta çabuk öğrenirim canım."

Böyle havalı havalı sallama cesaretini nereden buluyordu Bahar kendi de bilmiyordu şuanda.

"İtiraf ettirme çalışmalarımı zevkle bekliyorum güzelim." diye fısıldadı Hamza Mahir kulağına.

Vallahi bu adamla yarışılmazdı ve muhabbet böyle giderse Bahar'ın yüzü ve kulakları alev alacaktı.

Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Mahir?"

Büyük ihtimalle kimse Bahar kadar cilveli Mahir diyemezdi yada adama öyleymiş gibi geliyordu.

"Efendim yavrum?"

Bahar parmaklarını saçlarına dolayarak konuşuyordu.

Adamın gözleri de bukleleriyle oynayan parmaklarındaydı.

"Kapıyı dinledim diye çok kızdın mı?"

Adam pek de kızgın olmayan bir sesle homurdandı.

"Yaramaz çocuk gibisin kızdım tabii."

Bahar dudağını dişleyerek başını kaldırdı ve adamın yüzüne baktı.

"Bağırmadın ya kızmadın gibi gelmişti."

Adam eğilip kızın dudağını dişlerinin arasından kurtardı kendi dudaklarıyla.

"Şu dudağını dişleme diyorum."

Bir müddet daha dudaklarında oyalandıktan sonra tehlikeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Gelelim cezana"

Bahar şaşkınlıkla sordu.

"N-ne cezası?"

Adam kızı göğüsünden kaldırıp yatağa yatırdı ve başını iki göğsünün üzerine koydu.

Ağırlığının tamamı kızın üzerinde olmasa da bu kadarı bile fazlasıyla yeterli bir ağırlıktı Bahar için.

"Bir saat uyuyacağım sen de hiç kıpırdamadan böyle beni bekleyeceksin cezan bu."

Bahar ufaktan itiraz etmeyi denedi.

"Mahir çok ağırsın sen hem bir saat her yerim uyuşur benim böyle."

Hamza Mahir itiraz eden kızın sütyenden taşan göğsünün üzerine küçük bir ısırık bıraktı.

"Sus kocaya karşı gelinmez." diye yalandan azarladı kızı.

"Ahh acıttın ama yaa."

Adam çoktan gözlerini kapatmış kendisine cevap dahi vermemişti.

Bir taraftan adamın saçlarını severken diğer taraftan dün geceyi düşünüyordu Bahar.

Adama kendisini babasına verip vermeyeceğini sorduğunda aldığı karşılık genç kızı afallatan bir soru olmuştu.

"Babana vermemden mi korkuyorsun yoksa özgürsün dersem arkana bakmadan çıkıp gider misin?"

Sahi istemediği şey Konya'ya mı dönmekti?

İstanbul'da dilediği gibi özgürce yaşama seçeneği olsa bu evde durur muydu daha fazla?

Yıllarca kurduğu hayali özgürlük değil miydi peki ya neden bütün bunlar çok uzakta kalmış gibi hissediyordu?

Sanki hayatının tüm yıllarında bu adam varmış gibiydi.

Hamza Mahir'de uzak kalmak istemiyordu.

Evet planları arasında aşık olmak yoktu ama artık çok geçti.

Bu adamsız nefes almak istemiyordu ve şuan Hamza Mahir kendisinden kayıtsız şartsız teslimiyet bekliyordu.

Hissettikleri platonikse belkide kaçırılıp getirildiği bu evden gönderme beni diye yalvardığı için rezil olup gidecekti.

Beyni tüm olasılıkları hesap etmişti fakat kalbinin tek bir seçeneği vardı.

"Ben senin karın olarak burda kalmak istiyorum."

Bir çırpıda söyleyivermişti.

Gümüşpala kızın iyice dibine sokulup yatağa bakan gözlerini kendine doğru kaldırdı.

"Kendi isteğinle burada kalman çok değerli. Şunu bil gitmek isteseydin de gidemezdin zaten."

Bahar'ın üzerinden kocaman bir yük kalkmıştı utanmasa oh çekecekti.

"Sen benim karımsın. Bu gece ve daha sonraki bütün geceler benim olacaksın. Bu yatakta sahip olacağım sana tekrar tekrar."

Tane tane konuşarak kızın dudaklarına kapandı. Dudakları adam tarafından istila edilen Bahar daha ne olduğunu anlayamadan sırtı yatakla buluşmuştu.

"M-Mahir biz şimdi şey mi yapacağız şey mi..."

Adam nefes almak için uzaklaştığında konuştu.

"Evet yavrum sevişeceğiz."

Bahar'ı öyle büyük bir heyecan sarmıştı ki ne kadar saçma bir soru sorduğunun dahi farkında değildi.

"Hepsini mi yapacağız?"

Adam boynunu öyle erotik bir şekilde dişliyor ve emiyorduki aklı başından gitmek üzereydi.

"Haliyle taksit taksit yapacak değiliz güzelim."

Hamza Mahir'in eli bornozunun kuşağına gittiği anda Bahar adamın elini tuttu.

Kızın öpölmekten şişmiş dudaklarına ve kızarmış yanaklarına bakan adam

"Sakin ol" diye fısıldayarak kuşağı çözdü.

Bembeyaz, tüysüz vücudu tamamen adamın inisiyatifine kalmış bekliyordu.

"Çok güzelsin. Bembeyaz el değmemiş kar gibi."

Adamın ağzı hızla göğsünü bulurken Bahar'ın gözleri zevkle kapanmıştı.

Daha önceki seferlerde sonuna kadar gitmeyeceklerini bilmenin rahatlığıyla tamamen kendini bırakıyordu fakat bu defa vücudu zevk seline kapılmış ilerlerken beyni sürekli yanıp sönen bir sinyal gönderiyor gibiydi.

Adam iki göğsünde de uzunca oyalanmış emmiş, pespembe uçlarını özellikle dişlemiş ve daha sonrasında vücudunda öpülmedik yer bırakmamıştı.

Bir taraftan inlerken diğer taraftan da tedirginlikle konuşmakla meşguldü Bahar.

"Mahir çok acır mı?"

Adam en mahrem yerinde oyalanıyordu ve yaptıklarıyla Bahar'ı adeta kudurtuyordu.

"Bilmiyorum yavrum benim acımamıştı."

diyerek ağzını dayadığı yerden çığlık attırdı Bahar'ı.

"Mahir ya dalga geçmesene korkuyorum!"

Hamza Mahir sayısız tecrübesinde daha önce sevişirken bu kadar çok konuşan bir kadın görmemişti!

Bahar adamın diliyle yaptığı her ne haltsa beli yukarı doğru kıvrılıyor ve yüksek sesle inliyordu.

Üzeri zaten çıplak olan adam yerinden doğrulup altındaki eşofmanından ve baksırından da kurtulduğu anda Bahar'ın kilitlenmiş gibi erkekliğine bakan korku dolu gözleriyle karşılaştı.

"Mahir b-ben onu ha-hayatta içime alamam. Ya bak yemin ederim akciğerlerime kadar gelir o benim! Zaten benim toplam boyum o kadar!"

Adam yüksek sesli bir kahkaha atmıştı kızın saçmalamalarına. Öyle feci saçmalıyordu ki önce ses etmemiş ama sonrasında dayanamamış gülmüştü.

Seks yaparken kahkahalarla güleceği aklının ucuna dahi gelmezdi.

Kızın iki bacağının arasına girerek üzerine doğru uzandığı sırada Bahar adama kızıyordu.

"Gülme bak kalkarım şimdi! Mahir diyorum gülme adam!"

Adamın erkekliğinin kadınlığına sürmesiyle ilk defa tanıştığı bir zevk akımıyla baş etmeye çalışan kız başını arkaya doğru atmış inliyordu.

Gümüşpala "Kalkacağa bak sen!" diye alayla söylenirken diğer taraftan da kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sakin ol güzelim, güven bana."

Hamza Mahirin dudakları yeniden göğüslerini bulmuştu ve Bahar vücudunun her yeri aynı anda elektrik akımına kapılmış gibi hissediyordu.

Aldığı zevkten dolayı korkudan titrediğini fark etmiyordu bile.

"Bir de göbeğim yok diyorsun yavrum?"

Adamın eli minicik ayva göbeğinde dolaşırken bir süre sonra elinin yerini dudakları almıştı.

Bu söylenecek şey miydi şimdi yani?

Bahar korkusunu falan unutup aniden öfkeleni.

"Bravo yani Mahir tam da senin öküzlük level'ına yakıştı... Ahhh!"

Adam tamamıyla içine girivermişti aniden.

Gözünden akan damlaları öperek silen adam kızın alışması için bekliyordu.

"Bilerek kızdırdın beni değil mi bravo gerçekten"

Adam alaylı bir gülüş sundu kıza.

"E var bizim de kendimize göre numaralarımız."

Bahar korktuğu kısmı atlatmış olmanın ve de adamın içindeki varlığına alışmanın getirdiği rahatlamaıyla güldü ve adamın dudağından öpebilmek için kıpırdandı.

Kızın kıpırdanmasıyla irisleri kapkara olan adam daha fazla sabredemeyip hareket etmeye başladı.

Bahar ilk defa yaşadığı bu büyük hazzın sokaklarında kaybolurken düşünebildiği tek şey ne kadar aşık olduğuydu.

Genç kızın sona yaklaştığını anlayan Hamza Mahir'in yönlendirmesiyle yıldızları ilk defa birlikte izlemişlerdi.

Bahar'ın terlemiş alnını uzunca öpen adam başını göğsüne yatırdı.

O sırada genç kız bundan daha mahrem ve daha aşk dolu bir an olmayacağını düşünüyordu.

Aşkla adamın yüzünü izlerken merakla sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Hamza Mahir kızın meraklı güzel gözlerine tebessümle baktı.

"Ne kadar geveze bir karım olduğunu."

İnsan bari ilk gecelerinde romantik olurdu ama nerdeydi işte!

Karşılık olarak adamın omzunu ısırdı ama adamın canı acımış gibi görünmüyordu.

"Isır güzelim ısır bunun bir rövanşı olur nasıl olsa."

Hamza Mahir'in edepsiz imasıyla kıkırdayıp yüzünü göğsüne sakladı.

Biraz sonra aklına unuttuğu bir şey aniden gelirvermiş gibi alakasız bir şekilde sordu adam.

"Ağrın var mı?"

İyice kocasına doğru gömülen kız utançla sitem etti.

"Mahiir"

Adam kızın yüzünü zorla da olsa kendine çevirdi.

"Bu geceden sonra vücutlarımız kendimizin olduğu kadar birbirimizin de o yüzden benden utanmayacaksınız."

Kız gözlerini kaçırarak konuştu.

"Utanıyorum işte alışana kadar biraz zaman ver bana. Bir de şey ağrıyor sence normal midir?"

Hamza Mahir kafasında tartıyor gibiydi.

"Normaldir herhalde benim gibi bir adama göre fazla ufaksın, zorladım seni."

Allahım ne kadar edepsiz şeylerden bahsediyorlardı normal bir şeymiş gibi!

Bahar'a iyiden iyiye uyku bastırması kedi gibi adama iyice sokulmuş esnerken konuşmaya çalışıyordu. Gözleri kapanmak üzereydi.

"Mahir"

Hamza Mahir kızın uzun saçlarıyla oynuyor diğer taraftan da belini okşuyordu.

"Efendim güzelim?"

Bahar'ın kapanmak üzere olan bilincine adamın elleri hiç yardımcı olmuyordu. Sanki uykuya biraz daha çekiliyordu genç kız. Yeniden esnerken konuşmaya çalıştı.

"Ben galiba sana aşık oldum."

Adamın şaşırması gibi bir hali yoktu.

"Biliyorum uyu hadi yavrum."

Sonrası Bahar için karanlıktı.

Bahar sabah gözlerini açtığı anda sıcaktan bunalmak üzereydi. Hamza Mahir yüzünü göğüslerinin üzerine koymuş uyuyordu. E haliyle kırk beş kiloluk bir kız için yüz kiloyu kaldırmak bir hayli zor oluyordu.

Bir iki kıpırdanmanın ardından adam uyanmıştı. "Bahar yavrum kıpır kıpır uyutmadın dur artık!"

Sesi sabah sabah huysuz çıkmıştı adamın.

"Bunaldım ama çok sıcak oldu Mahir."

Ses gelmeyince devam etti

"Hem çok ağırsın dümdüz oldum altında."

Kızın sürekli konuşması üzerine adam mecbur doğrulmuştu yatakta.

"Ulan vır vır sikip attın beynimi. Ya kıpırdayıp duruyorsun ya da konuşuyorsun bir uslu dur uslu!"

diyerek kendi tarafına yattı.

Bahar'ın zaten hassaslaşan hormonları sebebiyle hemen gözleri doldu.

"Ne belaymışım ya gideyim ben en iyisi."

Kızı üzdüğü için kendine kendine küfreden adam kalkmak üzere olan Bahar'ı yakalayıp üzerine çekti.

"Bırak istemiyorum!"

Kızı bacaklarının arasına hapseden adam kıpırdayamaz hale getirmişti.

"Dün çok aşığım Mahir diyordun şimdi istemiyorum diyorsun doğru söyle bir gecelik miydi hevesin?"

Adamın kurduğu cümleye istemeden kıkırdamıştı Bahar.

"Hiç de çok aşığım falan demedim yalancı!"

Kızın sesi cilveli haline dönünce adam rahatlıyordu.

"Hatta sırılsıklam aşığım bile dedin. Beni yatağa atmak için miydi?"

Bahar'ın eli adamın göğsünde belirsiz şekiller çizmekle meşguldü. Diğer taraftan da gülüyordu. "İlla ki utandırıcaksın beni değil mi?"

Adam kızın göğsündeki elini dudaklarına götürüp öperken kendisi de gülümsüyordu.

Bahar'ın karnının guruldaması üzerine yataktan çıkmak zorunda kalmışlardı.

Bembeyaz yatağın ortasındaki kırmızı lekeye gözü takılan Bahar, adamın da oraya baktığını farkettil.

Sonrasında dudakları esir alınırken kendisine teşekkür eden adam nedensizce mutlu etmişti Bahar'ı.

Hamza Mahir'in uykusunun içinde rahat ettirmeyen sütyenine homurdanması üzerine hayal aleminden çıkar Bahar dün geceden beri yüzüne yerleşen ve kendisini iyice salaklaştırdığını düşündüğü gülümsemesiyle kocasını seyrediyordu.

Bölüm-19

Keyifli okumalar ♥

İki genç adam yaklaşık on beş dakikadır evin içindeki büyük toplantı salonunda ağabeylerini bekliyorlardı.

Kapı açılıp ardından gürültüyle kapandığında Hamza Mahir'in oldukça aksi bir ruh halinde olduğu açıkça belli oluyordu.

İki adam da saygıdan taviz vermez şekilde ayağa kalkıp Gümüşpala'yı selamladılar.

"Hoşgeldin abi"

Söze ilk giren her zamanki gibi Yiğit Ali'ydi.

"Hoşbulduk aslanım geçin oturun" derken gözü iki adam arasında gidip gelmişti.

Oldukça büyük toplantı masasına iki adam karşılıklı otururken, Hamza Mahir başköşedeki yerini almıştı. Arkasına yaslanıp konuşmaya başladı.

"Var mı yaramaz bir durum?"

Bir yandan da her zaman olduğu gibi elinde tesbihini çeviriyordu.

"Her şey yolunda abi rutini bozan bir durum yok." Ciddiyetle cevap veren Nejat'tı.

Gümüşpala herhangi bir şey demeden elindeki tesbihe bakıyordu. Nejat'ın söylediklerini onaylar biçimde kafasını sallamakla yetindi.

Ardından oluşan sessizlik bir müddet kimse tarafından bozulmazken Hamza Mahir bariton sesiyle yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"İkinizin de çok iyi bildiği bir şey var o da benim geçmişten gelen bir hesabı kapatmak istiyor oluşum."

İki adam da pür dikkat ağabeylerini dinlerken sessizce baş sallayarak onayladılar söylediklerini.

"İstemesine istedik amma velakin attığımız okun dönüp bizi vuracağını hesap edemedik."

Çoğul konuşuyordu fakat muhatabının direkt kendisi olduğu belliydi.

"Durum böyle olunca ben de bir değişim kararı aldım."

Yiğit Ali ve Nejat çıt çıkarmadan dinliyorlardı üstelik konu giderek daha da merak uyandırmaya başlamıştı.

"Bundan böyle karım konunun muhatabı olmayacak. Gidişattan her türlü uzak tutulacak."

İki adam da şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Tamam kabuldü ağabeyleri en başından beri şöyle bir plan yaptım diyerek kendilerine Baharla ilgili bir açıklama yapmamıştı fakat Bahar'ı araştıran da, evine yeni

güvenlikçiyi yerleştirip bilgi akışını sağlayan da ve hatta kaçırıp getirten de kendileri olduğu için planın kız üzerinden yürüdüğünü elbetteki biliyorlardı.

"Abi biz mi anlamadık yoksa plan iptal mi?" soruyu soran Nejat'tı.

"Soracağım hesap baki aslanım. Ancak ölürsem vazgeçerim ama..." Koltuğunun kolçağından destek alarak biraz öne doğru eğildi ve konuşmaya devam etti.

"Annemle karım arasında bir tercih yapmayacağım."

İşin aslı odadaki diğer iki adam da şaşkınlıklarını attıktan sonra rahat bir nefes vermişlerdi.

Bahar'a gün geçtikçe daha çok ısınıyorlardı ve bıcır bıcır konuşan ufak tefek haliyle evin içindeki küçük kardeşleri gibi gelmeye başlamıştı.

Üzerinden aldıkları intikam vicdan azabı olarak geri dönerken ağabeylerinin aldığı bu karar isabet olmuştu doğrusu.

Yalnız sorun olan şey şuydu ki intikamdan vazgeçmedilerse ne yapacaklardı?

"Abi valla ben Bahar yengenin olaydan çıkmasına memnun oldum yalan yok. Eminim Nejat'ta aynıdır ama af buyur abi de biz ne bok yiyeceğiz şimdi?"

Yiğit Ali'yi onaylamak amaçlı kafasını sallayan Nejat 'ne bok yiyeceğiz?' kısmında durup ters ters bakmıştı adama.

Aşağı yukarı on üç yaşından beri ağabeylerinin yanındaydılar ama bu Yiğit Ali hala adamın karşısında nasıl konuşması gerektiğini öğrenememişti.

Eşekliği baki kalanlardandı. Ağabeyi onu da öyle kabullenmiş olacak ki ses etmiyordu başkası olsa çoktan dilini keserdi.

Hamza Mahir önlerindeki dosyaları gözleriyle gösterir göstermez ikisi de hemen kapağını açtılar.

İlk sayfadaki fotoğrafta Ekram Saruhanlı genç bir kadınla birlikte lüks bir apartman dairesine giriyordu.

Yiğit Ali istemsizce tepki verdi

"Ulan Ekrem'e bak sen"

Fotoğrafların devamında yaz tatili için bir otele giriş yaptıkları görünüyordu. Yurt dışında çekildiği için rahat rahat kadının elinden tutmuştu.

Bir diğer sayfada ise kadının kimliği hakkında bilgiler vardı. Yirmi üç yaşında bir modeldi. Model olduğu fiziğinden zaten anlaşılan esmer güzelin yaşı iki adamı da rahatsız etmişti.

"Sübyancı pezevenk."

Bu sefer konuşan Nejat'tı.

"Lan bu herifin şerefsizliği belli hadi de senin ne işin var kızım bununla? Ulan bu kadar mı para arsızsınız?"

Nejat hala kendi kendine saydırmakla meşguldü.

Çoktan diğer sayfaya geçmiş Yiğit Ali gördükleri karşısında şaşkına döndü.

"Ulan.. ulan bu şey değil mi oha neydi lan şeyhin adı?"

Nejat da sayfayı çevirdiği an şok olmuştu ama her zamanki soğuk kanlılığıyla fotoğrafa bakarken cevap verdi.

"Şeyh Haydar Galip Olgun."

Şaşkınlığın ardından iki adamın gözünde de tiksinti dolu bakışlar vardı.

"Bu da çekik seviyormuş valla ailecek bir tuhaf bunlar."

Yiğit Ali kendi kendine tespit yapmakla meşguldü ki

"Oğlum okusana yazıyor orda Tayland diye cahil herif sadece fotoğraflara bakıp geçiyorsun!"

Nejat'tan paparayı yemesi uzun sürmedi.

"Mutlu son masajı mı lan o?"

Elbetteki Nejat'ta biliyordu boşuna konuştuğunu ama bir ihtimaldi işte.

"Hı amınakoyayım mutlu son masajı sen de ister misin bir tur?"

Yiğit Ali'nin alınmış gibi bir hali yoktu.

"Eyvallah kardeşim ben o masajı para vermeden yaptırıyorum."

İki saattir sabır çeken Gümüşpala en sonunda patlamıştı.

"İki de kahve söyleyin koçum böyle tadı çıkmaz muhabbetin!"

Adamlar hemen toparlandılar mahçup bir şekilde.

"Afedersin abi biz fotoğrafları görünce şok olduk heralde ondan böyle oldu." diyen Nejat'a Hamza Mahir'den cevap gecikmedi.

"İyi çıktıysanız devam ediyorum!"

Ortam bir anda ciddileşmişti.

"Bu fotoğraflar piyasanın tüm haber sitelerine, televizyonlara, gazetelere aklınıza ne gelirse hepsine çıkacak. Geçen günkü olayla sarsılan prestiji yerle bir olacak bu heriflerin."

Hızlıca ağabeylerinin verdiği talimatı anladıklarına dair başlarını salladılar.

"Bugüne kadar bu belgeleri kullanmak istemedim ama şu saatten sonra sikerler. Bilmem anlatabildim mi?"

Söz konusu Bahar olunca anlaşılan ağabeyleri kendi prensiplerinden de vazgeçebiliyordu.

Bahar'ı kaçırtmakla ilk tabusunu yıkan Gümüşpala şimdi de yine Bahar için ikinci bir tabusundan vazgeçiyodu.

Kendinin haberi dahi olmasa da Hamza Mahir çok iyi biliyordu ki küçük karısı ezberlerini bozmaya devam ediyordu.

Önlerindeki iki dosyayı üst üste koyup hizalamak için masaya vuran Nejat ağabeyine güven veren bir sesle konuştu.

"Bu iş bizde abi. Ekrem Saruhanlı yarından itibaren fiilen bitik bir adamdır."

Hamza Mahir toplantıdan sonra holdinge geçmiş gerekli işlerini halledip eve girdiğinde akşamın erken vakitleriydi.

Eskiden eve girer girmez doğrudan yapacağı şeye yönelirken şimdilerde gözü öncelikle Bahar'ı arar olmuştı.

Mutfaktan çıkan Hafize hanımla karşılaştı.

"Hoşgeldin beyim"

Yaşlı kadını başıyla selamladıktan sonra "Bahar yukarıda mı?" diye sordu.

"İki saat kadar oldu yukarı çıkalı."

Merdivenlere yönelmeden önce bir soru daha yöneltti kadına.

"Ne yaptınız hastane işlerini hallettiniz mi?"

Hafize hanım beyi tarafından önemsendiği için hayli memnundu.

"Sağol beyim hallettik Allah razı olsun."

Gümüşpala tekrardan başıyla onaylayıp yukarı çıktı.

Odaya girdiğinde Bahar yatakta sereserpe yatıyordu. Uyuyalı zaten yaklaşık iki saat kadar olmuştu ve dinlendiği için kapının açılma sesine uyanıverdi genç kız.

"Mahiir sen mi geldin?"

Gözleri hala kapalıydı sesinden de uyku mahmuru olduğu anlaşılıyordu.

"Ohoo kocan eve gelmiş sen burda uyuyorsun kadın!"

Bahar kıkırdadı ama hala gözleri kapalıydı.

"Hoşgeldin kocacım"

Hamza Mahir yatağa doğru yaklaşıp oturdu.

"Tekrar de bakayım"

Bahar yine kıkırdadı "Ne diyim?"

Sesi nazlı olduğu kadar da cilveli çıkıyor adamı bilmeden mest ediyordu.

"De diyorum bak karışmam." derken elleri geceliğinden içeri girmiş bacaklarını okşuyordu ve vaad ettikleri yaptıklarından çok daha fazlaydı.

"Kocacım uslu dur"

Bahar yeni yeni öğreniyordu adama karşı üstünlük kurabilmenin yollarını ve açıkçası Hamza Mahir gibi bir adamı alt edebilme fikri bile garip bir heyecan veriyordu genç kıza.

Hamza Mahir genç kızın eteğini iyice yukarı doğru sıyırıp baldırından kalçasına doğru bir öpücük kondurup geri kapattı.

Hemen sonrasında da kızın ellerinden tutup oturur pozisyona getirdi.

Adamın bu ani hareketleri karşısında Bahar'ın kalbi tekliyordu ve gencecik yaşında kalp krizi geçirecekti Allah korusundu.

"Yemek yedin mi sen?"

Adamın ani sorusu Bahar'ı şaşırtmıştı.

"Sabah kahvaltı yaptık ya sonra yemedim."

Mahir kaşları çatık bir şekilde homurdandı.

"Aferin her öğün başında mı duralım?"

Genç kız çocuksu bir edayla itiraz etmeye başladı. "Evin içinde o kadar hareketsizim ki bir de yemek yersem tez zamanda yüz kilo olurum diye korkuyorum napıyım."

Adam kızın vücudunu alenen inceliyordu ve Bahar her defasında kıpkırmızı oluyordu bu bakışlar karşısında.

"Bakma şöyle" diye mırıldandı.

"Nasıl?"

Adam daha da üstüne gitmekten hiç mi hiç çekinmiyordu.

"Sanki her detayımı görür gibi bakıyosun tedirgin oluyorum senin kaşında."

Hamza Mahir kızın belinden kavrayıp kendisine doğru çekti. Göğsü adamın sert göğsüne çarpan Bahar daha o saniyeden itibaren heyecanlanmıştı.

"Her detayını öğrendim zaten yavrum."

Adamın kulağına fısıldayan sesiyle yutkundu genç kız. Ardından dudakları adam tarafından istila edildi.

Zar zor ayrıldıklarında Bahar üzerini değiştirmek için kalkmıştı çünkü adamın talimatıyla yemek yiyeceklerdi.

Valizindeki son kalan tişörtünü de giyen genç kız söylene söylene içeriye girdi.

"Giyecek hiçbir şeyim kalmadı alışveriş yapmam lazım."

İki günlüğüne diye geldiği İstanbul'a yerleşip kalacağını nerden bilsindi tabii. Allahtan Bahar her gittiği yere en az bir haftalık kıyafet götürürdü de bu zamana kadar idare etmişti.

"Tamam alalım güzelim. Getirsinler buraya."

Yok artık daha nelerdi!

"Gider kendimiz alırız canım niye buraya getirsinler?"

Gümüşpala bu işten hiç memnun olmamıştı.

"İlla mağaza mağaza gezdireceksin öyle mi yavrum?"

Adamın sıkıntılı ses tonuna Bahar'ın gülesi gelmişti anlaşılan kocası alışveriş işlerinden hiç hazzetmiyordu.

"Allah aşkına Mahir sen hiç mi alışverişe çıkmıyorsun?"

Hayali bile komikti Hamza Mahir'in avmye gitmesi dahası mağazalarda kıyafet denemesi.

Düşününce dahi o kadar eğreti duruyordu ki acaba gerçekten gitmiyor muydu?

"Diyorum ölçülerim belli dik gönder diye ama o yaşlı kurt illa bir provadır tutturuyor. Mecbur gel diyoruz napalım ölçüyor gidiyor."

Kocasının muhteşem görünen o takımları özel olarak dikiliyordu. Buraya kadar tamamdı da terzinin prova için eve geldiği görülmüş şey miydi canım?

Daha nelerdi artık!

"Pes yani gerçekten sen yirmi birinci yüzyıl derebeyisin Mahir başka da bir şey diyemiyorum."

Adam alaylı bir şekilde

"İnanmam vardır senin söyleyeceğin mutlaka."

Her fırsatta çok konuştuğuna dair imada bulunuyordu fakat Hamza Mahir genel olarak hiç konuşmadığı için Bahar çok konuşuyor gibi görünüyordu.

Tamam belki biraz konuşuyordu ama o kadar da olurdu yani!

Olurdu değil mi?

Kapıya doğru yürümeye başlayan kız beğenildiğini bilmenin verdiği edayla konuşuyordu.

"Lütfen konuş Bahar o güzel sesini duyayım dersin de konuşmam bak"

Saçlarını savurup adamın önünden havalı bir şekilde geçeceği sırada kalçasına atılan şaplaqla yerinden sıçradı.

"Çok konuşma da yürü hadi artist"

Adam hala kendisiyle dalga geçiyordu.

"Acıttın popomu yaa!"

Eli kalçasının acıyan yerini ovalarken bir taraftan da nazlı nazlı söyleniyordu.

"Öpeyim de geçsin yavrum"

Gerçekten bu adam iflah olmazdı.

Daha önce söylemiş miydi?

Bahar mutfğa gidip Hafize hanıma bakmak istiyordu ama tüm gün yaşlı kadından köşe bucak kaçtığı için bir türlü içeriye giremiyordu.

Sanki yüzüne bakınca dün gece ne yaptıklarını anlayacakmış gibi geliyordu.

Yine de yardım edilecek bir şey var mı diye mutfğa girdi.

"Hafize teyze yapılacak bir şey var mı?"

Kadın gülümsedi.

"Yok kızım her şeyi hazır ettim geç otur sen istersen."

Bahar başını sallayıp içeriye doğru gideceği sırada yaşlı kadının sesi duyuldu.

"Ne zamana torun severiz kısmetse?"

Yer yarılısaydı da Bahar içine girseydi hatta sonrada üzerine geri kapansaydı da sonsuza kadar yok olsaydı Bahar.

Arkasını dönüp kadının bilmiş gözlerine baktı.

"N-ne torunu Hafize teyzem?"

En kolay yöntem inkardı sonuçta.

"Hadi ordan deli kız sen beni mi kandıracaksın bakayım?"

Bu evdeki herkes uyanıktı Bahar ne yapsındı?

Gözleri yerde utanarak sordu.

"Nasıl anladın ama ya ben delilleri yok etmiştim?"

Kadın Bahar'ın utangaç haline gülümsedi.

"Halinden anladım nereden olacak? Paytak paytak basıyorsun bugün, aklın da bir karış havada kavak yeli gibi geziyorsun ortalıkta."

Hafize hanım eski bir FBI ajanı olabilir miydi?

Bahar dün gecedan beri bir miktar ağrıyan kasıklarından dolayı dikkatli yürüyordu hepsi buydu. Hafize teyzenin de gözünden hiç bir şey kaçmıyordu.

"Haydi geç içeriye utanma daha fazla. Rabbim tez zamanda bebeğinizi de kucağınıza almayı nasip etsin."

Genç kız kaçır gibi içeriye gittiğinde Hamza Mahir'in sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştı.

"Yardım edilecek bir şey var mı diye baktım."

Baş köşeye oturan kocasının hemen sol yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ee var mıymış?"

Kız dalgınca sordu. "Ne var mıymış?"

Gümüşpala kızın aklında bir şeylerin dolaştığını anlamıştı. Hafize hanımın yemekleri koyup gitmesini bekledi.

"İki dakikada ne oldu yine Bahar?"

Yemeğine konsantre olmuş gibi görünen kıza kuşkuyla baktı. İşin doğrusu Bahar'ın da akli yemekte falan değildi.

"Ben mutfığa gittim ya hani"

Adam kızı ilgiyle dinliyordu.

"Hafize teyze dedi ki Allah tez zamanda bebeğinizi de kucağınıza almayı nasip etsin."

Anlaşılan aralarında geçen yakınlaşma yaşlı kadının gözünden kaçmamıştı.

"Ee ne var bunda güzelim?"

Bahar adamın anlamamasını tuhaf karşılayarak devam etti.

"Mahir biz dün gece korunmadık."

Adam lokmasını çiğnerken uzun uzun Bahar'ı inceledi ve konuşmaya başladı.

"Hamile kalmamışsan da yakın zamanda kalırsın zaten derdin bu mu yani?"

Adam şuan kendisine resmen gereksiz muhabbet yapıyormuş gibi davranıyordu.

"Sen bana bebek isteyip istemediğimi sordun mu?"

Hamza Mahir derince bir soluk alıp verdi. Gerilmeye başlamıştı.

"İstemiyor musun?"

Bahar bu konuda kararlıydı fakat adama söyleme noktasında biraz çekimserdi o nedenle yemeğine bakarak cevap verdi.

"İstemiyorum"

Karşılığında adamın buz gibi sesi duyuldu. "Anlamadım?"

Genç kız kendini açıklamak için yemek yemeği bırakmış yalnızca kocasına bakıyordu.

"Hiç istemiyor değilim tabiki ama şuan erken olduğunu düşünüyorum. Biraz böyle tadını çıkarsak hem pat diye hamile kalmak istemiyorum Mahir."

Adamın yatışması için biraz bekledi fakat kocası tek kelime etmiyordu.

"Bir şey de lütfen böyle bakınca çok üzülüyorum."

Kızın söylediklerini dinleyen Gümüşpala kendisini frenlemeye çalışıyordu.

Evet her istediğini anında yaptırmaya alışık bir adamdı ama karşısındaki kadın karısıydı. Üstelik bu yaşına kadar kocaman bir fanusta büyütülmüştü.

Şimdi ise kendisiyle sevgili hayatı yaşamak istiyor, bu zamana kadar yaşayamadığı heyecanları tatmak istiyordu.

Tüm bunları başkalarıyla yaşayıp gelmiş olsaydı muhtemelen şuan sıradaki heyecanlar için can atıyor olurdu fakat çok şükür ki her haliyle yalnızca kendisine aitti.

Ee o vakit Gümüşpala da güzel karısının bir miktar nazını çekecekti.

"Sana iki ay süre güzelim."

Bahar adamın sakince konuşmasını beklemediği için bir miktar şaşırmıştı doğrusu.

"Nasıl yani?"

Anlaşmanın maddelerine açıklık getirmek istiyordu.

"Seni iki ay hamile bırakmayacağım. Sonrası Allah'ın işi ama korunma falan yok."

Bahar hemen pazarlık yapmaya başladı.

"Dört olsa?"

Sevimli sevimli soruyordu. Adam net bir şekilde "Bir" diyince mecbur iki de anlamak zorunda kaldı.

"Ha bu arada" Bahar yemeğinden başını kaldırıp adama baktı yüzünde hala istediğini almış olmanın tebessümü vardı.

"Ben korunmam baştan söyleyeyim. İçine girdiğimde seni tamamen hissetmek istiyorum."

Lokması boğazında kalan genç kız öksürmeye başladı.

"Helal yavrum"

Hemen bardaktaki suyu uzattı.

"Al şu suyu iç bakayım."

Biraz daha öksürmenin ardından suyu içen Bahar rahatlamıştı.

Bu adam böyle ulu orta edepsiz edepsiz konuşmaya devam ederse daha çok yemek kaçardı boğazına.

"Mahir şöyle konuşma Allah aşkına"

Sesi resmen yalvarır gibi çıkmıştı.

"Kimse yok başbaşayız."

Başbaşa olunca Bahar utanmıyordu da sanki. "Bilerek utandırıyorsun sen beni!"

Neredeyse miyavlar gibi konuşuyordu genç kız.

Adam arkasına yaslanıp "Gel yanıma" diye çağırdı.

Bahar omuzlarını sallayarak küskünce reddetti. Neredeyse ölüp gidecekti biraz önce.

Utanarak ölmek ne büyük rezalet olurdu doğrusu.

"Gel dedim" diyerek gözleriyle dizini gösteriyordu adam.

Bahar mecbur yerinden kalkıp Hamza Mahir'in yanına giderken kocası da kendisinin nazlı nazlı gelişini seyrediyordu.

Önünde dikilirken kollarından çekilip adam tarafından oturtuldu.

"Bir kere de kendi rızanla otur şuraya kadın ama yok illa nazlanacağım Mahir"

Bahar kıkırdayarak başını kocasının omzuna koydu.

Bir erkek nasıl bu kadar güzel kokabilirdi ki?

Adama diyordu ama kendi hormonları sapıtmadan bir an önce kalksalar iyi olacaktı.

"Doyduysan gidelim mi?"

Adam ağzını silip kızı başıyla onayladı.

"Hadi bakalım kaderimizde alışverişe çıkmak da varmış."

Gören de idam sehpasına gidiyor zannederdi.

Bahçeye çıktıklarında Bahar'ın eli hemen Hamza Mahir tarafından kavranmıştı.

Kapıdaki adamlar sıra olmuş bir şekilde elleri önlerinde Gümüşpala'nın ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bekliyorlardı.

Hepsinin gözünün yerde oluşunu da maalesef ki kendisine bağlıyordu Bahar.

Arabaya binecekleri sırada hemen arkalarındaki üç arabayı farkettiler genç kız.

Hamza Mahir'in hadi demesiyle hemen yerine geçmek zorunda kalmıştı.

"Arkadaki arabalar da mı bizimle geliyor?"

Adam karşılıklı koltukların bulunduğu özel yapım arabada Bahar'ın yanına yerleşirken

başıyla onayladı.

"Neden o kadar çok adamla yola çıkıyoruz?"

Genç kız olayı çözmeye çalışır gibiydi.

Gümüşpala bir ayağını diğer bacağını üzerine atarken Bahar'ı da göğsüne çekmeyi ihmal etmedi.

"Tebdir"

Bu adamın ağzından lafın cımbızla alınması olayına gıcık oluyordu Bahar.

"Gerçekten harika açıklama yaptın Mahir nasıl içim rahatladın anlatamam!"

Adam gözleri kapalı konuşuyordu.

"Yavrum günlük kavga dozunu mu alamadın sen? Yaslan arkana keyfini çıkar biraz."

Kendini geçimsiz biri gibi hissetmişti Bahar. Bu mevzu kapanmamıştı fakat şimdilik ertelemeye karar verdi.

Uzanıp adamın dudaklarına bir buse bıraktı. Kendiliğinden öpmüş olması Hamza Mahir'i şaşırtmış olacak ki gözlerini açmasa da bir kaşı yukarı kalkmıştı.

"Hayırdır bayram değil seyran değil?"

Bahar gülerek daha da sıkı sarıldı adamın beline. "Kocam değil misin öperim."

Adam gözlerini açıp yerinde doğruldu.

"Ulan"

Hırsla kızın dudaklarına kapanmıştı.

Lüks alışveriş merkezine geldiklerinde Bahar başına gelecekleri anlamış olmanın hüsrânını yaşıyordu.

Dünya çapında lüks markaların mağazaları bulunan bu yerde değil komple ihtiyaçlarını karşılamak muhtemelen bir parça eşya bile zor alırdı.

Tamam kendisi de bu zamana kadar gayet rahat koşullarda yaşamış olabilirdi fakat burası kendi bütçesini aşan bir yerdi.

Hamza Mahir ve kendisi el ele önde yürürken arkadan beş altı adam da kendilerini takip ediyordu.

"Başka bir yere gitseydik keşke."

Bir yandan da etrafındaki koşulların kocasına bakışlarından aşırı derecede rahatsız olmuş kadınlara ters ters bakıyordu.

"Hayırdır güzelim sevmedin mi burayı?"

Sevmek mi?

Bu markaları beğenmemek için deli olmak yada çulsuz olup koşarak uzaklaşmak lazımdı ki Bahar kendisinin ikinci kategori için biçilmiş kaftan olduğunu düşündü.

"Yok çok güzel markalar da burası benim finansal durumumu baya bir aşar."

Kurduğu cümle adamı hiç etkilememiş olacak ki lüks markalardan birine doğru yönlendirdi kızı.

"İyi artık yavrum aldıklarını sen öde ben de koca diye yanında gezeyim hatta ver çantayı da taşıyayım?"

Bahar bu sefer de adama ters ters bakmaya başladı.

"Merak ediyorum da bu kaçınıcı seviye maçoluk Mahir?"

İki saattir mağaza gezmekten Bahar'ın başı dönmüştü.

Çıktıkları alışveriş resmen bir serüvene dönüşmüştü. Hatta şuan kendini serinin devam filmini çekiyor gibi hissediyordu.

Girdikleri her mağazada istisnasız her kadın görevli kendisi orada değilmişçesine kocasına sırnaşıyordu.

Durum o kadar olağan hale gelmişti ki biraz sonra Bahar bir değişiklik yapıp şuradaki platin saçlı yellozun saçlarını eline dolayacak ve bir sıradışılık yaratacaktı.

Giydiği kayık yaka kırmızı elbisenin fermuarını kapatamadığı için mecburen kabinden çıkmıştı.Kocası koltukta oturmuş kendisinin kabinden çıkmasını bekliyordu. Belli ki o sarışın yellozun kendisine yiyecekmiş gibi baktığından da habersizdi.

"Sevgilim bakar mısın?"

Sevgilim mi demişti?

Tabi derdi.

O kadın kocasına yiyecek gibi baktığı sürece biraz sonra kocam da derdi hatta ne gerekiyorsa onu derdi canım koca onun değil miydi?

Mahir bir kaşı havada kendisine alayla bakarak gelmeseydi daha iyiydi tabi ama artık iş işten geçmişti Bahar savaş boyalarını sürmüştü bir kere.

Hamza Mahir'den önce cırtlak sesiyle sarışın belirdi.

"Efendim isterseniz ben yardımcım olayım? Biraz tadilat gerekecek sanırım özellikle boyundan almamız gerekiyor."

Ay resmen Hamza Mahir'in olmadığı yerde kadın kendisine laf sokuşturuyordu.

Bahar da burnunu havaya dikmişti bir kere indirebilene aşk olsundu.

İma dolu yapmacık bir gülümseme gönderdi kadına.

"Ah teşekkürler ama Mahir'in kapatmasını tercih ederim tatlım."

Mahir geldiğinde ise tam olarak Bahar'ı kolundan tutup apar topar kabinin içine sokmuştu.

"Sikeyim! Bu elbisene ne kızım üzerinde?" Fısıldayarak kükremeyi başarıyordu kocası.

"Yakışmamış mı?" Üzgünce sordu Bahar.

Tamam biraz uzun gelmişti ama kesilirdi yani ne vardı bu kadar abartacak?

"Soru mu bu şimdi?"

Kızı tekrar baştan aşağı süzüp omuzlarında takıldı gözü.

"Yakışmış. Çok yakışmış. Ulan bunu giyersen katil olurum ben çıkar hadi güzelim yorma beni"

Bahar inatçı bir çocuk gibi omuz salladı.

"Banane ya hayatta çıkarmam hele şu saatten sonra hiç çıkarmam! O kadına inat alacağım ben bu elbiseyi."

Adam üzerine doğru geldikçe Bahar iyice köşeye sıkışmıştı.

Hamza Mahir sırtı duvara dayanan kızın üzerine dudakları arasında birkaç milim kalana kadar eğildi.

"Hayırdır sevgilim? Kıskançlık kokusu alıyorum."

Bahar hırsla adamın göğsüne vurdu.

"Hoşuna gidiyor değil mi böyle her kadının dikkatini çekmek!"

Karısının bu dişli hallerini seviyordu Gümüşpala.

"Gülme diyorum bak!"

Adam güldükçe daha çok sinirleniyordu genç kız. Gözleri dolu dolu konuşmaya başladı.

"İyi çık hadi almıyorum elbise falan."

Adamı omuzlarından iteliyordu ama hareket dahi ettiremiyordu.

Kızın o güzelim gözlerinin dolduğunu gören adam anında bıraktı eğlenmeyi.

Çenesinden tutup başını yukarı doğru kaldırdı.

"Çok mu beğendin?"

Bahar cevap vermedi.

Anlaşılan dışarıdaki kıza fena takılmıştı.

"Dön arkanı da fermuarını çekelim ölçüsünü alsınlar."

Bahar şaşkınlıkla adama bakarken beklenen cümle de devamında geldi.

"Gönlün olsun diye alıyorum giyemeyeceğini bil de sonradan boşuna başımız ağrımasın güzelim."

Başka zaman olsa üzerindeki çıkarır giderdi ama şuan o kadına inat alacaktı bu elbiseyi.

Fermuarını kapatması için arkasını döndüğünde adam boynundan başlayarak sırtına doğru öpücükler sıralamaya başladı.

Genç kız kısık seslerle kocasının adını inliyor, çıkardığı sesler de adamı daha çok kamçılıyordu.

"Mahir daha fazla durmayalım yanlış anlayacaklar."

Adam boynunu dişlemeye devam ediyordu.

"Neyi yanlış anlayacaklar?"

Doğru ya zaten tahmin edileni arsızca yapmakla meşguldüler şuan.

Biraz sonra adam mecburen fermuarı kapatmış kabinden çıkmışlardı.

Ölçüsü alınırken saçlarını yan tarafına toplayan Bahar istemsizce beş dakika kadar önce yaşanan harareti anların delili olan boynundaki kızarıklığı kadının gözleri önüne sunmuştu.

Bilerek yapmamıştı fakat itiraf etmek gerekirse kadının yüzündeki ifadeden büyük zevk almıştı doğrusu.

Oradan çıkıp başka bir mağazaya girdiklerinde yine aynı karşılama seramonisi başlamıştı.

Genç kızın mağaza müdürü olduğunu tahmin ettiği bir adam kendilerini kapıda karşılamış resmen reverans yapıyordu.

"Şeref verdiğiniz Hamza bey buyrun lütfen." Gümüşpala yalnızca bir baş selamı vermekle yetinmişti.

Kocasının kesinlikle konuşmakla ilgili bir problemi olduğunu düşünmeye başlamıştı Bahar.

"Hanımefendi siz de hoşgeldiniz efendim."

Bahar kafasını kaldırdığı an Hamza Mahir'in adama attığı öldürücü bakışı gördü ve adam kendisinin cevabını dahi beklemeden ortamdan kayboldu.

Bu kadar kaba davranacak ne vardı?

Adam sadece incelik yapıp hoşgeldiniz demişti.

"İnsanlara biraz ince davranmalısın."

Hamza Mahir kendisine müstehcen bir bakış atıp "Olur eve gidince eğitirsin beni." diyerek mağazanın içine doğru ilerledi.

Arkasında dili boğazına kaçmış bir Bahar bırakarak.

Bir eğitilmezdir damgası olsaydı Bahar ilk olarak Hamza Mahir'in alnının ortasına basardı vallahi!

Ayakkabı mağazasında ise durum her zamanki gibi fiyaskoydu.

Bahar otuz beş numara ayaklarıyla sanat eseri gibi ayakkabılara uzaktan bakmakla yetiniyordu.

Markaların neredeyse hepsi otuz altıdan başladıkları için genç kız neyi beğenirse geri yerine koymak zorunda kaldığı için yüzü asılmış oflayıp duruyordu.

Hamza Mahir'in duruma el koymasıyla işin rengi değişmiş beğendiği ayakkabıların özel üretimlerini sipariş verdirmişti.

Günün en şahane olayı genç kıza göre buydu. Sevinçle adama sarılırken kocasıyla alışveriş yapmanın keyfini yaşıyordu.

"Kedi patisi kadar ayakların var eve gidelim özel olarak ilgileneceğim ben onlarla."

Bahar kıkırdayarak kocasına baktı.

"Bebek gibi kızım kıymetimi bil kıymetimi."

Adam iyice kendisine doğru çekti kızı.

"Gel buraya bebek."

Arkalarında paketleri taşıyan altı kadar adamla arabaya bindiklerinde Bahar yorgunluktan ölüyordu.

Ayakkabısının içinden bir ayak çıkacağına dair şüpheleri vardı doğrusu.

Hamza Mahir'in zoruyla o kadar çok şey almıştı ki bir gece de neredeyse tüm hayatına yetecek alışverişi yapmışlardı.

"Ayaklarım çıktı yorgunluktan."

Kendisini Gümüşpala'nın geniş gövdesine bırakmış ayaklarını da yan koltuğa doğru atmıştı Bahar. Adamın saçlarıyla oynamasıyla çok geçmeden derin bir uykuya dalmıştı güven veren güçlü kollarda.

Araba durduğunda genç kız hala uyuyordu ve uyanmaya hiç de niyeti varmış gibi görünmüyordu.

Kızı kucağına alan adam bir taraftan güzel yüzünü seyrederken diğer taraftan kendi kendine söyleniyordu.

"Gel bakalım serseri tüm akşam senin için dolaşmamışız gibi yatağına da biz taşıyalım."

Halinden memnun bir şekilde kollarının arasında küçücük kalan karısını odalarına doğru götürdü Gümüşpala.

Bölüm-20

Önceki gece yaptıkları alışveriş çılgınlığından sonra yorgunluktan adeta bayılan Bahar, henüz uykusunun en tatlı yerinde kocaman yatakta döne döne uyuyordu ki telefon sesiyle irkilerek uyandı.

Daha önce Hamza Mahir'in telefonunun sesine bir kaç defa şahit olmuştu fakat bu ses farklıydı.

Günlerdir bu evin içinde tembelliğe alışan vücudu yataktan kalkmamak için direnirken telefon da aç beni diye feryat ediyordu adeta.

Kimin olduğuna anlam veremediği, işin aslı henüz beyni düşünme işlevini yerine getiremediği için pek de sorgulayamaz bir halde telefonu komidinin üzerinden aldı.

Markanın kendine ait tanıdık sesi öyle yüksek çıkıyordu ki ya telefonun sahibinin işitme problemi vardı ya da birilerinin Bahar'ın kulaklarıyla zoru.

Ekranda büyük harflerle 'KOCAM' yazıyordu.

Bu evde kocam kelimesiyle rehberine kayıt edebilecek iki kadın vardı. Kendisinin telefonu dahil her şeyine el konulduğuna göre, yok artık Hafize teyze bu yaştan sonra?

Bahar ısrarla bağırarak telefona şaşkın şaşkın bakarken daha fazla dayanamayıp açtı.

"Efendim?"

Karşısındaki davudi ses konuşmaya başladığında hızlanan nabzından mütevellit Bahar'da uyku falan kalmamış, buharlaşıp gitmişti.

"Efendin tabii ya saat kaç olmuş kadın, kocandan sonra uyanmak ne demek?"

Bahar şimdi düşüp bayılacaktı.

Bir gün normal uyandırsaydı ya bu adam kendisini!

"Mahiir?"

Genç kız hala şaşkın şaşkın idrak etmeye çalışıyordu.

"Kim olacak yavrum başka?"

Kızın sabah sabah daha ayılamamış haliyle eğleniyordu adam.

"Kimin bu telefon kocam yazıyor?"

Anında hesap sormaya geçmişti.

Kendisine almış olabilir miydi?

Hadi canım!

"Zeki kızsın anlarsın sen"

Adam sabahın bir vakti beynini ambale ettiği yetmezmiş gibi açıktan alay ediyordu. Yine de sesinin heyecanlı çıkmasına engel olamadan sordu.

"Yaaa bana telefon mu aldın yoksa?"

İlk defa telefon alınan bir çocuğun mutluluk ve heyecanından farklı değildi şu anda

Bahar'ın sesi.

"Bak hala duruyor orda!"

Adamın yapmacık azarının üzerine koşarak odadan çıktı genç kız. Yine koşarak merdivenleri birer ikişer inerken kocasının salonda kahvaltı masasına oturduğunu gördü.

Ahşap merdivenlerin üzerinde çıplak ayaklarının çıkardığı sesle başını çevirmiş kendisine bakan adamla göz göze geldi.

Yüzünde kocaman gülümsemesiyle koşarak kocasına sarıldı.

Küçük bir kız çocuğu gibi hevesle adamın boynuna adeta yapışırken bir yandan da teşekkür ediyordu.

"Bana nasıl teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun!"

Bahar kollarını Hamza Mahir'in boynundan çözerken diğer yandan da gözlerini kaçırmakla meşguldü.

"Ortalık yerde ayıp ama"

Adam kızı belinden tutup yanlamasına dizlerinin üzerine oturttu.

"Koynuma gir demedik zaten güzelim."

Eli kızın saçlarına gitmiş güzelim bukleleriyle oynuyordu.

"Sen iyice arsız oldun sevgilim!"

Kızın kısık sesli isyanına gülen adam iyice arkasına yaslanıp Bahar'ı da beraberinde kendisine doğru çekti.

"Ben hep arsızdım hakkımı yeme."

Sırıtarak kıza bakıyordu. Bahar zaten Hamza Mahir'in karşısında daima eriyip gidiyordu bir de böyle çapkınca sırtınca iyice güneşte kalan çikolata kıvamına gelmişti.

Hızlıca adamın dudaklarına bir öpücük kondurup çekileceği sırada Hamza Mahir'in elleri tarafından beli ve kalçası kavranmış daha da adama doğru çekilmişti.

Adamın alt dudağını emmesiyle kollarını boynuna dolayan kız kendini her zamanki gibi bir ateş girdabının içinde bulmuştu.

Nefes nefese adamdan ayrıldığında alınlarını birbirlerine yaslamışlar sakinleşmeye çalışıyorlardı ki Hamza Mahir'in sert sesi tüm o romantik havayı yerle bir etmişti.

"Bahar sen bu kılıkla niye indin aşağıya!"

Hıh Bahar da zaten gerçek dünyaya döneceği anı bekliyordu.

"Ben niye kendi evimde misafir gibi dolaşıyorum acaba? Pijamalarımın kahvaltı yapmak istiyorum ne var bunda Mahir?"

Kız ister istemez adamın gönlüne dokunacak cümleler kuruyordu.

"Kendi evin?"

Bahar nazlı nazlı sordu.

"Değil mi?"

Hamza Mahir karısına öyle güzel bakıyordu ki sanki alıp içine sokmak istiyordu onun bu kabullenmiş halini, nazlanışını.

"Ulan... sanma hep parmağında oynatırım."

Halinden hiç de şikayetçiymiş gibi görünmüyordu Gümüşpala. Bahar gülümsemesini bastırmak için alt dudağını dişleyip gözlerini masaya doğru indirdi.

Kocasının kendisine zaafı varmış gibi davranması hoşuna gidiyordu.

Biraz sonra kendi yerine oturan Bahar, kocasının kahvaltı yapışını seyrediyordu. İzlendiğini fark eden adam göz kırparak kıza takıldı.

"Güzelim hadi ye beni sonra izlersin."

Bahar'ı illa utandıracaktı. Gözlerini kısarak karşısındaki adamın gözünün içine bakarak söylendi.

"Kendini beğenmiş"

Sonrasındaysa mızızlanmaya devam etti.

"Sabahın sekizinde kahvaltı yapmak istemiyorum ama ben yaaa"

Hamza Mahir kendi çatalıyla kızın ağzına salatalık tıktırırken konuşmaya başladı.

"Bundan sonra sabahları benimle birlikte kahvaltı yapacaksın. Beni yolcu ettikten sonra istersen akşama kadar uyursun."

Gümüşpala belli ki sabahları karısıyla birlikte kahvaltı yapmak, güne onunla başlamak istiyordu ama patronluk yapmaya o kadar alışmıştı ki duygularını asla olağan bir şekilde belli edemiyordu.

Erkek adam duygularını belli etmezdi, o da böyle görmüştü babasından.

Bahar ise karşısında höd höd konuşan adama bakmakla meşguldü. İsteklerinin her birini emir şeklinde arka arka sıralıyordu.

Kocasının kendisini her fırsatta yanında istemesiyle kadınsı bir haz ve mutluluk yaşarken aynı kadınsı taraf adamın biraz üzerine gitmek konuyu irdelemek istiyordu.

"Neden kendin yapamıyor musun kahvaltını?"

Normal bir soru sorar gibi dile getirmişti.

Hamza Mahir ise kızın ne yapmaya çalıştığını elbette ki görüyordu.

"Kocan böyle istiyor güzelim."

Mükemmel laf aldın adamın ağzından Bahar gerçekten bravo!

"Sabahın köründe kalkacaksam eğer geçerli bir sebep olması lazım kocacığım"

Adam elindeki çatalı masaya bırakmış, ağzını peçeteye usulca silmiş ve Bahar'a dönmüştü. Elini kızın yüzünde gezdirip severken gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Seninle yediğim her öğünde aile sıcaklığı hissediyorum. Yanıbaşımnda güzelliğinle yemek yiyor olmak hoşuma gidiyor."

Bahar pelte kıvamına gelmiş kocasının söylediklerini dinliyordu.

Sahi bir insana en fazla ne kadar aşık olunabilirdi? El insaftı!

Hamza Mahir'in bu itirafı genç kıza dünyaları vermişti. Gerçi bu adamın söylediği her güzel söz kendisine dünyaları veriyordu ve Bahar artık evrenin büyüklüğü hakkında kafa yorar olmuştu gerçekten.

Kızın heyecanla bakan pırıl pırıl gözleri adamı güldürmüştü. Nefes dahi almadan kendisini dinleyen karısı tüm şeffaflığıyla etkilendiğini belli ediyordu.

"Nefes al nefes sen bana lazımsın"

Gerçekten nefesini tuttuğunu farkeden Bahar derin bir nefes çekti ciğerlerine.

"Güzel şeyler söylediğin nadir anları önceden haber versen de kendimi hazırlasam mı sevgilim? Böyle aniden yakalanınca birazı israf oluyormuş gibi hissediyorum."

Bir de ukala ukala sırtıtmıyor muydu? Resmen 'seni etkilediğimi biliyorum Bahar' gülüşüydü bu.

"Ya neee ne gülüyorsun?"

Adam kızı kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Senin o sivri dilini öperim."

Bahar da sarıtarak Hamza Mahir'e sarılıyordu.

Kahvaltıdan sonra yeni bir talimat üzerine ki Bahar halinden oldukça memnundu kocasını geçirmek için kapıya doğru yürüyorlardı.

Sabahtan beri aklındaki soruyla kıvranıp duruyordu ve en sonunda sormaya karar verdi.

"Mahiir?"

Adam ceketini giyerken göz ucuyla kıza baktı. "Efendim yavrum?"

Kendisine bu mesafeden konuşmak bile heyecan yaptırıyorken bu adam nasıl böyle dümdüz duygusuz bir sesle efendim diyebiliyordu acaba?

"Ben diyorum ki Zeliha sultanla Esra'nın bir sesini duysam. Telaştan ölmüşlerdir bir haftadır. Olur mu?"

Hamza Mahir karısının edalı edalı adını söylemesinden anlamıştı zaten arkasından bir şey geleceğini.

Ceketini giymiş Bahar'a doğru dönmüştü ki kız gömleğinin yakalarını düzeltmek için kendisine doğru sokulmuştu.

Bahar'ın davranışları o kadar doğaldı ki sanki kırk yıllık kocasını işe uğurluyordu.

"Yoktu sende numaraları?"

Kız daha ağzını açmadan net bir uyarıda bulunmaya başladı.

"Sakın bana o kılkuyruktan alır..."

Bahar aniden adamın beline sarılarak susturdu ve hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Yok sevgilim demiyorum öyle bir şey. Sen istersen bana bulursun onların numarasını değil mi?"

Dibine dibine gibi sokulduğu yetmezmiş gibi bir de yalvaran gözlerle adama bakıyordu.

Daha önceki zamanlarda Bahar'a gelecekten bir kesit gösterecekler ve bir adamın karşısında aşktan şu hale geleceksin deseler kesin montaj derdi.

Fakat ortada su götürmez bir gerçek vardı ki aşk Bahar'ı hep o suratını buruşturarak baktığı sevgi pıtırıcığı kızlara dönüştürmüştü!

"Bak bak laflara bak"

Bahar'ın burnunu iki parmağı arasına sıkıştırmış küçük bir kız çocuğu gibi seviyordu.

"Yalnız asabımı bozacak kişilerden bahsetmek yok güzelim bilmem anlatabildim mi?"

Adam resmen Ercü'ye takmıştı.

"Tamam tamam anlaştık."

Özlediği iki kadının sesini duyacak olmak Bahar'ı çok sevindirmişti.

Hamza Mahir kızı başının üstünden öpüp gözleriyle kapı açılınca dışarıdan görülmeyecek bir yeri işaret etti.

Allah muhafaza biri bacaklarını görürdü falan!

Genç kız dışarıdaki adamların canının sağlığı için mecburen kör tarafa geçti.

Gümüşpala tam kapıdan çıkacağı sırada durup uyarma gereğinde bulundu.

"Ben yokken evde uslu dur."

Sonrasında cevap beklemeden gitmişti.

Sanki evde küçük bir çocuğu yalnız bırakıp sakın ateşle oynama, balkona çıkma der gibi bir hali vardı kocasının.

"Allahım bu adam beni kaç yaşında zannediyor?"

Söylene söylene üzerini giyinmek için merdivenlere yöneldi.

Giyinme odasına girdiğinde dünden kalan yerleştirilecek onlarca paket vardı.

Giyisi ve ayakkabı dolaplarına kendisine yer açmak için baktığında çoktan boşaltıldığını gördü.

Anlaşılan Hamza Mahir dün alışverişe gittikleri sırada Hafize hanıma yaptırmıştı.

Birinin sizden önce sizi düşünmesi ne büyük lütuftu.

İçi sıcacık oldu genç kızın.

Sözleriyle olmasa da davranışlarıyla her defasında kendisini ne kadar önemseydiğini belli ediyordu Hamza Mahir.

İki saatlik uğraşın sonucunda kocasının kıyafetlerinin yanında yerini alan kıyafetleri gözüne daha bir güzel gelmişti.

Onların öyle yan yana durup temas etmeleri sanki karı koca olduklarını anlatıyordu.

Hoş Hamza Mahir'in kırk beş numara ayakkabılarının yanında kendi otuz beş numara ayakkabıları biraz komik duruyordu ama olsundu canım onlarınki de zaten zıtlığın uyumu değil miydi?

Telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından hızlı bir çıkış yapan Bahar hemen gelen mesajı açtı.

Hem Esra'nın hem de Zeliha hanımın numaraları vardı.

Altında da 'Nasıl teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun.' yazıyordu.

Kocası bu arsızlıkla gecelerce yalnızca yatıp uyumaya iyi dayanmıştı doğrusu helal olsun.

"Hatırlayamıyorum sahi nasıldı?"

Sonuçta Hamza Mahir şuan burada değildi ve biraz kıskırtmaktan ne zarar gelebilirdi ki?

Tam yirmi dakika sonra mesaj geldi.

Koskoca yirmi dakika!

Bu adam sevgili olma işinden gerçekten hiç anlamıyordu yada bir insan ekran karşısında sabırsızlıktan nasıl öldürülür çok iyi biliyordu.

Bahar'ın bilmediği şey ise evden çıkan Gümüşpala'nın doğruca depoya gittiği ve girecekleri büyük bir inşaat ihalesine fesat karıştırma hazırlığında olan şirketin ceo'su

olacak adamı kendine has yöntemlerle konuşmaya ikna ediyor oluşuydu.

Evdan çıkar çıkmaz Nejat'ı aramış iki kadının numarasını istemiş ve depoya girmeden hemen önce göndermişti.

Kızın karşılığında attığı mesajı görse de depodaki işini halletmek üzere telefonunu cebine atmıştı.

Kan olan ellerini yıkayıp getirdikleri beyaz havluya sildikten sonra telefonunu yeniden eline alabilmişti.

Tabii o süre içinde Bahar adama epey bir saydırmakla meşguldü.

Gelen mesaj sesiyle hemen telefon ekranına bakan kız flörtöz bir cevap umarken resmen buram buram öküzlük kokan bir mesajla karşılaştı.

"Ben sana en sahisinden hatırlatacağım yavrum geceyi bekle sen"

İşin kötü yanıysa şu mesaja dahi kan akışının hızlanmasıydı.

Daha fazla vakit kaybetmeden önce Zeliha hanımı aramaya karar verdi.

Telefon bir kaç defa çalıp yaşlı kadının "Alo" sesi duyulunca hasretle konuşmaya başladı Bahar.

"Zeliha sultanım"

Zeliha hanımın hemen açılmaya hazır musluklar açılmış ağlamaya başlamıştı.

"Yavrum nerelerdesin sen? Bir gittin dönmedin neler yaptılar sana gözümün nuru?"

Kadın panik halinde ardı arkası kesilmeyen sorular soruyordu. Arkadan da yanılmıyorsa Esra'nın sesi geliyordu.

"Sultanım iyiyim ben. Hiç kimse bir şey yapmadı bana ama ancak arayabildim seni. Yeni numaram bu kaydet kapatınca. Esra mı var orda?"

Kadın yatışmış değildi.

"Esra kızım var her gün geliyor sağolsun. Bahar'ım asıl sen nerdesin şimdi gelip alalım seni? Kızım kaçırdılar dedi Ercüment oğlum beynimden vurulmuşa döndüm."

Bahar, Zaliha hanımı ikna etmek için konuşmaya başladı.

"Sultanım önce hoparlöre al da ikinizle de konuşabileyim."

Kadının denileni yapması için bekledi bir süre.

"Ben kendi isteğimle kalıyorum. Bana burada çok iyi davranıyorlar siz hiç endişe etmeyin olur mu sakın kendinizi üzmeyin."

Yaşlı kadın, Bahar'ın söylediklerini algılamakta zorlanıyordu doğal olarak.

Esra da duydukları karşısında şok olmuştu.

Konuşan Zeliha hanımdı.

"Niye habersiz bir başıma bırakıp gittin beni buralarda hiç mi kıymetim yok? Günlerdir iki gözüm iki çeşme yolunu gözlüyorum."

Yaptığı şey mantıklı değildi ki karşısındakilere nasıl anlatsındı?

"Hiç olur mu öyle şey sen benim kıymetlimsin. Kendi isteğimle gelmiş olsam seni orada mı bırakırım sultanım?"

Zeliha hanımın da Esra'nın da kafası karışmıştı iyice.

"E Bahar abla demedin mi kendi istediğimle kalıyorum diye?"

Bahar kendini açıklamaya çalışıyordu.

"Önce öyleydi ama sonra işler değişti. Ben kendim onunla yaşamak istediğime karar verdim."

Zeliha hanım kızmaya başlıyordu artık.

"Kızım senin hiç tanımadığın bilmediğin bir adamın evinde ne işin var? Hırsız mı, katil mi belli değil. Hadi hiç biri değil ben seni böyle mi yetiştirdim elin adamıyla nikahsız aynı evde yaşa diye mi!"

Azar yemenin verdiği suçlulukla gözleri doldu Bahar'ın konuşamadı bir an.

Esra ise Zeliha hanımın elinden bayrağı almış konuşmaya devam ediyor gibiydi.

"Aşık mı oldun yoksa seni kaçırta adama?"

Bahar artık ağlamaya başlamıştı.

"Aşık oldum Esra hem de öyle aşık oldum ki hiçbir şey düşünemiyorum. Saçmaladığımın farkındayım iki gündür tanıdığın adama güvenilir mi diyorsunuz onu da biliyorum ama kendime engel olamıyorum."

Sesi ağlarken kesikli çıkıyordu. Nefes alma mecburiyeti hissederek sustu ve yeniden konuşmaya başladı.

"Ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Esra jenerasyonu gereği daha olumlu yaklaşıyordu fakat Zeliha hanım kızı gibi sevdiği Bahar için fazlasıyla meraktaydı ve bu durum sesine hafiften öfke olarak yansımıştı.

"Kızım ipsiz sapsız bir adama aşık olduysan başını duvarlara vurursun da iş işten geçmiş olur aklını başına al Baharım."

Kocasına söylenen sözler hemen savunmaya geçirmişti kızı.

"Hamza Mahir ipsiz sapsız biri değil! Aklınızdan nasıl biri geçiyor az çok tahmin ediyorum ama inanın öyle biri değil."

Bu zamana kadar Bahar'ı gerçekten de bir erkek için hiç böyle ısrarcı görmemişlerdi. Bu kadar kısa zamanda genç kızın değişimini ağız açık bir şekilde dinliyorlardı.

"Aranıza bir şeyler geçti mi? Geçti kesin baksana Zeliha sultan hali hal değil uçmuş bu."

Bahar cırlak bir sesle susturdu Esra'yı.

"Esra! edepsizleşme kızım sanane ya hayret bir şey!"

Zeliha hanım Esra'ya arka çıktı.

"Ne var doğru söylüyor kız. Söyle bakayım aranızda bir şey oldu mu?"

Bahar artık utançtan yerin dibine girmek üzereydi.

"Oldu evet öğrendiniz rahatladınız mı?"

İki kadın da bu cevabı bekliyordu ama yine de Bahar'ın ağzından duyunca bir şaşkınlık nidası çıkarmadan edemediler.

"Bahar abla sen bu konularda böyle rahat değildin bu kadar mı kör etti aşk seni?"

Bahar mecburen nikah meselesini söyleyecekti yoksa evlatlıktan ve ablalıktan men olmak üzereydi.

"Yani aşkın gözüme bir perde indirdiği gerçeği var tabii de ben size bir şey söyleyeceğim. Eve geldiğim ilk gün Mahir dini nikah kıydırdı."

Esra'nın ağzında "Haydaa" nidası duyulurken, Zeliha hanım şükür mü etse yoksa hiç tanımadığı bir adamla Bahar'ın Allah'ın huzurunda evlendiklerini duyduğuna mı şaşırsa bilemedi.

"E bu adam sana daha ilk dakikadan göz koymuş abla."

O iş pek öyle değildi ama Bahar uzun uzadıya anlatmak istemiyordu.

"Neyse ne işte Esra. İçiniz rahatlasın diye söylüyorum ben yanlış bir şey yapmıyorum. Ne zaman görebilirim sizi şuan için bir fikrim yok ama söz veriyorum en kısa zamanda tekrar birlikte olacağız. Ben burada iyiyim merak edip üzülmeyin olur mu?"

Kendini açıklama çabası biraz da olsa işe yaramış iki kadın da bir miktar rahatlatmışlardı.

"Kızım beni merakta koyma sık sık ara."

Döktüğü onca dilden sonra gönüllerini almayı başarmıştı.

"Hiç merak etmeyin sık sık ararım ben. İkinizi de çok öpüyorum." diyip vedalaşmanın ardından telefonu kapattı.

En azından iyi olduğunu bizzat kendisi söylemişti.

Yirmi beş yıl boyunca kendi söz hakkı olmadığı bir hayatta yaşamıştı ve ilk defa kendini söz sahibi hissediyordu Bahar.

Evet şuan hayata karşı epey büyük oynuyordu fakat kaybetse bile kazandığını bildiği bir şey vardı, aşktı.

Bölüm-21

+18 sahneler bulunmaktadır.

Bahar telefon görüşmesinin ardından biraz da olsa içi rahatlamış bir şekilde yatağının üzerine oturmuş kocasını stalklıyordu.

Stalk derken öyle bol malzemeli dedikodu yapılacak cinsten haberleri elbetteki yoktu. Hamza Mahir gibi ketum bir adamdan da malumunuz böylesi beklenirdi.

Tüm sosyal medya hesaplarından adını aratmıştı fakat birinde bile sonuca ulaşamamıştı.

İki bin on sekiz yılında bir insan hiç mi merak edip birinden de olsa hesap açmazdı?

Gerçekten de müzelik adamdı!

Ağız tadıyla üç beş bilgi öğrenecekti ona da izin vermemişti.

Yalnızca ekonomi sayfalarında, üst düzey bürokratlarla yapılan toplantı çıkışlarında alınan görüntülerde fotoğraflarına ulaşabilmişti.

Az da olsa bulabildiği her fotoğrafın üzerinde dakikalarca oyalanmış, kocasının ne kadar yakışıklı olduğunu bir de ekrandan görüp iç geçirerek onaylamıştı.

İşin aslı kocası hakkında o kadar az şey biliyordu ki öğrenme hevesiyle doluydu.

Hemen biyografisini aramaya koyuldu.

Karşısına Gümüşpala holdingin internet sitesi çıktı.

Hamza Mahir Gümüşpala hakkında birtakım kişisel bilgiler de içeriyordu fakat yine de çok üstünkörü bilgilerdi bunlar.

Bir insan nasıl böyle hem medyatık hem de sır küpü olabilirdi ki?

İsim soyisim bilgilerinden sonra 01.08.84 İstanbul doğumlu olduğu yazıyordu.

Bu hesaba göre otuz dört yaşındaydı ve Bahar'dan tam dokuz yaş büyüktü.

Fiziksel görünüş olarak açıkçası yirmi sekiz falan olduğunu tahmin ediyordu fakat anlaşılan yanılmıştı.

Gerçi kağıt üzerinde aralarında bir yaş bile olsa Bahar zaten Hamza Mahir'in kendisinden yaklaşık on yaş büyük olduğunu gözü kapalı söyleyebilirdi.

Oturuşu, kalkışı, konuşması her şeyi büyük bir olgunluk ve tecrübe dahilindeydi.

Genç kız adamın yanında kendini çoğu zaman mahallenin liseli delikanlısına aşık ilkokul çocuğu gibi hissediyordu.

Bahar'ın şaşırmadan geçemediği bir diğer mevzu ise Hamza Mahir'in iyi bir üniversite mezunu oluşuydu. Tamam zaten çok akıllı bir adam olduğunu biraz muhattap olsanız anlardınız fakat elinde tesbih, belinde silah, emrinde takım elbiseli onlarca

adamı olan birinin aynı zamanda iyi eğitim almış, kendini yetiştirmiş biri olması garibine gitti Bahar'ın.

Daha ne kadar şaşırtacaktı acaba kocası?

Yazının devamında holdingin kuruluşu, üretim dahilinde bulunulan ürünler, inşaat sektörü, ağır sanayi, AR-GE vs alanında Bahar'a göre şuan için lüzum teşkil etmeyen bir çok bilgi yer alıyordu.

Yiğit Ali ve Nejat'ın adı da yönetim kurulu ve hisse sahipleri arasında geçiyordu. Yalnızca üç kişinin ortaklığı bulunan ve Türkiye ekonomisinin dinamiklerinden olan bu holding, Bahar'ın anladığı kadarıyla oldukça önemli bir yere sahipti.

Bu kadar genç bir adamın zirvede bir hayat yaşamasını mantıklı bulmuyordu genç kız.

Dededen atadan kalma holdinglerle elde edilemeyen kazanımları tek başına yaklaşık on yılda elinde toplamıştı.

Hamza Mahir kesinlikle karanlık bir adamdı.

Bahar bunu eve geldiği ilk günden itibaren elbetteki anlamıştı fakat gücünün sınırsızlığını görmek adamın tahayyül ettiğinden çok daha fazlasına sahip olduğunu anlamasına sebep olmuştu.

Bir anlığında olsa içinin ürpermediğini söyleyemezdi.

Sonra kendi ismini ve Hamza Mahir'i yanyana arattığında tek bir fotoğraf dahi göremedi.

İyi de bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Daha geçen gün çarşaf çarşaf haberleri çıkmamış mıydı?

Biraz sonrasında dank etti Bahar'a.

Kocasını tüm o dedikodu haberlerinin hepsini sildirmişti.

"Sırf üzülüp ağladım diye yapılan haberleri engelleyen bir adama aşık olmayıp ne yapacaktı bu Bahar kulun acaba Allahım?"

Hiç de söylemiyordu yani insan bir gelir şöyle şöyle yaptım derdi ama yok illa iş en havalı nasıl oluyorsa bu adam öyle yapmanın bir yolunu buluyordu ve Bahar mest oluyordu.

Yakında tamamen sıvı formuna geçecekti ve Hamza Mahir kendisini kavanozda taşımak zorunda kalacaktı haberi yoktu.

Birdenbire babasının adını aratmak fikri geçti aklından.

Bunca zaman yapılan her şey onun içindi sonuçta acaba babasıyla ilgili hiç haber çıkmış mıydı?

Sayfa yüklenir yüklenmez gördükleri karşısında gözleri yuvalarından fırladı Bahar'ın.

Resmen sosyal medya da dahil olmak üzere ortalık yangın yerine dönmüştü.

Babasının genç bir mankenle el ele fotoğraflarını konuşuyordu herkes. Üstelik yalnız babası olsa yine iyi kayınpederi olacak adamın videosu olduğu konuşuluyordu.

Taylandlı bir masör kadınla birlikte çekilen uygunsuz içerikli bir video!

Eli tıklamaya gitmediği için hızlıca sekmeyi kapattı.

Ağzı bir karış açılan Bahar dalga mı geçse ortadaki rezilliğe başkaları adına utansa mı bilemedi.

Twitter'da da tt olan başlıkta sözde şeyhe bağlı müritlerin yatsınamayacak kadar büyük bir kısmı adama lanet yağdırmakla meşguldüler. Damat ve kayınpeder olarak tüm Türkiye'ye rezil rüsva olmuşlardı ve haber henüz oldukça yeniydi.

Kimbilir daha ne sonuçlar doğuracaktı.

Çok büyük ihtimalle iflas edeceklerdi. Ne de olsa bunca vakit dindar iş adamları ve halk sayesinde ayakta duruyorlardı. Şu saatten sonra kimse ahlaki açıdan sınıfta kalmış bir aileye destek olmazdı.

Daha fazla incelemek istemeyen Bahar telefon ekranını kapatıp yatak başlığına dayadığı yastığa doğru uzandı.

Özetle, birincisi kocası yalnızca kendisiyle ilgili haberleri değil o esmer mankenlerle ilgili haberleri de kaldırıp kendisinin görmesini engellemiştir.

Bu durum kesinlikle Bahar'ın gözünden kaçmış değildir!

İkincisi Hamza Mahir'in dev egosunun altındaki sebeplerden biri aslan burcu erkeği olması olabilir miydi?

Üçüncüsü ve sonuncusu babası ve kayınpederi mevzusunda Hamza Mahir'in parmağı olmama ihtimali var mıydı?

"Dilediğimiz sorudan cevaplamaya başlayabiliyorsak üçüncü sorudan başlamak isterim Bahar. Kocaman bir hayır!"

Akşam yemeği esnasında bugün babasıyla ilgili öğrendiklerini bir türlü soramayan genç kız, yemekten sonra Hamza Mahir'in çalışma odasına geçmesiyle iyice umudunu kaybetmişti ki birden aldığı bir kararla mutfığa gidip Türk kahvesi yapmaya başladı.

Biraz sonra elinde kahveyle üst kattaki kocasının özel çalışma odasının kapısına varan Bahar kapıyı çalıp çalmama konusunda ikileme düşse de çalmadan usulca açmaya karar verdi.

Önündeki evraklara dalan adam kapının tıkırtısını duyup elinde kahveyle gelen karısına baktı.

"Sana kahve yaptım."

Koyu renk, ahşap masaya doğru yaklaşıp fincanı bıraktı.

"Eline sağlık güzelim."

Adam gözünü hiç çekmeden kızın hareketlerini izliyordu.

Bahar bir yandan ilk defa girdiği odayı incelerken diğer yandan da masanın sağ tarafında kalan duvara yaslanmış deri üçlü koltuğa oturmaya meyletmişti.

Diğer çalışma odasının ve toplantı salonunun aksine burası çok daha küçük ve bireysel görünüyordu.

"Afiyet olsun."

Kızın kıpırdanıp durmasından ağzında bir bakla olduğunu anlayan adam, konuya gelmesine kolaylık olması açısından orta açmış bulundu.

"Anlat bakalım özlemiş misin interneti?"

Adamın tesadüfen konuyu internete getirdiğini zanneden Bahar fırsatı kaçırmamak adına söze girdi.

"Mahir ben bir şey gördüm bugün internette. Sen yapmış olabilir misin?"

Gümüşpala jest ve mimiklerinden kızı tartıyordu. "Neyi yavrum?"

Bahar şu an neyden bahsettiğini anladığına yemin edebilirdi.

"Yapma Mahir neyden bahsettiğimi elbetteki biliyorsun. Sen mi yaptırdın?"

Adam da muhabbeti uzatıp bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu anlaşılın ki her zaman yaptığı süründürme işinden vazgeçip doğrudan cevap verdi.

"Evet"

Bahar huzursuzca kıpırdandı.

"Ne olacak peki şimdi akıbetleri?"

Hamza Mahir adeta bakışlarıyla ölçüyordu karısını.

"Tüm ortakları, yatırımcıları, dernek bağışçıları vs sırayla desteklerini çektiklerini açıklıyorlar. Hisse senetleri borsada sürekli değer kaybediyor muhtemelen bir kaç güne iflaslarını açıklarlar."

Durup çok geçmeden devam etti.

"Tabii o kadar dayanabilirlerse."

Bahar istese de babası gibi iğrenç bir adam için üzülemezdi fakat yine de buruk bir tat oluşmuştu.

Sebebi öncelikle Hamza Mahir'in bazı konularda ne kadar keskin olabildiğine şahit olmasıydı.

Örneğin şuan öyle acımasız bakıyordu ki içinde herhangi bir duygu kısıntısı taşıma potansiyeli olan bir adamın bakışları değildi bunlar ve genç kız kocasının bir gün bu yüzüne maruz kalma olasılığını düşündükçe istemsizce ödü kopuyordu.

Anladım dercesine başını salladı ve sonrasında içinin burulmasına sebep olan ikinci konuyu cıtlattı adama.

"Babam iflas edince Zeliha sultan ne olacak Mahir?"

Sesi kısık ve üzgün çıkmıştı.

"Gel buraya"

Gümüşpala kızın esas derdini anlamış ve kendisine annelik yapan kadına karşı sadakatini taktir etmişti.

Bahar ise sorgulamadan kalkıp masaya doğru yaklaştı ve kocası tarafından kucağına çekildi. Yüzleri arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı ve genç kızın aklındaki düşünceler yine etrafa saçılmıştı.

Kocası gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Sana annelik yapan ve böyle güzel yetiştiren bir kadını dışarıda bırakacak değilim güzelim."

Bahar istemsizce gülümsedi.

"Nasıl yani ne yapacaksın ki?"

Sesi ister istemez çok meraklı çıkıyordu.

"Büyüdüğün evi Zeliha hanım için aldım."

Bahar şaşkınca baktı gerçekten Hamza Mahir bu kadar ince düşünen bir adam mıydı?

Bugün şaşırma günüydü anlaşılın kendisi için.

Adamın yüzüne kocaman bir öpücük kondurup hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Çok mutlu ettin beni."

Sonra aklına gelen şeyle yüzünü buruşturdu.

"İyi de babam para göndermezse kadıncağz nasıl geçinsin kapıdaki güvenliğin bile parasını ödeyemez ki? Hiç istemiyorum ama sanırım mirasçı olarak mahkemeye başvurmam gerekecek."

Sesinden gerçekten de babasından gelen tek kuruşu istemediği gayet net anlaşılıyordu fakat yine de bu durum adamı germeye yetmiş olacak ki kasıldığını hissetti Hamza Mahir'in.

"Yavrum o güvenlik asıl maaşını benden alıyor zaten sen dert etme."

Bahar hızla yerdeki gözlerini adama çevirdi.

"Ne demek senden alıyor? Sakın bana senin adamın olduğunu söyleme o herifin!"

Kucağından kalkmaya yeltendi ama güçlü kollar sayesinde değil kalkmak kıpırdayamamıştı bile.

"Bahar uslu dur güzelim. Seni yoldan çevirip getirmedi bu eve heralde değil mi her şeyin bir usulü var."

Genç kız yapmacık bir şekilde güldü.

"Şimdiki dersimiz de adam kaçırmamanın incelikleri mi Mahir bey?"

Gümüşpala kızın üzerine doğru eğilmiş yine boynuna boynuna konuşurken Bahar artık şu hareketi bilerek yaptığını düşünüyordu hatta emindi fakat karşı koymak ne mümkündü!

"Ben seni yanıma almasam sen böyle koynumda nasıl yatacaktın bakayım?"

Elleri çoktan kızın elbisesinin ucundan kendine yer açmış bacaklarını okşamakla meşguldü.

"Hıı hep böyle kandırıyorsun sen beni anlamıyorum sanki."

Adamın elleri daha da yukarı doğru çıkarken Bahar gözlerini kapatmamak için direniyordu.

"Bana kanmak hoşuna gidiyor."

Genç kız bacaklarında gezinen elleri tutarak hareket etmelerini engelledi.

"Hıh çok biliyorsun sen!"

Gözlerini kısmış kötü kötü bakıyordu fakat bu bakışlar Hamza Mahir'in yalnızca sırtıtmasına yol açıyordu.

Kulağına doğru eğilip kısık bir sesle konuştu.

"İnlememek için ellerimi tuttuğunu da biliyorum mesela."

Fısıldayışını bile bu kadar erotik bulurken ellerine gerek vardı da sanki.

"Edepsiz"

Kulaklarına kadar kızarmıştı yine iyi mi olmuştu yani şimdi?

Gerçekten soruyordu Bahar.

"Bu arada"

Adamın ciddi bir konuya geçiş yaptığını anlayan genç kız başını kaldırıp baktı tekrardan.

"Şirketler üzerinde hiçbir yasal miras hakkın yok güzelim konu açılmışken söyleyeyim."

Soran gözlerle bakıyordu adama.

"İyi de tek çocuğu benim, tek yasal varisi de benim?"

Anlaşılan Bahar'ın bilmediği bir işler döndürmüşlerdi bu konuda da.

"Baban ikinci karısıyla evlendikten sonra edindiği tüm mülkleri kadının babasının üzerine yapmış. Daha doğrusu kadın o şartla kabul etmiş babanla evlenmeyi. Önceki tüm malı mülkü de batakmış zaten zengin biriyle de durumu kurtarmak için evlenmiş."

Demek kendisine gönderdiği paralar pullar hepsi tanımadığı birinin hesabından geliyordu. Durum daha ne kadar iğrençleşebilirdi acaba?

"Ben şuan sıfırda mıyım yani?"

Bu sorusu Gümüşpala tarafından hoş karşılanmamış olacak ki sesi öfkeli çıkmıştı.

"Ulan biz neciyiz burda?"

Al işte Bahar sanki bunu demek istemişti.

"Öyle demek istemediğimi biliyosun sevgilim ama o karısı olacak kadının yaptığı da kusura bakma ama resmen oro..."

Dudakları adam tarafından anında kapatılmıştı.

Ortama kibrit çaksan tutuşacak bir tutku hakimdi. Zar zor ayrıldıklarında Bahar nefes nefeseydi.

"Senin bu güzel dilini biraz terbiye etmem gerekecek anlaşılan!"

Genç kız çocuk gibi omuz silkti.

"Sen küfrederken iyi ama dimi?"

Gümüşpala kızın kendisiyle yarıştığı konuya neredeyse gülecekti.

"Ulan senin ağzın daha süt kokuyor özene özene küfretmeye mi özendin?"

Biri bu adama kendisinin yirmi beş yaşında olduğunu söyleyebilir miydi?

"Sen de beni iyice çocuk belledin ha kaç yaşında kadını ben!"

Hamza Mahir kızı kendine bastırarak dudaklarını boynuna gömdü. Elleri beli ve göğüsleri üzerinde oyalanıyordu.

"Hmm hadi biraz senin kadınlığınla ilgilenelim."

Bahar kucığında otururken adamı zaptetmekte gerçekten çok zorlanıyordu.

"Hemen lafi şeye çekme Mahir bi-bir dur ama ya ç-çek elini ordan konsantremi bozuyorsun şuan! S-soracaklarım bitmedi benim."

Bahar birdenbire kendini yine kocasının kucığında bacakları iki yana açılmış şekilde otururken buldu.

Adamın elinde oyuncak gibi çevrilmekten vallahi yorulmuştu!

"Sor güzelim sor."

Bıkkınca sesli bir nefes verdi Gümüşpala.

"Bizim basına çıkan fotoğraflarımızı aradım internette ama bulamadım? Hem senin şu esmer modellerin de hiç birinin fotoğrafını göremedim? Bu işte de bir parmağın olabilir mi acaba?"

Bingo!

Daha ilk duyduğu andan itibaren karısının o esmerlere taktığını anlamıştı zaten Gümüşpala ve yaramaz karısı hiç vakit kaybetmeden araştırma işine girişmişti bile

anlaşılan.

"Aslanlarıma kötü örnek olmasın diye kaldırttım ben onları."

Anlamaz şekilde baktı Bahar.

"Aslanların?"

Hamza Mahir kendinden emin bir şekilde devam etti.

"Aslanlarım tabii ya. Anaları ne yapar eder kendine taraf yapar sonra al başına dert."

Bahar'ın anladığı kadarıyla şuan Hamza Mahir ve kendisinin oğullarından bahsediyorlardı.

Birden çok oğulları.

"Aslan-lar hemde öyle mi?"

Tam hesap soracakken şöyle hayaller kurdurmak hile değil miydi yani şimdi?

"Heralde yani kızım bana bir sürü çocuk doğuracaksın sen."

Peki bundan şeyin haberi var mıydı, Bahar'ın?

"Hı sen şimdi böyle işin için sıyrıldın yani öyle mi?"

Resmen hayaller alemine Bahar'ı kaptırıp konuyu kapattırıyordu adam.

"Benim çocuklarımı doğuracak olma fikrine çoktan kapıldın sen."

Sırıtarak konuşuyordu.

"Ya sen ne kendini beğenmiş adamsın! Dikkat et canım o aslanları ben koynumda büyüteceğim öyle iki fotoğraf kaldırtmakla kurtulamazsın!"

Bahar laf yetiştirirken adam çoktan kızın elbisesinin önündeki düğmeleri çözmüş gerdanından aşağıya doğru öpücükleri sıralamakla meşguldü.

"Eninde sonunda yeri benim koynum olan biri için fazla iddialı laflar bunlar güzelim."

Sütyeni yukarı doğru kaldırılmış ve hazine değerindeki göğüslerinden biri adamın ağzı tarafından işgale uğramıştı bile.

Dakikalar içinde çalışma masasının koltuğunda hararet gittikçe yükselirken Hamza Mahir'in eli kızın sıcaklığından kendi kemerine gittiği anda Bahar gidişatın farkına vardı.

"M-mahir ne yapıyorsun burda olmaz!"

Adam hiç duymamış gibi kemerini çözmüştü bile. "B-biri gelirse vallahi rezil oluruz."

Kendisi de asla durmak istemiyordu fakat bulundukları pozisyon çok utanç vericiydi.

Hamza Mahir eteğini iyice yukarı doğru sıyrıp zaten çoktan aşağı doğru indirdiği çamaşırını iyice ayaklarına doğru getirirken bir taraftan da kızı kendi üzerine doğru çekiyordu.

Ne olduğunu anlayamadan adamı içinde hisseden Bahar sesli bir şekilde inledi.

Ne yapacağını bilmez vaziyette adama bakıyordu. Daha önce kendisinin üstte olduğu bir sevişmeyi deneyimlememişti genç kız.

"Benim kontrolümde her şey kendini rahat bırak."

diyen kocasına çoktan teslim olmuştu bile.

Daha sonraki dakikalarda ne ara masaya yatırılmıştı ve ne kadar zamandır bu haldelerdi hiçbir fikri yoktu Bahar'ın.

Kendini Hamza Mahir'in insafına bırakmış yalnızca anın tadını çıkarıyordu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra üçlü koltukta yarım yamalak giyinik olarak adamın üzerinde yatarken buldu kendini.

Yorgunluktan bitmiş halde soluklanıyordu.

Biraz sonra kocası tarafından nazıkçe kaldırıldı. Önce kendine çeki düzen veren adam sonrasında kızın üstünü başını düzeltti ve kucağına alıp odaya doğru yürümeye başladı.

Bahar ise halinden memnun bir şekilde kollarını Hamza Mahir'in boynuna dolamış yüzünde huzurlu olmanın verdiği tebessümle sessizce eşlik ediyordu.

Odaya girip sırtı yatakla buluşur buluşmaz Hamza Mahir kızın üzerindeki parçalarcasına acele acele çıkarmaya başladı.

"Mahir benim kolumu kırıdatacak halim kalmadı."

Yalnızca iç çamaşırlarıyla kalan kız gözleri kapalı konuşuyordu.

"Ben sana spor yapsan fena olmaz derken ihtiyacım yok diyordun?"

Elleri de bir taraftan kızın pürüzsüz vücudunu tavaf etmekle meşguldü.

"Sen bana bu yüzden mi spor yap dedin?"

Şaşkın şaşkın bakışı adamı güldürmüştü.

"Ee kocanı doyurman için kondisyonunun sağlam olması lazım güzelim."

Ayıplayan gözlerle bakan Bahar "Demek o an senin aklından sapık sapık şeyler geçiyordu!" diye kınarcasına konuştu.

Kızın laflarına kahkaha atan Gümüşpala bir taraftan gömleğinin düğmelerini çözerken diğer taraftan da karısıyla konuşuyordu.

"Sen tüm güzelliğinle kucağımda otururken aklımdan ne geçseydi yavrum?"

Kendisi yok göbeğim vay efendim kilom derken meğerse adamın derdi başkaymış!

Hamza Mahir gibi bir adam tarafından böylesine isteniliyor olmak işin aslı Bahar'ı çok mutlu ediyordu.

Aşıktı.

Henüz kulaklarıyla duymasa da kalbiyle sevildiğini hissediyordu.

E daha ne isterdi ki?

Geriye kalan tüm problemler şuan için bekleyebilirdi.

Saatlerce sevdiği adamın her zerresini kendine katmasına defalarca kere daha memnuniyetle izin vermişti.

Bölüm-22

Bahar sabah gözlerini açtığında kendini adeta Hamza Mahir'in üzerinde yatarken bulmuştu.

Önceden sabaha kadar yatakta dört dönen kendisi değilmiş gibi adamın güçlü kollarının altında kıpırdamadan kimbilir kaç saattir uyuyordu.

Başını zar zor bir şekilde göğsünden kaldırıp adamın uyuyan yüzüne baktı.

Kirli sakallı köşeli yüzü, gözleri kapalıyken upuzun görünen kirpikleri, esmer teni, hafif dalgalı olduğu anlaşılan ve uykusunda bile taralı duran kısa, siyah saçlarıyla gerçekten kusursuz sayılabilecek derecede güzel duruyordu.

İşin aslı Bahar pek güzel erkek sevmezdi yani bebek yüzlü denilen kusursuz güzellikteki erkekler onun ilgi alanı değildi fakat Hamza Mahir'in yüz hatları o kadar sert duruyordu ki resmen güzelliğiyle tezat oluşturuyor ve genç kıza fazlaca çekici geliyordu.

Gece yorduğu kadar kendisi de yorulmuş olacak ki Bahar'ın kıpırdanmalarına aldırmış etmeden uyuyordu.

Uzunca bir zaman yatakta aşık olduğu adamla yatmanın keyfini süren genç kız bir süre sonra kalkıp duşa girmeye karar verdi.

Hamza Mahir'in mengine gibi kollarından zar zor kurtulup çıplak bedenine sabahlığını geçirdiği sırada ayağını markizin köşesine vurarak seke seke banyoya koşturdu.

İnci rengi dantelli sabahlığı çıkarıp suyun altına gireceği sırada gözü aynadaki aksine takıldı.

Vücudunun bir sürü yerinde irili ufaklı kızarıklıklar ve özellikle boynunda morluklar vardı.

Aklı birden sabahın ilk ışıklarına kadar kocasıyla yaşadığı o tutku dolu anlara kayarken istemsizce nefes alış verişleri hızlandı.

"Sapıtma Bahar kendine gel kızım!"

Sonrasında yukarıdan akan sıcacık suyun altına girdi. Gözleri kapalı saçlarını şampuanlarken beline sarılan kollarla aklı çıkan genç kız aniden boş bulunup zıpladı.

"Şişşt sakın ol."

Al işte gözüne şampuan kaçmıştı!

"Niye sinsi sinsi yaklaşıyorsun be adam?"

Bir yandan da yüzüne su tutup gözünün yanmasını geçirmeye çalışıyordu.

Yeterli olduğuna kanaat getirmiş olacak ki gözlerini açarak adama doğru döndü.

"Hem uyumuyor muydun ne işin var senin burda?"

Hamza Mahir kızın saçlarını bir yana doğru toplamış kendi için açtığı yolda boynuna ufak ufak öpücükler kondurmakta meşguldü.

"Güzelim odanın içinde koşarak hareket etmek yerine duşa giriyorum deseydin ben yine uyanırdım zaten."

Canım ayağını heba ettiği gibi adamı da uykusundan etmişti anlaşılan.

"Afedersin aslında sessizce çıkmak istedim yataktan ama ayağımı çarptım."

Gümüşpala'nın gözü kızın ayağına kayarken homurdandı.

"Ulan minicik bir şey zaten Allah bilir nasıl acımıştır."

Bahar adamın çatık kaşlarına gülümsedi.

"Mahir sen artık çıksan mı sevgilim hı?"

Gözü adamın göğsü hizasında bir yerlerde oyalanıyor daha yukarıya bakamıyordu.

Hamza Mahir yine kendine mabet belirlediği boyun girintisine başını gömmüştü.

"Benim keyfim gayet yerinde."

Utançtan kıvranıyor olmasaydı Bahar'ın da keyfi gayet yerinde olurdu tabi.

"Utaniyorum anlamıyor musun acaba?"

Sesi içine kaçalı çok olmuştu zaten.

"Yavrum öpmediğim tek noktadan kalmadı daha mı utanıyorsun benden? Hem gece her türlü poz.."

Bahar aniden adamın ağzını kapattı eliyle.

"Allah aşkına sus Mahir! Gülme bak! Kime diyorum ben? Bilerek yapıyorsun dimi hoşuna gidiyor böyle kıvranmam?"

Gümüşpala ağzının üzerine kapanan eli önce öpüp sonra avucunun içine alıp uzaklaştırırken gülüyordu.

"Ulan senin bu utanan hallerini var ya" deyip hırsla kızın dudaklarına kapandı adam.

Bahar bornozu giydirilirken söylenmekle meşguldü fakat adam pek de takıyor gibi görünmüyordu.

"Senin yüzünden vücudum harita gibi oldu gerçekten inanamıyorum sana Mahir! Gece yaptıkların az sanatsal olmuştu çünkü yenilerini eklemen isabet oldu. Bilerek yapıyorsun anladım ben zaten özellikle boynuma yapıyorsun ki oramı bile kapatayım dimi? Hem bana niye bornoz almıyoruz ya yerlerde sürünüyor bu görmüyor musun?"

Ohooo kime konuşuyordu ki?

Kendi beline de bir havlu saran adam kızı belinden tuttuğu gibi lavabonun yanındaki alçak ahşap dolabın üzerine oturtmuş bornozunun şapkasını kafasına geçirmiş saçlarının suyunu alıyordu.

Çocuk gibi kafası bir sağa bir sola hareket eden Bahar ciddiyetle işini yapan adamı izliyordu şaşkınlıkla.

"Ya kurutmayalım noluur"

Hamza Mahir'in elindeki saç kurutma makinasından kaçmanın yollarını aramaya başlayan Bahar son çareyi kedi gibi bakmakta bulmuştu fakat adam zerrece etkilenmiş görünmüyordu.

Tek kaş hareketine Bahar erirken onun bu bakışlar karşısında böyle kayıtsız kalması biraz haksızlık olmuyor muydu?

Eli mahkum teslim olan genç kız büyük bir sabır ve özenle kendisinin saçlarını kurutan kocasının işinin bitmesini bekliyordu.

Gören de Hamza Mahir gerçekten sabırlı bir adam zannederdi yani.

Gerçi tüm bu sabır kontenjanının kendisine kullanılıyor olması Bahar'ın hoşuna da gitmiyor değildi yani.

İstemsizce gülümserken kıvrılan dudakları adamın dikkatinden kaçmamıştı.

"Hayırdır yüzünde güller açtı birden?"

Bahar'ın yüzünde açan tüm güllerin fidesi Hamza Mahir'in bizzat kendisiydi.

Bahar'a göre bu durumu kocası zaten adı gibi biliyordu.

"Hiç.. Sen böyle saçımı kuruttun ya birden baba şefkati hissettim yani seni elbette öyle gördüğümünden değil ama hiç tatmadığım merhameti hissediyorum benimle böyle ilgilenince. Sanki sen hayatımdaki tüm eksikleri tek başına kapatabilirmişsin gibi geliyor.

Bilmeyerek tam o yerlere dokunuyorsun ve içimdeki yaralara iyi geliyorsun."

Gümüşpala kızın alına dudaklarını bastırarak bir süre öyle kaldı.

Sonrasında Bahar bacakları arasında duran adamın beline, kollarını dolayarak başını göğsüne yasladı.

Adam kimsesizliğini söküp almak istercesine sımsıkı sarılıyordu kıza.

Geçen huzurlu dakikaların ardından sessizliği bozan Hamza Mahir olmuştu.

"Benim bornozumun tenine değmesini seviyorum."

Yüzüne yeniden büyük bir gülümseme oturan Bahar muzipçe sordu.

"Bu bir aşk itirafı mı?"

Onun bu oyunbaz haline katılan Hamza Mahir'in ise cevabı gecikmedi.

"Hayır. Yeni bornoz almayacağım onu söylüyorum yavrum."

Üzerlerini giyinip aşağıya indiklerinde Nejat ve Yiğit Ali'yi salonda otururken buldular. Hamza Mahir'i görünce ayağa kalkan adamlar, Bahar'a da selam vermeyi ihmal etmemişlerdi.

"Hayırdır lan sizi nüfusuma aldım da haberim mi yok?"

Yiğit Ali alıngan bakışlarla konuşmaya başladı.

"Aşk olsun abi bir aile saadetini çok mu görüyorsun bize?"

Hamza Mahir "Aşkına sokacam şimdi" diye homurdanırken, Yiğit Ali hedefi tam on ikiden vurmuş Bahar'ın içini cız ettirmişti.

"Kahvaltı yaptınız mı?"

Hafize hanımın hazırladığı hiç bir kahvaltı fırsatını kaçırmayan ikili hemen küçük Emrah modunda baş sallayıp kendilerini davet ettirmişlerdi bile.

"Sana yüz verme şunlara demiyor muyum ben?"

Herkes masadaki yerini alırken Hamza Mahir, Bahar'ın kulağına doğru söylenmekle meşguldü.

Bahar ise bir taraftan kocasına kınayan bakışlar atarken diğer taraftan iki adama durumu çaktırmamak adına gülümsüyordu.

"Yenge sabah bir sürü ayakkabı geldi senin siparişlerinmiş."

Güzel haberi veren Nejat'tı.

Her birine ayrı ayrı aşık olarak aldığı ayakkabıların geldiğine sevinen Bahar'ın ağzı kulaklarındaydı.

Ellerini birbirine vurarak yüzündeki kocaman gülümsemeyle sevincini açıkça belli ediyordu.

"Çok mutlu oldum şuan. Eve de getirmelerini söylersen süper olur."

Kızın çocuksu neşesi her daim suratsız gezen Nejat'a bile bulaşmış görünüyordu. Tebessümle cevap verdi.

"Kahvaltıdan sonra hepsi evde olur merak etme."

Kahvaltısını yaparken konuşulanlara ilgisiz görünen Hamza Mahir, ayakkabıları eve bizzat Nejat'ın kendisinin getirmesini tembih etmeyi ihmal etmemişti.

Her ne kadar Hamza Mahir başlangıçta despotluk yapsada devamında gayet neşeli bir kahvaltı yapmışlardı.

Kocasını geçiren Bahar yatak odasına çıktığında Nejat'ın getirdiği ayakkabıların her birini ayrı ayrı deneyip yerleştirmekle meşguldü.

Pahalı markaların bu güzel ve de aynı zamanda özel tasarımlarını ayağında görmek genç kızı mest ediyordu.

Oldum olası ayakkabılara karşı özel bir hayranlığı vardı zaten Bahar'ın.

Her şeyi yerli yerince yerleştirdikten sonra merakla kocasının kravatlarının ve kol düğmelerinin dizili durduğu oldukça büyük çekmeceye bakıyordu Bahar.

Ne çok kravat ve kol düğmesi vardı bu adamın!

Bir diğer çekmeceyi açtığında kravat iğneleri ve saatlerle göz göze geldi. Saatlerin çoğunun etiketi üzerinde duruyordu.

E sen havuza atınca tabi Bahar ne yapsın adam yeniden almış.

Yalnız ne ara yenilenmişti bunlar onu anlamamıştı gerçekten.

Kutuları açıp her birinin içindeki pahalı ve bir o kadar şık saatleri tek tek incelerken kutunun birinin içinden çıkan bir anahtarla karşılaştı.

Beklenmedik bir şeyle karşılaştığı için şaşırان genç kız anahtarın nereyi açabileceğini düşünüyordu hızlıca fakat evi gezdiği kadarıyla kilitli bir kapıyla karşılaşmamıştı.

Böyle özenle kaldırılmış bir anahtar nereyi açıyor olabilirdi ki?

Bilinmesini isteseydi muhtemelen açtığı kilidin üzerinde bırakırdı anahtarı Bahar!

Kocası da olsa özel eşyalarını karıştırmanın verdiği suçlulukla çekmeceyi hemen geri kapattı genç kız.

Tüm gün evde durmaktan iyice canı sıkılmıştı Bahar'ın. Alışık değildi ki evde oturup durmaya.

Kaç gündür tanışmasıydı, eve alışma süreciydi derken vakit geçmişti fakat hayatı yavaştan kendi rutinini bulurken akşama kadar bir başına ev beklemek genç kızı

basmaya başlamıştı.

Hasta bakmaktan yorgun düştüğü ve sürekli şikayet ettiği günleri arayacağını söyleseler gülüp geçerdi fakat bu durumda vaziyet git gide onu gösteriyordu.

Mutfakta kendine kahve yapıp televizyon karşısına geçtiğinde bir an beyninde bir ampul yandı.

Asistanlık kabulü için üniversiteye gitmesi gerekiyordu ve son kayıt tarihi için yalnızca birkaç gün kalmıştı!

İnsanın hayatı bir haftada komple değişince böyle hayati önem arz eden olaylar da arada kaynayıp gidebiliyordu.

Bir yıl boyunca günde on saat ders çalışmayı gerektiren bir sınava gir, İstanbul gibi puanların çok yüksek olduğu bir şehri kazan ve günlerdir hayal aleminde yaşadığın için kayıt tarihini kaçırmak üzere ol.

Ne büyük başarı!

Hamza Mahir geldiğinde ilk olarak kayıt işini konuşmayı aklına yazdı Bahar.

Akşamüstüne doğru Hafize hanım yemek yapmaya geldiğinde Bahar da sohbet etmek için onu bekliyordu.

Mutfak kapısından giren kadın genç kızı görünce gülümseyerek geldi.

"Hoşgeldin Hafize teyze"

Bahar da aynı gülümsemeyle kadını karşılamıştı.

"Hoşbuldum güzel kızım nasılsın?"

Yaşlı kadının merhametli sesi Bahar'ın içini ısıtıyordu.

"İyiym Hafize teyze asıl sen nasılsın görüşmeyeli?"

Hafize hanım gülen gözlerle Bahar'a bakarken, muzipçe söylendi.

"Ee kızım gözün kocanı gördüğünden beri başkasını görmez oldu."

Bahar kadının imasına utanmıştı.

"Aşk olsun teyzem iki kelime edelim diye yolunu gözlüyorum ben senin."

Kızın utandığını hızlı hızlı konuşmasından ve al al yanaklarından anlayan kadın daha fazla üstüne gitmek istemedi.

"Hadi hadi öyle olsun akşama ne yemek istersin bakalım?"

Bahar bugün yemek yapmaya yardım etmek kocasına elleriyle bir şeyler hazırlamak istiyordu.

"Mantı mı yapsak Hafize teyze? Mahir sever mi ki?"

Bahar'ın derdini anlayan yaşlı kadın durumdan oldukça memnundu.

"Sever sever çok sever hem de. Haydi iki kişi giriştik mi hallederiz evelallah."

Birkaç saatlik uğraşın ardından Bahar'ın hazırladığı masa harika görünüyordu. Üstündeki yemek kokusunu geçirmek adına hızlı bir duş bile almıştı genç kız.

Ekru rengi, v yakası dantel işlemeli elbisesini giydi. Dekoltesi derin değildi fakat sütyeninden taşan göğüslerinin ufak bir kısmını sergiliyor oldukça seksi gösteriyordu.

Dar bir şekilde tüm vücudunu sararak ilerleyen elbise uzun olduğu için hem şık hem de gündelik bir hava veriyordu.

Abartıdan uzak oldukça sade bir elbiseydi fakat teninin beyazlığına fazlaca yakıştığı için genç kız içinde porselen bebek gibi duruyordu.

Az da olsa makyaj yapmış yüzünü ruj ve allıkla biraz renklendirmişti.

Akşam yedi civarında eve gelen Gümüşpala, karısının su gibi güzelliği karşısında bir anlık tutulsa da çabuk toparlanmıştı.

"Hoşgeldin"

Yanına gidip her zaman ilk olarak öptüğü boynunu es geçiş yakasından görünen bembeyaz kabarıklıkların üzerine kafasını gömüp uzunca bir öpücük almıştı Bahar'ın nabzının yaklaşık iki bin attığından habersiz.

Yani Bahar'ın tahminlerine göre Mahir, iki yüz elli falan attığını biliyordu ama iki bin atması tamamen genç kızın kalbinin abartısıydı.

"Çok hoş buldum."

Hamza Mahir boynuna boynuna konuştuğu sürece Bahar da bu dünya üzerindeki her şeyi çok hoş bulabilirdi açıkçası.

Heyecanlandığını belli etmemeye çalışarak konuşmaya başladı fakat bu konuda ne kadar başarılıydı tartışılırdı.

"Sana yemek yaptım. Yani birlikte yaptık Hafize teyzeyle ama ben de yaptım."

Biri kendisini durdurmazsa sonsuza kadar saçmalayabilirmiş gibi hissetti Bahar.

"Demek bana yemek hazırladın."

Bir yandan kızın ipeksi saçlarını oynuyor, kulağının arkasına alıyordu.

Her temasıyla Bahar'ın içi titriyordu.

Yemeklerini afiyetle yedikten sonra masayı toplayan Bahar, yaptığı yemeğin kocası tarafından beğenilmesine hatta ikinci tabağı istemesine çok mutlu olmuştu.

Büyük salonda bilgisayarla uğraşan adamın yanına oturduğunda güçlü kolları tarafından çekilip göğsüne yaslanmıştı.

"Mahiir?"

Zamanı gelmişti bu mevzu mecbur konuşulacaktı.

"Efendim güzelim?"

Gözünü ekrandan ayırmadan konuşuyordu Hamza Mahir.

"Hani ben İstanbul'a kayıt için geliyordum ya normalde"

Ses gelmeyince kafasını yukarı kaldırarak kocasının yüzüne baktı fakat cevap verecekmiş gibi görünmüyordu mecbur devam etti konuşmaya.

"İşte o kayıt süresi geçmek üzere. Diyorum ki ben yarın o işi halletsem?"

Bu adam neden cevap vermiyordu ki şimdi?

Derken kocasının sesi duyuldu. "Halletsen?"

Üstelik sesi oldukça ciddi çıkıyordu.

"Yani birlikte de gidebiliriz tabi ben senin işin vardır meşgul etmeyim diye kendim gideyim dedim."

Konuşmayı velisinden izin almaya çalışan ilkokul çocukları gibi sürdürmek zaten oldukça zorken bir de Hamza Mahir'i konuşturmaya çalışmakla uğraşıyordu Bahar.

"Gitmeyeceksin"

Bir an doğru duyup duymadığını algılayamadı genç kız.

"Anlamadım?"

Bu arada yerinde doğrulup adamın göğsünden kalkmış direkt olarak yüzüne bakıyordu.

"Anlamayacak bir şey yok. Çalışmanı istemiyorum."

Sanki bilerek damarına basılıyor gibi hissediyordu Bahar fakat öyle olmadığı adamın suratından açıkça anlaşıyordu.

Baya baya gereksiz bir muhabbet içinde olduklarını düşünür gibi bir hali vardı.

Burnundan sinirli bir hıh sesiyle birlikte yapmacık bir şekilde güldü genç kız.

Yavaştan geliyorlardı.

"İstemiyorsun. İstemiyorsun öyle mi? Sırf sen istemediğin için ben onca emeğimi çöpe mi atayım yani?"

Hamza Mahir'in hala bilgisayardan yüzünü çevirmemiş olmasıyla sınırları iyice bozulan Bahar pek de kibar olmayan bir şekilde ekranı çat diye kapattı.

"Anlaşılan senin için konuşmaya dahi gerek olmayan bir konu Hamza Mahir bey ama benim bu yaşıma kadar ki tüm emeklerimden, gecelerimden, gündüzlerimden bahsediyoruz!"

"Yarın oraya gideceğim ben. İzin almıyorum, haber veriyorum!"

Hışımın yanından gideceği sırada adamın koluna sarılan eliyle durmak zorunda kaldı.

"Sakin bana arkamı dönüp gitme!" diye tısladı Gümüşpala.

"Söylediğim onca şey boşuna değil mi? Tek derdin kendinsin. Sen ve senin yüce varlığına duyulması gereken saygı!"

Çok sinirlendiği zamanlarda istemeden gözlerinden yaşlar akmaya başlayıveriyordu.

Kendisiyle ilgili en sevmediği huyuydu. Bir halt varmış gibi doluveriyordu bu gözler!

"Çek elini gideceğim." Sesi de öfkesinden nasibini almış şekilde titrek çıkıyordu.

"Kendi isteğinle burada kalmak isterken çalışmana izin vereceğimi düşündün mü harbiden sen?"

Gümüşpala kendini sakın tutmaya çalışıyor gibiydi.

"Ben o an ilerisini gerisini düşünmeden cevap verdim sana. Kafamda herhangi bir şeyi tartmadan istedim ama görüyorum ki senin için hesap kitaptan öteye bir şey yok!"

Adamın söyledikleriyle o kadar üzülmüştü ki daha fazla konuşmak istemedi Bahar. Sırf kendisi kalmak istiyorum dediği için koşulsuz şartsız her şeyi kabul etmesini bekliyordu adam.

Halbuki dememiş miydi gitmek istersen bile göndermem diye?

Ne yani durum öyle olsaydı şuan yüzüne vurulmayacaktı ama duygularını açıktan yaşadığı için miydi tüm bunalar?

Resmen teslimiyetini kendisine karşı silah olarak kullanıyordu.

En çok da bu ezmişti Bahar'ın kalbini.

Gümüşpala tek kelime etmeden kızın yüzünü uzunca bir süre süzdükten sonra kolunu bırakıp kapıyı da çarpıp çıkıp gitmişti.

Bütün gün heyecanla yemekler yapıp, gelsin diye yolunu gözlediği adam kalbini parça parça edip gitmişti.

Ağır hareketlerle yukarı çıkan Bahar, zar zor ihtiyaçlarını giderdikten sonra odanın ışığı kapatıp buz gibi yatağa yatmıştı.

Hamza Mahir'in duvarlarına çarpmaktan artık çok yorulmuştu.

En ufak bir karşı koyuşunda adamın buz gibi tavır takınmasına, sanki daha biraz önce sarmaş dolaş değillermiş gibi aralarına sıradağlar koymasına aşkla dolup taşan kalbi dayanmıyordu.

Ağlayarak uykuya daldığında gece yerini güne bırakmak üzereydi ve kocası tüm gece eve dahi gelmemişti.

Bölüm-23

Keyifli okumalar♥

Eleni hanımın sahibi olduğu butik otel şeklinde dizayn edilen üç katlı yapının bahçeye açılan zemin katı senelerdir meyhane olarak pek çok müşteriye hizmet vermekteydi.

Mekanın daimi üyelerinden olan Yiğit Ali ve Nejat bir büyük açtırmışlar karşılıklı içiyorlardı fakat ortama büyük bir sükunet hakimdi.

Normalde perşembe günleri açmazdı Eleni hanım meyhanesini ama söz konusu bu iki genç adam olunca seve seve hizmet ederdi.

İkisinin de yıllar içinde kendisinde oluşan hatırları bambaşkaydı ama her şeyden önce Gümüşpala'nın kardeşim dediği adamlardı ve bu hepsinden önemliydi.

O her zaman için şeref konukuydu.

Hamza Mahir geldiği zaman Eleni yirmilik kızlar gibi heyecanla koşturur türlü türlü mezeler hazırlar en özel masayı kurardı.

Aslında otuzlu yaşlarının sonunda olmasına rağmen dipdiri ve de uzun fiziği, beline kadar uzanan siyah gür saçlarıyla oldukça dikkat çekici bir kadındı.

Yaklaşık on yıl önce kocasından boşanmış Yunanistan'dan gelip İstanbul'a yerleşmiş ve bu oteli açmıştı.

Oldukça uzun zamandır işini özenle yapıyor seçkin müşterilere hizmet veriyordu mekanında.

Yiğit Ali bu gece, Nejat'ın daveti üzerine gelmişti buraya fakat görünen o ki konuşacağı falan yoktu.

Hali hal değildi ama ne olduğuna dair bir fikri de yoktu adamın.

İlk kadehlerini içip ikincileri doldururken Yiğit Ali dayanamayıp sordu.

"Anlatmaya tahminen ne vakit başlarsın ortak?"

Kadehinden başını dalgın dalgın kaldıran Nejat anlamazca sordu.

"Neyi?"

Yiğit Ali'nin asabını bu herif çok kolay bozuyordu.

"Lan derdini anlatmak için çağırmadın mı sen beni dingil?"

Nejat umursamazsa cevapladı.

"Yoo"

Anlaşılan bu gece bir hayli çetrefilli geçecekti Yiğit Ali için.

"Olum ne demeye kaldırdın beni o zaman ateş parçasının koynundan?"

Ağzına peynir parçası atan Nejat'ın son cümlesiyle Yiğit Ali şirazedten çıkmıştı.

"İçeriz diye"

Hasbinallah çeken adam son bir sabırla kendine hakim olmayı başardı.

Başardı başarmasına da Nejat kadar ketum insan da gerçekten zor bulunurdu.

"Kardeşim belli var bir derdin. Yetmedi mi lan senelerdir içine attığın her derdini? Yalnız kalmak istememişsin belli ki çağırdın geldik. Anlat işte aminakoyayım bir kere de ağzından taşsın artık şu sıkıntın"

Yiğit Ali'nin haklı olduğunu bildiği için sıkıntılı bir nefes verdi Nejat.

"Nasıl anlatayım bilmiyorum ki kardeşim neresinden tutsam elimde kalıyor."

Adamın gerçekten sıkıntıda olduğu belliydi.

"Sen başla tutarız bir yerinden."

Bir süre konuya nerden başlayacağını tartan adam en kilit yerden girmeye karar vermiş olacak ki direkt söyledi.

"Leyla"

Yiğit Ali'nin içtiği rakı boğazında kalmıştı, son anda toparlanabildi.

"Yuhh oğlum direkt söyle dediysek bodoslama gir de demedik!"

Nejat ve bir kadını dert etmek bırakın aynı cümlede geçmeyi komşu sayfalarda bile yer almazdı.

Adamın haklı şaşkınlığı da bu yüzdendi.

"Susacaksan anlatacağım!"

İçinden bilmem kaçınıcı kere hasbinallah çeken Yiğit Ali tek bir kelime daha etmedi.

"Dün Rüştü'nün yeni otelin açılışına gittim.

Ulan ne işim var benim orada?

Öyle bi ısrar kıyamet çağırdı görsen hayat memat meselesi. İyi dedik gidelim zaten abiye borcu boyunu aşmış hem de görünmüş olurum bi diye düşündüm.

Neyse mekan güzel olmuş derken elime tutuşturdu bir oda kartı pezevenk ya pezevenkliğini yapacak. Hata benim kabul eden siktiğimin aklında."

Durup rakısından büyük bir yudum aldı ve devam etti.

"Ulan dedi ki yenilerden ama işini bilir. Ne bileyim evveliyatını siktiğimin herifinin el değmemiş kızı yatağıma vereceğini."

Soluksuz dinleyen Yiğit Ali anlatılanlarla deyim yerindeyse dumur olmuştu.

"Lan belki de o kadar masum değildir bir tek içine almamıştır olamaz mı? Sen de bilirsin var öyle tipler."

Adam kesin bir dille reddetti.

"Olamaz!"

Aniden öfkelenen Nejat'a anlam veremeyen adam üsteledi.

"Ne var oğlum nereden bileceksin?"

İşin aslı bilerek gidiyordu üstüne.

"Eminim diyorum lan neyini kurcalıyorsun Anlamayacak adam mıyız?"

Nejat da öncesinde kızın kendisine bir çeşit fantezi yaptığını o yüzden ilk defa erkek gören bir kadınımış gibi davrandığını düşünmüştü. Onun rolüne ayak uydurmuş hatta tavırları hoşuna bile gitmişti ta ki gerçeklerle burun buruna gelene kadar.

Kızın numara yapıp yapmadığını anlamak için de gece boyunca fazlaca üzerine gitmişti.

İkna olduğu andan beri de cinsellik konusunda sıfır olan kıza tüm gece yaşattıkları için hayvan gibi pişmanlık duyuyordu.

"Ne yaptın peki kızı orada mı bıraktın?"

Kardeşinin bu düşünceli hali Yiğit Ali'nin de canını sıkmaya yetmişti.

"Kadıköy'deki evde."

Kafasını kaldırıp soru dolu gözlerle karşılaşınca devam etme gereği duydu.

"Ne bileyim abi ilerisini gerisini düşünmedim. Tek bildiğim pezevenk Rüştü'ye kızı bırakmayacağımdı zorla tuttum kolundan götürdüm eve bizim çocuklardan ikisini de diktim kapıya. Sabahtan beri çıkarın beni diye inletmiş evi zaten. "

Yiğit Ali'ye göre Nejat kızdan bir hayli etkilenmişti.

Neticede istese kızı çok kolay göz önünden kaldırırdı ama tutup evine kapatmıştı.

"Kardeşim sen bu kıza tutuldun mu yoksa?"

Duygusal her türlü konuya baştan muhalefet olan Nejat anında reddetti.

"Saçma sapan konuşup asabımı bozma benim!"

Aşırı tepki vermesi bile gerçeği apaçık ortaya koyuyordu.

"Oğlum kimmiş kimin nesiymiş onu öğrenseydin bari."

Elbette Nejat da sabahtan beri bunu araştırmakla meşguldü.

"Babası Urfalı, annesi Türkmen asıllı. Adam uzun yol şoförüymüş kadınla büyük ihtimal o sırada Suriye'de tanıştılar.

Bir çocukları olmuş anlaşılmamışlar. Adamın yola gittiği bir gün kadın tası tarağı toplamış, çocuğu da almış koymuş gitmiş, izini kaybettirmiş.

Kız da geçen sene savaşta annesi ölünce yapayalnız kalmış. Rüştü gibi bi pezevenğin eline düşmüş işte sınırdan geçirip Türkiye'de çalıştırmak için getirmişler."

İnsanın başında ailesi olmayagörsün tüm pisliklerin dikkatini anında çekiveriyordu.

Zavallı kızın yirmi iki yaşında başına gelmeyen kalmamıştı.

Aç susuz yollarda telef olduğu yetmezmiş gibi bir de kadın tacirlerinin eline düşmüş, güzelliğinin kurbanı olmuştu.

Babasını bulma umuduyla geldiği Türkiye'de hayatın tokadını bir kere daha yemişti.

Nejat gibi delikanlı bir adamla karşılaşması belki de en büyük şansıydı henüz kendisi bilmesede.

"Ulan şerefini siktiğimin Rüştüsü"

Yiğit Ali anlatılanlara çok sinirlenmişti.

"Ee ne yapacaksın kızı babasına mı vereceksin?"

Bu sorunun cevabını Nejat bilmiyordu ki cevaplasın.

Gönderme fikri bünyesinde acayip sinir yapıyordu bir bildiği oydu.

O sırada meyhanenin kapısı açıldı ve içeriye Hamza Mahir girdi.

"Selamın aleyküm"

Ağabeylerini akşamın geç saatinde burada beklemeyen iki adam şaşkınlıkla ayaklandılar fakat Gümüşpala el işaretiyle kalkmalarına mücadele etmedi.

"Aleyküm selam. Hoşgeldin abi"

Başıyla selamlarını alan adam masadaki yerine oturdu.

"Bizi çağırmak yok mu aslanım artık?"

Soru tekil fakat muhatabı çoğuldu.

"Estağfurullah abi artık akşamları sen pek çıkmayınca"

Konuşan Yiğit Ali'ydi.

Ardından hemen ağabeyinin bardağını doldurdu.

Gümüşpala'nın suratı açıktan açığa sirke satıyordu. Tek seferde boşalmıştı kadehi. Anlaşılan bu gece herkes dertliydi.

"İyi misin sen abi?"

Psikologluk yapma işi de bizzat Yiğit Ali'ye düşmüştü.

Yalnız bu defa ki hastası çok daha zorluydu.

Konuşmuyordu.

Saatler geçerken bir ara yanlarına Eleni uğramıştı.

Hamza Mahir'i görmüş olacak ki üstüne başına çeki düzen verip öyle gelmişti. Aksanlı Türkçesiyle Gümüşpala'ya yukarıdaki odasını hazırlatıp hazırlatmayacağını sormuş aldığı olumsuz cevaba bozulsu da belli etmeden yanlarından ayrılmıştı.

Her zaman böyleydi onların araları.

Hamza Mahir istediği sürece Eleni onun yanında olabiliyordu.

Adam hiçbir zaman kadının kendisini sahiplenmesine izin vermemişti ama Eleni tüm bunları sorun haline getirip Hamza Mahir'i kaybetmek istemiyordu.

Nadir de olsa yaşadıkları özel anlarla avunmak durumunda kalıyordu.

Birkaç gün önce duyduğuna göre bir süredir genç bir kızla aynı evde yaşıyordu fakat görünen çabuk sıkılmıştı ki bu gece buradaydı.

Yakın zamanda nasıl olsa gözü tekrar kendisini görürdü.

O zamana kadar Eleni sabırla bekleyebilirdi.

Bir vakit Gümüşpala'nın isteği üzerine ortamı Ahmet Kaya'nın bariton sesi sarmış sonrasında zaten kimsenin içinden konuşmak dahi gelmemişti.

Üç adam da kendi kabuğuna çekilmiş gecenin geç saatlerine kadar içmişlerdi.

Bahar nerdeyse sabaha karşı uyuyabildiği için öğleye doğru uyanmıştı.

Hiçbir şey olmamış gibi yatağından kalktı seri hareketlerle banyoya girdi kısa bir düşün ardından kıyafetlerini giyinmek için odaya girdi.

Konya'dan gelirken yanına aldığı bebek mavisi tonlarında düz kesim mini eteğini, üzerine de içinde aynı şekilde bebek mavisi ve uçuk pembe tonlarında çiçekler barındıran beyaz gömleğini giydi.

Düz beyaz sneakerlarıyla hem spor hem de oldukça şık görünüyordu genç kız.

Yaz kış mutlaka kullandığı güneş kremi de sürdükten sonra hafif göz makyajını pembe tonlarında allık ve rujuyla tamamladı.

Suyunu aldığı saçlarını öylesine bırakmış dalga dalga sırtına dökülmüşlerdi.

Yaptığı her şeyi mekanik hareketlerle yapıyor sanki beynine düşünmeyi yasaklamış gibi davranıyordu ve yüzünde tek bir mimik dahi oynamıyordu.

Çantasının içine gerekli evrakları koydu. Telefonunu ve bir miktar parasını da içine atarak odadan çıktı.

Aşağı indiğinde ortalık her zamanki gibi bir hayli sessizdi. Mutfığa girerek kendine kahve koydu. Hazır vaziyetteki kahvaltı masasına oturup karnını doyurmaya başladı.

Sanki her zaman bu kadar özenle kahvaltı yaparmış gibi tereyağlı ballı ekmeğine kadar her şeyden yedi.

Yaklaşık olarak yarım saatlik bir kahvaltının ardından bulaşıklarını toparlayıp dişlerini fırçalamak için yukarı lavaboya çıktı.

Aynada aksi görünen kişi tanıdık fakat bir o kadar da uzaktı kendine.

Buz gibi bakıyordu gözleri.

Kendine düşünmeyi yasaklamış, bir robot gibi davranıyordu.

Bazen düşünmeyi ve kafa yormayı redderdiniz çünkü beyninize o izni verdiğiniz an bir karadeliğe kapılıp giderdiniz asla sonu gelmeyen düşünceler zincirinde kendinizi kaybederdiniz.

Bazen ağlamayı redderdiniz çünkü bir başlasanız asla duramayacağınızı bilirdiniz.

Gözlerinize ağlamayı yasakladınız ve komuta karşı çıkmaya kalktığı anda avuç içilerinizde tüm tırnaklarınızın keskin acısını hissederdiniz.

Kesin bir dille tüm vücudunuzu uyarmak için.

Bahar'ın da şuan ki ruh hali bundan farklı değildi otokontrolünü elinde tutabilmek için direniyordu.

Aynaya bakmaya daha fazla tahammülü yokmuş gibi ellerini kurulayıp aşağı indi.

Kapıyı açacağı sırada aklına gelen şeyle olduğu yerde kaldı.

Hamza Mahir geldiği ilk gün telefon ve tabletinin yanı sıra kimliklerine de el koymuştu. Kimliği olmadan kim kendisini ciddiye alıp kaydını yapardı ki?

Tam bir yola başkoymuş ilerlerken önüne türlü türlü engellerin çıkması da tahammül sınırlarını çok zorluyordu.

Tek laf etmeden çantasını salondaki koltuğa koyup, büyük bir kararlılıkla kimliğini aramaya koyuldu. Önce yatak odasındaki tüm çekmecelere sırasıyla baktı hatta banyodaki çekmecelere bile bakmıştı ama bu odada yoktu kimlik kartı.

Şayet bu evde bir yerlerdeyse ki Bahar başka bir yere götürüldüğü düşünmüyordu muhtemelen çalışma odası olarak kullandığı iki odadan birindeydi.

Zemin kattaki büyük çalışma odasına girdi. On beş dakika içinde bakmadığı yer kalmamıştı fakat yok bulamamıştı!

Bir ihtimal küçük olandaydı ama oraya da ayakları geri geri gidiyordu.

El mahkum odanın kapısını açtığında geçen gece yaşadıkları aşk dolu anlar kuşatmıştı etrafını.

Gözü üçlü koltuk, çalışma masası ve sandalye arasında gidip gelirken iradesine ilk çentik de tam olarak burada atılmış oldu.

Odanın ortasına doğru ilerledi konsantre olmakta ne kadar zorluk çekse de hedefine odaklanmaya çalıştı.

Kalın kalın kitapların yer aldığı kütüphanenin raflarına bakınmaya başladı. Mevcut tüm çekmeceleri hızlı hızlı açıp kapatırken umudunu kaybetmemeye çalışıyordu.

En son masanın kendi çekmeceleri kalmıştı en alttakini çekti önce.

Kendisi saklasa en üste koymazdı. Herhalde Hamza Mahir de koymamıştır derken geriye kalan yalnızca üst çekmece olmuştu.

Öylesine açtığı çekmecede kimliği kendisine göz kırpyordu!

Uyandığından beri ilk defa bir duygu belirtisi görüldü yüzünde.

Hemen kimliği eline aldı fakat kimlik bir kutunun üzerinde duruyordu.

Önce aldirmayıp çekmeceyi kapatacak gibi olduysa da merakına yenilip ahşap kutuyu çıkarıp masanın üzerine koydu.

Kutunun arka tarafından aynı renk ahşaptan üzeri gümüş işlemeli bir çerçeve çıktı.

Genç bir kadına ait bir fotoğrafı bu.

Bahar'ın uzun uzun incelediği fotoğraftaki kadın ne kadar genç ve güzelse fotoğraf da bir o kadar eskiydi.

Vesikalık bir fotoğrafın büyütülmüş haliydi ve Allah için çok güzel bir yüzdü, eski yeşilçam aktivistleri gibiydi.

Genç kızın fotoğrafın kime ait olduğuna dair elbetteki bir fikri vardı.

Tahminine göre Hamza Mahir'in annesi Narin hanıma aitti bu kare.

Babası gibi bencil, kimseyi düşünmeyen bir adamı bile dize getirmiş, aşkından gözünü kör ettirmiş bir kadındı Narin hanım.

Elbetteki onu suçlayamazdı neticede bir gün olsun babasına yüz vermediğini bizzat kendi kulaklarıyla duymuştu.

Bu hastalıklı aşkın en büyük zararını da yine kendisi görmüştü kadıncağız.

Yine de içinde bir yerlerde kendi annesine yapılan haksızlıklar yüreğini parçalıyordu.

Babası şayet Narin hanıma aşık olmasaydı belki de bu kadar kötüleşmezdi, belki de annesine daha iyi davranırdı yada annesi sevgi gören bir kadın olur hayata daha sıkı tutunurdu.

Bahar tabiki de biliyordu kimse bir saniye bile fazladan yaşamazdı bu hayatta ama eğer babası annesini sevseydi belki de en azından baba sevgisi alarak büyüyen bir çocuk olurdu.

Bu kadar yitik olmazdı.

Son kez fotoğrafa bakıp yerine koydu.

Masanın üzerine çıkardığı ahşap kutuyu da tekrar eline aldığı sırada gözüne gümüş rengi asma kilit takıldı.

Hamza Mahir bu kutunun içindeki her neyse başka biri tarafından görülsün istemiyordu.

İyi de zaten bu odaya kendisinden başka kimse girmiyordu ki. Bir iki sefer de Bahar girmişti o kadardı.

Demek ki o kadar önemli bir şey vardı kutuda. Acaba neden kasaya koymamıştı?

İçinde ne olduğuna dair beyni hızla fikirler üretirken aklına giyinme odasında bulunduğu anahtar geldi. Olabilir miydi?

Kutuyu yerine koyup çekmeceyi kapattı. Bu işi sonraya da bırakabilirdi şuan çok daha önemli bir durum vardı.

Koşar adımlarla salondaki çantasını alıp kimliğini de içine attı ve kapıyı açtı.

İki tane çam yarması adamların burunlarına geldi.

Adamlar hemen aralarındaki mesafeyi artırarak başları yerde bekliyorlardı.

Bahar'ın dışarı çıkacağını anladıkları anda birisi sordu.

"Bir isteğiniz mi var yenge hanım?"

Bahar zaten bu işin kolay olmayacağını pekala biliyordu.

"Bana bundan sonra Bahar hanım diyeceksiniz"

Burnundan kıl aldırmadan konuşuyor, psikolojik olarak üstünlük kurmayı hedefliyordu.

"Siz nasıl isterseniz efendim."

Karşıdan gelen Ferit'i gördüğünde aralarındaki istihbaratın hızına şaşırmadan edemedi genç kız.

"Yenge hayırdır bir şey mi oldu?"

Ferit yirmili yaşların sonunda, bu evdeki erkek standartına uygun kalıbıyla oldukça yakışıklı bir adamdı.

Diğerlerinden ayrılan yanı ise daha temiz yüzlü ve kibar olmasıydı. Bu durum adamı terslemek durumunda olan Bahar'ı zorluyordu.

"Ne zamandan beri sana hesap veriyorum ben Ferit?"

Adam bir anlık tereddütle toparlandı.

"Estağfurullah yenge o anlamda söylemedim."

Genç kız kollarını önünde kavuşturmuş direkt adama bakıyordu.

"İyi, şimdi çekilersen gitmek istiyorum!"

Bahar'ın olay çıkaracağını anlayan Ferit içinden olacaklar için sabır dilemeye başlamıştı.

"Yenge özür dilerim ama abinin izni olmadan bir yere götüremeyiz."

Bahar kapıdan bir adım daha öne çıkarak konuşmaya başladı.

"Zaten sizden bir şey istemiyorum. Kendim gideceğim."

Anlaşılan arazi çıkışıyla ev adasındaki mesafeden bir haberdi.

"Yenge, çıkış kapısı yürüme mesafesinde değil. Hadi yürüdün diyelim şehir merkezine giden bir tane taksi bulamazsın etrafta. Abi faktörünü benim sana söylememe gerek bile yok diye düşünüyorum."

Kapıya kadar yürümeyi başırırsa taksi çağırıp gidebilirdi? Buranın adresini bilmiyordu evet ama pekala konum yollayabilirdi öyle değil mi?

"Söyleyeceklerin bittiyse çekilebilirsin Ferit"

Melek gibi kız ağabeyinin yanında dura dura racon keser olmuştu.

Pembe çiçekli gömleğiyle olacak iş miydi şimdi yani? Olan hep Ferit'e oluyordu.

"Yenge şimdi gelirler zaten Allah aşkına niye böyle yapıyorsun hem kendini hem beni ateşe atıyorsun?"

Bahar da biliyordu bu işin sonunda Ferit'in de paparayı yiyeceğini ama elinden bir şey gelmiyordu maalesef.

Hiçbir şey demeden yürümeye başladı.

Arkasında bıkkınca bir soluk veren Ferit'i bırakarak.

Doğru tarafa doğru yönelmiş olmak için içinden dua ediyordu. Aksi türlü çok acayip rezil olurdu doğrusu.

Evden çıkalı yaklaşık on dakika olmuş ev epeyce geride kalmıştı. Asfaltlanmış bir araba yolu dışında her yer çamlıktı.

On dakika kadar daha yürümüş işin açıkçası yorulmuştu ama hala bahçenin sonunu görebilmiş değildi.

Yandaki araba yolundan gelen sesle başını çevirdi Bahar.

Yanına doğru yanaşan arabaya baktı. Araç durduktan sonra içinden çıkan adam kendisine doğru seslendi.

"Yürüyüş için yanlış kombin bence"

Gözlerini deviren genç kız "Hiç günümde değilim Yiğit Ali git başımdan." diye söylendi.

"Yine şiddetli geçimsizlik başgöstermiş herhalde sizin evde"

Ayakta dikilmekten iyice yorulan Bahar oturmak istiyordu ama kısacık eteği yüzünden oturamıyordu.

"Şiddetli geçimsiz olan senin abin"

Kızın lafı üzerine gülen Yiğit Ali bir taraftan takımının ceketini çıkarıyordu.

"Valla ben daha çok şiddetli bir durgunluk gördüm sabaha kadar meyhanedeydik."

Ceketi kıza uzattı

"Yorulmuşsun belli al şunu ört bacaklarına da otur hadi."

Bahar ceketi mahcupça alarak teşekkür etti ve oturdu.

"Beter olsun! Ayrıca ben hiiii zannetmiyorum ki bana üzölsün. Başka bi şeye takılmıştır o."

Yiğit Ali de kızın yanına oturdu.

"Sen de saf mısın nesin sana verdiği değeri görmüyor musun?"

Adamın lafına bozulan Bahar devamında söyledikleriyle içten içe mutlu olsa da belli etmedi kızgınlığı ağır basıyordu.

"Aman ne değer ne değer gözlerim yaşardı! Bana abini savunup duracaksan git başımdan"

Terslediği yetmezmiş gibi bir de ters ters bakıyordu adama.

"İyi hazır ortalıkta yok birlikte saydıralım madem"

Yiğit Ali'nin sözlerine gülen Bahar biraz da olsa gevşemiş hissediyordu. Birileriyle sohbet etmek, özellikle Yiğit Ali'yle, iyi gelmişti.

"Değer veren insan, değer verdiği kişiye özellikle saygı göstermez mi ama? Ben kötü bir şey istemedim ki asistanlık kaydımı yaptırmak istedim ne var bunda Yiğit Ali? Bu

benim mesleğim ve benim için gerçekten önemli. Güzelce konuşmaya çalıştım ama o kadar umursamadı ki bu asla değer vermek olamaz."

Sonuna doğru git gide sesi incelmışti.

Yiğit Ali biraz önceki esprili halinden sıyrılmış ciddiyle konuşuyordu.

"Bak abimin sana sevgi ve saygı duyduğundan benim hiç şüphem yok. Çocukluğumdan beri bu adamın yanındayım bırak da biraz olsun tanıyayım değil mi?"

Yönünü iyice kıza doğru çevirmiş bir ağabey edasıyla konuşuyordu adam.

"Sen bizim camiamızı bilmezsin öyle iki internet haberi görmeyle tanıdın mı yani bizi? Ne var bakma bana öyle maviş maviş, meraklı farenin tekisin elbetteki araştırdın hepimizi.

Bu adamın dostundan çok düşmanı var. Seni öyle halka açık bir yere nasıl göndersin? Hadi dedik kimsenin gözü Gümüşpala'nın kadınına zarar vermeyi yemez, yolladı seni. Aklın kesiyor mu ki sıradan bir asistan-öğretim üyesi ilişkin olsun orada?

Sen Konya'da evden okula büyüdüğün için bilmezsin ama İstanbul'da Hamza Mahir Gümüşpala adını cümle alem bilir. Gittiğin yerde herkes diken üstünde olacak sen rahat edebilecek misin?"

Soluklanıp konuşmaya devam etti adam.

"Daha iki üç gün önce magazin sayfalarında adın çıktı diye ağlamadın mı sen? Boşuna mı sildirdim onca haberi ben? Şu adama az biraz zaman ver be kızım olaylar yatışsın önce."

Bahar başını önüne eğmiş elleriyle oynuyordu.

Yiğit Ali'nin zaman demesi üzerine başını kaldırıp itiraz etti.

"İyi de benim kayıt sürem dolduktan sonra ne anladım ben bu işten?"

Yiğit Ali kocasının gücünden hala bir haber olan kıza güldü.

"Ohoo sen şimdi bana siktiri boktan bir kayıt tarihi için mi itiraz ediyorsun?"

Başka zaman olsa küfür etmesi konusunda detaylıca bir nutuk çekerdi Bahar ama şuan işler tam tersiydi ve itiraz edemiyordu.

Sürekli şen şakrak gördüğü Yiğit Ali'nin başka bir yüzüyle karşılaşmıştı Bahar.

"O ne demek şimdi?"

Adam bir taraftan ayağa kalkarken diğer taraftan Bahar'a açıklama yapıyordu.

"Evrak kürek işleri senin takılacağın şeyler değil demek. İsteddiği zaman istediğin bölüme yerleştirir seni kafana takma sen."

Sonrasında kıza elini uzatıp onu da ayağa kaldırdı. "Hadi bakalım şimdi doğru eve."

Bahar bir taraftan itiraz etmek istese de diğer taraftan Yiğit Ali'nin söylediklerini haklı buluyordu.

Kayıt tarihi problem olmaz deseydi Bahar zaten bir müddet daha bekleyebilirdi ama asıl kızdığı hiç umursamaması ve direkt kestirip atmasıydı.

Bu iş elbette ki burada kalmazdı ama şuan akıllıca davranıp eve gitmeyi kabul edecekti.

Yiğit Ali'nin aracına doğru yönelen kız, adamın kendisini eve bırakmasına müsaade etmiş oldu.

Eve geldiğinde üzerini değiştirip bir müddet oyalandı. Akşamüstü bir şeyler atıştırıp film izlemeye karar verdi. Belki biraz kafası dağılırdı.

Güzel bir romantik film izleyip gerçeğin kasvetinden kurtulacaktı çünkü gerçek hayatta doyasıya romantizm değil bir kzle hayat mücadelesi yaşıyordu.

Tam filmi açtığı sırada odanın kapısı da açıldı.

Yaklaşık yirmi dört saat önce çıkıp giden Hamza Mahir bey teşrif etmişlerdi.

Adamın odaya girdiği andan itibaren bu mesafeden bile kokusunu alabiliyordu sanki.

Nabızı istemsizce hızlanıyor bu durum kendisine de sinirlenmesine yol açıyordu.

Kafasını kaldırıp bakmayı reddetti Bahar.

Ne olursa olsun dirayetli duracak yaptığı saygısızlığı es getirmeyecekti.

İçeriye doğru adımlayan adam l koltukta oturan kızın hemen yanına oturdu.

Bahar'a göre şuan tepkisi ölçülüyordu. Gerçi sabrı da olabilirdi yada dayanma gücü falan.

'Hadi bakalım işte başlıyoruz 'diyen kafa sesini susturmaya çalışırken zor da olsa filme odaklanmaya karar verdi.

Bölüm-24

Keyifli okumalar♥

Bahar yanındaki adamın varlığını yok saymaya çalışarak başlattığı filmi izliyordu.

Buraya gelmeyeceğini varsayıp güzel bir aşk filmi açmıştı fakat yanındaki adamın bu yoğun varlığıyla duygu ve aşk dolu sahnelere nasıl odaklanılıp izlenilirdi tereddüt etmeye başlamıştı.

Film zengin bir ailenin kızı Allie ile yaz tatili için gittiği kasabadaki karnavalda tanıştığı oldukça mütevazı bir hayat süren Noah'ın büyüğü aşkını konu alıyordu.

Hayattaki tek odağı eğitim olan ve dış dünyadan bir haber yetişen kızı bir anda kendine benzetmişti Bahar.

Tamam kızın ufak tefek olması da bir etkendi ama bunu öldürsen yüksek sesle söyleyecek değildi.

Gözünün altından yanındaki adama bakıyor açıkçası merak ediyordu yaklaşık on dakikadır çıt çıkarmadan oturup kendisiyle birlikte filmi izliyordu.

Hamza Mahir ve romantik bir film izlemek olacak iş değildi.

Öpüşme sahnelerini bile birlikte izliyor olmak yeterince utanç vericiyken şuan ki sahnenin müstehcenliği karşısında Bahar utançtan nefes dahi almıyor hiç kıpırdamadan duruyordu.

Acaba onlar da dışarıdan böyle tutkulu mu görünüyorlardı?

İki genç aşığın her yakınlaşmalarında adamın yakıcı bakışlarını vücudunda hissediyordu.

Sürekli dudaklarına bakıldığını hissetmesi kafayı yavaştan sıyırdığının göstergesi olabilir miydi?

İşin aslı utandığı şey sevişme sahnesi olduğu kadar kızla oğlanın ilk deneyimlerinde kızın asla susmadığı için eylemi bir türlü gerçekleştiremedikleriydi.

Sahne o kadar bilindik ki aklına gelenlerle kulaklarına kadar kızaran genç kız, Hamza Mahir'in alaylı sorusuyla film seçimine lanet ediyordu.

"Tanıdık geldi mi?"

Dünya üzerinde çekilmiş binlerce film varken konuşmaktan sevişemeyen kız sahnesini nasıl denk getirdin sahi Bahar?

Adama karşı zaten öfke doluydu bir de böyle damarına basıyordu.

Cevap vermeden filmi izlemeye devam etti. Hoş cevap verse ne diyecekti ki sanki sesi içine kaçmış gibiydi şuan.

'Aa evet ben de telaştan ve korkudan sürekli konuşup en özel anlarımızın ilkinin içine limon sıkımtım. Allahtan sen bu oğlan gibi pes etmek yerine tüm sabrınla vuslata erdirmiştin bizi mi diyecekti?'

Yok artık daha nelerdi!

En iyisi susmaktı.

Dolu dizgin aşklarını yaşayan iki geç, kızın annesinin oğlanı ailelerine yakıştıramaması nedeniyle ayrı düşmüşlerdi.

Anne ve babasıyla birlikte apar topar şehre gitmek zorunda bırakılan Allie aşkına veda bile edememiş, ortak arkadaşlarına yalnızca Noah'a onu sevdiğini iletmesini syleyebilmişti.

İki gündür fena halde canı yanan Bahar için bu sahne fazlasıyla ağır gelmiş olacak ki Hamza Mahir'e çaktırmadan hızlı hızlı yanaklarını siliyordu.

Bu kadar aşık iki insanı ayırmak vicdansızlık değil miydi?

Hele ki böyle güzel seven bir erkek bulmanın imkansızlığı dahilinde ayrı düşmeleri haksızlıktı.

"ocuk metaliksiz olunca koydu gitti senin kız?"

Pesti doğrusu!

Bu adam o sahneden anlaya anlaya bunu mu anlamıştı?

Yavaşça kafasını çevirip Hamza Mahir'in gözünün içine baktı.

Uslu konuşmaya başladı sesi gerçekten umutsuza çıkıyordu.

"Sen ne anlarsın ki."

Umursamaz bir tavırla tekrardan filme döndü.

Kızın ardından her gün bir mektup yazan Noah tam üç yüz altmış beş cevapsız mektup postalamıştı annesi tarafından asla kıza verilmeyen.

Devamında ikinci dünya savaşı çıkış oğlan senelerce askerlik yapmış kızla aralarına yıllar girmişti.

Bu geçen sürede kız yeniden entellektüel, zengin,yakışıklı, tam da ailesinin istediği gibi bir adama aşık olmuştu.

"Sen ne anlarsın bilmem de benim anladığım kız oğlanı iyi satışa getirdi."

Hamza Mahir konuşturmak için kıızı özellikle kışkırtıyordu.

Sinirli olduğunu elbetteki biliyordu fakat kendisini haklı gören bir adamın emin duruşu vardı üzerinde.

Gerçi Gümüşpala'nın kendinden emin durmadığı bir anı var mıydı tartışılırdı.

Bir tarafta yeni aşkıyla dolu dizgin gezip eğlenen kız diğer tarafta tesadüfen iki genci görmüş olmanın hezeyanıyla hayata küsen geç adam vardı.

Noah, kıızla ilk birlikte olma deneyimlerini gerçekleştirdikleri, yıkık dökük, virane olmuş ama yüzlerce yıl önceden kalmış devasa malikaneyi satın almış, en baştan tamir etmiş ve kıza söz verdiği gibi beyaz badanalı, mavi panjurlu, deniz manzaralı harika bir yer haline getirmişti.

Tabi oldukça zaman almış gece gündüz kendini bu eve adamıştı. Kıızı sevgilisiyle görmenin içinde oluşturduğu hırsıyla çalışmıştı.

Gündüzleri çalışıyor gecelerini ise genç ve dul bir kadın ile geçiriyordu.

Bu sahneden sonra Bahar dayanamayıp sitem etmeye başladı.

"Aa bu sayılmaz değil mi adam aşkına hala sadık? Erkekler ihtiyaçlarını gidermek amaçlı hoşgörülebilirler ne de olsa! Kız en azından sevdiğini düşündüğü bir adamla birlikte böyle açıktan amacı belli ilişkiler peşinde değil!"

Hamza Mahir kızın hararetli konuşmasını sanki bir şiir dinletisiymiş gibi dinliyordu.

"En büyük aldatma kalbine başkasını almaktır."

Aralarında yok denecek kadar az mesafe vardı fakat Bahar sinirinden bunu farkedecek durumda değildi.

"Adamın onu hiç aramadığını, umursamadığını düşündü. Kendini gerçekten seven, üstelik hoşlandığı bir adamla yeniden bir hayat kurmaya çalışmak mı aldatmak?"

Hamza Mahir her zamanki gibi kestirip atmıştı.

"Ulan bu kadar kolay unuttuysa büyük falan değildir o kızın aşkı."

Bahsi geçen iki kişi Noah ve Allie değil de Hamza Mahir ve Baharmışçasına savunuyorlardı.

İşin aslı birbirlerine laf edebilmek için filmi bir araç olarak kullanıyorlardı.

Önüne hışımla dönen Bahar kendi kendine konuşuyordu.

"Evlenme teklifi aldığında bile Noah'ı düşünen aklına tüküreyim kızım senin. Buldun daha yakışıklısını unut gitsin dön bakma arkana işte! Öyle içten içe ölürsün de kendini bilmez, aşkı bilmez bir Hamza Mahir gelir, adın sevmiyor olur!"

Biri Gümüşpala'ya elinde tesbihiyle oturup aşk filmi izleyeceksin dese muhtemelen 'siktir git' derdi fakat şuan tam olarak yaptığı şey buyken bir de Bahar ile münakaşa etmekten haz aldığı gerçeği ekleniyordu üzerine.

"Bence asıl sıkıntı ne biliyor musun?"

Adamın bariton sesiyle başı yana dönen Bahar Hamza Mahir'in ağzından çıkacak her kelimeyi merakla bekliyordu.

Çok da hevesli görünmemek adına sesini elinden geldiğince umursamaz tutarak sordu.

"Neymiş?"

Adamın bakışları bir an olsun yüzünden ayrılmıyor, kızın bembeyaz kadife teninde dolaşıyordu.

En çok da masmavi gözlerinde oyalanıyordu.

O kadar derinden bakıyordu ki aralarındaki hava iyice ağırlaşmış neredeyse elle tutulacak kıvama gelmişti.

Zaman ve mekan kavramını yitiren Bahar ne kadar süre öyle kaldıklarını bilmiyordu fakat adamın konuşmaya başlamasıyla kendine geldi.

"En baştan kalsaydı adamın yanında senelerce ayrı kalmazlardı ama kıza yeni bir hayata alışmak zor geldi."

Şuan alenen Bahar'a laf mı sokuluyordu?

"Adam kendinden hiç bir fedakarlık yapmak zorunda kalmadı diye haklı mı oldu yani? Sonuçta onun evi, çevresi, yaşantısı hiçbir şekilde değişmedi öyle bedavadan

atmak kolay! O taşın altına elini biraz da adam koyacaktı."

Kollarını birbirine bağlamış hıhlayarak önüne dönmüştü.

Bahar'ın bu atarlı halleri bir taraftan da çok hoşuna gidiyordu Hamza Mahir'in. Hırçın hallerini görmek için bir tık hep fazladan gidiyordu üzerine.

Filmin ilerleyen sahnelerinde evin tadilatını bitiren adam kendinin de karenin içinde yer aldığı bir fotoğrafla gazeteye satış ilanı vermişti.

Gelinlik provası yapan kız tesadüfen gazetede Noah'ı fotoğrafını görmüş ve üzerinde gelinlikle bayılıvermişti.

Ağır bir duygusal çöküntünün ardından soluğu kasabada alan kız adamın evinin yolunu tutmuştu.

Allie'yi hiç beklemeyen Noah ise karşısında kızı görmenin verdiği anlık şaşkınlık ile konuşamamış, kız bir şeyler söylemiş söylemiş ve cevap alamayınca da sinirle arabasına binip geri dönmeye karar vermişti ki tam o sırada olanlar olmuş arabasıyla bahçe çitlerine çarpmıştı.

"Bir ortak özellik daha."

Hamza Mahir'in alaycı sesi Bahar'ın kulaklarına gelirken, kendisini araba kullanırken görmemiş olan adamın nasıl böyle isabetli bir tahminde bulunduğunu düşünüyordu aynı zamanda.

İki genç arasındaki aşk eninde sonunda yeniden alevlenirken ekrana düşen müstehcen sahnelerle Bahar artık elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı.

Bir yandan da kız o kadar güzeldi ki elleriyle Hamza Mahir'in gözlerini kapatmak dürtüsüyle baş etmeye çalışıyordu.

Küs olduğu için eli mahkum ses çıkaramıyordu.

Noah ile ilk sevişmelerinden sonra bunca yıl kaçırdıkları için sitem eden Allie'nin cümlelerinden anlaşıldığı üzere nişanlısıyla böyle bir yakınlaşmaları olmamıştı ve yıllar önce başarısızlıkla sonuçlanan deneyimlerinden sonra ilk defa yeniden Noah'ın kollarındaydı.

"Sen de böyle dedin mi?"

Sesinin titremesini engelleyemeden sordu genç kız. "N-ne dedim mi?"

Hamza Mahir, boynuna doğru iyice yaklaşıp kısık sesle konuşmaya devam ederken Bahar'ın akıl sağlını koruması gittikçe güç bir hale geliyordu.

"Ne büyük bir zevki bilmiyormuşum bu zamana kadar dedin mi?"

Ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuşken ve de avuç içleri böylece terlerken Bahar'ın bir şey demeye mecali varmış gibi soruyordu bir de.

"D-dediysem ne olacak? Vakti geri alamayız ki sonuçta önceki zamanlarımı değerlendirebileyim değil mi?"

Yanındaki adamın birdenbire kasıldığını hisseden Bahar içten içe haz aldı.

Hep mi o kendisini kızdıracaktı?

"Ulan olmamış şeylerle sına beni elimde kalırsın!"

Gümüşpala gerçekten sinirlenmiş görünüyordu.

Biraz önce rahat tavırlarıyla dikkat çeken adam kalkmış yerine kendi öz hali tekrardan gelip oturmuştu.

"Niye sen benden önce klisede rahip miydin?"

Madem konusu açılmıştı Bahar'ın da hesap sormak hakkıydı!

"Tövbe estağfurullah" diyen adam elinde tesbihini çevirmekle meşguldü.

"Et canım et sen bolca tövbe et ihtiyacın var belli."

Bir filmle konu nerelere gelmişti.

Kendileri tartışırken aynı anda ekrandaki iki aşık da kavga etmişler ve kız çekip gitmişti.

"Ben böyle işin de filmin de" derken susup kendini sansürlemek zorunda kalan adam biraz sonra konuşmaya devam etti.

"Benim kadını gidecek ben arkasından el sallayacağım? Bu lavuk da adam değilmiş!"

Büyük bir kafa karışıklığıyla giden Allie, gerçekleri öğrenen nişanlısından olanlar için özür diliyordu.

"Pardon ama kendi iradesiyle giden kimseye zorbalık yapamazsın."

Hamza Mahir arkasına yaslanmış, sağ ayağını sol bacağının üzerine atmış doğrudan karşıdaki ekrana bakarak konuşuyordu.

"İradeyi eline almazsan böyle oyuncak olursun."

Bu adam hayata kesinlikle ilahi bakış açısıyla bakıyordu.

Asla ama asla tekil kişi olmayı kabul etmiyor hep hükmetmek istiyordu.

"Kızı zorbalıkla yanında tutacak yani öyle mi?"

Gümüşpala yavaşça önündeki orta sehpa eğildi, kumandayı aldı ve filmi durdurdu.

"Bu kız değil miydi günlerce oğlanın koynundan çıkmayan?"

Bahar da tüm vücuduyla adama doğru dönmüştü artık.

"İlk aşkıydı o kızın üstelik halen daha unutamayacağı kadar büyük bir aşkla seviyordu."

Sesi kendinden bağımsız bir şekilde yükseliyordu fakat genç kız farkediyormuş gibi görünmüyordu.

"Bok vardı çünkü iki dakikada bu kadar aşık olacak!"

Hayatındaki her şey bu kadar nizamiyken pimi çekilmiş bomba gibi düştü adam kızın hayatına.

Sonrasında da alt üst etti benliğini.

Bu kız şimdi gidip diğer adamlarla evlense bile mutlu mu olacak sanki?

Bir kere artık tamamen farklı biri oldu ve tüm bunların sorumlusu bu adam!

Dışarıda bambaşka bir hayat olduğunu gösterdi madem hiç göstermeseydi kendi dünyasında yaşar giderdi o kız en azından haberi olmazdı.

Öyle adamın tek suçu kızı sevmek palavraları atamazsın sen bana tamam mı?"

Gözünden akan yaşları hırsla silerken birden bire adamın göğsüne doğru çekildi.

"Bırak beni istemiyorum bana saygısı olmayan üstelik gece eve bile gelmeyen bir adamla işim olmaz benim!"

Ne kadar kurtulmaya çalıştıysa da adamın kollarından çıkabilmesi mümkün görünmüyordu. Yine de debelenmekten asla vazgeçmiyordu.

"Çocuklarla meyhanedeydik sabaha kadar, erkenden gelip üzerimi değiştirip çıktım. Sen uyuyordun."

Bahar öfkeyle saydırmaya devam ediyordu.

"Çocuklarla olman gece eve gelmediğin gerçeğini değiştirmiyor. Yok bir de başlarının koynundan gelseydin. Gelseydin o zaman kesseydim senin o şeyini!"

Hamza Mahir artık öğrenmişti Bahar öfkeliyken ne dediğini kesinlikle bilmiyordu.

Normal zamanda şunları söylese başını saklayacak yer arardı. İstemsizce güldü duyduklarına.

"Gülme bir de benim sinirlerimi daha çok bozma! Gülme diyorum bak. Komik mi, ne komik söyle biz de gülelim?"

Mavi gözleri hırsla parlarken adamı parçalamak ister gibi bir hali vardı fakat bu durumdan Hamza Mahir pek de etkilenmiş görünmüyordu.

"Yavrum insan bindiği dalı keser mi?"

Adamın söylediklerini önce algılamakta güçlük çeken Bahar idrak ettiği andan itibaren, Hamza Mahir'in göğsü yumruklarının hedefi olmuştu.

"Terbiyesiz, edepsiz adam bak hala gülüyor arsızsın sen!"

Kızın yumruk halindeki ellerinden birini alıp dudaklarına götüren adam gülmeyi bırakmış oldukça ciddi görünüyordu.

"Barışalım artık"

Bahar küskünce omuzlarını salladı.

"Sen benimle küs olunca ben çok aksi bir adam oluyorum."

Aldığı cevap değişmedi.

"Herkes kötü davranıyorum."

Küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibi seçenekler sunuyordu adam kıza.

"Banane herkes başının çaresine baksın nasıl olsa bana da kötü davranıyorsun!"

Bahar'ın sesi küskün olduğu kadar kırılgan çıkıyordu.

"Kızım sen böyle küsünce çatacak yer arıyorum anasını satayım yapma böyle."

Bahar kendini bile şaşırtacak bir kararlılıkla konuştu

"Bana saygısı olmayan bir adamla işim yok benim."

Burnundan derin bir nefes veren adam da sabrının sınırında gibi görünüyordu.

"Bak güzelim ben senden vazgeçmem öyle hadi istemiyorsan git dememi bekliyorsan çok beklersin."

Genç kız kalbine yumuşamaması için talimatlar vermekle meşguldü.

"Neden vazgeçemezmişsin?"

Hamza Mahir, Bahar her ne kadar itiraz etse de boyun girintisine burnunu sokup bir süre öyle bekledikten sonra konuşmaya devam etti.

"Vazgeçmem değil vazgeçmem. Otuz beş yaşına kadar bu huzuru aradım ben ulan gerizekalı mıyım da kendi ellerimle bırakacam seni!"

Böyle kıymetli itirafları sanki dünyanın en normal şeyini söyler gibi söylemiyor muydu Bahar'ın kalbi her seferinde bir kere daha tekliyordu.

"Madem ben sana huzur veriyorum sen de bana ver."

Cümlesi daha bitmeden adam aniden bir kaşını kaldırıp kıza baktı.

"Ben seni huzursuz mu ediyorum?"

Elbetteki etmiyordu hatta Bahar bu zamana kadar ki kalben en huzurlu günlerini geçirmişti bu evde ama Hamza Mahir anlatmak istediği noktayı bir türlü anlamıyordu.

Daha doğrusu işine böylesi geliyordu.

"Sen benim ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun."

Aynı şeyi tartışıp durmaktan sıkılan adam konuya nokta koyan bir tonla konuşmaya başladı.

"Benden sınırlarım dahilinde her şeyi iste önüne sereyim ama benim gibi bir adamdan istenmeyecek şeyler bekleme güzelim. Boş yere aramıza mesafeler koyma."

Devamında kızın dudaklarını esir aldı.

Cevap vermemekte direten Bahar adamın ısrarlı dudakları ve elleri sayesinde biraz vakit geçtikten sonra kendini bırakmıştı.

Hamza Mahir'in elleri üzerindeki tişörtün eteklerini bulup çıkartacağı sırada Bahar tarafından durduruldu.

"Yapma"

Sesi emirden çok yalvarır gibiydi.

Kızın içindeki çelişkileri gören adam kendini anlayışlı olmaya zorlarken dişlerini sıkıyordu.

Bahar'ın kokusu bile uyarılmasına yetiyordu daha önce hiç tecrübe etmediği bir deneyimdi bu ve iradesi resmen sınıanıyordu.

Zar zor kızdan ayrılıp ellerini saçlarından geçirdi ve bir süre ellerindeki saçlarını sıkarken kendini kontrol altına almaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Tamam güzelim gel filmi izleyemeye devam edelim bakalım." deyip Baharı kollarının arasına aldı.

Bir taraftan da önündeki kumandayı alıp filmi kaldığı yerden devam ettiriyordu. Filmin sonunda ilk aşkını tercih eden kız öfkeyle ayrıldığı yere ellerinde bavullarla geri gelmişti.

Tüm film yaşlı bir adamın, yaşlı bir kadına okuduğu anılardan ibaretti ve bu yaşlı çift Noah ve Allie'ydi.

Kadın tüm bildiklerini unutturan bir hastalığın pençesine düşmeden önce hayatlarını kaleme almıştı.

Yaşadıkları malikaneyi bakım evine dönüştüren adam karısıyla birlikte orada yaşamaya devam ediyordu.

Kitabın sonunda yalnızca kendisini beş dakika kadar da olsa hatırlayan karısı için her seferinde en baştan okuyor adeta tüm anılarını yeniden yaşıyordu.

Final sahnesinde ise sabah bir hemşire yaşlı çifti birlikte yatarlarken ölü bir halde buluyordu.

El ele tutaşarak ölüme dahi birlikte giden bir aşktı onlarınki.

Yaşadığı duygusallıktan zaten epeyce bir sarsılan Bahar kendini durduramıyordu.

Gözyaşları izinsiz akarken bu defa yanakları adamın elleri tarafından siliniyordu.

Aşk çok garip bir duyguydu. Her ne olursa olsun yanında olma isteğini içinde barındırıyordu.

Bölüm-25

Keyifli okumalar ♥

Film biteli yaklaşık on dakika olmuştu ama Bahar halen daha ağlıyordu.

"Bahar?"

Yanağını göğsüne yaslamış, kolları arasında kaybolan kıza seslendi adam.

"Güzelim gözünde yaş kalmadı ağlama artık!"

Kızın ağlamasına üzülen adam kendini heba ettiği için aynı zamanda sinirleniyordu.

Susmaya kararlı gibi görünen Bahar'ın biraz sonra kısık sesi duyuldu.

"Ohoo bu ne ki sen bir de dün gece görseydin beni." deyip adamın kollarından sıyrıldı.

Doğrulup kalkacağı sırada Hamza Mahir tarafından kolundan tutulup durduruldu.

Yüz yüze bakıyorlardı.

"Yapma böyle"

Adamın sesinde garip bir pişmanlık vardı.

Ne kadar sert biri olduğunu bilmesee Bahar neredeyse üzülüyor zannedecekti.

"Yatacağım ben iyi geceler"

Aralarındaki hiçbir şeyi halledemiyorlardı nasıl olsa Bahar da gidip yatardı en iyisi.

"Ne uykusu bu saatte?"

Hamza Mahir'in sorgulayıcı tavrından sıkılan Bahar oflayarak yarım ağız cevap verdi.

"Uykum geldi uyuyacağım Mahir senin için de bir mahsuru yoksa."

Kızın cilveli nazlı, cıvıl cıvıl hallerine alışkın olan adamın bu buz gibi haller hiç hoşuna gitmiyordu.

"Akşam yemeği yemedin, aç uyuma."

Çok da fazla üzerine gidip daha da kırmamak adına olacak ki sesini çıkarmıyordu fakat Gümüşpala da pek sabırlı bir adam değildi.

"Aç değilim ben."

Bahar'ın esas derdi bir an önce Hamza Mahir'in etki alanından çıkıp gitmekti.

Evet çok kızgındı falan ama aralarındaki çekim öfke, sinir falan dinlemiyordu ki her an kendini adamın kollarında bulabilecek olma fikrinden kaçıyordu.

"Bahar çocuk gibi ayak diretme yavrum."

Al işte hep Bahar çocuk oluyordu!

"Ya ne alakası var pardon? Asıl sen ısrarcı yaşlı nineler gibi tutturdun yemek de yemek hayret bi şey ya istemiyorum!"

Bu sırada Hamza Mahir tek kaşı havada ayağa kalkmış kızın üzerine üzerine yürüyordu.

"Demek nine öyle mi?"

Bahar geri geri giderken bir taraftan da laf yetiştirmekle meşguldü.

"Benzetme yaptım benzetme, mecazen yani. Gelme üzerime üzerime! Metafor diyorum ya bak gelme öyle kocamansın zat..."

Sırtı kapıya yaslandığı anda susmak durumunda kalmıştı genç kız.

"Bu adam bana nine demek neymiş gösterir demedin mi bakayım sen?"

Başını kızın kulağına doğru eğmiş fısıldıyordu.

"Ay bayılacağım şimdi bir git Mahir"

Adamı elleriyle iteliyordu bir yandan ama pek etki ettiği söylenemezdi.

Tam o an Bahar'ın bugüne kadar ki bir çok rezilliğini ört bas edebilecek rezillikte bir durum yaşandı.

Karnı guruldadı!

Eş zamanlı olarak Hamza Mahir'in dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken Bahar'ın gözleri kendinden bağımsız bir şekilde adamın muhteşem dudaklarının hareketini izliyordu.

Kızın burnunu iki parmağı arasına sıkıştıran adam yüzünü buruşturarak alayla söylendi.

"Hayatımda böyle berbat bir yalancı görmedim."

Şu güne kadar yalanla dolanla işi olmuştu da sanki Bahar'ın!

"Senin etrafındakiler hep profesyonel yalancı heralde? Üç beş yalan söyledik de sanki bu zamana kadar!"

Tam o anda ikinci bir guruldayışla isyan eden karnı adama kahkaha attırdı.

"Gülme ya ne gülüyorsun? Bak gülme diyorum çok kötü olur!"

Sözleri adamı etkilemezken elleriyle yüzünü kapatan Bahar bu şekilde yok olmaya çalışıyordu.

Kızın sevimli hallerine dayanamayan Hamza Mahir omuzlarından tuttuğu gibi kendi göğsüne çekip sımsıkı sarıldı.

En anlaşılmadıkları zamanlarda bile alakasız bir şey yapıp kendisini sakınleştiriyordu Bahar.

"Senin bu miden evde erzak bırakmayacak gibi ne diyorsun?"

Hala dalga geçen adamın karnına bir şaplak geçirmeyi ihmal etmedi genç kız.

"Yürü hadi yürü doyuralım önce seni."

Bahar'ı öne doğru çekip kapıyı açan adam kızı omuzlarından yönlendirerek önden yürütürken Bahar istemsizce sordu.

"Sonra peki?"

Özellikle anlamamazlığa veriyormuş gibi görünen adam sorusuna soruyla cevap verdi.

"Ne sonra?"

Genç kız salona ulaştıkları sırada durup arkasını döndü adama bakabilmek için.

"Önce doyuralım seni dedin ya işte sonrası mı var?"

Dudaklarına bakarak konuşan adam

"Belki sonrasında da sen beni doyurursun?" dedi imalıca.

Bahar'daki de akıldı da soru soruyordu yani!

"Sen varya sen avucunu yalarsın canım!"

Tekrar arkasını dönüp gideceği sırada adamın konuşacağını anlayan kız işaret parmağını sallayarak geri döndü.

"Tek kelime daha edepsiz laf et bir bakalım noluyor!"

Bahar, Hamza Mahir'in bu zamana kadar gördüğü en haddini bilmez kadındı.

Kendisiyle fütursuzca konuşuyor, karşısındaki adamın kim olduğunu umursamadan tehditler savurabiliyordu.

Bu durum gerçekten tuhaftı fakat bundan daha tuhaf bir durum varsa o da tüm bunların adamın hoşuna gidiyor oluşuydu.

Normal koşullarda etrafında kalıbına güvenen kimseler dahi kendisine bu cesareti gösteremezdi ama bu küçük kadına kendisinden ona asla zarar gelmeyeceği güvenini nasıl vermişse kesinlikle çekinmiyordu.

Esasen hoşuna giden durum buydu.

Bahar her ne olursa olsun güvende hissediyordu. Hamza Mahir kızın gözlerinde bu eminliği görüyordu.

Onun kadını tam olarak böyle olmalıydı.

Gümüşpala'nın kadını, onun gücünü arkasında öyle bir hissetmeliydi ki bizzat Gümüşpala'nın kendisinden dahi çekinmemeliydi.

Bu durum bir çok zaman adamı sinir krizi eşiğine sürüklese de başının dumanı sakinlediğinde her seferinde bu kaniya varıyordu.

Mutfağa doğru yönelen kızın elinden tutup durdurdu.

"O tarafa doğru değil." deyip dış kapıya doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz dışarda mı yiyeceğiz?"

Kapıyı açmak üzere olan adamı ısrarla çekiştirip durdurdu.

"Üzerimde eşofman var farkında mısın Mahir?"

Hamza Mahir kızı tepeden tırnağa incelerken Bahar huzursuzca kıpırdandı.

"Sen böyle de güzelsin hadi." deyip kapıyı açtı.

"Çocuk kandırır gibi dediğin lafa bak yani."

Kapıdaki adamlarla burun buruna geldikleri için susmak zorunda kalan Bahar, Hamza Mahir'in korumalara selam vermesini bekleyecekti ki adamın uyarı dolu bakışlarıyla arabayı işaret ettiğini gördü.

Ayy sanki Bahar bayılıyordu muhabbetlerini dinlemeye!

Bir insan iki dakikalık iyiyim canım sen nasılsın mevzusundan bile kıskançlık krizi çıkarabilir miydi?

Önden yürüyüp kapısı şoförü tarafından açılmış siyah filmli lüks arabaya bindi.

Biraz sonra Hamza Mahir de gelmişti. Asık suratına anlam veremeyen Bahar anlamazca sordu.

"Ne?"

Adam alt eşofmanına resmen düşmanına bakar gibi bakıyordu.

"Bu eşofmanın çok dar değil mi senin?" diye homurdandı.

"Yok artık Mahir bu muydu derdin?"

Hala gözü eşofmandaydı.

"Bir büyük bedenini alsaydın."

Kızın isyanını duymamış gibi fikir yürütüyordu adam.

"Takım satılıyordu bir büyük bedeninin üstü büyük geldi napayım ben de istemezdim popom büyük olsun ama bana sorulmadı işte. Hem bir dakika ya ben sana bunları niye açıklıyorum? Böyle sevdim, aldım hayret bir şey!"

Hamza Mahir kızı bir anda kendine çekip sarılırken başının üstüne bir öpücük kondurmakla meşguldü.

"Ulan popona ayrı sana ayrı ölürüm ama çok konuşuyorsun işte."

Bahar başını kaldırıp adama bakmaya çalışacağı sırada yine adam tarafından engellendi.

"Değil itiraf mitiraf değil." Sesi oldukça keyifliydi.

"Hıh! Ben onu sormayacaktım ki zaten artık merak da etmiyorum!"

Tripli sesine gülen adam biraz daha sıktı kolları arasındaki kızı.

Deniz kenarında köfte ekmek yemeğe geleceklerini asla tahmin etmeyen Bahar sebepsizce çok mutlu olmuştu.

Hamza Mahir gibi lüks restoranlarda yemek yiyen bir milyarder için fazla salaş bir ortam olmasına rağmen sanki bir önceki öğününü burda yemiş rahatlığıyla ortam ayak uydurmasını şaşkınlıkla izliyordu Bahar.

Evet kendisi de böyle yerleri pek bilmezdi ama bilmediğini karşıdan bakınca anlayabilirdiniz fakat aynı şey Hamza Mahir için söz konusu değildi.

Onun bu rahat halleri genç kızın da ortama uyum sağlamasını kolaylaştırıyordu.

"Buraya geleceğimizi tahmin etmemiştim."

Kızın tavırlarına dikkatle inceleyen adam "Başka bir yere mi gitmek isterdin?" diye tartarcasına sordu.

"Yok hayır yanlış anladın. Burası çok güzelmiş hem denize de çok yakın hoşuma gitti."

Adamın bir şey demesine fırsat olmadan Hasan usta yanlarına geldi.

"Hoşgeldin Gümüşpala"

Bahar'ın, ellilerinin ortasında olduğunu tahmin ettiği orta boylu, göbekli ve kır saçlı adam kendisinden oldukça büyük olmasına rağmen Hamza Mahir'e hürmetle bakıyordu.

"Hoşbulduk Hasan usta kaldı mı bir şeyler?"

Adam gülümseyerek cevap verdi.

"Benim ekmek tekne seni her zaman doyurur Gümüşpala bilmez misin?"

Adamın tavrı karşısında usulca başını sallayan Hamza Mahir "Eyvallah ustam" diyerek konuyu kapattı.

Kibirli bir kapatıştan ziyade iltifat almaktan mahçup olan bir adamın geçiştirme çabasıydı bu durum Bahar'a göre.

"Sen de hoşgeldin kızım"

Bahar adamın kendisine seslenmesi üzerine gülümseyerek cevap verdi.

"Hoşbuldum Hasan usta"

İşin aslı Hamza Mahir'in buraya bir kadınla geldiğini daha önce hiç görmeyen adam istemeden de olsa soran gözlerle bakıyordu ama konunun muhatabı Hamza Mahir açıklama yapacağa benzemiyordu.

"O zaman her zamankinden atıyorum Gümüşpala, kaçarsun?"

Hamza Mahir nasıl olsa ağzının tadını bilirdi o nedenle siparişleri çok sorgulamadı Bahar.

Adamın kendisini izlediğinden habersiz köfte ekmekle aşk yaşayan Bahar bol köpüklü ayranını yudumluyordu.

"Yavaş ye yavaş boğulacaksın."

Hamza Mahir'in sesiyle kendine gelen Bahar birkaç lokması kalmış yarım ekmeğine baktı.

"Lokmalarımı mı sayıyorsun sen benim?"

Kızın ayran olmuş dudaklarını tebessümle izleyen adam "Yok o kadar hızlı sayamıyorum." deyince Bahar'ın kötü bakışlarına maruz kalmıştı.

Yemekten sonra iyi akşamlar dileyip ayrıldıkları sırada denizden kopmak Bahar'a çok zor gelmişti.

Kızın gözünün sürekli orada olduğunu gören Hamza Mahir ise elinden tuttuğu gibi arabadan indirmiş ve sahil boyunca yürümüşlerdi.

En sonunda bir banka oturmuşlar denizi seyrediyorlardı. Daha doğrusu Bahar denizi izliyor, Hamza Mahir de Bahar'ı izliyordu.

"Nerden geliyor senin bu deniz sevdan?"

Havaların yavaştan serinlemesi üzerine bir de deniz havası eklenince genç kızın içi titremişti. Hamza Mahir hemen sıcacık kollarının arasına çekivermişti kızı.

"Sen İstanbul'da yaşadığın için elinin altında o yüzden kıymetini bilmiyorsun. Benim gibi yıllarca hayalini kursaydın bir bankta böyle denizi izlemenin o zaman anlayabilirdin beni."

Gerçekten bu kadar minicik bir şeyin senelerce hayalini mi kurmuştu bu güzel kadın?

"Keşke bu kadar beklemeden seni yanıma alabilseydim."

Bahar pek de sahici olmayan bir gülüş sundu adama. "Beni altın kafesten pırlantalarla, yakutlarla falan dolu başka bir kafese kapatmak için mi?"

Gümüşpala katı benliği ile en az karşısındaki deniz kadar güzel genç kızın iradesine attığı çentikler arasında sıkışıp kalıyordu.

Bencilce görmezden gelmeyi deniyor, yalnızca yanında kalması kaidesiyle diğer her şeyi reddediyordu fakat kulaklarını sesi doldurunca, burnundan o güzel kokusu girince varlığını tam da böyle kollarının arasında hissedince kaçacak bir yeri kalmıyor duvarlara çarpıp çarpıp başa dönüyordu.

Tüm bunlar Hamza Mahir gibi bir adam için oldukça yeni duygulardı. Sesli bir soluk alıp verdi.

"Bak en büyük hayallerinden birini benim kollarımda gerçekleştiriyorsun."

Bahar bu sefer içte bir tebessüm etti.

"O bana da sürpriz oldu gerçekten."

Hamza Mahir kızın boynuna dudaklarını baktırırken söylendi.

"Ne olduğunu anlayamadan alıverirler işte böyle yavrum."

Ters ters bakan genç kız homurdandı.

"Bir kere de maço olma be adam!"

Kızın bezmiş sesine gülen adam cevap vermedi.

Bir süre sessizce ortamın keyfini süren Bahar açıklığa henüz tam olarak kavuşmayan meseleleri yüzünden eskisi gibi huzurlu olamıyordu.

"Mahir benim iş meselesi ne olacak?"

Aynı konunun açılıp durması adamı rahatsız ediyordu.

"Bu konudaki fikrim değişmeyecek güzelim."

Bu kadar katı olmasını gerçekten anlayamıyordu Bahar.

"Mahir ben sana barda çalışıyorum mı diyorum? İç çamaşırı defilesine çıkacağım mı diyorum? Bu kadar tepkili olmana anlam veremiyorum."

Kızın söyledikleriyle gerilen adam alaylı ama aynı zamanda sinirli olduğu belli olan bir tonla sordu.

"Sen gerçekten bunları bana sorabileceğini mi zannediyorsun?"

Yok Bahar şimdi ortadan ikiye çatlayıp ölecekti!

"Biz sana Hazreti Hamza Mahir mi desek ne desek acaba ya?"

Kızın lafının üzerine "Sen bu laf sokma işinde baya iyisin yalnız ha" diyen adam bir de alayla taktir ediyordu.

Tepesi atan Bahar hızlıca kalktı yerinden.

"Ben gitmek istiyorum artık!"

Hamza Mahir de ağır hareketlerle doğrulup yerinden kalktı. "Aferin Bahar böyle güzel anların içine... Tövbe estagfurullah yürü hadi yürü."

Açıkkası konuyu burada açtığı için Bahar da biraz pişman olmuştu.

Nasıl olsa evin içinde kedi köpek gibi tartışıp duruyorlardı. Önceki berbat anıları sayılmazsa ilk defa güzel bir akşamı dışarıda geçirmişlerdi ve genç kız da böyle bitsin istememişti.

Eve geldiklerinde Hamza Mahir'in tüm akşamki neşeli tavrı kaybolmuş yine kendisine mesafeli duruyordu.

Böyle zamanlarda tüm o güzel duyguları yaşatan adamla Hamza Mahir'in aynı kişi olduğuna inanamıyordu Bahar. O kadar mesafeli duruyordu ki cesaret edip yaklaşamıyordu bile.

Adama karşı güttüğü davada sonuna kadar haklı olduğunu düşünse de ondan ayrı kalmak, bu şekilde iki yabancı olmak genç kızın canını fazlasıyla yakıyordu.

Önceden ettiği koca koca laflar, o burnundan kıl aldırmayan Bahar şimdi kendisine o kadar uzaktı ki... Bağırsa da asla gelebilecek mesafede durmuyordu o Bahar artık.

İnsanın kalbi bomboşken asıp kesmesi ne kolay işti ama o kalp ağzına kadar tıka basa dolduğunda hatta dolup taşıtığında eskisi kadar katı fikirlere sahip olmanız mümkün olmuyordu. Genç kız bizzat tecrübe etmişti.

Bu konuyu sonsuza kadar uzatıp kan davasına çevirebilecek potansiyelin alası vardı Bahar'da hatta bir ay önce şu durum yaşansa neler yapardı kimbilir?

Yarın çalışmaya başlasa dahi Hamza Mahir kendisine böyle uzak durduğu sürece asla mutlu olamayacaktı ki.

Evet belki bu kötü bir durumdu, adam kendisine olan zaafını kullanıyordu ama kullansa da kullanmasa da sonuç değişmiyordu Bahar çoktan o aşk trenine binmiş tam gaz gidiyordu.

Şuan içinde bulundukları durum da dahil olmak üzere hiç bir mesele yüzünden aşık olduğu adamla arasına mesafeler girsin istemiyordu.

Bu acizlik miydi?

Sanmıyordu Bahar.

Bu hayattaki önceliklerinin değişmesiydi.

Belki de muhtaçlıktı bilmiyordu. Öyle maddi bir muhtaçlıktan bahsetmiyordu, iki kalbin birbirine ihtiyacıydı tamamen.

İstiyordu ki Hamza Mahir kendi isteğiyle çalışmasına onay versin. Mecbur kalıp tamam demek yerine tüm kalbiyle desteklesin kendisini. Genç kızın da içi ancak bu şekilde rahat ederdi.

Evet aralarındaki bu meseleyi aşmak bir hayli zora benziyordu. Hamza Mahir sabit fikirli bir adamdı. Kolay kolay değişecek biri değildi ama Bahar pes etmeyecekti.

Kısa vadede başarısızlıkla sonuçlanan isteğini uzun vadede mutlaka başarıya ulaştıracaktı.

Odaya girdiğinde adamı altında yalnızca bir mayoyla bulmayı beklemeyen Bahar şaşkınlıkla sordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Tavırlarından asabının bozuk olduğu anlaşılan adam kısaca cevap verdi.

"Yüzmeye"

Hadi canım Bahar da hiç anlamamıştı zaten!

"Yani o kadarını tahmin ettim tabii de nerede yüzeceksin onu soruyorum."

Hamza Mahir hiçbir şey olmamış gibi konuşan kızı temkinli bir şekilde tartarken cevapladı.

"Aşağıdaki kapalı havuzda"

Bu evin aşağı katında bir havuz vardı ve günlerdir bu evde yaşayan genç kız bunu bilmiyor muydu yani?

Kim bilir daha neler öğrenecekti pesti doğrusu!

"Ben de geleyim mi?"

Adam kapının kulpunu tutup açtığı sırada "İstiyorsan gel" deyip çıktı.

Havuzu çok merak eden Bahar usulca Hamza Mahir'in peşine takıldı.

Daha önce girme gereğinde bulunmadığı odalardan birinde aşağı kata inen bir merdiven çıkmıştı iyi mi?

Havuzun bulunduğu yere indiklerinde Bahar'ın ağzı açık kalmıştı. Gerçekten de çok büyük bir havuz yapılmıştı bu kata.

Hatta spor aletlerinin bulunduğu camekanla ayrılan ayrı bir bölümü bile vardı. Demek ki Hamza Mahir sabahları burada spor yapıyordu.

"Orada dikilecek misin yoksa girmeyi düşünüyor musun?"

Kendisine seslenildiğini geç de olsa fark eden genç kız ağzı açık bir şekilde içeriye izlerken yakalandığı için biraz mahcup olmuştu doğrusu.

"Sen yüz ya ben iyiyim böyle"

Kafasını nasıl istersen anlamında sallayıp havuza giren adamı yine aynı şekilde ağzı açık izliyordu Bahar.

Anlaşılan ağzını kapatamayacaktı.

Yürerken dalgalanan boğum boğum kol kasları, yakışıklı profili, bir gram yağ bulunmayan fit vücudu genç kıızı yutkunmak zorunda bırakmıştı.

Sonra Bahar iradesini korusundu nasıl olacaksa.

"Gelmek istemediğine emin misin gel hadi"

Havuzun yanına doğru yaklaşan kız tereddütle konuştu.

"Bir şey diyeceğim Mahir"

Mahcup çıkan sesiyle eli mahkum gerçeği söyledi Bahar.

"Ben yüzmeyi bilmiyorum"

Adam önce anlamamış gibi kızın yüzüne baktı sonrasına tebessümle kız yanına çağırdı.

"Gel hadi gel ben öğretirim sana"

Bahar sudan korkuyordu ve bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Gelmesem ben? Hem sen yüz ya engel olmayım şimdi."

Kızın sudan korktuğunu anlayan adam ısrar etti.

"Merak etme tutacağım ben seni"

Gitmemek için türlü türlü bahane düşünmekle meşgul olan Bahar aklına gelen şeyle kaçabileceğini düşündü.

"Ben de isterdim ama üzerimde mayom yok maalesef başka bir zaman öğretirsin artık napalım."

Kızın bahanesiyle sabrı taştan adam "Bahar!" diye tatlı sert bir şekilde seslendi.

"İyi be geliyorum ne kızılıyorsun"

Havuza doğru yaklaşmıştı fakat cidden mayosu yoktu nasıl olacaktı böyle?

"Mahir gerçekten mayom yok ama nasıl gircem?"

Gözlerinin karasından aklından çok da hayırlı bir şeyler geçmediğine emin olduğu adam şaşırtmamıştı.

"Çıplak girmende bir mahsur yok benim için güzelim."

Gözlerini deviren Bahar "Sen beni oraya yüzme öğretmek için çağırdığına emin misin acaba?" diye azarladı.

Kızın eli belinde kendisini azarlaması adamı güldürmüştü.

"Aklından geçenler için emrine amadeyim yavrum biliyorsun ama madem çamaşırların kalsın üzerinde."

Kocaman adamın böyle oyuncu halleri Bahar'ın da gülmesine sebep oluyordu.

Biraz ilerideki şezlonglara doğru ilerleyen kız üzerini çıkarıp geri dönmüştü.

Üzerinde yalnızca krem rengi iç çamaşırları vardı.

"Öyle yiyecekmiş gibi bakarsan gelmem ona göre!"

Kızın her anını havuzun içinde dikkatle izleyen adam arsız gözlerle bakıyordu.

"Öyle karşımda dikilmeyle devam edersen yalnızca bakmam ona göre!"

Sözlerini taklit ederek konuşması genç kızı yine güldürmüştü.

"Tut ama bak tamam mı?"

Sabır taşıyan adam kızı kendisine çektiği gibi havuza alıvermişti.

"Hiiih buz gibiymiş Mahir neden söylemiyosun?"

Kollarını adamın boynuna dolamış, vücudunun tamamını adeta adama yapıştırmış tüm sıcaklığını almaya çalışıyordu.

"Sen ateş gibisin ondan soğuk gelmiştir."

Hamza Mahir'in imasıyla utanan Bahar kafasını adamın göğsüne saklamakta bulmuştu çareyi.

Bir saati aşkın süredir Hamza Mahir büyük bir sabırla Bahar'a yüzme öğretmeye çalışıyordu.

"Güzelim ama kaçıncı söyleyişim şu poponu biraz kaldır yukarıya batıyorsun böyle."

Sinirle adama döndü Bahar.

"Sen de taktın benim popoma ya kalkmıyo işte kalksa kaldırcam heralde. Ağır basıyor görmüyor musun? Gülme bir de!"

Kızın isyanına gülen adam hızla kendisine doğru çekmiş dudaklarına yapışmıştı.

Uzun uzun öpüştükten sonra nefes nefese ayrılan Bahar çoktan hayal alemine geçiş yapmıştı ki adamın kalçasına attığı şaplaqla kendisine geldi.

"Senin bu popon bir cezayı hak etti artık!"

Kalp atışları dışardan duyulan Bahar titrek sesiyle sordu.

"N-ne cezası?"

Heyecandan eli ayağı dolaşmış hali hoşuna giden adam havuzun kenarına doğru çekti kızı.

Avuçları havuzun kenarındaki mermere dayanan kız Hamza Mahir ile havuz duvarı arasında sıkışıp kalmıştı.

Arkasındaki adamın ne yapacağını az çok tahmin edip itiraz edeceği sırada artık fazlasıyla geçti.

Dakikalardır adamın karşısında yarı çıplak ve ıslak bir şekilde yüzme çalışsan ve sürekli temas halinde bulunan kızın şu saatten sonra Hamza Mahir'in elinden kaçmak gibi bir şansı görünmüyordu.

Nitekim arkasından göğsünün birini avuçlamış eli ve içinde gidip gelmeye başlamış erkekliği de bunu kanıtlar nitelikteydi.

Nefes nefese ayrıldıklarında hala suyun içindeydiler.

Yaşadığı her tecrübe bir öncekinden daha güzel olmayı nasıl başarıyordu Bahar anlamıyordu doğrusu.

Adamın üzerine doğru eğilip kulağına fısıldamasıyla kendisine geldi.

"Bu da sonrasıydı güzelim."

Devamında kızın arkası dönük bedenini kendine doğru çeviren Hamza Mahir, yorgun ama hala anın heyecanını koruyan güzel gözlerine baktı.

Bahar'ın kendi üzerindeki etkisi artık kontrol edilmez bir hal almaya başlamıştı.

Bölüm-26

Keyifli okumalar♥

İki haftadır bir kere bile uğramadığı evin kapısının önüne park etmiş, arabanın içinde parmaklarını önündeki direksiyona ritmik hareketlerle vuruyordu Nejat.

Derin bir nefes alıp oflayarak geri verdiğinde aynı zamanda arabadan inmeye de karar vermişti.

Her bir katında bir daire bulunan apartman üç kattan oluşuyordu. Diğer daireler ise Yiğit Ali ve ağabeyine aitti.

Gecenin güne döndüğü saatlerden birinde genç kızı apar topar bu eve getirmişti Nejat ve bir daha hiç gelmemişti.

İlk bir hafta evi birbirine katmış sürekli dış kapıyı yumruklayıp bağırıp çağırmıştı Leyla hanım fakat adamlarının söylediğine göre şu dört beş gündür oldukça sessizdi.

Yapılan market alışverişleri için bile kapıyı kimseye açmıyordu. İçerden gelen tıkırtılar da olmasa endişelenmeye başlayacaktı adam ama kendisine verilen bilgi kızın sağlığının iyi olduğu yönündeydi.

Oldukça uzun zamandır düşünüyordu Nejat boşa koyuyor dolmuyor doluya koyuyor almıyordu.

Mecburen kızla ilgili bir karar vermek zorundaydı.

Bu süre içinde kızın ailesini iyice araştırmıştı.

Babasını aramak için onca yolu tepip başına bir sürü iş açarak Türkiye'ye gelmişti Leyla gelmesine ama babası yıllar önce tekrar evlenip aile kurmuş çoluğa çocuğa karışmıştı.

Şimdi kızı tutup kolundan götürse güzellikle kabul ederler miydi?

Kabul etseler bile netice de yirmi iki yaşında kızdı yakın zamanda evlendirip başlarından gönderirler miydi?

Bir de doğulu geleneksel bir aile oldukları göz önünde bulundurulacak olursa neticede Leyla kendisiyle birlikte olmuştu.

Durum açığa çıkıp da gerçeği öğrendiklerinde kıza eziyet ederler miydi?

Bu olayı ayyuka çıkaracak her türlü eylemi düşündükçe Nejat yerinde duramıyor delleniyordu.

Kıza kendisinden başka birinin dokunması düşüncesi fena halde asabını bozuyordu.

Üstüne bir de günlerdir vicdan azabından resmen geberiyordu.

Sürekli kızın o geceki hali gözünün önüne geliyor Nejat'ın boğazında bir düğüm oluşturunuyordu.

Aldığı karar doğru muydu yanlış mıydı tartışılırdı fakat en kötü karar bile şuan ki kararsız halinden iyiydi. O nedenle şirketten bir hışım çıkıp gelmişti.

Dış kapıdaki adamlar elleri önlerinde kendisini selamlarken Nejat'ta bir baş selamıyla apartmana girdi.

Daire kapısının önünde de güvendiği iki adamı nöbet bekliyordu.

"Hoşgeldin Nejat abi"

Nejat'a yer vermek için kapının önünden çekilmişlerdi.

"Var mı bir sıkıntı koçum?"

Günlerdir Leyla'nın tekmelediği kapılar yüzünden harap olan kulakları dışında bir sorun yoktu.

"Yok abi bir problem. Yenge bize acıdı herhalde vurmuyor artık kapıya."

Normal zamanda onca işin altından kalkan adamın çocuk gibi acınmasına Nejat alayla gülerdi ama tabii keyfi yerinde olsaydı.

Kilidi çevirip içeriye girdiğinde etrafa sessizlik hakimdi.

Leyla ortalıkta görünmüyordu. Salonun ardından mutfığa da baktı fakat kız mutfakta da değildi.

Yavaşça yatak odasının kapısını araladığında yatağın bir ucuna kıvrılmış uyuyan bedeniyle karşılaştı kızın.

Ses çıkarmadan yaklaşıp hemen başucuna yatağın üzerine oturdu.

Urfalı bir babanın kızı nasıl böyle sarışın olabilirdi?

Bir kere daha hayret etti adam. Üstelik annesinin de sarışın olduğuna pek ihtimal vermiyordu açıkçası.

Tüm bunları düşünürken bir eli istemsizce kızın ipek gibi saçlarına gitti. Usul usul saçlarını okşarken aniden kızın gözleri açılıverdi.

Nejat'ı karşısında görmenin şaşkınlığıyla upuzun siyah kirpiklerin çevrelediği ela gözleri kocaman açılırken korkuyla üzerindeki örtüyü boğazına kadar çekip kendini uzaklaştırmaya çalıştı.

Kızın gözlerinde gördüğü korku Nejat'ın yumruklarını sıkmasına neden olmuştu.

Elbetteki o geceden sonra kendisinden korkuyordu.

Asla yapmayacağı hatayı, hayatı boyunca gördüğü en narin kıza yapmıştı.

"Şişşt korkma"

Leyla adamın kendine yakın duran ellerine bakıyor ne yapacağını hesap etmeye çalışıyordu. Durumu fark eden Nejat ellerini kızın üzerinden çekip toparlandı.

"Tamam dokunmuyorum sana bak."

Küçük bir çocuğu ikna etmeye çalışır gibi ellerini kaldırıyordu.

Kendisini bu eve kapatıp ortalıktan kaybolan adamı günler sonra yeniden görmek Leyla'yı oldukça korkutmuş ve şaşırtmıştı.

"D-daha ne kadar hapsedeceksin beni?"

Karşısındaki kız gözlerinin içine dahi bakıp konuşamazken Nejat yaptıkları için bir kere daha pişman oldu.

"Bırakırsam gidecek yerin var mı?"

Usluca başını sağa sola sallayan kız "Otobüs paramı denkleştirip Urfa'ya gideceğim. Ben başımın çaresine bakarım." dedi.

Başına bunca şey gelmişti hala akıllanmamış mıydı bu kız?

"Nasıl denkleştirecekmişsin o parayı?"

Leyla'nın aklı sürekli olarak iki hafta önce adamların yaşadıkları münasebete gidiyor yüzüne bile bakamıyordu.

"Çalışırım"

Söylediklerine kendi bile inanmıyordu fakat sunabileceği daha iyi bir fikir yoktu.

Aylardır biriktirdiği yol parasını kendisini Urfa'ya diye kandırıp zorla İstanbul'a getiren adamlara kaptırmıştı.

O gece giymeye zorladıkları elbiseden dolayı da kalan parası orada kalmıştı.

Karşısındaki adam çantasını bile almasına fırsat vermeden öfkeyle elinden tutup otelden çıkarmıştı kendisini. Sonrasında ise apar topar bu eve getirmişti işte.

"Çalışırsın"

Adam inanmazca kızın söylediğini tekrar etti. "Demek çalışırsın. Nerede kalacaksın peki?"

İşte buna verecek bir cevabı yoktu Leyla'nın.

"Bilmiyorum başımın çaresine bakarım." dedi oldukça kısık ve çekingen çıkan sesiyle.

"Gördük senin başının çaresine nasıl baktığını!"

Nejat zaten karşısında kuş gibi titreyen kızın üstüne gitmek istemiyordu ama o da resmen gel bana kız diyordu.

Bu kadar saflık da fazlaydı.

Yol bilmez iz bilmez haliyle koskoca şehirde başımın çaresine bakarım diyordu bir de!

Daha kapıdan adımını attığı anda kimbilir kimlerin eline düşecekti?

"Sana bir teklifim var."

Kız merakla başını kaldırdı.

"Gel benim evimde kal orada birlikte yaş..."

Henüz adamın sözü bitmeden Leyla nereden geldiğini bilmediği bir cesaretle doğrulup bağırmaya başladı.

"Sen beni ne zannediyorsun? Olan oldu nasıl olsa deyip metresin olacağımı mı sandın? Bir de beni düşünür gibi geçmiş karşıma konuşuyorsun!"

Sesi gittikçe yükselirken bilinçli davranışları da yavaş yavaş kayboluyor gibiydi.

Bir taraftan yüksek sesle ağlıyor diğer taraftan adama vurmaya çalışıyordu.

İşin aslı Nejat geldiği andan beri kızın sakinliğini tuhaf bulmuştu.

Neden kendisine bağırıp çağırmadığını sorguluyordu fakat anlaşılan o ki biriktirdiği tüm o üzüntüsü şimdi çıkıyordu ve küçük çaplı bir sinir krizi geçiriyor gibiydi.

Şuan ne söylese duymayacaktı o yüzden çırpınışları kızın kendisine zarar vermesin diye can acıtmayacak bir şekilde omuzlarından kavrayıp göğsüne doğru çekti.

Daha da çok çırpınan kız biraz vakit geçtikten sonra sakinlemeye başlamıştı.

Soluk alıp vermeleri düzene girdiğini anladığında ise usul usul konuşmaya başladı adam.

"Beni yanlış anladın. Evimde yardımcı olarak çalışmanı teklif edecektim."

Leyla günlerdir adama karşı içinde biriktirdiği siniri böyle kendinden geçercesine bir öfke patlamasıyla gösterdiği için utanmıştı.

Az çok sakinleştiğinde adamın konuşmaya başlamasıyla aslında yanlış anladığını da idrak etmişti.

"Gün içinde evde duran bir adam değilim ama akşam gelince ev yemeği yemek isterim. Ütüsüz asla bir şey giymem, evim her zaman temizdir. Bu konularda hassas bir adamım yani anlayacağın. Sana bir oda veririm. Çalışmanın karşılığı olarak elbette ki bir maaşın da olur. Ne dersin?"

Nejat aslında Leyla'yı yanında falan çalıştırmak istemiyordu.

Birlikte olduğu ve bu kadar etkilendiği bir kadına gel evimde hizmetçi ol demek abes geliyordu ama bu evde istediği kadar kal derse kızın kalmayacağını anlamıştı.

Buraya gelirken ki düşüncesi bu evde istediği müddetçe hatta gerekirse devamlı olarak yaşayabileceği söylemekti fakat kızın hal ve tavrından böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini çok geçmeden farketmişti.

İş olarak gösterirse en azından patron çalışan ilişkisi şeklinde görür bir ihtimal kabul ederdi.

Kafasını kaldırıp kararsızca adama baktı Leyla sonrasında hala kucağında olduğunu fark edip hızla geri çekildi.

Nejat kızın kendisine ne yapacağını bilmeyen gözlerle baktığını farkedince tekrar konuşmaya başladı.

"Bak Leyla İstanbul çok büyük bir şehir burada başına kimbilir neler gelir. Farkındayım şuan bana güvenmen de çok akıllıca durmuyor oradan bakılınca ama şöyle düşün seni o adamların elinden de çekip alan benim. Şuan bana güvenmek zorundasın."

Leyla da durumun farkındaydı. Beş parasız haline bakılacak olursa Urfa'ya gitmesi dahası orada kocaman şehirde babasını araması pek de kolay şeyler değildi.

O nedenle mecburen olumlu anlamda isteksizce başını salladı.

Kızın teklifini kabul etmesi Nejat'ın içini rahatlatmıştı.

Onu böyle bir başına bırakacak değildi elbette ama kendi isteğiyle olması daha iyiydi.

"Hadi bakalım çıkalım o zaman."

Önce toparlanıp kalkan Nejat oldu. Ardından genç kız da adamın peşinden odadan çıktı.

Leyla'nın hiçbir eşyası yoktu bu evde o nedenle kaldığı odadaki dolapta bulduğu ve mecburen giymek zorunda kaldığı kendisine oldukça büyük gelen eşofmanlarla kapıya doğru yöneldi.

Günün aynı saatlerinde Bahar üzerini giyinmiş Hamza Mahir'i bekliyordu.

Birdenbire gelen bir dürtüyle araba kullanma isteği nüksetmiş günlerdir adamın başının etini yiyip durmuştu.

Hamza Mahir başlangıçta çok önemsemesede bakmış Bahar vazgeçmiyor eli mahkum kabul etmek durumunda kalmıştı.

Aslında olay tam olarak Bahar'ın, Yiğit Ali'den yardım istemesiyle vuku bulmuş Hamza Mahir Bahar ile baş edemeyeceğini anlayıp bugün için söz vermişti.

Vermişti vermesine de adam ortalıkta yoktu ki!

Bahar oflayarak saatine baktı tekrardan.

Yelkovan da resmen oraya park etmiş ilerlemiyordu.

Kapının açılma sesini duyduğu anda koşar adımlarla kapıya ilerledi genç kız.

Hangi sebeple kapılarda karşılandığını bilen adam tek kaşı havada alayla söylendi.

"Kapılarda yollarımı mı gözlüyorsun güzelim?"

Adamın imalı lafına kıkırdayan Bahar,

"Aşk olsun sevgilim her sabah ben geçirmiyor muyum seni bu kapıdan zaten?" dedi.

Adamın kollarının arasına alınmaktan oldukça memnun bir şekilde iyice sokuldu göğsüne.

Kızın başının üstüne bir öpücük konduran Hamza Mahir huysuzca söylendi.

"Hmm çok özlemişim bu kokuyu tüm gün."

Bahar'ın da aklından geçenler farklı değildi.

"Çok özleseydin erken gelirdin canım."

Nazlanmak da kadınlığın şanıındandı ne de olsa canım.

"Ekmek parası kızım bu kolay mı kazanılıyor?"

Adamın bunca mal mülk arasında yaptığı işe ekmek parası demesi Bahar'ı güldürmüştü.

"Neyse en azından elin ekmek tutuyor."

Hamza Mahir kızın kendisiyle dalga geçmesi üzerine belinden kavrayarak yukarı doğru çekti. Bahar'ın ayakları anında adamın beline dolanmıştı.

"Demek en azından öyle mi Bahar hanım?"

Dudakları kızın dudakları üzerine varla yok arası temasta bulunuyordu.

"Ne az ne çok bir konuşalım bakalım seninle yukarıda." derken kızı kendisiyle birlikte merdivenlere doğru götürüyordu ki Bahar'ın itirazı duyuldu.

"Ya Mahir ama ya resmen araba kullanmayı öğretmemek için beni kandırmaya çalışıyorsun şuan!"

Adam yukarı çıkmaktan vazgeçip kucağında Baharla birlikte koltuğa oturdu.

"Güzelim nerden çıktı bu araba sevdası anlamadım ki nereye istersen söyle götürürüm ben seni."

Hamza Mahir'in sesinde biraz isyan çokça bezginlik mevcuttu.

"Herkesin kolayca yapabildiği bir şeyi yapamıyor damgası yemek hoşuma gitmiyor çünkü! Hem belki Ercü öğretememiştir kolayca öğreneceğim nereden biliyorsun?"

Ercüment adını duyunca birden kasılan adam tersçe sordu.

"O lavukla mı çalıştınız?"

Bahar'ın belini tutan eli bile bir anda tutuşunu sertleştirmişti.

"Evet ama biliyorsun öğretmenim sen olunca hızlı öğreniyorum ben."

Bahar'ın elleri adamın gömleğinin düğmelerinde oyalanıyordu nazlı nazlı.

"Ben seni bir sınav yapayım o zaman bakayım neler öğrenmişsin." deyip kızın boynuna doğru iyice nefesini yaklaştırdı Hamza Mahir.

Adamı ikna edeyim derken kendini yatak odasında bulmaya ramak kaldığını anlayan Bahar ise durumu kurtarma niyetiyle konuşmaya başladı.

"Ben yüzme derslerimizden bahsediyorum ama?"

Adam kızın açıkta kalan bembeyaz boynuna öpücükler sıralarken "Ben de yüzme derslerimizdeki öğrettiğim stillerden bahsediyorum yavrum sen ne anladın ki?"

Böyle diyordu ama konuştuğu ses tonundan ve imalı vurgularından Bahar'ın aklına olmadık stiller geliyordu!

Kendini ansızın adamın kucağından aşağı attı söylenerek.

"Ay Mahir valla dayanacak gücüm kalmadı kalk ama artık!"

Kızın tatlı sert isyanına gülen adam ellerinden çekiştirilmesiyle ayaklandı.

Tüm gün bir sürü işle uğraşmış asabı bozuk bir şekilde eve gelmişti ama Bahar kendisine böyle güzel güzel bakarken hayır demek çok zor oluyordu.

Kızın bu heyecanlı ve masum halleri kendisini de yatıştırıyordu.

Garaja geldiklerinde kapının şifreli bir sistem ile açıldığını gördü Bahar.

Acaba bu kapının şifresini kimler biliyordu?

Hamza Mahir'e sorsa kendisine de söyler miydi?

'Kediyi merak öldürür Bahar bu kapının şifresini bilip ne yapacaksın acaba?'

Kendi kendine kızarken içeride gördüğü arabalarla ağzı açık kalmıştı genç kızın.

Adamın yanına gelip "Ağzını kapat Bahar böyle hayranlıkla bakmaya devam edersen çıkıyoruz!" diye kıskançlıkla tıslamasıyla kendine gelmeyi ancak akıl edebilmişti.

Bahar arabaların markalarını kıyaslayabilen, modellerini bilen yada takip eden biri falan değildi. Hatta hiç mi hiç anlamazdı bu işlerden ama bunların güzelliğini fark etmemek için ancak kör olmak lazımdı canım.

Lüks olmalarından sonra farkedilen ilk şey hepsinin renginin siyah olmasıydı.

İnsan hiç mi başka renk almak istemezdi ne bileyim özenmezdi falan?

Hamza Mahir'di işte.

Kocaman garajın içinde etrafa hala göz gezdirirken hemen ileride duran pahalı olduğu tahmine yer bırakmayan fakat diğer arabaların aksine küçük ve kırmızı renkte bir araba dikkatini çekti Bahar'ın.

"Bu neden farklı ki diğerlerinden?"

İstemsizce soruverdi o an.

"Onun sahibi siyah olamayacak kadar renkli biri de o yüzden." diye cevap verdi Hamza Mahir.

"Öyle mi kiminmiş?"

Kendisine olabileceği aklına gelmiyordu ve kıskançlıkla soruyordu.

Kızın kıskançlığı ise adamı eğlendiriyordu.

"Özel birinin"

Adam da kızı süründürmekten zevk alıyordu sanki?

"Özel?"

Bahar, Hamza Mahir'in tam karşısına dikilmiş kollarını önünde birleştirmiş, başı mecburi bir şekilde yukarıda tam gözlerinin içine bakarak hesap soruyordu.

"Hmm"

Adamın umursamayıp yalnızca bir hmm ile kendisini geçiştirmesiyle sinirleri bozulan Bahar küskünce söyledi.

"İyi vazgeçtim ben gidiyorum."

Gideceği sırada kolu adam tarafından kavranıp çekildi.

"Gel buraya huysuz, güle güle kullan arabanı."

Genç kız şaşkın şaşkın sordu

"Bana araba mı aldın?"

Hamza Mahir elinde tuttuğu anahtarı kıza doğru uzattı.

"Yavrum kendime kırmızı araba alacak değilim ya."

Bahar uzatılan anahtarı almak için herhangi bir harekette bulunmuyordu.

"Ben sadece araba kullanmayı öğretmeni istedim Mahir senden araba istemedim."

Kızın sevineceğini düşünerek aldığı hediyein istenmiyor olması adama bocalatmıştı.

"Almak istedim aldım güzelim."

Açıklama yapmasını bekliyordu bir de Bahar sanki karşısındaki adamı tanımıyor gibi.

"Böyle pahalı hediyeler alma bana."

Kızın aksi çıkan sesiyle adam da bir miktar gerilmişti.

"İyi senin değilmiş farz et yürü hadi bin şu arabaya"

Hamza Mahir arabaya doğru yönelmiş sağ koltuğun kapısını açmıştı bile.

"Odun" diye söylenerek gelen kıza tersçe baktı.

"Ulan incelik yapıp hediyeye alıyoruz yine kötü biz oluyoruz. Sen kaşındın elindeki odunla idare edeceksin artık."

Bahar'ın kendisine araba öğretmesini istediği ilk gün aldırılmıştı bu arabayı.

Kendi arabalarının motorları acemi olan kıza göre fazla güçlüydüler üstelik oldukça büyük arabalardı. Ufak tefek olan kıza yakışacak şekilde bir araba sipariş etmiş kendince jest yapmak istemişti adam.

Söylene söylene şoför koltuğuna oturan Bahar'ın heyecandan eli ayağı buz gibi olmuştu.

Hamza Mahir elbetteki bu durumun farkındaydı.

Emniyet kemerini takmayan kızın üzerine doğru eğilip yavaşça kayışını çekti.

O süre içinde Bahar'ın heyecanı çoktan bambaşka yerlere kanallize olmuştu bile.

Bıyık altından gülen adam bir taraftan da direktif vermeye başlamıştı bile.

"İlk kural emniyet kemeri takılacak Bahar hanım."

Allah bilir kaç kural sıralayacaktı bu adam? Üstelik daha ilkindeydiler.

Allah Bahar'ın yardımcısı olsundu.

Hamza Mahir'in görüntüsü küçücük arabaya o kadar tezat duruyordu ki stresli olmasına rağmen gülmeden edemedi genç kız.

Adam ise yine noldu der gibi bakıyordu.

"Bu araba sana çok yakıştı ona gülüyorum.Bakıyım rengini de açtı valla." derken adamın yüzünü inceler gibi yapıyordu.

Kendisine bakarak gülen kızın masumluğu karşısında kızgın kalamayan adam elinden geldiğince aksilenerek söylendi.

"İyice serseri oldun sen. Çok şımartıyorum seni çok."

Karşılığında aldığı cevap ise kızın daha fazla kıkırdamasıydı.

Hamza Mahir sürüşe başlamadan önce arabanın her bir çalışan aksanı hakkında ön bilgi vermişti.

Gaz ve frenin hangisi olduğuna kadar tane tane anlatmış, arabayı nasıl çalıştırması gerektiğini bile göstermişti.

"Ayağın tam yetiştiriyor mu gaza frene?"

Adamın sorusu üzerine gözlerini devirdi genç kız.

"Arkama yastık koy istesen! O kadar da değil herhalde."

Kızın sevimli isyanına ses çıkarmayan adam arabayı çalıştırmasını bekledi.

Otomatik vites olan arabayı kaldırmak çok da zor olmamıştı Bahar için. Garajdan çıkarken bahçedeki adamlar kendisini görüp çil yavrusu gibi önünden kaçışmışlardı ama Bahar yazmıştı bunu bir kenara elbet sorardı hesabını.

Güç bela çıktıklarında kocaman bahçe genç kıza dar geliyor sanki etrafındaki her şeyi yan aynalara takıp götürecekmiş gibi hissediyordu.

Hamza Mahir'in tarifiyle arka orman yoluna doğru sapmışlardı.

Yarım saatlik çalışmanın ardından Bahar'ın tam kendine güveni geldi derken adamın isteği üzerine arabayı iki ağaç arasına park etmeye çalışırken bulmuştu kendini.

"Mahir bence senin bi göz doktoruna gitme vaktin gelmiş sevgilim. Bu mesafe arabadan küçük görmüyor musun?"

Yapamayacağını düşündüğü için çeşitli bahaneler sıralamakla meşguldü.

"Güzelim o mesafeye kamyon park eder el kadar araba altındaki."

Şimdi kimin eline göreydi yani? El vardı el vardı sonuçta değil mi?

Zorlu bir mücadelenin ardından araba tam olmasa da iki ağacın arasında gibi duruyordu. Tamam biraz çaprazdı falan ama böyle de hoş olmuştu yani.

Sabrının son demlerini yaşayan Hamza Mahir için durum biraz farklıydı.

Bir taraftan da Bahar'ın hevesini kırmak da istemiyordu.

Cebinden çıkardığı sigara paketinden ağzına bir dal alıp arabanın camını açtı ve yaktı. İçine çektiği tütün biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı.

Park denemesini birkaç defa yaptıktan sonra Bahar adamın çok kesin bir dille "Bu günlük bu kadar yeter." demesiyle mecburen evin yolunu tutmuştu.

Karşıdan gelen arabayla bir anlık panikleyen genç kız, Hamza Mahir'in müdahalesi sonucunda arabayı kenara çekebilmişti. Kendileri gibi diğer araç da durmuştu.

Daha önce arabasını görmeyen Bahar, içinden Nejat'ın çıkmasıyla neden durduğunu anlamıştı.

Adam kendilerine doğru gelip şoför tarafının penceresini tıklatınca camını aşağı doğru indirmişti Bahar da.

"Yenge öyle ölmeyiz ya abime söyle sıksın kafamıza."

Kendisiyle alenen dalga geçiyordu. Yapmacık bir gülümsemeyle cevap verdi Nejat'a.

"Şoförlüğün de esprilerin kadar iyidir inşallah Nejat?"

Yan tarafta oturan Hamza Mahir de kızın ters haline gülüyordu.

"Aslanım yengen çok formunda ayak altında fazla dolaşmayın."

İki adam da resmen kendisine çalışıyordu!

"Hıh Nejat işte şimdi belli oldu sizin bu komiklikleri kimden öğrendiğiniz."

Bir taraftan da Hamza Mahir'e ölümcül bakışlar atmakta meşguldü.

"Ben ateş hattında kalmadan gidiyorum abi. Bu arada araban hayırlı olsun yenge güle güle kullan."

Bahar'dan da itiraz gecikmemişti.

"Benim değil abinin arabası"

Hamza Mahir kızın sözlerine homurdanırken diğer taraftan da gözü Nejat'ın siyah film kaplı arabasındaydı.

"Arabada biri mi var aslanım?"

Bahar hayretler içinde Hamza Mahir'e çevirdi başını.

Pesti yani arabanın içini nasıl görmüştü bu adam?

Hayır bulundukları konum gereği ön cam da görünmüyordu ki resmen zifiri karanlıktı.

"Leyla"

Nejat'ın sesi biraz mahcup mu çıkmıştı yoksa Bahar'a mı öyle gelmişti?

"Leyla kim?" deyiverdi birden.

İki adamdan da ses çıkmayınca iyice meraklanmıştı.

"Sevgilin mi?"

Bu sefer direkt sorunun muhatabı Nejat'tı.

"Ev için yeni yardımcı yenge."

İki adamın bakışlarını yakalanmıştı bir kere yer miydi Bahar bu bahaneyi?

"Nataşa gitti Leyla mı geldi?"

Hamza Mahir'in 'tövbe estağfurullah' dediğini duyar gibi olduysa da oralı olmadı genç kız.

"Bu kız öyle biri değil yenge olur mu öyle şey."

Bingo!

Bahar bu ses tonundan yakalamıştı. Vardı işte, bal gibi de bi şey vardı bu işte.

"Anladım ben anladım hadi Najatcım tutma bizi de gidelim." dedi alayla.

Nejat pes ederek doğruldu.

Konuyu kapatmak en iyisiydi çünkü karşısındaki kadın cin gibi bakıyordu kendisine.

Ağabeyiyle tekrardan göz göze gelip bir baş selamı verdi ve yanlarından ayrıldı.

Tekrardan yola çıktıklarında eve zaten çok yaklaşmışlardı. Garajdaki onca arabaya çarpmadan park edebilmek için genç kızı n sırtından ter damlamıştı resmen.

Kontağı kapattığında adama doğru uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Hayırdır?"

Kızdan böyle hamlelere alışık olmayan adam belli etmese de şaşırmıştı.

"Teşekkür ettim" dedi Bahar sevimlice.

Yalnızca birkaç santim uzaklıkta güzel gözleriyle kendisini izleyen kadının dudaklarına kapandı adam aniden.

Hararetli bir öpüşmenin ardından ayrılan adam huysuzca söylendi.

"Arabanın ilk gününden siftah yapmamızı istemiyorsan in hadi."

Duyduğu cümlenin ardından hızlıca Hamza Mahir'in kollarından kurtulan Bahar kendini hemen arabadan atmıştı.

Bir kolunu arabanın açık olan kapısına yaslayıp diğerini tavanına doğru atmış içeriye doğru da eğilmiş kıkırdayarak henüz inmeyen adama doğru konuşuyordu.

"İyice arsız oldun sen. Çok şımartıyorum seni çok."

Kapıyı kapattığı gibi çıkışa doğru yöneldi.

Çok geçmeden ellerini adamın kocaman elleri arasında bulmuştu bile.

Kendininkilerin aksine sıcacıktı ve yalnızca ellerini değil kalbini de ısıtıyordu genç kızın.

bölüm-27

Direksiyon dersleri almaya başladığı ilk gün Nejat'ın yanında gördüğü kızla tanışmayı kafaya koyan Bahar günlerdir Hamza Mahir'in ağzından laf almak için kavranıyordu fakat bir insan ancak bu kadar ser verip sır vermez olabilirdi.

Habire genç kızı geçiştiriyor işin aslını bir türlü anlatmıyordu. Bu durum Bahar'da fena halde merak uyandırıyordu.

Madem Hamza Mahir ve Nejat'tan öğrenemiyordu o zaman Yiğit Ali'den öğrenirdi?

Aklına gelen fikirle muzurca sıırıttı.

Şimdi Yiğit Ali yine kendisiyle bıkkınca konuşup intihar etmek istiyormuş gibi davranacaktı ama olsun Bahar da çaktırmadan bu işi halledecekti. O sır küpü kazma adamlara gösterecekti öyle gizli halleri.

Sabah Hamza Mahir'i yolcu ettikten sonra biraz daha kestirmek için yattığı yataktan kalkıp elini yüzünü yıkadı ve doğrudan telefonunu şarjan çekerek Yiğit Ali'yi aradı. İki üç çalışın ardından karşı tarafın tok sesi duyuldu.

"Efendim yenge"

Şu yenge lafına her seferinde göz devirmeden edemiyordu Bahar.

"Naber Yiğit Ali?"

Hal hatır sorulması karşısında bir miktar işkillensede bozuntuya vermeyen adam kızı cevapladı.

"İyilik çok şükür yenge asıl senden naber bi durum mu var?"

Bahar sesini olabildiğince sevimli çıkarmaya gayret ederek konuşmaya başladı.

"Yiğit Ali ya ben diyorum ki"

Bir an söyleyeceklerini toparlamak ister gibi durdu.

Bu süre zarfında kızın ses tonundan genç adam başına bir gelecek olduğunu anlamıştı çoktan.

'Bu gidişin sonu hiç iyi değil ya hadi bakalım' diye söylendi.

"Akşam hep birlikte yemek yiyelim ne dersin?"

Yok yok kesin Bahar'ın aklında kırk tilki dönüyordu şuanda.

"Cevap vermedin?"

Adamdan ses gelmeyince merakla sordu.

"Yiyelim tabii yenge çok güzel olur da biz daha çok başka bir boklar yani afedersin haltlar yiyecekmişiz gibi geldi bana?"

Soru sorar gibi değil de karşısındaki kıza onaylatır gibi konuşuyordu adam.

"Aşk olsun be kırk yılın başı mangal çekti canım ondan dedim ben."

Cidden tek derdi mangal olabilir miydi? O zaman ağabeyine neden söylememiştii ki yani?

"Yok yenge olur mu öyle şey yaparız tabi akşama kurarız bahçeye güzel bi masa."

Bahar konuyu istediği noktaya çekmek için uğraşıyordu o sırada.

"Ben aslında sizin evleri merak ediyorum. Diyorum ki Nejat'ın bahçede yapalım mangalı olamaz mı?"

Kızın karın ağrısını anlayan Yiğit Ali içten içe Nejat'ın başına geleceklere gülüyordu.

"Benim bahçede de yapabiliriz?"

Bir taraftan da Bahar'ı zorlamaktan geri durmuyordu.

Genç kız aceleyle itiraz etti.

"Nejat'ın evde yapalım dedim Yiğit Ali neresini anlamadın acaba?"

Bahar'ın söylediklerine kahkaha atan adam

"Alo abi sen misin?" dalga geçmeye başladı kızla.

"Koçum sen benle dalga mı geçiyorsun?" sesiyle Hamza Mahir'i taklit ediyordu Bahar.

Kızın söylediklerine tekrar gülen Yiğit Ali ise boğazını temizleyerek ciddileşti.

"Önce abime söyleseydin bari emrivakileri sevmez şimdi gelmiyorum derse şaşırma."

Bahar elbette bunu da düşünmüştü.

"Ben her şeyi düşündüm canım sen merak etme. Şimdi senin görevin Nejat'ın eve gitmesini sağlamak akşama doğru. Diyeceksin ki abim senin evde toplanalım Bahar'ın canı istedi mangal yapalım diyor. Mahir de eve gelince kapıyı çalıp akşam Nejatla mangal yakalım dedik siz de gelin diyeceksin. Ben de o an ısrar edicem. Artık Nejat'a biraz emrivaki olacak ama bir araya geldikten sonra böyle şeylerin ne önemi var dimi?"

Makinalı tüfek gibi konuşan kızın planına göre filmin sonunda Yiğit Ali ölüyordu yada en azından temiz bir dayak yiyordu.

"Yenge sen benim başımı yakmaya niye bu kadar meraklısın? Yanlış anlama sadece merakımdan soruyorum."

Adamın çocukça ve bir o kadar bezgince çıkan sesine gülmeden edemedi Bahar.

"Ben sana niye hep ağlıyorsun Yiğit Ali diye soruyor muyum?"

Yiğit Ali'nin bu yarı numaradan halleri Bahar'ı çok eğlendiriyordu.

Adam oflayarak konuştu

"Altı gibi hazır ol patron."

Bahar zafer kazanmış gibi kıkırdarken Yiğit Ali telefonu kapatmış kendi kendine söyleniyordu.

"Gül tabi gül abim sana kıyamaz kabak bizim başımıza patlar nasıl olsa."

Bahar, akşamüstüne doğru üzerini değiştirip hazır olduğu sırada odanın kapısı aniden açıldı.

Hamza Mahir yatak odasının kapısını asla çalmadığı için gelenin kim olduğunu anlamak için başını çevirmesine gerek bile yoktu genç kızın.

Saçlarını tararken arkasından beline sarılan adamın güçlü kollarıyla ait olduğu huzura kavuşmuştu.

Hamza Mahir, kızın sırtından aşağı doğru dökülen saçlarını bir omzuna doğru toplayarak burnunu narin boynuna gömdü.

Uzunca bir süre kokusunu içine çektikten sonra derin bir öpücük kondurdu.

Adamın kendisine dokunuşunu karşısındaki aynadan izleyen Bahar dengesi şaşmış bir şekilde zar zor gövdesiyle birlikte yüzünü de Hamza Mahir'e doğru çevirdi.

"Hoşgeldin sevgilim."

Kızın bebek gibi yüzünün her santimine kıymetli bir mücevheri incelermiş gibi göz gezdiren adam dudaklarına eğilirken,

"Fazla hoş buluyorum" diye fısıldadı.

Hamza Mahir'in öpücükleri ve rahat durmayan elleriyle planı programı boşverme aşamasına gelen Bahar son bir irade kırıntısıyla adamın elinden kurtulmaya çabalıyordu.

Uzandıkları yatakta yanbaşında dirseğinin üzerine doğrulmuş adamın, göbeğinden tişörtünün içine doğru kayan elini tutarken kendine küfretmekle meşguldü Bahar.

Ne vardı yani azıcık daha geç buluşalım deseydi Yiğit Ali'ye?

Karşısında kendisine sorgulayan gözlerle bakan adamın dudaklarına hızla doğrulup bir öpücük kondurdu.

"Sevgilim hadi sen üzerini değiştir ben de akşam yemeğine bakayım." diyerek sıvışmayı denediyse de Hamza Mahir'in koluna yapışmasıyla aniden durmak zorunda kaldı.

"Bir sorun mu var güzelim?"

Bu yalan söyleme ve de bilumum kıvrırma işlerinde neden bu kadar kötüydü ki sanki?

"Ne sorunu olabilir ki aşkım acıktım sadece."

Yüzündeki eğreti gülümseme bile Bahar'ı ele verirken Hamza Mahir gibi kaçın kurası bir adam elbette ki kızın tuhaf halinden işkillenmişti.

"Aşkım?"

Ayy Bahar vallahi de bayılacaktı. Bu neydi canım sorgu memuru gibi?

"İçimden geldi söyledim. İstemezsen demem."

En iyisi trip atıp üste çıkmaktı.

Kızı kenarına oturduğu yatakta dizlerinin üzerine doğru çekti adam.

"Ulan içini ayrı dışını ayrı sevicem şimdi senin."

Hamza Mahir'in takımının yeleğindeki düğmeyle oynamakta olan Bahar duyduklarıyla başını kaldırdı.

"Edepsizsin işte hep söylüyorum."

Kızın kocaman gözlerle kendisine ayıplar bakışlar atması adamı eğlendiriyordu.

"Lafın geliyordu be güzelim senin için fesat."

Devekuşu misali kafasını adamın göğsüne gömen Bahar an itibariyle her düşündüğünü söylemeyi kendisine yasak etmiş bulunuyordu.

"Sen yaptın beni böyle dalga geçiyor bir de!"

Kısıık sesi isyan eder gibiydi ama umursayan kimdi Allah aşkına?

"Ben sendeki potansiyeli keşfettim yavrum hakkını yeme şimdi."

Aman ne güzel hala eğleniyordu beyefendi. Kafasını zerrece kaldırmadan adamın omzuna bir şaplak indirdi. Kızın kendisine vuran elini alıp dudaklarına götüren adam bir taraftan da homurdanıyordu.

"Bu şiddet potansiyelin de benimle birlikte çıktı."

Hamza Mahir'in elinden zar zor kurtulan Bahar, Yiğit Ali'nin gelmesini bekliyordu.

Bir yandan da gözü merdivenlerde Hamza Mahir'i gözlüyordu.

"Allah'ım nolur Yiğit Ali kulunu önce gönder. Ortada ne yemek var ne masası var."

Bugün özellikle Hafize hanıma yemek yaptırmamıştı Bahar nasıl olsa mangal yapacaklardı. Hatta bir de kadıncağızı da akşama çağırmıştı sanki kendisinin yeri garantiymiş gibi.

Hamza Mahir merdivenlerin başında görüldüğü sırada Bahar şansına tükürmekle meşguldü.

Adam nemli saçlarına elleriyle şekil verirken salondaki koltuğa oturmuştu bir yandan da.

"Ee güzelim hani yemek?"

Bahar tatlı tatlı adamın yanına otururken beyni üçe bölünmüş hayata tutunmaya çalışıyordu.

Bir yandan nasıl bir bahane uyduracağını düşünürken diğer yandan kulağı kapıda Yiğit Ali'yi bekliyordu ama gözlerini Hamza Mahir'in günlük kıyafetlerinden alamıyor oluşu tamamen beklenmedik bir durumdu.

Lacivert keten pantolonu ve içine koyduğu beyaz keten gömleğiyle çok yakışıklı ve de genç görünüyordu. Beyaz renk adamın esmer tenine gerçekten de çok yakışıyordu.

"Mahir diyorum ki sen bundan sonra hep böyle mi giyişen acaba?"

Kızın pür dikkat kendisini incelediğini fark eden adamın dudağının köşesi belli belirsiz kıvrılmıştı.

"Ne o hoşuna mı gitti?"

Kendini beğenmişin tekiydi ama yiğidi öldür hakkını yemeydi yani yapacak bir şey yoktu.

"Hımm çok hoşuma gitti."

Kızın söyledikleriyle gittikçe aralarındaki mesafeyi kapatan adam tam öpeceği sırada kapının tokmağına vuruldu.

"Sikeyim"

Homurdanan adama kıkırdayan Bahar "Ben bakarım" diyip hızlıca kapıya yöneldi.

Kapıyı açacağı sırada her zamanki gibi Hamza Mahir engeline takıldı ve adamın bir seksen yedilik iri cüssesinin arkasına çekilip ekarte edildi.

Bir de 'anlayamadın gitti' bakışı üzerinin cabasıydı.

Göz deviren Bahar, Yiğit Ali'nin sesinin duyulmasıyla rahat bir nefes aldı.

"İyi akşamlar abi."

Yiğit Ali normal zamanda dolabın her türlüünü tek parmağında döndüren bir adamdı fakat ağabeyini ufakda olsa kandırmak fikri tedirgin ediyordu işte.

"Hoşgeldin aslanım hayırdır?"

Bahar da o sırada adamın arkasından çıkmış gözleri ikilinin arasında gidip geliyordu.

"Abi Nejat'ın bahçesinde mangal yapalım dedik epeydir yapmıyoruz. Sizde gelerseniz birlikte yeriz akşam yemeğini."

Bahar daha Hamza Mahir'in konuşmasına fırsat vermeden olaya balıklama atladı.

"Aa ne güzel düşünmüşsünüz geliriz değil mi Mahir?"

Nejat'ın kendi evinde şu sıralar mangal yapmak isteyeceğinden pek de emin değildi Hamza Mahir.

"Nejat'ın bahçesi?"

Ağabeyinin şüpheyile bakan gözlerinden anladığı üzere sıçmışlardı ve Yiğit Ali sıvamak üzere lafa girdi.

"Nejat çağırdı abi zaten. Sen o ara toplantıdaydın şirketten çıkarken beni tembih etti ben sana söylemeyi unuttum."

Nejat'ın ağabeyine söyleyeceği bir şeyi başkasına söyletmeyeceğini iki günde Bahar bile öğrenmişti yani aferin iyi halt yedin Yiğit Ali'ydi!

Bahar bir kere daha şansını zorlamak adına Hamza Mahir henüz söze girmeden hızlıca konuştu.

"Benim canım çok mangal istedi gidelim lütfen"

Adam bu sefer de kızın kedi yavrusu gibi bakan gözlerine döndü.

"Canın çok istedi?"

Genç kız hevesle hızlıca başını salladı.

Gümüşpala karşısındaki ikilinin kendisini oldu bittiye getirmesine göz yumarak onayladı.

Nejat'ın evine geldiklerinde mangalın başında buldular genç adamı.

Kırk yılın başında ağabeyi bahçesinde mangal yapalım demişti sonuçta boynu kıldan inceydi.

Gerçi evde Leyla'nın olduğunu bildiği halde neden böyle bir şey talep etmişti pek anlamamıştı ama sorgulamak olmazdı.

Gelmeyin der gibi olurdu o da çok ayıptı.

"Kolay gelsin aslanım."

Ağabeyinin sesini duyan Nejat elindeki ateşi yellediği aparatı kenara bırakarak yanlarına doğru yöneldi.

"Hoşgeldin abi." Bahar'a doğru başını çevirerek "Sen de hoşgeldin yenge." dedi.

"Bize hoşgeldin yok mu lan?" diye soran Yiğit Ali'ydi.

Nejat tersçe söylendi.

"Senin burdan çıktığın mı var lan zaten?"

Yiğit Ali pis pis sırtarak cevapladı.

"Rahatsız ediyoruz herhalde koçum."

Nejat'ın öfkeyle karşısındaki adama ağzının payını vereceği sırada bahçe kapısından sarışın bir kız görüldü elinde pişirilmesi için getirdiği etlerin olduğu tabakla.

Hedefe kilitlenmiş olan Bahar geçen gün arabada bahsi geçen kızın bu olduğuna emin oldu bir anda nereden geldiğini anlamadığı bir hissiyatla.

Herkesin sus pus olup kendisini izlemesinden rahatsız olan ve etrafa çekinik gözlerle bakan kızın imdadına Nejat yetişti.

"Getirdin mi etleri Leyla ver bakalım hadi."

İşte bu doğru tahmind!

Kızı göz hapsine alan Bahar'ı dikkatle takip eden kişiye Hamza Mahir'di.

Etleri aceleyle karşısındaki adama veren Leyla yine aynı acele tavırlarla içeriyle kaçmıştı.

"Ben bi mutfağa bakayım yardım lazımdır belki." Bahar içeriye doğru adımlayacağı sırada Nejat'ın sesi duyuldu.

"Sen zahmet etmeseydin yenge Leyla halleder."

Durumdan en çok gerilen kişi şüphesiz Yiğit Ali'ydi. Kabağın başına ne vakit patlayacağını hesap etmekle meşguldü.

"Elime mi yapışır canım hem Leyla çok tatlı bir kıza benziyor gidip tanışayım."

Bahar cevap beklemeden bilmiş bir gülümsemeyle yanlarından ayrılırken olayı üçüde farklı şekillerde bilen adamlar birbirlerine bakıp kalmakla yetinmişlerdi.

Bahçe kapısından mutfağa giren Bahar kendisi gibi ufak tefek kızın yanına doğru ilerledi.

"Merhaba ben Bahar yardım edilecek bir şeyler var mı diye bakayım dedim."

Kızın samimi davranışını oldukça içten bulan Leyla da tebessüm etti.

"Ben de Leyla. Teşekkür ederim ama ben hallettim sayılır her şeyi."

Bahar o sırada Leyla'yı inceliyordu halen. Bir kere en başta sarışındı bu kız, bildiğin altın sarısı saçları vardı. Kendisi kadar olmasa da beyaz tenliydi ve çok güzel ela gözleri vardı. Ağzı burnu maşallahı var yerli yerindeydi. Biraz o da kendisi gibi boydan fukaraydı ama yine de kendisinden az da olsa uzundu.

"Leyla ben seni bu evde daha önce hiç görmedim?"

Sen bu eve acaba kaç defa girdin Bahar?

"Şey ben yeni çalışmaya başladım."

Leyla karşısındaki kadının emin duruşundan anladığı kadarıyla bu eve fazlaca girip çıkıyordu ve ağabey dedikleri adamlar birlikteydi belki de evliydi bile. Mutfak penceresinden adamlar el ele geldiklerini görmüştü. Açıkçası biraz tedirgin oldu.

"Zaten bu evde uzun bacaklı bi Nataşa vardı ona noldu ki?"

Bahar'ın sorusunda adı geçen Nataşa ve uzun bacakları hiç hoşuna gitmemişti Layla'nın.

"Uzun bacaklı?" İstemsizce soruverdi.

"Evet hatta sarışın, bir seksenlik seksi bir uzun bacak. Neyse karşılaşmadınız sanırım."

Bahar bu kıskançlık dolu bakışları nerde olsa tanırdı malum kendi damarlarında bol miktarda geziyordu.

"Nejat bey biraz çapkın herhalde?"

İki dakika önce tanıştığı ve güvenip güvenemeyeceğini dahi bilmediği birine sorduğu soruya hayret etti Leyla ne oluyordu kendisine böyle?

"Yok sarışınlara zaafı var onun."

Leyla'nın gözleri kocaman açıldı. "N-nasıl yani?"

Kızın kekelemesinden doğru yolda olduğunu anlayan Bahar tam gaz devam etti.

"Ohoo bilmeyen mi var? Kendine dikkat et derim valla sonuçta yakışıklı adam kandırırvermesin seni de."

Bu adam kimleri kandırmıştı da kendisini de kandıracaktı?

"N-nasıl yani?"

Nasıl yanının altındaki esas soru günlerdir yanında yaşadığı bu adamı yanlış tanımış olabilir miydi gerçekten?

"Ay nasılını da ben söylemeyim istersen?"

Hala kendisine şaşkın şaşkın bakan kıza hayretle söylendi Bahar.

"Yani diyorum ki bakmışsın kendini Nejat'ın koynunda buluvermişsin diyorum aman dikkat et diyorum." Göz kırparak devam etti. "Anladın?"

Bahsedilen mevzuda hali hazırda taze bir yarası bulunan Leyla'nın eli ayağına dolanmıştı.

Kendini oyalamak istercesine yemek masasının üzerinde duran bardağı tezgahın oraya diğer bulaşıkların yanına koyacağı sırada telaşlı hareketlerinden dolayı bardağı yere düşürdü.

Bahar, Leyla'nın hızla değişen ruh haline bir anlam verememişti doğrusu. Yalnızca ağzından laf almak için öylesine konuşmuştu ama anladığı kadarıyla istemeden de olsa hassas bir noktaya değinmişti. Söylediklerine pişman oldu genç kız.

"Leylacım iyi misin canım?"

Leyla yere eğilmiş kırılan bardaktan etrafa saçılmış cam parçalarını topluyordu.

"Dur öyle çıplak elinle toplama kesiceksin bir yerini."

Bahar'ı hiç duymayan Leyla hızla yeri temizlemeye çalışmakla meşguldü. Bahar istemeden de olsa kendisini saçma sapan ilişkiler yaşayan kadınlarla aynı kefeye koymuştu. Elbetteki Nejat'la aralarında geçen şeyi bilemezdi ama ortaya böyle bir laf konuşulması bile genç kızın gocunmasına yetmişti.

Cam parçasının parmağını kesmesiyle hızla elini ağzına götürdü ve ağzından bir ah sesi çıktı.

Bahar eli kesilen kızın yanına eğilerek kendisiyle birlikte onu da kaldırdı.

"Ben sana dedim ama hiç söz dinlemiyorsun ki bakayım çok mu kesilmiş?" derken Leyla'nın elini avucunun içine almıştı.

"Çok derin değil Allah'tan. Yara bantı var mı bildiğin yerde?"

Kızın yüzüne baktığı andan gözlerinden süzülen yaşları gördü.

"Leyla? Neden ağlıyorsun çok mu acıdı canın?"

Leyla olumsuz anlamda başını sallarken Bahar durumdan iyice şüphelenmişti.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Karşısındaki kızın tereddütle ve korkuyla bakan gözleri o kadar tanıdıktı ki Bahar'ın da gözleri doldu.

"Biliyorum daha yeni tanıştık ama inan ki bana güvenebilirsin belki sana yardım bile edebilirim ne dersin?"

Leyla'nın dudaklarında gerçek olamayacak acı bir gülümseme belirdi.

"Artık çok geç" Ağlamaklı sesiyle fısıldar gibi konuştu.

"Neymiş bakayım o geç olan sen anlat bir önce?"

Leyla henüz tanıştığı bu kadına istemsizce bir güven duydu o an yada duymak istedi tam olarak kendisi de bilmiyordu. Belki de anlatıp biraz olsun hafiflemek istemişti.

Bahar kızı sandalyeye yönlendirdi öncelikle bir bardak su verdi sonrasında elini temizleyip sardılar.

Devamında Leyla başına gelenleri usul usul özetledi. Yaklaşık on beş dakika boyunca Leyla anlattı, Bahar dinledi.

O gecenin detaylarını anlatmaktan utanan Leyla birlikte olduklarından üstü kapalı bir şekilde bahsetmişti ama pek hoş anıların olmadığını Bahar anlamıştı.

"Leyla çok özür dilerim ipsiz sapsız konuştum ben de bir ton."

Bahar'ın sesi pişmanlıkla çıkıyordu. Leyla anlayışla gülümsedi.

"Nerden bilecektin saçmalama lütfen, önemli değil."

Kızın kendisini olgunlukla karşılaması Bahar'ın gözünde bir kere daha taktir toplamıştı. Yine de mahçubiyetle konuşmayı sürdürdü.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki şimdi?"

Leyla çaresizce omuz salladı.

"Hiç bilmiyorum gidecek bir yerim olmadığı için burada kalıyorum işte."

Leyla belki bilmiyordu ama Bahar artık bal gibi de biliyordu. Nejat istemese kızı bu evde bir dakika tutmazdı hatta gider babasını bulur orada gül gibi yaşamasını sağlardı ama yapmamıştı.

Sarışınlara olan zaafı ilk defa bir işe yaramış pırlanta gibi bir kıza tutulup kalmıştı.

Aklına gelen soruyu yöneltti kıza.

"Peki sen hoşlanıyor musun bakalım Nejat'tan?"

Leyla böyle bir soru karşısında çok utanmıştı. Nejat onun ilk erkeğiymiş zaten bu bile başlı başına etkilenmesine yol açıyordu. Üstelik adamın özellikle yapmadığı her halinden belli olan yakınlaşmaları bile Leyla'nın kalbinin kuş gibi atmasına sebep oluyordu.

Evet önceleri ona çok kızmıştı ama onunla aynı evde yaşamaya başladığı günden beri bir tek hatalı davranışını görmemişti aksine kendisine çok saygılı davranıyordu. Tüm bunlar zaten hali hazırda duran duygularını ateşliyordu.

"Ohooo daldın gittin be kızım. Sen çoktan abayı yakmışsın."

Bahar'ın seslenmesiyle kendine gelen Leyla hemen toparlandı.

Karşısındaki kız cin gibiydi zaten nasıl saklayacaktı ki? Yattı balık yan giderdi.

"Aramızda değil mi Bahar kimseye söylemezsin?"

Bahar anlayışla başını salladı. O damdan kendisi çoktan düştüğü için zavallı Leyla'nın halinden elbetteki çok iyi anlıyordu.

"Sen merak etme sırrın bende güvende."

İki genç kadın da birbirlerine samimiyetle gülümserken kapıdan Yiğit Ali girdi.

Bahar'ın çoktan amacına ulaştığını anlayan adam başını sağa sola doğru sallarken, ağabeyinin daha çok çekeceği olduğunu düşünüp iç geçirdi.

"Hanımlar nerde kaldınız ya etler pişti?"

Yerinden önce doğrulan Bahar oldu.

"Lafa dalmışız geldik hemen."

Ağabeyi de kendisine dalacaktı az kalmıştı yakındı.

"Hadi acele edin soğumasın" diyerek yanlarından ayrıldı.

Yiğit Ali'nin bahçeye çıkmasıyla Leyla'ya dönen Bahar "E hadi ne duruyoruz gidelim." dedi ama genç kızın pek niyeti yok gibiydi.

"Bahar ben gelmesem oradaki herkes biliyormuş gibi hissediyorum utanıyorum."

Leyla'nın elinden tuttuğu gibi kalkmaya zorladı Bahar.

"Sakın bir daha böyle bir şey söyleme sen utanılacak hiçbir şey yapmadın. Şimdi kendinden emin halde gidip oraya oturacaksın. Anlaşılmayan?"

Genç kızın desteğiyle daha güçlü hisseden Leyla denileni yapmış ve Baharla birlikte herkesin oturmuş kendilerini beklediği, bizzat kendisinin özenle kurduğu masaya doğru yönelmişti.

Masada baş köşeye kurulmuş Gümüşpala'nın ve henüz etleri servis etmekte olan Nejat'ın gözleri anında karşıdan kendilerine doğru gelen kadınları bulmuştu.

Herkese merhaba;

Bolca yorumlarınızın olduğu bir bölüm olur umarım.

Ne düşündüğünüzü sandığınızdan daha çok merak ediyor olabilirim♥

Bölüm-28

Herkese merhabalar 😊

Kitabıma göstermiş olduğunuz ilgiden dolayı hepinize çok teşekkür ederim.

Bilmenizi isterim ki yapmış olduğunuz her yorumu vaktim oldukça tek tek okuyorum ve önemsiyorum. Ayrıca birçoğunu da cevaplamaya çalışıyorum.

Bir diğer konu ise taktir edersiniz ki herkesle aynı fikirde olmamız maalesef imkansız ama dediğim gibi her fikir benim için çok kıymetli.

Keyifli okumalar♥

+18 sahneler bulunmaktadır.

İki kız bahçede kurulmuş enfes masaya doğru yürürken Bahar, Hafize hanımın da geldiğini farkettiler hemen koşturarak kadının yanına doğru gittiler.

Uzun zamandır hep ayak üstü birkaç dakika görüşüyorlardı ve işin doğrusu genç kız oldukça özlemişti yaşlı kadını.

"Hoşgeldin Hafize teyze" yaşlı kadın Bahar'a gülerek sarılırken bir taraftan da onun bu enerjik halini ne kadar sevdiğini düşünüyordu.

Neşeli olduğu zamanlar ceylan gibi sekiyordu narin narin.

"Hoşbulduk güzel kızım. Ben de Bahar beni unuttu diyordum meğerse kendi gibi güzel bir arkadaş bulmuş." dedi Leyla'yı göstererek.

"Aşk olsun Hafize teyze senin yerin ayrı bilmiyor musun?"

Yaşlı kadın "hadi hadi" diyerek sitemle karışık alayla söylenirken bir taraftan da gülüyordu.

Bahar biraz mahcup olsa da Hafize hanımın samimiyetinden kaynaklı pek üzerinde durmamıştı.

"Bak seni Leyla'yla tanıştırayım."

O sırada Leyla da yanibaşlarına gelmişti. Genç kıza doğru dönerek konuştu.

"Leyla seni Hafize teyzeyle tanıştırayım eminim sen de çok seversin."

Yaşlı kadın tanışma faslında Leyla'yı belli etmeden epeyce bir süzmüş, ölçüp tartmıştı. Ne de olsa hayata karşı tecrübeli birinin gözüydü onunkiler.

Masum masum bakan kıza sanki ilk defa karşılaşmıyorlarmış gibi sıkıca sarıldı. Bu sevgi karşısında Leyla oldukça etkilenmişti. Ne de olsa alışık olmadığı şeylerdi bunlar.

Kadınların ayak üstü lafa dalmaları Nejat'ın sesiyle bölündü.

"Hanımlar hadi soğutmayın etleri."

Sesi duyan kadınlar muhabbeti yemekten sonraya erteleyerek masaya doğru ilerlediler.

Bahar direkt olarak Hamza Mahir'in yanı başında kendisi için ayrılan sandalyeye geçmişti. Normalde Yiğit Ali, dikdörtgen basanın başındaki sandalyeye kurulan ağabeyinin sağ tarafına Nejat ise sol tarafına otururdu fakat Yiğit Ali gönüllü olarak ağabeyiyle kendisi arasına Bahar'ı siper etmişti.

Bahar tam karşısında oturmak üzere olan Nejat'a bakarak konuştu.

"Leylacım gel sen de Nejat'ın yanına otur şöyle."

Ayakta dikilmeye niyetli görünen kızcağız Bahar'ın Nejat demesiyle kendine gelmiş usulca adamın yanına ilişmişti.

Tam karşısında oturan Yiğit Ali'yi az çok tanıyordu. Burada kalmaya başladığı günden beri üç dört sefer gelmişti. Nejat'la aralarındaki arkadaşlık daha doğrusu kardeşlik Leyla'yı çok eğlendiriyordu.

Bahar'ın bugün ilgisi noktası karşısında oturan çifte o kadar kaymıştı ki şüphesiz bu durumdan aşırı rahatsız olan bir kişi vardı. Hamza Mahir homurdanarak eğildi ve yalnızca Bahar'ın duyabileceği bir şekilde sordu.

"İstedğin oldu mu?"

Bahar gözlerini anında karşısındaki insanlardan çekerken panikle sordu.

"N-ne istediğim oldu mu?"

Kızın haline iç geçiren adam başını belli belirsiz sağa sola sallayarak cevap verdi.

"Canın mangal çekmişti ya güzelim onu diyorum."

Genç kız suratında donuk bir gülümsemeyle durumu kurtarmaya çalıştı. Allahtan bir şey anlamamıştı.

"Çok lezzetli olmuş Nejat anlıyor bu işten belli."

Hamza Mahir eline aldığı rakı bardağıyla arkasına doğru yaslandı. "Anlar anlar çok iyi anlar." diye imalıca söylendi.

Yemek genel olarak havadan sudan muhabbetlerle geçerken Bahar birden Nejat'a doğru döndü ve

"Ee Nejat anlat bakalım." deyiverdi.

Yiğit Ali gülmesini bastırmak amaçlı dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı doğru eğerken Nejat ne diyeceğini bilmez bir şekilde yengesine bakıyordu.

"Ne anlatayım yenge?"

Bahar'ın gözü bir anlığına Leyla'nın üzerine gidip geldi.

"Nataşa gitmiş Leyla gelmiş hiç haberimiz olmadı? Bilseydim daha önce tanışmaya gelirdim."

Masanın sessizliğini Yiğit Ali'nin artık tutamadığı gülme sesi bozdu. Gülmekten daha çok sesinin burnundan kaçması gibiydi.

Hamza Mahir ise gözlerini kısmış, yan profilden bebek yüzlü karısını izliyordu. Henüz müdahale edecek bir durum görmüyor olacak ki sessizliğini koruyordu.

En zor durumda olan kişi şüphesiz Nejat'tı. Yengesi de bu Nataşa'ya takmıştı yani. Eli kırılısaydı da tutup getirmeseydi o kızı.

Göz ucuyla yanında oturan kadına baktı. Kızın tepkisini ölçmeye çalışır gibi bir hali vardı adamın.

Bahar bu hal ve hareketleri bir bir not alıyordu.

"O çok oldu gideli ya zaten pek anlamıyordu işten güçten gönderdim hemen."

Nejat gibi ciddi bir adamın lafı evirip çevirmesi Hamza Mahir'i bile neredeyse güldürecekti.

"Anladım. Leyla geldi gerek kalmadı kimseye diyorsun."

Bahar'ın iması Leyla'yı hem utandırmış hem de heyecanlandırmıştı. Karşısında oturan kızın kendisi için bir şeyler öğrenmeye çalıştığını bildiği için utancını belli etmemeye çalışıyordu fakat onun bu uğraşına karşı Nejat sessiz kalmayı tercih etmiş Bahar'ın cümlesine ekstra bir yorum yapma gereği görmemişti.

Duruma bozulan Leyla yemeğin sonuna geldiği için boşalan tabakları mutfığa götürmek amacıyla ayaklandı. Herkesin gözü üzerine dönünce açıklama yapmak zorunda hissedip "Tabakları mutfığa götüreyim" diye sessizce söylenerek kaçır gibi gitti.

Bahar ise başını kaldırdığı an Hamza Mahir ve Nejat'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. Yalancı bir tebessümle "Ee ben de kahveleri yapayım o zaman" diyerek tabiri caiz ise resmen konudan sıyrılıp o da mutfığa koşturdu.

Kızların ardından hepsi ayaklanmış Hafize hanım kalanları toparlayıp içeri girmiş, Yiğit Ali ise lavaboya gitmişti.

Bahçedeki hasır oturma gruplarına doğru ilerleyen Nejat ve Hamza Mahir arasındaki sessizliği bozan kişi Nejat olmuştu. "İyi anlaştılar sanki" derken ağabeyinin onayını bekler gibiydi.

"Lan yakında çete olur bunlar başımıza, sanki diyor bir de."

Hamza Mahir'in haklı isyanına güldü Nejat.

"Haklısın abi ne diyim. Yengedeki potansiyeli gördüm ben zaten biraz önce."

Hamza Mahir istemsizce gülümsedi. Porselen bebek gibi davrandığı karısının içinden zaman zaman bir cadı çıkıyordu ve adam bu durumun elbetteki farkındaydı.

"Ayağımı denk al oğlum düştü bu işin peşine."

Nejat her ne kadar şikayet eder gibi davransa da öyle olmadığını ağabeyi de kendisi de biliyordu. Ondandır bilinmez köşeye sıkışmış gibi hissetmiyordu garip bir huzur vardı üzerinde. Leyla'nın aile ortamında oluşundan, dahası yanında oturduğundan gayet memnundu.

"Abi bugünü ayarlamakla ne iyi ettin eyvallah." dedi.

O sırada ayaklanan Hamza Mahir bir an duraklasa da renk vermeden Nejat'ın omzuna vurup içeriye doğru yöneldi.

Mutfakta bulaşıkları makineye yerleştiren Hafize hanım ve ortalığı toparlayan Leyla haricinde kimse görünmüyordu.

Hamza Mahiri farkedene Leyla "Bir isteğiniz mi var Hamza bey?" diye sordu.

Bahar'ın Mahir diye bahsettiğini duysa da Hafize hanım ya Hamza Mahir diyor yada yalnızca Hamza'yı kullanıyordu. Kendisinin de öyle hitap etmesinin daha doğru olacağını düşündü.

"Yalnızca abi, Leyla hanım." Daha önce hiç görmediği kadar ciddi duruşlu ve sert adamın kendisine böyle söylemesi Leyla'yı içten içe çok mutlu etmişti. Ne de olsa bu

evdeki herkesin en çok saygıda kusur etmekten çekindiği kişiydi karşısındaki adam.

Mahcup bir gülümseme sundu adama.

"Bir şey mi istemiştin abi?" diyerek sorusunu düzelterek yineledi.

"Bahar nerde?"

Leyla içeriyi göstererek cevapladı. "Lavaboya gitti."

Başıyla kızı onayladıktan sonra içeri doğru girdi adam. O sırada bahçeye doğru gidecek olan Yiğit Ali'yle karşılaştılar.

"Senin hesabını da sonra göreceğim." cevap beklemeden hızla genç adamın yanından ayrılıp gitti.

Bahar ellerini yıkamış ayna karşısında saçlarını düzeltmekle meşguldü ki kapı bir anda açılıp içerden tekrar kapandı.

Hemen aynı saniyesinde sırtı adamın göğsüne yaslanıp, tek kolu tarafından karnından sıkıca kavrandı.

"Sevgilim?"

Mümkün olduğunca sevimli çıkan sesiyle durumu idrak etmeye çalışıyordu Bahar.

"Mangal yürekli karım da buradaymış."

Bahar yanlış anlamıyorsa an itibarıyla çuvallamıştı.

Tabiki sonuna kadar inkar edecekti.

"Ayy o nasıl kıro bir iltifattır Mahir?"

Adam kendisine öyle bir bakıyordu ki şuan sanki aklından geçenleri okuyor gibiydi. Gerçi genel olarak öyle bakıyordu ama içinde bulundukları durumdan mütevellit Bahar biraz fazla alıngan olmuş olabilirdi.

"Ben seni çok iyi anlattığını düşünüyorum ama istesen yürek yemiş de diyebilirim yavrum"

Adam bir taraftan da boşta kalan eliyle kızın saçlarını sağ omzuna doğru toplarken açıkta kalan boynunun sol tarafına kısa ama etkisi Bahar'ın bacaklarını titreten öpücükler kondurmakla meşguldü.

"Mahir?" derken Hamza Mahir çoktan Bahar'ın tişörtünü sıyırmış bir eliyle üst bedenini keşfe çıkmıştı bile.

Nefesleri hızlanan Bahar daha ne olduğunu bile anlayamadığı bir heyecana sürüklenirken bulundukları yerin Nejat'ın evinin banyosu olduğunu düşünerek adamı durdurmaya çalışıyordu.

Vücudunu sarıp sarmalayan kolu o kadar güçlüydü ki hareket imkanı tanımıyordu.

"M-mahir?"

Adamın ismini tekrarlarlarken tam olarak ne diyeceğini kendisi de bilmiyordu. Kurduğu dümeni mi açıklayacaktı yoksa adama dur mu diyecekti artık emin değildi doğrusu.

Güçlü eller pantolonun içine girdiğinde söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı aklında. Kendini güçlü kolların insafına bırakıp başını arkasındaki sert bedene iyice yasladı. Kendiliğinden açılan bacakları hem adama yol gösteriyor hem de tamamıyla izin veriyor gibiydi.

Kesik kesik inlemelerinin ardından adamın elleri bir anda sıcaklığını terk ediverdiler.

Allak bullak olmuş bir suratla kalan Bahar sorar gibi adama doğru dönmeye çabaladı başaramayınca yarım kalmışlık hissiyle hırçınca tekrar denedi.

Bu sefer ise aldığı cevap banyonun soğuk duvarına değen sırtıydı.

Ani bir hareketle adamın suratı tam karşısında duruyordu.

"Ne oldu güzelim kandırılmak hoşuna gitmedi mi?"

İyi de Allah aşkına aynı şey miydi yani?

İsteddiği olmayan çocuklar gibi oturup ağlayacaktı şimdi Bahar!

"Harika intikam bravo!"

Huysuz huysuz söylendi genç kız.

"İntikam için mi yaptım sence?"

Öyle olmadığını biliyordu ama yine de küskünce omuz salladı Bahar.

"Bekliyorum"

Bir de özür bekliyodu Bahar'ı şu hale sokan kendisi değildi sanki.

"Ama Mahir sen de anlatsaydın o zaman bana. Kaç gündür merak ediyorum elli defa sordum dimi? Hem kötü bi şey yapmadım ki üstelik canım cidden mangal da çekti yani sonradan."

İnanmaz gözlerle bakıyordu adam.

"Bak valla çekti."

Bahar suçlu olduğunda bile konuyu o kadar güzel manipüle ediyordu ki karşısında başka biri olsa çoktan üzerine gitmeyi bırakırdı ama işte Hamza Mahir'di.

"Bekliyorum Bahar."

Adam bir kere daha yineledi.

Böylesine sabırsız bir adam hayatı boyunca biriktirdiği tüm sabır kontenjanlarını Bahar için harcıyor gibiydi.

"Üff iyi ya özür dilerim oldu mu?"

Adam ellerini kızın yüzünde gezdirirken söylendi.

"Özür dilerken bile asisin."

Sonrasında çenesinden tutup başını kaldırırken gözlerini buluşturdu.

"Ben bu asiliğin sebebini biliyorum ama" gözleri kızın zaten ezbere bildiği yüzünün her santiminde geziyordu.

"Nedenmiş?"

Bahar sesinin meraklı çıkmasına engel olamadan sordu.

"İsteddiğini vermedim ondan."

Kızın kulağına doğru fısıldadı.

Bahar doğru olduğunu bilse de tam itiraz edeceği sırada adamın dudakları tarafından susturuldu.

Kızın kalçasından kavrayarak bacaklarını beline saran Hamza Mahir aceleci tavırlarla bir yandan kızın dudaklarını talan ederken diğer yandan yukarı doğru sıyırdığı tişörtünün altındaki hazineleriyle ilgileniyordu.

"M-mahir geç kaldık içeriye anlayacaklar dur!"

Bahar ağızından çıkan inlemelerin içinde adamı ikna etmeye çalışıyordu kendi kulağına dahi inandırıcı gelmeyen bir şekilde.

Hamza Mahir'in içine girmesiyle aldığı hazla gözleri kapanan Bahar itiraz etmeyi çoktan unutmuştu.

Aradan geçen dakikaların ardından nefes nefese ayrıldıklarında hala yerden yüksekte dururken alnını adamın omzuna yaslamış sakinleşmeye çalışıyordu genç kız.

Resmen misafirliğe diye geldikleri evin banyosunda kendinden geçirmişti karşısındaki adam.

"İndir beni de kendime çeki düzen vereyim Mahir." derken bir taraftan da elleriyle saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

"Sen hemen nasıl toparlanıyorsun anlamıyorum ki zaten! Olan Bahar'a olsun utansın dursun off!"

Yine dur durak bilmeden hızlı hızlı konuşan kızı yavaşça ayaklarının üzerine bırakan adam kendi kıyafetlerine çeki düzen verdikten sonra kıza döndü.

"Kıyafetinden anlayacaklarını zannetmiyorum ama"

Ayna karşısında kendini toparlayan Bahar adamın lafını yarıda kesmesiyle merakla dönüp baktı.

"Ama?"

Kızın yanına doğru yaklaşıp tişörtünün iliklenmeyen düğmesini kendi elleriyle ilikleyen Hamza Mahir bu sırada konuşmaya devam etti.

"Bu kata gelmemişlerdir umarım."

Cümlelerin devamıyla kıpkırmızı olan Bahar adamın imasıyla yerin dibine girmişti.

"Ayy ben ön kapıdan çıkıp gidiyorum Mahir bak vallahi." derken banyo kapısına doğru gitmişti bile.

Kızın haline belli belirsiz sırıtan adam da arkasından onunla birlikte çıkılmış elinden tutarak bahçeye doğru götürmüştü.

Millet bahçede oturmuş sohbet ederken gözler gelen ifte çevrildi.

"Abi nerde kaldınız ya biz de size bakmaya geliyorduk."

Lüzumsuzluğu yapan şaşırtıcı bir şekilde Nejat'tı.

"Gelseydin aslanım."

Tabi tek utanan Bahar'dı nasıl olsa! Rezil olduk demiyordu da hala kendinden emin emin konuşuyordu bu adam.

Bunu da yazmıştı ama Bahar biraz önce üzerine gitti diye kendisinden intikam alıyordu Nejat efendi!

Şuan utançtan başını kaldırabiliyor olsaydı öldürücü bakışlarının hedefi olacaktı ama dua etsin ki sesini çıkaramıyordu Bahar.

Hamza Mahir'in oturduğu iki kişilik koltukta hemen yanına otururken ayağındaki ayakkabıları çıkarmış ayaklarını karnına doğru toplamış resmen sinmiş bir şekilde oturuyordu.

Bahar'ın biraz önceki baş kesen hallerinin yerinde yeller estiğini anlayan Yiğit Ali ise hesap sırasının kendisine geldiğini anlamış bir şekilde hiç sesini çıkarmıyordu.

Leyla elinde tepsi kahvelerle gelince dank etti Bahar'a tabii ya kahve yapacaktı değil mi?

Özür dileyen gözlerle kıza bakarken Leyla gülümseyerek verdi Bahar'ın kahvesini de. İçeriye doğru yöneleceği zaman Hafize hanımın sesi duyuldu.

"Leyla kızım hayırdır nereye?"

Leyla yaşlı kadına doğru dönerek cevap verdi.

"Bir istediğiniz yoksa mutfaka geçeyim ben."

Kızın ürkek halleri konudan oldukça uzak olan Hafize hanımın bile dikkatini çekmişti. Kızcağız her cümlesinde göz altından Nejat'a bakıyor sanki yanlış bir şey demekten çekiniyor gibiydi.

"Yok kızım her şeyi sen düşünmüşsün zaten maşallah pek bir beceriklisin gel otur yanımıza yoruldun akşamdan beri."

Kadının anaç tavrını geri çevirmek istemeyen Leyla onay almak ister gibi tekrar Nejat'a bakınca, Hamza Mahir Bahar'ın kulağına doğru eğilerek sadece kızın duyabileceği bir şekilde konuştu.

"Bak kız nasıl Nejat'ın gözünün içine bakıyor ama sen hey yavrum hey"

Adamın söylediklerine göz deviren Bahar

"Yapana değil yaptırana bakacaksın canım" derken Hamza Mahir'in bir kaşının kalkması üzerine adamı körüklediğini fark ederek sevimlice sırıttı.

"Şaka"

Seslice bir nefes alan adam kızı kendisine doğru biraz daha çekerken "Yapacam ben sana şaka dur sen." diye homurdandı.

Adamın boynuna doğru konuşması üzerine bacaklarını birbirine doğru sımsıkı kapatan Bahar'ın yaptığı hareket Hamza Mahir'in gözünden kaçmamış olacakki sırıtarak önüne döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çaylar tatlılar derken vakit epeyce bir geç olmuş Gümüşpala'nın ayaklanmasıyla diğerleri de kalkmak üzere hareketlenmişlerdi.

Bu akşamın belki de en çok memnun olanı Leyla'ydı.

Nejat'ın ailem dediği insanlarla tanışmış hepsini ayrı ayrı çok sevmişti.

Başta Bahar olmak üzere Hafize teyzeyi de çok çabuk benimsemiş zaten tanışık olduğu Yiğit Ali'yle de iyice kaynaşmıştı.

Hamza Mahir'in otoritesinden bir miktar çekinse de mutfakta kendisine samimiyetle yaklaşması üzerine ilk andaki halinden az çok sıyrılmıştı.

Bahar ile sevgili mi yoksa karı koca mı olduklarını tam anlayamamıştı fakat aralarında gözle görülür bağdan çok etkilenmişti.

Bu kadar sert bakışlara ve otoriteye sahip bir adamın gözleri Bahar'ı bulduğu an bakışları yumuşuyor, ruh hali sanki değişiyordu.

Leyla iç çekti acaba onların da böyle bir çift olmasına imkan var mıydı?

Bahar herkese iyi geceler dileyip Leyla'ya sarılmıştı. Orada bulunan herkesin duyabileceği şekilde

"Leyla aynı bahçede oturuyoruz biliyorsun bundan sonra sık sık görüşelim." dedi.

Özellikle mesajı Nejat tarafından çok net alınmıştı.

Hamza Mahir, Nejat'ın omzuna 'yandın sen' der gibi vurarak Bahar'ın elini kavrayıp arabaya doğru ilerledi.

Eve girdiklerinde duş alıp kendisine soğuk gelen odada koşarak yatağa girerken hızlıca Hamza Mahir'e doğru sokuldu.

"Şu odanın derecesini buz gibi soğukta tutturuyorsun ya pes yani!" yüzünü adamın göğsüne gömdüğü için sesi boğuk geliyordu.

Kızı kocaman koluyla çevreleyip kendisine çeken adam alayla söylendi.

"Hadi hadi koynuna girmek için numara yapıyorum demiyosun da."

Bahar başını kaldırıp kendisiyle dalga geçen adamın gülen suratına baktı.

O an dışarıda neredeyse hiç gülmeyen yüzünün bu odada başbaşa kaldıklarında ne kadar çok değiştiğini farketti.

Bu durum Bahar'a kendisini özel hissettirdiği gibi aşık olduğu bu suratsız adamı güldürebiliyor olmaktan dolayı çok mutlu oldu.

"Canım zaten onun için özel bir çaba sarf etmeme gerek yok ki varlığım yeter."

Havalı havalı konuşurken bir anda kendisini adamın altında buluverdi.

Beklenmedik duruma kakhaha atan kızın tam gülüşünün üzerinden öptü adam.

Sonrasında ise aralarındaki tutku kaldığı yerden baş göstermişti.

Sabah yarı kapalı ve henüz birkaç saat uyuyabilmiş olmanın verdiği yorgun gözlerle Hamza Mahir'i yolcu eden Bahar adamın rutin bir şekilde boynunu öpüp çekilmesiyle kapıyı açacağını anladığı için geri çekilecekti ki adamın sesiyle duraksadı.

"Akşamüstüne hazırlan güzelim birkaç gün yokuz."

Anlamayan gözlerle bakarken en sonunda nereye diye sormayı akıledebilmişti.

"Konya'ya gidiyoruz."

Birden gözleri mutlulukla parlarken uyku falan kalmamıştı genç kızda.

"Nasıl yani?"

Hamza Mahir'in elleri Bahar'ın üzerindeki siyah saten geceliğin açıkta bıraktığı bembeyaz gerdanında oyalanıyordu.

"Özledin diye ziyarete gidiyoruz yavrum."

Bahar mutlulukla adama sarılırken Hamza Mahir homurdandı.

"Bahar şu kılıkla daha fazla zorlama beni çık yukarı hadi."

Genç kız gülerek adamın dudağına bir öpücük kondurup koşarak yatak odasına doğru gitti.

Bunun bir teşekkür olduğunu bilen Hamza Mahir ise başını sağa sola sallayarak tebessüm etti sonrasında ise eski ciddiyetine kavuşarak kapıyı açıp dışarıya doğru adımını attı.

Bölüm-29

*Uzun bir bölümle geldim canlarım,
keyifli okumalar♥*

Bahar yarı uyur gözlerle indiği merdivenlerden adeta uçarak çıkmıştı. Yatak odasına girer girmez komodinin üzerinde duran telefonuna doğru yöneldi. Acilen Esra'yı arayıp haber vermesi gerekiyordu.

Genç kız telefonun bir ucunda sabırsızca çağrısına cevap verilmesini bekliyordu ki neredeyse kapatacağı vakit karşıdan uyku mahmuru bir ses duyuldu.

"Alo"

Bahar heyecanla konuşmaya başladı.

"Günaydının Esraların en güzeliii."

Esra henüz kendine gelebilmiş değildi.

"Abla rüyada beni mi gördün allasen sabah sabah karga şeyini yemeden arıyorsun."

Esra'nın huysuzluğu bile şuan Bahar'ın modunu düşüremezdi vallahi.

"Kızım kalk kalk hadi sana bir sürprizim var!"

Karşı tarafın yarı ağlamaklı sesiyle birlikte çıkan isyanından anlaşıldığı üzere yattığı yerden doğrulmuştu.

"Ne sürprizi? Teyze mi oluyorum yoksa?"

Yok artık daha nelerdi yani!

"Kızım saçma sapan konuşma bi dur içine ettin sürprizin. Akşama hazır ol bebişim ben geliyorum!"

Sesini sonuna doğru şuh bir şekilde çıkarmaya çalışırken komik olduğunu kendisi de biliyordu.

"Ayy koydu dimi seni kapıya eh be ablam dağ olsa dayanmazdı zaten sendeki çeneye."

Esra'nın sesi aldığı habere çok sevindiği için mutlu geliyordu.

"İyy ergen seni yaptığı espriye bak"

İki kız da karşılıklı kıkırdarken devamında Bahar, Zeliha hanıma sürpriz yapacağını o nedenle geleceğini söylememesini Esra'ya sıkı sıkı tembih etmişti.

"Uçakla gelirsiniz heralde değil mi akşam yemeğine burdasınız o zaman?"

Hamza Mahir saatlerce yolculuk yapacak kadar sabırlı bir adam olmadığına göre uçakla gelirlerdi tabi yani Bahar öyle tahmin ediyordu.

"Uçakla geliriz diye tahmin ediyorum kuşum ama ben yine de Mahir'e bi sorar sana haber ederim."

Bahar'ın cümlesi üzerine Esra alayla mırıldandı.

"E tabi sen bi Mahir'ine sor tabi."

Bahar normalde öyle pek kimseye akıl danışan bir tip değildi ve onun bu yeni halleriyle Esra çok dalga geçiyordu.

Hemen hemen her gün telefonda konuşuyorlar birbirlerine hayatlarıyla ilgili düzenli bilgi akışı sağlıyorlardı. Bahar'ın her ne kadar tek düze hayatında anlatacak çok bir şeyi olmasa da Yiğit Ali, Nejat ve Hafize hanımla ilgili bir sürü şey anlatıyordu. Hatta Leyla'yı bile anlatmıştı Esra'ya. Genç kız bahsi geçen bu insanları yüz yüze hiç tanımasa da haklarında çok şey biliyordu.

"Sen bi aşık ol da göreyim ben seni!"

Esra'nın dudağında kırık bir tebessüm oluşmuştu bile.

"Neyse neyse oyalama beni hadi daha bavul hazırlayacağım."

İki genç kız vedalaştıktan sonra görüşmeyi sonlandırmışlardı. Uykusu çoktan kaçan Bahar akşamüstünü nasıl edeceğini düşünüyordu. Vakit geçmezdi şimdi bekle bekle. Kendisine ve Hamza Mahir'e birkaç parça eşya hazırlamak için giyinme odasına doğru yöneldi. Hamza Mahir'in gömleklerinin asılı olduğu sürgülü dolabı açtığında kıkırdadı Bahar.

Onlarca gömlek asılıydı ve hepsi beyaz, mavi ve siyah tonlarından oluşuyordu. Bir insan ancak bu kadar sabit fikirli olabilirdi doğrusu.

Sadece şu düzene dahi bakarak adamın ne kadar zor biri olduğunu anlayabilirdiniz ve tüm bunlara gülen Bahar kendi kendine homurdandı.

"Kesin delirdin sen artık Bahar adamın aşkından her şeyi hoşuna gider oldu."

Bir taraftan kendine kızsda da diğer taraftan silemediği sırıtışıyla yüzünü gömleklerin arasına doğru yaklaştırıp derin bir nefes aldı. Mahir gibi kokuyordu mis gibiydi işte.

Çıkardığı küçük bavula adam için gerekli eşyaları koyarken her bir eşyası üzerine adeta gözlerinden sevgi pıtırıcıları yayılıyordu genç kızın.

İki saatin sonunda kendi eşyalarını da hazırladıktan sonra Hamza Mahir'i aramaya karar verdi. Üç yada dört çalışın ardından sonunda açabilmişti telefonunu.

"Yavrum?"

Konuşması bile maçoymuş ama Bahar'ın maçosuydu canım en nihayetinde.

"Naber sevgilim?"

Genç kız adamın daha az önce kanlı ellerini yıkadığından habersiz tatlı tatlı soruyordu naber diye.

"İş güç güzelim hayırdır bir şey mi var?"

Normal sevgililer telefonlarını kapatmamak için uzatmalara oynarken Hamza Mahir'in sadede gel tarzında tavırları Bahar'ı kahrediyordu. Ne vardı yani onlar da biraz normal çiftler gibi olsalardı?

"Ay sesini duymak için aradım belki? Azıcık yontulmuş gibi davranamaz mısın Mahir?"

Sesi ne kadar isyankar da olsa o cilveyi nazı hissediyordu adam.

"Hı odunsun diyorsun yani?"

Bahar gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Esağfirullah canım o senin şahsi alınganlığın."

Saatlerdir beş para etmez adamların hesabını kesmekle meşgul olan Gümüşpala'ya kızın sesi dinlendirici bir melodi gibi geliyordu.

"Unutma sözlerini gelince de aynılarını istiyorum."

Tatlı tatlı tehdit mi ediyordu bu adam kendisini? Bu sefer dayanamayıp kıkırdadı.

"Bak ya diyeceğimi unutturuyordun az daha!"

Yapmacık bir sitemle adama kızarken aynı zamanda kendisine cevap da gecikmemişti.

"İki saattir cilve yapacam diye konuya giremedin ki anasını satayım kabahatli biz mi olduk?"

Şu an her ne kadar aralarındaki iletişimi sağlayan tek şey elindeki telefon da olsa genç kız karşısında Hamza Mahir varmışçasına başını yastığın altına gömmek istedi. Bu adam neden kendini hep böyle utandırıyor ki sanki?

"Hıh her şeye de kendine bi pay çıkart zaten. Neyse şimdi dur ben sana ne sorcam. Konya'ya uçakla mı gitcez?"

Kızın hızlı hızlı konuşup konuyu geçiştirme çabası adamı eğlendiriyordu ama üzerine gitmemeye karar verdi.

"Evet güzelim."

Bu da demekti ki akşam yemeğine yetişebileceklerdi. Hemen Esra'yı arayıp söyleyecekti.

"Mahiiir?"

Kızın bu ses tonunu adam çok iyi biliyordu.

"Hayır Bahar."

İyi de henüz söylememişti ki?

"Neden ama yaa daha ben bi şey demedim ki sevgilim?"

Adam derin bir nefes verdi.

"Ben biliyorum o ses tonunu kesin olmayacak bir şey isteyeceksin."

Neden olmasındı ki bal gibi de olurdu yani.

"Nerden biliyorsun belki çok makul bir şey diyeceğim?" cık cıklayıp devam etti. "Bu kadar sabit fikirli olma biraz yeniliklere açık ol sevgilim."

Genç kız yine konuyu alenen manipüle ediyordu.

"Söyle hadi söyle ne gibi bir yenilik çıkacak altından bakalım."

Hamza Mahir'in sesi bıkınca çıkıyordu.

"Ben diyorum ki bizimkiler de gelsin Konya'ya. Çok güzel olmaz mı?"

Aferin Bahar adam seni zar zor götürüyor zaten!

Karşı taraftan ses gelmeyince ikna çalışmalarına başladı hemen.

"Hem ben Esra'ya ve Zeliha sultana çok anlattım onları. Tanışsınlar istiyorum. Üstelik Esra benim en yakın arkadaşım e burda da Leyla'yla yakın arkadaş olcaz belli yani. Onlar da tanışsa kaynaşsa?"

Bahar'ın dur durak bilmeden konuşmaya devam etmesi üzerine Hamza Mahir müdehale etti.

"Ulan daha sen dün tanıştın ne ara kaynaştın da iş buraya geldi?"

Evet gerçekten yerinde bir soruydu.

"Ben sana dün gece demedim mi kazık kadar insanlar işlerine karışma diye?"

Çocuk gibi azarlanıp duruyordu ama canım!

"Sen ne dersen de ben burnumu oraya sokcam canım işte o kadar!"

Sonuçta hayırlı işti birilerinin el atmasında ne gibi bir kötülük olabilirdi ki yani?

"Bak bak laflara bak! Ulan Bahar iki dakikada kudurtuyorsun ya beni gelsinler ulan tamam ne halin varsa gör!"

İçinde şampiyonlar ligi marşı çalan genç kız adamın öfkesini duymuyordu bile. Sanki kızmamış da güzelce kabul etmiş gibi sevimlice konuşmaya başladı.

"Teşekkür ederim sevgilim başka söyleyeceğin bir şey var mı?"

Kızın kendiyle dalga geçer gibi konuşmasına asabı bozulan adam "Dörtte hazır ol." diyip telefonu kapattı.

"Öküz! İnsan bi seni seviyorum sevgilim, hayatım, aşkım, canım falan der!"

Ağzından çıkanlara kendisi dahi inanmayan kızın ağzından bir kahkaha kaçtı. En iyisi önce Esra'yı sonra Yiğit Ali'yi arayıp bilgi aktarımını bir an önce sağlamaktı.

Akşamüstüne doğru kıyafetlerini değiştiren Bahar üzerine tam oturan, dizinin altında, yarım kollu, siyah spor bir elbise giymiş; altına da beyaz spor ayakkabılarını geçirmişti. Hafif bir makyajla hazırlığını tamamladığında aynadaki görüntüsünden gayet memnundu.

Saat tam dörtte yatak odasının kapısı açılmıştı ki o sırada Bahar yarım bağladığı saçlarını düzeltmekle meşguldü.

Hamza Mahir her zamanki gibi yanına yaklaştırmış saçlarını bir kenara çekip boynuna burnunu gömmüştü. Bu artık aralarında oluşan günlük rutindi ve Bahar her gün bu anın gelmesini özlemle bekliyordu.

"Hoşgeldin sevgilim."

Kendisine doğru dönüp gülen gözlerle bakması üzerine Hamza Mahir genç kızın dudaklarına kapanmıştı.

Bir saat içinde evden çıkıp uçağa bindiklerinde Bahar hala söyleniyordu.

"Özel jet ne ya yok artık yani daha neler! Ben de diyorum ki uçakla mı gitcez?"

Kızın tatlı tatlı sitem edişine cevap vermeyen adam takım elbisesinin ceketini çıkarmakla meşguldü.

"Çocuklar nerde kaldılar Mahir?"

Hamza Mahir yerine otururken huysuzca homurdandı.

"Çocuklar mı? Nüfusumuza alalım istersen eşek kadar herifleri?"

Kızı da kolundan tuttuğu gibi yanına oturtup kendine doğru çektiği sırada gelenlerin sesi duyuldu.

"Yenge gözün yollarda kalmış öyle duyduk?"

Neşeli sesin sahibi Yiğit Ali'ydi. Bahar sevinçle yerinden kalkıp Leyla'ya sarılırken genç adama laf yetiştliyordu.

"Hoşgeldiniz ama nerde kaldınız ya gözümüz yollarda kaldı?"

Leyla da aynı şekilde büyük bir sıcaklıkla Bahar'a sarıldı.

"Ohooo pabucumuz dama atılmış bile."

Yiğit Ali'nin tasvip etmez sesiyle Hamza Mahir'in ters ters bakışı yaklaşık aynı saniyelere tekabül etmişti.

Nejat ise her zamanki ciddiyetiyle ağabeyine ve Bahar'a selam verip yerine geçmişti.

İlk günlere nazaran çok daha samimi davranıyordu fakat Yiğit Ali'ye olduğu kadar Nejat'a nazı geçmiyordu açıkçası Bahar'ın.

Herkes yerine yerleştğinde Bahar da Hamza Mahir'in yanağına bir öpücük kondurup başını omzuna doğru koydu. Adam ciddiyetle elindeki tableten bir şeyler okuyordu. Dönüp genç kıza bakmasa da bir koluyla kavrayıp göğsüne doğru çekti. Adamın sıcaklığıyla yaklaşık bir saatlik yolculuk başlamıştı.

Uçaktan indiklerinde kendilerini bekleyen özel araca doğru ilerlediler. Karşılıklı birçok koltuğun bulunduğu aracın içi tamamen özel tasarım gibi duruyordu.

Gerçi böyle modifiye araç işlerinden pek anlamazdı Bahar ama bu pek de varsayıma yer bırakmayacak cinsten bir durumdu.

Araç hareket ettiğinde kimse kendisine evin konumuyla ilgili bir soru sormamıştı bu da demekti ki zaten alenen biliniyordu!

Gözüaltından yanında oturan Hamza Mahir'e baktı kendi heyecanının aksine her zamanki soğukkanlılığıyla oturmuş elindeki tesbihi çeviriyordu.

Bahar'ın anladığı kadarıyla bu adam için bir çeşit terapi yöntemiymiş.

Başını çevirdiğinde karşı ikili koltukta oturan Leyla'yla göz göze geldi genç kız. O da heyecanlı ve tedirgin görünüyordu.

Endişeli haline destek olmak ister gibi içten bir şekilde gülümsedi. Nejat beyin dünya umrundaymış gibi görünmüyordu kızın yüzüne bile baktığı yoktu.

Dışarıya doğru baktığında akıp giden yolları izledi bir süre. Uzun zamandır gelmediği bu şehri tuhaf bir şekilde özlemişti. Kaçıp kurtulmak için düştüğü yollarda kendisi kaçırıldığı yetmezmiş gibi aşık olmuş, gönüllü olarak bambaşka bir hayat kurmuştu. Şuan ise tüm o yaşadıklarının başkahramanı ile el ele yeniden bu şehirdeydi. Hayat gerçekten tuhaf bir olguydu. İnsanın karşısına ne çıkaracağı hiç belli olmuyordu.

Dalıp gittiği ruh halinden arabanın durmasıyla sıyrıldı. Büyüdüğü evin kapısına gelmişlerdi bile. İçi özlemle doldu, İstanbul'da hissettiğinden çok daha büyük bir özlemle.

Bahçe kapısına vardıklarında kendilerini şu gözünün hiç tutmadığı yeni güvenlikçi karşıladı tabii kendinden önce Hamza Mahir'in yanına koşturarak gelmişti.

"Beyim hoşgeldiniz."

Gümüşpala bir baş selamıyla bahçeden içeri girerken Bahar olduğu yerde durmuş adama kötü kötü bakıyordu. Hamza Mahir birkaç adım attıktan sonra geriye dönüp adamı öldürmeye çalışır gibi bakan Bahar'ın elinden tutup çekti.

Ayakları ileri yönde hareket eden genç kızın başı hala gerideki adama doğru çevrili pis pis bakıyordu ki geriden gelen Nejat ve Yiğit Ali durumu fark edip sırttılar.

Allah biliyordu ya bu adamın başına bir gelecek vardı.

Bahar uçakta herkesi sıkı sıkı tembih etmişti Zeliha sultana sürpriz yapacağı konusunda.

Kendi aralarında konuşmadan sessizce kapıya doğru yürüyorlardı. Genç kız önden gidip zile bastı çok değil iki dakika sonra kapı açıldığında ortaya çıkan manzara görülmeye değerdi.

Zeliha hanım şaşkınca Bahar'a bakarken bir an tek kelime edememiş öylece kalakalmıştı.

"Zeliha sultanım bi hoşgeldin yok mu?"

Genç kızın gülen yüzünün aksine ağlamaklı sesiyle çıkan cümlelerin ardından, yaşlı kadında gözlerinden firar eden yaşlarla "Bahar'ım, güzel kızım hoşgeldin." diyip öne doğru atılmış genç kızı kollarının arasına almıştı.

Bahar, Zeliha hanıma her ne kadar anne demese de onlarınki bir anne kız kavuşmasıydı. Dışarıdan gören gözler için de öyleydi elbette.

"Hoşbuldum sultanım. Çok özledim seni." İki kadın da yaşlı gözlerle hasret gideriyordu.

O sırada Esra'nın sesi duyuldu.

"Aşk olsun siz beni hep dışlayın zaten böyle!"

Bahar duyduğu sesle birlikte Zeliha hanımdan ayrılıp Esra'ya doğru yöneldi.

"Bak ya Zeliha sultan bu kız hala kıskanıyor beni."

İki genç kızın özlemle sarılmaları da bugünün görülmeye değer anıları arasındaydı. Hasret gideren üç kadın kapıdaki misafirleri akıl edebilmişlerdi sonunda.

Zeliha hanım mahçup bir şekilde söylendi.

"Hay Allah size de ayıp oldu böyle kapıda kaldınız buyurun evladım geçin içeri."

Hamza Mahir başıyla kadını selamlayıp, Bahar'ın elini avuçları arasına alarak genç kızın yönlendirmesiyle içeriye doğru geçti.

Arkada kalan Zeliha hanım ve Esra için çok açık bir mesaj olmuştu bu durum.

Bahar benim diyordu.

Salona geçtiklerinde genç kız öncelikle Hamza Mahir ile tanıştırdı Zeliha hanım ve Esra'yı.

Sonrasında Nejat, Yiğit Ali ve Leyla'yla da tanıştırdı tek tek. Zeliha hanımın gözü sürekli baş köşeye buyur ettiği Hamza Mahir'e kayıyordu.

Kızıyla aralarındaki münasebeti biliyordu ama daha önemlisi bizzat kızını kaçıran adamla karşılıklı oturmak bir garip gelmişti kadıncağıza.

Diğer iki adam da güçlü kuvvetli delikanlılardı maşallahları vardı pek bir yakışıklıydılar ama işin doğrusu hiç biri bu adam kadar heybetli gelmemişti gözüne.

Başka bir duruşu vardı kadıncağızı tedirgin etmeye yetmişti.

Dikkatini adamdan alıp hemen yanında oturan ne zamandır hasretini çektiği bal boncuğuna çevirdi. Elleriyle saçlarını severken bir taraftan da özlem gideriyordu.

"İyisin değil mi? Nasıl merak ettim seni bir bilsen ne gecem kaldı ne gündüzün ah be kızım."

Her an ağlamaya hazır duruyordu gözleri.

"Sultanım yaşandı gitti bak ben çok iyiyim artık güzel şeylerden bahsedelim olmaz mı?" derken kadına sarıldı bir kere daha.

Salondaki erkeklerden çıt çıkmıyordu herkes yabancı olduğu ortamda sessizce oturuyordu.

"Bu Esra akşama arkadaşlarımı davet ettim diyip onca yemek yaptırdı bana bilseydim senin sevdiklerinden yapardım."

Bahar gülümsedi karşısındaki telaşlı kadına. Ellerini tutarak içtenlikle cevap verdi.

"Ben senin yaptığın her yemeği yerim ki."

Ortamdaki duygusallık bir türlü dağılmıyordu çareyi olaya el atmakta bulan Esra, Leyla da dahil olmak üzere tüm kadınları mutfığa toplarken hep bir elden yemek masasını hazırlamaya giriştiler. Yemekten sonra yerleşmek için valizleri çıkardıklarında Bahar odasını ne kadar özlediğini farkettiler.

Ergenliğinden beri dışarıya karşı ne kadar asiye içten içe bir o kadar duygusaldı ve bu odada az hayaller kurmamıştı.

Bir gün içinde bulunduğu kimsesizlikten, hiç bir yere ait olamama hissinden kurtaracak bir kahraman düşlemişti hep.

Şimdi burada yine aynı odada Hamza Mahir ile yan yana duruyordu.

Durum adam için de oldukça enteresandı elbette.

Yalnızca birkaç aydır tanıdığı ve hayatının merkezine paldır küldür yerleşmiş bu kadının tüm geçmişi bu dört duvardaydı. Bebekliği, çocukluğu ve de kendinden ayrı geçirdiği tüm yılları. İstemsizce öfkelenen Gümüşpala tüm sahip olamadığı günlerine.

"Ee sevgilim odamı nasıl buldun?"

Kızın kendisine merakla bakan gözleri adamı gülümsetti ama hemen ardından yüzünü numaradan buruşturdu.

"Fazla pembe"

Beyaz mobilyalarla döşeli odanın duvarları toz pembeydi. Adamın kast ettiği şey de tam olarak buydu fazla feminen bir odaydı. Adamın tepkisine kahrkaha atan Bahar

"Ee bu kadar prenses olmasaymışım napalım" diye havalı havalı söylenirken dalga geçtiği belliydi.

Adam kızı kucağına aldığı gibi pek de büyük olmayan yatağa doğru ilerledi. Hamza Mahir gibi iri cüsseli bir adamın neredeyse tamamını kapladığı yatakta Bahar'ı da kendi üzerine doğru çekmiş öylece uzanmışlardı.

"Ben sığarız diyodum ama sen ancak sığdın bu yatağa."

Kulağını adamın kalbi hizasına koymuş huzurun sesini dinliyordu bir yandan.

"Sığırdık zaten."

Genç kız gülerek sordu.

"Tüm gece böyle üzerinde mi yatcam yani?"

Sesindeki edalı haller belli ki adamın da hoşuna gidiyordu.

"Sanki odamızdaki yatakta farklı yerde yatıyorsun yavrum."

E yani haksız da sayılmazdı şimdi. Devasa yatakta her gece bir şekilde adamın tarafına gidip koala gibi yapışıyordu.

"Ben üşüyorum diye öyle yatıyorum bi kere."

Evet evet kesin öyledir Bahar.

"Yak beni Mahir diyorsun yani?"

Adamın sesinden eğlendiği belliydi. Açıkça kendisiyle alay ediyordu.

Genç kız gözlerinde muzur bir ifadeyle doğrulup Hamza Mahir'in tam kasıklarının üzerine oturdu. Adamın bir kaşı anında kalkarken gözleri doğrudan kıza bakıyordu.

"Oturduğun yere dikkat et, karışmam."

Alt dudağını bu sefer kasıtlı olarak dişlerinin arasına almış bir şekilde Bahar da kocasının bakışlarına karşılık veriyordu.

"Burası benim odam" derken ufak ufak kıpırdanıyordu.

Hamza Mahir ise hiç istifini bozmadan sordu.

"Yani?"

Olabildiğince havalı bir şekilde devam etti genç kız. "Ne derler bilirsin sevgilim her horoz kendi çöplüğünde öter."

Adamın dudakları belli belirsiz kıvrılırken ani bir hareketle kıızı altına çekip dudaklarına kapandı.

Odanın içi yine aniden alev alıvermişti. Aralarındaki çekim o kadar büyüktü ki ufacık bir kıvılcımdan saniyeler içinde devasa bir yangın çıkıyordu. Büyük eller kızın vücudunu tavaf ederken dudakları da en çok etkilendiğini bildiği yerdeydi.

Başını kaldırıp "Horozmuş" derken boynuna bir öpücük daha kondurup devam etti. "Ulan senden olsa olsa civciv olur."

Bahar, Hamza Mahir'in tespitine gülerken bir taraftan da elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Sevgilim burda olmaz bak yan odada insanlar var lütfen."

Duyan kimdi ki ohoo?

"Mahiir duralım nolur bak sevgilim hadi."

Kızın panikleyen haline homurdanan adam kendini geri çekerken söyleniyordu.

"Kaç bakalım civciv."

Adamın ellerinden zor kurtulan kız gülerken kapıya doğru koşturup öpücük yollayarak kaçtı.

Kızın arkasından kendini tekrar oturduğu yatağa bırakmıştı Gümüşpala.

Bahar yüzünde kocaman gülümsemeyle aşağı inerken Yiğit Ali'yle karşılaştı. Kendinin aksine somurtuyordu. Hızla "İyi geceler yenge." diyip geçip gideceğinde durdurdu adamı.

"Teşekkür ederim beni kırmayıp geldiğin için." diyip içtenlikle sarıldı adama.

Önce kararsız kalan genç adam sonrasında kardeşçe sarıldı kıza. Yiğit Ali de Baharla birlikte bir kız kardeşe sahip olmak ne demek öğreniyor gibiydi.

"Abim kellemi uçurmadan ayrılalım." derken artık o da gülümsüyordu.

"Haftalardır hiç de normal olmayan şeyler yaşadın. Hepsini de sanki normal bir şeymiş gibi olgunlukla karşıladın bizi kabullendin asıl ben sana teşekkür ederim. Hep böyle gül sen valla bak. Haydi iyi geceler." diyip yukarıya doğru çıktı.

Bahar adamın arkasından şaşkınca baktı sanki her zamanki alaycı Yiğit Ali yoktu karşısında. Onu böyle duygusal görmemişti hiç.

Mutfğa girdiğinde Esra akşamdan kalan çay bardaklarını makinaya yerleştiriyordu. Bahar'ı görünce laf çarpmadan edemedi.

"Ooo Bahar hanım beyiniz izin vermez aşağı inmezsiniz diyorduk ama hayırdır inşallah?"

Dolaptan kahve kupalarını çıkaran Bahar ikisine de kahve yapmaya girişti.

"Aşk olsun Esra adam eve yabacı yatacağı yeri de mi göstermeseydim yani?"

Elektrikli ısıtıcıda kaynayan suyu kupalara dolduruyordu bir taraftan da.

"Takılıyorum abla ya bakma sen bana. Gözlerinden kalpler fışkırıyor yalnız seni böyle göreceğim hiç aklıma gelmezdi biliyor musun?"

Kalan iki bardağı da makineye yerleştirip ellerini yıkayan Esra, Bahar'ın yanına doğru geldi ve iki genç kız mutfak masasının saldıyelerine karşılıklı oturdular.

"Birine bu kadar tutulup kalacağım benim aklıma gelir miydi sanki?" diyerek güldü.

Bir süre sessizce kahvelerini içtiler. Sessizliği bozan Esra oldu. "Sana ulaşamayınca aklımızı kaçırdık. Zeliha sultanı görseydin günlerce iki gözü iki çeşme yolunu gözledi." Gözleri sabit bir noktada takılı kalmış dalgın dalgın anlatıyordu. "Sana ne yaparlar nasıl davranırlar diye düşünmekten, ne yer ne içersin diye tasalanmaktan gözümüze uyku girmedi. İki dakika sesini duyduk ya ilk defa o gece uyku uyudu Zeliha teyze."

Bahar zaten tahmin ettiği şeyleri kulaklarıyla duyunca bir kere daha kahrolmuştu. Evet kendisi de zor günler yaşamıştı ama asıl zorluğu onlar yaşamış yolunu beklemişlerdi.

"Böyle olsun istemezdim zaten onu kandırıp İstanbul'a gittiğim için yeterince vicdan azabı çekiyordum bir de üzerine bu çıktı."

Sesi çok üzgün çıkıyordu Bahar'ın.

Esra havadaki buhranı dağıtmak için alayla söylendi. "Neyse iyi tarafından bak evde kalmadın."

Masanın üzerinde duran kuruyemiş tabağından bir fıncığı kafasına yemişti tabiki.

"Hatırlıyor musun doktor istemem, mantık evliliği istemem, aşk evliliği istiyorum ben dediğin günü?"

Bahar elbetteki hatırlıyordu kaçırılmadan bir gün önce ettiği o kocaman kocaman lafları.

"Kız tam dua saatine mi denk getirdim naptım çat diye kabul oldu."

Bahar'ın şaşkın şaşkın yorumu ikisini de güldürdü.

"Yalnız bir şey dicem ben biraz tırstım eniştemden."

Hamza Mahir'e enişte denmesi Bahar'a kakhaha attırmıştı.

"Ne var be ne gülüyorsun? Sence de fazla otoriter bir tip değil mi? Yani insan böyle birine nasıl yaklaşır anlamadım ki vallahi. Siz Allah bilir büyük bir resmiyetle şey

yapıyorsunuzdur."

Cümlesi biter bitmez ikinci fındığı da kafasına yemişti bile genç kız.

"Edepsizleşme Esra!"

Genç kız ellerini kaldırarak teslim olur gibi yaptı gülerek.

"Tamam tamam demedim bi şey."

O sırada kapıda Zeliha hanım görüldü. Bahar sıcacık gülümseyerek ayağa kalktı sarıldı kadına.

"Kuzum benim, mis kokulum."

Yaşlı kadın da sımsıkı sarılıyordu genç kıza.

"Gel otur anlat bakayım Hamza Mahir beyi. Kızım senin böyle mafya kılıklı bir adamın yanında ne işin var?"

Bahar sorguya çekileceğini anlamıştı bile ilk cümleden.

"Sultanım biliyorum dışarıdan fazla ciddi ve baskın karakterli görünüyor. Tedirgin olmanı da anlıyorum çok haklısın ama inan ki bana karşı böyle değil."

Utanarak konuşmaya devam etti.

"Hem çok seviyorum ben onu."

Zeliha hanım Bahar'ın ilk defa biri için çırpındığına şahit oluyordu.

"O da seni seviyor mu?"

Genç kız bir an duraksadı.

"Yani o pek böyle şeyleri söylemeyi sevmiyor ama ben hissediyorum sevdiğini. O beni herkesin yerine seviyormuş gibi hissediyorum."

Uzun süredir sessizliğini koruyan Esra dayanamayıp söze girdi.

"Ayy sultanım bu buzlar kraliçesi vallahi sırılsıklam aşık olmuş. Bağlasan durmaz bu."

Zeliha hanım yaşının vermiş olduğu hayat tecrübesi ile Hamza Mahir'in ne kadar güçlü ve sözünü geçiren bir adam olduğunu yalnızca üç beş saatlik bir gözlemle anlamıştı.

O nedenle kızı olarak gördüğü Bahar için tedirgin oluyordu.

"Güzel kızım nerde senin parmağında yüzük bakayım? Allah katında nikahlısınız evet ama bu senden doğacak çocuklarla aynı soyadı taşıyabileceğiniz anlamına geliyor mu? Eh be kızım hiç mi sormuyorsun sen bunları kendine?"

Bölüm-30

Merhabalar burnunu çekip duran yazarınız geldi 😊

Sağlık sebepleri dolayısıyla geç de olsa şükür kavuşturana, keyifli okumalar♥

Bahar'ın gelen soruyla gözleri doldu. Kırık bir tebessümle Zeliha hanımın gözlerinin içine baktı. O öyle bir bakıştı ki genç kızın içindeki acı, gözlerinden akıp yaşlı kadının ciğerini paramparça etmişti.

Bahar'ın yüzünü elleri arasına alıp anne şefkatiyle sordu.

"Bahar'ım yavrum senin anlatmadığın bir şeyler mi var bize?"

Genç kız usulca başını salladı. Anlatıp anlatmamakta oldukça kararsız görünüyordu.

"Ben size kaçırılma sebepimi babamla olan iş anlaşmazlığı olarak anlatmıştım ya hani" Derince bir nefes alıp verdi. "Yalan söyledim. Bambaşka bir sebep var ve elimi kolumu bağıyor işte..."

İki kadın da Bahar'ın bu çekimser halinden hiç hoşlanmamışlardı. Sanki bir suç işlemişçesine çekimser çıkıyordu sesi.

"Abla konumuzla ne ilgisi var Allah aşkına çatlatma da söyle?"

Esra daha fazla dayanamayıp sormuştu.

"Kızım sende bir hal var. Sen, sen değilsin sanki. Hadi anlat bize ne yaşadın o evde? Ne oldu da bu kadar değişti düşüncelerin? Benim büyüttüğüm Bahar yok sanki karşımda korkutuyorsun beni?"

Üzerine bu denli gelinmesiyle duygularına daha fazla gem vuramayan genç kız açtı ağzını yumdu gözünü. Ne var ne yoksa sıralamaya başladı içindekileri.

"Zeliha sultan sen şimdi diyorsun ya nerde parmağında yüzük diye işte o en sonki mesele. İş oraya gelene kadar neler var bir bilsen."

Gözyaşları gözlerinden akmak için fırsat kolluyordu adeta.

"O eve ihale için götürülmedim. Ben, evli barklı bir kadına göz koyup ona tecavüz eden aşağılık bir adamın kızı olduğum için götürüldüm."

Bahar'ın karşısındaki iki kadının da gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri ağızlarında kalakalmışlardı.

"Hem de bu kadın aşık olduğum adamın annesi. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musunuz hı? Öz annesi diyorum."

İsyan eder gibiydi fakat bu isyan karşısındaki iki kadına değildi elbette. Sesi cümlelerin sonuna doğru çatallaşmıştı.

Zeliha hanımın elleri Bahar'ın ellerini buldu avuçlarının arasına aldı anlatması için destek olurcasına.

Esra'dan ise çıt ıkmyordu. Hipnotize olmuş gibi Bahar'ın yüzüne bakıyor duyduklarını idrak etmeye çalışıyordu.

Genç kız burnunu çekerek devam etti.

"O gün gözü dönmüş gibiydi sanki karşısında ben değil de babam vardı öyle bir öfkeyle bakıyordu bana. O zaman anlamadım tabiki nedenini ama şimdi çok iyi anlıyorum. Kendi canı yandığı kadar babamın canını acıtmaya yeminli gibiydi. S-sanki canı yanmış bir hayvan gibiydi görseydiniz... Sonra ne düşündü, neden dolayı vazgeçti anlamıyorum birdenbire dini nikah olmasına karar verdi. İtiraz etmek gibi bir lüksüm bile olmadı ki... Sanki bir kabusta gibiydim olayları kontrol edemiyordum zaten Mahir'in iktidarına karşı gelebilmek mümkün değil. Yalnız onca öfkesine rağmen hiçbir şeye zorlamadı beni. Kendisine bağladı dahası aşık etti. Kötü davranmış olsa böyle bakabilir miydim ona?"

Gözyaşları inci gibi gözlerinden süzülürken kaderine ağılıyordu Bahar.

Hiçbir zaman kendisini önemsemeyen, çocuğu olarak dahi görmeyen babası olacak adam yüzünden Mahir'e karşı hep büküktü boynu.

Yirmi beş yaşına kadar bir tebessümünü bile kendisine çok gören adam yine yapacağını yapmış en büyük zararı sevdiği adama vermişti. Hem de genç kızın kendi canından bile çok sevdiği adama.

"Mahir bana tüm bu yaşanan acıları anlatmadı bile. O küçücük çocuğun kendisini asan annesinin cansız bedenini gördüğünde ne kadar üzüldüğünden, ne acılar çektiğinden hiç bahsetmedi. Bir gün bile kendimi suçlayacağım, babama lanetler edeceğim bir cümle çıkmadı ağzından. Tüm bunları babamla konuşturlarken duydum. Onları dinlediğimi bilmesine rağmen, her şeyi öğrendiğimi bilmesine rağmen yine gelip teselliyi benim kollarımda aradı."

Gözyaşlarını elleriyle hızlıca silip devam etti Bahar.

"Bir düşünün ya Allah aşkına Mahir'in annesi karnında benim babamın çocuğunu taşıırken öldü. Benim kardeşim... Mahir ile benim ortak kardeşimiz..."

Zeliha hanım bunca yıllık yaşantısında hiç bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Yalan yoktu Ekrem beyi günahı kadar sevmezdi ama bu kadar ileri gidebileceğini bir kadına ve de el kadar çocuğuna bu kadar acımasızca davranabileceğini de aklına getirmezdi.

Zavallı Bahar'ının nasıl bir kaderi varsa bu hayırsız adam yüzünden hiç gülmemişti. El bebek gül bebek büyüttüğü, ayağı taşa takılsa koşarak yetiştiği biricik kızı kimlerle muhattap olmuş, neler neler yaşamıştı.

Genç kızın başını göğsüne doğru çekti. Bahar da usulca itaat edip anne sıcaklığı bulduğu kadına doğru sığındı.

"Sen söyle Zeliha sultan ben bu adamın kızyken nasıl derim evlenelim diye? Annesinin katili olarak gördüğü birinin kızına soyadını vermek ister mi hiç? Sen olsan ister misin? Hakkım var mı böyle bir şeye? Onun içinde hala kocaman bir yangın var gözlerinde görüyorum. O yangının hemen yanına bir gülbahesi yapıp beni içinde tutmaya alışıyor. Söyle bana ateşin güllerin üzerine sıçramama şansı var mı?"

Ayladır içinde biriktirdiklerini en yakınlarına anlatmak bir nebze de olsa rahatlatmıştı genç kızı.

"Bak bakayım bir sen bana."

Zeliha hanım Bahar'ı kaldırıp yüzünü kendisine bakmasını sağlamıştı.

"Üç günlük bebektin yanıma geldiğinde. Sen benim ailem oldun. Belki ben doğurmadım ama canımdan bir parçasın. Şu akan gözyaşlarına kurban olurum ben senin. O meymenetsiz baban yüzünden yetmedi mi dertlendiğimiz? Şimdi sen bana diyor musun Zeliha sultan ben o yangını söndürürüm gönül köşküne de kurulurum?"

Bahar yaşlı kadının tabiri üzerine kırıkça gülümsedi.

"Gönül köşkü komple benimmiş gibi davranıyor. Sevmese her gece saçımı okşayarak uyutur muydu sence? Sanki beni hem aşkla seviyor hem de baba gibi seviyor, abi gibi seviyor. Hayatımdaki eksik olan tüm erkekler yerine de seviyor gibi. Üff çok tecrübesizim bu konularda Zeliha sultan anlayamıyorum belkide."

Kızın önüne düşen saçlarını okşayarak arkaya doğru alan yaşlı kadın şefkatle bakıyordu.

"Öyle yada böyle belli ki sen de onun yumuşak karnı olmuştun. Akşamki tavırları da gözümünden kaçtı sanma. Adamın eli olmazsa gözü sürekli senin üzerinde. Seni önemseydiği çok belli bu konuda bir şey diyemem şimdi yukarda Allah var. İçin rahat mı dersen nasıl olsun kızım hal böyleyken? Bir yandan ortada evlilik yok diğer yandan birlikte yaşıyorsunuz. Tek tesellim dini nikahınız var hiç değilse günaha girmiyorsunuz. Senin de ne kadar zorda olduğunu anlamış oldum. Ben de diyorum benim tanıdığım Bahar öyle dini nikahla falan evlendim ben deyip çıkmaz karşıma. Eh be kuzum en başından neden anlatmadın derdini?"

Bahar'ın ağladığı için hemen gözleri kızarmıştı. Gözyaşları kurumuştu fakat ağladığı açıkça belliydi.

"Sizin elinizden ne gelirdi ki ancak burada üzülürdünüz bir başınıza içim elvermedi."

Olayların başından beri sessizliğini koruyan Esra şok geçirmiş gibiydi. Zavallı ablası bir başına hiç tanımadığı yerlerde neler yaşamıştı.

Hiç üzerinde durmadıkları bir konuyu dile getirme ihtiyacı hissetti.

"Ablacım üzme için sormuyorum ama ya hamile kalırsan ne olacak?"

Zeliha hanım da soran gözlerle bakıyordu.

"Merak etmeyin doğum kontrol hapı kullanıyorum. Günün birinde Mahir çocuk sahibi olmak isterse ve evlilik konusunu açmazsa daha fazla dayanamayıp ben açarım ne yapayım?"

Esra, Bahar'ın ne kadar gururlu biri olduğuna defalarca kere şahit olmuştu. Tüm bu yaşananların yanında genç kız görüyordu ki biraz da gururundan ağzını açmıyordu ablası.

Aslında içten içe nasıl bir beklentide olduğunu anlamamak imkansızdı ama onu biraz bile olsa tanıyan biri bilirdi Bahar kimseye zorla evlenme teklifi ettirecek biri değildi. Esra da biliyordu sonuna kadar sabredecekti.

Oluşan kısa bir sessizliğin ardından aile büyüğü olarak Zeliha hanım konuya son noktayı koydu.

"Hamza Mahir beye biraz zaman tanıyalım. Adamın aşmaya çalıştığı şeyler de kolay kolay yenilir yutulur cinsten değilmiş öğrenmiş olduk. Bak kızım iki ay mühlet veriyorum. O yüzük parmağına takılıp, evlilik cüzdanı önüme gelmezse işte o vakit ben de seni kolundan tuttuğum gibi evine getiririm. Seni sokakta bulmadım ben. Haydi herkes odasına geçsin sabah erken uyanın kahvaltıya yardım edin."

Zeliha hanımın sert çıkan sesi bile Bahar'ın arkasında kocaman bir destektir sanki.

Genç kız elbette biliyordu Mahir istemediği sürece kimse bir şey yapamazdı ama insanın arkasında bir arayıp soranı olduğunu bilmesi bambaşka bir duyguydu.

İki kadına da sımsıkı sarılıp yukarıya doğru çıktı.

Odaya girdiğinde Hamza Mahir tek kişilik yatakta uyuyordu. Zar zor sığıldığı ve de halinden memnun olmadığı uyurken bile yüzünden okunuyordu.

Genç kız odanın lambasını kapatarak yatağa doğru ilerledi. Yalnızca açık pencereden vuran ayın loş ışığı vardı ortamda. Anlaşılan odanın sıcaklığından rahatsız olmuştu ki tüm pencereleri ardına kadar açıp öyle uyumuştur. Gözleri kapalı olan adamı sessizce incelemeye başladı.

"Aklından neler geçiyor keşke bilebilsem."

Kendinin bile zor duyabilceği bir şekilde mırıldandı. Elleri istemsizce Hamza Mahir'in saçlarına gitmesiyle adamın gözleri birdenbire açılıverdi.

"Sen uyumamış mıydın?" diye sessizce sordu Bahar.

"Koyup git sonra da uyumadın mı de anasını satayım." huysuzca homurdanıyordu.

"Annesiz uyuyamayan çocuk gibisin." Sesi her ne kadar durgun çıksa da elle tutulacak bir şefkat hissediliyordu. Bir yandan da elleri adamın saçlarında usul usul okşuyordu.

Hamza Mahir tarafından bir anda yatağa çekilip adamın göğsüne hapsedildi. Kollarıyla sımsıkı sarmıştı genç kıızı.

"Anamın koynundan sonra ilk defa huzurlu uyuyorum. Ben uyurken gitme bir yere."

Bu kadar aksilenmesine rağmen söyledikleri o kadar acı geliyordu ki adamın kocaman cüssesinin yanında küçücük kalan bedeniyle sımsıkı sardı kollarını.

"Olur gitmem."

Artık uyuyacaklarını düşündüğü anda Hamza Mahir'in elleri çenesini bulup gözlerini birleştirdi.

"Ağladın mı sen?"

O kadar dikkatli bakıyordu ki Bahar tedirgin oldu. Sanki biraz önce aşağıda konuşulan her şeyi aklından okuyuverecekmiş gibi geliyordu.

"Hayır ağlamadım sevgilim hadi uyuyalım artık daha sabah erkenden kalkıp kahvaltıya yardım edeceğim. Zeliha sultanın emri var."

Geçişirmeye çalışırken büsbütün çuvalladıgının elbetteki Bahar da farkındaydı.

"Ulan kim ağlattı seni?"

Al işte bu adam da bir işin peşine düştüğü zaman asla sonuç almadan bırakmıyordu ki!

"Kimse ağlatmadı mutfakta kadın kadına lafladık özlemişiz birbirimizi onun için duygulandık biraz."

Hamza Mahir inanmayan gözlerle bakıyordu fakat sesini çıkarmadı. Kızın gözlerini teker teker öperek yeniden göğsüne doğru çekti.

Sabah ona doğru gözlerini açan Bahar, Hamza Mahir'in kuşatması altındaki bedenini zar zor kurtarabilmiş ve telaşla kendini banyoya atmıştı. Güya yardım edecekti kahvaltıya!

Evin içerisindeki kalabalık misafirden dolayı Zeliha hanım ve Esra da erkenden uyanmış kahvaltı hazırlıklarına başlamışlardı bile.

"Nerde benim kız yine kaçtı değil mi mutfak işlerinden?"

Bahar'ın yemek hazırlama mevzularından profesyonelce sıvışma kabiliyetini bile Zeliha hanım Esra'ya dert yanıyordu.

"Zeliha teyzem malum çıkamayız artık odasına ayıp olur uygunsuz bir şekilde basarız falan ay rezalet."

Zeliha hanım hemen yanında patates soyan kızın kolunu acıtmadan cimcirdi.

"Sen iyice edepsiz oldun başıma vallahi vereceğim seni kocaya o çeksin senin edepsizliklerini."

Esra kadının veryansısına gülerken mutfaka Yiğit Ali girdi.

"Günaydın hanımlar kimmiş edepsiz?"

Yiğit Ali'nin içeriye girmesiyle yaşlı kadının yüzünde güller açmıştı. Daha bir gündür tanıdığı bu oğlanı pek bir sevmişti. Hem boylu poslu pek yakışıklı çocuktuk hem de hoş sohbetli. Diğer iki asık suratlı adamın yanında insanın gözü bu çocuğu arıyordu doğrusu.

"Günaydın Yiğit oğlum Esra'yla uğraşıyorum derdim bir değil ki. Gel otur sen. Ben tabakları içeriye götürüp geliyorum."

Yiğit Ali gözünde tehlikeli ve muzip pırıltılarla süzüyordu genç kıızı.

"Ne var ne bakıyorsun?"

Genç adam masanın üzerindeki salatalık tabağından bir parça ağzına atarken alayla söylendi.

"Düşünüyorum da acaba aklın nerelerde dolaşıyor da kadıncağız sana edepsiz diyor?"

Esra sinirle karşısında pis pis sırıtan adama baktı. Elindeki bıçağın ucunu adama doğru tutarken bir yandan da söyleniyordu.

"Hı düşünebiliyorsun yani? Allah Allah hiç de belli olmuyor burdan bakınca!"

Yiğit Ali ayağa kalkıp kıza doğru yanaştı yüzüne doğru eğilerek konuşmaya başladı.

"Bir de yakından bak istersen ufaklık?"

Esra'nın gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Bana bak çabuk defol yoksa avazım çıktığı kadar bağırırım!"

Kızın tehtidinden hiç de etkilenmiş gibi durmayan adam kendi isteğiyle uzaklaşıp kapıya doğru giderken "Vahşi" diye söylendi.

Bahar duştan çıkmış doğrucu aşağı inip mutfaka gireceği sırada Yiğit Ali'yle karşılaştı. Birbirilerine samimiyetle günaydın derken Zeliha hanım kapıda yakaladı

Bahar'ı.

"Ooo uyuyan güzel biz kahvaltını odana göndeririz diyorduk."

Zeliha sultandan paparayı yiyen Bahar bari Yiğit Ali'nin önünde yapmasaydı diye düşünürken asıl bomba ondan gelmişti.

"Senin bu kız abimin koynundan kalkıp gelemiyor bir türlü sultanım İstanbul'da da böyle bu."

Yaşlı kadın Yiğit Ali'ye genç kızlar gibi kıkırdarken Bahar sinirle genç adama döndü.

"Edepsiz"

Yiğit Ali'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Daha az evvel dalga geçmemiş gibi kendi de edepsiz oluvermişti.

"Bahar'ım hadi yukarı çık da Leyla'yla kocanı uyandır kahvaltımızı yapalım çay demini aldı."

Zeliha hanım tekrar genç adama dönerek bu sefer de ona doğru konuşmaya başladı.

"Oğlum sen de Nejat'ı çağır hadi insin hepsi aşağıya artık."

Talimatı alan ikili yukarı doğru çıkıp yanyana olan kapılara yöneldiler. Yiğit Ali, Nejat'ın kapısını tıklarken içerden ses gelmemesi üzerine kapıyı açtı fakat görünürde kimse yoktu.

Bahar ise hızlıca kapıyı çalıp aceleyle açıverdi daha Hamza Mahir'i uyandıracaktı. Kapıyı açmasıyla kapatması bir olmuştu tabii yanında sırttan bir Yiğit Ali de bonus olarak bulunuyordu.

Bahar aceleyle kendi odasına doğru utanarak koştururken Yiğit Ali de gülerek tekrar aşağı doğru indi.

Kapının arka tarafında ise bir adet yerin dibine girmiş Leyla vardı.

Duştan çıkıp üzerine doladığı misafir havlusuyla kıyafetlerini bavulundan çıkarırken odaya bir anda destursuz bir şekilde Nejat girmiş ve karşısında yarıçıplak bir şekilde kalakalmıştı genç kız.

Adamın arzudan kararmış gözlerle kendisine doğru yaklaşırken bakışının bakış olmadığını daha o an farketmişti Leyla.

Farketmesiyle Nejat'ın dudaklarına yapışması yaklaşık aynı saniyelerde gerçekleşmiş itiraz dahi etmeye fırsatı olmamıştı.

Aralarındaki tutku her geçen saniye artarken Leyla kalan irade kırıntılarıyla adamı durdurmaya çalışıyor bir yandan da havlunun üzerinde kalması için büyük bir çaba sarfediyordu. Belli ki adam havlunun durduğu yerden hiç memnun değildi.

Tam o anda Layla'nın hayatı boyunca yaşayıp yaşayabileceği en büyük rezalet yaşandı.

Odanın kapısı açıldı ve kendilerine şaşkınca bakan Bahar ile karşılaştılar. Nejat anında yarıçıplak olan kızı arkasına doğru çekerken Leyla biliyordu ki Yiğit Ali de bu ana tanık olmuştu.

Kapı kapandığında koşarak eşyalarıyla birlikte kendini banyoya kapattı.

Nejat'ın yüzüne nasıl bakacağını düşünürken daha büyük bir rezillik yaşanmıştı asıl şimdi o iki insanın yüzüne nasıl bakacaktı?

Nejat banyo kapısının arkasından "Leyla çık hadi artık tüm gün orada durmayı düşünmüyorsun heralde?" diye seslendi.

"Yoo gayet de düşünüyorum çıkmayacağım burdan!"

O adam kendisine mi gülüyordu?

"Bir de gülüyor musun? Aferin! Hepsi senin yüzünden olmamış gibi gül sen gül!"

Yangına körükle gittiğini fark edemeyen Nejat söyledikleriyle son odunu da atmış oldu.

"Güzelim sen de beni istemedin mi? Niye zorla öpmüşüm gibi davranıyorsun?"

Leyla zaten içerde kendi saçlarını yolmakla meşguldü.

"Kimsenin yüzüne bakamam ben rezil oldum. Git başımdan gelmiyorum."

Kızın sesinin ağlamaklı çıktığını duyan adam bir anda ciddileşti.

"Kimse bir şey demeyecek sana söz veriyorum aç hadi şu kapıyı." Biraz bekledikten sonra tekrar seslendi. "Leyla hadi diyorum."

Az sonra kapıdan kilit sesi duyuldu.

Bir diğer kapı sesi ise Bahar'ın paldır küldür girdiği odadan duyulmuştu. Kızın gürültüyle girmesi üzerine gözlerini açan Hamza Mahir uykulu gözlerle bakıyordu kıza.

"Hayırdır yavrum ne bu acele?"

Bahar koşarak başını Hamza Mahir'in göğsüne gömerken kendini suç işlemiş çocuk gibi hissiyordu.

"Ayyy Mahir biraz önce ne oldu bir bilsen."

Adam kızın çırpınışına anlam veremezken Bahar kafasını gömdüğü yerden doğrulup anlatmaya başladı.

"Leyla'yı uyandırmak için odasına girdim. Ay girmez olaydım.." Elleriyle yüzünü kapatıp devam etti. "Rezalet"

Hamza Mahir konuyu az buçuk tahmin etmiş Bahar'ın pek bir hevesle burnunu soktuğu işin neticesine sıırtmıştı.

"Bi gülme adam! Nejat resmen kızı... Tövbe tövbe gözümün önünden gitmiyor."

Bahar'ın haline dayanamayıp kakhaha atan adam kızı kucağına doğru çekip dudaklarına kapanmıştı. Fazla sevimliydi.

"Hadi sevgilim kahvaltıya inelim bir yakalanmaya daha kalbim dayanmaz." diye Hamza Mahir'i ikna etmeye çalışıyordu.

Kızın ısrarı üzerine kalkan adam banyoya girip beş dakikada sabah duşunu almış toplam on dakikada hazır olmuştu bile.

Merdivenlerden inerken Bahar bu kadar kısa sürede nasıl hazırlanabildiğine dair şaşkınlığını dile getirirken adam da yanındaki kızın sesiyle huzur buluyordu.

Salona girdiklerinde tüm ahali toplanmış kendilerini bekliyordu. Mükellef bir kahvaltı masası hazırlanmış, çaylar dökülmüştü. Zeliha sultanın ve Esra'nın becerikli ellerinden çıkan kahvaltıda gerçekten de yok yoktu.

Bahar, tam da Hamza Mahir'in yanına oturmak üzereydi ki kapının zili duyuldu. Kimseyi kaldırmamak adına "Ben bakarım" diyen genç kız kapıya doğru kıvrak adımlarla yöneldi.

Kapıyı açmasıyla kalakalması bir olmuştu.
"E-Ercüment?"

Bölüm-31

Herkese iyi yllaaar 🤖❤

Yılbaşı hediyesi niyetine bölümü erkenden yazmayı amaçlamıştım yetiştirebildiğim için çok mutluyum❤

Umarım 2019 hepimiz için her şeyin ama heeeer şeyin yolunda olduğu, mutlulukla dolu bir yıl olur 🙏❤

(2019 için beklentileriniz, istekleriniz neler anlatın laflayalım biraz canlarım ❤)

Bu arada tatlı bir okuyucumun birkaç gün önce doğum günüymüş.

@BETUL_ATMACA doğum günün kutlu olsun canım 🍰❤

Keyifli okumalar❤

Bahar şaşkınca karşısındaki adama bakıyordu.

Haftalar önce birlikte bir yolculuğa çıkmışlardı ve genç kızın hayallerinin peşinden gidebilmesi için desteğini bir an olsun bile esirgememişti Ercüment. Yalnız başına belki de cesaret edemeyeceği İstanbul macerası genç adam sayesinde daha bir ulaşılabilir olmuştu. Başlarına gelen malum olaylardan sonra maalesef ki ayrı düşmüşlerdi.

Bu ayrılık iki genci de muhakkak ki üzmüştü fakat ortada bir gerçek vardı ki daha fazla üzülen taraf Ercüment olmuştu.

Genç adam yıllardır Bahar'ı uzaktan sevmeye mahkum olmuştu. Onun içindeki aşk günden güne büyürken biliyordu ki genç kız onu yalnızca arkadaşı olarak görüyordu.

Bahar'ın ortadan kaybolmasından sonra yalnızca bir defa telefonda konuşabilmişler kısacık bir an da olsa sevdiği kızın sesini duyabilmişti.

En azından iyi olduğunu duyduğu için rahat bir nefes alacağı anda telefonda gelen öfkeli ses Bahar'ın kocası olduğunu iddia etmiş Ercüment'in yüreğini ateşe vermişti.

Daha sonra televizyon ve internet haberlerinde gördüğü bir restoran çıkışı görüntülerle Bahar'ın yanındaki kocası olduğunu iddia ettiği adamı tanımıştı.

Genç kızın Gümüşpala'nın yanında zorla mı yoksa kendi rızasıyla mı kaldığını bir türlü anlayamıyor sürekli bunu düşünüyordu Ercüment.

Söylenenlerin gerçek olup olmadığını anlamak için her gün Zeliha hanıma uğruyor ağzından laf alabilme umuduyla ayak üstü sohbet edip gidiyordu. Yaşlı kadın herhangi bir bilgi vermemeye yeminli gibi şu güne kadar tek bir laf etmemişti.

Hiç ummadığı bir anda Bahar'ı kanlı canlı karşısında görmenin şokuyla kalakalmıştı genç adam.

"B-Bahar"

Ne diyeceğini ve de ne yapacağını bilmez halde kızın yüzüne bakıyordu. Anlık duraksamanın ardından hızlıca kıza sarıldı.

"İyisin değil mi? Nasıl endişelendim senin için? Bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda nasıl kahroldum Bahar."

Ercüment o kadar heyecanlı heyecanlı konuşuyordu ki sıra gelip de Bahar ağzını dahi açamamıştı henüz.

"İyiyim ben Ercüment bak bir şeyim yok."

Ercüment kızıdan biraz uzaklaşarak yüzüne baktı ve yineledi.

"Gerçekten iyisin değil mi? Bir şey yaptı mı o adam sana?"

Anlaşılan o ki Ercüment genç kızın kendi başına geldiğini düşünüyordu ve Hamza Mahir'in içerde olduğundan bir haberdirdi.

Hamza Mahir ile Ercüment yüzünden yaptıkları o büyük tartışma hemen gözünün önüne gelen Bahar belli etmemeye çalışsa da panikledi.

"Ercüment benim için endişeleneceğin bir şey yok bak gerçekten ama yalnız gelmedim ve Mahir seni burda görmesin rica ediyorum git lütfen."

Kaç yıllık arkadaşını kovar gibi göndermeye çalışmak Bahar'ı hem çok mahçup etmiş hem de utandırmıştı.

Yıllardır ayağı taşa takılsa bıkmadan usanmadan yanında olurdu genç adam. Bahar gel demese de gelirdi. Şimdi böyle söylemek zorunda olmak üzüyordu genç kızı.

"O adam burada mı? Seni bırakmaya mı geldi? Bir şey söyle Bahar ne işi var o herifin burada?"

Bahar sık sık içeriye doğru bakıyor gelen giden var mı diye kontrol ediyordu. Biliyordu ki Ercüment'in Mahir karşısında hiç şansı yoktu.

"Ercüment sen olayın ciddiyetini anlamıyorsun uzun uzun anlatacak vakit yok nolur git."

Kızın panikle ve hızlı hızlı konuşması üzerine genç adam uzanıp ellerini avucunun içine aldı.

"Bahar ben kimseden korkmuyorum senin için her şeyi göze alıyorum neden anlamak istemiyorsun? Daha ne kadar görmezden geleceksin aşkımı? Hem o adam kim ki beni senin evinden kova..."

Ercüment'in sesi holden gelen tok sesle bölündü.

"Kocası"

Bahar'ın ellerini kurtarıp geri çekilmesiyle olduğu yerde buz kesmesi bir olmuştu. Hamza Mahir'e yalvaran gözlerle bakıyordu fakat adam sakın tavırlarla Ercüment'e doğru geliyordu. Gözünü genç adamın üzerinden ayırmazken bu hali Bahar'ın daha çok ürkmesine sebep oluyordu çünkü onu az da olsa tanıyorsa çok öfkeliydi şuan.

Gümüşpala az evvel karısına ilan aşk eden Ercüment'in dibine kadar yaklaştı. Fiziksel olarak üstünlüğü ben buradayım diye bağırırken, tavırlarıyla kurduğu psikolojik üstünlükten bahsetmek bile istemiyordu Bahar.

"Demek kılkuyruk Ercüment sensin."

Ortamın tansiyonu her saniye daha da yükselirken genç kız ağzını açtığı an kocasının daha yüksek frekansta patlayacağına emindi.

"Bahar'ı zorla yanında tutamazsın!"

Ercüment adamın tavırlarından yansıyan mesajı oldukça iyi idrak etmişti fakat karşısında Bahar varken iddialaşmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Öyle mi?"

Hamza Mahir karşısındaki adamı hesaba almayan bir tavırla sorup devam etti.

"Gel al lan!" deyip iki yakasından kavradı ve yukarıya doğru kaldırıp tam burnunun üzerine kafa attı.

Darbenin sertliğiyle yere yığılan Ercüment'in burnundan oluk oluk kan akarken Bahar'ın ağzından istemsiz bir çığlık yükseldi.

Bahar'ın sesine içerdeki herkes ayaklanıp koşturarak gelirken karşılaştıkları manzara hepsini şoke etmişti.

Bahar'ın kapıyı açmaya gidip bir türlü gelmemesi üzerine Hamza Mahir ayaklanmış kıza bakmak istemişti. Esra'nın ben bakarım demesi kayıtsız kalmış bizzat kendisi baş köşeden kalkıp kızın arkasından gitmişti. Adamın bu tavrı herkesi açıktan olamasada bıyık altından gülümsetmişti.

Kahvaltı etmek için çiftin gelmesini bekleyen ahali homurdanmaya başlamıştı ki Bahar'ın çığlığı ile başta Nejat ve Yiğit Ali olmak üzere alelacele yerlerinden kalkmışlardı.

Ağabeylerinin öfkelenince gözünün döndüğünü iyi bilen iki genç adam müdehale etmenin yersiz olduğunu biliyorlardı.

Gözleri önünde arkadaşının dayak yemesine yüreği dayanmayan Bahar ise Hamza Mahir'e yalvarıyor bırakması için dil döküyordu habire. Adamdan herhangi bir reaksiyon alamadığı için kolundan tutup durdurmak istediği sırada Nejat engeline takıldı. Kızın kolundan tutmuş kesinlikle bırakmıyordu.

"Yenge bir dur Allah aşkına öfkeden gözü bir şey görmüyor baksana tersine falan gelirsin dur şöyle kenarda."

İyi Bahar dursundu bu iki kazık kadar adam dursundu Ercüment'i Mahir'in elinden kim alacaktı?

Ercüment de hiç canının kıymeti yokmuşcasına hala efeleniyor adamı daha da köpürtüyordu.

Kadınlar da bir yandan Yiğit Ali ve Nejat'a yalvarıyor Ercüment'i Hamza Mahir'in elinden almalarını söylüyorlardı fakat onların yaptığı tek şey kadınların olaydan uzak durmasını sağlamaktı.

"Nejat görmüyor musun dağıttı çocuğun yüzünü?"

Tekrar bağırmaya başladı Bahar. "Mahir dur artık dur ölecek görmüyor musun Allah kahretsın dur artık!"

Sesi sonlara doğru daha yükselmiş en nihayetinde kendini duyurmayı başarabilmişti.

Gümüşpala Ercüment'in gözlerinin içine bakarak korkunç bir ses tonuyla konuştu.

"Lan bir daha ağzından Bahar adı çıkarsa sikerim. Duydun mu?"

Ercüment'in konuşmaya mecali kalmamış gibiydi.

"Duydun mu lan?"

Gözünün ferisi sönmüş olan genç adam usulca başını sallamakla yetindi.

Hiç de kibar olmayan bir şekilde adamı yere bırakan Hamza Mahir Bahar'ın elinden tuttuğu gibi içeriye girdi.

Onların içeriye girmesinin ardından kadınlar koşarak Ercüment'in yanına gittiler. Zeliha hanım kafasını kucığına koyarken içler acısı haldeki oğlana kederleniyordu.

"Eli kırılmayasınca nasıl vurdu sana böyle? Ahh be oğlum cürmüne bakmadan ne diye dayılanırsın? İyi mi oldu böyle şu haline bak?"

Esra ve Leyla koşarak içerden su dolu bir kap ve temiz bez getirmişlerdi. Eli yüzü kan revan içinde kalan adamı bir parça düzeltebilmek adına.

"Leyla!"

Nejat'ın sesiyle hopladı genç kız. Oturduğu yerden başını çevirdi.

"Geç çabuk içeriye ne işin var burda!"

Leyla'nın şuan isteyeceği en son şey Nejat'ın öfkesini üzerine çekmekti. Ortam zaten çok gergindi ve bir gerginlik de kendilerinden çıksın istemiyordu. Mecburen elindeki bezi bırakıp ayağa kalktı.

"Zavallı adam çok kötü olmuş Nejat bey yüzündeki kanlarını da mı silmeyelim?"

Nejat sabır diler gibi derin bir nefes aldı. Yine 'bey' olmuştu iki saniyede.

"Geç sen geç göstereceğim ben sana beyi!" diye homurdandı.

Tam o sırada Hamza Mahir göründü ve doğrudan dış kapıyı açıp güvenliğe seslendi. Adam görür görmez koşturarak geldi.

"Buyur beyim bir emriniz mi var?"

Yerde yatan Ercüment'i göstererek "Al götür şunu gözümün önünden." dedi.

Zeliha hanım kendi evinde idareyi elinden kaybetmiş yalnızca verilen kararları izleyebiliyordu. İşte o an Bahar'ın bunca zamandır ne demek istediğini daha iyi anladı. Bu denli hükmeden bir adama karşı durmak neredeyse imkansızdı. Kimse gık diyemiyordu. O kadar kişiydiler biri de ağzını açıp napıyorsun diyememişti.

Adam Ercüment'i zar zor sırtlamış arabaya bindirip götürmüştü. Kapıyı kapattıkları sırada Hamza Mahir'in otoriter sesi yeniden duyuldu.

"Herkes masaya kahvaltı yapılacak."

Yeniden içeriye girdiklerinde Bahar kimseyle ilgilenmiyor kendisine ayrılan yerde oturuyordu.

Esra herkesin çayını yenileyip elinde tepsiyle gelmişti. Kimseden çıt çıkmıyor herkes sessizce kahvaltısını yapıyordu.

Hiçbir şey yemeyen Bahar hala sakinleşebilmiş değildi. Kocası olacak bu canavar adam çocuğu haşat edene kadar dövmemiş gibi oturmuş kahvaltı yapıyordu.

Biliyordu ki Zeliha sultan sırf damadıyla yeni tanıştığı için araları daha dün bir bugün ikiye açılmasın diye ses etmiyordu.

Midesi bir şey alacak halde değildi iştahı tamamen kaçmıştı. Tam kalkacağı sırada masanın altından Hamza Mahir tarafından engellendi.

Al işte yine aynısını yapıyordu. Onun sınırlarından çıktığı an duvar gibi bir adam oluyor zorbalaşıyordu.

Biraz sonra kendisi de kahvaltısını bitirmiş olacak ki Bahar'ı yukarı katı işaret edip kalktı. Masadakilere kısaca afiyet olsun diyip yukarı yöneldi.

Bahar yarım yamalak içtiği çayını masaya bırakıp adamın arkasından odaya gitti. İçeri girdiğinde Hamza Mahir elleri ceplerinde sırtı dönük dışarıyı izliyordu.

Genç kız sinirli olduğunu belli edercesine kapıyı çarptırarak kapattı.

"İçin rahatlamıştır heralde çocuğun ağzını burnunu kırınca?"

Hala kendisine bakmayan adam aceleci olmayan bir tavırla yüzünü döndü.

"Bu kadarla bıraktığıma dua etsin."

Bir de böyle emin emin konuşmuyor muydu sinirden yüzünün ortasına yumruğu çakası geliyordu genç kızın.

"Ya sen bir insana nasıl öyle acımasızca vurabilirsin Mahir aklım almıyor?" Sakinleşmek ister gibi durup devam etti. "Allahım! ... Hayır sen böyle adam dövmeyi nerden öğrendim anlamıyorum ki! O nasıl vurmak?"

Gümüşpala kısa süreli; hızlı ve sesli bir nefes aldı ardından konuşmaya başladı.

"Sen önce elinin o itin avucunda ne işi vardı onu söyle bana?"

Tane tane konuşmasına rağmen sesi oldukça ürkütücü çıkıyordu.

"Neyi açıklayacağım ya duymadın sanki söylediklerini! Ben mi onun elini tuttum sanki bir anda oldu işte abartma."

Açıklama yapmayı reddederken bir taraftan da aslında tam olarak onu yaptığının farkında değildi Bahar. Farkında olmayışının sebebi ise karşısındaki delici gözlerdi.

"Abartma öyle mi? Yok bir de boynuna sarılısaydı bari piç."

Genç kız duyduklarıyla gözlerini kaçırırken bu durum Hamza Mahir'in gözünden kaçmamıştı.

Kızın yanına doğru adımlayıp çenesinden tutup kaldırdı. Israrla gözlerini buluşturmayı reddeden Bahar mecbur kalmıştı. Durumdan emin olan adam tıslayarak konuştu.

"Öldüreceğim lan onu! Ne demek benim kadınıma sarılmak?"

Söylenenler üzerine tepesi atan genç kız bağırmaya başladı.

"Senin kadının öyle mi? Tabi canım senin olan bir şeye nasıl olur da biri dokunur değil mi? Önemli olan sensin çünkü nasıl unutturum!"

Bahar'ın ses tonu Hamza Mahir'in yeterince yükselen sinirlerini daha da tetikliyordu.

"Ulan Bahar ulan..." Sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı elleriyle saçlarını çekiştiren adamın.

"Lan tek önemli şeyin sen olduğunu daha nasıl anlatayım ben sana!"

Onun da sesi eski sakinliğini ve tonunu kaybetmiş gibiydi.

"Arkadaşlarımı dövmeyerek başlayabilirsin mesela!"

İnsanlara rezil olmamak adına daha kısık sesle adama sitem ediyordu Bahar. Biraz önce öfkeyle kurduğu cümleye aslında içi gitse de yumuşamamak için kararlıydı.

"Kızım bak o herif sana ilanı aşk etti ben onun nefesini kesmedim. İki saattir neyin dırdırını yapıyorsun sen?"

İkisi de konuşuyordu dırdır yapan Bahar oluyordu aman ne kadar güzel!

"İyi ben daha fazla dırdır edip sizin başınızı şişirmeyim hünkarım!" diyip kapıya yöneldi.

Arkasında burnundan soluyan bir Hamza Mahir bırakarak.

Genç kız aşağıya indiğinde ortalıkta kimse görünmüyordu. Mutfığa girdiğinde Zeliha hanımın sarma sardığını gördü.

"Herkes nerde?"

Kızın sesiyle kafasını kaldıran yaşlı kadın hiçbir şey olmamış gibi akşama yaptıkları planı anlatıyordu.

"Yiğit oğlum akşama çiğköfte yapacak. Bahar'la Esra pek sever deyince çocuk da yapayım ben dedi sağolsun. O ikisini markete yolladım. Leyla'yla Nejat da ortalıktan kayboluverdiler."

Bahar yaşlı kadının duyamayacağı şekilde ağzının içinden homurdandı.

"Allah bilir kızı hangi tenhaya çekti o çakal Nejat."

Yiğit Ali yüzünden çakal lafı Bahar'ın da ağzına dolanmıştı.

"O Yiğit Ali de öyle bir çiğköfte yapmakla falan kendini affettiremez. Yalvardım resmen de yardım etmedi öküz!"

Zeliha hanım Bahar'ın bu fevri çıkışlarına alıştı.

"Kuzum sen kocanı görmedin herhalde. Vallahi ben kimseye kızamam cesaret edip de yanına yaklaşmadı diye."

Kadıncağz bilmiyordu tabii esas meselenin cesaret olmadığını. Basbayağı onlar da istemişti Ercüment'in dayak yemesini.

"Aman senin de iki gündür tanıdığın adamlar pek kıymetli olmuşlar Zeliha hanım."

İyice pabucu dama atılmıştı.

"Hadi ordan kıskanç. Neyse sen bırak onları da kız sen bu adama yukarıda car car bağırdın bir ton. Sen ne cesaret dikleniyorsun öyle?"

Bahar omzunu salladı. "Zeliha sultan bırak allasen hala çok sinirliyim zaten."

Anlaşılan iki dik birbirini bulmuştu. Mevlam asi kuzusunun dişine göre birini vermişti ama birbirlerinin boğazını sıkıp atmazlardı inşallah.

"Ben bahçeye çıkıyorum sakinleşeyim biraz."

Bahar mutfaktan çıkarken Zeliha hanım da arkasından sesleniyordu.

"Kızım yağmur yağacak dışarıya çıkma öyle incecik."

Ohoo duyan kimdi ki?

Bahar bahçede hava alırken gerçekten de biraz sonra yağmur yağmaya başlamıştı. Üşümüştü fakat içeriye de girmek istemiyordu genç kız. Temiz hava sinirlerini yatıştırırken bir taraftan da ıslanıyordu. Zeliha hanım ne kadar seslendiyse de inat etmiş içeriye girmememişti.

Kadıncağz uyarmış olmamış, sevmiş olmamış, kızmış olmamış bir türlü içeriye girmesine ikna edememişti.

Merdivenlerden inen Hamza Mahir'i görünce ona seslendi.

"Hamza Mahir oğlum Bahar bahçede inat etti girmiyor içeri çok da yağıyor bir bakıversen."

Bu kız Hamza Mahir Gümüşpala'nın imtihanıydı. Adam bunu çok iyi biliyordu.

Kadını onaylayıp dışarıya çıktı epey de yağıyordu dışarısı.Konya da sonbahar iyiden iyiye kendini gösterir olmuştı.

Dışarıdaki bankta oturan kıza doğru ilerledi. Dibinde durdu fakat Bahar ısrarla kafasını çevirip bakmıyordu.

"Hasta olacaksın geç içeriye."

Genç kız kimse yokmuş ve de hiçbir şey duymamış gibi davranıyordu.

"Nazlan güzelim nazlan illaki kucakta gideceksin anlaşıldı." diyerek kızı kucağına alıverdi adam.

Yağmurun altında ıslanırlarken bir yandan da Bahar Hamza Mahir'in kucağında debeleniyordu.

"Bırak beni Mahir küsüm ben hala sana!"

Adam dinlemediği gibi içeriye doğru çoktan harekete geçmişti bile.

"Benim iznim olmadan bana parmağının ucuyla bile dokunamazsın. İnsan haklarına aykırı bir durum anlayabiliyor musun acaba söylediklerimi?"

Kucağında debelenen kızla birlikte kapıdan giren adam yukarı merdivenlere doğru yönelirken Bahar hala çırpınıyordu.

"Rahat dur"

Hamza Mahir'in ağzından çıkan cümle genç kızı tanıştıkları ilk güne götürmüştü.

"O zaman da böyle demiştin."

Adam anlamazca sordu. "Ne zaman?"

Odaya girmişler Bahar'ı yere indirmişti.

"Seni ilk defa gördüğüm gün."

Hamza Mahir de hatırlamıştı ve aynı anda suratında bir tebessüm oluştu.

"Hmm demek konuşmalarımı aklında tutuyorsun."

Pesti yani doğrusu!

"Kurduğun tek cümle olduğu için olabilir mi o da iki kelimelik?"

Hamza Mahir'e kızın hırçınca kendine sataşıp durması komik geliyordu ama daha da öfkeli olmeme adına gülmüyordu.

"Sen benim yerime de konuşuyorsun ya güzelim."

Gülmüyordu ama tatlı tatlı damarına basmaktan da çekinmiyordu. Kızın bir şey söylemesine fırsat tanımadan tekrar kucağına alarak odanın içindeki banyoya yönlendirdi.

"Ben çok konuşmuyorum sen hiç konuşmuyorsun! Mahir ne yapıyorsun ya kendim soyunurum ben çıkar mısın?"

Adam kızın üzerindeki ıslak kıyafetleri kendi elleriyle tek tek çıkarıyordu. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları kaldığında sıcak suyu ayarlamak için duşun suyunu açtı. Sonrasında ise Bahar'ı kolundan tuttuğu gibi suyun altına soktu.

"Sen iyice ele avuca sığmaz oldun." derken kendi üzerindeki de çıkarıyordu.

"Hıh! Hiç boşuna soyunma seninle sevişmeyeceğim!"

Üzerindekileri çıkardıktan sonra kızın kapattığı duşakabini açıp içeriye giren adamın sesindeki vaat Bahar'ı günaha davet ediyordu.

"Adını bile unutturacağım sana."

Banyodan çıktıklarında yorgunluktan ölmüş bir adet Bahar vardı. Neredeyse çiğköfte yapılınca kadar uyumuştı ve Hamza Mahir'in istediği üzerine kimse uyandırmamıştı.

Akşam yemeği vaktinde açlıktan kendi kendine uyanan kız aşağı indiğinde yemek masası hazır olmak üzereydi ve kadınların hepsi tatlı bir telaş içindeydi.

Yiğit Ali arada sırada pisliğine çiğköfte yoğurduğunu bahane ediyor Esra'ya alnındaki terleri sildiriyordu. Genç kız oflaya poflaya Zeliha sultan dedi diye eli mahkum gidip paşazadenin terini siliyordu.

"Esra bir bardak su getir içim yandı burda."

Esra sinirle soludu. "Az ye de bir uşak tut artık ya!"

Yiğit Ali tam Zeliha hanıma dönmüş acınacağı sırada genç kız önce davranıp susturdu adamı.

"Tamam Allah'ın belası getireceğim sus yeter ki!"

Aralarındaki atışmaya şahit olan Bahar gülererek Leyla'nın yanına oturdu.

"Naber Leyla görüşemedik bütün gün?"

Hamza Mahir içeriye giren karısına göz altından bakmış sonrasında Nejat'la muhabbet etmeye devam etmişti. Bahar da aynı şekilde çaktırmadan adama bakıp ikili koltukta yanına oturduğu Leyla'nın halini hatrını sormak istemişti.

"Haklısın pek odamdan çıkmadım açıkçası malum rezillikten sonra Yiğit Ali'nin ve senin yüzünüze bakmak pek kolay değil."

Bahar anlayışla gülümsedi. Leyla bilmiyordu ki birkaç saat önce kendileri küçücük banyoda ne rezillikler yapmışlardı.

"Boşversene biz çoktan unuttuk. Ee aranız nasıl anlat hadi hemen."

Leyla Baharla konuşmayı tanıştıkları ilk günden beri çok sevmişti. Sanki kendi olayıymış gibi ilgiyle dinliyor ve tüm samimiyetiyle yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Yani aslında değişen tek şey Nejat'ın ellerini üzerimden bir türlü çekmiyor oluşu. O an her şeyi unutuyorum ama sonrasında kendimi basit bir kız gibi hissediyorum."

Bu duyguları Bahar'dan iyi bilen olamazdı herhalde.

"Durumunuzla ilgili herhangi bir şey söylemiyor mu peki?"

Leyla'nın gözleri anlık da olsa Nejat'a kaydı sonrasında Bahar'ın gözlerine baktı.

"O evde çalışan olmamı istemediğini ama yanında kalmamı istediğini söyledi geçen gün."

Anlaşılan Nejat beyin ağzından henüz evlilikle ilgili bir şey çıkmamıştı.

"Sen ne düşünüyorsun Leylacığım?"

Leyla'nın kafasının karışıklığı gözlerinden okunuyordu adeta.

"Benim anlamadığım birkaç nokta var aslında kafamı karıştıran."

Bahar sorar gibi bakınca devam etti genç kız.

"Yani evet öpüyor beni falan ama çok da ileri gitmiyor mesela durduruyor kendini. Çalışanı olduğum için mi böyle davranıyor? Yani tamam çalışan olmayayım desem ilk

fırsatta beni yatağa mı atmak isteyecek anlamıyorum."

Leyla için bu oldukça hassas bir konuydu hele ki yaşadığı travmadan sonra. Nejat onu ne olarak görüyordu anlayamıyordu. Aynı evde yaşayan ve yalnızca seks yapan iki insan mı olacaklardı yani? Eğer böyle ise Leyla duygusal olarak ağır bir çöküntüye girerdi. O nedenle şuan ki işi en azından onun korunağıydı.

"Nejat sinir bozucu abisi gibi fazlaca kapalı kutu." derken gözleri Hamza Mahir'i bulmuştu.

Adamın da aynı anda kendisine bakmasıyla gözlerini kaçırdı Bahar. Bugün banyoda geçirdikleri o dakikalardan sonra henüz yüzüne bakmaya hazır değildi genç kız. Evet defalarca kere birlikte olmuşlardı fakat Hamza Mahir kızın sınırlarını hiç bu kadar zorlamamıştı. Gözü tekrar adamı bulduğunda yalnızca Bahar'ın anlayabileceği bir muziplikle sırıtıyordu. Yine gözlerini kaçırarak genç kız olmuştu.

Leyla'ya dönüp devam etti. "Şahsi fikrimi sorarsan Nejat sana karşı oldukça nazik davranıyor. Onun için çok değerli olduğunu düşünüyorum ben. Yalnız böyle bir birliktelik istese emin ol dünden razı tonla kadın var."

Layla'nın gözlerinde bir kıvılcım görür gibi olunca gülerek devam etti.

"Kız dur hemen adama öldürecekmiş gibi bakma lafın gelişi dedim."

Leyla oflayarak söylendi.

"Ne yapayım bir de kıskançlık çıktı başıma çok lazım olmuş gibi."

Kadınlar kendi aralarında dertleşirken Esra ve Yiğit Ali de didişe didişe çiğköfteyi sonunda hazır edebilmişlerdi.

Zeliha hanım herkesi masaya buyur etmiş sabahki talihsizliğin aksine neşeli bir akşam yemeği yeniliyordu.

Ayrıncı çocukluğundan beri çok seven Bahar herkesten önce ikinci bardağını da bitirip üçüncü için bardağını uzattığı sırada Zeliha hanım kıza bakıyordu.

"Bahar yavrum için yanmış senin kızım."

Zeliha hanımın cümlesi normal koşullar altında küçük bir çocuğa dahi söylenebilecek masumane bir anlam taşıyordu fakat yanında Hamza Mahir'in kulağına eğilip "Hala mı söndüremedik?" demesiyle ayrıncı boğazında kalıvermiş ve bir öksürük tufanı alıp götürmüştü Bahar'ı dakikalarca.

Neyden sonra rahat bir nefes alıp kendine gelebildiğinde adama kötü kötü bakıyordu.

Kızın utangaçlığını atıp yeniden gözlerinin içine bakmasını sağlayan Hamza Mahir'in ise keyfine diyecek yoktu.

Bölüm-32

Bir süredir güç kategorisinde liste sıralamasında 1.'yiz.

Kitabımıza en çok yakışan kategori zaten bu olabilirdi. Emeği geçen herkese ayrı ayrı teşekkür ederim.

Keyifli okumalar♥

Gecenin karanlığında saat biri on geçiyordu. Tüm ev ahalisi odalarına çekilmişti ve ortalığa ölüm sessizliği hakimdi.

Yalnızca ay ışığının vurduğu odada Hamza Mahir kollarında uyuyan güzel yüzlü kadını inceliyordu.

Bugün aralarında geçen özel anlardan sonra bile küslüğünü devam ettirmeyi başarmış arkadaşını dövdüğü için surat asmaya devam etmişti.

Anlaşılan ne Hamza Mahir'den vazgeçebiliyordu ne de doğru bildiklerinden.

Huysuzca kıpırdanıp adama biraz daha sokulduğunda kocasının müptelası olduğu o güzel kokusu yayıldı etrafa.

Normalde bu saatlerde uyuyabilen biri değildi Gümüşpala fakat Bahar'ı kollarında, saçlarını okşayarak uyutmayı huy edinmişti.

Onun da böylesini sevdiğini biliyordu. En anlaşılmadıkları zamanlarda huysuzlanıp itiraz etse bile biraz sonra bu şekilde sakinleştiğini hissediyordu kızın.

Saçlarının kokusunu derince içine çeken adam usulca doğruldu. Yavaş adımlarla odadan ayrılıp doğrudan mutfak kapısından açılan bahçeye çıktı.

Sonbahar akşamının serinliğinde ciğerlerine temiz havayı doldururken bir sigara yaktı gecenin karanlığına.

İşin aslı curcunayı sevmezdi Hamza Mahir. İki gündür maile yaşamalarının tek sebebi Bahar'dı.

Tüm bu kalabalığa onun için sabrediyordu. Anlaşılan o sevmiştii böyle şenlikli aile yaşamını.

Ayakta dikilip bir taraftan sigarasını içine çekerken hemen ilerdeki bir ağacın dalına kurulmuş salıncak dikkatini çekti adamın.

Pek giren çıkanın olmadığını bildiği bu evde o salıncığın Bahar'ın küçüklüğünden kalma olduğu alenen belliydi.

Tam o sırada Zeliha hanım mutfak kapısından elinde siyah renkli büyükçe bir çöp poşetiyle çıktı. Herkesin odalarına çekilmesinin ardından yaşlı kadın etrafta kalanları toparlıyordu.

Hemen yakında duran çöp kovasına poşeti attı. Adamın gözü bir anlığına kendisine kaysa da hemen ardından tekrar salıncığa çevrildiğini farketmişti.

Hamza Mahir'in yanına doğru adımladı yaşlı kadın. Onun da gözü kalın bir halatla kurulmuş eski usul salıncaktaydı. Tebessüm ederek konuşmaya başladı.

"Yaşıtları birbirleriyle oynarken benim zavallı kuzum burada bir başına oynardı. O körolasica babası yüzünden ilkokula gidene kadar neredeyse ben hariç kimseyle muhattap olamadı yavrum. Okula gittiği ilk günü hiç gözümün önünden gitmez. Etrafında kendisiyle yaşıt onca çocuğu görünce şaşkına dönmüştü."

Adam hiç sesini çıkarmadan Zeliha hanımı dinliyor bir taraftan da sigarasını içip biraz uzakta tam karşısında duran salıncağa bakıyordu gözünü kırpmadan.

"O yaşa gelene kadar da kolaylıkla büyümedi ha. Bilirdi anası olmadığını. Hiç ben senin annenim demedim zannettim ki çocuktur kendiliğinden der nasıl olsa ama demedi. Hissederdi olmadığını."

Sabahı görmek nasip olmasın bir ana çocuğuna nasıl davranırsa farklı davranmadım canım ciğerim o benim. Yine de anası olamadım ama bilirim neden demediğini kendi anasının üzüleceğini düşünürdü yerine başkasını koyarsa.

Ben kendim için değil onun için üzüldüm bir sabıye ana lazım gelir çünkü. Yoksa kimin yanına koyarsan koy nasıl güvende hissetsin kendini?"

Kadının yüzünde yaşlar ip gibi dizilirken sesi titremeden anlatıyordu.

"Bazı bazı yok yere bir ağlamak çıkarırdı. İçi çıkana kadar ağlardı. Bilirdim anasına ağlardı. Özlerdi."

Öyle bir günde çaresizlikten ne yapacağımı şaşırıp da kurmuştum bu salıncağı.

Az biraz büyüyünce aradım o kansız herifi. Öyle her zamanda arayamazsın kızar, arama der.

Neyse işte dedim şu yavrucağızı mezarına götür ana diye ona bir sarılsın bari, iyi değil hali.

Vicdansız kapattı telefonu yüzüme. Bir daha da aramadım o günden sonra sen kızımı alıp beni ateşlere atana kadar."

Hamza Mahir kaskatı olsada belli etmeden bir sigara daha yaktı ilkini söndürür söndürmez.

"Onun da gerçek sebebi bunca zaman sonra önceki gece öğrendim. Bahar'ımın anasını öldürmedi belki onu o öksüz bırakmadı ama seni öksüz bırakmış. Ben bir çocuğun öksüz büyümesi nedir bilirim oğlum. Dahası hem öksüz hem yetim büyümesi ne demek daha da iyi bilirim."

Zeliha hanım, Hamza Mahir'in yüzüne bakarak konuşuyordu artık.

"Ben kolu kanadı kırık kızımı bir kafestede olsa büyütmeyi başardım ama görüyorum ki sen ona tekrar kanat takıp uçurmuşsun."

Gözlerinin içini ilk defa parlarken gördüm. İlk defa yüzü gülerken yüreği sıkışmıyor hissediyorum, belki ben doğurmadım ama ben büyüttüm onu.

Eğer o yükseldiği yerden bu defa düşerse benim onu toparlamaya gücüm yetmez oğlum."

Zeliha hanımın ağzından çıkan her kelime Hamza Mahir'in boğazında bir yumru oluştuyordu.

Yıllardır duygulardan arındırdığı benliğinde oluşan çatlaklar artık duvarlarını zorluyordu.

"Üç günde kabullendirmişsin kendini inan ben şaşıp kaldım. Hele ki senin gibi sert görünümlü bir adam nasıl yaptı diye sorgulamadım dersem yalan söylemiş olurum.

Amma velakin farkettim ki sen ona yuva olmuşsun. Senden tek isteğim onun canını yakma oğlum.

Bahar'ım ömründe ilk defa kendini ait hissedecek bir yer bulmuş kendine.

En büyük derdim bu dünyadan göçüp gittiğimde kızımı bir başına bırakmak düşüncesiydi. Kaç geceler sırf bu yüzden uykularım kaçardı ama inşallah gözüm açık gitmeyeceğim artık."

Hamza Mahir ve Zeliha hanımın gözleri buluştuğunda yaşlı kadın tebessüm ederek baktı ve içeriye girmek için davrandığı sırada adamın "Zeliha hanım" demesiyle duraksadı.

"Bahar'ın canını yakarsam benimki daha çok yanar." dedi.

Kısacık bu cümleden sonra oluşan sessizliğin ardından Zeliha hanım içi rahat bir şekilde içeriye girdi.

Kadının içeriye girmesiyle arka arkaya yaktığı sigaraların sonuncusunu söndüren adam az ilerde duran salıncağın yanına gidip halatın üzerinde ellerini gezdirip bir süre öylece vakit geçirdi.

Sanki o küçük kız çocuğuyla iletişim kurmak ister gibi bir hali vardı.

Hamza Mahir bir süre sonra mutfak kapısından içeri girmiş kapıyı kapatıyordu ki gözleri yarı kapalı bir şekilde mutfığa giren Baharla karşılaştı. Karışmış saçları ve huysuz haliyle fazla sevimliydi.

"Nereye gittin Mahir?"

Uykulu çıkan sesiyle durumdan memnun olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Sen neden uyandım yavrum gel hadi çıkalım odaya."

O sırada hafif hafif öksüren kızda cevap alamamanın aksiliği vardı.

"Öksürüyor musun sen?"

Bahar'dan itiraz gecikmedi.

"Yeni uyandım boğazım kurumuş ondan sanırım. Su içsem geçer."

Kıza su uzatan adam dikkatlice su içişini seyrediyordu.

"Gündüz yaptıklarını affettim zannetme hele ki akşam yemeğindeki o söylediğin şeyle birlikte suçların katlanarak gidiyor!"

Su bardağını masaya bırakırken bir taraftan da adama aksileniyordu.

"Sen yağmuru yediğin için bir hasta ol bakalım o zaman göstereceğim ben sana suçu, huysuz"

Bahar hıhlayarak omzunun birini havalıca sallayıp arkasını dönüp gidiyordu ki aniden ayakları yerden havalanıverdi.

Bahar'ın homurdanmaları dahası söylenip durmalarını duymazdan gelen adam kızla birlikte yeniden yatağa girmiş, kollarının arasına almıştı bile.

Halinden memnun olduğu alenen belli olan Bahar ise uykulu haliyle hala kendinden ödün vermemeye çalışıyordu.

"Herkes uyuyor diye sesimi çıkarmıyorum. Barıştık zannetme."

Ulan ne barışması sevişmişlerdi bile ama hanımefendi burnunu dikmiş hala itiraz ediyordu.

"Uyuyorum"

Hamza Mahir tarafından kibarca susturulan Bahar ise "Aman iyi!" diyerek oldukça aksi çıkan sesiyle kocasının göğsünde huzurlu uykusuna geri dönmüştü.

Ertesi gün kızların dışarı çıkma ısrarlarıyla kahvaltıdan sonra ayaklanmışlar küçük bir Konya turu yapmışlardı.

Mevlana türbesini gezmişler, ünlü Akyokuş tepesinden tüm şehri ayaklarının altında gibi hissetmişler en son Meram bağlarındaki restoranlardan birinde yemek yemişlerdi.

Gün sonunda ise epeyce yorulan gençler kendilerini eve atmışlardı.

Bahar'ın her öksürüşünde Hamza Mahir'in homurdanması sayılmazsa oldukça güzel bir gün geçmişti.

Adam defalarca kere doktora götürmek istese de Bahar her defasında bir bahane öne sürüp ısrarla gitmemişti.

Akşamın erken saatlerinde erkekler dışarıda kahve içip muhabbet ederken Bahar ve Leyla ise toparlanıyorlardı.

Hamza Mahir yarın döneceklerini söylemişti.

İşin aslı Bahar böyle kalabalık ortamda tüm sevdikleri yanındayken yaşamaya hemen alışmıştı. Dönecekleri için üzülyordu.

Bir yandan da itiraz etmek manasız geliyordu sonuçta erkekler işi gücü daha fazla aksatamazlardı.

Hazır Konya'ya gelmişken evdeki kıyafetlerini de götürmek isteyen Bahar'ın işi bir hayli uzundu. Allahtan Esra yardımına yetişmişti.

Yetişmişti yetişmesine de her zamanki neşeli cıvıl cıvıl hali yoktu kızın. Dayanamayıp sordu.

"Esra kuşum neyin var senin?"

Esra'nın yüzünde yapmacık olduğu her halinden belli olan bir tebessüm belirdi.

"Nerden çıkardın abla yok bir şeyim?"

Besbelli içi başka dili başka söylüyordu işte.

"Var bir şeyin görüyorum Esra gizlimiz saklımız mı var bizim söyle bakayım?"

Genç kız biraz tereddüt ederek konuşmaya başladı.

"Abla yanlış anlama senin adına inanki çok mutluyum ben ama sen gidince burada çok yalnız kaldım. Bir tutunduğum dal sen vardın beni okutacak götüreceksin buralardan diyordum o da yalan oldu."

Bahar kızın neye üzüldüğünü anlamıştı.

"Esra sözüm söz benim. Ne zaman gördün döndüğümü? Bu sene kazanacaksın hukuk fakültesini götüreceğim seni İstanbul'a."

Kızın yanına gelip ellerini tutarak devam etti konuşmaya.

"İlk planımız seni İstanbul'da kursa yazdırmaktı biliyorum ama tüm bu yaşananlar aklımıza dahi gelmezdi bir anda başımıza geldi işte.

Hem burada kalıyormuşsun artık Zeliha sultana bakmak için yatılı kaldığını söylemişsiniz babana. Çok iyi olmuş en azından huzurlu olduğunu düşünüyorum bu evde yanılıyor muyum?"

Bu eve yerleştiğinden beri psikolojik olarak rahatlamıştı Esra. Sürekli armudun sapı üzümün çöpü için azarlanıp hor görüldüğü o evden kurtulmuştu.

Haftada bir gün gidiyor Zeliha hanımın zorla eline sıkıştırdığı parayı babasına veriyordu. Bu şekilde susturuyorlardı adamı.

Genç kızın ders çalışıp sınava hazırlanabilmesi için böyle bir yöntem bulmuşlardı kendi içlerinde.

Esra'nın bu evde kalması Zeliha hanıma da iyi geliyordu. Bahar'ın yokluğu kadının hayatında kocaman bir boşluk açmıştı ne de olsa.

"Elbetteki burada çok iyiyim abla. Gerçekten halime çok şükrediyorum. Her an göze batıp azar işiteceğim derdim yok. Evim belki orası ama ben daha çok burası gibi hissediyorum."

Bahar gülümseyerek güç vermek ister gibi sıktı kızın elini.

"Burası senin evin kızım bak hala ne diyor ya? Söz ver bakalım sıkı çalışıp İstanbul'da bir hukuk fakültesi kazanacaksın."

Esra da söz verir gibi ablasının eli sıktı.

"Söz veriyorum elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Sonrasında işe kaldıkları yerden devam ederken Esra'nın gözü hala uzaklara dalıp gidiyordu. Sanki bambaşka şeyler düşünür gibi bir hali vardı.

O sırada bavul hazırlama derdine düşmüş olan Bahar ise durumun farkında değildi.

İstanbul trafiğinde eve gitmek üzere yolda olan beş kişinin hiçbirinden ses çıkmıyordu. Sabahın erken saatlerinde özellikle kadınlar uyanabilmiş değillerdi.

Zeliha sultandan dahası Esra ve evinden ayrılmak Bahar için o kadar zor olmuştu ki bir türlü elinde büyüdüğü kadından kopamamış dakikalarca sarılmıştı.

Genç kızdan ayrılmak Zeliha hanıma da çok zor gelmişti. Sırf yeni evine alışsın daha fazla gözü arkada kalmasın diye kendini tutmuş ağlamamıştı.

Tüm bu sahneleri gözünün önünden geçiren Bahar bir taraftan da Hamza Mahir'in göğsünde uyukluyordu. Zaten uçak yolculuğu boyunca da uyumuştı. Biraz da halsiz gibiydi işin aslı.

Ortamin sessizliğini arada sırada genç kızın öksürük sesi bozuyor hemen üstünden Hamza Mahir'in homurdanması duyuluyordu.

Adamın homurdanmasının sebebinin boğazı acıdığı için olduğunu bilmeseydi artık isyan edecek olan Bahar yalnızca bu sebepten ötürü ses etmiyordu.

Yiğit Ali ise başını arkalığa yaslamış, kollarını önünde kavuşturmuş gözleri kapalı bir şekilde hiç ses çıkarmadan duruyordu. Anlaşılan o da pek bulaşılsın istemiyordu kendine.

Ortamdan soyutlamaya çalışıp hiç sesini çıkarmayan bir kişi de Leyla'ydı.

Karşısındaki koltukta Bahar, Hamza Mahir'in kollarında yatarken kendisi yanı başında oturan Nejat beyin umrunda dahi değildi.

Tamam kendisi istemişti aralarında mesafe olmasını fakat adam da dünden razı gibi kendisini bir anda geri çekivermişti.

Öfkeyle burnundan bir soluk aldığı anda ortamın sessizliğinde fazlaca sesli olmuştu sanki.

Bahar ve Hamza Mahir'in gözleri Leyla'yı bulurken, Yiğit Ali'nin dudaklarında alaycı bir sırıtma peydah olmuştu gözleri kapalı haliyle.

Nejat ise yine hiçbir tepki vermemişti.

Eve geldiklerinde Bahar ciddi ciddi bu evi özlemiş olduğunu farketti.

Önceden yalnızca dört duvarmış gibi gelen bu evi seveceksin deseler güler geçerdi. Hemen aklına Hafize hanımın sözleri geldi.

"Bir evi yaşanılır kılan içindeki canlardır kızım yoksa hepsi aynı dört duvar. Anılar biriktirdikçe kıymetlenir evler. Misal sen şimdi kaçıp gitmek istiyorsun ya biraz zaman geçsin kocanla her bir köşesinde anın olsun bak gör o zaman nasıl sahiplenirsin o evi." demişti yaşlı kadın. Gerçekten de haklıydı. Şaka maka içten içe nasıl da sahiplenmiş ti bu evi kendine bile farketirmeden.

Hamza Mahir bavulları yukarı kata çıkarıp şirkete geçtiği için evde yalnız olan Bahar, Konya'dan getirdiği eşyalarını yerleştirmeye koyuldu.

Kıyafet dolabının önünde bir hayli vakit geçirdiğinden olsa gerek aniden aklına daha önce keşfettiği anahtar geldi.

Çalışma odasındaki kilitli kutuyu o anahtarla açmayı deneyecekti.

İçinden ne çıkardı bilmiyordu fakat şuan daha çok önemseydiği şey anahtarın o kilite mi ait olduğuydu.

Hemen anahtarı bulduğu çekmeceyi açtı. Hangi kutunun içinde olduğunu bildiği için direkt eli ona gitmişti fakat açtığı anda büyük bir hüsrana karşılaştı.

Kutunun içi boştu.

Oysa emindi içinde olduğuna!

Acele hareketlerle çekmecedeki diğer kutulara da bakındı fakat hiçbirinin içinde aradığını bulamadı.

Acaba Hamza Mahir mi almıştı?

Kullanmak üzere mi almıştı yoksa buraları karıştırdığını mı anlamıştı?

Eğer öyleyse içinde Bahar'ın görmesini istemediği ne olabilirdi ki kaçırır gibi almıştı?

Kendini rezil olmuş gibi hissetti Bahar.

Hevesle açtığı çekmeceyi hayal kırıklığıyla kapattı.

Günlerdir kalabalığın içinde farketmeden de olsa yorulan genç kız pek de hoşuna gitmeyen bu durumdan sonra sıcak bir banyo yapıp uyumaya karar verdi.

Hamza Mahir'e bir şeyim yok diyordu fakat öksürmesinin yanında oldukça da halsiz hissediyordu kendini.

Akşama doğru uyanıp aşağı indiği sırada kapının açılma sesini duydu.

Kapıya doğru gittiğinde Hamza Mahir'in yaşlıca bir adamla geldiğini gördü.

Kır saçlı adamın üzerinde koyu kahverengi bir takım elbise vardı ve elinde büyükçe deri bir çanta taşıyordu.

"Hoşgeldiniz" derken soran gözlerle Hamza Mahir'e bakıyordu.

"Hoşbulduk kızım"

Kocasının muhatabı ise daha çok adam gibiydi.

"İşte Orhan bey kaçak burada."

Ay yok artık doktoru kolundan tuttuğu gibi eve mi getirmişti bu adam?

"Merhaba kızım ben dahiliye bilimleri uzmanı Orhan Acar."

Bahar zorla da olsa adama tebessüm etmeye çalışıyordu.

İlk fırsatta Hamza Mahir denen zorba adama bu emrivakinin hesabını soracaktı.

"Memnun oldum Orhan bey ama benim öyle sizi buraya yoracak kadar büyük bir hastalığım yok. Mahir evham yapıyor."

Bu arada Hamza Mahir'e kötü kötü bakışlar atmayı ihmal etmiyordu.

Orhan bey de kızın bu işten hiç hoşlanmadığını fark ederek anlayışlı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Biz yine de tedbiri elden bırakmayalım kızım bir muayeneden zarar gelmez."

Şimdi buraya kadar gelmiş adama da hayır git denmezdi ki mecbur tamam demek zorunda kalmıştı Bahar.

"Buyurun içeri geçelim ayakta kaldınız." diyerek adamı salona davet etti.

Yaklaşık on dakika içinde Bahar'ın boğazına bakıp ciğerlerini dinleyen adam etraflıca muayene etmişti kızı.

Alınan iki tüp kan genç kızın en sevmediği kısmıydı.

"Kan tahlili sonuçların da çıkınca daha detaylı konuşalım kızım ama ateşin çıkarsa antibiyotik tedavisine başlamamız lazım."

Bahar henüz bir şey söylememişti ki Hamza Mahir söze girdi.

"Çocukluğundan beri ne zaman böyle soğuk alsa çok çabuk ateşi çıkıyormuş Orhan bey."

Hayır yani hangi ara kocasıyla Zeliha sultan müttelik oluvermişlerdi de Bahar'ın haberi olmamıştı?

"Ben antibiyotiğini reçete edeceğim zaten. Yanına ateş düşürücü ağrı kesici bir ilaç da yazıyorum. Öksürüğü için bir sprey ekledim rahatlatır bunlar. Geçmiş olsun kızım."

Alacağın olsun Zeliha sultan!

Bahar çocukluğundan beri ilaç kullanmaktan nefret ederdi.

Çok da çabuk hasta olduğu için o iğrenç ilaçları yaşlı kadın burnunu sıkarak içirirdi mecburen.

Şimdi de Hamza Mahir engeline takılmıştı. Anlaşılan kurtuluş yoktu.

"Teşekkür ederim Orhan bey zahmet oldu size." Ağzının içinden mırıldanıyordu adeta.

Gümüşpala doktoru kapıya kadar geçirip reçeteyi almaları için kapıdaki çocuklara vermeye gitti sırada Bahar hala homurdanıyordu.

Dizilerde, filmlerde hasta olan kızların sevgilileri sabaha kadar başlarında beklemiyorlar mıydı? Dahası bebek gibi kucaklarında taşıyıp, ateşlerini düşürmek için duş aldırıyorlar mıydı?

Bahar'ınki de iki dakika nazlanmasına dahi fırsat vermeden doktoru kolundan tuttuğu gibi alıp getirmişti.

Yani tamam hastalığın şakası olmazdı ama Hamza Mahir neden bu kadar abartmıştı anlamamıştı genç kız.

"Mahiir?"

İçeri doğru gelen adam kızın seslenmesi üzerine cevap verdi.

"Efendim güzelim."

Biraz önceki halinin aksine kızın sesi hasta gibi çıkıyordu.

"Benim parmağımı kırıdatacak halim yok yukarı yatağıma taşır mısın?"

Anlaşılan Bahar hanım iki günün hesabını toplu olarak bu şekilde kesecekti kendisinden.

"Biraz önce iyiyim diyordun yavrum?"

Genç kız omuz sallayarak redderken bir taraftan sesi daha da nazlı çıkıyordu.

"Böyle bir anda çok halsiz hissetmeye başladım. Ateşim çıkacak sanırım."

Adam elbetteki kızın oyununu görüyordu. Nasıl görmesindi? Gözünün içine baka baka kasıtlı olarak yapıyordu fakat gayet kararlı bir şekilde kucığına alıp yukarı taşıdı kızı.

Yaklaşık bir haftadır evde Bahar'ın her türlü nazi çekiliyordu.

Genç kız, Hamza Mahir'i eve doktor getiren aklına küfretme eşiğine getirdiyse de adam kesinlikle tek laf etmiyor kızı kucığında gezdiriyordu.

Bahar bu işe sırf eziyet olsun diye başlamıştı fakat unuttuğu şey adamın alt edilemez iradesiydi. Kararlı bir şekilde yaptığı işin arkasında duruyordu.

Bu adama hiçbir şekilde eziyet etmek mümkün değildi genç kız bunu bizzat deneyip öğrenmişti.

Anlamıyordu ki komando eğitiminden mi geçmişti?

Akşam yemeği vakti gelmek üzereyken odanın kapısı açıldı. Bahar o sırada ıslak saçlarının ayna karşısında suyunu almakla meşguldü.

Hamza Mahir yanına yaklaşp arkasından beline sarılmıştı kızın. Her zamanki gibi saçlarını bir omzuna toplayıp burnunu boyun girintisine gömmüştü.

"Hoşgeldin sevgilim"

Adam kızı kendine doğru çevirip yüzünü tavaf ederken alayla söylendi.

"Ayaklanmışsın bakıyorum."

Bahar alt dudağını dişlerken gülmemek için çabalıyordu.

"Artık iyileştin sanırım iyi hissediyorum."

Adamın gözlerinde tehlikeli bir parıltı peydah oldu.

"Güzel. O zaman bir haftadır bana çektiirdiğin eziyetin rövanşını alabilirim."

Hoşgeldin Hamza Mahir gözümüz yollarda kalmıştı!

"N-ne eziyeti sevgilim hastaydım sadece biliyosun."

Bir taraftan da adamla duvar arasından kendini boşluğa doğru atmıştı fakat ne fayda üzerine doğru geldikçe geri geri gidebiliyordu ancak.

"Bak bak bilmezden gelişe bak sen."

Hamza Mahir'in tepkilerine bir taraftan gülmek istiyordu fakat diğer taraftan da hala geri gitmekle meşguldü Bahar.

Derken ayağı yatağa dayandı. Tam sırt üstü düşeceği sırada adamın kolları tarafından kavrandı.

"Mahir?"

Şu saatten sonra ne desen kurtulamazsın Bahar çırpınma diyordu iç sesi.

"Korkutuyorsun beni"

Adamın gözleri bir süre kızın gözlerinde oyalandıktan sonra dişleri arasındaki dudaklarına bakarak konuşmaya başladı.

"Kork. Çok kork."

Bölüm-33

Keyifli okumalar♥

Kasım ayı kendini iyiden iyiye göstermeye başlamıştı.

Elinde kahve kupasıyla kış bahçesindeki koltukta, camekanın ardından yağan yağmuru izliyordu Bahar.

Epey kasvetliydi bugün hava.

Şakır şakır yağıp akıp giden yağmurla birlikte Bahar'ın da zihninden onlarca düşünce akıp gidiyordu.

Bu eve geldiği ilk gün hava nasıl da sıcaktı. İnsanı eriten o sıcaklar kaybolmuş yerini kışa bırakmak üzereydi.

İnsan hayatı ne de hızlı ilerliyordu.

Mevsim değişmişti bile.

Gök gürültüsüyle yerinden sıçradı. Oldum olası korkardı şu sesten. Yani öyle yalnız yatamayanlardan falan değildi fakat ne zaman hava böyle şiddetli olsa tüm açık pencereleri kapatırdı. Sanki içeriye giriverecekmiş gibi hissedirdi.

Hamza Mahir gideli henüz çok olamamıştı ama şuan başını göğsüne yaslayıp yağan yağmuru birlikte izlemek gibi bir isteğe kapıldı. Nedensizce çok heveslenmişti.

Üzerine giydiği örgü hırkasının cebinden telefonunu çıkarıp adamı aradı. Biraz sonra karşı tarafın bariton sesi duyuldu.

"Güzelim"

Bahar bu sesi duyduğu zaman tüm huzursuzluğu geçiyordu.

"Sevgilim"

İşe giden adama gel denmeyeceğini genç kız da biliyordu fakat istemsizce aramıştı işte.

"Yavrum bir şey mi var?"

Hamza Mahir'i endişelendirmemek adına konuşmaya başladı Bahar.

"Yok bir şey olmadı merak etme. Kış bahçesine çıktım yağmuru izliyorum. Öyle işte seni aramak istedim."

Duydukları hoşuna giden adamın cevabı gecikmedi.

"Gel diyorsun yani?"

Bahar bir taraftan oturduğu koltuğa iyice yayılırken diğer taraftan saçıyla oynuyordu. Adamın sesini duymak bile rahatlatmasına sebep oluyordu.

"Gel dersem geleceksin yani?"

Flört ederken bile pazarlık yapan kıza içten içe güldü Gümüşpala.

"Sen bir dene bakalım."

Her ne kadar hoşuna gidiyor olsa da sesi oldukça ciddi bir şekilde komut veriyordu.

"Ya Mahiir keşke burada olsan birlikte izlerdik yağmuru. Ben senin kucağına yatardım ne güzel."

Genç kızın sesini nasıl hem bu kadar narin hem de böylece nazlı ve cilveli çıkarabildiğini merak ediyordu adam.

"Sen şimdi bana şiir de oku dersin?"

Bahar kıkırdadı.

"Cumhuriyet bayramı şiiri mi okuyacaksın?"

Hamza Mahir'in şiir okuması gibi bir durumu gözünde canlandıramıyordu genç kız, en fazla ilkokulda falandı heralde.

Tam o sırada biri arkadan gelip boynuna sokulunca Bahar'ın zaten şu günlerde gezintide olan aklının kalanı da kaçıp gitmişti. Korkuyla yerinden sıçradı.

"Hiiih a-aklım çıktı aklım aklım!"

Bir yandan da elini damağına götürüp kaldırmakla meşguldü.

"Böyle alırım aklını yavrum kocanla dalga geçmek neymiş görürsün."

Bahar henüz kendine gelemeden Hamza Mahir çoktan koltuğa kurulmuş kızı da kolunun altına çekmişti bile.

"Nerden çıktın sen acaba?"

İşte şimdi her şey istediği gibi olmuştu. Yağmur hala tüm hızıyla yağıyordu ve elleri Hamza Mahir'in elleri arasında, başı o en sevdiği ritmin tam üzerindeydi.

"Dediler gözü camlarda kaldı yolunu gözlüy..."

Adamın sözünü tamamlamasına izin vermeyen kız gülerek elleriyle adamın ağzını kapattı.

Her fırsatta eğleniyordu kendisiyle.

Bir miktar yağmurdan nasibini almış saçlarına gitti eli sonrasında. Hafiften ıslak saçlarına elleriyle şekil verirken adam da sesini çıkarmadan usulca kızı izliyordu. Halinden memnun olduğu açıkça belliydi.

Tekrardan başını Hamza Mahir'in göğsüne koyduğunda bir müddet ses çıkarmadan yağmuru izlediler. Ortamda yalnızca yağmur damlalarının cama çarpma sesi duyuluyordu.

"Bahar bitiyor."

Ortamin sessizliği genç kızın sesiyle bozuldu.

'Kasım sonbaharın son ayıydı.'

"Benim Bahar'ım burada."

Adamın adını böyle hoş bir iltifata dönüştürmesiyle mest olmuştu kız. Tabii saçının üzerine kondurduğu öpücükleri de göz ardı edemiyordu.

Hamza Mahir'in kokusu ve sıcaklığıyla iyiden iyiye mayışan Bahar adamın sesiyle gözlerini açtı.

"Akşam katılmam gereken bir davet var."

Bahar soran gözlerle bakıyordu.

"Akşam evde olmayacak mısın yani?"

Başını kendisine doğru kaldıran kızın yüzünü seven adam ellerini üzerinden bir an olsun çekemiyor gibiydi.

"Sen de benimle geleceksin."

Bahar hala anlamazca bakıyordu.

"Ben de mi geleceğim? Herkesin içine?"

Her ne kadar öyle çok bir vakit geçmiş olmasa da neticede bu zamana kadar Hamza Mahir kendisini kalabalık bir ortama sokmamıştı. Bir miktar şaşkınlığı bu yüzdendi genç kızın.

"Biraz şaşırdım."

Adam kızın sorar gibi cümlesini es geçip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hazırlanman için birilerini göndersinler mi?"

Aklı geçen sefer gelen kadınlara kayan Bahar kaşlarını çatarak sordu.

"Nurbanu hanıma mı söyleyeceksin?"

Gümüşpala'nın bir kaşı anında kalkarken hesap mı soruyorsun bakışı atıyordu ki kız ondan önce davranıp koltukta dizlerinin üzerine doğrulup adama diklendi.

"Sen bana kimsenin parmağının ucuyla dokunmasına izin verme, selam verene öldürecekmiş gibi bak hatta ne mişi canım hastanelik et. Ben kim diyince o kaş hemen kalksın öyle mi Mahir bey?"

Bahar'ın arka arkaya saydırması üzerine kızın dudaklarına kapanan adam bir süre sonra sustuğuna emin olunca ayrıldı.

"Kim dokunacakmış sana bakayım?"

Cevap vermeyen kız büyük bir nazla omuzlarını silktilti.

"Ulan taktığın şeye bak anasını satayım! İşinde gücünde kız."

Bahar hala tam olarak ikna olmuş değildi.

"Aranızda hiçbir şey geçmedi yani?"

Adam ise konudan ve bu şekilde hesaba çekilmekten sıkılmış gibiydi.

"Tövbe estağfurullah ne geçecek yavrum yanımda çalışan kızla aramda?"

Hamza Mahir'in kıza hiç başka gözle bakmadığına ikna olmuştu Bahar ama acaba Nurbanu hanım da öyle mi düşünüyordu?

"Hiç kendini göstermeye çalışmadı yani sana?"

Artık adam ters ters bakıyordu kendisine.

"Öyle üstten iki düğme açık da gezmiyor? Hayır eteği de pek kısacıktı geldiğinde de ne bileyim."

Hamza Mahir, genç kıızı omzuna attığı gibi içeriye doğru yürümeye başladı.

"Ya Mahir beynim akacak indir!"

Adam umursamaz bir şekilde cevapladı.

"O güzel beynine biraz kan gitsin."

Yukarı odalarına çıkana kadar Bahar 'Mahir' dedikçe aldığı tek cevap poposuna yediği şaplaklardı.

Hamza Mahir Gümüşpala kesinlikle fazla sorgu suale gelebilen bir adam değildi.

"Gelsin mi biri?"

Aldığı karşılık yine tam bir sessizlikti.

Anlaşılan bu da huy olmuştu. Daha neler çıkacaktı kimbilir?

Burnundan sesli bir soluk veren adam yatağa doğru yaklaşp kızın yanına oturdu.

"Güzelim işinde gücünde kızın boş yere günahını alma. O bana ölen ağabeyinden emanet. Ben de onun ağabeyi sayılırım."

Ne yani Hamza Mahir kızı kardeşi gibi görüyor diye kızın da öyle düşündüğünün bir garantisi mi vardı?

Anlaşılan Hamza Mahir kızı gerçekten de kardeşi gibi görüyordu ve bu da demekti ki kız istese de adama yaklaşılamazdı.

İçinin rahatladığını hisseden Bahar şöyle bir düşününce konu kıskançlık olunca içinden çıkan canavara söz geçiremediğini farkettti.

"Ben kendim hazırlanırım birine gerek yok teşekkür ederim."

Kızın cevabı üzerine kendisiyle barış imzaladığını anlayan adam tebessüm edip kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve doğrulup ayağa kalktı.

Hamza Mahir'in yanından kalkmasının ardından Bahar ise 'teşekkür edeceksen böyle et' mesajını çoktan almış yüzünde tatlı bir sırıtış belirmişti bile.

"Akşama nasıl bir yere gideceğiz? Nasıl giyineyim?"

Adamın için böyle şeylerin hiç önemi olmadığı açıkça belliydi.

"Yavrum beni deli edecek bir şey giyme de ne giyersen giy."

Gerçekten aşırı açıklayıcı bir cevap olmuştu.

"Bu kadar detay verme sevgilim boğulurum sonra."

Kızın sevimli sevimli kendisine laf sokmasına güldü adam.

"O kadar yüzme dersini boşuna mı verdik güzelim?"

Gözlerindeki o imalı pırıltı kızın aklına hiç de edepi şeyler getirmiyordu.

"Siz hep böyle edepi biri miydiniz Mahir bey?"

Hamza Mahir'in ağzından bir cık sesi çıktı. Devamında söyledikleri ise Bahar'ı hem utandırmış hem de oldukça memnun etmişti.

"Beni sen yoldan çıkardın."

Bahar yoldan çıkardıysa, bu adam kendisini freni boşalmış bir şekilde yokuş aşağı bırakmıştı. Haberi var mıydı acaba?

"Bak yine konuyu istediğin yere çekiyorsun Mahir bir cevap ver bana adam!"

Kızın isyanı üzerine gidecekleri yerle ilgili bilgi verdi.

"Güzelim davet adamın kendi evinde ama sen yine de kalın giyin yeni iyileştin."

İyileşeli en az iki hafta olmuştu ama Hamza Mahir iki ay daha tembih edecek gibiydi bu konu hakkında.

Akşam sekiz sularında Bahar elbisesinin fermuarını çekmeye çalışmakla meşguldü.

Lacivert elbisesi topuklu ayakkabısının büyük bir bölümünü kapatacak şekilde yere doğru uzanıyordu.

Oldukça pahalı bir kumaştan dikildiği belli olan ve ben buradayım diyen elbisenin tek detayı incecik askılarıydı. Herhangi bir dekoltesi bulunmayan elbisenin ön kısmı çok hafif bir şekilde göğüs oluğuna doğru v şeklinde geliyordu. Mümkün olabildiğince sade hazırlanmış elbisenin nasıl böylece iddialı durabildiği soru işaretiydi.

Odanın kapısı açılıp Hamza Mahir içeriye girdiğinde Bahar adamı aynadan görüyordu.

Kızın isteği üzerine koyu lacivert bir takım elbise giymişti ve Bahar adama siyahın mı yoksa lacivertin mi daha çok yakıştığına karar vermeye çalışıyordu.

Hangisini seçse diğerinin hatrı kalacak gibiydi.

Gümüşpala'nın da içeriye girer girmez farkettiği ilk şey Bahar'ın güzelliğiydi. Yarım topladığı saçıyla tüm boynu daha da ön plana çıkmış bembeyaz teni göz kamaştırıyordu.

"Biz bu elbiseyi birlikte mi aldık?"

Kızın beline arkadan sarılmış, aynadan tüm bedenini süzüyordu.

"Evet sevgilim."

Adam hem hayranlıkla kızı izliyor hem de durumdan memnun olmadığını açıkça belli ediyordu.

"Benimleyken böyle bir şey almış olamazsın."

Bahar suçlu suçlu alt dudağını dişlerken mırıldandı.

"Sana omuzlarımda şal varken göstermiş olabilirim."

Hamza Mahir kızsı mı yoksa kızın üç kağıtçılığına gülse mi bilememiştir.

"O zaman bana gösterdiğin gibi giyilecek bu elbise yavrum."

Yok artık boleroydu yani!

"Mahir ama ya! Bu elbise böyle daha güzel görünüyor. Hem ne var yani hiç dekoltesi bile yok? Allah bilir oradaki kadınlar neler giydiler kimsenin dikkatini bile çekmez ki bu elbise."

Bahar dur duraksız bir şekilde kendi istediğinin olması için konuşuyordu ki adamın bir parmağını elbisesinin incecik askısına taktığını görüp şaşkınlıkla sustu. Askısının biri omzuna doğru inmişti bile.

"Senin tüm mahremim benim. Bundan daha önemli bir şey yok. Gitmeyiz olur biter."

Gümüşpala o kadar netti ki bu kesinlik karşısında bütün cümleler gereksiz oluyordu.

Bahar ters ters bakarak giyinme odasındaki elbisesiyle aynı renkte olan incecik şalını omuzlarına örtmek için almaya gitti.

Oldukça uzun zaman sonra yabancı insanların bulunduğu kalabalık bir ortama çıkacak olan genç kız yine de hevesini kaçırmamak adına adamın kıskançlıklarını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Tam odadan çıkacakları sırada Hamza Mahir'in elindeki siyah kadife kutuyu gördü Bahar.

Adam usulca kutunun kapağını açtığında içinden çıkan safir taşlı pırlanta mücevherlere hayranlıkla bakakaldı genç kız. Öyle narin duruyorlardı ki gözlerini alamadı.

"Yavrum aşkla bana bakacaksın onlara değil."

Hamza Mahir'in homurdanması üzerine kıkırdayan Bahar kolyeyi takabilsin diye saçlarını kaldırmıştı hemen.

Adam kolyeyi taktıktan sonra boynuna uzunca bir öpücük bırakmış dizlerinin bağı tamamen çözmüştü.

"Elbisenin rengini bilmiyordum ama şanslı adamım."

Şanslı adamım derken sanki asıl kast ettiği Bahar'dı. Öyle derin bir bakışla kurulmuştu cümle.

Topuklu ayakkabının sağladığı kolaylıkla adamın dudaklarına uzanan Bahar bu sefer tam da istenilen gibi etti teşekkürünü.

Evden çıktıklarında Yiğit Ali ve Nejat da kapıda bekliyorlardı. İki genç de jilet gibi giyinmişler sigara içiyorlardı.

Kapıdan çıkan çifti farkedene Yiğit Ali neşeli bir ıslık çaldı.

"Yeminle böyle yakışan çift görmedim. Sizin artık bu genlerinizi toplumla paylaşıp çocuk yapmanız lazım."

Yiğit Ali'nin lüzumsuzluklarına evvelden alışık olan Hamza Mahir yalnızca terçe bakmakla yetinirken Bahar utanmış genç adamdan gözlerini kaçırmıştı.

Etraftaki adamların uzak olmasından dolayı rahatça konuşabiliyorlardı.

"Lan Yiğit Ali sen sakın çocuk yapma lan. Oğlum sen böylesin senden olacak Allah bilir nasıl olur?"

Nejat'ın isyanı herkesi güldürmüştü.

"Benim yeni amca olma yaşıma geldi lan dur daha baba falan demedik zaten."

Amca olmaya dünden hevesli olan Yiğit Ali'nin rengi değişmişti baba olmaktan bahsedince.

Bir taraftan da arabaya doğru yürüyorlardı hep birlikte.

"Oğlum ben mesela çocuğumu seninle görüştürmeyi düşünmüyorum açık konuşayım." Nejat da bugün formunda gibiydi.

"Hayırdır lan sen üstüne mi alındın amca olmak istiyorum deyince? Varsa bir şeyler bilelim koçum?"

Yiğit Ali'nin imalı sözleri üzerine biraz önlerinde Hamza Mahir ile birlikte yürüyen Bahar kafasını çevirip aniden soruverdi.

"Leyla hamile mi?"

Hamza Mahir sırıtırken Yiğit Ali kahkahasını salıvermişti artık.

"Yok yenge öyle bir şey ya bakma sen bu dingile."

Bahar da biran heveslenmişti yani bebek geliyor diye.

"Ay Yiğit Ali ya sevinmiştim bebek seveceğiz diye yaptığın şeye bak!"

Bahar bir taraftan arabaya yerleşirken diğer taraftan da söylenmekle meşguldü.

Kızı göğsüne doğru çeken Hamza Mahir kimseye çaktırmadan kulağına doğru fısıldadı.

"Heveslendiysen çözümün bende yavrum."

Adamın bakışlarıyla içinin eridiğini hisseden Bahar yüzünde gizleyemediği tebessümüyle dalıp gittiği sırada karşı koltukta oturan iki genç adam kendisine

sırıttıyordu.

Bir müddet yolculuk yaptıktan sonra geldikleri yer kocaman, gösterişli bir yalıydı. Işıl ışıl görünüyordu tüm aydınlatma sistemi açılmış gibiydi.

Kendilerini kapıda karşılayan ev sahibiyle birlikte içeriye girdiler. Yaklaşık otuz kırk konuğun bulunduğu bir davetti.

Böyle ortamlara alışık olmayan Bahar biraz şaşkın şaşkın baktığının farkındaydı fakat insanlardan gözünü almak gerçekten de zor oluyordu.

Erkekler de en az kadınlar kadar şıktı fakat kadınların güzelliği göz dolduruyordu.

Elleri Hamza Mahir'in avcunun içinde kendilerine ayrılan masaya doğru yürüdükleri sırada istisnasız her kadın kenetli ellerine bakıyordu haset dolu bakışlarıyla.

Ortamdaki kimseyi tanımıyordu Bahar fakat o gözlerin hiç de iyi bakmadığını anlayabiliyordu.

Özellikle esmer ve uzun boylu kadınlar daha mı kötü bakıyordu ne?

Saçmalama Bahar taktın sen de esmer uzun bacaklılara!

Ev sahibi olan kırklı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği adamdan da pek haz etmemişti genç kız. Geldiklerinden bu yana bir paspas olmadığı kalmıştı Hamza Mahir'in önünde.

Ayaküstü bir çok kişiyle merhabalaşmışlar kısa da olsa konuşmuşlardı. Kendilerini el ele gören kimse Bahar'ın kim olduğunu sorgulamıyordu fakat Hamza Mahir de hiçbiriyle eşi olarak tanıştırma gereği duymamıştı. Yalnızca ismini taktim ediyordu.

Başka bir açıklama yapmıyordu.

İşin aslı genç kız bu duruma oldukça bozulmuştu. Sanki insanlar evlilik cüzdanlarını mı soracaklardı? Normal zamanda karım diyorsa pekala şimdi de diyebilirdi ama tek bir detay vermiyordu.

Yiğit Ali'yle göz göze geldiklerinde olabildiğince içten bir şekilde gülümsedi. Kimsenin gecesini de bozmak istemiyordu genç kız.

Bir ara Hamza Mahir gelen bir adamın ricası üzerine masadan ayrılmıştı.

Üç genç havadan sudan muhabbet ederken Yiğit Ali telefonunu çıkartmış bir müddet bir şeylerle uğraşmış ve izin isteyerek yanlarından ayrılmıştı.

Buraya gelmeden önce aslında bugünün aynı zamanda bir iş toplantısı olduğu bilgisi bizzat Hamza Mahir tarafından verildiği için Bahar da yadırgamamıştı bu durumu.

Yiğit Ali'nin de iş görüşmesi için çağrıldığını anlamıştı.

Anlamadığı şey neden bu kadar gösterişli bir davette bu tip iş toplantılarının yapıldığıydı. Hamza Mahir'in bu karanlık yüzü kimi zaman genç kızın korkmasına yol açıyordu.

Ortamda oluşan sessizliği bozmak adına sordu.

"Ee Nejat neden Leyla'yı da getirmedin?"

Konuşmayı pek de sevmeyen adam bugün nedense konuşmaya meyilliydi.

"Aramız biraz limoni yenge sorma."

Hayret hiç de konuyu kapatmaya çalışmamıştı.

"Hayırdır?"

Genç adamın sesinde bariz bir isyan vardı.

"Neymiş babasını bulacakmış. Kendi başına Urfa'ya gönderecek adam mıyım ben Allah aşkına yenge? En sonunda delirtecek beni adım deli olacak yeminle."

Bahar gülmek istiyordu ama Nejat böyle dertliyken de gerçekten çok ayıptı. Leyla ne yapmış etmiş koskoca adamı madara etmişti anlaşılan.

"Yani Nejat kızın babasını bulmak istemesi normal sonuçta babası. Sen istersen bulursun o adamı tabi hala bulmadıysan. Biraz yokuşa sürüyormuşsun gibi geldi?"

Karşısındaki kızın cin gibi bakışlarından da bir şey kaçmıyordu ki.

"Söylemeye utanıyorum ama hayatımda ilk defa korkuyorum yenge. Ellerimden kayıp gidiverecekmiş gibi geliyor ailesiyle tanışınca."

Bu zamana kadar hep resmiyetle kendisiyle muhattap olan Nejat'ın içini açması Bahar'ı çok etkilemişti.

Dışarıdan ne kadar sert olursa olsun herkesin bir kalbi vardı neticede.

"Benim bildiğim Nejat ne yapar eder kolundan tutar geri getirir sevdiği kızı. Hem sen Leyla'nın hayır dediğine çok da takılma bence."

Kızın söyledikleriyle kafası karışan adam istediklerini duyabilmek için üsteledi.

"Nasıl yani aslında kalmak mı istiyor?"

Bahar adamın gözlerinin içine gülümseyerek uzunca baktı. Söyleyemiyorum ama anla işte der gibiydi.

Mesajı alan Nejat ise gülümseyerek önüne dönüp içkisini yudumladı.

Leyla'ya söz vermişti Nejat'a hiçbir şey söylemeyecekti ama kendilerinin de bir şey becerdiği yoktu ki!

Ölümlü dünya diye düşündü Bahar.

Gerek var mıydı sevgimizi bu kadar saklamaya?

Eğer onların gelecekteki yaşantıları için bir katkısı olacaksa biraz etik dışı davranmanın bir mahsuru yoktu.

Hamza Mahir de bir türlü gelmemişti ve Bahar'ın lavaboya gitmesi gerekiyordu en acilinden.

"Nejat ben lavaboya gidip geliyorum."

Adam da kendisiyle gelecek gibi olsuydu da engelledi genç kız.

"Evin içerisindeyiz zaten Nejat hemen gider gelirim merak etme."

Nejat kararsız kaldıysa da sıkboğaz etmemek adına başıyla onayladı.

Bahar garsonlara sorarak evin lavabosunu bulmuştu hele şükür.

İnsanın yer yön bilgisi sıfır olmayagörsün evin içinde bile kaybolurdu vallahi.

Gerçi ev de evdi hani. Daha önce hiçbir yalının içine girmemişti. Hakikaten de ne kadar büyüktü öyle.

Kendi kendine güldü genç kız şuanki yaşadıkları ev farklıymış gibi milletin evine yorum yapıyordu.

İşini hallettikten sonra merdivenlerden inip Nejat'ın yanına döneceği sırada ev sahibi adam ve yanındaki birkaç kişiyle karşılaştı genç kız.

"Gümüşpala'yı mı arıyorsunuz Bahar hanım?"

Adının Özgür olduğunu öğrendiği adam kendisine seslendi.

"Ben lavabonuzu kullandım salona geçiyordum. Sanırım Mahir bir görüşme yapıyor."

Adamın sinsi biri olduğuna yemin edebilirdi Bahar. Kendisine karşı oldukça nazik ve saygılıydı fakat sevmememişti işte.

"Az evvel bitirdik toplantımızı. Kendisi Yiğit bey ile hemen koridorun sonundaki odadalardı. Dilerseniz yanlarına gidebilirsiniz siz de."

Bahar adama zoraki gülümseyerek teşekkür mahiyetinde bir şeyler sıraladı. Merak etmişti kaç dakikadır ortalarda yoktu iki adam.

Nejat'ın yanına gideceği sırada karar değiştirip koridorda ilerlemeye başladı.

Tüm koridor halı döşeliydi ve ciddi anlamda zor yürüyordu genç kız. Acaba hangi akla hizmet böyle yapılmıştı anlam veremedi.

Kapıdan girdiğinde aslında iki kapının açıldığı küçük bir hole girdiğini anladı. Kapılardan biri kapalıydı ama açık olandan Yiğit Ali ve Hamza Mahir'in sesi geliyordu.

Yanlarına gireceği sırada insani bir refleksle adının geçtiği duyunca duraksadı.

"Abi bu durumu yengeden daha ne kadar gizleyeceksin?"

Ses Yiğit Ali'ye aitti.

"Bilmiyorum aslanım benim de canım sıkılıyor bu işe."

Hamza Mahir'in sesi biraz sıkkın çıkıyordu.

"İnsanların bakışını gördün hemen ilişkinizi didiklemeye başladılar. Mutlaka fark etmişsindir yenge de üzülüyor."

Yiğit Ali gerçekten de Bahar için üzülüyor gibiydi.

"Milletin gözü sürekli üzerinizde"

Gümüşpala'nın konuyu kapatmak ister gibi bir hali vardı sanki.

"Aslanım burada konuşulacak mevzu mu?"

Bahar neyden bahsettiklerini anlayamadıkça meraktan deliriyordu.

Kötü bir şey vardı sanki. Eli ayağı olduğu yerde buz kesmişti boşuna değildi.

"Abi haklısın değil de başka yerde konuşturuyor musun sanki?"

Durup bir süre karşısındaki adamı tartıp bir cesaret devam etti Yiğit Ali.

"Mevzu onu da ilgilendiriyor sonuçta. Evli olduğunu bilmeye hakkı yok mu bu kızın?"

Gümüşpala'nın sesi biraz öncekinin aksine öfkeliydi.

"Aslanım şu mevzuyu kapat bizim de bir bildiğimiz var amınakoyayım nesini anlamadın!"

Ağabeyinin kestirip atması üzerine mecburen susmuştu genç adam.

"Hadi yürü gidelim artık."

O sırada Bahar ise başından aşağı kaynar sular boşalıyor gibi hissediyordu. Gözünün önü kararmış ayakları olduğu yere çivilenmiş gibi kalakalmıştı.

İnsanın bütün kasları aynı anda işlevini yitirebilir miydi?

Daha fazla dengesini sağlayamayacağını hissetti.

Yapabildiği tek şey bir eliyle yanındaki duvardan destek alıp ötekiyle ağzını kapatabilmek oldu.

*Eveet olay isteriz olay isteriz dediniz buyurun bakalım bombayı kucağınıza
koydum gidiyorum 🤖*

Bölüm-34

Keyifli okumalar♥

Misafir oldukları evden uçar gibi çıkmıştı.

Deli gibi araba kullanan adamın hemen ardından gidiyordu son sürat.

Neredeyse tampon tampona ilerliyorlardı.

O öfkeyle araba kullanması başlıbaşına felakete davetiye çağırırken bir de gecenin bir vakti böyle hızlı gidiyor olması iyiden iyiye endişe veriyordu.

Şehirler arası yolda ilerlerken şehrin ışıkları kendini tamamen karanlığa bırakmış yalnızca karşı yoldan gelen araçların farları etrafı aydınlatıyordu.

Sonbahar mevsimine yakışır şekilde yoğun bir yağmur eşlik ediyordu bu karanlığa.

Genç adamı daha da korkutuyordu bu durum mevsim şartlarını zorlayıp bu kadar hızlı gittikleri için.

Demişti "Ben kullanayım, iyi görünmüyorsun" demişti ama dinleyen kimdi?

Derken hiç beklenmedik bir şey oldu.

İçlerindeki öfkenin de gökteki yağmurun da verebileceği zararın bir hamlede önüne geçebilecek ummadık bir olay.

Karşı şeritten gelen yüklü kamyonun şoförü muhtemelen bir daha uyanmamak üzere direksiyon başında uyumuş üstlerine doğru bir o yana bir bu yana geliyordu.

İki aracın önce farları kesişirken dışarıdan duyulan acı yüklü fren sesi felaketi çağırır gibiydi.

Sonrasında ise büyük siyah jip ile kamyon kafa kafaya çarpıştı.

Dışarıdan yenilmez görünen devasa jip şarampole savrulurken genç adamın yapabildiği tek şey olay anına şahit olabilmektir.

Bir acı frenle de kendi arabasını durdurup can hıraş aşağıya indi. Koşmuyor adeta zamanla yarışırçasına arabanın yanına varmaya çalışıyordu.

Arabanın yuvarlandığı yokuşu inerken bir saniyede binlerce dua etmekle meşguldü.

Aynı zamanda da onlarca ihtimal geçiyordu aklından.

Karanlığın izin verdiği ölçüde yanaştığında, ilk etapta kapısını dahi zor açtığı arabanın içinde bulunan adamın cansız yüzünü avuçları arasına aldı.

Kan revan içindeki yüzü görür görmez acı çeken bir hayvanın inlemesini andırır bir feryat kopardı.

Yiğit Ali kan ter içinde uyandığında saat beşe geliyordu.

Yatakta doğrulup iki eliyle terli yüzünü kapattı. Birkaç saniye derin derin soluk alıp verdikten sonra aniden kalkıp eline geçen ilk şeyi üzerine giydi ve anahtarlarını alıp kendini dışarıya attı.

Gittiği yer üç aydır olduğu gibi aynıydı.

Aylardır kendini suçlamaktan bitap düşmüştü. Keşke kendi ölseydi de bunlar yaşanmasaydı.

Vicdan azabı kor gibi yakıyordu.

Bambaşka biri olmuştu.

Eski neşeli, esprili hallerinin yerinde yeller esiyordu. Konuşmayan, yemeyen içmeyen bir adam olup çıkmıştı.

Tüm yaşananları kendi kabahati olarak görüyor, aynadaki yüzüne dahi bakmaya tahammül edemiyordu.

On beş dakikalık yolculuğun ardından arabasını park etmiş her zamanki odaya koşturarak çıkmıştı.

Nejat koridordaki koltukta dirseklerini dizlerine yaslamış, ellerini ensesinde kavuşturmuş dalgın dalgın yerdeki karoları izliyordu ki genç adamın sesine doğru çevirdi kafasını.

"Hayırdır oğlum neden geldin?"

Yiğit Ali, Nejat'ın sorusunu es geçip merakla atıldı.

"Bir gelişme var mı?"

Her gün aynı cevabı almaktan ölesiye yorulmuştu.

"Aynı"

Her defasında ilk günkü gibi düşüyordu omuzları.

Sendeleyerek yanındaki koltuğa çöktü. Rüyanın heyecanıyla salgılanan adrenalin onu evden buraya kadar getirmişti fakat şuan kolunu kıpırdatmaya mecali yok gibiydi.

"Kardeşim daha gideli iki saat oldu. Yirmi dört saat başında bekleyemezsin. Ben buradayım işte lan kendine bu kadar eziyet etmeyi bırak artık."

Nejat çökmüş şekilde oturan Yiğit Ali'nin başında durmuş elleri omzunu destek vermeye çalışır gibi sıkıyordu.

"Benim yüzümden oldu her şey ."

Koskoca üç aydır hep aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu genç adam.

"Oğlum olacağın önüne kim geçebilmiş bırak artık kendini suçlamayı."

Nejat kime neye üzüleceğini şaşırmıştı artık.

"Yeter artık lan yeter canım yanıyor aminakoyayım! Ben gözümü onunla açtım. O olmasa ne halde olurum kimbilir? Köprü altında mı yaşırdım, birilerinin elinde oyuncak mı olurum Allah bilir. Abim ulan o benim. Ne abisi babam babam!

Hepsi benim yüzümden oldu. Allah benim belamı verseydi de konuşmasaydım lan!"

Koskoca adam hüngür hüngür ağlıyordu gecenin sessizliğinde yalnızca onun sesi yankılanıyordu.

Durum o kadar içler acısıydı ki daha fazla dayanacak gücü kendinde bulamayan Nejat da gözünden gelen yaşlarla adamın yanına çöktü.

"Allah'ını seversen yapma böyle Yiğit Ali. Her gün aynı rüyayı görüp koşarak buraya gelmekten harap oldun artık. Benim sana ihtiyacım var kardeşim. Elim ayağımsın lan sen benim. Ağabeyim zaten yok sen de böyle yapınca kayboluyorum oğlum ben. Kime

neye yeteceğimi şaşırıyorum. Bak Allah'ını seversen diyorum beni bir başıma bırakma şöyle zor günlerde."

İki kardeş sarılmış çocuk gibi ağlıyorlardı.

Tam doksan gündür gizli gizli ağlayan iki adam daha fazla dayanamamış olacak ki kendi içlerindeki tüm erkeklik kurallarını bir yana bırakmış gibilerdi.

Geçen on dakikanın ardından bir miktar da olsa boşalmışlar ortam sessizleşmişti. Acıları ağlayarak bitecek cinsten değildi belki ama birbirilerinin desteğini hissetmek bir nebze de olsa iyi geliyordu.

"Neden uyanmıyor Nejat? Benim ne dayanacak gücüm ne de bekleyecek sabrım kaldı."

Yiğit Ali'nin oturduğu tekli koltuğun ayak ucuna oturan Nejat yerde oturduğunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bir ayağını karnına doğru toplamış diğerini boylu boyunca uzatmıştı. Alnını dizine yaslamasından belliydi onun da artık başını taşıyamayacak kadar yorgun olduğu.

"Doktoru sende benimle birlikte dinledin uyanırsa kendi kendine olacaktı."

Şu yuvarlak cümlelerden iyice sıtkı sıyrılmıştı Yiğit Ali'nin.

"Başka doktor bulalım aminakoyayım ne demek kendi kendine uyanacaktı!"

Nejat asla laf anlatamadığı Yiğit Ali karşısında sıkıntılı bir nefes verdi.

"Kaç kere konuştuk mu mevzuyu Yiğit Ali? Adamlar zaten alanlarında en iyi doktorlar ama onların da ellerinden gelen bir yere kadar. Vücudunun bir tepki vermesini beklemek zorundayız dedi adam duymamış gibi konuşuyorsun hala."

Yiğit Ali çaresizce başını eğdi. Kendi de biliyordu ama yine söylenmekten kendini alamıyordu.

"Sen asıl yapman gerekenleri yaptın mı? Abim uyanınca ağzına sıçar biliyorsun."

Nejat'ın söylemleri üzerine bir acı tebessüm belirdi genç adamın yüzünde.

"Bizim çocuklardan on tanesini gönderdim başlarında Cenk var. Herhangi bir durumda haberimiz olacak ama sanmıyorum, güvende."

Yiğit Ali üstünkörü bilgi verip sigara içmek üzere bahçeye çıktı.

Sabah ezanları okunuyordu.

Uzun zamandır belki de yapmayı ihmal ettiği şeyi yapıyordu bu üç aydır. Sürekli dua ediyordu.

Ağabeyinin bir an evvel sağlığına kavuşmasından başka bir isteği yoktu Allah'tan.

Hastanenin bahçesindeki bir banka oturup sigarasını yaktı. Dışarıda buz gibi sabah ayazı vardı. Henüz doğan güneş kimileri için yeni bir umut olurken kimileri için de sonsuz bekleyişin yalnızca bir halkası gibiydi.

Ne kadar süre orada kaldığını bilmiyordu fakat kendi araçlarından biri olduğunu anladığı bir araba hastane kapısına doğru yaklaştı. Direksiyon başındaki çocuk ve ardından Ferit indi.

Ferit yolcu kapısını açtığında Hafize hanım ve Leyla göründü ellerinde paketlerle.

Her sabah düzenli olarak geliyorlar o gün nöbet sırası iki genç adamdan hangisindeyse kahvaltı getiriyorlardı.

Hafize hanım zaten hastaneden hiç ayrılmıyor sürekli olarak kuran okuyup dua ediyordu.

Oğlu gibi sevdiği adam için günün her vakti Allah'a yalvarıyordu.

Geç bulduğu huzuru, mutluluğu ne de tez bir zamanda kaybetmişti. Yaşlı kadın daha onun için doğru düzgün sevinememişken hayatı yine alt üst olmuştu.

Yiğit Ali adımlayarak yanlarına ulaştı kadınların.

"Oğlum yüzünün beti benzi atmış iyice. Biraz da sen dinlensen? Korkuyorum bir yerde yığılıp kalacaksın bu yorgunlukla."

Bir taraftan da soğukta bir an evvel içeri giriyorlardı.

"Sen beni düşünme Hafize ana. Bana ne olduğu umrumda değil."

Hafize hanım, Yiğit Ali'nin aylardır kendini suçlayıp kahretmesine dayanamıyordu. Defalarca kere konuşmayı denemişti ama ne faydaydı.

Yukarı çıktıklarında Nejat'ı da oldukça düşünceli ve üzgün bir şekilde yani tam da bıraktıkları gibi bulmuşlardı.

Leyla hemen adamın yanına doğru yaklaştı. Kızın dibine kadar gelmesiyle ancak farkına varabilmişti Nejat.

Leyla'nın kollarını beline dolamasıyla o da sımsıkı sarılmıştı. Genç kız destek olmak istercesine sarılıyordu adama.

Nejat ise bir parça iyi hissedebilmeyi umar gibiydi.

Ağabeyi uyanmadıkça adamın da iyi olabilmesinin bir yolu yoktu.

İnsanın elinin kolunun bağlı olması berbat bir durumdu gerçekten. Bir yerden sonrası insanoğlunu aşıyordu.

Masaya kahvaltıyı hazırlayan kadınlara baktı. Onlar da hastane yolunda git gel telef olmuşlardı. Yemeği falan gözlerinin gördüğü mü vardı sanki ama onlar kendilerine iki lokmada olsa yedirmek için her gün geliyorlardı.

Zaten bir süredir eve gitmiyordu kimse. Her an hastaneye yetişebilmek amaçlı yakın yerlerde kalıyorlardı.

Nejat; Hafize hanım ve Leyla'yı ısrarları üzerine kendine ait bir eve yerleştirmiş arada kendisi de biraz olsun uyumak için yanlarına gidiyordu.

öğleden sonra bir doktor ordusu her zamanki gibi muayene için yoğun bakım ünitesine girmişlerdi.

Yiğit Ali ve Nejat ise kapıda verecekleri durum bilgisini bekliyorlardı olur da farklı bir şey söylerler diye.

Derken kapıdan çıkan doktor izahat vermek amaçlı maskesini çıkarıp iki adamı muhattap alarak konuşmaya başladı.

"Hamza beyin organ fonksiyonları normale dönmüş durumda yalnız beyin sapındaki ödem kaynaklı durumu stabil ve maalesef bilinci yerinde değil. Verebileceğim sevindirici haber ödemin küçülüyor olması yakın zamanda uyanması küçük de olsa ihtimal dahilinde. Geçmiş olsun."

Uzun zamandır aldıkları tek iyi haberdi belkide. İster istemez bir umut filizlendi içlerinde. Hiçbiri de fazladan sevinip diğerini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu o

nedenle heyecan dolu bakışlarla gözgöze gelmek haricinde bir sevinç gösterisinde bulunamadılar.

Doktora teşekkür edip ayrıldılar kapıdan.

"Adamın sesinde sanki geçen sefere göre biraz daha fazla umut vardı farkettiler mi?"

Soruyu soran Nejat'tı.

Normal zamanda dümdüz yaşayan birinin şimdi böyle ses tınlarından anlam çıkarmasıydı belkide umut?

Umutları tükenmekte olan bir kişi daha vardı gece gündüz gözünde yaş, dili lal, hayatı zorlama bir şekilde yaşamaya çalışan.

Otobüse binip ardına bile bakmadan kaçıp gittiği günden bu yana bir kez olsun arkası aranmamış neden gittin denmemişti.

Yalnızca yolda tanıştığı günden beri tanıdığı bir kadının evinde üç aydır hayattan elini eteğini çekmiş gibi yaşıyor her gün hava alma bahanesiyle denizin karşısında avare avere saatlerce oturuyordu.

Ne de çok ağlamıştı ilk zamanlar.

Ne de çok beklemişti Hamza Mahir' gelsin diye.

Gelsin de işin doğrusunu anlatsın, mantıklı bir açıklama yapsın, kendisini affettirsin diye.

Ne gelen olmuştu ne de giden.

Gözü yollarda bekleyip durmuştu Bahar. Kapı gıcırdasa o geldi zannetmiş her defasında eli heyecanla çarpan kalbine gitmişti.

Nefretle çıkmıştı o evden.

Duydukları kulağında çınlaya çınlaya evin kapısını zor bulmuştu. Şanslıydı ki tanıdığı kimse görmemişti kendisini. Gerçi buna şans denirse tabii.

Nefes almayı unutmuş ciğerleri buz gibi soğuğa çıkınca kilometrelerce koşmuş gibi solumuştu havayı.

Öfkesinden ve yaşadığı bu denli büyük hayal kırıklığından gözü dönmüş bir halde uzaklaşmıştı oradan.

Yol bilmez iz bilmez olduğunun hiçbir önemi yoktu o an için.

Bulduğu ilk taksiyle doğrudan gara gitmek ve bir an önce bu şehirden uzaklaşmak istemişti.

İçinde hayatı boyunca hiçbir canlıyı sevemeyeceği kadar sevdiği adamın ihaneti varken yıllarca kendine amaç belirlediği bu şehirde kalmaya bir dakika fazladan tahammülü olmamıştı genç kızın.

Beş kuruş parasız bindiği taksinin ücretini ise bin bir hevesle kulağına taktığı Hamza Mahir'in hediyesi olan küpenin tekiyle ödemişti.

Taksi şoförü bu kıymetli mücevherin karşılığında otobüs parasını da vermişti Bahar'ın.

Bir an evvel Konya'ya bilet almak istemişti fakat en erken iki saat sonrasına sefer vardı.

Üzerindeki kıyafetlerden ve de akan makyajından dolayı etraftaki insanların tuhaf bakışları altında, Hamza Mahir iki saat içerisinde kendisini bulamasın diye on dakika sonra kalkan otobüse bilet alıp deli cesaretiyle geldiği şehirden aynı deli cesaretiyle ayrılıyordu.

Cama yasladığı başıyla karanlıkta yolculuk yaparken saatlerce sessiz sessiz ağlamıştı genç kız.

İşte o yolculuk esnasında tanışmışlardı yanında oturan Sevde hanımla. Ellili yaşlarının sonundaki kadın da İstanbul'dan Trabzon'a gidiyordu kendisi gibi.

Halinden tavrından Bahar'ın ne kadar zor bir durumda olduğunu tahmin etmiş zorla da olsa kızı biraz konuşturmuş ve gidecek bir yeri olmadığını öğrenmişti.

Sevde hanım otuz yıllık bir ebeydi. Meslek hayatı boyunca binlerce insanla muhattap olmuş iyiyi kötüden ayırt edebilen gözü açık bir kadındı.

Her ne kadar kalacak yeri olduğunu iddia etse de inanmamış kendisine misafir olması için ısrarla davet etmişti Bahar'ı.

Hayat ne kadar umrundaydı ki karşısındaki insanın iyi yada kötü olabileceği ne kadar umrunda olsundu genç kızın?

Karşısındaki insan iyi mi kötü mü bilmeden kabul etmişti.

Geldiği ilk üç gün ağzını dahi açmamıştı.

Sevde hanım kızın haline kahrolmuştu ama elinden bir şey gelmiyordu maalesef ki.

Kaç gece ağlayarak daldığı uykusundan yine ağlayarak uyanmış saatlerce ağlama nöbetlerine girmişti.

Kadıncağz derdinin ne olduğunu da anlayamamış hali pek de hal olmayan kızı allem etmiş kallem etmiş yine de dedirtmemişti derdini.

"Bahar fasülyeleri doğramadın mı daha kızım?"

Bahar oturduğu yerde dalıp giderken mutfaktan gelen sesle irkildi. Nerdeyse elindeki tabağı düşürüyordu. O sırada Sevde hanım da içeriye girip genç kızın yanına gelmişti.

"Güzel kuzum yine daldın gittin değil mi o dipsiz kuyulara?"

Genç kızın göz yaşları akmak için zaten hazır bekliyordu. Bir de böyle şefkatli ses duyduğunda hepten kötü oluyordu.

"Bir gelsin o boyu posu devrilesice bak gör elimde değnekle kovalayacağım. Gözünde yaş kalmadı akıtacak!"

Bahar bir şey demiyordu ama Sevde hanım anlıyordu elbette kızın aşk acısı çektiğini.

"Ben kimseyi beklemiyorum ki Sevde teyze ölen birinin ardından yas tutuyorum sadece."

Ölen birinin ardından gözü yollarda beklenir miydi hiç?

Kapı sesine yüreğin sesi dışardan duyulur muydu?

"Kuzum artık kendini toparlaman lazım böyle geçer mi hiç günler? Hele ki sağlığına çok dikkat etmen gerekir iyice zayıfladın."

Bahar zoraki de olsa gülümsedi kadına.

"Sana da aylardır yük oluyorum Sevde teyze. Artık bir iş arayıp eve çıkmak istiyorum. Hiçbir mecburiyetin yokken bana evini açtın günlerce başımda bekledin."

Sevde hanım duyduklarına hiç de memnun olmamıştı. Nasıl bırakırdı hiç bilmediği şehirde bir başına gencecik kızı. Şimdiki devirde yem oluverirdi kurda kuşa hele ki bu güzellikle.

"Ağzından bir daha böyle bir cümle duymayayım kızım. Ya memleketime gideceğim Sevde teyze dersin seni elimde teslim ederim ya da burada dizimin dibinde durursun ona göre düşün taşın."

Sevde hanım uzun süre aynı hastanede ebelik yapmış işinde çok başarılı bir kadındı. Bunun vermiş olduğu özgüvenle oldukça otoriter de bir hali vardı.

"Ben kimseyi istemiyorum her yerde anı var yaşayamam, sığamam oralara."

Anlatmıyordu ama kadın anlıyordu ne denli derin bir yarasının olduğunu.

"O zaman bir yere göndermem ben seni. Bir oğlum var o da Amerika'da yüzünü yılda bir görüyorum. Kal burada bana yoldaş ol. Zaman bize ne gösterir yaşar görürüz."

Bahar usulca başını sallayıp kabullendi. Zaten kolunu kıpırdatacak dermanı yoktu hayata karşı.

İstanbul'da olanlardan haberi olmayan kız içten içe Hamza Mahir'in neden gelmediğini sorguluyordu hala.

Evet ona ölesiye kızgındı. Bir intikam uğruna kandırmıştı kendisini. Ona olan duygularını, aşkını bile bile gözünün içine bakarak saklamıştı evli olduğunu.

Böyle bir silahla vurulacağını hiç ummazdı.

Öyle güvenmişti ki herkesten bekler ondan beklemezdi ihaneti.

Günlerce uykularında sayıklamıştı 'olmaz, Mahir yapmaz' diye.

Babası en azından baba sevgisini tattırmamıştı ama bu adam kendisine sevgilerin en güzelini sonuna kadar yaşatmış, nasıl kıymet verilir bizzat göstermiş sonrasında ise alaşağı etmişti ne varsa.

Yine derin düşüncelerde boğulup duyguları boğazına düğüm düğüm dizilirken Sevde hanım seslendi.

"Bahar kaçtır sesleniyorum kuzum hadi yemeğe gel."

Kadının en son ki çağırışını duyan genç kız ayağa kalkıp mutfığa gideceği anda kuvvetli bir hissiyatla sarsıldı. Bir eliyle koltuktan destek alırken diğeri otomatik olarak kalbinin üzerine gitmişti.

Tam da o saniyelerde Hamza Mahir Gümüşpala'nın gözkapakları açılmış yarım yamalak var olan bilinciyle 'Bahar' diye sayıklıyordu.

Haydaa herkes bir yerlere savrulmuş bu yazar ne yapmayı amaçlıyor dersiniz?

Bölüm-35

Keyifli Okumalar♥

(Bölüm şarkısı- Sena Şen/Sevmemeliyiz)

Hastanenin içinde alarm verilmiş gibiydi.

Yoğun bakım ünitesine on beş dakika içinde birçok doktor girip çıkmış açıkçası pek de beklenir olmayan durumu memnuniyet çerçevesinde değerlendiriyorlardı.

Gümüşpala'nın üç aydır uyanmasına ihtimal verilmiyor beyin ölümü gerçekleşmediği için de bir umut makinalara bağlı yaşamsal faaliyetlerini destekliyorlardı.

Nejat ve Yiğit Ali önce kötü bir durum olduğunu düşünüp panik olmuşlar yoğun bakımın koridorunu git gel aşındırmışlardı. En sonunda kendilerine sakin olmalarını söyleyen bir hemşire sayesinde gidişattan haberdar olmuşlardı.

İki adam da yürekleri ağzında bekliyordu.

Elim olayın ilk gününden beri kendilerini bir an olsun yalnız bırakmayan doktor Serdar bey bilgi vermek üzere yanlarına yaklaşırken hızla adama doğru adımladılar.

"Doktor nedir bu hareketlilik korkulacak bir durum yok değil mi?" Soruyu soran Nejat'tı.

"Sakin olun endişelenecek bir şey yok aksine sevinebiliriz Hamza bey uyanmaya başlıyor."

Serdar bey üç aydır iki adamın da ne kadar perişan olduklarını yakinen bildiği için oldukça babacan bir tavırla vermişti sevindirici haberi.

"Doğru mu anladık abim kendine mi geldi?"

Yiğit Ali'nin titrek sesle dile getirdiği soru algılayamamaktan öte böyle uzun bir bekleyişin sonundaki inanamama hissiyatıydı.

"Tam olarak kendine gelmiş sayılmaz fakat artık uyaranlara cevap veriyor."

Nejat ve Yiğit Ali ağızlarından çıkan şükürler eşliğinde birbirlerine sarıldılar. Öncekilerin aksine bu sefer sevinçten akıyordu gözyaşları istemsizce.

Omuzlarından binlerce kiloluk yük kalkmış gibiydi. Rahat bir nefes almak deyimi daha önce hiç bu kadar yerini bulmamıştı.

Doktor bir müddet iki adamın sevinçlerini mutlu gözlerle izledi. Kendisi de çok sevinmişti aylardır başında beklediği hastanın hayata geri dönüşüne.

Bir müddet sonra ekledi.

"Dahası pek anlayamasak da Baha, Bahar gibi bir isim sayıklıyor."

Adamların gözleri anında birbirini bulurken ikisinininkinden de bir bulut yığını geçmişti.

"Sizinle konuşmam gereken bir diğer konu ise uyandığında nasıl bir tepki vereceğini bilemiyor oluşumuz."

Doktorun söyledikleri merakla bakmalarına yol açmıştı.

"O ne demek Serdar bey?" Nejat'ın sesi ister istemez temkinli çıkıyordu.

"Şöyle ki uzun süre bize cevap vermedi Hamza bey. Hiçbir şey olmadan uyanabileceği gibi şuan ön göremeyeceğimiz birtakım sorunlarla da uyanabilir hazırlıklı olmalıyız."

Bunun yanında hastaneye geldiğinde vücudunun çeşitli yerlerinde önemli kırıklar vardı. Daha küçük boyutta olanlar bu süreçte iyileşti fakat ameliyat sonrası altı ay yatmasını gerektiren bir kalça eklemi operasyonu geçirdi platin takıldı.

Eğer dayanamayacağı kadar şiddetli ağrılarla uyanırsa hastamız tekrar uyutmak durumunda kalabiliriz."

Tam ağabeyleri uyanıyor, kötü günler bitti derken doktor öyle ucu açık şeyler söylemişti ki sevinçleri adeta boğazlarına dizilmişti.

"Ne gibi beklenmedik şeyler doktor bey? Allah aşkına daha ne gelebilir başımıza biraz açık konuş korkutma bizi."

Serdar bey gözlüklerini çıkarırken bir yandan da Yiğit Ali'nin bitmiş gibi çıkan sesiyle sorduğu soruyu dinliyordu.

"Bakın açık konuşmak gerekirse böyle büyük travmalarda sekel kalmadan iyileşmek gerçekten zordur. Kısmı bir felç, konuşmada bozukluk vs. birçok hasar bırakmış olabilir. Hastamız tamamen uyanmadan bir şey söylemek erken. Ben yalnızca hazırlıklı olun diyorum."

Yalnız net olan bir konu var ki oldukça uzun bir süre hastane şartlarında fizik tedavisi alması gerektiği. İyileşme süreci sancılı ve uzun olacak maalesef."

Bitmek bilmeyen bir süreçti sanki. Çok şükür ki en büyüğünü atlatmışlardı. Birbirlerine olsun bu günler de geçer der gibi bakıyorlardı.

"Peki biz ne zaman görebileceğiz abimi?"

Yiğit Ali'nin bu soruyu dile getirmeye asla cesareti yoktu zaten soran da Nejat'tı.

"Hastamızın tamamen bilinci yerine gelip gerekli kontroller yapıldığında ancak izin verebilirim. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Gelişmelerden mutlaka haberdar edileceksiniz beyler, geçmiş olsun."

Giden doktorun ardından başbaşa kalan iki kardeş için dünya yeniden dönmeye başlamış gibiydi.

"Allahım çok şükür uyandı. Lan bağırmak istiyorum içim içime sığmıyor oğlum!"

Her ne kadar dile getiren kişi Yiğit Ali'yse de durum Nejat için de farklı değildi.

Hemen Hafize hanım ve Leyla'yı aradılar. Müjdeyi vermek için.

Temiz hava almak üzere bahçeye çıktıklarında ikisinin aklında da aynı mevzu vardı.

"Nejat lan ya çok büyük bir iz bırakırsa? Abim gibi bir adam nasıl yaşar öyle?"

Banka oturduklarında Yiğit Ali üzgünce konuşuyordu. Aklına gelenlerin başına gelmesinden korkar gibi bir hali vardı.

"Bilmiyorum kardeşim inan ki bilmiyorum. Ben sırtımda taşıyım abimi de o öyle bir hayat sürecektir adam değil."

Gümüşpala eşittir irade demekti.

Bunu herkes pekala bilirdi. Kendi vücuduna hakim olmazsa ne denli büyük bir psikolojik çöküntüye gireceğine adları gibi emindiler.

Bir süre daha gidişat hakkında kafa yormuşlar işin içinden çıkamamışlardı. Asıl dile gelmesi gereken mevzuya ise bir türlü girememişlerdi fakat konuşulması gerekiyordu.

"Yenge mevzusunu ne yapacağız süre gittikçe uzuyor?"

Bu denli uzun bir süre geçeceğini hiç tahmin etmemişlerdi.

Kazanın olduğu gün Hamza Mahir ve Yiğit Ali'nin hemen ardından Nejat da yola düşmüştü. Yanlarında gelen korumalar da ağabeylerini takip ediyordu.

Olay yerine ilk ulaşan kişi Yiğit Ali olmuştu. Daha doğrusu gözü önünde ağabeyinin arabasının şarampole yuvarlandığına şahitlik etmişti.

Diğerleri beş dakika içerisinde geldiklerinde Yiğit Ali'nin çoktan ambulansı aradığını öğrenmişlerdi fakat adam aklını kaçırmış gibiydi adeta.

Gördükleri karşısında donakalan Nejat zorla da olsa kontrolü ele alabilmiş ve bir arabayı Bahar'ın arkasından göndermişti.

Böylelikle kızın emniyette olduğundan emin olmuştu fakat o an olayın sıcağı sıcağına onunla ilgilenecek durumda değildi. Ağabeyi o haldeyken daha fazlasını düşünemiyordu.

Her şey fazlasıyla hızlı gelişmiş palas pandıras hastaneye gitmişler ve devamında bu süreç yaşanmıştı.

Hiçbir şekilde olay basına yansıtılmamış büyük bir titizlikle örtbas edilmişti.

Önceleri Bahar'ı hemen getirip getirmeme mevzusunda kararsız kalmışlardı.

Güvendikleri birkaç adamla usulünce genç kıza söyleyip getirtmeyi düşünmüşlerdi fakat doktorlar gelip belki aylarca belki de hiç uyanmayacağını söylediklerinde fikirleri değişmişti.

Kızcağız ayrılık acısını bile böyle kuvvetli yaşarken bir de bu bekleme sancısını üzerine eklemek istememişlerdi.

Dahası ağabeyleriyle yengeleri arasında büyük bir mevzu vardı ve bu durum ellerini kollarını bağlıyordu.

Ne Yiğit Ali ne de Nejat o konuyla ilgili açıklama yapma haddini kendilerinde bulmuyordu.

En iyisinin bir müddet gidişata bakmak olduğuna karar vermişlerdi.

Geçen bir ayın sonunda ise fikir birliğinde oldukları durum kesinlikle söylememek olduğuydu.

Bahar'ın iyiliği için bilmemesi gerekiyordu şimdilik.

Bir süre daha oyalandıktan sonra tekrar bütün zamanlarını geçirdikleri yere döndüler. Aradan saatler geçmiş ağabeyleri akşama doğru ancak tam olarak kendine gelebilmişti.

Bu süre içinde Hafize hanım ve Leyla da hastaneye gelmişlerdi.

Yaşlı kadının kendinden önce sesi duyulmuştu koridorda.

"Hamza oğlum uyanmış yarabbim çok şükür çok şükür..."

Leyla ise koşarak Nejat'a sarıldı.

"Hamza abi uyandı değil mi? Allahım şükürler olsun."

Günlerdir perişan halde olduklarından dolayı kızcağız sevinirken bile gözyaşı döküyordu.

Kıza sımsıkı karşılık veren adam çenesini başının üzerine yaslamış öylece duruyordu. Leyla elbette farkediyordu adamın ne kadar sakinlediğini.

"Çok şükür güzelim kendine geldi."

Genç kız biraz aralarına mesafe koyup adamın yüzüne doğru bakarak sordu.

"Ne zaman görebileceğiz?"

Serdar bey yaklaşık on beş dakika önce gelmiş Hamza Mahir'i artık görebilecekleri müjdesini vermişti.

"Biraz sonra çağıracıklarmış."

Nejat o kadar bitkin görünüyordu ki Leyla'nın yüreği parçalanıyordu.

"Bu gece sen de yatıp uyusan çok yorgun görünüyorsun?"

Kızın endişeli hali karşısında Nejat'ın dudağında kırık bir tebessüm belirmişti. Ellerini Leyla'nın yüzünde gezdirirken sordu.

"Koynunda uyutacak mısın beni?"

Leyla adamın yaptığı şeyi pekala anlıyordu. Konuyu dağıtıp geçiştirmek niyetindeydi.

"Uyutacağım dersem gelecek misin?" Genç kız da sonuna kadar şansını deniyordu sırf adam bir parça da olsa dirlensin diye.

"Uyuyayım diye koynuna bile almaya razısın yani öyle mi?" Sorudan çok şefkat içerikli bir cümleydi Nejat'ınki. Kızı kendine doğru çekip tekrardan sarıp sarmaladı.

"Hamza abi iyileşene kadar."

Söylediklerine kendi inanmıyordu ki karşısındaki adamı nasıl inandıracaktı?

Koltuklara oturmuş bekledikleri sırada hemşirenin kendilerine doğru geldiğini gördüler. Yiğit Ali ve Nejat anında ayaklanırken kızın kendilerini odaya götürmek için geldiğini anlamışlardı.

"Hastamızı çok yormayalım lütfen."

Kapıya geldiklerinde kızı başlarıyla onaylayıp içeri girdiler.

Yiğit Ali ağabeyine karşı çok büyük suçluluk duygusu içerisinde olduğu için önden Nejat'ın girmesi için yol vermiş kendisi de kapı eşiğinden bir türlü içeriye girememişti.

Ağabeyleri kendine gelmiş gibi görünüyordu. Oldukça yorgun görünse de gözlerini açmıştı ya herkese yetiyordu.

Nejat hemen yatağa yaklaşp hasretle konuştu.

"Gözümüz yollarda kaldı abi çok beklettin bizi."

Kocaman adamın sesi titriyordu.

"Bugünün tarihini söyle bana Nejat."

Hamza Mahir henüz anlaşılmayan bir şekilde çok asabi görünüyordu.

"On şubat abi"

Adam bıkkınca gözlerini kapatıp sesli bir nefes verdi. Duyduklarından hiç de memnun olmamış gibiydi.

"Ulan ben üç aydır hastanede miyim?"

Bir yandan da kollarındaki damar yollarını söküp atmaya aynı zamanda da doğrulmaya çalışıyordu.

Nejat telaşla ağabeyinin ellerini tutup engel olmaya çabaladı.

"Abi gözünü seveyim biraz sakın ol ya bak hayati tehlikeyi yeni atlattın."

Normalde Nejat'ın gücünün ağabeyine yetmesi mümkün değildi fakat Hamza Mahir karşılık verebilecek durumda değildi.

"Çek lan elini. Bahar nerede!"

Adam her an biraz daha fazla gerginlik çıkarırken Nejat ağzını açmaya korkuyordu hali hazırda zaten iyi olmayan sağlığına bir zarar gelecek diye.

"Abi yenge korumamız altında emin bir yerde."

Gümüşpala cevaptan asla tatmin olmuş değildi. Sesinin tonundan açıkça belli oluyordu. Nejat mecburen ağzındaki baklayı çıkarttı.

"Trabzon'da abi."

Hamza Mahir devam etmesini bekler gibi sertçe bakıyordu.

"Abi sen bu halde olunca biz yengeyi getirmeye gidemedik. Haber vermeye dilimiz varmadı hem malum durumlardan dolayı iyileşip kendin getirmek istersin diye de düşündük. Kaza geçirdiğinden haberi yok."

Gümüşpala öfkeyle yumdu gözlerini. Yatağa adeta bağımlı haldeyken kalkıp gidememek zoruna gidiyordu.

"Abi istersen hemen gider getiririz yengeyi."

Nejat da ne yapacağını bilememişti ki iki arada bir derede kalmıştı.

Bir müddet cevap vermeyen Gümüşpala tekrar doğrulmak istediğinde Nejat engeline takıldı.

"Ne kadar yatacağım ben bu siktiğimin yatağında?"

İşte o konuyu hiç konuşmak istemiyordu genç adam.

"İki ay daha oturur pozisyona geçmen yasakmış. Bir süre sonra yürüyüşlere başlayabilirmişiz. Yalnız aylarca fizik ted..."

Öfkeyle adamın sözünü kesti Hamza Mahir.

"Aslanım senin ağzından çıkamı kulağın duyuyor mu?"

Öfkesini dizginlemeye çalışıyor aynı zamanda da yumruk yaptığı avuçlarını sıkıp sıkıp gevşetiyor, zor duruyordu.

"Ulan bu amınakoyduğumın yerini ateşe mi vereyim ben?"

Bu seferde öfkesini hala kapı ağzında duran Yiğit Ali'ye yöneltti. Sesiyle inletiyordu odayı.

"Sen ne dikiliyorsun koçum orada davetiye mi gönderelim!"

Genç adam ağabeyinin gözünün içine bakamıyordu.

"Yanına gelmeye yüzüm yok abi siktir ol git dersen de giderim." Başı eğik dikiliyordu Yiğit Ali.

"Aslanım ağzını kıramam diye saçmalıyorsan fazla heveslenme!"

Eliyle yanına doğru çağırdığında Yiğit Ali mecburen yaklaştı.

"Bir daha seni başın eğik görürsem o zaman kendiliğinden siktir ol git Yiğit Ali."

Gümüşpala'nın mesajı gayet açıktı.

Olanlar yüzünden kimseyi suçlamıyordu.

Yiğit Ali ise kendisini affedebilmiş değildi ama ağabeyinin tavrı bir nebze de olsa içini rahatlatmıştı.

Biraz sonra hemşire gelip hastayı yalnız bırakmaları konusunda uyardığında çıkmak üzereydiler ki Nejat tekrardan aynı soruyu yineledi ağabeyine.

"Abi yengeyi getirelim mi?"

Hamza Mahir, Bahar'a fazlasıyla kızgındı.

Yaşanan kazadan ötürü değildi içindeki bu kızgınlık. Kendisini anlamadan dinlemeden koyup gitmişti.

O gün olayın sıcaklığı ile kızın ardından arabaya atlayıp yola çıkmıştı adam. Kapıdaki güvenlik taksiyle uzaklaştığını söylemiş, çocuklar bir hışım taksi şoförüne ulaşmışlar Bahar'ı nereye bıraktığını öğrenmişler devamında hangi ile bilet aldığını kısa bir soruşturma neticesinde kolayca bulmuşlardı.

Sonrasındaysa Gümüşpala kimseyi beklemeden peşinden yola düşmüştü.

Gözü kimseyi görmüyordu o an ki tek hedefi Bahar'a ulaşabilmektir.

Şuan içinde olduğu psikoloji ise bambaşkaydı. Yatağa bağımlı bir halde yetersizlik hissiyle ve dinmeyen öfkesiyle baş etmeye çalışıyordu.

Dizginlemekte zorluk çektiği bir volkan vardı içinde. Hayatının hiçbir döneminde böylece kontrolünü yitirmemişti.

Kardeşim dediği adamların yanında dahi bu halde olmaktan fazlasıyla rahatsız olmuş o da öfke nöbeti şeklinde kendini göstermişti.

Ne vakit yürüyebileceği dahası ayağa dahi ne zaman kalkabileceği muammaydı.

Bu haldeyken kimseyi yanında istemiyordu. Hele ki kendisini ezip geçmiş birini hiç istemiyordu.

Hadi koyup gitmişti, arkasından geleceğini bilmiyor muydu bu kadın?

Üç ay geçmişti hanımefendi neden gelmediğini merak edip arayıp sormamıştı bile anlaşılan.

"Gözünüzü dört açın güvende olduğundan emin olun."

Ağabeyinin mesajını alan Nejat ise baş sallamakla yetinmişti.

Ertesi gün sabah saatlerinde hiçbir şeyden haberi olmayan genç kız, üç ayın sonunda mecburen kendi hayatına bakma kararı almıştı.

Kendine acımdan bıkmıştı artık. Ne olduysa olmuştu. Evet yaşanan birçok şey kendi iradesi dışında gelişmişti dahası evli bir adama aşık olup yüz üstü bırakılmıştı. Bir açıklama dahi çok görülmüştü kendisine ama yaşanan zamanı geri almak gibi bir lüksü yoktu maalesef ki.

Belkide kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmek için yaşaması gerekiyordu bu ağır tecrübeyi.

İlk olarak bir iş bulup daha fazla yük olmamaya karar vermişti.

Sevde hanım başlangıçta itiraz etmiş kesinlikle yük olmadığını defalarca kere söylemişse de Bahar'ı vazgeçirememişti.

İşin aslı kızın aklının biraz meşgul olmasının iyi olacağını sonradan düşünebilmiş ve kendi tanıdığı olan bir diş hekiminin kliniğinde Bahar'a iş bulmuştu.

Kadın da üç aydır tedirgin yaşıyordu. Önceleri art niyetli birileri tarafından evlerinin gözetlendiği fikrine kapılmış genç kıza belli etmemeye çalışsa da fazlaca korkmuştu.

Ne de olsa Bahar genç ve çok güzel bir kızdı. Ahlaksızlığın kol gezdiği bir devirde kolay iş değildi yalnız başına bir kadın olarak yaşamak.

Sevde hanımın kendilerini farkettiğini anlayan Cenk ise bir gün kadının karşısına çıkmış olanı biteni anlatıp kadından iş birliği talep etmişti.

O günden bu yana içi rahattı kadının. Ne de olsa etraflarında birçok genç adam kendilerini koruyup gözetiyordu.

"Sevde teyze ben çıkıyorum."

Bahar'ın koridordan sesi duyururken kadın daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Tamam kızım aman dikkat et kendine."

Ardından kapının kapanma sesi duyuldu. Vakit daha erkendi fakat Bahar her zamanki gibi önce deniz kenarına doğru yürüyüp alışkanlık haline getirdiği banka oturmuştu.

Yaklaşık bir saat buradan denizi izlerdi sabahın sessizliğinde.

Aklına dolan anılar öyle tesirli bir etki bırakıyordu ki çoğu zaman derin derin nefesler almak zorunda kalıyordu boğazındaki düğümlerin çözülmesi için.

Olmuyordu. Çektiği acı hiç dinmiyordu.

Bir dakika olsun aklından çıkmazken nasıl hafiflesindi ki bu yangın?

Sanki denizden esip gelen rüzgar bile onun kokusunu getiriyordu Bahar'a.

Bir vakit geçiyor daha şiddetli bir rüzgar esiyor bu sefer de tam boyun girintisine, aşık olduğu adamın mesken bellediği yere doluveriyordu.

Yine de Karadeniz'in hırçın dalgaları içindeki öfkeyi sürekli hatırlatıyordu genç kıza. Hergün uğrak yeri olmasının nedenlerinden biri de buydu belkide.

Özlem öfkeye ağır basınca insanın kalbi yumuşuyordu.

İstemiyordu Bahar, kalbi yumuşasın istemiyordu.

Öfkesi de nefreti de diri kalmalıydı. Hayatının baş köşesine koyduğu adam evliydi, bir başkasına aitti.

Başının dumanı hafifleyip o deli halleri geçtiğinde bir şeyleri sorgulamaya başlamış acaba demişti, acaba yanlış mı anladım?

Ama yanlış olsaydı Hamza Mahir ne yapıp eder gelirdi değil mi?

Ardına dönüp bakmamıştı bile.

Yüzü yoktu belli ki gelmeye.

Bahar ona kalbini açmış, en kuytu odalarına almıştı.

Bunun karşılığında ne diyecekti? Nasıl bir açıklama evli olduğu gerçeğini görmezden gelmesine sebep olabilirdi ki?

Olayın tirajikomikliği karşısında neredeyse sinirden gülecekti Bahar.

Sevdiği adam tarafından evlenme teklifi alacağı günün hayaliyle yaşayıp dururken salak yerine konulmuştu.

Hissettiği öfke gözüne adeta perde çekiyordu. Öyle keskindi ki her şeyi yapabilecek hale getiriyordu.

İnsanı bazen hayata bağlayan tek şey Allah inancı olabiliyordu. Eğer inançlı biri olmasaydı Bahar şimdiye değin çoktan bu uçsuz bucaksız sulara bırakıvermişti kendini.

Topraktan kökleri koparılmış gibiydi.

Bir müddet daha hiç tepki vermeden oturdu.

Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi kalkıp iş yerine doğru yürümeye başladı.

Her zaman olduğu gibi bu olayada bambaşka pencerelerden bakan bir adet Hamza Mahir ve Bahar ile karşı karşıyayız. Nasıl ortak noktada buluşurlar artık bilemiyorum dostlar🙄

Bölüm-36

Bir milyon öpücükle geldim size canım okuyucularım 🤗

Keyifli okumalar ♥

Aylardır Hamza Mahir'in ters tarafından nasibini almayan pek az kişi vardı.

Bunlardan ikisi ise kesinlikle Nejat ve Yiğit Ali değildi.

Genç adamlar, uyandığı günden yatarak tedavisinin sürdüğü günlerin sonuna değin bir fiil ağabeylerini yatakta tutmak için kırk takla atmışlardı.

Gümüşpala gibi otoriteye alışık bir insan için belki de sınavların en büyüğü yaşıyordu bu süreçte.

Olası herhangi bir komplikasyonun önüne geçmek amacıyla doktorlar ne kadar fazladan önlem alırsa adam da bir o kadar agresifleşiyordu.

Bir taraftan bacağındaki fonksiyon kaybı çeşitli tedavi yöntemleriyle giderilmeye çalışılırken diğer taraftan iyileşen yerlerdeki kırıkları kendini unutturmuyor her an ağrı olarak yerlerini belli ediyorlardı.

İşin açıkçası bu konuda doktorların hiç bir şikayeti yoktu Hamza Mahir'den. Herhangi bir insanın kaldıramayacağı nice ağrıların üstesinden gelmiş bir gün sesini çıkarmamıştı bu nedenle. Onun derdi başkaydı bir an evvel ayağa kalkmak istiyordu.

Oldukça uzun zamandır konsantre olunan tek şey Gümüşpala'nın eski sağlığına kavuşmasıydı. Bir müddet herkesin yaşantısı askıya alınmış gibiydi. Tüm enerjilerini bu işe yöneltmişlerdi.

Üç ay süreyle komada kalan adamın bir diğer problemi ise şiddetli baş ağrılarıydı. Bu denli sinirli olmasının nedenlerinden biri de şüphesiz bu ağrılardı.

Nedeni bir türlü anlaşılamamış olup yeri geliyor çelik gibi dayanıklı bünyesi olan Hamza Mahir'i bile dayanma sınırının sonuna getiriyordu. Büyük bir şikayet konusu olacak bu durum için de ağzını açıp tek laf etmiyordu adam.

Olayın gerçekleştiği günün ardından bir hayli zaman geçmişti, uyandığından bu yana ise defalarca kere kalkıp Trabzon'a gitmeye yeltenmişti hatta bu konuda o kadar ısrarcı olmuştu ki en sonunda serumlarına konulan sakinleştirici etkili ilaçlar sayesinde zapt edilebilmişti Gümüşpala.

Fizyoterapistleri Nejat ve Yiğit Ali'yi çok kati suretle uyarmışlar gerekenler yapılmaz ise Hamza Mahir'in ayağının aksayabileceğini söylemişlerdi. Bu haberle iki adam da panik olmuş ve ağabeylerinin her türlü isyanını çekmek suretiyle tedavisini bir an bile aksatmasına izin vermemişlerdi fakat Hamza Mahir'in bacağındaki sinir sanıldığından daha fazla tahribat almış istenilen cevabı bir türlü vermemişti.

İstanbul'daki doktorlarının kesin tavırları üzerine uyandıktan sonraki iki haftalık tedavisinin ardından Amerika'ya gitme kararı alınmıştı. İşin aslı daha fazla zaman kaybetmeden bu deformasyonu tedavi etmek amaçlı gitmeleri gerekiyordu.

Gümüşpala Amerika'ya gitmek konusuna sıcak bakmasa da doktorların mantıklı gerekçeleri karşısında ısrarcı olmamıştı. Pek itiraz edebilecek halde de değildi.

Yiğit Ali ve Nejat ise hangi yol ağabeylerini iyi edecekse onu uygulama gayretindelerdi. En nihayetinde işi bilen doktorlardı ve gidilecek deniliyorsa gidilecekti.

İki genç adamdan biri ağabeyiyle gidecek diğeri de buradaki işlerin başında duracak artı olarak olası bir durumda Bahar'ın yanına ulaşabilmek amacıyla Türkiye'de kalacaktı.

Leyla'nın da olması sebebiyle Yiğit Ali'nin gitmesi daha uygun olmuştu. Nejat da sorgusuz sualsiz giderdi elbette ama böyle olmasını ağabeyleri istemişti.

Hemen gerekli işlemler halledilmiş vakit kaybetmeden tedaviye başlamak için en kısa sürede uçmuşlardı. Oldukça uzun süre Türkiye'ye gelemeyeceklerdi.

Ön görüldüğü üzere beş ay sürmüştü bu zorlu süreç. Amerika'daki o günleri ne Hamza Mahir ne de Yiğit Ali konuşmak dahi istemiyorlardı. Yabancı bir ülkede geçirilen sıkıntı dolu günler iki adamın da hafızlarından silmek istedikleri anıların başında geliyordu.

Çok şükür ki travmaya uğrayan sinir tedaviye cevap vermişti.

En büyük şükürlerinden biri de baş ağrılarının beş ayın sonunda oldukça hafiflemiş olmasıydı. Gerileme eğiliminde olması sevindirici haberd.

Apar topar hastaneye getirildiği gün doktorların umutsuz gözlerle birbirine baktığı, kurtulmasına pek de ihtimal verilmeyen Gümüşpala profesyonel bir tedavi sürecinin ardından, güçlü bünyesi ve sağlam iradesi sayesinde herhangi bir sekel kalmadan iyileşmişti.

Tam da şu saatlerde moral bozukluğu ile gittikleri ülkeden sapasağlam olarak memleketlerine dönüyorlardı.

"Abi keşke biraz uzansaydın hemen ayaklandın."

Yiğit Ali'nin üzerinde o travmatik günlerden kalma haklı bir telaş vardı.

"İyiyim aslanım telaşa mahal yok."

Yaslandığı koltukta yarı kapalı gözlerle konuşuyordu adam.

"Olsun abi bir süre kendini iyi koruman lazım doktorları duydun."

En son günkü tedavisinde sıkı sıkıya tembih edilmişlerdi. Kendisini zorlayacak fiziksel her türlü aktiviteden kaçınması gerekiyordu Gümüşpala'nın.

Burnundan sesli bir nefes vererek konuşmaya başladı.

"Ulan doktorların bir yandan senin bir yandan gönlünüzü edebilmek için yapmadığımız şey kalmadı beni artık daha fazla zıvanadan çıkarmayın."

Hastanedeki son günlerinde de aynen böyle demişti Hamza Mahir ve o nedenle son günleriydi aslında. Her ne kadar bir müddet daha kalmaları gerektiğini ısrarla söyleseler de daha fazla duracak gibi değildi ağabeyi.

"Tamam abi demedim ben bir şey Allah aşkına sinirlenme bir dur ya doktor ne dediyse anında çiğnemeye başladın yine."

Yiğit Ali biliyordu aynı kazayı kendisi geçirmiş olsa ve tüm bu süreçten yine kendisi geçmiş olsa ağabeyi tepesine vura vura ne gerekiyorsa yaptırırdı ama işte o ağabeydi Yiğit Ali'nin sözü de bir yere kadar geçiyordu.

"İkinci pilota biran önce ara söyle Trabzon'a geçeceğim."

Yiğit Ali kime konuşuyordu ki?

"Abi bir gün dinlenseydin bari."

Çocuk gibi azar yeme pahasına da olsa yine de fikrini belirtmekte ısrarcıydı genç adam.

"Yiğit Ali aslanım sen ne zamandan beri benim lafımı ikiletir oldun?"

Elbetteki bu laftan sonra Yiğit Ali'ye bir daha söz düşmemişti.

Oldukça uzun süren yolculuğun ardından İstanbul'a inmişler ve doğrudan uzun süredir ayrı kaldıkları evlerine ulaşmışlardı.

Arabadan indiğinde emrinde çalışan onlarca adamı sıra olmuş Gümüşpala'nın gelişini bekliyorlardı.

Araba durduğunda hemen adamlardan biri kapısını açtı.

Hamza Mahir daha iner inmez ilk karşılayan kişi elbetteki Nejat'tı.

"Abi evine hoşgeldin."

Nejat gibi dümdüz bir adamın bile sesinde buram buram duygu vardı. Hiç de kolay değildi ağabeyi olmadan yaşamak.

"Hoşbulduk aslanım."

İki adamın kardeşçe sarılışını başta Ferit, Cenk ve Selim olmak üzere elliye yakın adam gülen güzlerle izliyorlardı. Dışarıdan saygıda kusur etmemek için nizami bir şekilde dursalar da hepsi de Gümüşpala'ya geçmiş olsun dileklerini söylemek için hevesle bekliyorlardı.

Kimisi için patron kimisi için ağabeydi Hamza Mahir Gümüşpala.

Hepsi için net olan durum yürekleri ağızlarında beklemişlerdi geçen sürede.

"Çok iyi gördüm abi seni."

Nejat gözlerinin içi parlayarak konuşuyordu.

"Öldüremedi biz de güçlendik geldik aslanım."

Genç adamın omzuna vurarak konuşurken bir taraftan da etrafa göz gezdirmişti adam.

"Var mı bir yaramazlık Ferit?"

Nejat ve Yiğit Ali'yle birlikte ilerlerken Ferit'i muhattap almıştı Gümüşpala.

"Sizin gelmenizle birlikte her şey yolunda abi."

Hamza Mahir genç adamın da omzuna vururken Cenk, Selim ve daha birkaç gençle de ayak üstü konuşmuş yoluna devam etmişti.

Evin kapısının önünde ise Leyla ve Hafize hanım sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Dolu dolu gözlerle kendisine bakmakta olan kadına iyi olduğunun güvencesini verir gibi hafifçe tebessüm etti adam.

"Kapılarda karşılanır olmuşuz Hafize hanım."

Hafize hanım içtenlikte gülümsedi. Yaşlar yanağından süzülürken anne şefkatiyle konuşuyordu kadıncağız.

"Gel de beyim her gün kapılarda karşılarım, yokluğunda kimsesiz kaldı bu ev. Rabbime çok şükür seni bizlere bağışladı."

Hafize hanım çok uzun yıllardır bu ailenin yanında çalıştığı için Hamza Mahir'in çocukluk zamanını da yeni yetme delikanlılığını da iyi bilirdi. Her ne kadar zamanla buz gibi bir adama dönüşmüş yıllar herkesle arasına mesafeler koymuşsa da oğlu gibi sevmekten vazgeçmezdi hiçbir zaman Hamza Mahir'i.

Birlikte içeriye doğru girdiklerinde Leyla oldukça çekimser kaldığı adama geçmiş olsun demek istiyordu. Evet aralarında fazla bir muhabbet geçmemişti yada bir samimiyetleri yoktu fakat komada kaldığı üç aylık süreçte sürekli hastenede olmalarından dolayı kendince bir bağ kurmuştu genç kız. En nihayetinde sevdiği adamın ağabeyiydi ve kendisinin de ağabeyi sayılırdı.

"Hoşgeldin, geçmiş olsun abi. Gitmeden konuşma fırsatımız olmadı ama hep dualarımdaydın çok şükür iyisin."

Leyla'nın samimi cümleleriyle çehresi yumuşayan adam mesafeli ama aynı zamanda samimi bir tavırla konuştu.

"Hoşbulduk, aldım haberlerini vefalı gelin almışız."

Leyla kızaran yanaklarına eş zamanlı kaçırdığı gözleriyle bir yandan utanmış diğer yandan mutlu olmuştu.

Hep birlikte salona geçmişler bir müddet herkes birbirine hal hatır sormuş araya giren özlemi dindirmişti. Her ne kadar Nejat ve Yiğit Ali sürekli didişip dursalar da öyle uzun süre ayrı kalamazlardı ve bu süre oldukça uzun gelmişti.

Oturdukları andan beri sessizliğini koruyan bir kişi vardı o da Hamza Mahir'den başkası değildi. Aklından neler geçtiği bilinmezdi fakat iyileşmenin verdiği mutluluk dahi yoktu üzerinde.

Ayağa kalktığında herkesin gözü üzerine çevrildi. Doğrudan Yiğit Ali'yi muhattap alarak kısa bir hatırlatmada bulundu.

"Yiğit Ali iki saate hazır olsun."

Genç adamın ne söyleyeceğini beklemeden merdivenlerden çıktı.

Odaya girdiğinde her şey yerli yerindeydi. Sanki daha az önce Bahar karşı duvardaki aynada saçını taramış gibi, az ilerdeki yatağın örtüsü üç beş saat önce örtülmüş yada önceki gece nazlı nazlı yatmış gibiydi koynunda.

Banyonun kapısına çevrildi adamın başı. O kapı açılıverecek ve üzerindeki kocaman bornozun içinde küçücük kalmış bir şekilde sanki Bahar giriverecekti odaya.

Eli kapının kulpunda kalakalmıştı Gümüşpala.

İçerisinde hiç durmadan konuşan ve koşturarak giyinme odasıyla banyo arasında mekik dokuyan Bahar'ın yokluğunda oda adeta öksüz kalmıştı.

Genç kız geldiğinden beri odadaki hiçbir şey adamın gözüne siyah beyaz görünmüyordu, onun varlığıyla rengarenk olmuştu.

Gümüşpala'nın renkleri değildi bunlar asla, hatta üzerinde sakil dururdu fakat insan olmayısıyla tamamlanırdı ya işte tam da öyleydi.

Bazı şeyler asla ilk haline geri dönmüyordu. Tıpkı bu odanın bir daha Bahar yokken ki haline asla dönemeyeceği gibi.

Genç kız belkide farkına dahi varmadan boyamıştı bu odanın duvarlarını. Kimi yeri pembeydi, masumdu, çocuktı ; kimi yeri kırmızıydı kadındı, tutkuluydu ; kimi yeri maviydi derindi, gözleriydi ama yine de en çok beyazdı Hamza Mahir'in gözündeki Bahar.

İstemedi adam daha fazla bu odada durmak.

Tıka basa yaşanmışlık doluydu. Hamza Mahir kapıyı açtığı an yüzüne çarpmıştı.

Ağır hareketlerle girdiği odadan hızla kapıyı çarpıp çıktı.

Aynı katta bulunan bir odaya girip yol yorgunluğunu atmak istercesine bir duş alıp uzandı sızlayan bacağını görmezden gelerek yolculuk vaktine kadar bir müddet dinlenmek istedi.

Uçağa bindiklerinde tanımadığı iki adamın da kendileriyle birlikte geleceğini gören Gümüşpala sorgulayan bakışlarla iki gence döndü.

"Bu gelenler kim?"

Nejat'ın yüzüne anlık bir bakış atan Yiğit Ali "Abi senin için tedbiren doktor götürüyoruz yanımızda." dedi.

Hamza Mahir'in sövecek gibi bakması üzerine devam etti genç adam.

"Yani Nejat öyle uygun görünce ben de olmaz diyemedim abi."

İki adama da kötü kötü bakan Hamza Mahir hasbinallah çekerek koltuğuna ilerledi.

"Yuh amınakoyayım nasıl adam satmak oğlum bu?"

Nejat'ın hayret dolu sesine omuz silken Yiğit Ali,

"Bir kere de sen yemişsin paparayı çok mu lan aylardır ben ne ayarlar yedim haberin yok." diyerek konudan sıvışmayı başarmıştı.

Trabzon'a indiklerinde vakit akşamüstüne geliyordu. İstanbul'un ağustos sıcağına nispeten burası daha çekilebilir bir havaya sahipti fakat yine de mevsim kendini fazlasıyla hissettiriyordu.

Yaz mevsiminden kaynaklı bu uzun günlerde Sevde hanımla Bahar için bir klasik haline gelmişti mutfak penceresinin baktığı arka bahçede beş çayı içmek.

Yazları vaktini yaylada geçiren kadına bu yıl Bahar'la birlikte gitmek nasip olmuştu. Burası genç kıza da gerçekten iyi geliyordu. Mis gibi karadeniz havası alıyordu, en çok da ruhundaki yaralara iyi geliyordu buradaki dinginlik ve huzur.

Yine rutin günlerinden birindeydiler ve Bahar her ne kadar kilo aldığından yakınmışsa da Sevde hanım her zamanki gibi onu dinlememiş çayın yanına ikramlık bir şeyler hazırlamıştı.

Oldukça yüksek bir yerde bulunan evin bu küçük bahçesi uçurum sayılabilecek yemyeşil bir vadi manzarasına eşlik ederken insanın düşünecek çok vakti oluyordu.

Bahar tam da bu nedenle burayı mesken edinmişti bir süredir.

Zaman hem yetişilemeyecek kadar hızlı akıyor yaşanılan güzel günlerden hızla uzaklaştırıyordu hem de yaraları henüz kabuk bağlayamayacak kadar yavaş ilerliyordu.

Tam da bu ayın içinde başlamıştı her şey.

Zorla alıkoyulmuştu. Düşününce işin komik kısmı, düşman olarak görülen bir babanın kızı olduğu göz önünü alındığında bir misafir gibi davranılmış hatta ve hatta kısa bir süre içinde bu evin hanımı sensin denilmişti.

O kısacık sürede her gün hayatını bambaşka yerlere kanalize eden bir çok olayla karşılaşmış, duygudan duyguya savrulmuş bu hız karşısında başı dönmüştü.

Şimdi anlıyordu ki yaptığı bir çok şey için düşünmeye dahi fırsatı olmamıştı.

Bu kadar hızlı gitmenin sonu zaten bir yerde toslamak değil miydi?

Aylardır kendini acımasızca eleştirirken bir taraftan da içindeki haklı isyanı duyuyordu elbetteki.

'Öyle aşık oldun ki aklın düşünmeye yetemez oldu Bahar'

Evet olaylara dışarıdan baktığında kendinde çok yerde kusur buluyordu fakat Hamza Mahir'in nefesi ensesindeyken, o hükmedici tavrı ve iradesi her an üzerindeyken attığı hiç bir adımda mantık aramamıştı maalesef.

Bir adım atarken sonucunu, sonucu karşısında çıkacak olan neticeyi bile tek tek hesap eden; on adım sonrasını düşünen insanlar bile demek ki aşk karşısında aciz kalabiliyordu. Tüm bunları Bahar da bilmiyordu elbette yaşayarak görmüştü, öğrenmişti.

Geçen sekiz ayda ne değişmişti peki?

Her gün uyumadan önce dökülen gözyaşları, sabahları şiş gözlerle uyanmak dışında ne değişmişti?

Hem çok şey hem de hiçbir şey.

Çok şeyden ilki kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmişti. Her ne kadar semadan yeryüzüne acımasızca atılmış olsa da yeniden ve bu sefer kendi başına doğrulmayı denemişti.

İçinin bir enkazdan farkı olmasa da en azından dışarıya yapabildiğini göstermişti.

Severek gidip geldiği iş yerinde patronu Tahsin beyle iyi bir iletişim yakalamışlardı. En azından mesai saatleri içinde hastalarıyla muhattap oluyor, sohbet ediyor eski günlerdeki gibi, eski Bahar gibi hissediyordu kendisini.

Mesleği sayesinde az buçuk çevre halkı tanımıştı. Manavdan domates seçmeye, kasaptan et almaya gider olmuştu.

Akşamları Sevde hanımla birlikte önce yemek masasını topluyorlar sonra televizyon dizisi izliyorlardı.

Yarın akşama ne yemek yapsak düşüncesinin bile beyinde yer etmesi mutlu ediyordu Bahar'ı. Cehennem gibi geçen aylardan sonra başka şeyler için tasalanabilmek, o şey için beyinde yer ayırabilmek muazzam bir durumdu.

Kendine küçücük bir dünya kurmuş rutin bir hayat yaşıyordu. Genç kıza göre monoton olmak güzeldi. Her gün aynı şeydi ama ekstra üzülmek yoktu. Yeni doğan gün bu sefer nelerle karşılaştıracak telaşı yoktu.

Mutlu değildi fakat huzurluydu.

İlk zamanlar kapı çalsa pır pır eden yüreğinin o kuşları da ölmüştü artık.

Mesela sokakta gördüğü iri yarı kimseyi de artık Hamza Mahir zannetmiyordu.

Kimseyi beklemiyordu. Neden gelmediğine dair bahaneler bulmaktan, haklı çıkarmaya yönelik fikirler üretmekten de yorulmuştu.

Özetle Bahar, bir sandala binmiş kendini akıntıya bırakmış hayat nereye isterse oraya doğru gidiyordu.

Sevde hanımın geliş tarafına sırtı dönük bir şekilde manzaraya karşı oturduğu için arkasından gelen adım sesleriyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı genç kız.

Oturduğu yerden zorlukla doğrulurken bir taraftan da söyleniyordu.

"Ay yere oturunca da insan kalkamıyor ki"

Yavaşça kalkıp üzerindeki çimleri silkeleyip gelen kadının elindekilere yardım etmek için arkasını döndüğü sırada doğrudan kendisine bakan bir çift kara gözle karşılaştı.

Bacakları boşalan kız dengesini zor sağlarken karşısındaki adam put gibi dikilmiş kendisine bakıyordu.

Hırçın okyanus dalgalarının devasa kayalıklara ilk çarpışı değildi bu elbet ama bu seferki bir tanışma değil gelecek bir hesaplaşmanın habercisiydi.

Üstelik bu kayalıklar aylarca gidip izlediği karadenizin hırçın sularının vurduğu o kayalılara hiç benzemiyordu.

Adam gözlerini kızın gözlerinden vücuduna doğru kaydırdığında Bahar kendini sakinleştirmeye çalışırken bir taraftan da ne yapacağını bilmez bir halde kalakalmış öylece dikiliyordu. Ne denir ki böyle bir durumda?

Defalarca kere karşılaştıkları anı kafasında kurgulamış, gecelerce ne diyeceğini ölçüp biçmiş sanki adam karşısındaymış gibi tartışmıştı onunla ama bu beklenmedik karşılaşma ile gözüne araba farı tutulmuş tavşan gibi hissetti kendini.

Tüm bunlar yalnızca birkaç saniye içerisinde yaşanırken anlık bir kramp ile iki büküm olma noktasına gelmişti. Nefes alıp verirken kızda bir tuhaflık olduğu her halinden belliydi.

Daha öncede oluyordu hatta son günlerde oldukça sıklaşmıştı fakat bu ani yaşadığı duygu değişimi kasılıp kalmasına sebep olmuştu. Derken bacaklarından ayaklarına doğru bir sıcaklık hissetti. Devamında bahçenin içini kızın acı içindeki feryadı kapladı.

O sırada hiçbir şeyden habersiz elinde tepsiyle bahçeye gelen kadın telaşla bahçesindeki üç dört adamın yanına kıvrak adımlarla gelirken kızın halini görünce elindeki tepsiyi fırlatıp koşarak geldi.

Hamza Mahir belki de Bahar'dan bile daha fazla şaşırılmış durumdaydı. Koskoca adam donakalmıştı.

Bahar'ın kendisini nasıl karşılayacağını evet bilmiyordu ama kocaman karnıyla olmadığı da kesindi.

Hemen kızın yanına yaklaşp kucağına almak istediğinde Bahar çığlık çığlığa "Dokunma bana" diye bağıırıyordu.

Çok fazla ağırı çektiği her halinden belli olan kızı dinlemeyip kucakladı adam.

O sırada Yiğit Ali koşarak arabaya doğru her ihtimale karşı kendileriyle birlikte getirdikleri iki kadın doğum uzmanına haber etmeye gitmişti.

Nejat ise ağabeyinin yanına yetişti.

"Nejat hemen hastaneye gidelim koçum."

Nejat onaylayıp arabayı hazır edeceği sırada Sevde hanımın sözüyle duraksadılar.

"Yayladayız merkeze inmesi vakit alır bu kız yolda doğurur suyu geldi."

Kucağında bir tarafta acıdan kıvranan diğer taraftan inmeye çalışıp zaten hali hazırda yanan canını daha da çok zorlayan kızla birlikte kararsızca baktı Gümüşpala.

Hayatında kararsız kaldığı pek az andan birini yaşıyordu.

"Abi Sevde hanım epey tecrübeli bir ebeymiş."

Nejat ağabeyinin kararsızlığını görüyordu.

O sırada doktorlar ve Yiğit Ali koşarak geldiler. Elllerinde bir takım çantalarla birlikte.

"Hamza bey ben kadın doğum uzmanı Ali Tezer" Yanındaki adamı göstermek devam etti. "Arkadaşım Hüseyin bey. Merak etmeyin herhangi bir durumda müdehale edecek ekipmanımız mevcut eşinizi içeriye alalım doğum başlamak üzere olabilir."

Hamza Mahir konuşmuyor tüm bunların hesabını sonraya bırakıyor gibiydi.

Şuan için önemli olan tek şey Bahar'ın bir zarar ziyan olmadan doğurabilmesiydi.

"Eşim falan değil o benim!"

Bahar'ın çığlıkları çektiği acının göstergesiydi adeta.

"Daha erken doğurmayacağım! Günü gelmeden doğurmam!"

Hamza Mahir kısa bir anlığına gözlerini kapatıp açmış, sesli bir soluk verip kızı içeriye doğru taşımaya başlamıştı.

"Bırak beni bana dokunmanı istemiyorum Allah'ın belası! Bu acıları da senin yüzünden çekiyorum zaten!"

Gümüşpala dilinin ucuna kadar gelen sözleri yutkunup geri gönderiyordu.

Sonraydı.

İçeride hemen uygun bir alan oluşturulmuş Hamza Mahir'e Bahar'ı oraya bırakması ve çıkması söylenmişti.

Adam odadan çıkarken Bahar hala doğurmayacağına, henüz erken olduğuna dair söylemlerle bulunuyordu. Hamza Mahir'e lanetler yağıdırıyordu.

Belkide çığlık çığlığa bağırmak demek daha doğru olurdu çünkü sancı geldiği an ne dediğini dahi bilmeden bağırıyordu genç kız.

Gümüşpala burnundan soluyarak dışarı çıktığında Nejat ve Yiğit Ali kapı önündeki taburelere çökmüşler dalgınca bekliyorlardı.

"Ulan siz benden nasıl gizlersiniz lan? Şimdi ben size ne yapayım lan!"

Tıslayarak konuşuyordu fakat bağırırsa daha iyiydi diye düşündü iki genç adam da.

"Abi gel şöyle otur biraz sakın ol her şeyi anlatacağız."

Nejat her ne kadar uzlaşmacı olmaya çalışsa da ağabeyi fazla öfkeliydi.

"Sikeyim sakinliğini Nejat içerde kız can çekiyor ne sakinliği?"

Bahar'ın sesi tam o anda bir kere daha kulaklarına gelirken Hamza Mahir yumruklarını sıktı.

"Abi haklısın ama yenge doğum yapıyor bu değişmeyecek normal bir durum."

Gümüşpala öfkeyle döndü Nejat'a.

"Başlatma normaline anormaline Nejat ulan dağ başındayız bu kıza bir şey olsa hastaneye nasıl yetişeceğiz amınakoyayım?"

Sessizliğini koruyan Yiğit Ali araya girerek ağabeyini sakinleştirmeyi bir de kendisi denedi.

"İçerideki doktorlar da ebe de çok tecrübeliler abi gözünü seveyim bir sakin ol. Hem Allah korusun acil bir durumda ambulans helikopter gelecek direkt kendi hastanelerine götüreceğiz. Her şeyi ayarladık. Hem Nejat doğru söylüyor yengenin acı çekmesi normal."

Hamza Mahir elleriyle saçlarını çekiştirip yüzünü sıvazladı.

Ulan kendisi küçücüktü bir kere nasıl bebek doğursundu bu kız?

Bahar ile ilgili tek bir şey de doğru yoldan gitmez miydi?

Aradan saatler geçiyordu fakat içeriden giren çıkan kimse olmuyordu. Fıtratında sabır olmayan bir adam için geçen her dakika asır gibi geliyordu.

Elindeki tesbihi parmaklarıyla kaçınıcı tavaf ediydi bilmiyordu.

Gecenin bir vakti olmuştu bunca saattir neden bitmemişti bu doğum?

Artık her ne olursa olsun girip içeriye bakma kararıyla ayağa kalkan adama eş zamanlı olarak evin kapısı açıldı.

Hızla doktorun yanına adımladı adam hemen arkasından da Yiğit Ali ve Nejat da meraklı gözlerle doktora bakıyorlardı.

"Doğum başarıyla gerçekleşti Hamza bey tebrik ederim baba oldunuz."

Gümüşpala'nın omuzlarından büyük bir yük kalkarken saatlerdir ilk defa rahat bir nefes verdi.

Doktorun tebriklerini aceleyle geçiştirdikten sonra sordu adam.

"Neden bu kadar uzun sürdü bir durum mu var? Bahar'ı göreceğim."

Doktor anlayışlı bir ses tonuyla tebessüm ederek cevapladı.

"Tabiki görebilirsiniz fakat annemiz fazlasıyla yorgun. Telaş edilecek bir şey yok sağlığı gayet yerinde. Kolay bir doğum olmadı maalesef oğullarınız bizi epey zorladı."

Bir insan gün içerisinde en fazla kaç gerçeğe yüz yüze gelebilirdi?

Hamza Mahir saymayı bırakmıştı.

"Oğullarınız derken doktor ikiz mi?"

O sırada birbirlerine bakan Nejat ve Yiğit Ali'nin dudaklarından istemsizce aynı kelime döküldü.

"Üç"

Ooh evlere şenlik hadi bakalım herkes sırayla tutuyor gece nöbetlerini 😊

Bölüm-37

Keyifli okumalar♥

Gümüşpala genç adamların bir ağızdan söylediği 'üç' kelimesini bir an için idrak etmekte zorlanmıştı.

Soran gözlerle doktora bakmaya devam ederken

Ali bey boşluktan faydalanıp açıklamaya girişti.

"Üçüz gebelik pek de rastladığımız bir durum değil fakat şanslıyız ki hiç bir komplikasyon olmadan zor da olsa doğumu atlattık. Bebeklerin ve annemizin tahlilleri için İstanbul'daki hastanemize gitmeden önce naçizane tavsiyem Bahar hanım bir müddet burada dinlens... "

Bu doktor ne diyordu?

Hamza Mahir o kadar karmakarışık duygular ve düşünceler içerisindeydi ki karşısında kim vardı, ne diyordu zerre kadar ilgilenmiyordu şuan için.

Adamın konuşmasına daha fazla izin vermeden elini kaldırıp susturdu. Ardından ağır adımlarla evin içine girmek için kapının kulpuna gitti eli.

Pek de büyük olmayan bir yerdi. Ortada aynı hole açılan birkaç kapıdan oluşan eski tip beyaz badanalı, sobalı bir evdi. Bahar'ın olduğu odadan ikinci doktor da çıkıp Hamza Mahir'i tebrik edip çıkışa ilerlerken adamın gözü hala kimseyi görmüyordu.

Kararlı bir şekilde doğumun gerçekleştiği odaya girdi. Sevede hanım bebekleri temizlemiş, üşümesinler diye kalınca örtülerle kundaklamış annelerinin yanındaki mindere yatak yapıp yanyana yatırmıştı üçünü de. Doğum onları da bir hayli yormuş olacak ki uyuyorlardı.

Etraftan en haberdar olmayan kişi ise şüphesiz Bahar'dı. Kızcağız adeta bir baygın şekilde yatıyordu. Gözlerini açmaya mecali yokmuş gibi görünüyordu. Zaten beyaz olan rengi iyice uçup gitmişti.

Hamza Mahir'in odaya girdiğini fark eden Sevede hanım bebeklerin başından doğrulup adamın yanına doğru geldi.

Çok şey söylemek istiyordu da ne yeri vardı ne de zamanıydı. Her şey üst üste gelmiş, adamın Bahar'ın hayatından çıkışı da tekrar girişi de çok sesli olmuştu.

İlk zamanlar bu kızı üzen adam bir gün gelsin elimde sopayla kovalayacağım diye kendi kendine kinlenen kadın sonrasında kendilerini gözetleyen adamları fark etmişti. İşte o gün öğrenmişti karşısında duran adamın feci bir kaza geçirdiğini, aylarca uyanmayıp komada kaldığını.

Çok şükür ki bu üç yavru yetim kalmamıştı.

Gerçekleri öğrendiğinden bu yana içindeki kin yerini derin bir hüzne bırakmıştı. Şimdi ise geçip giden aylarda evladı gibi olan Bahar için yalnızca şükrediyordu kadın.

"Allah analı babalı büyütsün. Bir ihtiyacı olursa Bahar'ın yan odada olurum muhakkak seslenin hemen gelirim."

Kadını başıyla onaylayan adam kapının kapanmasının ardından kalınca bir yer yatağında yatan kızın başına doğru iyice yaklaştı. Bir yanında da minicik üç tane bebek yatıyordu.

İnanması gerçekten zor bir durumdu. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu adam. Bunca zaman varlıklarından haberdar dahi olmadığı üç minik yavru.

Kızın başucuna usulca eğildi Hamza Mahir.

Elleri istemsizce saçlarına gitti ilk etapta, koskoca adamın içi titriyordu dokunurken. Bahar'ın özlediği kokusu burnuna dolup uzunca zamandır beyninin derinliklerinde sakladığı onca anıyı gözlerinin önüne bir saniyeden daha kısa bir sürede getiriverirken sımsıkı kapattı gözlerini.

Bahar'ı her şeyden, herkesten sakınırken yine de en çok kendisine el olmuştu.

Hamza Mahir'e göre kimseye yapmadığı fedakarlığı, kimse için göstermediği emeği göstermiş; karanlığından emek emek ayırdığı beyaza en yakın tarafını kızın uvuçlarının içine koymuştu.

Eline bir tabanca alıp alınının ortasına ateş etseydi de yine de güven konusunu aralarına sokmasaydı keşke. Adama öyle ağır geliyordu işte anlamadan, dinlemeden koyup gitmesi.

Gümüşpala bu zaman kadar hiçbir kadına sözler vermemiş, vaadlerde bulunmamış, mabedine alıp hayatının merkezine koymamıştı. Kendisine göre en önemlisi ise hayatına giren hiçbir kadından çocuk sahibi olmak istememişti.

Adamın, kızı ne denli önemseydiğinin kanıtı olan üç küçük can sıralanmış annelerinin yanında yatıyorlardı.

Hayat bazıları için sürprizlerle dolu olmayı seviyordu.

Hiç tanımadığı insanların yaşadığı tamamen yabancı olduğu bu memlekette Hamza Mahir Gümüşpala toprağa kök saldiğını, ayaklarının yere artık eskisinden de sağlam bastığını öğrenmişti.

Bir süre daha öylece durup Bahar'ın yüzünü izledi adam. Zorlu geçen saatlerinden ardından yorgun fakat huzurlu görünüyordu. Sessiz sessiz alıp verdiği nefesleriyle derin bir uykuda olduğu anlaşıyordu.

Kızın başından doğrulması epeyce bir vakit almıştı adamın sanki bir türlü ellerini üzerinden çekemiyor başından ayrılmak istemiyordu.

Bahar'ın ardından evlatlarıyla tanışmak üzere onların tarafına doğru yöneldi Gümüşpala. Yalnızca yüzleri görünen üç minik adamın yanına çöküp kaldı.

Bu çok başka bir duyguydu, bambaşkaydı.

Kendi kanından kendi canındandı.

Öyle küçüklerdi ki insanda her saniye daha da körüklenen bir sarıp sarmalama, koruyup kollama hissi uyandırıyorlardı.

İşin tuhaf yanı ise kimin kime daha çok muhtaç olduğunu belli olmayışındı. Varlıklarından haberdar olduğu andan beri Hamza Mahir derin bir bilinmezlik içindeydi sanki.

Üzerlerine doğru eğilip üçünün de ayrı ayrı cennet kokularını kokladı. Dünyadan bir haber mışıl mışıl uyuyorlardı küçük savaşçılar.

Odadan çıktığında saat gece ikiye geliyordu. Ne kadar süredir orada oturup kalmıştı bilmiyordu Gümüşpala.

Gecenin karanlığında bahçenin biraz ilerisindeki asma ağacının yanında bir sigara yakıp ciğerlerine çektiğinde Yiğit Ali ve Nejat da yanına gelmişlerdi.

"Müsade var mı abi?" Soruyu soran Nejat'tı.

"Müsade isteyen mi var aslanım?" Hamza Mahir'in sesi oldukça mesafeli çıkıyordu.

İki genç adam da birbirlerini bakıp kalırken başları önde aldıkları büyük sorumluluğun hesabını verecekleri zamanın geldiğini anlamışlardı.

"Abi iki dakika anlatmamıza izin ver sonrası için boynumuz kıldan ince."

Hamza Mahir, Yiğit Ali'ye daha bir kızgın bakıyordu sanki yada genç adam fazla alıngan davranıyordu ama ne olursa olsun aylardır Amerika'da yanında kendisi vardı ve gözünün içine baka baka gerçeği saklamak daha bir sorumlu hissettiriyordu Yiğit Ali'yi.

Ağabeylerinden evet yada hayır mahiyetinde bir ses çıkmayınca kendilerini açıklamak üzere söze girdi Nejat.

"Kaza olduğu o gün Yiğit Ali benden önce gelmişti yanına ardından ben de ulaştım tabii seni o halde görünce abi ikimizde seni öylece bırakıp yengenin peşinden nasıl gidelim? Hemen gönderdik çocukları arkasından. Bir an bile onu tehlikeye sokacak bir durumla karşı karşıya gelmesine müsade etmedik.

Etmeyiz de abi sonuçta o da bizim yengemiz. İlk üç beş gün olanlara biz inanamadık ki zaten sanki olanı biteni sinema perdesinden seyrederek izledik."

Bir sigara da Nejat yaktı sanki devam etmekte zorlanıyor gibiydi. Yardımına Yiğit Ali geldi ve o devam etti.

"Doktorlar dedi beyninde ödem oluşmuş ya uyanır ya uyanmaz, uyanırsa ne zaman belli değil.

Allah'tan umut kesilmez dediler abi ben oraya boş çuval gibi yığılıp kaldığımı hatırlıyorum.

Dedik yengeyi getirsek mi bilmeye hakkı var. Tam üzerine hamile olduğunu öğrendik. Buradaki doktorlara danıştık tehlikeli dediler ilk aylarda düşük tehlikesi çok olur dediler yeğenimizi de riske atamadık abi."

Üç adam da gecenin karanlığında efkarlı efkarlı sigaralarını tütürüyorlardı. Nejat biten sigarasını ayağının ucuyla toprakta ezerken diğer taraftan tekrar söze girdi.

"Her şeyi geçtim bebekler üçüz olunca kendi doktoru uçağa binmesi de arabayla o kadar saatlik yolu gelmesi de sıkıntı dedi.

Üç ay yaşadığımız sıkıntıyı yenge kaldıramazdı abi çok çok kötü zamanlardı."

Her gün öldü ölecek korkusuyla yoğun bakım kapısının önünde beklemek kolay bir psikoloji olmamıştı adamlar için.

"Sen uyandığında işler çok yolunda değildi doktorlar bacağından çok korktular Amerika'ya gitmesi lazım dediler sana yengenin hamile olduğunu söylesek soluğu burada alacaktın. Hayatta gidip tedavi falan olmazdın bacağında sekel kalırdı. Biz zaten her an yengeyi koruyup kolluyorduk.

Haklısın çocuğun olacağını senden gizledik ama ben pişman değilim. Sen benim abimsin yapmam gerekse yine yaparım."

Nejat'ın kararlı çıkan sesini Yiğit Ali de onayladı zira genç adam da kardeşinden farklı düşünmüyordu.

"Ben de aynısını yaparım. Ne yengenin karnında üç tane canla hastane köşelerinde senin uyanmanı beklemesine gönlüm razı gelir ne de senin sağlığını kenara atıp yollara düşmene."

Hamza Mahir tek kelime etmemişti adamlar konuşurken yalnızca ardı ardına sigara yakıyor bir eli cebinde dikiliyordu. Gözünü dahi kırpmadan dümdüz bakıyordu karşıya doğru.

Baş ve işaret parmağı arasına aldığı küçülmüş sigaradan son bir nefes çekip ayağıyla ezdi ve içeriye doğru yöneleceği sırada adamların yüzüne bakıp konuşmaya başladı.

"Nasıl gideceksek bir an evvel çıkalım şuradan nasıl olsa onu da ayarlamışsınızdır."

Daha fazla durmak istemiyordu bu şehirde adeta kapana kısılmış gibi hissediyordu. Bütün düzenleri alt üst olmuştu.

Yiğit Ali ve Nejat tahmin ettikleri kadar büyük bir gürültüyle karşılaşmamışlardı fakat ağabeylerinin buz gibi tavrı karşısında kalakalmışlardı. Alışık değillerdi kendilerine mesafeli davranmasına.

"Doktorlar da arabada beklemekten bir hal oldular diğer arabalar kapının önüne yanaşsın abi daha fazla kızmadan siktir olup gidelim şuradan artık."

Ortamdaki gerginlik herkesi etkiliyordu. Nejat'ın huysuz hali de şüphesiz o yüzdendi.

"Sen arabandan bebeklerin koyulacağı pusets midir nedir onları götür diğer şeyleri ben hallederim."

Yiğit Ali'nin görev dağılımıyla herkes işine dönmüştü.

Yavaş yavaş gözü açılan Bahar puslu gözlerle etrafına bakınırken yanibaşında Hamza Mahir'i gördü. Adam bebekleri pusete yerleştiren Sevde hanımın başında durmuş olanı biteni izliyordu.

"N-ne yapıyorsunuz siz orada?"

Bir hazırlık içerisindeydiler ve bu durum genç kızı oldukça huzursuz etmişti.

"Kızım ben yolculuk için hazırladım bu paşaları babaları gideceğiz artık deyince."

Bir taraftan da Bahar'ın yanına gelmiş kızın iyi olup olmadığına bakıyordu.

"Hiçbir yere götüremezsin çocuklarımı!"

Sesi ne kadar yorgun çıksa da gözleri direkt olarak adamın gözlerinin içine bakıyordu ve her an savaşılmaya hazır bir hali vardı Bahar'ın. Anelik iç güdülerini her yanını kuşatmış gibiydi.

"Yalnızca onları değil seni de götürüyorum."

Kızın bakışlarına aynı şekilde karşılık veren adam konuşmaya gerek olmayan bir tavırla yanıtlamıştı kızı.

"Hiç bir yere gelmiyorum."

Bahar'ın nefret kokan sesi Hamza Mahir'i körüklüyor gibiydi.

"Pekala sen bilirsin."

Kapıya doğru yaklaşır Yigit Ali ve Nejat'a seslendi. İçeriye gelen adamlar doğrudan ağabeylerinin yüzüne bakıyorlar yatmakta olan Bahar'dan yana başlarını çevirmiyorlardı.

"Dikkatli olun."

Adamlar birer puseti kucaklarına alırken adeta gözleri parlıyordu.

Amca olmuşlardı.

Bu hayatta en çok saygı duydukları, sevdikleri kişi olan ağabeylerinin bebekleriydi. Kan bağı değildi belki ama can bağıydı.

"Sevde hanım birini de siz götürün."

Hamza Mahir kısaca herkese çıkın diyordu.

Tabi bu süre içinde Bahar yattığı yerden sürekli itiraz ediyor kalkmaya çalıştığı her an hissettiği acıdan gözlerini sımsıkı yumup birkaç saniye sakinleşmeyi bekliyordu.

Odadakiler bebekleri göturdüklerinde Bahar arkalarından hem bağıyor hem de ağlıyordu.

"Bebeklerimi almana izin vermeyeceğim duydun mu beni? Gelip her zamanki gibi baş kesenlik yapamazsın onlar benim! Ben doğurdum ve bana ihtiyaçları var!"

Adam usulca yatağa yaklaşır sakin kalmaya çalıştığı her halinden belli olan sesiyle konuşmaya başladı.

"Sen de geleceksin zaten nesini anlamadın?"

Bahar bu tavır karşısında daha da hırçınlaşmıştı.

"Karı da evde mi hı bizi mi bekliyor? Asla seninle gelmeyeceğiz senin gibi bir adamla işimiz yok. Ne benim ne de çocuklarımın."

Hamza Mahir dişlerini sıkıyordu Bahar'ın cümleleri karşısında sakin kalmaya çalışıyordu fakat kızın bu ses tonuyla mümkün olmuyordu.

"Pişman olacağın şeyler söyleme."

Sıkılı dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu adam.

"Pişman öyle mi? Pişman?" Bahar sinirden bir kahkaha atmıştı. "Sen aylarca arayıp sorma şimdi gel karşıma hala ukala ukala konuş. Kimsin sen ya sen kendini ne olarak görüyorsun?"

Daha fazla konuşmasına mücadele etmeyen adam bir anda kızı kucağına alıvermişti.

"Bırak beni bana dokunamazsın. Bana parmağının ucunu bile değdiremezsin sen. Kime diyorum!"

Bir eliyle kızın üzerindeki örtüyü düzelten adam işini bitirdikten sonra yüzü hemen bir soluk mesafesinde bulunan kıza bakarak konuşmaya başladı.

"Biraz daha itiraz edecek olursan seni şurada bırakıp gideceğim Bahar."

Adamın bu rahat tavrı karşısında bir an bocalamıştı kız.

"Küstah. Hala nasıl bu kadar kendini beğenmiş küstah bir adamsın sen ya? Başkasıyla evli olduğunu gizleyen bir şerefsizden başkası değilsin duydun mu beni?"

Gümüşpala'nın tutuşu sertleşirken hızla odadan çıktı.

Devamında tüm itirazlara rağmen Bahar'ı üçlü koltuğa yatırmış kendisi de karşısındaki koltuklardan birinde yerini almıştı. Bebekler de kendilerinin olduğu arabaya hemen yanı başlarına getirilmişti. Henüz doğal birkaç saat olan bu minik yavrular ilk yolculuklarına çıkmak üzereydiler.

Yiğit Ali ve Nejat doktorların olduğu diğer arabaya binmişler Sevde hanımı da istediği zaman getirilmesi koşuluyla Bahar'ın hamileliğini baştan sona bilen tek kişi olması sebebiyle yanlarında götürmeye ikna etmişlerdi.

Arabada geçen sesiz yolculuğun ardından Trabzon il merkezine gelinmiş oradan da havalimanına ulaşmışlardı.

Gümüşpala'nın özel uçağına bindikleri ve Bahar'ı yatak odasına yerleştirdikleri zamanlarda güneş henüz yeni yeni merhaba diyordu yeni güne.

Araba yolculuğu sırasında hiç sesleri çıkmayan oğlanlar ise acıkmış olacaklar ki ufak ufak mırıldanmaya başlamışlardı.

Hamza Mahir ve Bahar birbirleriyle muhattap olma işini şimdilik rafa kaldırmışlar gibiydiler. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Ortamın sessizliğini bir bebek ağlaması bölerken Bahar heyecanla doğruldu yattığı yerden.

"Noldu, neden ağlıyor bir yeri mi ağlıyor acaba?"

Genç kızın telaşlı sesinin aksine adam beşinci kere baba olmuş edasıyla kalktı oturduğu koltuktan ve yanlarına doğru geldi.

"Ne bileyim Bahar bebek bu acıkmıştır heralde."

İlk etapta ne yapacağını anlayamayan Bahar birden dank eden şeyle "Hıı" şeklinde bir aydınlanma yaşadı. Tabi ya emzirmesi gerekiyordu.

"İyi çık odadan bebeklerimi emzireceğim. Sevde teyzeye seslen gelsin yanıma."

Bahar'ın üst perdeden konuşup Hamza Mahir'e sürekli olarak nefret edilecek biriymiş gibi davranması adamı çok zorluyordu.

"Niye ben kucağıma alamıyor muyum oğullarımı?"

Bahar gözlerini devirirken bir taraftan da söyleniyordu.

"Senin yanında emzireceğimi falan düşünmüyorsundur umarım."

Genç kızın karşılaştıkları andan beri tavırları öyle hırçındı ki ne denli zor zamanlar geçirdiğini yalnızca bu halinden dahi anlayabilirdiniz.

"Sen başkasının yanında onları açabileceğini mi zannediyorsun yani?" derken adam gözleriyle Bahar'ın göğsünü işaret ediyordu.

"Saçma sapan konuşma bunca ay sonra bir kadından mı kıskanasın tuttu beni umrunda olmayıp gelmediğin zamanlar kimlerle ne yaptım umursadın mı hiç?"

Hamza Mahir hışımla kızın yanına gelip üzerine eğildi. Kapkara olmuş gözleri kızın irislerini delip geçerken öfkeyle konuştu.

"Sakın! Sakın beni böyle sınama Bahar pişman olursun!"

Adamın bu hallerinden her zaman için çekiniyordu fakat artık öğrenmişti hiçte korkmuş gibi görünmüyordu Bahar. Gözlerinin en dibine bakıp sessizce konuştu.
"Pişmanım zaten."

Yalnızca ikisinin duyabileceği şekilde çıkan bu cümle üçüncü bir kişi için anlam ifade etmezken muhatabı olduğu kişileri yıkıp geçiyordu.

Hamza Mahir usulca doğruldu kızın üzerinden.

Ortamı bir kere daha bebek ağlama sesi doldururken Bahar daha fazla ağlama sesine dayanamamış olacak ki üzgün gözlerle doğruldu yerinden. Biliyordu ki Hamza Mahir asla Sevde hanımı çağırmayacaktı.

"Ağlamasına dayanamıyorum bir şey yap."

Daha bir günlük bile anne olmayan kızın mevzu kendileriyle aslan kesilip bebeklerine gelince yalvaran gözlerle bakmasını içten içe memnuniyetle karşıladı Gümüşpala.

Biliyordu ki Bahar iyi bir anne olacaktı.

Bunca cayırtıyı çıkarıp kardeşlerinin de uyanmasına sebep olan miniği kucağına almak için pusetin başına gelen adam tereddütte baktı. O kadar küçüktü ki neresinden tutsa orasına zarar verecek gibiydi.

Hamza Mahir'in her bir hareketini dikkatle izleyen Bahar ise adamın tereddütü karşısında müdehale etme gereğinde bulundu.

"Bir elini kafasının altından tut daha başını tutamaz."

Tarif edildiği şekilde bebeği kucağına alan adam annesine vermeden önce boynuna doğru eğilip mis gibi kokusunu içine çekmişti.

Bu hareket ise Bahar'a bambaşka anılar hatırlatmış bir an için yüzündeki tüm süngüsü düşmüş neredeyse ağlayacak olmuştu genç kız.

Neyseki yavrusunu kucağına aldığı anda tüm bu düşüncelerden sıyrılmıştı taze anne.

Minicik şey nasıl da aranıyordu ne istediğini dahi bilmeden. Daha fazla bekletmek istemiyordu fakat Hamza Mahir de tepesinden bir türlü gitmiyordu ki.

"Artık gitsen diyorum."

Adamın yaptığı hemen karşılarındaki tekli koltuğa oturmak olmuştu.

"Ulan görmediğim şey mi? Ağzımdan çıkmayan şeye bakma diyorsun ya hayret."

Hamza Mahir'in söyledikleriyle hem utanıp hem de hayretle bakakaldı genç kız.

Sinirle söylenirken bir taraftan da bebeğini daha fazla ağlatmamak adına emzirmeye çalışıyordu.

"İğrençsin artık hiçbir şüphe götürür tarafı yok!"

Normal doğum yaptığı için hemen sütü gelmiş bebeğiyle bu özel anı erkenden yaşayabilmişti Bahar.

Ufaklığın sesi bir anda kesilirken minicik çenesi hemen yoruluyor bir müddet meme ağzında uyuyor Bahar'ın yardımıyla tekrardan emmeye çalışıyordu.

Öyle mucizevi bir olaydı ki annesinin ve babasının gözünü dahi kırpmadan kendisini izlemesine sebep oluyordu.

Hamileliği sırasında Sevede hanımın tarif ettiği şekilede gazını da çıkaran Bahar yeniden uykuya dalan oğlunu öpüp koklarken sırasıyla diğer ikisini de emzirmişti.

Bu sırada uçak İstanbul'a iniş yapmış doğrudan hastaneye gitmişlerdi.

Hem Bahar hem de bebekler muayeneden geçirilmiş herhangi bir sorun olmadığı bilgisi verildiğinde herkesin içi rahatlamıştı.

Geri dönüş yolundaki mevzuları ise Bahar'ın o eve asla geri dönmek istemeyişiydi.

Bahar istemeyedursun sabahın kör saati evde hali hazırda kendisini beklemekte olan Hafize hanım, Leyla, Esra ve Zeliha hanımın gözü saatlerdir kapıdaydı.

İlk birkaç gün Esra ve Zeliha hanımın olaylardan haberi yoktu fakat Bahar'dan haber alamayıp daha fazla endişelenmemeleri adına Yiğit Ali günübirlik Konya'ya gidip gelmiş olanları üstü kapalı bir şekilde açıklamıştı. İki kadın da aylardır biricik Baharlarını bekliyorlardı.

Dışarıdan gelen araba seslerine koşturup kapıyı açan kadınlar gelenlerin onlar olduğunu anlayınca neşeyle birbirlerine sarıldılar.

Zeliha hanım ve Hafize hanım bu kısa süre içinde oldukça iyi anlaşmışlardı.

Hamza Mahir'in kucağında Bahar'ı gördüklerinde hepsinin dilinde şükür duaları, gözlerinde mutluluk yaşları vardı.

"Ben bu eve girmem nesini anlamıyorsun sen? Evli barklı bir adamın evinde ne işim var benim ya ne zannediyorsun sen beni? Neyim ben kuma mı?"

Bahar'ın gözü kimseyi görmüyordu. Alt üst olan hormonları da hiç yardımcı olmuyordu kendisine.

Kapıdaki kadınlar bahçeden kendilerine doğru gelmekte olan ifte bakarken hemen arkalarında Nejat, Yiğit Ali ve Ferit'in peşpeşe getirdiği pusetlere gözleri kaymış şaşkınlıkla elleri ağızlarına gitmişti.

Bahar'ın hamile olduğunu biliyorlardı fakat kimse onlara üçüz dememişti.

Hayretle olanı biteni izlerlerken Bahar'ın sesiyle kendilerine geldiler.

Hiç yeni doğum yaptım falan demiyor adamın kucağından kendisini aşağıya atmaya çalışıyordu.

Hamza Mahir'in burnundan soluduğunu gören herkes önünden kaçıyor hoşgeldiniz dahi diyemiyordu.

Bahar'a olan özlemlerini el mahkum sonraya bırakan kadınlar, adamların getirdiği bebekleri bir an evvel görme derdine düşmüşlerdi.

Onca güzel anının bulunduğu odalarına girdiklerinde ipe sapa gelmez tehtitlerde bulunan Bahar'ın bile dili lal olmuştu.

Ne denli inkar da etse itiraz da etse öyle özlemişti ki burayı. Nefesi boğazında düğüm düğüm oldu genç kızın.

Bahar yokken bu odaya yalnızca bir defa giren Hamza Mahir için ise durum biraz daha farklıydı. O biliyordu bu odanın diğer sahibi olmadan nasıl bir yer olduğunu o nedenle daha rahatlamış görünen bir hali vardı.

Her ne olursa olsun Bahar'ı kucaklayıp gelmiş ikinci kere yalnız girmemişti buraya.

Yatağa bıraktığı kız kendisine düşman gibi bakarken bir taraftan de zehrini saçmaya devam ediyordu.

"Ee ben yokken getirdin mi karını buraya? Onca zaman gelmediğine göre güzel vakit geçirmiş olmalısınız. O da yattı mı bu yatağa, seviştiniz mi onunla da bu odada?"

Hamza Mahir tek laf etmeden kendisine sataşan kızı izliyordu dikkatlice.

Yüzündeki ifade öylesine bakanlar için çıkarılacak bir anlam içermezken yalnızca gerçekten tanıyanlar görebilirdi büyük bir hayal kırıklığının gizli olduğunu.

Adam hala hiç konuşmuyordu. Kapıyı açıp gittiğinde de konuşmamıştı. Bahar arkasından söylenmeye devam ederken de başını çevirip durmamıştı.

Biraz sonra odaya tekrar girdiğinde elinde bir evlilik cüzdanı duruyordu.

Artık Bahar da susmuştu ortamda elle tutulacak kadar yoğun bir hava vardı. Genç kızın eli ayağı anında buz gibi olurken bir yandan da deli gibi merak ediyordu aşık olduğu adamın fotoğrafının yanındaki fotoğrafın kime ait olduğunu.

Adam değersizce kızın önüne attı bordo cüzdanı. Titreyen ellerle alıp sayfayı çevirdiği anda anksiyete krizine girmişçesine başını sağa sola sallıyordu Bahar.

Yok olamazdı yaşanan bunca ay, bunca acı boşuna olamazdı. Akan gözyaşlarını silmeye dahi teşebbüste bulunmazken acıyla sordu "Neden?" diye.

Aldığı cevap ise gecikmemişti.

"Sen nedenini duymayı hak etmiyorsun."

Sonrasında çıkıp gitti adam.

Bahar ise yanyana duran fotoğraflarından gözlerini alamıyordu.

Sanki tüm yaşantısının odağı kendisinin ve Hamza Mahir'in bulunduğu bu iki kare oluvermişti.

Hadi bakalım alın size evli mutlu çocuklu bir çift. Gerçi mutlu kısmında teknik bir sorun var ama bakalım ilerleyen bölümlerde neler olacak? ☺

Bölüm-38

Keyifli okumalar♥

Bebeklerin üçüz oluşu ev gündemine bomba gibi düşmüştü.

Hamza Mahir'in Bahar'ı yukarıya çıkarmasının ardından elinde pusetlerle içeriye giren üç adamın yanına hücum etmişti tüm kadınlar bakışlarından sevgi pırıltıları akan bir şekilde.

Zeliha ve Hafize hanım yaşlarının vermiş olduğu tecrübeyle hemen birer bebeği kucaklarına almışlardı bile.

Leyla ise çekimser bakışlarla kucağına alıp almamayı tartarken Nejat taşıdığı puseti Layla'nın önüne doğru uzatmıştı adeta tereddütünü görürmüş gibi.

Kadınlar kucaklarındaki ufaklıklarla yanyana üçlü koltuğa oturmuşlar şaşkın bakışlarla ve dillerinden düşürmedikleri maşallah kelimeleriyle bebeklerin üçünü birden sevmeye çalışıyorlardı. Diğer yandan ise hep bir ağızdan ne kadar küçük olduklarının ve kime benzediklerinin kritiğini yapıyorlardı.

Ferit çoktan bahçeye çıkmıştı bile ama Nejat ve Yiğit Ali yorgunluklarını belli edercesine biraz ötedeki tekli koltuklara oturup kalmışlardı.

"Çok şükür bu iş de bitti kardeşim valla şu günleri göremeyeceğiz zannettim bir ara." bezgine konuşan Yiğit Ali'ydi.

"Böyle alengirli iş yapmak ne zormuş ulan bir alay adamın içine dalsam daha az yorulurdum anasını satayım." Nejat'ın ses tonunun da Yiğit Ali'den farkı yoktu.

"Lan üç tane yeğenimiz oldu ha" Kendilerini filmin sonuna o kadar kaptırmışlardı ki durup sevinmeye fırsatları dahi olmamıştı yeni yeni dank ediyorlardı.

Nejat'ın dudağının köşesi kıvrıldı Yiğit Ali'nin cümlesi üzerine. Şaka maka amca olmuşlardı.

"Hamza Mahir Gümüşpala'nın üç tane aslan gibi oğlu oldu lan yakışır abime."

Yiğit Ali'nin keyfi yerine geldiği belliydi söyledikleriyle.

"Yakışır tabi oğlum adamınki nasıl bir kudretse tek seferde hat-trick atmış."

Bir yandan da kadınların tarafına göz ucuyla bakıyordu fakat onlar dünyadan soyutlanmış gibilerdi. Gözleri bebeklerden başka bir şey görmüyordu.

"Gümüşpala bu paşam adam kendine güveniyor demekki."

İki adam da gülerken Nejat bir yandan da tersçe söyleniyordu.

"Ulan Yiğit Ali abuk sabuk konuşturuyorsun beni."

Yiğit Ali'yi daha da çok güldürmüştü Nejat'ın gülerken aksilenmesi.

Sesini ağabeyi gibi çıkarmaya gayret ederek okları bir anda Nejat'a döndürdü.

"Aslanım senin kondisyonunu da göreceğiz."

Aldığı karşılık karnına atılan kırlent ve pis pis bakışlar olmuştu ama bariz olan bir durum vardı o da iki adamın da neşeli olduğuydu.

Evdeki herkes uzun süren hasretliğin ardından böylesine üç mucizeyle ödüllendirilmiş olmaktan memnundu.

Bu durum en çok kadınların yüzünden okunuyordu elbette.

Hem sevinmişlerdi hem de çok duygulanmışlardı. Şüphesiz duygu yoğunluğunu en çok yaşayan kişi Zeliha hanımdı. Kızı olarak gördüğü Bahar'ının anne olmasına, kendisini torun sahibi yapmasına seviniyordu.

Henüz yukarı çıkıp halini hatrını soramamıştı kocası apar topar yukarı çıkarmıştı ama ilk fırsatta burnunda tüten canına sarılıp özlem giderecekti.

"Allahım sizi verene kurban olurum ben. Baharım üçünüzü birden nasıl taşıdı da büyüttü böyle? Kırk bin kere maşallah sizin güzelliğinize."

Zeliha hanımın söylediklerine tüm kadınlar katılır gibi baş salladılar.

"Sahi ya kutu bebek gibi kız insanın aklı ermiyor. Rabbim yaşatacak ya üçünü de böyle sağ salim dünyaya getirmiş işte anaları." Hafize hanımın da Zeliha hanımdan kalır yanı yoktu şaşkınlık konusunda.

"Özellikle son zamanlarında çok zorlandı. Ben endişe etmesin diye çok zaman normal dedim ama ne yalan söyleyeyim bu kız erken doğuracak da dedim içimden." Sevde hanım yeni tanıştığı kadınların sohbetine ortak olmuştu bile.

"Allah senden razı olsun Sevde hanım dediler ki Bahar'ın yanında annesi gibi bakan biri var ancak öyle serin tuttuk yüreğimizi yoksa öldük öldük dirildik."

Yaşlı kadın son bir yılda sürekli olarak yirmi beş yıl boyunca gözünün önünden ayırmadığı kızı ile sınıanıyordu adeta.

"Allah hepimizden razı olsun asıl siz pırlanta gibi bir evlat yetiştirmişsiniz. Ben Bahar'ı çok sevdim Trabzon'a döndüğümde anlaşılan çok özleyeceğim."

Sevde hanımın sözleri üzerine Zeliha hanım gururlanmıştı. Yüzünde tebessümle devam etti sohbetlerine.

Leyla ise kucağındaki minik adamı seyrediyordu gözünü kırpmadan. Kibrit çöpü gibi parmakları, minicik ağzıyla burnuyla öyle güzeldi ki insanı kendisine hayran bırakıyordu.

Başını kaldırdığı anda Nejat'ın kendisini izlediğini gördü. İstemsiz bir tebessümle karşıladi adamın bakışlarını. Acaba onların da böyle bir gelecekleri olur muydu?

Gelecek zamanın insana ne getireceği hiç belli olmuyordu tıpkı Bahar'ın on beş dakikadır gözünü kırpmadan baktığı evlilik cüzdanında kendi fotoğrafını görmeyi beklemediği gibi.

Sekiz aydır Hamza Mahir'in yanında başka bir kadını hayal ederek kahrolmuştu. Bu öyle böyle bir kahroluş değildi yalnız insanın yüreğinin cayır cayır yanmasıydı.

Çok gece düşünmüştü Hamza Mahir ölse mi daha çok canım yanar yoksa başka bir kadının yanına gitse mi diye.

Bahar için cevap hiç değişmiyordu hiçbir seçenek başka bir kadın kadar acı verici gelmiyordu.

Allah var çok zaman ağlarken adamın arkasından onca laf saydırmıştı ama hiçbir zaman dememişti ki sen de benim yaşadıklarımı yaşa.

Hamza Mahir'in kendi yaşadıklarını yaşaması; başka bir kadına deli gibi aşık olup aldatılması, sonrasında ise yaşamak istemeyecek kadar çok üzülməsi demektir. Ancak öyle anlardı kendi yaşadıklarını ama mümkün müydü ki Bahar'ın içinde üçüncü kişi geçen bir dilekte bulunması?

Asla değildi.

Hatta düşüncesi bile nefessiz bırakmaya yetiyordu.

Peki ya şimdi öğrendikleriyle ne olmuştu?

En başta omuzlarından devasa bir yük kalkmıştı. Boğazındaki o hiç çözülmeven düğüm bir anda kendini salıvermişti.

Bu öyle bir rahatlama hissiydi ki şuan ayağa kalksa iki ayağı üzerinde durabilir miydi emin değildi adeta aylardır kasılı kalan tüm kasları gevşeyivermişti.

Tüm bu içsel ve de fiziksel farkındalıktan sonrası ise büyük bir muammaydı.

Madem evlilerdi niçin kendisine söylenmemiştir?

Böyle bir durumdan nasıl haberi olmazdı?

Evlenecek kadar değer verdiyse neden peşinden gelecek kadar mühim görmemiştir bu adam kendisini?

Muhakkak bu soruların bir cevabı vardı fakat hiçbir olasılık sekiz ayda yaşadıklarının önüne geçemiyordu Bahar'ın nazarında.

Anlatılmaz yaşanır denilirdi ya hayatının hiçbir döneminde böylesine anlamlı olmamıştı bu söz.

Zar zor yataktan doğruldu bacaklarının arasındaki acı görmezden gelinecek gibi değildi.

Eline aldığı evlilik cüzdanıyla birlikte adım başı duraklaya duraklaya Hamza Mahir'i aramak için çıktı odadan. Eğer evden gitmemişse muhtemelen aşağıdaki kalabalığa inmemek için çalışma odasındaydı.

Kapının önüne geldiğinde çalma gereği duymadan içeriye girdi. Tahmin ettiği üzere masanın başına oturmuş sanki her şey yolundaymış gibi dosya okuyordu.

Kapının sertçe kapanmasıyla başını kaldırıp Bahara doğru baktı adam.

Genç kadın canının acıdığını belli etmemeye çalışarak masaya doğru yaklaştı ve elindekini hiç de kibar olmayan bir şekilde masanın üzerine fırlattı.

O öyle fırlatılmaz böyle fırlatılırdı.

"Boşanmak istiyorum."

Hamza Mahir'in tek kaşı otomatik olarak kalmış Bahar'ın tavrını izliyordu dikkatlice.

"Niye ayaktasın sen?"

Kızın söylediğini es geçerek karşısında acı çektiği belli bir şekilde dikilmesine odaklanmıştı adam.

"Duymadın galiba boşanmak istiyorum. Hemen."

Bahar da adamın sorusunu es geçerek benzer tavırla meydan okuyordu.

"Ciddiye alınacak bir şey söylersen duyarım. Yatağına dön."

Adamın sesinde korkunç bir mesafe vardı. Hatta bu mesafenin uzunluğundan karşısındakinin Hamza Mahir olup olmadığı neredeyse seçemeyecekti Bahar.

"Dönmüyorum! Sen bana sordun mu benimle evlenir misin diye? Ben bir nikah memuruna evet dediğimi de hatırlamıyorum. Aaa ben imza falan da atmadım hiçbir yere hay Allah!"

Genç kızın dalga geçer gibi konuşuyor olması muhakkak ki adamın damarına basmak içindi ama atladığı şey neredeyse kendisinin ağlamak üzere olduğuydu. Doğumdan hemen sonra bu denli yüksek hormonlarla bir mücadeleyi kaldırarak durumda değildi Bahar her ne kadar kendisi umursamasa da Hamza Mahir tarafından açıkça anlaşılıyordu.

Usluca yerinden kalkıp kızın yanına doğru yaklaştı. Masmavi gözlerinden kalbindeki yaralanmışlığı görüyordu adam.

"Birincisi şu saatten sonra ancak ben ölürsem bu evlilik biter. İkincisi sen zaten her halükarda benim karımdın bu belge bir şey değiştirmede. Üçüncüsü tüm bunları konuşacağız ama önce sen iyileşeceksin."

Cümlesini bitirir bitirmez Bahar'ı kucığına alıp odaya doğru yürümeye başladı. Tüm gün kucığında taşınmasından dolayı isyan etmekten yorulmuş olacak ki bu sefer ağzını dahi açmamıştı genç kız ta ki "İyileşmeyeceğim" diyene kadar.

Tek kelimelik bu cümlelerin fiziksel bir durumdan bahsetmediği çok açıktı.

Kızı yatağa bırakan adam alına bir öpücük bıraktıktan sonra "Söz veriyorum iyileşeceksin" demişti.

"Neden gelmedin aylarca?"

Hamza Mahir yatırdığı kızın yanbaşına oturmuş hasret duyduğu yüzünü izliyordu.

"Sen neden güvenmedin bana?"

Bu soru karşısında yalpalasada cevap gecikmemişti Bahar'dan.

"Hem suçluyum hem de her zaman ki gibi güçlüyüm diyorsun yani öyle mi!"

Adam iki eliyle yüzünü sıvazlayıp başını sağa sola doğru çevirdi. Sanki söylemek istediği çok şey var ama kendisini frenliyor gibiydi.

"Ulan daha gece baygın yatıyordun ne çabuk kendine geldin sen?"

Adam öfkeyle konuşurken kız yüzünü incelemekle meşguldü. Bir insanın çehresinin her bir santimetre karesi mi ezbere bilinirdi? Bu nasıl bir delilikti?

"Ee acı eşiğim yükseldiyse demekki."

Hamza Mahir hasbinallah çekerken Bahar pek de umursuyormuş görünmüyordu.

"Hem açık kalp ameliyatı olmadım ben çocuk doğurdum hasta muamelesi yapıp durma bana!"

Adamın bildiği bir şey vardı o da şuan her ne derse Bahar'ın tersini iddia edecek oluşuydu. İyisin dese, üç tane çocuk doğurdum sana canımdan oluyordum, derdi.

"Senin gözünün yan tarafına ne oldu?"

Bu sefer de hesap soran gözlerle bakıyordu Bahar. Kendi hararetinden fark edememişti belli ki ama orada dikiş izine benzer bir yara izi vardı.

"Yok bir şey, çok merak etseydin yanımda olur öğrenirdin."

Konuyu kestirip atmıştı adam.

"İyi sormadım varsay. Şu saatten sonra ilgilenmiyorum zaten boşayacağım seni."

Bir taraftan adamın gözündeki yarayı sorarken diğer taraftan boşanmaktan bahsediyordu Bahar. Öyle karmakarışıklı ki kendisi bile ne yaptığının farkındaymış gibi görünmüyordu.

"Benim ağzımdan laf kaç kere çıkar Bahar?"

Biraz önceki sakın halinin aksine korkunç bakıyordu adam.

"Bahar nasıl olsa söyler durur ama Mahir bey bir kere söyler ve o şey öyle olur değil mi? Ben bana bunca acıyı çektirmiş bir adamla evli kalmak istemiyorum hele ki nedenini dahi bilmediğim bir durumsa bu!"

Genç kız yüksek perdeden konuşurken Hamza Mahir başındaki zonklamayla gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Hiçbir şey yokken bir anda girip aklını alacak gibi acı veriyordu bu baş ağrıları adama.

"Ne oldu?" Bahar telaşla sordu. Biraz önceki halinden eser kalmamış panikle sırtını dayadığı yataktan doğrulmaya çalışıyordu.

"Mahir neyin var Allah aşkına korkutma beni bir şey de ne oluyor?" Kızı daha da telaşlandırmamak adına eliyle durdurdu.

"İyiyim bu kadar bağırmanı başım kaldırmıyor herhalde." Adamın konuyu dağıtmaya çalıştığını görüyordu Bahar. Durduk yere ne olmuştu ki şimdi bu adama?

Aklı çıkmıştı, ne kadar öfkeli olursa olsun bir yanı da sürekli kayırıyordu adamı, hiç kıyamıyordu.

Hamza Mahir biraz rahatladığını hissettiğinde kızın endişeli bakışları altında ayağa kalktı.

"Kalkma yataktan aslanlarımı ben getiririm yanına." deyip kapıya doğru uzaklaştı.

Bahar olan bitenden hiçbir şey anlamıyordu. Onca şey yaşandı mı diye neredeyse şüpheyeye düşecekti.

Hamza Mahir hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ama bir yandan da son derece mesafeliydi kendisine.

Öyle tezat bir durum içine düşmüştü ki ne yapacağını şaşırmıştı Bahar. Belli ki hiç konuşulmayan bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlamayı bırak tahmin dahi edemiyordu.

Gümüşpala aşağıya indiğinde salonun ortasında duran kocaman orta sehpanın üzerinde üç tane puset duruyordu içinde bebeklerle birlikte.

Yiğit Ali ve Nejat da tekli koltuklara oturmuşlar bebeklerin başını bekliyorlardı.

"Hayırdır herkes nerde?"

Ağabeylerinin geldiğini gören adamlar toparlanıp ayaklandılar.

"Hanımlar mutfakta abi şerbet mi ne yapacaklarmış."

Açıklamayı yapan Nejat'tı.

"Abi sen iyi misin?" Yiğit Ali sesinde bariz bir telaşla sormuştu çünkü ağabeyinin en zor zamanlarında yanında bizzat kendisi durduğu için her halinden anlar olmuştu ağrısı olduğunu.

"İyiym endişe edilecek bir durum yok."

İşin aslı artık bu keskin ağrılar pek uğramaz olmuştu ama dünden beri yaşadığı stres durumu yeniden tetiklemişti anlaşılan.

"Abi biliyorum yine tersleyeceksin ama dünden beri kendini çok yordun. Bir dakika uyumadın, hiç dinlenmedin, bacağın yeni iyileşti sen sürekli yengeyi kucağında taşıyorsun. Biraz dinlen gözünü seveyim."

Hamza Mahir oğullarını izlerken Yiğit Ali'nin söylediklerini dinliyordu.

"Merak etme koçum üç tane aslan gibi evladım olmuş sırtım yere gelmez benim artık."

Diğer iki adamın da bakışları anında bebekleri bulurken gözlerinden sevinçleri açıkça okunuyordu.

"Allah analı babalı büyütsün abi kendi çocuğumuz olsa biliyorsun ancak bu kadar seviniriz."

Nejat'ın kurduğu cümleyle birlikte iki adam da tebrik etmek için kucaklaştılar ağabeyleriyle. Aralarındaki tüm kırgınlıklar askıya alınmış gibi duruyordu.

O sırada Hafize hanım girdi salona. Hamza Mahir'i görür görmez yüzünde güller açarak geldi yanına.

"Rabbim üç tane kopyanı göndermiş sana beyim. Ömürleri uzun olsun, hayırlı evlat olsunlar. Babaları gibi sözüne güvenilir, güçlü, dimdik adamlar olsunlar inşallah."

Hafize hanımın güzel dilekleriyle tebessüm eden adam teşekkür edercesine yaşlı kadının omzunu sıvazladı. Bir müddet bakışan gözlerin gittiği tarihler hemen hemen aynıydı. Hamza Mahir'in en zor zamanlarının, çocukluğunun, bu evdeki tek şahidiydi Hafize hanım ve bunu ikisi de çok iyi biliyordu.

"Beyim Bahar'ın yanına gitmek icap eder ama bilirim sen odanıza girilsin istemezsin. Ben diyorum ki iyileşene kadar gündüzleri yanında olacağımız bir oda hazırlayım Bahar'a hem üç tane bebeğe benim diyen bakamaz yazık kıza çok yorulur."

Eskiden beri yatak odasına girilip çıkılmasından hoşlanmazdı adam. Bahar gelene kadar Hafize hanım günlük olarak iki dakikada düzenler çıkardı odayı zaten beyi çok düzenli ve disiplinli bir adamdı ortalıkta eşya görmeniz mümkün olmazdı. Bahar geldiğinden beri de o derleyip topluyordu odayı. Yalnızca temizlik için asgari süreyle giriliyordu odalarına.

"Sen bu işlerin usulünü benden iyi bilirsin Hafize hanım. Yalnız Bahar'ın yanında üzüleceği bir şey konuşulmasın önce iyileşsin diğer şeyler zamanla anlatılır."

Hamza Mahir'in ne demek istediğini çok iyi anlayan kadın biraz sonra diğerlerini de tembih etmek üzere mutfığa gitmişti.

"Nejat bizim bu kolonların arasından geçen asansörün bakımı tam mı?"

Yukarı kata doğru s çizerek çıkan iki merdivenin ortasındaki duvarın içinde bir asansör sistemi bulunuyordu.

"Sorunsuz çalışıyor abi. Çıkaralım mı bu paşaları yukarıya?"

Adamın başıyla onaylamasının ardından bebekleri kapıya kadar çıkarmışlardı. Gençlerin geri dönmesinin ardından adam üçünü de odanın içine doğru taşıdı. Kapının açılmasıyla gözünü açan Bahar ise mutlu gözlerle oğullarının kendisine doğru gelişini izliyordu.

Babaları üçünü de yatağın ortasına yatırmıştı.

"Annem hoşgeldiniz miniklerim."

Bahar doğrulup üzerlerine doğru eğilmişti bile dur demeye kalmadan. Her birinin boynunu koklayıp koklayıp öpüyordu genç kadın.

Hamza Mahir ise karşısındaki manzaranın keyfini çıkarıyordu.

"Hamileyken o kadar sövdüm arkandan yine de hepsi sana benziyor gerçekten bravo!"

Adam sırtıtarak yanlarına oturdu dokunmaya kıyamıyor gibi yalnızca elleriyle oynuyordu bebeklerin.

"İçten içe ne istemişsen artık."

Bahar ters ters bakarak söylendi.

"Daha çok küçükler hemen havalanma çok değişirler büyüyene kadar."

Yüzleri çok yakın duruyordu, fazla yakınlardı.

"Sanmam üçüne de imzamı atmış geçmişim."

Hamza Mahir'in sözü güldürmüştü Bahar'ı. Adamın şu kendini beğenmiş hallerini bile özlemişti.

"Dokuz ay karnımda ben taşıyım sen övün oh valla."

Konuşurken adamın sürekli dudaklarına bakıyor olması dikkatini dağıtıyordu.

"Ee bir maçta üç gol atmak kolay değil güzelim ama üzülme skor ikimize yazıldı takım çalışması sonuçta."

Demedi Bahar 'güzelim' falan demedi.

Hem egosu arşa geçen bir adama aynı andan üç bebek doğurdun ne olmasını bekliyordun ki?

"Edepsizliğinden hiçbir şey kaybetmemişsin bunca zamanda."

Her an birbirlerine daha da çok yaklaştıklarından habersiz bir şekilde atışırken bebeklerden birinin yaygarası toparlanmalarını sağladı.

"Annecim uyandın mı sen oğlum? Gel bakalım karnını doyuralım senin."

Tam arkasını döneceği zaman adam tarafından engellendi. Oğlunun her halini görmek istiyordu sanki Hamza Mahir.

Eli mahkum genç kadın adamın gözleri önünde emzirmeye başladı.

"Kendini iyi hissettiğin bir zaman internetten bir oda beğen aslanlarıma yaptırılacak odalarını."

Adamı başıyla onayladı Bahar.

"Şimdiden aslanlarım demeye başlamışsın bakıyorum. Ele avuca sığmayacak bu çocuklar biliyorum ben zaten."

O sırada öncekini kardeşinin yanına yatırıp sıradaki bebeği annesinin göğsüne veren adamla oğlu kısa bir süre de olsa göz göze gelmişlerdi.

Babalık Gümüşpala'yı fena halde çarpmıştı.

"Zeliha sultanı göremedim yanlarına inmek istiyorum. Çok özledim hepsini."

Hamza Mahir eli sürekli olarak oğullarının ellerini tutuyordu sanki çekemiyor gibiydi bir türlü.

"Aşağı kata oda hazırlıyorlar sana bitsin indireceğim."

Bahar içinde depremler yaratan soruyu büyük bir umursamazlıkla sordu.

"Aşağı odada mı kalacağım ben?"

Hamza Mahir'in çok fazla şahit olunmayan o yumuşamış çehresi sertçe döndü kıza.

"İlla damarına basacağım Mahir mi diyorsun?"

Yanlış anlamışsın Bahar ama hayırdır neden bu kadar rahatladın sen?

"İyi düşünmüşsün diyecektim sonuçta artık birlikte yatmamız çok da doğru olmaz."

Kızın her fırsatta kendisine saldırmasını kendince büyük bir sabırla karşılıyordu adam.

Başka zaman olsa taş taş üzerinde bırakmaz Bahar'ın kaçıp gitmesinin hesabını şimdiye kadar defalarca kere kesmiş olurdu ama durum başkaydı. Kızı yanında bebeklerle gördüğü andan itibaren dili bağlanmış gibiydi adamın.

Belkide Bahar'ın üzerine sinen bu anne kokusuydu Gümüşpala'yı durduran.

"Geceleri yerin bu oda ve benim koynum. İtiraz edecek olursan utanır falan demem herkesin içerisinde kucağıma alır çıkartırım odaya."

Yapardı. Biliyordu Bahar çünkü bu adamın utanma namına tek bir duygusu yoktu. Bu eve geldiği ilk gün anlaşılmıştı zaten.

Madem bu denli yanında istiyordu neden sekiz ay boyunca gelmemişti?

Artık kesin olduğu her şeyi bir bir sorguluyordu genç kız ve bu işin sonunda çok pişman olacağı bir gerçekle karşılaşmaktan ödü kopuyordu.

"Gelmek istedin mi?"

Neyi kast ettiğini ikisi de biliyordu.

"İsimlerini düşündün mü yoksa ben aslanım bir iki üç mü diyeyim?"

Bahar adamın söylediklerine istemsizce gülerken bir yandan da gözünden yaşlar kayıp düşmeye başladı. Yüzünü bir bir ıslatırken artık emin olduğu bir şey vardı. Hamza Mahir kendisini bile isteye bırakmamıştı.

"Düşündüm ama babaları da düşünsün öyle koyalım dedim."

Adam üçüncü oğlunu da uzatırken diğer ikisine sevgiyle baktı.

"Anneleri zaten oğullarıma en yakışan isimleri bulmuştur. Söyle bakalım ne olsun isimleri?"

Bahar gerçekten de uzunca bir süre düşünmüştü bu isimleri. Üçüz bebeğe isim bulmak hiç de kolay olmamıştı hele ki bebeklerin üçü de erkekse.

"Pekala kabul çok düşündüm evet ama çok da içime sindi. Sen de kabul edersen Mirza Emir, Mirzat Han, Mirkan Alp olsun istiyorum."

Kızın bulduğu isimler oldukça beğenen adam takılmadan duramadı.

"Hamza Mahir'le uyumlu olsun diyorsun yani?"

Tabiki de bunu itiraf edecek değildi.

"Üff ne alakası var Mahir."

Adamın kalkan o kaşı asla inanmadığını söylüyordu.

"Aslanlarıma yakışır isimler olmuş. Kimliklerini çıkartalım bugün."

Bahar başıyla tamam derken iki tarafta memnundu.

Üzerlerine bir dinginlik çökmüş gibiydi.

Oğulları mışıl mışıl uyurken genç kız da göğüslerini kapatmış esniyordu. Her ne kadar kuyruğu dik tutmaya çalışsa da vücudu son derece yorgundu. Kolay şeyler değildi atlattıkları.

Odaya ilk defa girdiğinde gözüne gereksiz derecede büyük gelen bu yatak bir anda beş kişiye birden ev sahipliğı yapmaya başlamıştı.

Henüz yeni iyileşmekte olan adam da mental olarak rahatlamanın verdiği huzurla yanlarına uzandı.

Kısa sürede taze anne baba aylardır ilk defa rahat bir şekilde uykuya dalmışlardı.

İnsanın ruhuna bu denli işleyen birinin nefes alışverişlerinin duyulabileceğı mesafesinde olmak bile yetiyordu çoğu zaman.

Hamza Mahir'in bu sabrını neye borçluyuz hayırdır inşallah? 🐾🐾🐾

Bebişlerimizin isimlerini nasıl buldunuz? 🐾🐾🐾

Bu haftaki bölümü erken atıyorum canlarım haftasonu yoğun olacağım için.

Haftaya yeni bölümle görüşmek üzere sevilirsiniz♥

Bölüm-39

Keyifli okumalar♥

Bahar'ın gözleri aşağıdan gelen seslerle bir anda açılıverdi.

Uyuduklarında ortalarında yatan oğulları yoktu ve Bahar eskiden kalma alışkanlığı ile istemsizce Hamza Mahir'in göğsüne sokulmuş şekilde buldu kendini.

Henüz ayılamamanın verdiği sersemlikle korkuyla doğruldu. Kızın aniden kalkmasıyla adamın da gözleri açılıvermişti.

"Oğullarım nerde Mahir bu sesler nereden geliyor?"

Çiçeği burnunda çoğu anne gibi Bahar da fazlasıyla telaşlı davranıyordu.

"Sakin ol. Aşağı odayı hazırlamışlar sen rahat uyu diye aşağı indirdik aslanlarımı."

Bahar'ın yüzüne anbean yayılan rahatlama açıkça görülüyordu. Neticede ne olmuş olabilirdi o da bilmiyordu ama bebekleri yanında görememek son derece panikletmişti kızı.

"Bu sesler ne peki? Sanki davul sesi geliyor bahçeden."

Şaşkın şaşkın soruyordu Bahar.

Adam yerinden kalkıp terasa doğru yönelip sürgü kapısını açıp dışarı çıktı. Bahar da açık pembe penye sabahlığını üzerine alıp Hamza Mahir'in peşi sıra ilerlerken bir taraftan da kuşağını bağlamaya çalışıyordu.

Yalnızca terasın yan tarafından görülebilen ön bahçedeki curcunaya ağzı açık bir halde bakakaldı genç kadın.

Çeşitli boyalarla ve süslü kumaşlarla süslenmiş dört tane koç getirmişler, davullu zurnalı sanki gelin alınmaya gelinmiş gibi ekip halinde şen şakrak bir hava vardı kapı önünde.

"İnanamıyorum bu ne?"

Nejat, Yiğit Ali ve diğer çocukların bir çoğu toplanmış kutlama yapıyor gibilerdi adeta.

Bahar'ın ise gözleri fal taşı gibi açılmış olan biteni izliyordu.

"Evlatlarımın gelişine kurban kestiriyorum."

Davul zurna işi Bahar'ın da elbetteki tahmin ettiği üzere Hamza Mahir'e ait değildi ve muhtemelen Yiğit Ali'nin lüzumsuzluğuydu ama Gümüşpala da bu lüzumsuzluktan şikayetçiymiş gibi görünmüyordu.

"Pes vallahi pes başka da bir şey diyemiyorum ben sana."

Kızın tavrına bıyık altından gülen adam bozuntuya vermeden olan biteni izliyordu. Bu kurbanlar hem doğan çocukları içindi hem de başlarına gelen onca kötü olaydan sonra huzura erebilmenin bir nevi şükriydü.

"İyi de bir çiftlik hayvanı buraya getirmeye gerek var mıydı gerçekten? Hem neden dört tane koç?"

Üçünü anlamıştı Bahar ama dördüncüye anlam verememişti.

"Üçü oğullarımın gelişine biri de senin."

Gözleri dolu dolu olmuştu genç kızın. Yumuşamak istemiyordu Hamza Mahir'e karşı fakat daha ilk günden sekiz aydır bir bir elleriyle ördüğü kale duvarlarının kapılarını zorluyordu adam.

'Nitekim kilitli de olsa o kapıları oraya sen koydun Bahar. Dümdüz duvar da örebilirdin.'

İnsanın iç sesini susturması kimi zaman gerçekten de çok zor olabiliyordu tıpkı şuan Bahar'ın yaşadığı gibi.

"Hadi gir içeriye artık." Hamza Mahir'in sesiyle adamın yüzüne bakakaldığının idrakına varabilmişti kız.

"Aşağıya ineyim ben acıkmışlardır."

Bahar'ın bu kadar çabuk ayaklanmasına oflayan adam sesini çıkarmadan kızın ardından içeri geçti.

İşin aslı Bahar hareket ettikçe camı oldukça çok yanıyordu. İki adım atmak dahi zor geliyordu ama içinde kendisini durdurmayan bir telaş vardı. Sanki bir şeyler habire dürtüyordu. Ne yapacağını bilememenin huzursuzluğu bu olsa gerekti.

Merdivenlerin başına geldiğinde tereddütle bakan Bahar henüz ne olduğunu anlayamadan yine kendini adamın kucağında bulmuştu.

"Ayaklarım yerinde duruyorlar farkında mısın acaba?"

Kime diyordu ki?

"Görüyorum bütün uzuvların çok sağlam."

Bu laf çenesine mi edilmişti?

Kötü kötü bakarak kafasını çevirdi genç kız.

Hamza Mahir'in kucağında aşağıya indiğinde Leyla ve Esra az önce bahçeden içeri girmişler salonda sohbet ediyorlardı.

"Nejat abi de az deli değilmiş Leyla yani ben onu böyle bilmezdim resmen davullu zurnalı ekip olmuşlar."

Leyla Esra'nın söyledikleriyle kakhaha attı.

"Sen onun ne deli olduğunu bilmezsin bakma öyle dışarıdan aklı selim durduğuna. Yalnız gözümünden kaçtı zannetme sen daha çok öteki zır deli olanla ilgilendin gibi geldi."

Leyla hedefi doksandan vurduğunu bilmenin güveniyle bir kaşı havada alayla bakıyordu.

"O zır deli olduğu için tahammül edemiyorum ben ona."

Esra'nın lafı kıvrırma çabalarını gülerek izliyordu Leyla. O sırada gelen seslerle iki kızın da gözleri merdivenlere doğru çevrildi.

Bahar'ı görür görmez hemen ayaklanıp yanına geldiler.

Esra adamın kucağındaki Bahar'ın yüzünü yetiştirdiği kadarıyla sulu sulu öpmüştü bile. Bahar her ne kadar aksilense de onun da gözlerinden okunuyordu özlem.

"Ya Esra sulu sulu öpme diyorum sana!"

Hamza Mahir de kucagındaki yanaklarını silmeye çabalayan kızı izliyordu.

"Ay az huysuzdu biraz daha huysuz olmuş bu enişte Allah kolaylık versin."

Esra Hamza Mahir'e enişte mi diyordu? Bu bir çeşit şaka falan mıydı?

"Enişte mi?" Bahar'ın şaşkınlığı yüzünden okunduğu gibi sesinden de bariz anlaşılıyordu.

"Ne var sana yenge demiyorlar mı? Ben de enişte diyorum doğal olarak."

Hamza Mahir de rahatsız oluyormuş gibi durmuyordu.

"Ay şimdi düşüp bayılacağım Leyla gel arkadaşım şu evdeki tek normal insan olarak sana bir sarılayım."

Leyla tebessümle Bahar'a sarılırken Esra da gülerек söylenmekle meşguldü.

"Kucakta geziyor ama düşüp bayılacakmış iyi ki anne oldu valla kök söktürecek hepimize."

Bahar ters ters bakarken genç kız bir öpücük gönderip mutfığa hanımları çağırmaya kaçmıştı bile.

"Mahir hadi içeriye götür beni oğullarımı özledim."

O sırada Gümüşpala Bahar'ın bu şekilde kendisini parmağında oynatmasına nasıl dünden razı izin verdiğini sorguluyordu kendi kendine.

Sonraki birkaç saat içinde Bahar, Zeliha hanım ve Hafize hanım ile hasret gidermiş ; kızların saçlarına zorla taktığı kırmızı kurdeleyi eli mahkum kabul etmiş ; bebeklerin isimlerinin kritiği yapılmış ve herkes tarafından oldukça beğenilmişti.

Babasının oğullarının isimlerini kulaklarına okuyuşunu film izler gibi seyretmişti genç kız.

Hamza Mahir odadan gittiğinden beri kadınlar baş başa kalmışlar sohbet ediyorlardı. Bir taraftan da kaynattıkları lohusa şerbetini yudumluyorlardı.

"Zeliha hanımcım ben bu asi kıza ilk geldiğinde demiştim boşuna atıp tutma dokuz aya bebeğini de kucığına alıverirsin diye ama görsen ne itirazlar ne itirazlar..."

Kızlar kıkırdaşırken Bahar küskünce baktı Hafize hanıma.

"Aşk olsun Hafize teyze sen de hep Mahir'in tarafını tutunuyorsun anlamıyorum sanki."

Kızın tatlı sitemine Hafize hanım da gülmüştü ister istemez.

"Eh be kızım o zaman da Mahir derken böyle gözlerin parlıyordu ben ne dedim şimdi?"

Zeliha hanım hasret dolu gözlerle Bahar'ı izliyordu. Anne olmasına belki en çok kendisi sevinmişti. Bundan böyle kendi kanından canından yavruları vardı yapayalnız değildi bu hayatta.

Hamza Mahir yaşantılarına girdiği günden beri her ne kadar gözü korkmuş, çekinmişse de aynı zamanda da tuhaf bir hisle güvenmişti adama ve bugün güveninin boşa çıkmadığını görmek yaşlı kadına mutluluk veriyordu. İçten içe huzurluydu.

"Oo demek biz oralarda seni merak ederken sen burda minik Hamza Mahirlerin yapımla ilgileniyordun ablacığım."

Esra'nın alaycı sesiyle yattığı yataktaki yastıklarından birini fırlatmak üzere sağına soluna bakındı Bahar.

"Hadi ordan edepsiz bizim aramızda öyle şeyler çok sonradan yaşandı bir kere!"

Bir yandan da göz ucuyla utanarak Zeliha hanıma bakıyordu, annesi yerine koyduğu kadının yanında neler konuşturuyordu yani şu Esra.

"O da senin soğuk nevaleliğinden öyle olmuştur tabi. Ben Konya'da eniştemden o ışığı aldım valla sana yiyecekmiş gibi bakıyordu."

Esra ne yapmış ne etmiş sonunda Bahar'ı utandırmayı başarmıştı. Utanan genç kadın da her zamanki gibi işi hırçınlığa vurmuştu tabi.

"Ay bak hala eniştem diyor! Alma kızım sen benim kocamdan ışıık mışık hayret bir şey ya!"

Bahar'ın kıskançlık damarına yaşlı kadınlar da olmak üzere herkes kahkaha atarken bir anda sus pus olmaları üzerine kızın gözleri kapıya doğru çevrilmişti. Gümüşpala kapıda dikilmiş doğrudan kendisini izliyordu.

Sinirle söyledikleri çok muhtemel şekilde adam tarafından duyulmuştu. Esra'nın da alacağı olsundu!

Bebeklerin ağlama sesi odayı doldururken Leyla, Esra ve Sevde hanım hemen ayaklanmışlar üçünü de Bahar'ın yanına getirmişlerdi bile. Acıkan minikler ağızlarıyla sağa sola doğru aranırken onların tatlı hallerini tüm kadınlar hayranlıkla izliyorlardı.

"Siz ne obur çıktınız böyle ama ya gelin bakalım miniklerim."

Birini kucağına alıp göğsünü açacağı sırada Hamza Mahir'in sesi duyuldu.

"Bahar'a müsade edin."

Kadınlar el mahkum odadan çıkarken Bahar kızgınca adama baktı.

"Yok artık bunu yaptığına inanamıyorum yani insanlar çok meraklılar sanki benim göğsümü görmeye!"

Adam usulca yatağa yaklaşp kızın yanına oturdu. Aceleci olmayan tavırlarla önce gözleri yatan iki oğluna kaydı sonrasında ise annesinin koynunda karnını doyuran üçüncüye.

"Yalnızca ben görebilirim."

Hıh işte yine başlamıştı kestirip atmalara!

"O kadınlardan üçü annem yerinde ikisi kardeşim saçmaladığının farkında mısın acaba?"

Bahar'ın çıkışı üzerine göğsündeki oğlu bir anlığına sıçramıştı. Miniğini korkuttuğunu anlayan kız kendisini sakinleştirmeye çabaladı.

Adamın elini diğer göğsünün üzerine koyup sahiplenircesine sıkması üzerine içinden geçip giden o titreşimler pek da yardımcı olmuyordu sakin kalmasına.

"Bunlar benim, benim mahremim. Benden başka kimse görmeyecek o kadar."

Hamza Mahir'in despotluğu karşısında küçük dilini yutmazsa iyiydi doğrusu Bahar.

"Ç-çek elini anladım tamam."

Gümüşpala'nın gözlerinde tehlikeli pırıltılar kol gezmeye başlamıştı bile.

"Bu kadar mı çabuk etkileniyorsun benden?" derken parmakları sütyensiz göğsünün ucunu uyarmakla meşguldü.

"S-saçmalama çek diyorum ya!"

Adamın dudağının köşesi kıvrılırken elini çekmiş, Bahar'ın göğsüne doğru eğilip oğlunu öpüp doğrulmuştu.

"Kırmızı yakışmış."

Hamza Mahir, Bahar'ın saçlarına takılan kırmızı kurdeleden bahsediyordu fakat genç kızın aklı bambaşka yerlere gitmişti bile.

Adam kendisine kırmızıyı çok yakıştırdı bu nedenle Bahar da birçok zaman özellikle çamaşırlarını kırmızı renk giymeyi tercih ederdi. O günlerden kalma aralarında geçen diyaloglar zihnine bir bir üşüşürken aklının buharlaşıp gitmeye başladığını hissediyordu.

Hamza Mahir kesinlikle bilerek yapıyordu.

Üstelik kasten yapmıyormuş gibi büyük bir ustalıkla beceriyordu bu işi.

Devamında henüz kendini toparlayamadan adam odadan çıkmıştı bile arkasında elleriyle yüzünü yelleyen bir Bahar bırakarak.

"Annecim ne yapacağım ben sizin bu babanızla? Hiçbir şey anlatmıyor yine kendi bildiği gibi davranıyor."

Oflayarak oğullarıyla ilgilenmeye devam etti genç kız zaten şuan gözü onlardan başkasını görmüyordu. Anne olmak tanıştığı en güzel histi. Cennet kokularını içine çektiği anda ne gam kalıyordu ne keder. Kötüye dair ne varsa uçup gidiyordu.

Ailenin yeniden bir araya toplanmasının şerefine krallara layık bir akşam yemeği masası kurulmuştu. Çeşit çeşit mezeler, zeytinyağlılar, et yemekleri derken yok yoktu adeta.

Bahar da oğlanları uyutup Zeliha hanım ve Esra'nın yardımıyla masadaki yerini almıştı. Dönüp dolaşıp masadaki sekiz ay önceki yerine oturmuştu.

Yaşanılanların gerçekliğini hala kendi içinde sorgulamaktan kendini alamıyordu.

Herkes sükunet içinde yemeğini yerken Yiğit Ali'nin sorusu masanın gündemini belirlemeye yetmişti bile.

"Ee biz bu aslanların sünnet düğünlerini ne zaman yapıyoruz?"

Masadaki herkes istemsizce gülmüştü sorunun tatlılığına. Yiğit Ali'yi Konya'daki tanışmalarından beridir çok seven Zeliha hanımın hoşuna gitmişti en çok da.

"Bugünkü davul zurna az geldi heralde."

Esra ağzının içinden söylenmesi Yiğit Ali'nin dikkatinden elbetteki kaçmamıştı.

"Oğlum sen pek bir heves ettin tez zamanda Allah sana da nasip etsin bir evlat."

Zeliha hanımın duasıyla Leyla'nın gözleri eğlenceli pırıltılarla Esra'ya döndü. Kimsenin dikkatini çekmeden yapıyordu fakat Esra mesajı açıkça almıştı.

"Sultanım yok ki etrafımızda şöyle helal süt emmiş bir kız, biz de baba olalım."

Hamza Mahir ve Nejat sessiz kalarak Yiğit Ali'nin şovunu izliyorlardı.

Söylediklerinin elbetteki ciddi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorlardı adamı.

"Eh be oğlum sen evlenmek istiyorum dedin de mesele kız bulmaya mı kaldı?"

Yiğit Ali'nin oyununu iki adam dışında maalesef ki görebilen yoktu.

"Bak söz verdin sultanım en kısa zamanda bana evleneceğim bir kız bulacaksın gidip isteyeceğiz."

Durup durup daha fazla kendini tutamayan Esra en sonunda bezgince konuştu.

"Zeliha teyze helal süt emmiş kız acaba bunu ne yapsın?"

Artık soran gözlerle Esra'ya bakan sayısı Baharla birlikte artı bir olmuştu. Leyla ile gözgöze gelen Bahar tek kaşı havada Esra'yı sorar gibi bakıyordu.

"Murdar diyorsun yani vahşi kedicik?"

Esra'nın içtiği su boğazında kalırken yanında oturan Zeliha hanım telaşla kızın sırtına vurmuştu.

Genç kız bir taraftan öksürürken diğer taraftan karşısında pis pis sırıtan Yiğit Ali'ye ölümcül bakışlar atmakla meşguldü.

Bir takım atışmalar ve gülüşmeler eşliğinde yemekler yenilirken Sevde hanımın telefonu çalmıştı. Kadın mücadele isteyip cevaplamak üzere yanlarından ayrıldı. Geri döndüğünde Bahar soran gözlerle Sevde hanıma bakıyordu. Kızın merakını gören kadın kısaca açıklamada bulundu.

"Mehmet aramış duymamışım merak etmiş haliyle. Senin de durumunu bilince telaş yapmış iyi olduğumuzu söyledim çok selamı var, tebrik ediyor."

Bahar gülümseyerek cevapladı kadını.

"Sağolsun sen de çok selam söyleseydin Sevde teyze."

Yanındaki adamın gözünü kırpmadan buz gibi bakışlarla kendisini izlediğini fark etmesiyle gülümsemesi yüzünde donup kalmıştı genç kadının.

O kadar keskin ve sorgularcasına bakıyordu ki bir an için elini ayağını nereye koyacağını bilememişti Bahar.

Anlaşılan herkesin içinde bir şey söylemek istemiyordu ama bu konunun burada kapanmadığının sinyalini de vermişti. Hayır da bunda böyle sinirlenecek ne vardı? Mehmet, ağabey dediği bir adamdı.

Yemeklerin yenilmesinin ardından herkes salona geçmişti. Leyla ve Esra çay servisi yapıyorlardı.

Hamza Mahir, Nejat ve Yiğit Ali kendi aralarında iş güç mevzusuna dalmışlar herkesten uzak sessiz sakin bir şekilde konuşuyorlardı.

Gecenin sonuna doğru Nejat ve Yiğit Ali'nin yeğenlerini görmek istemesi üzerine üç paşayı salona getirmişler amcalarının kucağına vermişlerdi. Biri de Nejat'ın hemen yanında oturan Leyla'nın kucağında duruyordu.

"Amcaları olarak bu aslanları daha fazla karıştırmamak için birer hediye aldık. İsimlerine yakışır birer delikanlı olacaklarından hiç kuşkumuz yok."

Nejat ceketinin cebinden çıkardığı kutuyu annelerine uzattı.

Bahar duygu dolu gözlerle hediyeye uzanıp aldı. Kutuyu açtığında üç tane minik altın künye duruyordu. Her birinin üzerinde isimleri yazıyordu.

"Teşekkür ederiz oğullarım sizin gibi amcaları olduğu için şimdiden çok şanslılar."

Bu iki adama karşı gerçekten de ağabey sıcaklığı hissediyordu Bahar.

Gittiği gün şahit olduğu konuşma için bir an bile Yiğit Ali'ye kızmamıştı genç kız. Ağabeyine karşı kendisini savunuyor daha fazla kandırılmasına karşı geliyordu. Daha

fazla düşünmek istemedi o günleri silkelenip kendine geldiğinde elindeki künyeleri Hamza Mahir'e uzatıp konuşmaya gerek duymadan takmasını talep etti.

Adam minicik künyeleri oğullarının bileklerine takarken tek tek avuç içlerinden öpmeyi de ihmal etmemişti.

Gece Hamza Mahir'in daha ilk dakikadan verdiği ultimatom sebebiyle yukarıdaki odasına çıkmıştı Bahar.

Her ne kadar Leyla, Nejat, Yiğit Ali ve Hafize hanım evlerine gitmiş olsa da Zeliha hanım, Esra ve Sevede hanım kendileriyle birlikte kalmıştı ve herkesin içinde adamları daha fazla ters düşmek istememişti.

Bebekleri uyutup ardından ihtiyaçlarını giderdikten sonra yatacağı sırada odanın kapısı açıldı. Hamza Mahir içeriye girip doğrudan altına bir eşofman altı giyip yanına geldi. Yaz sıcağından dolayı yarı çıplak duruyordu.

Aklına geçen yaz geldi Bahar'ın. O zaman da böyle yalnızca bir eşofman altıyla yatar kendisini utandırırdu.

"Sana soruyorum Bahar kim o lavuk sana selam gönderiyor?"

Daldığı düşüncelerden Hamza Mahir'in pek de şaşırtıcı olmayan maço tavrı sayesinde ancak sıyrılabilmişti.

"Sevede teyzenin oğlu Mehmet abi. Lavuk dediğin adam dünya iyisi biri düzgün konuş hakkında."

Bu aralar Bahar'a fazla hormon yüklemesinden bir cesaret gelmişti yoksa kendisi bile şaşıırıyordu bu vurdumduymaz hallerine.

"Demek düzgün konuşayım." Üzerine doğru eğilirken Bahar da mecbur yatağa uzanmış hemen dibindeki adamın öfkeli gözlerine bakıyordu.

"Başka ne yapayım mesela siktiğimin fırsatçısına?"

Konuşmasına fırsat verse yanlışı anladığını söyleyecekti ama böyle tepesinde dikildiği sürece Bahar da açıklama yapmak yerine damarına basmayı tercih ediyordu.

"Ee fırsat vermeyecektiniz o zaman kimseye Mahir bey."

Adamın gözlerinden kor alevler mi fişkırıyordu yoksa Bahar'a mı öyle geliyordu?

"Ulan fırsatını da fırsatçısını da ayrı ayrı s..."

Genç kız artık küfretmesine mani olmak amacıyla adamın ağzını eliyle kapatıp aniden susturdu.

"Mehmet abi, bak abi diyorum dikkatini çekerim evli barklı adam. Haziran ayında Sevede teyzeyi ziyarete geldiğinde altı yedi aylık hamileydim. Bugün de ulaşamayınca merak etmiş hepsi bu. Aklındaki saçma sapan şeyleri sil."

Hamza Mahir'in biraz da olsa sinirinin yatıştığını gözlerinden okuyordu Bahar fakat şuan ki yakınlıkları fazla tehlikeliydi.

"Üstümden kalkar mısın?"

Her ne kadar ağırlığını vermiyor olsa da zaten esas mesele bakışlarındaki yoğunluk ve ağırlıktı.

"Sana çok kızgınım ama aynı zamanda deli gibi öpmek istiyorum. Beni böyle arafta ancak sen bırakabilirdin." deyip kızın üzerinden doğruldu adam.

Ardında derin derin soluk alıp veren bir Bahar bırakarak terasa çıktı. Gecenin karanlığında yaktığı sigarasıyla oldukça düşünceli görünüyordu.

Dibine sokulduğunda kızın nasıl etkilendiğinin, aralarındaki ateşin kaldığı yerden ilk zamanki harıyla yanabileceğinin farkındaydı Gümüşpala fakat tüm bunlar yeterli gelmemişti.

Gelmemişti ki tüm bunlar yaşanmıştı.

Evet Bahar kendisine aşıktı bunu biliyordu. Her ne kadar asilik yapsa da hırçın davransa da hissediyordu adam fakat Bahar kendisine güvenmiyordu.

Güvenilmemek Hamza Mahir gibi sözünün arkasında dimdik durabilen bir adam için onur kırıcı bir durumdu.

Daha az önce Bahar'ı öpmemesinin en büyük nedeni de buydu.

Öpmeyişine en çok şaşırان kişiye elbetteki Bahar'ın ta kendisiydi.

Daha bu eve geldiği ilk günden beri kızı öpmeyi bir kere bile reddetmeyen adamın şuan yaptığı şey itiraf edemese de Bahar'a fazla kırıcı gelmişti.

Gönlüne küsen kız yorgun bedeniyle uzandığı yatakta uyuyakalmıştı. Yaklaşık kırk beş dakika kadar sonra yanına gelen adam ise Bahar'ın uyuyan halini başında dikilerek bir müddet izlemiş devamında o da yanına uzanmıştı.

Hamza Mahir'in yanına gelmesiyle uykunun derinliklerinde olmasına rağmen göğsüne doğru sokulmuş uyumaya devam etmişti Bahar. Adam ise rahatça uyuması için kızı iyice kendine doğru çekmişti.

"Yanımda yatman az karıştırıyor kafamı iyice gir dibime anasını satayım."

Hiçbir şeyden haberi olmayan Bahar ise sakinleşmiş bir halde uyuyordu koynunda.

Herkes'e merhaba arkadaşlar yepyeni bir bölümle karşınızdayım. Bölümü beğendiyseniz beğen butonuna basmayı, bol bol yorum yapmayı ve kanalıma abone olmayı unutmayın 😊

Bölüm-40

Keyifli okumalar ♥

İki haftadır oldukça hareketli günler yaşıyordu Gümüşpala ailesinde.

Oğulları minik dünyalarında yaşamaya adapte olmaya çalışırken Bahar da anne olmaya çabalıyordu müthiş bir istekle.

İlk zamanlar gündüzleri aşağı kattaki odada Zeliha hanım ve Hafize hanımın yardımlarıyla vakit geçirmiş geceleyin olunca da üç bebekle adeta çaresizliğin dibini sıyırıp sabahlara kadar bir gram uyku uyuyamadığı günler olmuştu.

Tüm bu ikili durum Hamza Mahir'in dayatması değilmiş gibi bir de adam için hava öyle hoştu ki nasıl olsa üç bebeğin habire karnını doyurup altını değiştiren bir Bahar vardı. On günün sonunda genç kadın bu duruma isyan etmişti ve apar topar yukarıya bebekler için güzel bir oda hazırlatılmıştı.

Bebek odası geniş bir yatak odasına açılıyordu, Hafize hanım ve Zeliha hanım gönüllü olarak kendilerine orayı dayayıp döşemişler bebeklerin bakımı için bir yaşam alanı haline getirmişlerdi bile.

Bütün gün oğlanlarla ilgilenmekten bitap düşen Bahar ise kadınların zorlamaları sayesinde gecedен sütünü sağıyor birçok defa uyanmalarına artık kalkmak durumunda kalmıyordu. İşin aslı yüreği hop oturup hop kalktığı için hala çok kereler uyanıyor kadınların talimatları üzerine tıpış tıpış yatağına dönüyordu.

İçindeki bu annelik hissiyatı öyle güçlüydü ki elinden gelse tekrar içine koyup hiç çıkartmayacaktı yavrularını.

Bu süre içerisinde Gümüşpala ise mesafeli tavrını koruyordu kıza karşı. Bahar birçok defa olan biteni öğrenmeyi denemiş hiçbir netice alamamış ve en nihayetinde tüm konsantrasyonunu oğullarına yöneltmeye karar vermişti. Şuan dünya üzerinde daha önemli bir durum yoktu kız için. Yine de adamın sabah erkenden çıkıp gitmesine, ancak akşam yemeği vaktinde gelip sonrasında oğullarıyla vakit geçirip kendisini görmezden gelişine içerliyordu. Çoğu zaman çalışma odasına kapanıyor gece yarısına kadar orada vakit geçiriyordu. Geceleyin bebekler için uyandığında ancak yanına geldiğini anlayabilmişti birçok kereler.

Bahar aslında düşünmeyi kendine yasaklamış gibi davranıyordu. Yaşadığı en büyük hayal kırıklığının doğru olmadığını öğrenmek öyle büyük bir rahatlama yaşatmıştı ki öncesinde çektiği acılar kadar bir daha canı nasıl olsa yanamazdı. Bu teselliye güvenip şimdilik sorgulamayı bırakmıştı hoş zaten Hamza Mahir ile başbaşa kalıp böyle

konulardan konuşacak bir ortamları da oluşmuyordu. Adam özellikle izin vermiyor gibiydi.

Diğer taraftan evin içi bir hayli kalabalık olduğu için günlerin nasıl akıp gittiğini de açıkçası pek takip edemiyordu Bahar. Hem evin hanımı hem de anne olmanın telaşıyla soluksuz geçiyordu zaman.

Bugün de her zaman olduğu gibi yine Hamza Mahir oğullarını öpüp koklamış erkenden çıkmıştı. Önceden olsa Bahar'ı mutlaka kaldırır kendisini kapıya kadar geçirmesini isterdi.

Tabii boynuna sokulup kokusunu sanki tüm gün yetmesi için depoluyormuş gibi içine çekerek uzun uzun öper öyle giderdi, oraya hiç değinmiyordu bile genç kadın.

Şu anki durumları ise eğer Bahar kendisi giderken uyanıksa bir şey isteyip istemediğini sorması ve bir durum olursa aramasını tembih etmesinden öteye geçmiyordu.

Adamın yüzüne karşı soğuk davransada bu halleri karşısında içi yanıyordu Bahar'ın.

Evet Hamza Mahir eskiden de despot, hükmetme isteğiyle dolu, aksi bir adamdı fakat bu hali normal gelmiyordu genç kıza. Her ne olursa olsun bir yasak koyar, ters bir laf eder iyi yada kötü bir şekilde iletişime geçerdi kendisiyle ama şuan yalnızca üzerine düşen görevleri bir robot edasıyla gerçekleştiriyor devamında bir tepki vermiyordu.

Onun bu halleri karşısında isyan etmemek öyle zordu ki Bahar da bir gün özellikle bebeklerin kaldığı odadaki yatağa uzanmış gitmemişti kendi yatağına. Durum değişmemiş adam gelmiş kendisini kucakladığı gibi götürmüş ve itiraz dahi etmesine izin vermeden yatağa koyup kendisi de yatıp uyumuştı.

Hepsi bu kadardı, böyle hissiz ve aynı zamanda insanı boğacak kadar hisli.

Bugün diğer günlerin aksine biraz daha hareketli bir gün yaşanıyordu evin içerisinde.

Esra'nın üniversite sınav sonuçları neticesinde maalesef ki İstanbul'da bir hukuk fakültesine puanı tutmuyordu. Ablasının durumları yüzünden oldukça dağılmış, çalışmaları o dönem bir hayli aksamıştı. Aslında oldukça iyi giden sınav süreci bir anda olanlarla alt üst edilmişti maalesef ki. Son tercih gününe üç gün kalmıştı ve Esra da üç gündür iki gözü iki çeşme ağlayıp durmuştu.

Evdeki herkes üzülmüştü bu duruma çünkü Esra oldukça akıllı bir kızdı ve hakettiğini düşünüyordlardı. Artık onun da yüzü gülse ne iyi olurdu.

Önceki akşam olduğu gibi kızın yine kızarık gözlerle yemek yediğini gören Hamza Mahir doğrudan sormuştu.

"Hayırdır Esra bir sıkıntın mı var?"

Hamza Mahir'den bir hayli çekinen kız kendisini farketmesine şaşırılmıştı çünkü ortamdan oldukça ilgisiz görünüyordu adam.

"Üniversite sınav sonuçlarına biraz üzüldüm Hamza abi."

Bahar kesin bir dille enişte demesini yasak ettiği için Esra da diğer iki adam gibi ağabey diyordu Gümüşpala'ya.

Adamın söylediklerini dikkatle dinlediğini gören kız devam etti açıklama yapmaya.

"Hukuk okumak istiyorum ben İstanbul'da ablamın yanında."

Sanki emrivaki yapar gibi hissedince devam etti açıklamaya.

"Tabii sana da soracaktık biz ama önce benim kazanmam gerekiyordu İstanbul'u. Bu sıralamaya da ancak periferde bir hukuk fakültesi belki kıyısından köşesinden gelir ama zaten ablamın yanında olmadan da okumamın bir yolu yok benim."

Kızın üzgün halini izleyen adam bir müddet durduktan sonra telefonunu çıkarıp birilerini arayıp kulağına dayadı telefonu.

"Koçum yarın Esra'ya İstanbul'daki özel hukuk fakültelerini gezdir hangisine gönlü olursa devamıyla ilgilenirsin."

Bahar yanındaki adamın tavırlarını film izler gibi seyrediyordu. Şu iki dakikalık durum bile Hamza Mahir'i özetlemeye yetiyordu doğrusu.

Birincisi iyi tarafının da kötü tarafının da ucu bucağı yoktu.

İkincisi hiçbir koşulda gücünü kullanmayı esirgemiyordu.

Üçüncüsü ise asla hesap vermeden, hiçbir açıklama yapmadan kendince doğru neyse yapıp geçiyordu.

İşte Bahar'ı rahatsız eden de bu durumdu. Biliyordu elbette ki biraz önceki telefon konuşmasında asla art niyet içeren bir durum yoktu fakat insanlar bu şekilde sürekli Hamza Mahir'e bağımlı oluyorlardı. Kimse kendisinden yardım talep etmemiştii hele ki özel üniversiteye yazdırmasını asla istememiştii. Bu durumda adamın en azından 'Ne yapmayı düşünüyorsunuz?' yada 'Yapabileceğim bir şey var mı?' diye sorması gerekmez miydi? Peki ya o ne yapmıştı? Esra'ya dahi danışmadan ki okula gidecek olan oydu direkt olarak onun adına karar vermiş konuyu kapatmıştı.

Yaptığı kötü bir şey değildi evet ama fazla bireyseldi.

Hamza Mahir gerçekten zor bir adamdı.

"Yarın Yiğit Ali'yle gezin, araştırın hangi üniversiteyi beğenirsen tercihini yaparsın ona göre."

Esra'ya dönüp talimatlarını sıralamıştı bile.

"Ben çok teşekkür ederim ama böyle bir şeyi kabul edemem ki sonuçta çok para, ödeyemeyeceğim de belli size yük olmak istemiyorum."

Bahar tam da bundan bahsediyordu işte. Esra'nın gürül gürül çıkan sesi bir anda içine kaçmıştı adeta. Hamza Mahir herkesin sesini bir şekilde kısmayı başarıyordu.

"Merak etme Esra yeniden çalışmaya başladığımda kimseye borçlu kalmayız ben öderim taksitlerini."

Hamza Mahir elindeki çatalı masaya usulca bırakmış arkasına yaslanmıştı. Gözleri Bahar'ı bulduğunda fazla oyalanmadan Esra'ya çevrildi.

"Ben ödeyeceğim sen de buradan çocuklarla gidip geleceksin."

Yalnızca Esra'ya cevap vererek alenen bu konudaki muhatabım sen değilsin diyordu.

"Aa Esra yerinde olsam bir cümle daha kurmaz elini eteğini öperdim ne de olsa öyle alışıktır şimdi Mahir bey!"

Bahar'ın adama sataşmasını izliyordu Esra. Konu kendisiyle ilgiliydi fakat bir cümle etmeye korkuyordu şuan ters teper diye.

Karı kocanın birbirlerine ters ters baktığını gören Zeliha hanım Esra'ya seslendi.
"Kızım hadi yardım et de tatlıları getirelim."

Esra başıyla onaylayıp kaçarcasına gitti mutfığa Zeliha hanımın ardından.

"Ne yapıyorsun sen?"

Genç kadın kızgınca sordu.

"Ne yapıyorum?"

Adam ise sabır çekiyor gibiydi.

"Ben de onu diyorum işte ne yapıyorsun? Neden yapıyorsun ya kimse kimseye durduk yere böyle kocaman bir iyilikte bulunmaz tamam mı? Böyle böyle etrafındaki herkesi avcunun içine alıp kendine bağımlı, sözünden çıkamaz hale getiriyorsun bunu yapmaya hakkın yok!"

Gümüşpala karşısındaki köpüren kadını izliyordu. Yüzünden bir şey okunmasa da gözlerinden kızın tavırlarına mana vermeye çalıştığı az buçuk anlaşıyordu.

"Bunun yem olduğunu, herkesi kendime köle yaptığımı düşünüyorsun yani?"

Adam daha çok kızın söyledikleri üzerinden tespit yapıyor gibiydi.

"Sorun da o ya zaten kasten yaptığımı düşünmüyorum. Kasten yapsan belki de daha az sinirlenirim. Bir şekilde sanki doğan gereği insanlar sana kul köle oluyeriyor! Sinirlerimi bozuyorsun duydun mu beni?"

Hamza Mahir küplere binen kızın yüzünü uzun uzun süzdükten sonra sordu.

"Sen başka bir şeye bozuk gibisin hayırdır?"

Bahar hırçınca anında itiraz etti.

"Ne başka bir şeye bozuk olacağım ya hayret bir şey!"

Adam masada duran peçeteye ağzını sildikten sonra acele olmayan tavırlarla ayağa kalkıp gideceği sırada Bahar tarafından durduruldu.

"Nereye gidiyorsun?"

Genç kız da ayağa kalkmış karşısında dikiliyordu.

"Çıkıyorum işim var."

Aman yarabbim bu nasıl açıklayıcı bir cevaptı böyle!

"Gidemezsin bir yere!"

Bu arada kendisine doğru iyice yaklaşmıştı Hamza Mahir.

"Sebep?"

Adamın hemen dibindeki mevcut varlığına da küfediyordu artık Bahar.

"Sebep mi? Evde üç tane ilgi bekleyen bebek var bilmem farkında mısın?"

Bir taraftan da asla nereye gittiğini merak ediyorum yada gitmeni istemiyorum demiyordu çünkü burnunu yukarı dikmişti bir kere.

"Üç tane mi?"

Hamza Mahir'in bir kaşı havada alayla sormuştu bu soruyu. Resmen 'emin misin seninle birlikte dört etmesin bak o' der gibi bir hali vardı.

Adamın imasının altında yatanı anlıyordu Bahar. Tabiki neden böyle davrandığını da. Yaklaşık on gün önce yaptıkları bir tartışma esnasında Hamza Mahir kendisinden

koşulsuz bir güven beklediğini söylemişti tam da mevzu yine sekiz ay neden gelmediğinden açıldığı sıralarda.

Açık açık söylediği cümle hala kulağında yankılanıyordu kızın.

"Bana koşulsuz güvenmeyi öğreneceksin Bahar. Nedenini bilmeden bekleyişini bile bir kenara koyup bildiği vardır diyecek kadar güveneceksin ancak öyle her şeyin üstesinden gelebiliriz biz seninle."

Günlerdir de bizzat sözünün ardında duruyor kendisiyle doğru düzgün iletişime geçmiyordu bile.

"Bilmem Ferit'e falan sorayım bir istersen başka ilgi bekleyen var mıymış tam sayısı belli olsun. Yada sen her akşam nerelere gidiyorsan oralara soruver bir zahmet!"

Son cümleyi söylediğini iyi oldu Bahar gerçekten.

"Olur sorarım."

Karşılıklı birbirlerinin damarlarına bastıkları sırada bebek telsizinden ağlama sesleri duyuldu.

"Git oğullarını sustur her şeyi ben mi yapacağım karışmıyorum!"

Bahar omzunu sallayıp gidip koltuğun birine oturdu bacak bacak üzerine atıp havalı bir şekilde yüzünü öbür tarafa çevirmişti bile.

"Ulan saçmalama nasıl susturayım ben? Acıkmışlardır kesin ağlayışlarını duymuyor musun?"

Genç kadın tabiki duyuyordu hatta içi gidiyordu koşarak merdivenleri çıkmamak için. Resmen bu adam yüzünden vicdanı sızlıyordu.

"Bilemem artık nasıl susturursan sustur. Onları da cezalandırıp kalplerini kırarsan belki yola gelirler."

Küskünce omzunu sallamış oturuyordu Bahar.

"Ya sabır"

Kızı kucağına aldığı gibi yukarıya doğru yöneldi adam. Bahar da bir taraftan "Çok ihtiyacın var belli." diyerek laf sokmaya devam ediyordu.

"Ben sana demiyor muyum izin vermediğim sürece vücuduma dokunamazsın diye? Hayır yani beni kucağına alabilirsin dedim mi?"

Adam ters ters bakarken ağzının içinden söylendi.

"Sen bu kırk güne güveniyorsun da sayılı gün çabuk geçer. Kaldı otuz."

Hamza Mahir'in sözü üzerine vücudundan bir titreme geçmemiş değildi doğrusu. Bahar henüz cevap veremediği bebek mavisi ve beyaz tonlarının hakim olduğu odaya girmişlerdi bile.

On gündür sesleri daha bir gür çıkmaya başlayan minik yaygaracılar kucağa alınmayı bekliyorlardı.

Bahar adamın kucağından atılabileceğine inip yanlarına koşturmuştu.

"Annem geldik miniklerim buradayım."

Kızın sesini duyar duymaz ağlamalarına ara veren bebeklere Hamza Mahir tebessümle bakıyordu. Kendisine gelince kaplan kesilen Bahar öyle içten 'annem' diyordu ki oğulları anlaşılan şimdiden tav olmuşlardı bile bu sese.

Hemen bebek emzirmek için kullandığı koltuğa oturan kız bir taraftan göğsünü açıyor diğer taraftan da oğlunu seviyordu.

"Annecim yavaş boğulacaksın oğlum bu kadar mı acıktın sen?" Dünyadan bir haber minik elleriyle annesinin göğsüne tutunmuş emmekle meşguldü Mirza Emir.

"Anneniz bana da kırk nazla verirdi aslanım ne yapalım alışacaksınız."

Yanına oturan adamın karnına doğru dirsek atmaya çabaladı Bahar.

"Oğullarımın yanında edepsiz edepsiz konuşma."

Adamın her defasında aralarında geçen özel anlara atıfta bulunmasıyla Bahar'a sıcak basıyordu. Sanki unutabilirmiş gibi bir de özenle tekrar tekrar hatırlatılıyordu bizzat Hamza Mahir tarafından.

"Uyudu galiba yatırayım mı?"

Yanıdaki adamın sorusu üzerine o tutkulu zamanlardan bir anda gerçek dünyaya dönüş yapmıştı.

"Yok o seviyor öyle yarı uyuyup yarı emmeyi."

Hamza Mahir'in açıkça yüzünden okunuyordu sevgisi oğluna bakarken.

"Keyfe bak anasını satayım."

Bahar gülmemek için direnirken iki kere düşünse asla söylemeyeceği bir cümle kurdu.

"Ee kime çekmişse artık bire bir..."

Utanmanın verdiği kaçma isteğiyle havalı olduğunu umduğu bir kalkışla oğlunu yatağına bırakmıştı ardında kararmış gözlerle kendisi izlediğini bildiği bir Hamza Mahir bırakarak. İçten içe adama bu şekilde acı çektirmekten büyük haz almıştı doğrusu.

Kocasının yoğun bakışları altında bebeklerin karnını doyurmuş üç tane olmaları sebebiyle adeta yorgun düşmüştü kız.

"Altınızı da babanız değiştirsin bebişlerim anneniz yoruldu."

Kızın söylediklerine ters ters bakan adam ayağa kalkarak oğullarının yattığı beşiklerin yanındaki kıza doğru yaklaştı. Beşiklerle adam arasında sıkışıp kalan Bahar kıpırtısız duruyor mümkün olduğunca nefes dahi alıp vermeden bekliyordu.

"Anneniz iyice azıyı ele aldı aslanlarım ama neyse ki babanız onu nasıl uslandıracağını iyi biliyor."

Bahar'ın saçları bir omzunun üzerine toplanmış boynu adamın dudaklarının istilasına uğramıştı bile.

"M-mahir dur napıyorsun biri gelecek şimdi odaya."

Sanki tek dertleri birinin görececek olmasıymış gibi konuşuyordu Bahar. İşin aslı adam günlerdir kendisinden zerrece etkilenmiyormuş gibi davranıyordu ve bu durum genç kadını zaten değişen vücut ölçüleriyle birlikte hali hazırda peydah olan kendini beğenmeme durumu da eklenince fazlasıyla alıngan yapmıştı. Şimdi böyle adamı hala etkileyebiliyor olmak büyük bir tatmin yaşatmıştı ama esas mesele Hamza Mahir şuan kendisine yalnızca dediklerini yaptırabilmek amacıyla bunu yapıyordu. Hep böyle

yapardı bir şeyi kabul ettirmek için ikna kabiliyetini üzerinde kullanmaktan hiç çekinmezdi.

"Meydan okumaya devam edecek misin bana?"

Adamın buğulu ve kısık sesi öyle etkileyici çıkıyordu ki şiirde okusa tehdit de etse aynı etkiyi bırakırdı. Ne dediğinin pek önemi olmadığı gibi zaten Bahar da uzun süre aklında tutabilecek gibi değildi.

Fazla özlemişti. Çok fazla...

"E-evet" Kendisinin bile ne dediğini zor anladığı bir şekilde söylemişti.

"Duyamadım?" Hamza Mahir işi bir tık ileri taşımıştı Bahar'ın cevabı üzerine. Elleri biraz önce oğullarının süt emdiği yerlerde tehlikeli bir şekilde dolaşıyordu.

"E-evet diyorum evet nesini anlamadın!"

Genç kız ise son irade kırıntılarıyla adama başkaldırıyordu.

"Meydan okumaya devam edecek misin diyorum?"

Elleri daha da aşağıya doğru giderken Bahar hızlıca adamın elleri üzerine kendininkileri koyup engel olmaya çabaladı.

"M-mahir yapma lütfen saygı duy biraz!"

Kızın hazdan incelmış sesiyle kendisine lütfen demesi üzerine durup kendine doğru çevirdi bedenini. Adamın yüzüne bakmayan Bahar ise yerleri incelemekle meşguldü.

Odanın yerlerini komple mi halı döşetselerdi acaba çocuklar yürümeye başladıklarında parkede kayıp düşerler miydi?

"Yüzüme bak Bahar."

Olmadı biraz büyüdülerinde değiştirirlerdi canım daha vakit vardı nasıl olsa.

"Bahar diyorum."

Hamza Mahir kızın çenesinden tutup başını kaldırdığında gözlerini buluşturdu.

"Neden evlendin benimle?"

Aniden soruvermişti Bahar.

Hamza Mahir derin bir nefes alıp verdi kızın sorusu üzerine. Bir şey söyleyecek olduysa da Bahar'ın sorusuyla ambiyans tamamen dağılmıştı.

"Çok yoruyorsun beni çok hadi çıkalım artık uyudular ses oluyor."

Kızın elinden tutup odadan çıkardı adam. Odaya geldiklerinde Hamza Mahir dışarı çıkmaktan vazgeçmiş olacak ki eşofmanlarını giymek üzere dolaba doğru yöneldi. Öncesinde duş almak üzere banyoya girmişti. Adamın giyinme odasından çıktığını farketmeyen Bahar ise pencereden dalgın dalgın dalgın dışarıya bakıyordu. En iyisi hazır oğlanlar uyurken biraz dinlenmekti. Dişlerini fırçalamak üzere banyoya girdiğinde Hamza Mahir ile burun buruna geldiler. Duş yapmak için soyunmuş çıplak bir Hamza Mahir ile.

Ne yapacağını bilemez bir halde eli kapı kulpunda donup kalmıştı kız. Adama karşı yeterince büyük bir özlem beslemiyormuş gibi bir de böyle adeta heykel gibi karşısında dikilmiş duruyordu. Gözleri istemsizce aynı anda tüm vücuduna kayıvermişti. Kızın gözlerinin üzerinde heyecanla gezinmesi adamın kendisini zapt etmesini de gittikçe zora sokuyordu.

"Çok beğendiysen senin olsun."

Hamza Mahir aralarındaki yoğunluğu dağıtmak için alayla konuşup kızı daha da utandırmıştı.

"Ş-şey ben çok çok pardon ben dişlerimi şey yapacaktım yani fırçalayacaktım."

Aferin Bahar havalı da bir tüy dikersen oldu bu iş.

"Anlıyorum fırçala tabi ben yokmuşum gibi davranabilirsin."

Gözlerini adamdan alamazken Bahar lanet olası hormonlarına ve de adamın ağır dalga içerikli sesine küfrediyordu.

Derken gözü biraz önce fark etmediği bir detaya takıldı. Adamın sağ kasığından bacağına doğru oldukça uzun bir kesik izi vardı. Belli belirsizdi ama vardı netice olarak. Daha önce onun orada olmadığına ise yemin edebilirdi Bahar.

Utanmakmış, çekinmekmiş hepsini an itibarıyla bir kenara atmış büyük bir ciddiyetle kapının ağzından adamın yanına doğru yaklaşmıştı. Kızın anbean değişen tavrından anlamıştı Hamza Mahir de vücudunun alt tarafındaki özenle kaçırdığı izleri gördüğünü.

"Ne oldu sana Mahir?"

Bahar'ın sesi çok büyük bir ciddiyetle çıkıyordu.

"Dışarı çık."

Adamın kendisine kovar gibi git demesini falan önemseyecek halde değildi kız.

"Ne oldu dedim Mahir bu bacağındaki izler ne böyle? Anlat artık gözümle gördüğüm şeyleri mi inkar edeceksin?"

Adam direkt olarak alt eşofmanını üzerine geçirmişti kızın göz temasını kesmek istercesine.

"Ben inkar etmem."

Bahar histerik bir kahkaha attı.

"Doğru sen direkt söylemezsin olur biter değil mi? Nereye kadar peki? Anlat artık ne olduğunu dayanamıyorum görmüyor musun?"

Anlattığında dayanabileceğini bilse zaten söyleyip gidecekti. Adama da tak etmişti bu ikircikli durumlar.

"Gel benimle" deyip kızın elinden tuttuğu gibi yatak odasına götürüp kendisiyle birlikte yatağa oturttu.

"Öncelikle sakın olmanı istiyorum bak yanıdayım ve sapasağlam karşımda oturuyorum."

Belli ki arkasından gelen cümle pek hayra alamet değildi. Şimdiden eli ayağı buz kesmişti kızın.

"Sekiz ay önce trafik kazası geçirdim."

Sekiz ay önce dediği Bahar'ın da pekala anladığı üzere gidişinin üzerineydi.

"B-benim peşimden gelirken mi?"

Sesi kuş gibi titrerken başına sağa sola doğru sallıyor kabullenmek istemiyordu genç kadın.

"Evet. Gelmek istedim ama gelemedim."

Adamın 'gelmek istedim ama gelemedim cümlesi uğultu şeklinde kulaklarında dolarken birden boşluğa doğru çekildiğini hissetti Bahar. Duyduğu son ses Hamza Mahir'in "Bahar" değişiydi.

Son iki gündür duvarımdaki ve de son attığım bölümün altındaki bazı yazılara baktım ve dedim ki sen iyiyken her hafta dakik bir şekilde bölüm atarken herkes iyi ama bir sorun çıkmayagörsün senden kötüsü yok. Meğerse ne çok patronum varmış. Tüm bunların yanı sıra öncelikli olarak halimi hatrımı soran tüm okurlarıma selam olsun, sağolun canlarım iyiyim şükür kavuşturana 🙏

Bölüm-41

Keyifli Okumalar♥

"Bahar"

"Bahar hadi aç artık gözlerini"

Hamza Mahir'in derinden gelen sesini hayal meyal duyuyor ancak cevap verecek dermanı kendisinde bulamıyordu genç kadın.

"Güzelim ses ver bak doktor çağıracağım."

Adamın saçlarını okşayan eliyle biraz biraz kendine gelmeye başlayan kız, avucunun içindeki parmakları bilincinin yerinde olduğunu anlatmak istercesine hafifçe sıktı.

Bahar'ın uyandığından emin olan Hamza Mahir rahatlarak usul usul toparlanmasını izliyordu.

"Su getireceğim sana kalkma ayağa sakın"

Adam ayaklanacağı sırada genç kızın kendisini çekiştirmesi üzerine durdu.

"Gitme iyiyim, su falan istemiyorum. Devam et öğrenmek istiyorum onca geceler neden ağlayarak uyuduğumu."

Yatakta enine bir şekilde yatmakta olan Bahar'ın yanına uzanan adam burnundan sesli bir nefes alıp dirseğinin üzerine doğrularak bir süre hiç konuşmadan öylece yukarıdan yüzünü seyretti kızın.

İkisi de ellerini uzatsa birbirlerine dokunacak kadar yakınlardı fakat araya giren onca ayın ve yaşanan acıların vermiş olduğu mesafeler engel oluyordu bu dokunuşa.

Bir müddet sonra Hamza Mahir'in bariton sesi ortamın sessizliğini bozdu.

"O gece geri dönüp seni bulamadığımda gözüm döndü. Önce sana bir şey oldu zannettim. Neyse geç teferruatı..."

Bahar 'hiçbir detayı geçmeden anlat neler hissettiğini, sen de benim gibi yıkıldın mı?' diyecek oldu ama adam tarafından engellendi.

Normalde de Hamza Mahir canı ne kadarını isterse o kadarını anlatırdı fakat bu durum daha farklı gelmişti genç kıza. Sanki 'herkes sussun artık ben anlatmak istiyorum' der gibiydi.

"O pezevek Özgür seni toplantı yaptığımız odaya göndermiş."

Bahar adamın küfretmesi üzerine kaşlarını çattıysa da sesini çıkarmadı.

"Öyle gözüm döndü ki o şerefsizi benzetip çıktığını hatırlıyorum. Kapıda güvenlikteki çocuklar taksi çağırıp gittiğini söylediler. Taksinin plakasını soruşturdu bizimkiler hemen ben yoldayken aradılar gara bırakmış seni. Ardından on beş bilemedin yirmi dakika sonra gelmişimdir. Adamlara çantanın çalındığını yalnızca son

otobüs paranla ailenin yanına dönmen gerektiğini söyleyip yalvar yakar kimliksiz bilet almışsın. İsmi de farklı söylemişsin anasını satayım zaten öfkeliyim bir de seni aramakla vakit kaybettim kan beynimde, o öfkeyle düştüm Trabzon yoluna. Neyse işte karşı şeritten uzun yol şoförü adam uyumuş son sürat üstüme doğru geliyor."

Bahar kocaman olmuş gözlerle devamını az çok tahmin ettiği hikayeyi dinliyordu. Vücudu öyle kasılmıştı ki adamın eline tırnaklarını geçirdiğinden habersizdi o anda.

"Ben de çok hızlıydım, dikkatsizim, geç farkettim. Kurtarmaya çalıştım ama süratli olunca hemen burun buruna geldik tabi. Tek şansım arabanın sol tarafını kurtarabilmek oldu ama o hızla şarampole uçmuş araba."

Tüm bu anlatılanlar Bahar'ın aklının alamayacağı kadar hayal ürünü gibi geliyordu. Sanki Hamza Mahir şuanda kendisine bambaşka kişilerden bahsediyodu yada masal dinliyordu genç kız. Adamın böyle feci bir kaza yapmış olmasını, ölümlerden dönmesini kabul etmek istemiyordu adeta beyni reddediyordu. Farkında olmadan başını sağa sola sallıyordu.

"Üç ay komada kaldım. Üç gün bile seni orada bırakmazdım ya neyse."

Hamza Mahir'in son cümlesi üzerine kızın gözyaşları yanaklarına bir bir sıralanmaya başlamıştı. Öyle kararlı ve kesin bir cümleydi ki aylarca neden gelmediği üzerine sorduğu yüzlerce soruya tek seferde cevap olmuştu.

Bu nasıl acı bir imtihandı böyle?

Adamın göğsüne sokulmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Ağlama"

Kızın saçlarını okşayan Hamza Mahir dişlerini sıkıyordu onun böyle içten ağlayışları karşısında.

"Ben başıma geleceği bildiğim için anlatmadım. Böyle ağlamaya devam edersen anlatmayacağım devamını."

Bahar susmak istiyordu fakat kendine söz geçiremiyordu.

"D-duramıyorum ki"

Bir müddet öyle kaldılar. Kimse konuşmadı ortamda yalnızca Bahar'ın ağlayışları devamında ise iç çekişleri duyuluyordu.

Az biraz sakinleştiği sırada başını adamın göğsünden kaldırıp yüzüne baktı. Yüzyüze geldikleride kızın kıpkırmızı olmuş suratına memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu adam.

"Ulan hem kızıyorum hem kıyamıyorum anasını satayım."

Bahar'ın aklı ise Trabzon'a gittiği ilk aylara kaymıştı. Ne çok kızmıştı ne çok isyan etmişti adamın arkasından. Demediğini bırakmamıştı kendi içinde dünyanın en kötü insanı ilan etmişti Hamza Mahir'i.

Onun yaşam mücadelesi verdiğini bilse hiç yapar mıydı?

Nasıl yapsındı canıydı.

Ne hissedeceğini, şaşırmış ne düşüneceğini bilemez olmuştu Bahar. Canından çok sevdiği adamın duaya ihtiyacı olduğu günlerde ne çok beddua etmişti arkasından. Tüm söyledikleri aklına üşüşürken ciğeri yandı kavruldu kızın.

"Devam et lütfen."

Cılız çıkan sesiyle kendini izleyen adama seslendi.

İki parmağıyla göz pınarlarını sıkkan adam anlatmaya devam etti biraz sonra.

"Uyandığımda uzun süre yataktan kalkamazsın dediler kırılmadık kemiğimiz kalmamış. Sonra ayağımdaki sinir doktorların istediği şekilde iyileşmeyince sekel kalabilir dediler acil Amerika'ya gitmem gerekti. Döndüğüm gün de Trabzon'a gelmek için yola çıktım."

Bunca olay yaşanmıştı ve Bahar'ın ruhu bile duymamıştı. Kimse önemseyip kendisine söyleme gereğinde bulunmamış mıydı yani?

"Peki ya beni hiç mi merak etmedin?"

Bir yandan ağlıyor diğer yandan aklına ilk gelenleri söylüyordu.

"Sana çok kızgındım Bah..."

Adamın sözünü kesip devamını kendisi getirdi. Onun ağzından duymaktansa kendisi söylemeyi tercih ederdi çünkü.

"Haklısın hepsi benim suçum. Başına gelen her şeyin suçlusu benim. Kim bilir ne ağrılar ne acılar çektin. Keşke peşimden gelmes..."

Dudakları Hamza Mahir'in elleri tarafından susturuldu.

"Sakin bir daha o lafı duymayacağım."

Adamın ellerini dudaklarından çekerek itiraz etti Bahar.

"Ben aylarca geceleri bu yatakta yatıp uyuduğumu bildiğim için ardından onca şey söyledim. Sabah kalkıp her zamanki yerine oturuyorsun hiçbir şey olmamış gibi kahveni içiyorsun, yine herkese emirler yağıdırıyorsun diye hırsladım sana, etrafındaki insanlarla birlikte lüks yaşantına devam edip beni umursamadın diyeydi onca ağlayışım, arkandan sövüşüm ama sen bir hastane odasında kendinde bile olmadan hayata tutunmaya çalışıyormuşsun. Bilsem ahhh bilsem yapar mıydım? Nasıl atlatabilirim ki ben bu vicdan yükünü, kalp ağrısını? Yaşadığın her şeyde parmağım var işte."

Kızın konuşup içindekileri dökmesini bekledi Hamza Mahir ve gözyaşları içinde sustuğunda hükmedici sesiyle konuşmaya başladı.

"Sana kızgınlığım ama bunun kazayla ilgisi yok. Bunu aklına sok yoksa ben bir şekilde öğretirim bunu sana. Benim ömrümden üç ayı bu şekilde geçirmem gerekiyormuş geçirdim bitti. Sen o gün gitmemiş olsan da benim ömrümden bu üç ay gidecekti. İnsanların kaderlerini sen yazamazsın Bahar hanım. Ha o gün yine kaza yapsaydım hasar ufak olsaydı daha da öfkelenir yanına gelince onun faturasını da sana keserdim o ayrı."

Bazen suçlanmamak insana kendisini daha da suçlu ve sorumlu hissettirirdi Bahar da şuan tam olarak onu yaşıyordu.

Hamza Mahir normal zamanda gördüğü en anlayışlı adam falan değildi ama bu konuda kendisine tek kelime laf etmemişti ve bu durum daha fazla kalp ağrısı olarak geri dönüyordu.

Uyandıktan sonra direkt Amerika'ya gitmesi de muhtemelen zaten canının burnunda oluşundandı.

"Amerika'ya mecburiyetten apar topar gittiğini anlıyorum ama ben orada hamileyken hiç mi bir haber vermek geçmedi aklından Mahir? Öldüm ben orada öldüm."

Bahar yine hıçkırmaya başlamış ve Hamza Mahir'e de gelmeye başlamışlardı. Kızın ağlaması bünyesinde safi öfke yaratıyordu. Onu öyle görmek dağa taş sıkma isteğini beraberinde getiriyordu.

"Sen o gün duyduklarından sonra gelip bana her zaman çok iyi becerip beni delirttiğin hesap sorma işini yapsaydın, ardını dönüp gitmeseydin, benden bu kadar çabuk vazgeçmeseydin seni mutlaka görür öyle giderdim. Hamile olduğunu bilseydim de zaten gitmezdim."

Kendisini istemese bile çocuklarını almak için mutlaka geleceğini tahmin ediyordu Bahar da elbette. O dönem hamile olduğundan haberdar olduğunu fakat doğum yapması için beklediğini düşünmüştü. Ne kadar acımasızca bir düşünceydi adam orada canının telaşına düşmüşken. Yine kendini suçlarken buldu Bahar.

"Ben bilerek gelmediğini düşünmüştüm."

Sesi oldukça üzgün çıkıyordu kızın.

"Ulan nasıl bilerek gelmediğimi düşünürsün, ben nasıl bir adamım senin gözünde? Ulan hadi etrafa karşı öyleyim peki ya sana? Her gece saçlarını okşayarak koynumda uyuttum ben seni. Hiç mi güvenmedin sen bana?"

Hamza Mahir doğrulup oturur pozisyona geldi yatakta. Öfkesini frenlemeye çalıştığı boynunda atan damardan belli oluyordu.

"Ben sana herkesten çok güvendim."

Bahar da adamın yanına doğrulmuş bacaklarını kendisine doğru çekmiş çenesi dizlerine yaslı bir şekilde usulca ama kesin bir şekilde söylemişti güvendiğini.

"Gördük güvenini."

Hamza Mahir'in sesi bariz alay kokuyordu.

"Sen hiç benim açımdan düşündün mü yaşananları peki? Ben bu eve zorla getirildim. Sana öyle güvendim ki bana kötü bir şey yapmaz dedim neyime güvendim de söyledim ben bunu?"

İlk günden sahiplendim bu evi be!

Yirmi dört saat geçmedi sana aşık oldum, ağzından çıkan her söze bakar oldum dahası gerçekten karın oldum.

Belirli bir sosyokültürel seviyenin üzerinde, kendini bilen bir kadın olmama rağmen zorla kıydığın dini nikaha tamam deyip ötesini sorgulamadım.

Resmî olarak evli olmadığımız halde bana her şey o kadar yetti öyle güzel geldi ki sana kocam demekte hiçbir rahatsızlık hissetmedim.

Esra'nın, Zeliha teyzenin neden resmî nikahınız yok deyişlerinde bile ben hep seni savundum. Böyle bir adamın kızına resmî nikah yapmak istemediyse anlayışla karşılarım dedim.

Benim için önemli olan tek şey sendin.

O gece orada duyduklarımınla ben beynimden vurulmuşa döndüm. Bir saniyede sanki tüm taşlar yerine oturdu. Günlerce beynimi kemiren sorular sanki bir anda cevap buldu.

Sonra bir de arkamdan gelmeyince..."

Cümleleri boğazında dizilen kızı çekip göğsüne yasladı Gümüşpala.

"Ben aylardır yaşamıyorum Mahir." demesiyle yeniden bir hıçkırık kopmuştu boğazından.

"İlk kez birlikte dışarı çıktığımız gece dönüş yolunda yine böyle hıçkıra hıçkıra ağlamıştın ve benim yine tüm İstanbul'u ateşe veresim gelmişti. Evlilik cüzdanımızın tarihi de onun ertesi günü zaten."

Bahar da hemen hatırlamıştı o geceyi. Hamza Mahir sevgili olduklarını ilan etmişti gazetecilere. Tüm yol boyunca "ben orospu değilim." diye ağlamıştı.

Yüzünü gömdüğü göğsünden kaldırıp adamın yüzüne baktı Bahar.

"Ama o gün planının bir parçası değil miydi?"

Kızın şaşkın suratına bakan Gümüşpala alayla kendi kendine söylendi.

"Plan bıraktın da sanki sikip attın her şeyi."

Bu iyi bir şeydi herhalde?

"Geldiğimiz hale bak anasını satayım." diye devam etti adam.

"Üç tane bebeğimiz var." Bahar bir taraftan da burnunu çekmekle meşguldü.

"Senin üç, benim dört."

Adamı neredeyse kaybetmiş olma düşüncesi o kadar yakıcıydı ki kendisine laf sokmasını dahi görmezden gelebilirdi şuanda.

"Biz şimdi oldukça uzun zamandır evli miyiz yani?" Sorudan çok hayret cümlesiydi.

"Sana ilk sahip olduğumda da resmî nikahlı kocandım için rahat edecekse ama benim için önemi yok. Ben bu eve girdiğin ilk günden beri senin kocanım."

Bu nasıl bir tezatlıktı ki bir yanı istemsizce muradına ererken diğer yanı acıyla dolmuştu.

"Senin komada olduğunu herkes biliyordu değil mi?"

Adam başını sallayarak onayladı kızı.

"Kimse gelip bana bir şey söylemedi. O kadar mı önemsiz gördüler beni senin hayatında?"

O konuda Hamza Mahir de tam yatışmış değildi işin aslı. Neticede kendisinden de Bahar'ın hamile olduğu gizlenmişti.

"Hamile olduğunu öğrenince söyleyememişler doktorun ilk üç ay çok riskli demiş. Bebekler üçüz olunca daha da kritik olmuş. Sonra da ben Amerika'ya gittim, zaten doktorun o kadar uzun seyahate izin vermemiş. Uygun görseymiş arkamdan seni de getireceklermiş. Sekiz ay boyunca etrafında dolanıp durmuşlar işte ancak güvenliğini sağlayabilmişler."

Anlatılanları duydukça ağzı açık kalıyordu Bahar'ın. Daha ne kadar şaşırabilirdi acaba?

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan beklediler. Üzerlerinde her şeyin açığa kavuşmasının verdiği bir rahatlama vardı adeta. Uzunca süren sessizliğin ardından Bahar'ın sorusu adamın suratını buz gibi bir ifadeye bürümüştü.

"Evlendiğimizi neden bana söylemedin?"

Aslında en başından sormak istediği soru buydu. Günlerdir cevabı için kıvranıyordu ama aynı zamanda bu cevap tedirgin de ediyordu genç kadını.

"Bazen bir şeyi dile getirmek yapmaktan daha zordur."

Hamza Mahir yine kendi dilinde mükemmel bir şekilde kestirip atmıştı.

"Nasıl yani o ne demek şimdi?"

Adam yataktan toparlanıp ayaklandı.

"Yoruldu ağlaya ağlaya hadi yat uyu artık."

Bahar biliyordu ki ne yaparsa yapsın bu sorusu cevapsız kalacaktı.

Açıkçası bir saattir konuşuyor olmalarını bile yadırgamıştı doğrusu. Hamza Mahir'in hiç bu kadar konuştuğuna şahit olmamıştı daha önce. Normalde hep kendisi konuşur adam onu dinlerdi. Arada cevap verir fikrini söylerdi olabildiğince kelime tasarrufuyla.

Elbetteki onu da öğrenecekti ama zamanı vardı demekki.

"Peki ne olacak bundan sonra?"

Gümüşpala 'bu nasıl soru?' dercesine baktı kızın suratına.

"Ne ne olacak Bahar? Bundan sonra gözünle görmüş dahi olsan gelip bana soracaksın. Ya öğreneceksin ya öğreneceksin bilmem anlatabildim mi?"

Bahar bazen gerçekten anlamıyordu. Başından onca olay geçmişti ama o konuda kendisini suçlayıcı tek kelime dahi etmezken bu güven konusunda kendisine delice bir öfke duyuyordu bu adam.

"Ben canımın istediğini söyler istemediğini söylemem alış diyorsun yani?"

Biraz önce ağlayan Bahar'ın yerinde yeller esmeye başlamıştı aniden.

"Bundan sonra kaçacak yerin yok diyorum Bahar Gümüşpala o bir kere olur."

Gümüşpala soyadı adının yanına o kadar yakışmıştı ki tehdit edilirken içi kıpır kıpır olan ilk kişi kendisiydi muhtemelen.

"İyi aynı şekilde sen de ayağını denk al o zaman."

Bu cümlelerin ağzından nasıl çıktığına dair Bahar'ın da pek bir fikri yoktu doğrusu.

"Hasbinallaah"

Hamza Mahir kadının duygu değişimleri karşısında artık sabır çekiyordu. Bir saniye ağlarken diğer saniye hırçınlık yapıyordu.

"Oğlanlar uyanmadan biraz uyumak istiyorum."

Herbiri farklı zamanlarda uyanıp sürekli birbirlerini uyandırdıkları için Bahar'ın gece uykuları gerçekten de rezil haldeydi. Durumu yakinen bilen Hamza Mahir kızı onaylayıp yataktan uzaklaşmaya başladığı anda Bahar panikle sordu.

"Sen yatmayacak mısın?"

Sanki gözünün önünden ayrıldığı an başına bir şey gelecek gibi hissediyordu.

Duyduğu şeyleri kolay kolay atlatabilecek gibi hissetmiyordu Bahar. Dahası adam her ne kadar kendisini tembih etse de suçluluk hissediyordu.

Ne kadar kızsarsa kızsın bütün kapıları Hamza Mahir'e duyduğu büyük aşka çıkıyordu ve onun öyle büyük acılar çekmesi Bahar'ı da çok büyük üzüntülere sokuyordu. Üstelik o tüm bunlarla uğraşırken yanında dahi olamamıştı.

Ya kurtulamasaydı?

Bu gerçekleşmemiş ihtimal boğazında sıra sıra düğümler oluşturmaya yetiyordu.

"Bekle" diyen adam giyinme odasına gidip kısa süre sonra gelmişti. Yatağa kızın tarafına oturduğunda Bahar da oturur pozisyona gelmişti. Neyden sonra adamın elinde tuttuğu küpesinin tekini farkettti.

O gün taksiciye verirken aslında içinin cız ettiğı küpesi.

"B-bunu nasıl buldun?"

Gerçekten de çok hayret etmişti genç kadın. Sonuçta üzerinden sekiz ay geçmişti ve adını sanını bilmediğı bir taksiciydi verdiği.

"Bu senin tenine değdi, sana ait. Bir daha sakın etrafa kendinden parçalar saçma Bahar."

Bahar şu saate kadar yutmadığı küçük dilini şimdi yutacaktı doğrusu.

"B-ben verirken çok üzölmüşüm."

Hamza Mahir'in avcundaki küpeyi kırılacak bir şeymiş gibi dikkatle alan kızın dudaklarında mutlu ama kırık bir tebessüm belirdi.

"Teşekkür ederim."

Kızın paniklemiş haliyle zaten yanında durmaya karar veren adam cevap vermeden yerine geçip yattı.

Hamza Mahir'in sapa sağlam bir şekilde yanında yattığını bilmek, somut olarak görmek ancak içini rahatlatıyordu Bahar'ın.

Sessizliğı kızın kızgın çıkan sesi bozdu.

"Sana bir şey olsaydı, Allah korusun seni bir kere daha göremeden gitmiş olacaktın. Ne senin kardeşin olacak adamları ne Esra'yı ne Leyla'yı ne de Zeliha sultanı hiçbirini görmek dahi istemiyorum şuan."

Sırt üstü uzanmış bir koluyla gözlerini kapatan adamın burnundan hoşnutsuz bir ses çıktı.

"Beni bir daha görmek istemediğın için Trabzon'a gitmedin mi sen?"

Adamın sorusu karşısında ne diyeceğini bilemeyen Bahar sessiz kalmayı tercih etmişti ki adamdan kızın sessiz kalmasına karşı cevap gecikmedi.

"Arkandan geleceğimi bile bile gittin oraya da, ulan gece gece konuşturuyorsun beni yat uyu hadi."

Sahiden öyle miydi?

Peşinden geleceğinden emin olduğu için miydi bu denli büyük hayal kırıklığı yaşamış olması?

"Mahir?"

Uyumak üzere olan adam belli belirsiz mırıldandı.

"Hmm"

Bahar çekimser bir şekilde sordu.

"Uyurken elini tutabilir miyim?"

Kanlı canlı yanında yattığını ve ellerinin sıcak olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı uykuya dalabilmek için.

Biraz sonra adamın güçlü kolları tarafından çekilip göğsüne yatırıldığında tüm korkuları, endişeleri buhar olup uçmuştu. Hamza Mahir'in güvenli kollarında sıcak nefesini hisseder hissetmez çekilmişti uykuya.

Konuşulacak belki çok fazla konu vardı aralarında halledilmesi gereken fakat aylardır yaşanan kabus dolu günlerden sonra birbirlerinin nefeslerinde uyumaya ihtiyaçları vardı.

Eveet dananın kuyruğunun koptuğu yere geldik sayın seyirciler.
Böyle bir bölümü uzun zamandır beklediğinizin farkındayım vallahi ben de rahatladım.
Bundan sonra dövmüşmek için ne sebep bulur bu iki deli bilemiyorum ama vallahi yordular beni 😊
Sizleri seviyorum, kendinize iyi bakın. Haftaya görüşmek üzere♥

Bölüm-42

Keyifli okumalar♥

Ertesi sabah uyandığında yatakta yalnızdı Bahar. Tüm gece oğullarının her uyanışında önce yanbaşındaki adamın nefesinin varlığından emin olmuş sonra kalkıp bebeklerle ilgilenmişti.

Mutlaka teni tenine temas ederek tekrardan uykuya dalabilmişti. Evet kaza haberi geçmişe yönelik bir bilgiydi fakat haber aşık olduğu adama ait olunca verdiği acı ve kaybetme tedirginliği takvim yapraklarının hangi tarihi gösterdiğine pek de takılmıyordu doğrusu.

Aslında erkenden uyanmıştı ama Hamza Mahir kendisinden de önce davranmıştı demek ki. Banyoda ihtiyaçlarını giderdikten sonra açık pembe v yaka basic bir tişört ile koyu gri eşofman altını hızla üzerine geçirip buklelerini de gelişigüzel bir şekilde yukarıdan toplayıvermişti. Bir an evvel minik aslanların karnını doyurması gerekiyordu.

Bebek odasına girdiğinde Hamza Mahir ile oğullarını sohbet ederken buldu. Daha doğrusu babalarının bariton sesiyle pür dikkat olmuşlar gık demeden bakışıyorlardı.

Odaya girmesiyle adamın gözlerinin odağı anında Bahar'a kaymıştı.

"Ne kaynatıyorsunuz bakalım?"

Kapı ağzından Hamza Mahir ile oğullarının iletişimini biraz izlemek istemişti genç kadın ama kocasının etraftaki olaylara karşı dikkati o kadar fazlaydı ki yakalanmanın verdiği mahçuplukla ilk aklınageleni soruvermişti.

"Arslanlarımla erkek erkeğe sohbet ediyoruz."

Söyleme tarzının ciddiliğine nazaran içerik öyle sevimliydi ki Bahar istemsizce gülümsedi.

"Demek erkek erkeğe... Peki ben varken de devam edemiyor mu bu sohbet?"

Bahar bu arada yanlarına doğru gelmiş eğilip oğullarının boynundan mis kokularını içine çeke çeke kocaman öpücükler kondurmakla meşgul oluvermişti bile. Minicik şeyler adeta hayran hayran bakıyorlardı annelerine sanki anlar gibiydiler.

Hemen yanlarında dikilen adamın hayran bakışlarını ise ancak üçüncü bir göz görebilirdi.

"Senin yanında konuşacağımız mevzu var konuşmayacağımız mevzu var şimdiden alışsan iyi edersin."

Adamın sesi nasıl bu kadar ciddi çıkıyordu anlamıyordu genç kadın kendisi gülmek üzereydi çünkü.

"Allah Allah bak sen karınlarını bile ben doyuruyorum bu paşaların annelerinden gizli ne mevzuları olacaktı?"

Hamza Mahir'in gözleri hızla Bahar'ın göğüslerini bulurken söylendi.

"Tam da bu yüzden konuşamayız ya zaten sen bizi her türlü kandırırsın."

Henüz o an oturmuş eli tişörtüne gidip göğsünü açacağı sırada duyduklarıyla utanan Bahar kalakalmıştı. Söylenecek laf mıydı yani bu şimdi?

"Siz de gizli saklı iş yapmayın madem. Oğullarım bari dürüst olsun bana."

Hamza Mahir kollarını göğsünde kavuşturmuş utanıp sıkılırken telaşlanan aynı zamanda da hiçbir fırsatı kaçırmayıp kendine laf sokan karısını izliyordu.

Dün gece aralarında geçen bir hayli uzun konuşmadan sonra Bahar kendisine hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyordu. Karısını oldukça iyi tanıyan Hamza Mahir ise bunun arkasından muhakkak bir gelecek olduğunu tahmin ediyordu.

"Sen böyle her fırsatta laf sokacaksan işimiz var seninle Bahar hanım."

Bahar hiç cevap vermeden oğullarının karnını doyuruyordu ki bu da kendisinden pek beklenilen bir durum değildi işin aslı.

Yaklaşık yarım saat sonra emzirme işi bittiğinde saat henüz erkendi biraz daha yatıp uyunabilecek kadar zaman vardı fakat hemen önünde merdivenlerden inen kocasına seslendi.

"Mahir"

Hamza Mahir başını çevirip kendisine seslenen Bahar'a baktı.

"Nejat ve Yiğit Ali'yi arar mısın sabah kahvaltısını hep birlikte yapalım."

Adamın gözleri kısa bir anlığına kısılırken Bahar'ın aklında ne olduğunu tartar gibiydi.

"Hayırdır?"

Yine başlamışlardı.

Hamza Mahir ve tek kelimelik cevapları.

"Bir kere de hesap sormadan yapsan olmaz mı?"

Kızın sesindeki rica adamı duraklatmıştı. En ufak bir hırçınlık ibaresi yoktu gözlerinde. Başıyla onaylayıp kızın arkasından geldiğini bildiren adım sesleriyle birlikte aşağıya inmişti Hamza Mahir.

Tam çıkış kapısına yöneldiğinde Bahar'ın telaşlı çıkan sesiyle kapı ağzında ikinci kere durakladı.

"N-nereye gidiyorsun?"

Evden çıksın istemiyordu Bahar.

Gözünün önünde bir yerlerde dursundu.

Dün gece öğrendiklerinden sonra sanki dışarıya adımını attığı anda başına bir şey gelecek izlenimine kapılmış feci şekilde telaşlanmıştı. Evet belki saçmaydı ama elinde olmadan vermişti bu tepkiyi.

"Hesap sormaya başladım mı diyorsun?"

Sesi bariz alay doluydu adamın ama kızın gözlerine çöken hüznü dağıtmak amacı taşıyordu.

"Dalga geçiyorsun şu an benimle."

Bahar narin omzunu küskünce sallarken aslında yine yalnızca Hamza Mahir'in karşısında ortaya çıkan içindeki o kız çocuğunun kontrolüne çoktan geçtiğinin farkında değildi.

Kapının önünden genç kadının yanına doğru gelen adam aralarında çok az bir mesafe kala tam önünde durdu. Israrla kendisine bakmayan Bahar'ın çenesinden tutup gözlerini buluşturdu.

"Bana bir şey olmayacak aklındaki felaket senaryolarını sil."

Sesi kendisinden beklenmeyecek kadar sakın ve şefkatli çıkıyordu.

"Yine de gitmesen?"

Aralarındaki soğukluğa rağmen ısrarla gözünün önünden ayrılmasın istiyordu Bahar.

"Sürekli dizinin dibinde duramam Bahar."

Gümüşpala kızın mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışır gibiydi.

"Beni görmek istemediğin için gidiyor olabilir misin? Bence sen beni bu eve çocuklar için getirdin."

Kızın değişen ruh hali Hamza Mahir'i bile şaşırtıyordu.

"Hasbinallah..."

Adamın hayır diyeceğini düşündüğü soruya cevap dahi vermemiş olması Bahar'ı afallatmıştı. Soruyu sormadan önce kendince cevabından daha memnundu.

"Bak işte itiraz bile etmedin."

Konu buraya nasıl geldiğini Bahar bile anlamamıştı doğrusu ama baya baya ağlamak üzereydi.

"Ben Trabzon'a geldiğimde senin hamile olduğunu bile bilmiyordum diyorum sen hala nerdesin."

Kollarıyla kızın belini kavramış kendine doğru çekmişti usulca. Bahar da adamın bu yakınlığına itiraz eder gibi görünmüyordu.

"Ben aylardır çok yalnız hissediyorum kendimi."

Bir taraftan burnunu çekerek yaptığı bu itiraf Hamza Mahir için de kırılma noktası olmuş olacak ki kızı kucağına aldığı gibi merdivenlerden yukarıya taşımaya başladı.

Yatak odasına girdiklerinde sırtı yatakla buluşan Bahar adamın seri hareketlerle üzerindeki takım elbiseyi çıkarıp yanına yatışını ses çıkarmadan izliyordu.

"Sen gitmeyecek miydin?"

Bir de masum masum sormuyor muydu gitmesin diye elinden geleni yaptıktan sonra?

"Yanında olmamı istediğinde söylemen yeterli Bahar hırçınlık yapmana gerek yok." derken yanına uzanıp genç kadını da göğsüne doğru çekmişti.

Bahar, bu eve geldiğinden henüz birbirlerini tanımayıp iki yabancı oldukları günlerden beri Hamza Mahir'in kendisine akıl okuma büyüü yaptığını düşünüyordu.

Onun yanında içinden ne geçiyorsa alt yazı misali alnından şerit şeklinde geçiyordu da Bahar mı göremiyordu acaba?

"Sen beni neden kucağına alıp duruyorsun zaten yeni iyileşmişsin!"

Bravo Bahar hiç çaktırmadan konuyu değiştirdin doğrusu.

"Kaç kilosun beş mi?"

Adamın sorduğu soru genç kadını yaklaşık bir yıl öncesine götürüvermişti.

Yeni yeni birlikte uyudukları o günlerde de Bahar Hamza Mahir'den uzaklaşmaya çalışırken adam böyle dalga geçmişti kendisiyle.

Şimdi direkt olarak gözlerinin içine bakarak yinelediği soruyu özellikle yaptığı anlaşıyordu gözbebeklerinden.

"S-sen çok bel altı vuruyorsun ama."

Hamza Mahir'in eli özlediği saçlarda oyalanırken halinden oldukça memnun görünüyordu ki Bahar'ın kısık sesle konuşmasına devam ettiği çalındı kulaklarına.

"Hem eskisi kadar da zayıf sayılmam artık."

Henüz doğum yapalı çok az bir zaman olmuştu fakat Bahar böyle fit bir adamın kucağında yatarken kendi vücudundaki fazlalık olarak gördüğü kilolardan dolayı geriliyordu.

"Hmm altı kilo falan olmuşsun farkettim."

Alenen alay ediyordu kendisiyle!

"Hala dalga geçiyorsun."

Kızın mızızlanan hali Hamza Mahir'i güldürmüştü. Onun bu halleri bambaşkaydı adamın gözünde.

"Sen hep çok güzelsin."

Gümüşpala'nın sesi mübalağadan oldukça uzak yalnızca olanı tüm gerçekliğiyle söyler şekilde çıkıyordu.

Bu da Bahar'ı kayıtsız şartsız inanmaya teşvik ediyordu.

Tabii içini kemirip duran kurtlar olmasaydı bir de...

"Beni eskisi gibi görmüyorsun."

Ağzının içinden mırıldandığı cümle adam tarafından duyulmuştu.

"Ne dedin bakayım sen?"

Omuzlarını sallayarak "Hiç" diye cevap veren Bahar bir anda kendini Hamza Mahir ile yatak arasında buluvermişti.

"Söyle"

Bu kadar yakın mesafeden aklını toparlayıp anlamlı bir cümle kurmasını gerçekten bekliyor muydu bu adam?

"Tavırlarından pek öyle anlaşılmıyor da onu söylüyorum. Neyse ne işte üstümden kalkar mısın aşağıya inmek istiyorum artık."

Hamza Mahir'in yüzündeki sırıtma büyürken öfkeyle sordu genç kız.

"Ne var ne gülüyorsun?"

Bahar'ın ateş saçan gözlerine uzun sayılabilecek bir müddet daha bakan adam ciddileşerek sordu.

"Seni artık güzel bulmadığım fikrine nereden kapıldın önce onu bir açıkla bakalım Bahar hanım."

Konu madem buraya kadar gelmişti günah da Bahar'dan gitmişti o zaman.

Söyleyeceği şeylerden dolayı utandığı için adamın boyun seviyesinde bir yerlere bakıyor göz kontağı kurmamaya çalışıyordu.

"Günlerdir zorunlu olmadıkça benimle temas bile kurmuyorsun. Normalde ellerini benim üzerimden hiç çekmezdin sen. Öyle sen istemediğin için falan deme sakın bu eve geldiğim ilk günden beri senin için bunun bir önemi olmadı çünkü. İstesen yine bildiğini okursun sen demekki istemiyorsun artık."

Eve girmemek için ılık ılıa bağıran Bahar'ın yaklaşık on beş gün içerisinde yeniden Hamza Mahir'in çekimine kapılıp yeniden bu konuları düşünmeye başlaması aralarındaki engel olunamaz aşkın getirisiydi.

Bazen ne yaparsanız yapın kaderinizdeki kişiden vazgeçebilmek gibi bir lüksünüz olmuyordu.

Bu durum kimilerine göre basiret bağlanması kimilerine göreyse de aşkın gözünün kör olmasıydı.

İşte Bahar da tam da böyle bir başa çıkamayışla seviyordu Hamza Mahir'i.

"Ben naz yaparım ama sen yine de yan cebime koy Mahir mi diyorsun?"

Bahar'ın iki haftadır kendisiyle olan meydan muharebesini bitirmesi için dış sıkıan adam kızın tavırlarına bakılacak olursa karşılığını alıyor gibiydi.

"Ben kimseye zorla bir şey yaptıracak değilim."

Elleriyle oynayan Bahar'ın sesi küskün çıkıyordu.

"Bahar bak sen günlerdir tüm öfkeni burnumdan fitil fitil getirdin ama ben kendi kızgınlıklarımın hepsinin üzerine bir çizgi çektim. Neden?"

Derin bir soluk alıp konuşmaya devam etti Gümüşpala.

"Sen yokken ben bu odaya bir defa girdim ikinciye elim kapının kulpuna gitmedi. Senin yeniden bu odada olman bile her şeyi sıfırlamama yetti. Beni daha fazla sınama güzelim."

Hamza Mahir kendisine ne kadar değer verdiğini açık açık söylüyordu.

Kolaylıkla kendini açık etmeyen bir adamın ağzından çıkan cümlelerdi bunlar.

"A-ama beni artık hiç boynumdan öpmüyorsun?"

Gözyaşları hızla yanaklarını ıslatırken içindeki duyguları ne denli masumca açık ettiğinin farkında değildi.

"Buna mı ağılıyorsun şimdi sen?"

Hamza Mahir'in kendini özellikle geri çekmesi Bahar'ın içindeki kızgınlıkları bir kenara iteleyip özleminin ağır bastığını fark etmesine sebep olmuştu.

Gümüşpala'nın insanları istediği çizgiye kolayca yönlendirebilme yeteneği taktire şayandı doğrusu.

"Evet... Öpmüyorsun, yavrum da demiyorsun. Sanki artık hiç eskisi gibi olamayacakmışız gibi hissediyorum."

Genç kadın içten içe bu evdeki o mutlu günlerine dönmeyi heves ediyordu belli ki.

Bu iki dakikalık itiraf dolu konuşma Hamza Mahir için yeterliydi.

"Eski günlerimize geri dönmek istiyorsun demek..."

Üzerindeki adamı itelemeye çalışan Bahar hırçınca kalkmaya çabaladı.

"Çekil gideceğim ben."

Kızın üzerine biraz daha ağırlığını veren adam burnunu tam da boyun girintisine doğru sokmuştu bile.

Dudakları özlediği bembeyaz, kokusuna müptela olduğu boynu talan ederken Bahar'ın gözleri de aynı saniyelerde özlemle kapanmıştı.

Bir süre sonra dudakları buluşurken bedenlerindeki ateş daha da harlı yanıyordu.

Büyük bir açlıkla dudaklarını öpen adama ayak uydurmaya çalışan Bahar aynı hasretle cevap veriyordu.

Hamza Mahir'in dudakları yavaş yavaş çenesinden boynuna doğru tekrar inerken gerdanından mis gibi kokusunu içine çekmekle meşguldü. Daha da aşağılara inmek, Bahar'ı yine eskisi gibi kendine ait kılmak istiyordu.

Tişörtünün altından tutup yukarıya doğru sıyırdığında günlerdir oğullarını emzirirken gördüğü göğüsleri artık elinin altındaydılar. Zaten aklını başından alan dolgunlar eskisinden de güzel olmuşlardı.

Hayranlıkla göğüslerine bakılması üzerine utanan Bahar kıpırdanmaya başladığı sırada Hamza Mahir'in iki eli tarafından avuçlanmışlardı. Aldığı hazla gözleri kapanan kız ne olduğunu anlayamadan ellerin yerini dudaklar almıştı bile. Bir süre bu şekilde oyalanan adam sonrasında kızın şikayetçi olduğu hafif çıkık karnına bir öpücük kondurup tişörtü tekrar indirdi ve yanına uzandı homurdanarak.

"Yanamayacağımız ateşe attın ikimizi de hadi bakalım sakinleş sakinleşebilirsen anasını satayım."

Bahar da her ne kadar yarım kalmışlık hissiyle mücadele veriyor olsa da Hamza Mahir'in aksi sesiyle kıkırdamıştı.

"Gül sen gül acısını çıkaracağım günler yakın nasıl olsa."

Bahar tam da gözlerinin içine bakarak konuşan adam karşısında utanarak gözlerini kaçırdı.

"Korkmalı mıyım?"

Kızı kendisine doğru çeken adam aldığı derin nefesi verirken olanca ciddiyetiyle yalnızca "Çok" demişti.

Bahar'ın yutkunması için yetmişti de artmıştı bile tek kelimelik cevap.

On dakika kadar vakit geçmiş kimseden çıt çıkmıyordu. Sessizliği bozan her zamanki gibi Bahar olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?"

Başını tam da kocasının kalbinin hizasına yaslamış onun iyi olduğunu bilmenin garantisıyla huzurlu hissediyordu.

"Hmm... Annelik senin vücuduna çok yakışmış."

Bahar utanıyordu falan ama bunları duymak içindeki çekimser noktalara çok iyi geliyordu.

Daha bu sabah kendini aynada incelerken memnuniyetsiz gözlerle süzen kendisiydi fakat Hamza Mahir böyle net bir şekilde konuşunca kendi gördüğüne değil de onun

söylediğine inanmayı tercih ediyordu.

Hani derlerdi ya kendi gözlerime mi inanayım senin söylediğine mi diye. İşte genç kadın tam olarak ikincisini seçiyordu.

Evet belki mantıklı değildi insanın önceliğini kendine değil de bir başkasına vermesi ama Bahar da mantıklı olduğunu iddia etmiyordu zaten.

En son aralarına aylarca mesafe giren ayrılıklarında kendi duyduklarına inanmayı tercih edip adama söz hakkı vermemişti de ne olmuştu?

Bazen görünenle aslolan bambaşka olabiliyordu demekki.

Bahar haklı olduğu noktanın elbetteki farkındaydı. Hatta o gizemi henüz çözebilmiş de değildi ama artık emin olduğu bir şey vardı ki Hamza Mahir kendisini kendinden önce düşünen bir adamdı.

O babası gibi değildi yarı yolda bırakmazdı.

Artık biliyordu Hamza Mahir ölüm onları ayırana değin ellerinden tutmaya devam edecekti.

Geçen onca zamansa belkide ölümün yalnızca fragmanıydı. Neredeyse ellerinden kayıp gidecekti sevdiği adam haberi dahi olmadan.

"Hiiih Mahir hani herkesi kahvaltıya çağıracaktın ama ya!"

Adam ya sabır çekerek arkasını dönüp yatmaya devam etti. Bir taraftan da homurdanıyordu.

"Ulan konudan konuya başım döndü bir uslu dur artık."

Yine çok konuşan Bahar olmuştu aman ne kadar güzel!

"Ama tamam dedin Mahir hadi kalk ara lütfen."

Ses gelmemişti.

"Mahir?"

Biraz sonra homurdanarak kalkan Gümüşpala Bahar'ın yüzüne ciddiyetle bakıyordu.

"Bir amacın var belli ama sonunda kendini üzeceğin işler çıkarırsan kızdırırsın beni haberin olsun."

Genç kadının kabullenişle başını sallamasının ardından Yiğit Ali ve Nejat'ı arayıp kahvaltıya gelmelerini söyledi Hamza Mahir.

Bahar kendine çekidüzen verdikten sonra aşağıya inmişti. Mutfığa girdiğinde Hafize hanım çoktan kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştı bile.

"Günaydın kuzum."

Kadının sevgi dolu sesinin aksine Bahar'ın ki mesafeli çıkıyordu.

"Günaydın. Kahvaltıyı hep birlikte yapacağız ona göre hazırlayalım."

Bir yandan da kendisi tezgahta duran domates ve salatalıkları doğramaya başlamıştı.

"Yapalım tabii kızım çok şükür sen geldin bu ev yeniden cıvıldamaya başladı."

Hafize hanıma mesafeli durmak da kolay iş değildi. Geldiği günden bu yana anne edasıyla hep destek olmuştu kendisine fakat ufacık bir mesaj yollamak yada bir telefon etmek bu kadar mı imkansızdı? En çok o şahitti bu evde yaşananlara, kocasına ne çok bağlandığına.

Kırk beş dakika içinde salondaki büyük masaya hazırlanan kahvaltıda bir kuş sütü eksikti. Zeliha hanım ve Esra'nın da uyanmasıyla oldukça zengin bir sofraya kurmuşlardı kadınlar.

"Ben paşalara bakmaya gideceğim hem belki uyandırlarsa aşağıya indiririm severiz biraz."

Esra'nın söyledikleri üzerine daldığı düşüncelerden sıyrılan Bahar, genç kızın duraklamasına sebep olan cümleyi kurdu.

"Uyuyorlar Esra gitme şimdi ses olmasın."

Ablasından böyle bir şey beklemeyen Esra afalladıysa da çabuk toparlanıp kafasını sallayarak çalan kapı için salona doğru geçti.

Leyla, Nejat ve Yiğit Ali gayret şen şakrak bir havada laflayarak salona girdiler.

Leyla kısaca Hamza Mahir'e selam verip mutfaka geçerken genç adamlar ağabeylerinin yanında doğru ilerlediler.

"Günaydın abi bakıyorum yine ziyafet var valla seni evlendirmemiz son yılların en karlı işi oldu."

Yiğit Ali'nin söyledikleri adamları güldürmüştü.

"Koçum yakında senin evde de ziyafet sofraları kurulur hiç meraklanma."

Ağabeyinin cümlesine Yiğit Ali'den itiraz gecikmedi.

"Abi Allah korusun deme öyle şeyler ben ziyafetin olduğu yere gelirim hiç problem değil."

Nejat ise Yiğit Ali'nin evliliğin imasından bile köşe bucak kaçışını keyifle izliyordu.

"Lan başımıza mı kalacaksın verelim birine git artık."

Nejat'a ters ters bakan genç adam alınmış gibi söylendi.

"Ne oldu paşam rahatsız ettik heralde? Leyla'yı bilmesem o istemiyor diyeceğim de mevzu senin iyice hanım köylü olman."

Nejat'ın damarına da ufaktan dokunup geçmeyi ihmal etmemişti Yiğit Ali.

"Seni de göreceğiz koçum."

Hamza Mahir'in alayla söylediği cümle üzerine Yiğit Ali artık emindi ikiye bir kalmıştı.

"Abi ben tek eşli olacak adam değilim valla üzerime oynuyorsunuz şu an ya."

Elinde çay tepsisiyle içeriye giren Esra duyduklarıyla bir anlığına kalakalmıştı. Erkek muhabbetinin içine istemeden dahil olmuş Yiğit Ali'nin ipe sapa gelmez fikirlerinden birine daha tanıklık etmişti!

"Masaya geçerseniz abi çaylar soğumasın."

Üç adamın da başı sestten tarafa doğru çevrilmiş, Hamza Mahir başıyla Esra'yı onaylayıp ayaklanmıştı.

Genç kızın yanından geçerken bir anlığına da olsa gözgöze gelen Yiğit Ali herhangi bir şey söylemeden masadaki yerine oturmuştu.

Biraz sonra mutfaktaki kadınlar da salona gelmişlerdi Sevde hanım ile Hafize hanımın da oturmasıyla tüm aile tastamam olmuştu.

Bahar ses çıkarmadan etrafındaki insanları izlerken gördüğü manzara oldukça keyifliydi. Herkes halinden bir hayli memnun görünüyordu.

"Daha fazla savaşma tabağındakilerle de ye hadi."

Hemen yanında masanın baş kōşesinde oturan Hamza Mahir usulca eğilmiş yalnızca kendisinin duyabileceği şekilde konuşuyordu.

"Canım yemek istemiyor pek."

Çatalına taktığı salatalığı neredeyse boş olan tabağında gezdirmekte meşguldü genç kadın.

"Aslanlarım aç mı kalsın?"

Neydi Bahar saklama kabı falan mı?

"İşin gücün aslanların Bahar kim ki zaten?"

Ağzının içinden homurdanmalarına belli belirsiz sırıtan adam masadaki kahvaltılıklardan kızın tabağına aktarıırken herkes şaşkın bakışlarını çiftin üzerinden çekmeye çalışıyordu.

Yiğit Ali ve Nejat ağabeylerinden bir ilk görmenin şaşkınlığı içindelerken Esra ve Leyla'nın gözlerinden kalpler çıkıyordu adeta.

Barış anlaşmasına en çok sevenler ise şüphesiz aile olmanın ne denli önemli olduğunu bilen evin büyükleriydi. Günlerdir aralarında soğuk rüzgarlar estiği apaçık belli olan çiftin ortak bir noktada buluşabilmiş olmaları günün sevindirici haberi idi.

"Dün ben bir şeyler öğrendim."

Kahvaltılar yapılıp keyif çayları içilirken kahvaltı süresi boyunca sessizliğiyle göze çarpan Bahar'ın konuşmaya başlamasıyla herkes dikkatini o tarafa vermişti.

"Aylarca yabancısı olduğum bir memlekette kendi ayaklarım üzerinde durmaya çabalayıp, karnımda üç tane bebekle kendimce yeni bir hayat kurmaya didinirken ve de hayatımda hiç çekmediğim kadar çok acı çekerken meğerse perde arkasında her şey bambaşkaymış.

Mahir yanıma gelemeyecek kadar uzaklardaymış.Üstelik tam üç aylık bir mesafe."

Genç kadının gerçekleri öğrendiğini anlayan aile bireyleri mahçubiyetle bakıyorlardı genç kadına.

Yaptıklarının yanlış olduğunu biliyorlardı fakat böyle olması gerektiği için yapmışlardı onlarda. Yoksa bile isteye nasıl yakabilirlerdi Bahar'ın canını?

"Yiğit Ali, Nejat..."

İki genç adam da başlarını çevirip pürdikkat genç kızın ağzından çıkanlara odaklanmışlardı.

"Ben sizi kısacık bir zamanda abi yerine koydum. Sorgulamadım, kızmadım, neden bile demeden kabullendim sizi ama şimdi soruyorum neden?"

Ağızlarını açacak olduklara sırada Bahar tarafından engellendiler.

"Duymak istemiyorum çünkü Mahir bugün burada oturuyor olmasaydı mantıklı sebeplerinizin hiçbirinin bir önemi kalmayacaktı."

Kızın kırgın gözleri iki adamın da yüreğini cız ettirmişti.

"Zeliha sultan hani ben senin kızındım? Peki ya Esra senin ablan değil miydim? Konya'dan kalkıp yanıma gelmek çok mu zor oldu sizin için? Yerimi bilmediğinizi düşünüyordum ama siz bile beni bir başıma bırakmışsınız."

Zeliha hanım acıyla yutkundu. Nasıl sözlerdi bunlar? Hiç ister miydi Bahar'ını yalnız bırakmak, aylarca onun da ciğeri yanmamış mıydı?

Esra ise elindeki çay bardağını bile zar zor bırakmıştı masaya.

Bahar bu seferde başını Leyla ve Hafize hanımdan yana çevirdi.

"Hafize teyze benim buradaki hayatımın en yakın tanığıydın sen. Hem annelik hem ablalık ettin bana hiç mi demedin Bahar orada kahroluyordur söyleyelim gerçekleri diye? Bir daha görmezse hiçbirimizi affetmez diye hı Leyla sen de mi anlayamadın beni? Oysa en iyi sen anlarsın diye düşünürdüm."

En son sıra Sevede hanıma geldiğinde herkesin boynu bükülmüştü.

"Sevede teyze hadi gözlerinden ırak olunca gönüllerinden de ırak olmuşum diyelim ama ben sekiz ay senin omzunda ağladım. Hiç mi için acımadı, hiç mi demedin ne olacaksa olsun bu kızın şu halinden daha iyidir diye? Nasıl zamanlar geçirdiğime en çok sen şahit oldun. Ben zannettim ki gerçekten yoldaş olduk birbirimize ama sen bana yalnızca bakıcı olmuşsun çocuk gibi oyalayıp durmuşsun."

Bahar'ın sesi öyle katı ve itiraz kabul etmez çıkıyordu ki kimse ağzını açıp bir kelime dahi edememişti. Zaten sakinleşmeden asla konuşulamayacak gibi duruyordu.

"Şimdi her şey yoluna girdi artık keyif vakti öyle değil mi? Nasıl olsa tüm kötü zamanlar arkada kaldı."

Gözleri masadaki herkesin üzerinde gidip geliyordu.

"O öyle basit değil işte. Gözünüz görmedi diye gönlünüz katlandı belli ki ama benim yaşadığım acı her gün ruhuma geri dönüşü olmayan yaralar açtı. Ben şimdi nasıl eski Bahar olacağım, nasıl güveneceğim aileme söyleyin bana? İçimdeki size olan bu güveni almaya ne hakkınız vardı?"

Usluca ayağa kalkıp devam etti.

"Zor zamanlarımda olmayan kimseyi evimde istemiyorum."

Ardından yukarıya oğullarının yanına gitmek üzere ayaklandı genç kadın.

Bölüm-43

Keyifli okumalar

Bahar masadan kalkıp arkasını döndüğü andan itibaren gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başlamıştı bile. İçinde en sevdiklerine karşı olan güven duygusu yerini kocaman bir boşluğa bırakmıştı.

Bu hayattan tek beklentisi sevdikleriyle huzurlu bir yaşam sürmek olan biri olarak neden sürekli bu konuda sınıanıyordu artık gerçekten de anlam veremiyordu.

Doğduğu günden bu yana sevdikleriyle imtihan olmak Bahar'ı yormuştu, fazlasıyla yormuştu.

Merdivenlerden hızla çıkıp odaya girdiğinde yatağın üzerine bıraktı kendini. Sessiz fakat bir o kadar içli içli ağlarken aşağıdaki kahvaltı masasındaki aile heyetinden de bir müddet çıt çıkmamıştı.

Biraz sonra Hamza Mahir'in kalın ve otoriter sesiyle tüm başlar o tarafa çevrildi.

"Bahar zor bir dönemden geçiyor. Hayatı bir anda rayından çıktı ve bu durum benim onu bir yıl önce bu eve zorla getirmemle başladı. Biraz önce söylenilenlere bir sorumlu aranacak olunursa benim, o değil. Cevap vermek, alınganlık yapmak isteyen olursa buyursun ben buradayım."

Adam açık açık karısını arkasına almış bir şey diyecekseniz bana deyin diyordu.

"Bunun yanında arkasını döner dönmez söylediklerine pişman oldu. Lafına bakıp giderseniz onu daha da üzmekten başka bir şey yapmazsınız."

Biraz önce yaşananlar herkese soğuk duş etkisi yapmıştı adeta.

Nejat ve Yiğit Ali, kız kardeşleri yerine koydukları kadının kendilerine hayal kırıklığı ile bakan gözlerini gördükleri andan beri dertli dertli oturuyorlardı yerlerinde.

Leyla dirseğini dayayıp çenesini avcuna yasladığı masada dalgın bir şekilde önüne bakıyordu.

Burnunu çekişlerinden ağladığı belli olan Esra'ya nazaran Zeliha hanım metanetli görünüyordu. Nitekim Hamza Mahir'den sonra söz alan o oldu.

"Bahar benim kızım öyle git dedi diye ondan vazgeçecek değilim Hamza bey oğlum.

Ben günah keçisi bulma yanlısı zaten değilim ama pek bir öfkeli şu an. Gözü onu düşündüğümüzü görecektir durumda değil. Sana bir şey oluverecekmiş gibi hissediyor belli ki.

Beni suçlayın diyorsun sen ama bak hepimizi tek tek payladı sana olan öfkesi üç gün sürmedi. Yani demem o ki kızımın yaralarını yine en iyi sen sararsın.

Bizim biraz uzaklaşmamız gerek, sizin aile olmayı yeniden öğrenmeniz için oğullarınızla birlikte başbaşa vakit geçirmeniz lazım gelir.

Hem Bahar'ımın gözü bizi biraz ararsa özler, yumuşar bilmez miyim ben kuzumu gitti hüngür hüngür ağlıyor şimdi, teselli bile edemiyorum."

Zeliha hanımın bu kadar olgun olması Hamza Mahir'in her seferinde kendisine taktir dolu gözlerle bakmasına sebep oluyordu.

"Üç tane bebekle onu bırakıp gidecek değilim elbet size zahmet bize bir otel ayarlayın bir müddet idare ederiz."

Kadının talebiyle Nejat ve Yiğit Ali onaylamazca lafa girdiler. Önce davranan Yiğit Ali olmuştu.

"O ne biçim söz Zeliha sultan bizim evler dururken ne oteli? Benim zaten eve uğradığım yok gidin gönlünüzce kalın istediğiniz kadar."

Genç adamın her zamanki esprili sesinden eser yoktu. Oldukça ciddi görünüyordu.

"Benim evim de her zaman size açık Zeliha hanımcığım teklife dahi gerek yok bakın darılırım."

Hafize hanım kısık sesle her zamanki mütevazı ve anaç tavrını ortaya koymuştu.

"Sağolun biliyorum elbette oğullarımı da sizi de. Eksik olmayın ama rahatsızlık da vermek istemeyiz kimseye."

Zeliha hanımın söylediklerini sonuna kadar dinleyen Hamza Mahir son noktayı koyup ayağa kalkmıştı.

"Zeliha hanım benim evimin kapıları size sonuna kadar açık ama ille de böyle olsun dersiniz evlerden hangisinde rahat ederseniz eşyalarınızı oraya aldırın çocuklar."

Açıktır otelde kalmak teklif dahi edilemez diyordu Gümüşpala.

Kadının onaylamasının üzerine Bahar'ın yanına çıkmak için hareketlenen adamın ardından ahali başbaşa kalmıştı. Biraz sonra Esra'nın ağladığı için boğuk ama bir o kadar da isyankar çıkan sesi duyuldu.

"Dedim size hiç olmazsa ben gideyim dedim! Bu hayattaki en son karşıma almak isteyeceğim kişi nefret ediyor bend..."

Sözünü tamamlayamadan elleriyle yüzünü kapatıp yeniden ağlamaya başlamıştı genç kız.

Zeliha hanım ağlayan kızı teselli edercesine konuşmaya başladı.

"Yapma böyle güzel kızım. Ablan gittiğinde yanına telefonunu bile almadan çıkmış oradan. Onun bizi arama şansı olmadı biz kendimiz kalkıp gitsek beni nereden buldunuz diyecekti.

Hamza Mahir'den öğrendik desek bu sefer de o önemsemedi, istemedi gelmedi diyecekti. Her Allah'ın günü yeni bir yalan söylemek durumunda kalacaktık gözünün içine baka baka kandıracaktık daha mı iyiydi?"

Zeliha hanımın son cümlesi üzerine Sevde hanımın yüksek sesli iç çekmesi duyuldu.

"Asıl beni hiç affetmeyecek Bahar kızım. Gözünün içine baka baka kandırdım nasıl affetsin haklı çok da haklı git demekte bana."

Sevde hanım aylardır yanında yaşayan genç kadını çok benimsemişti. Para karşılığı yapılan teklifi büyük bir öfkeyle reddetmiş içtenlikte Bahar'ın yanında olmuştu bu

süreçte. Şimdi ise kızın gözünde çıkarıcı bir kadın gibi olmuştu. Yanardı yanardı da en çok buna yanardı.

"Oğlum siz benim biletimi alıverin bana yol göründü artık."

Sevde hanımın üzgün çıkan sesi Yiğit Ali'nin kararlı sesiyle bölündü.

"Yok öyle ben gideyim tüm paparayı siz yiyin, kimsenin bir yere gittiği yok. Senin eşyaları Hafize annenin evine yollatıyorum, Zeliha sultan sizinkileri de benim eve götürsün çocuklar.

Yengem asıl girip çıkıp bizim ağzımıza sı... tövbe estağfurullah. Hadi Nejat çıkalım artık daraldım ben."

Sesi çıkmayan Nejat, Yiğit Ali'ye sen git geliyorum anlamında bir baş işareti yaparken Leyla'yı seslenip kapıya doğru çağırdı.

Girişteki odalardan birine kızı usulca çekip kapıyı kapatmıştı. Sırtı kapıya yaslanan Leyla'nın yüzü sirke satıyordu. Çenesinden tutup gözlerini buluşturdu.

"Üzülme"

Adamın tek kelimeyle hazırda bulunan muslukları açılmıştı Leyla'nın.

"Nasıl üzülmeyim Nejat bizi artık hayatında istemiyor baksana."

Kızı kendine doğru çekip sarılan Nejat tane tane ve bir o kadar kendinden emin şekilde konuşmaya başladı.

"Eve ilk geldiğinde de böyle hırçındı o. Daha ilk günden paylamıştı beni ama sonra o bize, biz ona alıştık abi kardeş olduk. Özellikle Yiğit Ali'yle aralarından su sızmaz hale geldiler.

Sen merak etme yatışınca düzelecek her şey. Bazen birilerinin inisiyatif alması gerekiyor güzelim.

Biz önce sağlıkları yerinde olsun zamanla her şey düzelir dedik. Bilmiyorum belki de erkek beyni duygusal düşünemedik ama ben yanlış yaptığımızı düşünmüyorum."

Nejat'ın söyledikleriyle içi bir miktar hafiflemişti genç kadının.

"Onu en iyi benim anlayacağımı düşündüğünü söyledi ya hani içime resmen bir öküz oturdu."

Kızın havasını değiştirmek isteyen Nejat muzipçe sordu.

"Hangi öküzmüş o benden başka sana temasta bulunan?"

Leyla'nın ağzından istemsizce bir kıkırtı kaçtı. Bu sesi duyduğunda Nejat da rahatlıyordu.

Eğilip dudaklarını dudaklarıyla örterken bir müddet şefkatlice öptü kızı. Ayrıldıklarında ise Leyla kollarını adamın beline dolamış, yanağını göğsüne yaslamış sımsıkı sarılmıştı.

Aklı bir taraftan da üzgün olduğunu bildiği Bahar'daydı.

Geçen sürede Leyla, Bahar'ın hikayesini bizzat Nejat'tan dinlemişti. Hamza Mahir ile aşklarının zoraki bir birliktelikten doğduğunu öğrendiğinde o da tıpkı Bahar gibi kendisini en iyi anlayacak kişinin o olduğunu düşünmüştü. Bugün bu cümleyi duymak Leyla'ya duygusal anlamda çok ağır gelmişti.

Bahar da kendisi gibi babasız büyümüştü dahası onun bir annesi de yoktu öpüp kokladığı.

İlk karşılaşmalarında ne kadar da kendine güvenli, alımlı bir kadın olarak tanımişti Bahar'ı.

Uzunca bir süre çekindiği Hamza ağabeyine bile nasıl da kafa tutar gibi davranabiliyordu. Daha o seferden hayran olmuştu onun bu hallerine.

Şimdi ise karşısında kırgın ve üzgün bir kadın vardı her ne kadar dik durmaya çabalasa da gözlerinden okunuyordu. Evinden kovması gözüne bile görünmemişti Leyla'nın bu nedenle.

"Bahar toparlar değil mi?"

Kısık sesiyle sorarken aynı zamanda sorduğu şeyi diler gibi bir hali vardı Leyla'nın.

"Merak etme sen abim onu iki güne pamuk gibi yapar."

Genç kızın asıl şaşırdığı mevzuların başında da bu geliyordu ya zaten.

"Hamza abi gibi bir adam nasıl oluyor da böyle olabiliyor hiç anlamıyorum."

Leyla'nın kurduğu cümleden kendisi bile bir şey anlamamıştı. İşin doğrusu tarif etmekte zorlanıyordu Hamza Mahir'i.

"Yani sevilmeyecek yada sevmeyecek biri olduğunu söylemek istemiyorum tabiki ama fazla sert. Sanki etrafına kimse yanaşamazmış gibi geliyor."

Nejat'ın alaycı sesiyle ortamın ciddiyeti bozulmuştu.

Nejat ve ciddiyet bozmak duy da inanma!

"Yanaşan yanaşmış güzelim üç tane ispatı yukarıda yatıyor."

Leyla başını kaldırıp kınarcasına adamın gözlerine baktı.

"Üf Nejat ya onu mu diyorum ben? Çok kötüsün!"

Gülümseyerek kızın alnından öpüp tekrar göğsüne yasladı.

"Şimdi söylesen kabul etmez ama ilk günden çarpıldı Bahar'a. Yoksa ben abime karşı bu kadar cüret gösteren birini hiç görmemiştim."

Leyla anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Hmm yani abin için sevmekten çok sevmek mi önemli diyorsun?"

Bu soru Nejat'ı da bir müddet düşündürmüştü. Sonrasında o da kendi kendine konuşur gibi tespit yapmaya başladı ağabeyi hakkında.

"Abimin Bahar'ı sahiplenmesi çok başka. Bunun için sevmek yetmez, dedim ya iyiden iyiye çarpılmak lazım.

Ben ilk defa onu böyle görüyorum. Fazla sabırlı, kendisinden beklenmeyecek kadar anlayışlı.

Mesela abimin masasında biri böyle posta koyacak millete mümkün mü ya?"

Leyla dinledikçe Bahar'ın Hamza Mahir için ne denli hassas nokta olduğunu daha iyi anlıyordu.

"Birgün abimin tüm eşyalarını yatak odasının terasından fırlatmış."

Leyla duydukları karşısında bir şaşkınlık nidası çıkardı.

"Hadi canım!"

Kızın heyecanlı haline gülen Nejat'ın bir diğer amacı da kafasını dağıtmaktı üzgün olduğu için.

"Dedim herhalde abim bu sefer yengeyi terastan sallandıracak."

Leyla sabırsızca sordu.

"E ne yaptı peki?"

Nejat omuz silkerek cevap verdi.

"Hiçbir şey yapmadı."

Leyla'nın duyduklarıyla bizzat gözlemlediği adam hiç uymuyordu.

"Nasıl yani ya hiç mi bir şey demedi?"

Bir taraftan da oluşan manzarayı hayal ediyor gülecek gibi oluyordu genç kız.

"Akşamına güzel bir yemek yedik valla hep birlikte."

Leyla'ya göre tüm bunlar aşklarının fazla tutkulu olmasından kaynaklıydı.

"Vay be Hamza abiye bak sen hiç de çaktırmıyor."

Kızın tespitine gülen Nejat daha fazla Yiğit Ali'yi bekletmemek adına Leyla'yı bir kere daha öperek odanın kapısını açtı.

"Güzelim hadi seni de eve bırakayım geçerken Bahar biraz yalnız kalsın abimle."

Leyla da Nejat'ın peşine takılmış dış kapıya doğru yönelmişlerdi.

Dışarıda Esra ve Yiğit Ali ayakta dikilmişler kendilerini bekliyorlardı.

"Kardeşim söyleseydiniz de biz gitseydik."

Yiğit Ali'nin beklemekten hoşlanmayan sesi Leyla'yı utandırmıştı. Ağlamaktan gözleri kızaran Esra'nın koluna destek olmak ister gibi dokunup arabaya geçti.

"Siz nereye?"

Konuşmayan Esra'nın yerine Yiğit Ali cevapladı.

"Esra hanıma üniversite gezdireceğiz daha. İşimiz yok ya çocuk bakıcılığı yapacağız."

Kızın gözlerinden bir anlığına ateş çıktığını gördüğüne emindi Nejat.

"İstemiyorsan gelme ben başka biriyle de gidebilirim."

Esra şu haliyle birde Yiğit Ali'yle çene yarıştırmazdı.

"Benim isteğimle değil abimin kesin emri var bin hadi arabaya."

Nejat kızın haline üzülmüş, ağabey edasıyla gözkıpıp gülümsemişti. Giden kızın ardından Yiğit Ali'yi payladı.

"Ulan it herif kıza düzgün davransana görmüyor musun halini?"

Nejat'ın tavrından hiç de etkilenmiş gibi görünmeyen Yiğit Ali kestirip atmıştı.

"Anlamadığın işlere karışma koçum hadi selametle."

Ardından şoför tarafına dolanan adam basıp gitmişti.

"Ulan Yiğit Ali bir bok çıksın bunun altından da ben sana sorayım." deyip kendi arabasına doğru yürümeye başlamıştı Nejat.

Gençler hareket etmeden hemen önce bahçedeki çocuklar Zeliha, Sevde ve Hafize hanımları evlere taşınmak için gelmişlerdi.

Yarım saat içerisinde ev eski sessizliğine kavuşmuştu.

Gümüşpala ailesinin fertleri başbaşa kalmışlardı.

Tüm bu süreçte ise karısını nasıl sakinleştireceğini iyi bilen Hamza Mahir, Bahar'ın başını dizine koymuş usul usul saçlarıyla oynuyordu. Öncesinde içli içli ağlayan genç kadın şu an durulmuş bir şekilde sessizce etrafı izliyordu.

"Ben seni daha bu sabah ne diye uyardım?"

Bahar kendini adamdan tarafa doğru döndürdü fakat doğrudan yüzüne bakmayı reddediyordu şimdilik.

"Ama Mah..."

Dudakları adamın parmakları tarafından susturuldu.

"Ne dedim?"

Bahar bu sefer lafı dolandırmaktan vazgeçmişti.

"Kendini üzeceğin işler çıkarırsan kızdırırsın beni haberin olsun dedin."

Hamza Mahir başıyla onaylayıp devam etti.

"Sen ne yaptın?"

Bahar üzgünce söylendi.

"Herkesi üzdüm."

Gümüşpala sorusunu yineledi.

"Ne yaptın?"

Bahar pes ederek teslim oldu.

"Kendimi üzdüm."

Adam ikinci defa başıyla onayladı karısını.

"Peki ben şimdi sana ne yapayım?"

Hamza Mahir ne yapıp yapmayacağını mı soruyordu?

"Bilmiyorum."

Başını eğen kızın çenesinden tutup kaldırdı adam.

"Yaptığın işin arkasında dur böyle yüzünü eğme. Arkasında duramayacağın işi de yapma."

Sesi her zamanki gibi talimat verir şekilde değil de sanki bir büyük olarak öğütte bulunur gibiydi.

"Son cümlemler fazla ileri gitti. Orada oturan herkes senin ailen. Bile isteye sana kötülük yapmış olabilir mi?"

Bahar da biliyordu tüm bunları fakat fazlasıyla öfkeliydi ve içindeki bu ateş henüz geçebilmiş değildi. Kendisi de en az onlar kadar üzgündü söyledikleri için.

"Ben kardeşim dediğim adamlara kızgın değil miyim?"

Benim gibi çabuk esip gürleyen bir adam neden ileri gitmiyor?"

Bahar yatakta oturan adamın karşısına doğrulmuş o da oturur pozisyona gelmişti.

Sorarcasına kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

"Onlar benim için düşünmeden canlarını verirler."

Bahar biraz daha sakinleşmiş hissediyordu kendisini. Hamza Mahir konuştuğu onları evden kovmakla ileri gittiğini fısıldamaya başlamıştı içindeki ses.

"Gittiler mi peki?"

Sesi gitmemiş olmalarını diler gibiydi.

"Yiğit Ali'nin evine geçtiler."

Tamamen koyup gitmemiş olmalarına içten içe sevinmişti Bahar.

"Orada mı kalacaklar artık?"

Her ne kadar onlara öfkeli olsa da ailesiydiler sonuçta kıyamıyordu bir yerde.

"Evet güzelim ama gelip gideceklerdir buraya merak etme."

Hamza Mahir'in bu kadar sakin davranmasına alışık olmayan Bahar başını tamam anlamında sallarken bir itirafta bulundu.

"Keşke kızıp bağırıseydin daha az acıttırdı."

Kızın isyanı üzerine belli belirsiz gülümseyen adam kollarından tutup kendisine doğru çekti.

"Bakıyorum hemen savaş boyalarını sürmeye niyetlenmişsin."

Aralarında havanın bile sıkışıp kalacağı bir mesafeden konuşunca hazırcevaplılığı içine kaçırıyordu Bahar'ın.

"Sen öğrettin savaşmayı."

Hamza Mahir'in bakışları Bahar'ın dudaklarıyla gözleri arasında gidip gelirken mırıldandı.

"Ben başka bir şeyler de öğrettim."

Kızın dudaklarına kapanmadan hemen önce sordu.

"Hem ne derler bilirsin?"

Bahar artık isyan edecekti. Öper gibi yapıp bir türlü öpmüyordu.

"N-ne derler?"

En son idrak edebildiği şey kocasının yüzündeki belli belirsiz pis sırıtış ve "Savaşma seviş" demesiydi.

Sonrasında ise insafsız adam yine aklını başından alacak gibi öpmüştü Bahar'ı.

Ortam git gide hararetlenirken bebek telsizinden çığırtkan bir ses duyuldu. Adamdan nasıl ayrıldığını bilemeyen Bahar koşturarak bebek odasına doğru gitti. Anlaşılan minik aslanlardan biri kükremeye başlamıştı.

Hamza Mahir de aceleci olmayan adımlarla bebek odasına girdiğinde annesinin Mirkan Alp'i diğer kardeşlerini uyandırmasın diye bebek odasının içerisinden girilen bir diğer küçük odaya aldığını gördü. Oğluyla konuşa konuşa altını değiştiriyordu.

"Annecim ama sen biraz biraz şımarık oldun sanki hı paşam? Ne var evi inletir gibi ağlayac..."

Birden beline dolanan kollarla sıçradı kız.

"Hihih Mahir aklımı aldın."

Bu cümle bile yavaş yavaş eskiye döndüklerinin bir kanıtıydı adeta.

Bahar ayakta oğlunun bezini değiştirirken Hamza Mahir de usul usul boynunu öpüyordu.

"Uslu dur babası"

Kime söylüyordu ki?

"Mahir ya çocuğun önünde ayıp ama tövbe tövbe"

Gülerek geri çekilen adam o arada altının değıştirilme işleml biten oğlunu kucğına aldı.

"Bak oğlum sen kendine daha az itiraz eden bir kadın bul ömrün daha uzun olsun."

Daha şimdiden verdiği tembihlere ağız açık kalmıştı Bahar'ın.

"Sen babana bakma oğlum ben seni kibar bir beyefendi olarak yetiştireceğim."

Bahar da kendi üzerinden Hamza Mahir'e laf çarpmakla meşguldü.

"Oğlum annen seni muhallebi çocuğı yapmaya çabalayacak ama Allah'tan benim gibi bir baban var telaşlanma hiç."

Tam o sırada babasının sesine cevap verir gibi yüzünden bir gülümseme geçmişti minik Alp'in.

Bu duruma tanıklık eden karı koca da istemsizce gülümsemişlerdi.

"Aferin oğlum şimdiden tarafını belli et aferin."

Bahar'ın sitemli sesiyle kucğındaki oğlunu dikkatlice bez değıştirme masasına yatıran adam dönüp kollarını beline dolayıp kendisine doğru çekmişti.

"Alışsan iyi olur yavrum üç tane Hamza Mahir yetiştireceğim."

Bahar bezgin bir sesle söyleniyordu fakat yüzünde memnuniyetsizlikten eser yoktu.

"Ben de bundan korkuyorum ya zaten."

Bir taraftan da kocasının kendisine eskisi gibi hitap etmesi içinde bir yerlerde bulunan bir düğümü çözüvermişti sanki.

"Şikayetçi misiniz Bahar hanım?"

Bahar nazlı nazlı söyledi.

"Biriyle başa çıkmakta zorlanırken dört tanesi gözümü korkutmadı değil tabi."

Kızın söylediklerine ve tavrına adamdan cevap gecikmemişti.

"Hmm o zaman komutanlarını yanına çekersen kaleyi içten fethedebilirsin diye düşünüyorum."

Yine her zamanki gibi yüzünü karısının boynuna gömmüş günaha davet eder gibi usul usul öpüyordu.

"A-ama sen çok fenasın!"

Tam Bahar'ı kalçasından tutup yukarıya doğru çektiğı anda içeriden bir ağlama sesi daha duyulmuştu.

Seslice bir nefes verip genç kadını yere bırakan adam koşturarak içeriye giden karısının arkasından homurdanıyordu.

Bölüm-44

Keyifli okumalar♥

Hamza Mahir göğsüne başını yaslamış karısının usul usul saçlarını okşuyordu yattıkları yatakta.

İki gündür bebeklere tek başına bakan Bahar yorgunluktan bitap düşmüş haldeydi. Ev işleri için gelen Hafize hanımın yardım talebini kesin bir dille reddetmiş diğer kadınların gelmek istediklerini söylediğinde ise duymazlıktan gelmişti.

Gelmişti gelmesine fakat olan en çok kendisine olmuş ne gecesi ne de gündüzü kalmıştı genç kadının.

Benim diyenin yapacağı iş değildi aynı anda üç bebeğe koşturmak. Kaldı ki Bahar henüz toy bir anneydi ve oğullarının her mırıldanmasında yanlarına koşturuyordu.

Şüphesiz durumdan en memnuniyetsiz kişi ise Hamza Mahir'di.

Adam ilgi beklemeyi falan bir kenara koymuş Bahar'ın kendini heba edişine kızıyordu.

Dikmişti o güzel burnunu havaya bana mısın demiyordu.

Normal zamanda Gümüşpala duruma el atmasını elbetteki bilirdi fakat Bahar'ın içinin soğumasını bekler gibi bir hali vardı.

Diğer yandan bu yaşına kadar eli silah tutmuş bir adamın da bir anda bebek bakması beklenilecek iş değildi doğrusu.

En fazla Bahar bir bebekle ilgilenirken diğer ikisini omzuna yatırıp odanın içinde gezdiriyordu.

Kendisine soracak olursanız da 'aslanlarına anaları kadar bakıyordu işte.'

Bahar yorgun yorgun yatarken Hamza Mahir'in sesiyle kendisine geldi.

"Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?"

Anlaşılan kocası kendisi yokken yaşananları merak ediyordu.

"Trabzon'a gittikten üç gün sonra öğrendim."

Uzun yolculuktan sonra çok kötü olmuştu Bahar. İlk iki gün habire kusmuştu. Kendisi psikolojik olarak çöküşüne bağlamıştı fakat yılların ebesi olan Sevde hanım kızın halinden şüphelenmişti. Önce doktora götürmeye ikna edememişti kızı.

İki gün boyunca reddetmişti Bahar hamile olmayı.

Sonrasında ise Sevde hanımın özellikle salonun en göze çarpan yeri olan televizyon konsolunun önüne koyduğu hamilelik testlerinden birini alıp yapmaya karar vermişti.

Hoş sonucun pozitif çıkması üzerine de ağlama krizlerine girmişti ama o günlerde uçan kuşa ağladığı için Sevde hanım tarafından oldukça normal karşılanmıştı bu hali.

"Ne hissettin?"

Normal şartlar altında aşık olduğu adamın bebeğini taşıdığını öğrenmek elbetteki Bahar'ı dünyanın en mutlu kadını yapardı fakat durumlar öylesine karışık ki nasıl hissetmesi gerektiğini bile bilememişti genç kadın.

O günlerde düşündüğü tek şey asla bebeğinden vazgeçmeyecek olmasıydı. Tek bir an bile geçirmemişti aklından bu fikri.

"Önce çok ağladım yaşadıklarım bana reva mı diye."

Ben ailesiz büyüdüm benim bebeğim de babasız mı büyüyecek düşüncesiyle sekiz ay geçirmişti Bahar.

"Sonra çok çabuk kabullendim sanki bekliyormuşum gibi böyle olmasını yada belki de artık o kadar da yalnız olmadığım düşüncesi beni ayakta tuttu bilmiyorum.

Onları ben dokuz ay boyunca taşıdım ama aslında oğullarım bana zor zamanlarımda en büyük destekçi oldular."

Hamza Mahir'in kalbine birer ok gibi saplanıyordu kızın ağzından çıkan cümleler. Kollarıyla daha bir sıkı kavrarken sanki geçen o günleri aklından silmek ister gibiydi.

"Üçüz olduklarını ne zaman öğrendin?"

Bahar'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi o gün gerçekten de hayatının şokunu yaşamıştı.

"Hamileliğimin altıncı haftasıydı ultrasonda belli oldu."

Kollarıyla adamın göğsünden destek alıp bedenini kocasına doğru döndürdüğü sırada anlatmaya devam etti genç kadın.

"Mahir ben hayatımda hiç o kadar şaşırıp kalmamıştım görmen lazımdı algılayamadım bir süre zaten.

Doktora diyorum ki emin misiniz iyi baktınız mı?

Hayır ben kendi başıma bir bebeği nasıl büyüteceğimi günde kırk defa hesap ederken düşünsene üç tane bebek. Bir yandan da böyle seviniyorum da saftirik gibi."

Kızın kendine yaptığı yakıştırmaya bıyık altından gülen adam aniden iki eliyle yüzünü kavrayıp dudaklarını esir almıştı. Bir müddet karısının dudaklarının tadını çıkardıktan sonra kısa ama Bahar'ın, tüm düşüncelerinin özeti olduğunu bildiği cümleyi kurdu Hamza Mahir.

"Görmeyi çok isterdim."

Öyle içten bakıyordu ki o gözler Bahar'ın hali hazırda bekleyen yaşları doldurmuştu gözlerini.

"Ben de her şeyimiz birlikte olsun çok isterdim."

Bahar önceleri kesinlikle reddetmişti Hamza Mahir'e olan ihtiyacını, o yoksunluk hissini. Öyle öfkeliydi ki onun hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyordu. Bir yandan da geceler boyu hala onun için ağladığı için kendine kızıyordu.

Ta ki koşarak banyoya gittiğinde saçlarını tutacak, bitkinlikten mahvolduğu anlarda saçlarını okşayacak bir ele ihtiyacı olduğunu kabullenene kadar.

O el öyle herhangi bir el değildi. Hamza Mahir olsun istiyordu. Başka bir kadın olmamış olsun hayatında, kendi yanında olsun istiyordu. Değiştiremeyeceği gerçekler

çok yormuştu o zamanlar Bahar'ı.

Bebekler üçüz olduğu için karnı bir hayli çabuk şişmişti ve oldukça erken aylarda ayakkabılarını bile giymekte zorlanmaya başlamıştı genç kadın.

Yine bir gün yürüyüşe çıkacağı bir vakitte bir türlü spor ayakkabısının çözülen bağcığını bağlayamamıştı. Öyle zoruna gitmişti ki bir başına güçlü durmaya çalışmak. Oturup hüngür hüngür ağlamıştı çocuk gibi.

Koskoca sekiz ayın içinde böyle nice anılar vardı Bahar'ın hatırlamak bile istemediği.

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun peki hamile olduğunu?"

Bu Bahar için de biraz muallakta bir konuydu açıkçası.

"Aslında ilk zamanlar bildiğini düşünüyordum dedim ki mutlaka öğrenmiştir Mahir hamile olduğumu ama sonra gelen giden olmayınca bilmediğini düşündüm.

Tamam ben senin için önemli değildim ama biraz da olsa seni tanımışsam ki bu konuda da oldukça yanıldığımı görmüştüm, yine de çocuğunu kimseye bırakmazdın.

Bu da gözümü korkutmuştu bebeğimi benden alırsan diye endişelendim.

Sonra baktım sen hamile olduğumu öğrenecek kadar bile düşmemişsin peşime ben de asla söylememeye karar verdim."

Böyle kolayca söylüyordu fakat hiç de kolayına verilmiş kararlar değildi bunlar Bahar için.

"Ulan ben senin gözünde nasıl bir canavarmışım böyle?"

Güven konusu açılınca Hamza Mahir gözle görülür bir şekilde geriliyordu. Karısının kendisine olan inancının böyle kolayca kaybolması adamı çileden çıkarıyordu.

"Mahir ben bu evde yaşarken bir gün bile senin dürüstlüğünden şüphe etmedim ama o gün duyduklarım bir anda beni alaşağı etti.

Benim dünyam ters yüz olmadı mı zannediyorsun?"

Yatakta sarmaş dolaş bir halde yatarken bir anda ortamdaki tansiyon yükselivermişti.

Bahar da adamın üzerinde yatmıyormuş gibi tartışıyordu.

"Benim bir anda haysiyetsiz bir adam olduğuma kendini çok çabuk inandırmışsın bakıyorum?"

Hamza Mahir gözlerini bir iki saniyeliğine kapatıp derin bir nefes vererek geri açtı.

"Ben yaptığım şey için çok pişmanım ama sen de her şeyi kendi içinde yaşar bana hiçbir şey söylemezsen yanlış anlaşılmalara kaçınılmaz olur."

Cümlesi biter bitmez Bahar kendisini Hamza Mahir'le yatak arasında sıkışıp kalmış bir halde bulmuştu.

"Sen her gece bu yatakta sana nasıl dokunduğumu unutmuş gibisin sözlü olarak anlatmamı ister misin?"

Bahar'ın tartışırken dahi kurdukları temasla aklı uçup gidiveriyordu ama kalan zerreleriyle dahi iyi bildiği bir şey vardı ki o da Hamza Mahir'in her zaman kendisiyle aşkla sevişiyor oluşuydu.

Genç kadının öncesinde bir tecrübesi yoktu kıyas edecek fakat o özel zamanlarda kocası adeta kendisine tanrıça gibi davranıp tapınır gibi vücudunun her bir yerini aşkla

seviyordu.

Bahar ne kadar çok sevildiğini her bir zerresinde hissediyordu.

Kocasını tam olarak o güzel anlara gönderme yapıyor hatırlamasını sağlıyordu.

"Haklısın özür dilerim sana güvenmemek benim için dünyanın en zor şeyiydi."

Hamza Mahir, Bahar'ın bu hayattaki tutunduğu en büyük daldı onu kaybetmek hiç şüphesiz en çok kendisine zor olmuştu.

"Amacım af diletmek değil güzelim. Bir daha kendine de bana da bunu yapma.

Ulan normalde başka mevzuya kırk kere hesap sormaya çalışırsın birini de buna sorsaydın ya."

Bahar'ın ağzından dağılan gerginlikten sonra bir kıkırtı kaçtı.

"Hesap sormama alıştın sen bak bünyen istiyor artık."

Konuşmanın başından beri yakın temasta olmalarını gözardı etmeye çalışsalar da bir yerden sonra çekim karşı konulmaz hale geliyordu.

"Benim bünyemin istediği hesaplar kısmına daha hiç geçemedik yavrum."

Bahar'ın anında sıklaşan nefesleri adamın dudağının kenarının kıvrılmasını sağlamıştı.

"Bu kadar mı çok etkileniyorsun benden?"

Bir insan evladının da bu kadar çok üzerine gidilmezdi ki canım!

"Mahir"

Adamın bakışları tembel tembel kızın gözleriyle dudakları arasında gidip geliyordu.

"Hmm"

Bahar'da dayanacak sabır falan kalmamıştı artık.

"Ay öpeceksen öp artık bak vallahi duracak kalbim."

Hamza Mahir de elinin altındaki kalp atışlarından kızın ne kadar etkilendiğinin elbetteki farkındaydı.

"Vazgeçtim."

Bahar duyduklarına anlam veremezken boş bulunup "Ne?" şeklinde yüksek sesli sayılabilecek bir tepki vermişti.

Karşılığında adamın kahkahasına bakılacak olursa oyun oynuyordu alçak adam kendisiyle.

"Çekil şurd..."

Devamında esir alınan dudaklarıyla birdenbire susturuluvermişti.

Ne zaman üzerindeki kıyafetler çıkarılmıştı ve kocası karşısında çıtır çıtır bir halde kalmıştı hatırlamıyordu bile.

"Bakma şöyle."

Adam kızın bembeyaz tenini özlem ve beğeniyle süzerken sordu.

"Nasıl?"

Nasılı mı vardı bir de soruyordu.

"Deli gibi işte."

Bahar'ın utanarak söyledikleri aslında tam olarak gerçekleri yansıtıyordu. Hamza Mahir karısının teninin herbir santimine deli oluyordu.

"Beni sen delirtiyorsun." deyip dudaklarını buluşturdu.

Elleri vücudunun en özel yerlerinde keşfe çıkarken Bahar dünyadan tamamen soyutlanmış gibiydi ve kendini Hamza Mahir'in insafına çoktan bırakmıştı.

Adamın dudakları göğüslerinin ucunu dişleyip, elleri en kuytularını talan ederken Bahar o çok iyi bildiği yükseklikten kendini aşağı bırakmış adeta bulutlarda bir yerlerde süzülüyordu.

Biraz sonra Hamza Mahir kendisiyle birlikte Bahar'ı da yanına çekip kolları arasına alarak yatmıştı.

Bir süre nefes alışverişlerini düzene sokmaya çalışan kızı usul usul seyreden adam kendisini soktuğu zor durumu bir kenara koymuş karısının gevşemiş halinin keyfini çıkarıyordu.

"Hayırdır özlemiş gibisin?"

Sırıtarak kurduğu cümleden sonra göğsüne şaplağı yemişti tabiki Hamza Mahir.

"Edepsiz."

Adam kendisiyle ne kadar uğraşırsa uğraşsın şu an sinirleri alınmış gibi hissediyordu Bahar.

Yan dönüp kollarıyla kocasını iyice sarıp kedi gibi sokuldu göğsüne.

"Şu kırk gün bir geçse sende sinir falan kalmayacak güzelim."

Hamza Mahir'in muzipçe söylediği şey hem utandırıyor hem de güldürüyordu Bahar'ı.

"Sen bugün biraz fazla mı üzerime geliyorsun kocacığım?"

Adamın göğsünde daireler çizerken ne yaptığını bilir gibi bir hali vardı.

"Uslu dur."

Elleri kocasının elleri tarafından tutulmuş öpüldükten sonra göğsünden usulca çekilmişti.

"Bu yaramazlıklarının hepsini yazıyorum gül sen."

Bahar daha fazla dayanamayıp bir kahkaha atmıştı. Kocasının ne kadar zor bir durumda olduğunu iyi biliyordu.

"Farkında mısın hiç uyanmadılar?"

Bahar'ın sesi oldukça şaşkın çıkıyordu.

"Ben duş alırken sen de bir baksan mı sevgilim?"

Karısının böyle tatlı diliyle kendisine her şeyi yaptırabileceğini düşünüyordu adam. Baş sallanmasının ardından Bahar dudaklarına bir öpücük kondurup sabahlığını üzerine geçirerek odanın içindeki banyoya koşturdu.

Banyodan çıkıp üzerine bordo spor bir elbise geçirip bebek odasına girdiğinde Zeliha hanım, Esra ve Leyla'yı orada bulmayı hiç beklemiyordu.

Oğullarının da gayet keyfi yerindeydi anlaşılan ki o yüzden ağlamamışlardı. Bebek telsizini kapatan kadınlar iki gündür yorgun düştüğünü tahmin ettikleri Bahar'ın uyuduğunu zannedip uyanmasın istemişlerdi.

Bir kişinin üç tane bebeğe bakmasının ne denli zor olduğunu tahmin eden Zeliha hanıma göre Bahar'ın kendilerine olan direncinin kırılmasını beklemek demek yarın iki

gün sonra yorgunluktan yatak döşek hasta olması demekti. O nedenle daha fazla duramamış peşine kızları da takmış gelmişti.

"Sen bizimle konuşmuyorsun diye ben torunlarımdan da mı mahrum kalayım?"

Bahar'ın şaşkın şaşkın bakmasının ardından söze girmişti Zeliha hanım.

"Bebeklerime bakıp bakamadığımı kontrole gelmedin yani?"

Ne kadar aksilense de Bahar için Zeliha hanım anneydi. Bir çocuk annesine ne kadar küs kalabilirse onun için de öyleydi işte.

"Eh o da var elbet. Sen bu paşalara bakmaya bakarsın en alasını da yaparsın da sana kim baksın?"

Gözü bir anlığına Hamza Mahir'e kaydı Bahar'ın. Kucağına aldığı oğluyula ilgilenen adam kendileriyle oralıymış gibi görünmüyordu ama kocasının yanında söylenecek laf mıydı yani şimdi bu?

"Mahir de bana bakar."

Bahar asla taviz vermek istemiyordu.

"Orasını anladık zaten kızım maşallah gözünün kocandan başka kimseyi gördüğü yok."

Hamza Mahir bunları duyduğu için yanakları al al olmuştu genç kadının.

"Ne o utandın mı? Gören de sana gizlice nikahı biz kıydırdık zanneder. Her şey olsun bitsin bizim öyle haberimiz olsun ama tüm suç bize kalsın.

Kalmaya kalsın ben senin ananım ama beni kendinden mahrum edip de şu yaştan sonra bir de evlat özlemi çekirme bana."

Aylardır, annesi yerine koyduğu kendisine bakıp büyüten bu kadını o kadar çok özlemişti ki Bahar ne kadar suçlu bulursa bulsun tüm yaşadıkları için annesi bildiği kadına sığınmak, göğsünde ağlamak istiyordu.

"Siz ayladır kendinizi benden mahrum etmediniz mi? Ben özlemedim mi sanki!"

Sesinde bitmeyen bir isyan vardı.

"Güzel gözlüm bak evlat acısı ne anne acısına benzer ne de koca acısına benzer. Nereden mi biliyorum? Ben yaşadım. Bir tercih hakkım olsa o çok sevdiğim kocamı değil yavrumu döndürmek isterdim hayata.

Senin böyle bir acıyla karşılaşma ihtimalini bile göze alamadım ben. Sen evlatlarınla sınıanma diye yaptım kuzum bak anne oldun daha da iyi anlamam lazım artık beni."

Bahar artık kendini durduramıyor gözyaşları yanaklarını birer ikişer ıslatıyordu. Zeliha hanım gidip kızına sarılırken Bahar da karşılıksız bırakmamış sımsıkı sarılmıştı kıza.

"Çok aradım seni, çok aradım."

Bahar'ın tek cümlesi anlatmaya yetiyordu Zeliha hanıma olan ihtiyacını.

"Sen buradayken de benim bir gözüm bir kulağım hep yollardaydı bir de gidince deliye döndüm boncuk gözlü kızım benim."

Zeliha hanım gelmek istediğini Baharla konuşmak istediğini Hamza Mahir'e söylemişti öncesinde. Bu konuşmanın yapılacağından haberdardı o nedenle şaşırmamıştı onları odada görünce.

Karısının günlerdir içten içe ne kadar üzgün olduğunu bildiği için bu anın yaşanmasının daha fazla gecikmemesi gerektiğine ikna olmuştu o da.

Biraz sonra odadaki ikili koltuğa oturmuşlar Bahar başını yaşlı kadının göğsüne koymuş günlerdir anne olmanın verdiği güçlü olma zorunluluğunu bir kenara bırakmış evlat olmanın huzurunu yaşıyordu.

Hamza Mahir oğullarının üçünün de aynı anda taşınabilmesi amacıyla yaptırdığı özel yapım pusetlerine yanyana yatırmış odadan çıkmıştı.

Odada başbaşa kalan kadınlardan Esra ve Leyla Bahar'ın ayak ucuna oturdular. İki genç kadın da kızın birer elini avuçlarının içine alırken af dileyen gözlerle bakıyorlardı. Söze ilk giren Esra oldu.

"Yemin ederim her gün ama her gün gelmek istedim yanına. Zeliha sultanı haksız bulduğum için değil yalnızca beni biliyorsun duramadım yerimde bir an evvel yanında olmak istedim, elini böyle tutabilmek destek olabilmek istedim ama yapamadım.

Trabzon'da olduğunu biliyordum ama neresinde olduğuna dair en ufak bir bilğim yoktu. Gelmeyi göze almıştım ama gelsem de kocaman şehirde seni nerede arayacaktım ki?"

Ablasının eline öpücükler kondururken af diledi tekrar Esra.

"Özür dilerim hissettiklerinde ne kadar payım varsa hepsi için ayrı ayrı özür dilerim."

Bu işin böyle olmaması gerektiğini en çok savunan kişi Esra olduğu için belki de en çok o pişman görünüyordu.

Kardeşi gibi gördüğü kızın daha fazla üzülmesine gönlü el vermeyen Bahar sınıksı sarıldı kıza.

"Tamam ağlama artık affettim tamam, bak ben başlarsam duramıyorum ona göre."

Ablasının ağzından çıkanlarla yüzü aydınlandı Esra'nın içine oturan o ağırlık bir anda buhar oluvermişti.

Leyla da hazır yeri ve zamanı gelmişken kendini açıklamak istedi.

"Sizin hikayenizi öğrendiğim günden beri senin beni en iyi anlayan kişi olduğunu düşünüp durdum. İlk günden beri kendimi sana yakın hissettiğim nedenini buluvermiştim adeta.

Hani sen dedin ya o gün beni en iyi anlayan kişinin sen olduğunu düşünürdüm diye. İşte o gördüğüm hayal kırıklığı beni günlerdir kahrediyor.

Bakma Nejat'la çok iyiyiz falan ama yalnızca onun sınırları dahilinde çok iyiyiz biz. Tam da bu noktada senin beni anlayacağını umuyorum Nejat'ın haberi olmadan tek bir şey yapabilmem mümkün değildi hele ki o zamanlar.

Çok istedim inan en azından birimiz yanında olalım sana destek verelim ama burası savaş alanı gibiydi.

Yiğit Ali aylarca kendine gelememi sürekli kendini suçlayıp durdu delirmiş gibiydi. Her şey Nejat'ın üzerindeydi ve zaten o da abisine üzülmekten bitap düşmüştü. Onunla sağlıklı bir şekilde konuşmanın imkanı dahi yoktu ki yalnızca yanında olup destek olabildim.

Ben de çok özür dilerim yapamadıklarım için senden çok özür dilerim."

Leyla'nın konuşması adeta tüm yaşanılanların özeti gibiydi. Bahar onun da ne demek istediğini çok iyi anlıyor içten içe hak veriyordu.

Kendisi de günlerce Zeliha hanım ve Esra'yı arayıp yalnızca iyiyim bile diyememişti.

Bahar bu sefer de Leyla'ya sarıldı sıkıca. Gözlerinden okunan o 'bir şey yapmak isteyip de yapamamış olma' durumu açıkça okunuyordu.

"Ay ben zaten lohusa bir kadının daha fazla ağlatmayın beni lütfen.

Tamam bakın içten bir şekilde affediyorum sizi ama ama bunu bir daha koşullar ne olursa olsun yaşatmayın. Beni ilgilendiren bir şeyi önce bana söyleyin. Sonradan duymak güvenimi yerle bir ediyor.

Ben sizin çaresiz kalışınızı da çok iyi anladım. Ben de yargısız infaz yaptım belki de.

Siz de kusuruma bakmayın olur mu?"

Olayın iki gün sonra tatlıya bağlanması herkesi rahatlatmıştı. Kadınlar duygusallıklarından sıyrılıp kendilerine geldiklerinde Bahar şaşkınlıkla sordu.

"Mahir nereye götürdü oğlanları?"

Hızlıca kalkıp aşağı indiler. Aşağı katta da kimseyi bulamayınca Bahar önde diğer kadınlar arkada dış kapıya yöneldiler.

Kapıyı açtıklarında karşılaştıkları manzara evlere şenlikti doğrusu.

Koca koca adamlar bahçede yeşilliklerin üzerinde toplanmış ayakta dikiliyorlardı bebek sevmek için. Oğlanları Nejat, Yiğit Ali ve Cenk kucaklarına almış Ferit, Selim ve diğer bir sürü beli silahlı, takım elbiseli adam el kadar bebeklerle oyalanıyorlardı.

"Ay Allahım bu Mahir beni öldürecek. Bak bak görüyorsunuz değil mi vermiş çocukları kucaklarına kendisi ileride telefonla konuşuyor rahatlığa bak!"

Hava oldukça güzeldi fakat bebekler henüz çok miniklerdi. Babaları sayesinde de ilk güneşlerini alıyorlardı.

"İki dakika boş bırakmaya gelmiyor bu adamı. Hayır bunların elleri temiz mi dokundular çocukların yer yerlerine."

Söylene söylene bahçeye çıkan Bahar'ın ardından Zeliha hanım gülümserken Esra ve Leyla da biraz sonra kızın ardından çıkmışlardı evden.

Bebeklerin başında toplandıkları yerden Bahar'ı görür görmez açılan adamlar bir anda saygıyla dizilmişlerdi.

Gözleri yerde adamların haline "Tövbe yarabbim" diyerek ağzının içinden tepki veren genç kadın bir yandan da yine Hamza Mahir'e saydırıyordu.

"Hayır suç bunlarda değil ki suç bu çocukları böyle korkutan benim kocamda."

Adamların yanına vardığında Hamza Mahir de Bahar'ı uzaktan görmüş telefonu kapatıp aynı anda yanlarına varmıştı.

"Allah analı babalı büyütsün yenge."

İlk konuşan Ferit'ti. Neticede Ferit'le az muhattap olmamışlardı.

"Teşekkür ederim Ferit darısı başına."

Hamza Mahir tam arkasında bir koluyla önden kızın belini kavramış dikiliyordu.

Bahar'ın söyledikleriyle mahçup olan Ferit gülümseyerek bir baş selamı vermişti. Sırasıyla tanışık olduğu diğer çocuklar da kendisini tebrik edip iyi dileklerde

bulunmuşlardı.

"Çok küçükler henüz üşürler içeriye götürelim biz artık."

Kadınlar bebekleri kucaklarına alıp götürecekleri sırada Bahar'ın dikkatini yakalarındaki birer büyük altın çekmişti. Anlaşılan doğum hediyesiydi oğullarının.

Hamza Mahir'in göz hapsi altında içeriye girmişlerdi.

Tek kelime etmemişti fakat kocasını yoğun bakışları altında takılmadan adım atması bile büyük başarıydı doğrusu.

Oğlanların karnını doyurup onlarla vakit geçirdikten sonra şükür ki uyutabilmişti. Gün geçtikçe hareketleniyorlar ilk günlerdeki gibi sürekli uyumak istemiyorlardı. Gerçekten de tek kişiyle olacak iş değildi.

Bebek odasından çıkıp kendi odasına girdiğinde Hamza Mahir de odadaydı.

"Ay Mahir el kadar bebekleri aşağı indirmişsin hemen."

Kızın kendisine hesap sorarak gelişini izliyordu adam.

"Yavrum yarın iki gün sonra bahçede arkalarından koşturacaklar hiç mi sevmesin çocuklar, merak ediyorlardı zaten."

Bu adam hep böyle yapıyordu. Kendisine hayal kurdurup kendi bildiğini okuyordu böyle. Hayır bir de sevimli geliyordu Bahar'a ki o kısmı hiç sormayın bile.

"Koşturacaklar değil mi benim miniklerim öyle paytak paytak?"

Düşüncesi bile güzeldi.

"Koşturacaklar tabi ya babaları da burada anneleriyle ilgilenecek."

Bahar'ın ağzından bir kıkırtı kaçtı.

"Hmm nasıl ilgilenecekmiş?"

İç çekerek konuşmasından anlaşıldığı üzere pek de şikayetçi değildi genç kız.

"Kadroyu genişletmek için birtakım öngörüşmelerde bulunacak."

Hamza Mahir'in yapacaklarını anlatış şekline gülen Bahar hayretle söylendi.

"Yok artık Mahir üç tane var işte daha ne istiyorsun?"

Adam kaşlarını çatarak aksilendi.

"Ulan bunlar on beş yaşından sonra haydut olur kızım olana kadar boş bırakmaya niyetim yok seni haberin olsun."

Yok artık daha nelerdi!

"Şaka mı bu?"

Hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu adamın.

"Ay bir de haydut diyor miniklerim..."

Bahar cümlesini henüz tamamlamadan kocasının dudakları tarafından susturulmuş, öpüşmenin heyecanına kapılmıştı bile.

Bölüm-45

Keyifli okumalar♥

Yiğit Ali günlerdir terslenmiş olmanın verdiği çekimserlikle zile basmıştı.

Eskiden yalnızca ağabeyine hürmeten saygıda kusur etmemek adına az biraz çekinirdi eve girerken fakat Bahar evdeki tüm dengeleri değiştirmiş sanki anne babasının evine gelir gibi bir ruh haline sokmuştu genç adamı kısacık zamanda.

Yiğit Ali, Bahar'a ne kadar ağabey olmuşsa genç kadın da adama yeri gelmiş küçük kız kardeş olmuş yeri gelmiş abla, hatta ve hatta anne olmuştu.

Aslan parçalarının üzerine titreyişi öyle içten, sıcak geliyordu ki adama utanmasa gözleri dolacaktı.

Ne de olsa yurt çocuğuydu Yiğit Ali. Görmemişti ki anne nedir, kanından canından bir evlat nasıl sevilir.

Belki de tüm bu sebeplerdendi Bahar'la arasını hep iyi tutmak istemesi. Önceleri onun da kendi gibi annesiz babasız büyümüş olması tam on ikiden vurmuştu genç adamı, şimdi de hiç yakinen bilmediği anne şefkatini görüyor olmasıydı ona karşı hassasiyeti.

Her şey iyiydi hoştu da yeğenlerini tam dokuz gündür kucağına alamıyordu Yiğit Ali.

Ne yaptıysa olmamış bir türlü Bahar'ı kendisiyle barışmaya ikna edememişti. Ağabeyinden çekinmese gizlice girip sevecekti eşek sıpaları nasıl da burnunda tütmişti.

Kapının açılmasıyla Baharla burun buruna geldi.

"Ne vardı Yiğit Ali?"

Al işte yine başlıyorlardı.

"Yenge kapıyı niye sen açıyorsun?"

Ağzından çıkıp Bahar'ın kulaklarına henüz ulaşmadan önce kurduğu cümleden pişman olmuştu fakat artık her şey için çok geçti.

Genç kadın kapıyı kapatmaya yeltenmişti ki engel olup kendini açıklamaya girişti adam.

"Yenge affedersin valla öyle demek istemedim ama bir dur ya bir izin ver kendimi açıklayayım.."

Kızın kendisini dinlememesi üzerine son çare olarak planını öne sürdü Yiğit Ali.

"Benimle kış bahçesine gelersen çok önemli bir şey göstereceğim."

Bahar adamın ağzından bir çırpıda çıkan cümleyle duraksadı.

"Allah Allah niye geliyormuşum?"

Kızın meraklı çıkan sesinden doğru yolda olduğunu anlayan Yiğit Ali kapıdan elini çekip konuşmaya devam etti.

"Gördüklerinden sonra belki beni affedersin ama abimin temiz bir dayak atmak isteyeceği kesin olduğu için kendimi riske de atamam malum kızlar bu surata bayılıyor."

Yiğit Ali'nin kendini beğenmişliği Bahar'ı neredeyse güldürecekti.

Allah için çok yakışıklı adamdı ama onun olayı şeytan tüyünün olmasıydı. Şu anda bile öyle tatlı tatlı bakıyordu ki sanki suç işlemiş on yaşında erkek kardeşi vardı karşısında genç kızın.

"Ben niye kocamın kızacağı bir işe alet olayım peki?"

Zamanında şu aile saadetinin kurulması için ne dualarda bulunmuştu Yiğit Ali ama yine olan kendine olmuş ikiye bir kalmıştı.

"Yav Allah kitap aşkına sen ne zamandan beri abimin bir işe kızıp kızmayacağını düşünüyor oldun gözünü seveyim?"

Bahar kollarını önünde birleştirmiş ayak direktmeye kararlı gibi görünüyordu.

"Arada hasretlik olunca insan birbirinin kıymetini anlıyor, ne diyelim araya girenler utansın!"

Yiğit Ali şimdi kafasını şu duvarlara vura vura kendini unutacak dert, tasa, gam, keder bir şey kalmayacak tertemiz olacaktı.

"Yenge gözünü seveyim bir gel ya sonra daha da ısrar etmeyeceğim zaten."

Adamın ısrarla çağırması üzerine kapıdan dışarıya adımını atan kız Yiğit Ali'nin peşine düşmüş arka bahçeye doğru ilerlemeye başlamıştı.

İşin aslı kendisi de merak etmişti neydi bu kadar önemli olan.

"Umarım gerçekten geçerli bir sebebin vardır Yiğit Ali beni sürüklemek için."

Oflaya puflaya kış bahçesinin kapısından giren kızın dikkatini ortadaki oturma grubunun masasının üzerinde bulunan laptop çekivermişti. Çok geçmeden Yiğit Ali karşısına oturup bilgisayarını açtı. Bahar da konuşmaya gerek duymadan merakla adamın yanına oturdu.

Videonun oynatma tuşuna basılmasıyla ekranda bir hastane odası beliriverdi. Yatakta yatan adamın kolları bacakları sargılar içerisindeydi. Makinelere bağlı olan iri gövdesinde çeşitli kablolar takılıydı ve geriye kalan bir çok yeri bandajlıydı.

Odadaki kamera güvenlik önlemleri için yerleştirilmişti. Özellikle tam yatağın karşı tarafına konulmuş ses ve görüntüyü anbean kayıt altına alıyordu.

Ağabeylerinin dostu olduğu kadar düşmanı da vardı. Her ne kadar kaza örtbas edilmiş hiçbir yere bilgi sızdırılmasına izin verilmemişse de riske atamazlardı. Bu nedenle Nejat bizzat kendisi yerleştirmişti.

Kamera yatağa doğru zoom yapınca o kişinin Hamza Mahir olduğu ancak seçilebiliyordu.

Bu elbetteki Bahar için geçerli bir durum değildi çünkü ekran açılır açılmaz içinden geçen o ürpertiyle anlayıvermişti zaten o olduğunu.

Belli ki kaşıyla gözü arasındaki o iz henüz yeni olduğu için dikişliydi ve genele oranla önemsenmeyecek kadar küçük olan o yara bile genç kadının içini parçalamaya

yetmişti.

"Mahir..."

Gözlerini kırpmasıyla yanakları ıslanıvermişti.

Kızın daha ilk saniyeden boğazındaki düğüme adeta somut olarak şahit olan Yiğit Ali işi şakaya alarak videoyu durdurdu ve laptopun ekranını kapattı.

"Ohoo sen böyle ağla eve gidince abim sorsun niye ağladın diye sonra faturası bana kesilsin. Yok yok sen en iyisi bana küs kal."

Bahar aniden kapatılan ekran karşısında bir iki saniye şaşırıp kalmış bir şekilde bakakalmıştı fakat genç adamın cümleleriyle fazla uzun sürmedi.

"Yiğit Ali saçmalama aç şunu ya!"

Bir yandan da adamın kollarıyla yukarıya doğru kaldırdığı bilgisayarı elinden almaya çalışıyordu.

"Yiğit Ali diyorum ver şunu!"

Bir o yana bir bu yana kapmaya çalışıyordu fakat o kadar uzun kollardan bilgisayarı çekip alabilmek kolay iş değildi Bahar için.

"Söz ver ağlamayacağım diye önce."

Gözlerini devirerek konuşmaya başladı genç kadın.

"Oldu paşam başka? Hem barışmaya çalışıyor hem de şart koşuyor. Ağlayacağımı da sana soracaktım!"

Bahar'ın azarı pek de gözünü korkutabilmiş gibi görünmüyordu Yiğit Ali'nin.

"Sen de giderek iddialı bir rakip olmaya başladın ama her türlü abimin gazabından daha çok korkarım canım önce söz ver."

Hayır da bu duruma ne ara gelmişlerdi yani daha az önce yalvaran kendisi değilmiş gibi şimdi de şart koşuyordu beyefendi. Yok yok bu Yiğit Ali iflah olmazdı.

"Hem bu videonun aramızda kalacağını da teminatını isterim." diyerek devam etti sözlerine adam.

"Pis fırsatçı önce başını gösterdin ki iyice merak edeyim değil mi? Nasıl olsa kabul ettiririm dedin!"

Yiğit Ali'nin suratından alaycı ama bir o kadar kafası hinliğe çalışan çocuklar gibi gözlerinin içini parlatan bir gülümseme geçti.

"Ee var bizimde kendimize göre bir şeklimiz. Barışırsan öğretirim sana da bir iki numara."

Bahar gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmakla meşguldü. Koskoca adam adeta afacan bir çocuk gibiydi şu anda gözünde.

"İyi izletme ben de gider Mahir'e Esra'yı öptüğünü söylerim."

İşte şimdi beraberlik sevinci vardı tribünlerde.

Bahar kaşlarını kaldırmış, bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu adama.

"Yuh saçmalama yok öyle bir şey."

İnanamaz gözlerle bakıyordu karşısındaki genç kıza Yiğit Ali.

"O yüzden mi geçen gün bahçede beni görünce bir toparlandınız falan hı? Gözümden kaçır mı zannettin canım?"

Yiğit Ali daha da bir şey demiyordu artık pesti!

Bir süre Bahar'ın yüzünü inceler gibi bakıp tereddüt dolu bir yüz ifadesiyle söylendi.

"Senin bu bebek suratının arkasında ne var çok merak ediyorum."

Bahar'da gözlerini kısmış Yiğit Ali'ye pis pis bakıyordu.

"Hahaha asıl sen bebek yüzlü bir serseri olduğunun farkında mısın acaba?" derken konsantresi dağılmış adamın elinden bilgisayarı çekip aldı.

"Sen benim çocuklarıma kötü örneksin gerçekten."

Söylene söylene tekrardan açtı videoyu Bahar.

"Ama kabul et çok eğlenceli amca olur benden. En çok beni sevecekler o Nejat da kuduracak bak görürsün."

Bahar adamın söylediklerine ne kadar gülmemeye çalışırsa çalışsın elinde olmadan kendini gülerken buluyordu.

Biraz sonra ekranda yeniden Hamza Mahir'in belirmesiyle ortamı sessizlik kapladı. Adam olan biten her şeyden habersiz öylece yatıyordu. Adeta canı, kanı yüzünden çekilmiş gibiydi.

Uyanmadan önceki halleri aşama aşama videoya kaydedilmiş gibiydi sanki. Bir sonraki karede vücudundaki kırıklar için kullanılan alçılar çıkarılmış yalnızca bacağındaki sargısıyla makinelere bağlı uyuyordu.

Bahar videoyu durdurup üzgün gözlerle baktı Yiğit Ali'ye.

"İnanamıyorum ne hale gelmiş tüm vücudu. Onu bu halde böylece savunmasız görebileceğim aklıma dahi gelmezdi. Sanki asla yıkılmaz gibi."

Adama bakarak konuşuyordu ama daha çok kendi kendine söylenir gibi bir hali vardı.

"Yıkılmadı zaten. Onun yerinde başka biri olsaydı asla bu kadar büyük bir mücadele veremezdi."

Yerinden kalkıp koşa koşa Hamza Mahir'in yanına gidip biraz önce sarılı gördüğü her bir yerinden tek tek öpmek için zor tutuyordu Bahar kendisini. Kimbilir o yaralar yerini ne sızılara bırakmıştı.

Yiğit Ali'nin söyledikleriyle yüzüne hüznü bir gülümseme yerleşmiş videoyu devam ettirmişti Bahar.

Üç ay boyunca kesit kesit birçok görüntüsü vardı adamın ve uyanmaya başladığı ilk saniyelere gelmişti zaman.

Hamza Mahir'in dudaklarından dökülen "Bahar" ismi bir kere daha genç kadının yanaklarının ıslanmasına yetmişti. Çarçabuk sildi hızla akan o yaşları.

Ekrana bakarak konuşan Yiğit Ali "Ağlıyorsun görüyorum." derken Bahar itiraz etmeye başlamıştı.

"Hiçte bile ağlamıyorum."

Sesinin titrek halinden de anlaşıldığı üzere elbetteki ağlamıyordu(!)

"Sen abime büyü mü yaptın kızım adam üç ay uyudu uyanır uyanmaz senin adını sayıkladı. Mavi gözlü kadınlardan oldum olası korkarım zaten."

Adamın tespitine Bahar'ın bir kere daha gülmesine sebep olmuştu. Ne çok gülmüştü bugün Yiğit Ali sayesinde.

"Hadi hadi devam ettir."

Kızın biran evvel videonun kalanını izleme hevesinin önüne geçmek istemeyen Yiğit Ali yeniden play tuşuna basmıştı bile.

Videonun devamında Hamza Mahir'in etrafına kan kusturduğu öfkeli halleri, geçmek bilmeyen baş ağrıları, ayağa kalkamadığı için aksilenmeleri vardı. Amerika'ya gidecekleri günde ise bitiyordu.

Bahar onun ne denli zor zamanlar geçirdiğine bizzat şahit oluvermişti şu kısacık videoda.

Elbetteki biliyordu fakat görünce bir başka etkilemiş, bir başka canını yakmıştı genç kadının.

"Ee devamı yok mu?" Sesi oldukça meraklı çıkıyordu.

"Devamı yok ama ne olduğu belli işte aylarca fizik tedavi gördü bacağından. Sadece bacağı da değil tabii üç ay boyunca kırılıp da iyileşen tüm kemikleri hareketsiz kaldı kaskatı kalmış tüm vücudu. Epey yoruldu orada aslına bakarsan."

Onca yorgunluğun üzerine gelir gelmez de kendi peşine düşmüştü kocası.

Bir insan en fazla ne kadar sevebilirdi var mıydı bunun bir sonu, ucu bucağı? Bahar'ın sevgisinin, aşkının büyüklüğünü ölçen bir ölçü birimi henüz icat edilmemişti.

"O gün senin bizi duyup da gittiğini anladığım an var ya..." Bahar daldığı yerden adamın sesiyle kendine gelmişti. "Şu hayatta daha el kadar çocukken hırsızlık da yaptım, adam da yaraladım, tonla illegal iş de yaptım ama hiçbirinde böyle pişman olmadım. Ulan dedim sana mı kaldı Yiğit Ali bunun peşine düşmek, abinden iyi mi bileceksin? Onun bir bildiği olmasa yapar mı böyle gizli saklı işler sevdiği kadına?"

Derin bir nefes verip konuşmaya devam etti.

"O arabanın içinden abimi ben çıkardım. Aklımı kaybediyorum zannettim. Uyanana kadar gecem gündüzüm birbirine girdi uyku uyuyamaz oldum. Gözlerimi kapattığımda hep o şahit olduğum kaza anını gördüm. Tekrar tekrar tekrar... Bu nasıl bir şey biliyor musun? Adamı diri diri mezara koyar."

Bahar adamın yüzünden geçen acıları ilk günkü tazeliğiyle görebiliyordu. O çaresizliğini hissediyordu. Yiğit Ali'nin geçmişe yönelik ve de şu an ki acı çeker haline içinin sızladığını hissetti.

"İnan ki seni önemsememek değil. Layık görmemek mi? O zaten asla olamaz. Ben kendimi kaybetmişim. Özür dilerim kaş yapayım derken o gözü komple çıkarttığım için. Seni düşüneyim derken her şeyin ağzına sıçtığım için. Sen beni affetmediğin sürece benim içimden bu vicdan azabı hiç çıkmayacak."

Karşısındaki adamın üzgün haline daha fazla dayanamayan Bahar kollarıyla boynunu sarıp hiçbir kelimeye gerek dahi olmadan Yiğit Ali'yi şefkatle sarmıştı.

"Affettim."

Sıcacık ve içten çıkan tek kelimelik bu cümle genç adamın yüreğine su serpmişti.

"Hem o gün orada beni korumaya çalıştığını da biliyordum o yüzden sana hiç kızmadım ki ben. Bu kadar vicdan azabı çektiğini görebilseydim ilk günden söyledim. Hı haber vermeme mevzusunda yine aynılarını yapardım o ayrı."

Adamdan ayrılacağı sırada camekanlı bahçenin rengarenk çiçeklerinin naifliğine tezat içeriği bariton sesiyle, kaba bir ikazla dolduran ses Hamza Mahir'den başkasına ait değildi.

"Çek lan ellerini karımın üzerinden."

Yiğit Ali nasıl toparlanıp geri çekileceğini şaşırılmış hızla ellerini Bahar'ın üzerinden çekmişti.

Hamza Mahir'in, Yiğit Ali'ye kötü kötü baktığı sırada Bahar kocasına doğru harekete geçmiş ayak parmaklarının üzerinde kocasının yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştu bile.

"Hoşgeldin aşkım."

İnsan öpücükle bir nebze de olsa yatışırdı ama nerdeydi? Kafasını çevirip kendisine bakmamıştı bile.

"Ne karıştırıyorsunuz siz burada?"

İşte şimdi sorgulanmaya başlamışlardı. Evet Bahar manipülasyon konusunda oldukça iyiydi fakat Hamza Mahir'in kendisinin aklını okuyabilmek gibi bir süper gücü vardı. Bu da genç kadının bir miktar elinin ayağının dolanmasına sebep oluyordu haliyle.

"Abi yengeden adamakıllı bir özür dilemek istedim. Malum günlerdir yüzüme bakmayınca üzülüyorum abi sonuçta biz bir aileyiz."

Ha gayret Yiğit Ali hepimizi ağlatacaksın...

"Koskoca evde oda mı bitti oğlum ne işiniz var burada?"

...ama yemezler.

Yalanı iğne deliğinden geçirebileceği her halinden belli olan Yiğit Ali ağabeyinin karşısında lal oluyordu adeta. Duruma acil el atmak zorunda kaldığını düşünen Bahar söze girdi.

"Sevgilim benim de Yiğit Ali'yle konuşacaklarım vardı ve evden kimsenin duymaması için özellikle buraya gelmek istedim."

Gümüşpala'nın gözleri ikili arasında gidip gelirken inanmayan bakışlarla sordu.

"Neymiş o konuşacakların yavrum?"

Kocası böyle sorgu amiri gibi tepesine dikildiğinde de rahatça bir şey uydurulmuyordu ki canım!

"Ben Yiğit Ali'yle Esra arasında bir şeyler olduğunu düşündüm."

ve Bahar sonunda bombayı patlatmıştı. Her ne kadar patlama sesi duyulmasa da Yiğit Ali'nin bizzat içinde imha etmişti o bomba.

En sonunda Hamza Mahir'in dikkatini çekilebilmiş olsa gerek bir kaşı havalanmış karşısındaki genç adama bakıyordu sorgularcasına.

"Y-yok abi ben yengeye de söyledim zaten yok öyle bir şey."

Bir taraftan da Bahar'ın dahiyane fikrine sövmekle meşguldü Yiğit Ali.

"İşte sevgilim ben yanlış anlamışım sanırım Esra'yı öyle üzgün görünce. Belli ki başka bir şeye sıkılmış kızın canı. Neyse zaten canım kapattık biz konuyu hem Esra'nın yaşı daha küçük, kız üniversite okuyacak böyle mevzularla aklını bulandırmaya gerek yok değil mi?"

Aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmiyordu genç kadın.

"Miniklerim ne yapıyorlar acaba ya çıktığımda uyuyorlardı gidip bir baksak mı Mahir her şeyi anlattığımıza göre?"

Kızın söylediklerine hiçte inanmış gibi görünmeyen adam kısa ve net bir şekilde cevapladı.

"Uyanıklar, kızlar ilgileniyor."

Suyunun fazlaca ısındığını hisseden Yiğit Ali usulca söze girdi.

"Yengeyle barış imzaladığımıza göre yeğenlerim burnumda tütüyor ben bir gidip seveyim müsaadenizle abi."

Baş işaretiyle git diyen adamın yanından hızla ayrılan Yiğit Ali'den sonra başbaşa kalmışlardı.

Bahçe kapısının kapanma sesiyle Bahar'a doğru bir adım atan adam konuşmadan doğrudan gözlerine bakıyordu kızın.

Hamza Mahir üzerine doğru yürüdükçe geri geri yavaş adımlarla kaçan Bahar'ın sırtı en sonunda fuşya çiçeklerle kaplı duvara dayanmış gidecek mesafesi kalmamıştı.

"Daha fazla çırpınmazsın diye düşünüyorum. Gidecek yerin kalmadı."

Hain Yiğit Ali!

"Sevgilim niye kaçayım ben senden?"

Bir eli adamın gömleğinin yakasındayken diğer eli tembel tembel üstten dördüncü düğmesinde oyalanıyordu genç kadının. Aralarındaki mesafeyi iyice kapatan Bahar usul usul konuşuyordu.

"Bak bak numaralara bak."

Bahar aniden çocukça bir hırsıyla ayağını yere vurdu.

"Ya off ben neden seni hiç etkileyemiyorum!"

Hamza Mahir'in dudakları kıvrılırken kızı belinden tutup göğsüne yasladı. Bir elinden tutup tam kalbinin üzerine getirdi.

"Etkileyemiyor musun sence?"

Kalbi deli bozuk bir hızla atıyordu adamın.

"E niye bozuyorsun beni madem?"

Nazlı nazlı sitem ediyordu Bahar kocasını ne kadar etkilediğinden habersiz.

"Konuyu değiştirmek için baştan çıkarmaya çalışmıyor musun beni bakayım?"

Her saniye biraz daha yaklaşıyor gibiydi birbirine, ayrıldıkları anda yeniden hasret kalacak dudaklar.

"Akışına bırakıver ne olmuş yani?"

Kızın söyledikleriyle bir kere daha kıvrıldı adamın dudakları.

"Nimetlerimden faydalanan diyorsun yani?"

Bahar gözlerini süzerek işveyle mırıldandı.

"Yani"

Devamında ise kavuşan dudaklar ve tutkuyla sarılmış bedenler vardı kış bahçesinin rengarenk çiçeklerinin arasında.

Ayrıldıklarında sırtı duvara yaslanmış Bahar'ın kolları kocasının boynunu kavramış ayakları ise yerden kesileli çok olmuştu.

Hülyalı bakışlarla Hamza Mahir'in dudaklarından dökülen cümleleri dinliyordu. "Ulan sana hiç doyamıyorum. Esir ettin kendine anasını satayım. Bir şikayetim de yok gönüllü köle ettin."

Kızın kıkırdamasının üzerine hızla dudaklarına bir öpücük daha kondurdu adam.

Bacakları kocasının beline sarılı olan Bahar içinden dolup taşan aşkla sarıldı Hamza Mahir'e.

"Çok seviyorum seni çok."

Adamın yüzünü ellerinin arasına alıp sevgiyle parlayan mavi gözlerini gezdirdi tüm yüzünde ve kaşıyla gözünün arasındaki ize büyük bir öpücük kondurdu.

Biraz önce izlediği videonun hala etkisine olan kız şefkatle okşadı dikiş izini.

"Gözüne çok yakın Allah korumuş ya gözüne gelseydi."

Kendisine göre oldukça ufak tefek bu muhteşem kadının ellerinin yüzünde gezintisinden oldukça memnun olan Gümüşpala karısını seyrediyordu.

"Sen değil miydin böyle serseriliklere bayılan?"

E ama böyle ne cümle kurduysa gün gelip karşısına mı çıkaracaktı bu adam?

"Ay kıskançlığın da bu kadarı doğrusu pes"

Adamın kızı kalçasından tutan eli biraz daha sıkı kavrarken şakadan uyarı mahiyetindeki bu durum Bahar'ı biraz daha güldürmüştü.

"Benim isteklerimi bu kadar önemsemen taktire şayan sevgilim."

Kızın kendisini tiye alması karşısında eğlenen yüz ifadesi adamı da eğlendiriyordu.

Bahar'ın kendisiyle tatlı atışmalarının son bulmasının ardından alnına uzunca bir buse konduran adam muzip bakan gözlerinin aksine ciddiyetle konuşmaya başladı

"Aslanlarım evde meme beklesin anaları bahçe köşelerinde babalarına cilve yapsın."

Şu tespitler ne kadar zaman geçerse geçsin hep utandırıyordu Bahar'ı ama cevap vermeden de duramıyordu ki şu çenesi.

"Canım ona öyle denmez. Babaları bahçe köşelerinde annelerini sıkıştırıyor denir."

Bahar'ı bacaklarından ve sırtından destekleyerek yan bir şekilde kucağına alıp eve doğru yürüyen adam söyleniyordu.

"Azmettirmek suçundan gün gelecek yargılanacaksınız Bahar hanım az kaldı."

Her seferinde içinden ılık bir şeylerin akıp geçmesine neden olacak bir cümle buluyordu Hamza Mahir. İşin kötü yanı nasıl da etkilediğinin çok fazla farkında olmasıydı. Yutkunarak sessiz kalmayı tercih etmişti Bahar kocasının bıyık altından güldüğünden habersiz.

Yemyeşil bahçeyi gezerek geçerken neşeli bir şekilde biraz önceki olayın da üzerinin örtüldüğünü düşünen genç kız kocasının kucağında taşınırken işittiği cümleyle duraksadı.

"Yiğit Ali mevzusunu da yuttum zannetme o bilgisayardan ne iş çevirdiğinizi öğrenirim ben nasıl olsa."

Bahar sessiz kalıp konunun kendi kendine kapanmasını bekliyordu. Kendi de inanmıyordu ama şansını denemeye değeri.

"O serseri sana neden sarılıyor? Demiyor muyum sana kimse dokunmayacak diye?"

Hoşgeldin Hamza Mahir biz de seni bekliyorduk gözümüz yollarda kaldı.

"Ayy Mahir kardeşçe bir sarılmaydı ne var bunda? Üstelik ben sarıldım o değil. Abi kardeş gibi anlıyor musun?"

Küçük bir çocuğa anlatır gibi kendisine laf anlatmasını izleyen adam bu kadının bir anda nasıl olup kendisini kuzu gibi sakinleştirirken diğer anda delirtebildiğini düşünüyordu.

"Sen kocanla alay edeceğine sözünü dinlersen iyi olur güzelim. Kardeş mardeş dinlemem alırım ayağımın altına dokunmayacak o kadar."

Sesi o kadar aksi çıkıyordu ki gülesi geldi Bahar'ın.

"Şu an evdeki üç bebekten hiçbir farkının olmamasına ne diyorsun sevgilim?"

Eve oldukça yaklaşmışlardı ve genç kadın neden kucakta gittiğini sorgulamıyordu bile. Sanki Hamza Mahir yanındayken onun kucağında taşınmak yürümek kadar doğal bir eylem haline gelmişti.

"Bana da meme verecek misin?"

Adamın sorusuyla düşüncelerinden sıyrılan Bahar kınarcasına söylendi.

"Terbiyesiz."

Adamın kınanmak pek de umrunda olmuş gibi değildi.

"Aradaki farkı gösterecektim."

Bahar daha da bir şey demiyordu bu adamla laf yarıştırmada kabahatti!

Herkese merhabalar,

Ramazan ayının ilk sahurunu hep birlikte karşılayalım istedim. Bölümü de bir gayret yetiştirdim.

Umarım çok hayırlı, bereketli bir ay olur; vatanımız, milletimiz ve tüm islam alemi için🙏

Hayırlı ramazanlar 🌙

Bölüm-46

Keyifli okumalar♥

Öğleden sonra saat beş sularıydı.

Evin kalabalık nüfusunu oluşturan kadınlar fincanlarını almışlar havuz başındaki oturma grubunda keyif kahvelerini yudumluyorlardı.

Üç küçük yaygaracıyı aynı anda uyutabildikleri nadir anlardan birinde oldukları için daha bir kıymetliydi vakitleri.

Hava güllük gülüstanlıktı bugün. Pırıl pırıl bir güneş vardı dışarıda. Dertten tasadan uzak, arkalarına yaslanmış huzurluca sohbet ediyordu hanımlar.

Aralarında kırgınlıktan küskünlükten eser kalmamıştı ya en çok onun rahatlığı vardı üzerlerinde.

Malum bu kadar kadın bir araya gelince de konu bir şekilde alışverişten, kıyafetten açılıveriyordu.

"Esra okulunun açılmasına da az kaldı diyorum ki birgün tepeden tırnağa alışveriş yapalım sana."

Bahar abla edasıyla konuşup, düşünüyordu Esra'yı.

"Sorma abla okulun açılma tarihi yaklaştıkça ben bir gerilmeye başladım zaten kılık kıyafet de ayrı mevzu tabi."

Kızın çekingen ve bir o kadar gergin haline anlam veremeyen Zeliha hanım kahvesinden bir yudum alıp sordu.

"Hayırdır kuzum niye gerilecekmişsin bakayım?"

Esra'nın ağzının içinden söylendi.

"Ne bileyim işte öyle yeni çevre falan biraz heyecan yaptım sanırım."

Genç kızı oldukça iyi tanıyan Bahar lafı geçiştirdiğini farketmişti elbetteki.

"Yok yok senin derdin başka anlat bakalım Esra hanım sen öyle kolayına gerildim demezsin"

Ablasının kendisini hemen çözmüş olması karşısında rahatsızca kıpırdansada işin doğrusunu söylemek durumunda kaldı.

"Abla ben baba parasıyla zengin okullarında okuyan prenseslerden değilim sonuçta.

O gün bir sürü okul gezdik ben daha ortalama bir tanesi olsun istedim.

Benim gibi öğrencilerin de olduğu ama Yiğit Ali bey ne yaptı? Tuttu en zengin züppelerin okuluna yazdırdı beni zorla.

Neymiş eğitimi en iyi okul orasıymış!"

Okul kaydını yaptırmaya gittikleri gün aklına gelmiş olacak ki hırsla konuşuyordu Esra.

"Biliyorsun ben öyle kendimi onlarla yarıştıracığımdan değil ama şu hayatta en çok istediğim şey hukuk okumak ve tam hayallerime kavuşmuşken başka zorluklarla karşılaşmak fikrine üzülüyorum.

Neticede aynı ortamda bulunacağım birçoğuyla. Nasıl ayak uyduracağım ben o zengin bebelere?"

Genç kızın beynini meşgul eden bu düşünceler oradaki diğer beş kadını da düşündürmüştü.

Ortamın gerginliğini atmak adına neşeli olduğunu umduğu bir sesle Hafize hanım söze girdi.

"Aman kızım düşündüğün şeylere bak iki günde öğrenirsin sen onların yaşantısını. Hem neymiş canım şu etrafına bir bak Hamza beyim seni açta mı koyar açıkta mı allasen."

Bahar da tam olarak böyle düşünüyordu ama bu fikrin Esra tarafından pek de hoş karşılanacağını zannetmiyordu.

"Hafize teyze o nasıl söz öyle zaten yeterince yük oluyorum. Hem babam mı abim mi canım bu adam benim mecbur mu her şeyime koşmaya?"

Tam da Bahar'ın düşündüğü gibiydi.

"Esracığım ben senim ablanım, elbetteki senin her sıkıntınla, ihtiyacınla ilgileneceğim. Senin problemin aynı zamanda benim problemim demektir. Mahir de benim kocam olduğuna göre benim problemim de doğal olarak onun problemi oluyor.

Hem sen istesende istemesende bu bahçenin sınırlarına girdiğin günden beri Hamza Mahir Gümüşpala'nın koruması altına girdin bile şekerim sana pek danışacağını zannetmiyorum.

Kocam diye söylemiyorum biraz despottur."

Bahar'ın son cümlesi ortamdaki kederli havayı dağıtmış herkese tebessüm ettirmişti.

"Hamza abiye karşı sürekli mahçup olup duruyorum zaten."

Esra'nın sesi de ruh hali gibi oldukça mahçuptu.

"Sen bunları düşünme şimdi. Biraz hayallerine odaklanırsın lütfen? En büyük hayalin gerçek oluyor dolu tarafından bak artık."

Bahar'ın söyledikleri Leyla'nın yüzünde acı bir tebessüm belirmesine sebep olmuştu. Kendisi maddi imkansızlıklar yüzünden üniversiteyi kazandığı halde gitme fırsatı elde edememişti.

"Bence de Esra buradaki herkes senin ailen. Mahçup olmanı gerektirecek bir durum yok ki. Hem senin yakaladığın bu fırsatı ucundan kıyısından elde edebilmenin hayaliyle yaşayan bir çok yaşıtın vardır eminim."

Leyla'nın söylediklerine hep bir ağızdan hak vermişti kadınlar.

"Evet hanımlar yarın bebişlerinizi sizlere bırakıp Esra ve Leyla'yla kaçıyoruz. Alışverişe gidiyoruz!"

Bahar'ın heyecanla alışveriş demesi tüm kadınların keyfini yerine getirmişti.

"Oh oh gidin biz de mis kokulularımızla başbaşa kalırız."

Zeliha hanımın torun sevgisi görülmeye değerdı doğrusu.

"Zeliha sultan ben tek çocuğum yalnız çabuk kıskanırım haberin olsun."

Bahar'ın huysuzluğu yaşlı kadını güldürmüştü.

"Al işte üç tane de çocuğu olsa çocuk ayol bu kız."

Ortamdaki muhabbet son sürat, keyifle devam ederken Bahar'ın çalan telefonu herkesi susturmuştu.

"Ayy Mahir arıyor!" deyip hızla ayağa kalkıvermişti.

Aferin Bahar şu an herkes arkandan alay ediyor...

"Alo"

Heyecanla cevapladı az ötedeki kadınların gülüşme seslerini duymazdan gelerek.

"Alo mu?"

Hamza Mahir'in konuşması ne kadar ciddi de olsa sesindeki tını oyunbaz çıkıyordu.

"Telefona böyle cevap verilir diye biliyorum ben ama?"

Bahar'ın ağzının kulaklarına varması için bu sesi duyması yeterli oluyordu.

Ah kalbim.

"Durumu düzeltmen için beş saniyen var Bahar hanım."

Bahar kıkırdarak sordu.

"Hangi durum?"

Karşısındaki adam sorusunu es geçerek devam etti.

"Üç saniye"

Genç kadın adamın karşısında istemsizce nazlı nazlı konuşmaya başlıyordu.

"Kocacığım sen beni özlemişsin bence."

Telefonun ucundaki ses bir iki saniyeliğine sessiz kalmıştı.

"Tekrar söyle."

Cümle her ne kadar emir kipinde kurulmuşsa da içerik tamamen istek ve arzu doluydu.

"Ne söyleyeyim kocacığım?"

Körle yatan şaşı kalkardı değil mi?

"Ulan... Sen sınırlarını fazla zorluyorsun."

İşveyle kıkırdadı Bahar.

"Severim. Sınırları zorlamayı."

Hamza Mahir burnundan sesli bir nefes verip homurdandı.

"Ben ölçeceğim o sınırları dur sen."

Telefonun bir ucundan Bahar'ın nabızı yine kuş gibi atmaya başlamıştı. Hayır nasıl oluyordu anlamıyordu ki bir anda alt üst etmeyi başarıveriyordu bu adam kendisini.

"Ne oldu sesin soluğun gitti birden?"

Bir de dalga geçiyordu ama Bahar anlamıştı vuslata erecekleri o ana kadar her gün biraz daha beklentiye sokuyordu kocası kendisini.

Sürekli daha fazla heyecanlandırıyor o günün gelişini bir nevi kutsallaştırıyordu.

Ansızın olan şeylerin uğrunda sabırsızlanılmazdı, gün sayarkenki kadar heyecanlanılmazdı evet ama buna da kalp dayanmazdı ki canım!

Hamza Mahir'in ne yaptığını görüyor fakat gidişata asla müdehale edemiyordu.

"Sen çok fenasın ama! Hem sen ne diye aradın bakayım?"

Bahar'ın huysuz çıkan sesi Hamza Mahir'i eğlendiriyordu.

"Konuyu kapat zor anlar yaşıyorum mu diyorsun?"

İnsan sürekli iki yüz elli atan bir kalple yaşayamaz diyodu sadece.

"Mahiir utandırıp durmasana!"

Bu kadar nazlı çıkan bir sese adamın normal şartlarda karşı koyma ihtimali oldukça düşüktü.

"İyi hadi kıpkırmızı olmuşsundur zaten."

Aman ne büyük eğlence.

"Akşama hazırlan dışarı çıkacağız."

Akşam çıkma mevzuları karşında Bahar'ın vücudundan bir ürperti geçiyordu haklı olarak.

"N-nereye gideceğiz?"

Kızın üzerindeki haklı tedirginliği anlayan Gümüşpala endişeye mahal bırakmayacak bir tonda konuştu.

"Yavrum endişe edeceğin bir şey yok sadece yemek."

Şu vakitten sonra bir şey olması mantık dahilinde değildi fakat yine de istememişti Bahar daha önceki tecrübelerinden dolayı.

"Sevgilim evimizde yeriz işte hem bebeklerimiz var hiç boşuna çıkmasak olamaz mı?"

Kızın sesindeki ürkeklik adama dalga dalga öfke olarak yayılıyordu. Bu öfkenin sebebi elbetteki Bahar değildi. Onun yaşamak zorunda kaldığı durumlaraydı. Belki de en çok kendineydi.

"Bahar nefesini boşuna tüketme güzelim akşam sekizde hazır ol almaya geleceğim."deyip telefonu kapattı.

"Yüzüme kapatsaydın bari odun! Ben de sana bu telefon nasıl kapatılır öğretmezsem Mahir bey!"

Söylene söylene kadınların yanına doğru gelmişti genç kız. Adam yine beş dakikada bütün duygu geçişlerini yaşatmıştı, sağolsundu.

Daha az evvel beklentiye sokup kalbine takla attıran kendisi değilmiş gibi öfkeliendiriyordu.

Bak yine aklına gelmişti o anlar...

Koltuğuna oturduğunda tüm kadınlar kendisine muzip muzip bakıyordu.

"Hayırdır Bahar hanım gözlerin yine hülyalı hülyalı bakıyor?"

Zeliha hanım sürekli aşık halleriyle alay ediyordu. Neymiş efendim bu asi kızın böyle süt dökmüş kediye döneceği günler de mi gelecekmiş? Vay efendim bir tek kocası dış geçirebiliyormuş pek de iyi olmuşmuş...

"Yine kıpkırmızı olmuş suratı Zeliha sultan ne dediyse artık Hamza abi."

Esra'nın imalı imalı konuşmasıyla kucağındaki sırt yastığını fırlattı Bahar.

"Esra! Canım bak artık ben de anneyim terliğimin tadına bakmak ister misin?"

Genç kadının hırçınlığı herkesi güldürmüştü.

"Ellemeyin kızımı, ne dediyse dedi kocasıyla kendi arasında."

Sevde hanımın yardım elini düşünmeden tutan Bahar, yaşlı kadının kendisini arkalamasının verdiği güvenle konuştu.

"Bu Esra hep böyle edepsiz Sevde teyze!"

Esra kötü kötü bakarken genç kadın sinsi sinsi gülüyordu ki Sevde hanımın cümlesi neredeyse sesli bir şekilde gülmesine sebep olacaktı.

"Onun da dişine göre biri çıkar elbet kızım."

Gözlerini kaçırın taraf Esra olmuştu.

"Bakın Baharıma tam dişine göre birini buldu değil mi kuzum?"

Zeliha hanım kendisini tiye alıyordu.

"Aşk olsun Zeliha sultan ben o kadar fena biri miyim de dişime göre olsun? Hem ben Mahirle baş edemiyorum ki."

Karşısındaki kadınlar hiç de inanmış gözlerle bakmıyordu kendisine.

"Hadi ordan baş edemiyormuş. Sen kocanın dışardan nasıl görüldüğünün farkında değilsin herhalde diklenip durduğuna göre."

Yaşlı kadının sesinde oldukça keyifli bir ton vardı. Kızının mücadeleci tavrı belli ki hoşuna gidiyordu.

"Bahar gerçekten ben de katılıyorum Zeliha teyzeme Hamza abi dışarıdan fazla otoriter duruyor."

Leyla'nın ne demek istediğini elbetteki anlıyordu Bahar. Bu eve ilk geldiği günlerde kendisi de bir hayli çekiniyordu kocasından. Hoş şu an bile her ne kadar belli etmemeye çalışsa da tedirgin eden bir yanı vardı adamın.

Tüm bunlar gündelik hayatta pek gözüne görünen şeyler değildi yalnızca. Baş tacı edildiğini bilmenin rahatlığı vardı üzerinde genç kadının.

"Tamam haklısınız kocam biraz fazla göz korkutucu biri ama siz de biliyorsunuz ki bu evdeki herkesi el üstünde tutuyor."

Tüm kadınlar hep bir ağızdan Bahar'ı onaylarken Sevde hanım esprili bir dille yaklaşmıştı genç kızın söylediklerine.

"Duy da inanma kocanı mı arkalıyorsun bakayım sen?"

Ee ne de olsa aylarca Hamza Mahir'in arkasından saydırmalarının tek şahidi Sevde hanımdı.

"Ay ne yapayım kıyamıyorum ki Sevde teyze." Bahar hem gülerek hem de iç geçirerek cevapladı kadını.

"Belli ki o da sana hiç kıyamıyor güzel kızım birbirinizin kıymetini bilin."

Ortam da bir anda herkesin gözlerinden kalpler fişkırmaya başlamıştı. Bu durumdan utanan Bahar konuyu değiştirmek hem de uzun zamandır merak ettiği bir konuyu açığa kavuşturmak adına sordu.

"Sevde teyze sen o kadar ay boyunca benim evli olduğumu nasıl gizleyebildin? O kadar hastaneye gittik, eczaneden ilaç aldık dahası işe girdim hiçbirinde soyadım Gümüşpala görünmüyordu."

Kadının anbean mahçup bakan gözleriyle karşılaşan Bahar sorduğu soruya pişman olmuştu bile.

"Sevde teyze sırf merakımdan sordum ben artık kimseyi bir şey için suçlamıyorum bakma öyle mahçup mahçup."

Sevde hanım kırıkça tebessüm ederek konuşmaya başladı.

"Kızım sen unutsan da ben kendimi sana karşı hep mahçup hissedeceğim aylarca yanında durup yarana merhem olamadığım için.

Soruna gelirsek ilk doktora gittiğimizde ne yalan söyleyim ben de anlamadım, zaten de evli olduğumu ben de bilmiyordum. Sonradan çocuklar gelip durumu anlatınca dank etti.

Hatırla o gün doktor sistemde problem var dedi senin testleri elden istedi. Yazıp mühürlediği kağıtla gittik kan testi vermeye adını da kendin söyledin oradaki adamlara."

Bahar o günleri aklından silmek istediği için bu güne kadar neyin nasıl olduğuna dair herhangi bir şey düşünmeyi reddetmişti.

An itibariyle Sevde hanımın söyledikleri düşünmeye teşvik etmiş ve taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Kendisi de yaşanan durumu garipsemişti fakat ilçe devlet hastanesinde bu gibi aksaklıkların yaşanabileceğine kendini ikna etmişti olmalıydı o zaman.

O günlerde bir şeyi iki defa düşünebilecek kadar aklı başında da değildi zaten.

"Sonra çocuklar benimle konuşunca anladım ki her şeyin önceden ayarlanmış kızım. Doktorundan tut da personeline kadar.

Seninle sürekli aynı eczaneye gittik durduk sekiz ay boyunca hatırlarsan?"

Bahar elbetteki hatırlıyordu hatta çoğu zaman Sevde teyzesi alırdı ilaçlarını. Kendisi ya dışarıda ki banklarda otururdu yada hava soğuksa içerideki koltuklarda beklerdi hazırlanmasını.

Hamilelik döneminde çok da fazla ilaç almaya gereksinim duyulmamıştı zaten birkaç ek vitamindi alt üstü.

"Yahu benim esas hayret ettiğim hastaneye o kadar giriş yaptırdık birinde de duymadım Gümüşpala dediklerini."

Yalnızca Bahar değil ortamdaki bütün kadınlar hayret etmişti bu denli hassas davranmalarına.

"Orada duran kızcağızlar Ayşe'yle İrem'i çok idare ettiler bizi.

Babalarının hayrına değildir herhalde ne vadetti buradaki çocuklar bilmem gık demediler bir günden bir güne."

Bilimum tehdit ve zorla da olsa rüşvet teklif etmişlerdir ne olacak diye düşündü genç kız içten içe öfkelenmişti yine.

"Çalıştığın yer de biliyorsun çok eskiden aile dostumuz. Önceden durumu anlattım dedim böyleyken böyle sağolsun kırmadı beni. Çalışman resmi görünmediği için maaşını elden veriyorlardı.

Sana da kısa süreliğine girdiğin için evrak işleriyle uğraşman gerekmesin diye böyle olsun dediler o kısmı biliyorsun zaten."

Bahar'ın gözünün hiçbir şey görmediği bir dönem olduğu için de her şey çok kolay olmuştu anlaşılan. Bir dönem hayatsal faaliyetlerini bile Sevede hanımın komutlarıyla idare eder haldeydi ne de olsa genç kadın.

Çok şükür ki o günler geride kalmıştı.

"Ruhum duymamış gerçekten, vallahi çok başarılı kendim olmasam gidip ellerini sıkacağım kocamın kardeşi olacak o adamların!"

Ters ters konuşsa da içten içe bir öfke hissetmiyordu artık Bahar. Şu saatten sonra yaşantıları bir düzene girsin, kendisi de gönül rahatlığıyla yaşasın istiyordu.

"Ay valla sen de kusura bakma Leylacığım ama kocan dümen çevirmek konusunda oldukça başarılı."

Leyla zaten Bahar'ın tüm sitemlerini sonuna kadar haklı buluyordu. Aynı durumda kalmayı hiç ama hiç istemezdi.

"İstedğin kadar kızabilirsin kuşum sonuna kadar haklısın ama Nejat'ın pek haberdar olduğunu zannetmiyorum o günlerde bir taraftan ağabeyinin başında beklerken diğer taraftan tüm işleri yürütmek zorunda kalmıştı. Yiğit Ali'nin de başı dumanlıydı onu da idare etmesi kolay olmadı."

Tüm yaşananlar karşısında en serin kanlı davranabilen gerçekten de Nejat'tı. Adamın gıkı çıkmamıştı fakat bizzat Leyla biliyordu ne denli yorulduğunu, çöktüğünü.

"Hiç de kıyamaz kocasına hiç."

Leyla utangaçça cevapladı.

"Kıyamam tabi."

Leyla diğer iki kıza göre daha sessiz bir kızdı o nedenle Nejat'ı açıktan sahiplenışı herkesin hoşuna gidiyordu.

"Nejat oğlum pek efendi pek."

Zeliha hanımın bu evin erkeklerine karşı beslediği hayranlık ve sevgi Bahar'ı çok eğlendiriyordu.

Gülerek yerinden kalktı.

"Hanımlar bana mücade benimkiler biraz sonra aranmaya başlarlar çıkıp bakayım ağlamadan."

Minikler gerçekten de çok iştahlılardı artık ek gıda olarak mama vermek zorunda kalıyordu Bahar. Karınları doymadığında mümkün değil uyumuyorlar adeta ayak direliyorlardı.

"Git sen bak paşalarım yine iyi uyudular."

Zeliha sultanın en hassas noktası oluvermişlerdi.

Ayaklanan Bahar aklına gelen şeyle duraksadı.

"Bu arada akşam sekizde alacakmış Mahir beni yemeği dışarıda yiyecekmişiz ne gerek varsa anlamadım."

Bir nevi evlere dağılmayın oğlanlara bakılacak demektir bu.

"Gidin tabi kızım ne gereği var olur mu bize de gün doğdu torunlarla vakit geçiririz değil mi Hafize hanımcığım?"

Bahar kadınların konuşmalarına gülerek içeriye girdi. Öncelikle oğullarıyla vakit geçirip karınlarını doyuran genç kadın sonrasında hızlıca duş alarak hazırlanmaya başladı.

Üzerine giydiği lila saten kumaş elbisesi ve pırıltılı stilettolarıyla uçuş uçuş görünüyordu.

Bir miktar makyajla gözlerini daha da ön plana çıkardığında aynadaki yansımasından oldukça memnundu.

Huysuz kocası yine söylenecekti elbisesine ama kırk yılın başı hazırlanmak istemişti.

Hazırlıklarının ardından çantasını alıp, oğullarına son kez bakıp aşağıya indiğinde saat sekize geliyordu.

"Oha ama ya çok güzel olmuşsun abla!"

Esra merdivenlerdeki kızı bir ıslık eşliğinde karşıladı.

"Abartı olmamış değil mi Esra? Çok mu buldumcuk gibi olmuş?"

O sırada Zeliha hanım da salona gelmiş beğeni dolu gözlerle kızına bakıyordu.

"Nazar degecek kızım bu ne güzellik?"

Bir taraftan da okuyup üflemekle meşguldü.

"Yaa utandırdınız beni teşekkür ederim."

O sırada kapının açılma sesi geldi.

"Hıh Mahir de geldi zaten. Ben yeni emzirdim paşalarımı, süt bıraktım ama doymazlarsa mama da verin. Bir şey olursa hemen arayın olur mu?"

İlk defa çocuklarını bırakıp dışarıya çıkacağı için bir hayli telaşlıydı Bahar.

"Aa kızım gören de ilk defa çocuk bakacağız zanneder! Hadi bakayım herkes işine. Esra yemeği mutfığa hazırladım hadi kızım."

Genç kadın ne olduğunu anlayamadan azarlanmış ve salonun ortasında kalakalmıştı ki kocasının ayak sesleriyle geldiği tarafa çevirdi başını.

Hamza Mahir yaklaşırken bir taraftan da acele etmeden tepeden tırnağa usul usul inceledi karısını.

Onun bu yoğun bakışları altında Bahar her defasında elini ayağını nereye koyacağını şaşıyor renkten renge giriyordu.

"Mahir"

Boğuklaşmış sesiyle kocasının ismini söyledi önce.

"Sevgilim"

Aldığı cevapla gülümseyen kadın hemen önünde duraklayan adama bakabilmek için başını kaldırdı.

Adamın bakışları yüzünün her bir santimetre karesinde gezindikten sonra hemen hemen her zaman son durağı olan boynunda duraksayıp yüzünü tam da o kuytuya gömmüştü.

"Fazla güzelsin." Söylerken sesinde memnun olmayan huysuz bir ton vardı.

"M-memnun değil gibisin?"

Bir de kekelemesen iyi gidiyordun aslında Bahar!

"Değilim seni kimseye göstermek istemiyorum. Sadece ben bileyim bu kadar güzel olduğunu."

Öyle her dakika iltifatla karşılaşmaya hazır olmadığı için bir eli adamın koluna tutunmak zorunda kalmıştı Bahar'ın.

"Mahir salonun ortasındayız y-yapma şöyle."

Adamın dudağının kenarından bir gülümseme geçti.

"Ne yapmayayım yavrum?"

Zor durumda kalan karısının yüz ifadesini izlemek hoşuna gidiyordu Gümüşpala'nın.

"Mahir..."

Daha fazla üzerine gitmeye içi elvermemiş olacak ki bir adım geri çekilip şöyle bir tekrar süzdü kadını.

"Daha can sıkıcı bir elbisen yok muydu yavrum?"

Bahar bu geçişlere ayak uydurmakta hala zorlanıyordu. Bu adamın bir anı diğerini tutmuyordu ki.

"Bahane arıyorsun hiçbir şeyi yok elbisemin."

Adam sesli bir nefes verdikten sonra homurdandı.

"Hadi fikrim değişmeden çıkalım."

Halinden bir hayli memnun bir şekilde kapıya yönelmişti genç kadın.

Arabaya binip yola çıktıklarında karşısındaki koltukta oturan adamı inceliyordu Bahar istemsizce. Siyah takım elbisesinin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki genç kızın bünyesinde bir miktar sinir yapıyordu bu durum.

Bütün gözlerin kocasının üzerinde olacak olması tüm kıskançlık dürtülerini harekete geçiriyordu.

Bir bacağına ötekinin üzerine atmış son derece rahat bir şekilde umarsızca dışarıyı seyrediyordu.

Acaba havalı olmak için özellikle mi yapıyordu?

Hiç sanmıyordu Bahar.

Tavırları o kadar doğal seyrindeydi ki mümkünatı yoktu.

"Yanıma oturmazsan öyle izlersin uzaktan."

Adamın kalın sesiyle daldığı hülyalardan çıkıvermişti genç kadın.

Yakalanmanın verdiği utançla itiraz etti.

"Ellerin hiç uslu durmuyor ki elbisem mi buruşsun?"

Hamza Mahir umursamazca omuz silkti.

"İyi oradan izleyip iç geçirmeye devam et o zaman yavrum."

Bahar'ın burnundan bir hıh sesi çıkmıştı.

"İyi sen de camdan beni izlemeye devam et o zaman."

Adam küstahça güldüğünde Bahar ardından gelecek cümlelerin pek de hayra alamet olmadığını anlamıştı.

"Ben seni göstere göstere izlerim yavrum. Benim olana niye uzaktan bakayım?"

Ve yine utandırmayı başarmıştı.

Biraz sonra geldikleri restorantı görünce Bahar'ın elleri titremeye başlamıştı. Arabadan inmek istemiyordu.

Kocası önden inmiş kendisini bekliyordu.

"Güzelim hadi in."

İnmek istemiyordu.

Bir olay daha olma ihtimali kadının midesine kramplar girmesine sebep olmuştu iki dakika içerisinde.

"Mahir buraya neden geldik?"

Gümüşpala karısına doğru elini uzatarak kibarca artık inmesini emrediyordu.

Bahar el mahkum kabul etmek durumunda kalmıştı. Elleri kocası tarafından sımsıkı tutulmuş içeriye girmişlerdi.

İçeride değişen hiçbir şey yoktu kendileri haricinde. Aynı altın sarısı gösterişli lüks mekan, aynı zengin insanların oluşturduğu kalabalık.

Herkesin meraklı bakışları altında önceki sefer oturdukları masaya yöneldi Hamza Mahir.

Oturduklarında sorgulayıcı ve bir o kadar şaşkın gözlerle bakan karısına döndü siparişleri verdikten sonra.

"Sakinleş yavrum sadece yemek yiyeceğiz."

Burası kendince elaleme rezil olduğu tüm Türkiye'nin diline düştüğü yerdi nasıl sakin olabilirdi acaba?

"Buraya gelmemiz şart mıydı yani? Başka yer mi kalmadı koskoca İstanbul'da?"

Adam kızın hırçın haline anlayışla bakıyordu.

"Yaşadığın her kötü anın yerine güzel olanını koymak istiyorum Bahar. Burayı o geceki gibi ağlayarak değil bu geceki gibi gülerek hatırla istiyorum."

Kocasının ince düşüncesi karşısında gözleri doluvermişti Bahar'ın.

"Ama seni daha fazla sevemem ki ben neden böyle yapıyorsun?"

Tatlı tatlı itiraf ediyordu aşkını bir kere daha genç kız.

"En çok beni sev." dedi adam emirden çok büyük bir hevesti gözlerinde gördüğü kadının.

"Ben zaten en çok seni seviyorum, aksini hiç bilmiyorum ki."

Bahar'ın masanın üzerinde duran elini alıp dudaklarına götürdü Hamza Mahir. Karısının bu masum aşkı adamı büyülüyor gibiydi.

Genç kadının tedirginliği gidip de rahatladığı andan itibaren karı koca enfes bir akşam geçirmişlerdi.

Belkide ilk defa hiçbir soru işareti olmaksızın başbaşa vakit geçirmişlerdi. Bahar'dan mutlusu yoktu bu gece.

Etraftaki pek çok imrenen bakışın eşliğinde dışarıya çıktıklarında bundan yaklaşık bir yıl kadar önceki zaman tekerrür etmiş bir anda gazeteciler sorular sormaya başlamıştı kendilerine mekanın çıkışında.

Tüm soruları duymazdan gelen Gümüşpala otoriter sesiyle konuşmaya başladı.

"Gördüğünüz üzere karımla yemek yedik müsaadenizle acelemiz var bebeklerimiz bizi bekliyor, iyi geceler."

Olayın şaşkınlığı ile konuşmaya fırsat bulamayan Bahar arabaya bindiklerinde yanbaşımda oturan adama bakıyordu.

Açıklama yapmaya niyeti var gibi görünmüyordu kocası.

Genç kadın biliyordu ki sırf kendisi geçmişte yaşanan o geceyi kafasına taktığı için muhabirlerin gelmesine izin vermişti bu gece ve böyle bir açıklamada bulunmuştu.

Yoksa Hamza Mahir'in kalemi değildi böyle mekan çıkışı açıklamalar. En başta tenezzül etmezdi.

Aşkla sarıldı kocasının geniş gövdesine. Başını göğsüne yasladığında hiç olmadığı kadar rahattı içi.

*

Herkese merhabalar,

Upuzun bir bölümle geldim, bölümler hakkındaki düşüncelerinizi merakla okuyorum.

Son birkaç bölümdür fikirlerinizi daha az paylaşıyorsunuz, aramıza küslük mü girdi yoksa?

Bölüm-47

Keyifli okumalar♥

Gece geç saatte evin bahçesine girdiklerinde Bahar topuklu ayakkabılarıyla yürümeye daha fazla tahammül edememiş olacak ki tüm ağırlığını kocasının belini saran koluna vermiş yanında aheste aheste yürüyordu.

Işıklandırmaları sayesinde oldukça aydınlık görünen bahçede sekiz on adam sayabiliyordu Bahar bir bakışta.

Geldiklerini fark ettikleri andan itibaren kocasına saygı duruşuna geçmişti hepsi birden.

Nasıl oluyor da kendisiyle gece gündüz tatlı tatlı atışan bu adam başkaları için hata yapmaktan sakınılan, tehlikeli biri olabiliyordu?

Hamza Mahir'in esas olarak ne işlerle meşgul olduğunu bilmek istememişti Bahar bugüne değin. İçinden bir ses öğrenmeyi reddediyordu çünkü bu denli güvenlik önlemleri, uçsuz bucaksız mal varlığı, toplum içindeki saygınlığı, medya üzerindeki baskınlığı hiç de hayra alamet değildi.

Hamza Mahir Gümüşpala'nın insanlar üzerinde huzursuz eden bir gücü vardı.

Onun esasen yaptığı iş her ne olursa olsun Bahar'ın aşkının önüne geçebilecek kadar güçlü değildi ve bu gerçek genç kadına duracağı sınırı hep tembuhliliyordu. Ötesini bilmek muhtemelen hayat boyu bir vicdan muhasebesine sebep olacak, aralarında görünmez uçurumlar peydah olacak ve en sonunda mutsuzluk kapılarını çalacaktı.

Önceden olsa yalnızca kendi mutsuzluğu olurdu fakat şu saatten sonra mutlu ve huzurlu bir aile ortamında büyütmeyi her şeyden çok isteği üç tane bebeği vardı.

Evet kabul ediyordu bencillikti ama ne olursa olsun gerçekleri inkar etmiyordu Bahar yalnızca olduğu gibi kabulleniyordu.

Hamza Mahir günahlarıyla da sevaplarıyla da kabulüydü.

"Daldın gittin güzelim."

Kocası seslendiğinde içeriye henüz giriyorlardı.

Gülümseyerek seyretti kocasının yüzünü genç kadın kısa bir an için.

"Çok güzel bir geceydi sevgilim teşekkür ederim." deyip kocasının dudaklarına kapanmıştı.

Bahar'ın cesur hallerine alışkın olmayan adam memnuniyetle karşıladı karısının dudaklarını.

Birbirlerinin dudaklarından aşkı ve tutkuyu delicisine içerlerken salonda olduklarını ilk idrak eden taraf Hamza Mahir olmuştu. Usulca ayrıldı sevdiği dudaklardan.

"Neydi bu şimdi?" Adamın sesi oldukça keyifli çıkıyordu.

Bahar olabildiğince masumane bir şekilde cevapladı kocasını.

"Teşekkür ettim sevgilim, senin istediğin gibi."

Gümüşpala pekala biliyordu karısının bu oyuncu tavırlarını. İşin aslı oldukça da hoşuna gidiyordu. Kolunun altına aldığı karısını merdivenlere doğru yönlendirirken aynı oyunbaz şekilde cevapladı genç kadını.

"Hmm odamıza çıkalım bende bir rica edeyim sana."

Bahar'ın kıkırdamalarıyla bebek odasının önüne gelmişlerdi bile. İçeriye girdiklerinde Zeliha hanım bir koltukta Hafize hanım diğer koltukta uyukluyorlardı. Onların bu hallerine minnettarlıkla gülümsedi genç kız.

Hemen beşiklerin başına geldiğinde Mirza Emir ve Mirkan Alp'in melekler gibi uyuduğunu gördü. Mirzat Han ise eldiveninden kurtulmuş elini cup cup emiyordu. Manzara öyle tatlıydı ki gönlünden bir şeylerin adeta aktığını hissetti.

Beline dolanan kolların sahibi de yumuşacık bakışlarla seyrediyordu minik oğlunu.

Bahar eğilip kucağına aldığı anda kısıp sesle seviyordu minik paşayı.

"Acıktın mı oğlum sen? Açlıktan uyku mu tutmadı yoksa seni? Obur mu oldun sen?"

Hamza Mahir ise karısının bu tatlı iletişimine hayranlıkla bakmakla yetinememiş olacak ki eğilip mis kokulu yanağından öptü oğlunun.

Bahar adamın yönlendirmesiyle Mirzat Han ile beraber yatak odalarına girdiğinde yatağın üzerine oturup kendisine boncuk boncuk bakan bebeğiyle konuşmakla meşguldü.

"Annecim sen bizi mi bekledin, bak kardeşlerin uyumuş yaramaz mı olacaksın sen acaba biraz?"

Bir yandan da elbisesinin fermuarından kurtulmaya çalışıyordu tek eliyle, emzirebilmek için.

İmdadına Hamza Mahir'in becerikli elleri yetişmiş minik obur en nihayetinde memeye kavuşabilmişti.

Gümüşpala oğlunun eliyle bir parmağını kavramasını sevgiyle izliyor arada minik öpücükler kondurmak üzere eğilip mis kokusunu içine çekiyordu annesinin göğsündeki Mirzat Han'ın.

Biraz sonra anne ve babasının şefkatli bakışları altında aralarında yatan ufaklık uykuya dalmıştı.

"Mahir sen yanıdayken ben bir üzerimi değiştirip geliyorum sevgilim."

Ohoo kocası kendisini takmıyordu bile. Gözü oğlundan başka bir şey görmüyordu ki.

Geceliğini giyip üzerine sabahlığını alıp geldiğinde Hamza Mahir tek kolunun üzerinde oğluyla birlikte uyuyordu.

Manzara öyle güzeldi ki Bahar aşık olmayıp ne yapsındı?

Usulca oğlunu kucağına alıp yatağına yatırmak üzere bebek odasına yöneldi.

Ses çıkarmadan kardeşlerinin yanına yatırdı miniği. O sırada Zeliha hanım kendisini fark etmişti uyuklayan gözlerle. Ses olmaması için odanın dışına çıktılar.

"Geldiniz mi kızım"

Bahar biliyordu ki Zeliha sultan kendisini tartıyordu aksi giden bir durum var mı diye.

"Geldik sultanım ayıptır söylemesi çok güzel bir yemek yedik, harika vakit geçirdik. Seni de yordu değil mi oğlanlar?"

Kızının yüzünde güller açtığına göre anlaşılan kocasıyla her şey yolundaydı.

"Aman kızım siz iyi olun, yüzünden mutluluk eksik olmasın da ben başka bir şey istemem. Hem ne varmış halimde toruna bakmak yük mü olurmuş"

Gerçekten de torun sevgisi bir başka oluyormuş onu anlamıştı Zeliha hanım bir an olsun başlarından ayrılmak istemiyordu.

"Mirzat'ı yeni emzirdim de diğerlerinin karnı ne zamana acıkır ki?"

Bahar'ın bu annelik sorumluluğu yaşlı kadının çok hoşuna gidiyordu. Daha bir yıl evvel deseler kızı böyle birine dönüşecek hayatta inanmazdı.

Deli bozuğun tekiydi evladı diye kayıracak değildi ya canım.

"O gözü açık biraz önce içmemişti mamasını seni bulunca doyurmuş karnını. Yeni doyurdum epey uyanmazlar geç uyu sen de."

Kadının söyledikleri Bahar'ı güldürmüştü.

"E sen gidecek misin kal burda geç oldu zaten. Bebek odasının içindeki odada kurulu iki yatak var biliyorsun birer birer yatın işte Hafize teyzeyle."

Zeliha hanım tereddütle baktı kıza.

"Bilemedim ki kızım şimdi Esra da tek. Yiğit Ali geldiyse eve yakışık almaz bir başlarına."

Bahar yaşlı kadının derdini anlamıştı.

"E ne olacak canım kocaman ev sanki tek göz odada mı kalacaklar."

Zeliha hanım da biliyordu bilmesine de Esra'nın dalıp dalıp gitmelerine mana veremez olmuştu son günlerde. Korkuyordu altından bir şey çıkmasına. En nihayetinde misafir oldukları evdi orası.

"Aman ne bileyim kızım işte. Esra'da son zamanlarda var bir haller dillendirip de ortaya dökülsün istemiyorum ama içim içimi de yiyor."

O hallerin elbetteki Bahar da farkındaydı ama kadını daha da işkillendirmek istemediği için yatıştırmaya çalıştı.

"Zeliha sultan bilmiyor musun sanki Esra'yı? Allah bilir neye takıldı o öyle aşk meşk düşündüğünü hiç sanmıyorum okul mevzularını dert etti kendine."

Okul tahminlerinden daha çok heyecanlandırmıştı Esra'yı. Bunu bilen Zeliha hanımın içine bir parça da olsa su serpildi.

"Öyledir değil mi?"

Bahar kadının ellerini avuçlarının arasına alarak tebessümle konuştu.

"Öyledir öyledir meraklanma sen. Hem yarın alışverişe çıkacağız biz ağzını yoklarım ben onun. Hadi uyu sen de iyi geceler." deyip sarıldıktan sonra yatak odasına girdi tekrardan.

Zeliha hanımı bir şekilde geçiştirmişti ama Bahar da Esra'nın üzgün halini kafaya takıyordu. Onun yaşında aşık bir kızın pır pır eden hali yoktu üzerinde. Daha çok üzgün

gibiydi genç kız.

Gecenin aynı saatlerinde kendi halini düşünüp iç geçiren diğer bir kişi de Esra'nın ta kendisiydi.

Saat gecenin iki buçuğu olmuştu ve kapının kapanma sesine bakılacak olursa Yiğit Ali bey eve yeni teşrif edebilmişlerdi.

Allah bilir hangi şıfıntının koynundan çıkıp evin yolunu bulabilmişti. Öfkeyle döndü yatağında. Uyuyamayacağı kesinleşmişti. En azından bir bardak su alıp gelmek biraz adımlamak iyi gelecekti.

Üzerindeki pikeyi hışımla çekip merdivenlere yöneldi. Saçları falan karışmış kesin cadı gibi olmuştu ama muhtemelen adam çoktan odasına çıktığı için karşılaşma ihtimalleri yoktu.

Bu eve geldiklerinden beri toptasan iki yada üç kere karşılaşmışlardı zaten.

Eve pek uğramam derken hiç uğramam diyecekti herhalde!

Mutfığa girdiğinde Yiğit Ali'yle burun buruna geldiler. Adamın gözleri istemsizce kızın üzerindeki el kadar şortun kapatamadığı bacaklara kaydı. Daha da yukarıya çıktığında ip askılı üstünün yakasından taşan ve oldukça büyük olduğu tahmine yer bırakmayan kabarıklıklarda uzunca oyalandı.

"Çek gözlerini üzerimden oymayayım!"

Yiğit Ali pişkince sırttı.

"Neden göstermek için bu kılıkta inmedin mi aşağıya?"

Esra teşhircilikle suçlanmanın verdiği öfkeyle ateş püskürdü.

"Saçma sapan konuşma be ben sana niye vücudumu gösterecekmişim!"

Yiğit Ali sırtını yasladığı tezgahın kızı doğru yaklaşıp iyice dibine girmişti.

"Yanıyorsun da o yüzden."

Esra da artık şarteller atmıştı. "Ne?" diye bağırırken buldu kendini.

Adam aynı sakinlikle konuşmaya devam etmişti.

"Ne kadar ateşli olduğunu görmediğimi mi zannediyorsun Esra? İçinde yanan bir volkan var ve sen deli gibi söndürmemi istiyorsun.

Normal şartlarda daha bu yaşta bu kadar kadınsı vücuda sahip hiçbir çıtır reddetmem ama işte şartlar normal değil ailedensin başıma dert olursun."

Esra put gibi kalakalmış Yiğit Ali'nin kendisiyle küstahça konuşmasının bitmesini bekliyordu.

Ağzını açıp tek bir kelime dahi edemiyordu. Öylesine büyük bir hayal kırıklığı hissiyle baş etmek zorundaydı ki kalbinin ağrısından ağzına komut verecek takati kalmamıştı.

Karşısındaki adam bir adım gerileyip yüz yüze geldiklerinde Esra tiksindircesine konuştu.

"Sen gördüğüm en aşağılık adamsın."

Sonrasında ise mekanik hareketlerle merdivenlerin yolunu tutmuştu.

Ne vardı ki gecenin bir vakti odadan çıkacak? Ne vardı ki hiç duymamış olsaydı bu sözleri? Böyle aşağılanacak ne yapmıştı ki?

Yatağına girip hüngür hüngür ağladı sabahın ilk ışıklarına kadar genç kız.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanan bir kişi de Bahar'dı. Saatlerdir oğullarının gönlünü yapmak için uğraşıyordu. En sonunda odaya girebildiğinde kocasını hazırlanırken buldu.

"Günaydın kocacığım."

Karısını kolundan tutup kendisine doğru çeken Hamza Mahir geceliğinin kuşağını çözerek beline sardı iri ellerini.

"Günaydın yavrum."

Karısının boynundan göğüs oluğuna doğru öpücüklerini sıralarken Bahar zar zor idare ettiği iradesiyle konuşmaya başladı.

"Sevgilim bugün kızlarla alışverişe gidelim dedik."

Adam kendisini pek duyuyor gibi değildi. Konsantresi daha çok yaptığı işteydi.

"Hmm"

Kime diyordu ki Bahar?

"Sen beni dinliyor musun acaba Mahir?"

Bahar bin bir çabayla kocasının elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Ne alışverişi?"

Sonunda konuyu bir yerden yakalayabilmişti buna da şükürdü.

"Esra'ya bir iki bir şey almak istiyorum okulu açılacak haftaya."

Kol düğmelerini takan adam bir taraftan da karısını dinliyordu.

"Çocuklar götürsün sizi. Uslu ol uzaklaşma çocuklardan kızdırma beni."

Hamza Mahir yine kendisini çocuk gibi tembih ediyordu.

"Mahir ben kaç yaşındayım sevgilim?"

Adam kendisini şöyle bir baştan aşağıya süzüp cevapladı.

"Bence on sekizlik çıtırlara taş çıkarırsın yavrum."

Bahar'ı bam telinden yakalayan adam sanki bilerek yapmamış gibi ciddi ciddi bakıyordu.

"Demek on sekizlik çıtır ha öyle mi Mahir bey?"

Bahar'ın güzelim gözleri ateş saçarak bakarken onun bu halini oldukça ateşli bulan biri vardı. Gümüşpala alenen sırtıyordu kızın karşısında.

"Bana bak Mahir keserim senin o şeyini duydun mu beni!"

Bahar öfkelenlikçe düşünmeden ardı ardına konuşuyor ve adam biraz daha fazla eğleniyordu.

"Güzelim ikidir keseceğim diyorsun penisimle bir alıp veremediğin mi var?"

Genç kadın parmağını sallayarak karşısındaki kendinin bilmem kaç katı iri cüsseli adamı tehdit ediyordu.

"İyi bak iki olmuş üçüncüsünde affetmem haberin olsun!"

Hamza Mahir bir hamlede kızı kollarının arasına hapsederken alayla söylendi. Gözlerindeki pırıltıdan anlamıştı Bahar ama engellemek maalesef ki mümkün değildi bu adamı.

"Yok yok bana dokunamamak stres yaptı sende."

Kollarından kurtulmak için çırpınan kızı göğsüne daha da bir saklayan adam sevgiyle sardı karısını.

"Hadi kocana kahvaltı hazırla da işe gitsin."

Karşılığında aldığı cevap narin omuzların olumsuzca silkilmesiydi.

Yaklaşık yarım içinde sonra Bahar gönlü edilmiş bir şekilde kahvaltı hazırlayıp kocasını yolcu ederken buldu kendini. Bu adam ne yapıp ne edip bir şekilde kendisini ikna ediyordu.

Sanki dünden razı değilmişsin gibi Bahar.

Öğleden sonra alışveriş için üzerini değiştirirken birdenbire artık çantasına kimliğini koymasına gerektiği dank etti genç kıza.

Ne de olsa bundan böyle dışarı çıkıp istediği gibi gezebilecek normal bir hayat sürebilecekti. İnsanın kimliğinin her an yanında olması gerekirdi.

Hamza Mahir'i arayıp kimliğinin yerini soracağı sırada aklına gelen düşünceyle duraksadı.

Baksa mıydı ki?

Geçen sefer yerinden alınmış olan anahtar acaba tekrar oraya konulmuş muydu?

Bahar'a göre o kutuda saklanan şey kimliğiydi. Soyadı değiştiği için Hamza Mahir görsün istememişti.

Acaba onca zaman gerçekleri neden sakladığını ne zaman anlatacaktı kendisine?

Bahar bu konuda kocasının ne denli hassas ve üzerine gidilirse katı olduğunu anlamış o nedenle ısrar etmemişti.

Doğru zamanda mutlaka açıklayacaktı biliyordu.

Netice itibariyle şu an mükemmel giden bir evlilikleri vardı ve o şey her ne ise Hamza Mahir aralarına bir engel olarak girmesine izin vermemişti. Öyleyse çok da fazla üzerinde düşünmeye gerek yoktu.

Bir cesaret yataktan kalkıp anahtarı ilk gördüğü çekmeceyi açıp kutunun içerisine baktığında eski yerinde durduğunu gördü.

Vücudunu bir heyecan dalgası ele geçirmişti kadının. İçinden ne çıkacağını bildiği bir kutu için bu denli adrenalini salgılamak da tam Bahar'ı vücudunun işiydi doğrusu.

"Aferin kızım ota boka heyecan yap elline gelmeden tık gidersin sen fazla yaşamazsın ben sana söyleyim."

Kendi kedine konuşarak çalışma odasının önüne geldi. Acaba Mahir çalışma odasını karıştırdığı için çok kızarmıydı?

Kesin kızardı.

Ama içindeki çocuksu merak ele geçirmişti bir kere bünyesini.

Gümüş işlemeli kutunun kilitine, çekmecede bulduğu anahtarı hemen denemeye girişti.

Belkide anahtar bu kutunun bile değildi.

Tüm bu düşünce karmaşasını bir tık sesi böldü. Aylarca merak ettiği kutunun içindekiler gözlerinin önüne serilmişti.

Tahmin ettiği üzere nüfus cüzdanı vardı en üstte. Yeni kimliğini eline aldığında soyadı kısmında gördüğü Gümüşpala ismi istemsizce sırtmasına yol açmıştı.

Bilmek ayrı görmek apayrıydı.

Daha sonra birkaç fotoğraf karşıladı genç kızı. Fotoğraflardaki kadının güzelliğinden anlaşılaçağı üzere Narin hanımın anılarıydı bunlar.

İlk fotoğrafta Hamza Mahir olduğunu tahmin ettiğı dört beş yaşlarında bir oğlan çocuğı vardı. Muhtemelen yanlarındaki adam da Rafet beyin gençliğıydi. Eski usül bir fotoğraf stüdyosunda çekilmişse benziyordu.

Parmaklarının ucuyla sevdi fotoğraftaki güzel çocuğı Bahar.

Üç kişilik güzel bir aileydiler.

İkinci fotoğrafta da Narin hanım daha genç görünüyordu, yanında ise başka bir bey vardı. Kardeşıydi muhtemelen Narin hanımın yada ağabeyi. Bir evin verandasındaki güllerin arasında çekilen bu karede genç kadın oldukça mutlu görünüyordu. Ağız dolusu gülmüştü objektife.

Kutunun en altında dörde katlanmış bir kağıt duruyordu. Rengi sararmaya yüz tutmuş oldukça eski bir kağıttı. Merakla eline aldığında bir mektupla karşılaştı Bahar. Siyah mürekkeple ve oldukça güzel bir el yazıyla yazılmış özenildiğı her halinden belli olan satırlarla karşılaştı genç kadın.

Oldukça uzun yazılmış bu mektubun içinde kendisini ilgilendiren bir şeylerin olduğunu hissetti Bahar.

Bilinmezlik ve eminlik...

Usluca çalışma masasının hemen yakınında duran üçlü deri koltuğun ucuna oturup tedirgince okumaya başladı.

*

Kara gözlü biricik oğluma,

Babana olan aşkım üzerine yemin ederim ki rahmimde filizlendiğini öğrendiğim gün hayatımın en mutlu günüydü.

Dünya üzerinde eşine benzerine rastlanılmayacak bir aşkla sevdiğim adamın bebeğine sahip olma fikri bana dünyaları verdi.

O güne değin hayattan alacağım tüm birikmişliklerin karşılığıydı sanki yaşadığım o anlar.

Öyle mutluydum ki yerden ne kadar yükseldiğimi, o yükseklikten düşersem nasıl tuzla buz olacağımı hesap edemedim.

Hayat herkese adil davranmıyor oğlum. Adalet kelimesinin anlamını tam olarak kavrayamayacağın yaşta seni bırakıp gitmek zorunda olduğum için özür dilerim anneciğim.

Henüz dünyanın kötülüklerini algılayamayacak kadar küçüksün bebeğim. Kimbilir, gencecik mert bir delikanlı olduğunda anlarsın annenin artık kapanmaya mümkün olmayan yaralarını.

Bu mektubu o günler için yazıyorum güzel oğlum.

Gözümün önüne şimdiden geliyor delikanlılığın. Kaşın, gözün, ellerin, yaşına göre uzunca boyun tıpkı baban.

Uğruna bir ömür feda ettiğim sevdam.

Sen de vakti zamanı geldiğinde öğreneceksin anneciğim aşka düşmek nedir, ateşten gömlek nasıl isteyerek giyilir hepsini öğreneceksin.

Korkarım ki duygusallığın bana benziyor, gözlerinde daha şimdiden görüyorum o merhameti.

Ama sen izin verme annem, uğruna dünyaları verebilecek de olsan kimsenin seni bu denli üzmesine izin verme.

İzin verme dediysem de sakın ola ki sana aşık bir kalbi orta yerde bırakma, bu sana en büyük nasihatım olsun oğlum uzaklara giderken.

Doyamadım ki hiç ben sana.

O mis kokulu boynunu öpüp koklayamadım gönlümce.

Ne çok seversin seni tam oradan öpmemi.

Yapamıyorum oğlum karnımda o adamın canı büyürken nefes alamıyorum. Günden güne kaybediyorum aklımı. Bu hastalıklı ruh hali ele geçiriyor bedenimi.

Diyemiyorum kimseye söyleyemiyorum derdimi.

Geceleri sürekli bana zorla dokunuşlarını görerek uyanmaktan uyuyamaz oldum. Gözlerimin altına mor halkalar oturdu.

Gündüzleri sersem gibiyim çocuk aklınla farkediyorsun bendeki değişimi.

Seni de korkutuyorum.

İstemsizce bağıriyorum sonra inan çok pişman oluyorum annem inan ki isteyerek yapmıyorum. Sanki bir şeyler beynimi ele geçiriyor engel olamıyorum.

Sana da zarar vermekten ölesiye endişe duyuyorum.

Onu karnımda hissetmek daha da bozuyor dengemi.

İçimdeki can masum biliyorum ama onu istemiyorum bu beni kötü biri yapar mı oğlum?

Bana bu kötülüğü yapan o adamın, hayatımdaki tüm siyahlardan daha katran karası o adamın çocuğunu doğurmaktansa bu dünyadan yok olup gideceğim.

Ekrem Saruhanlı denen şeref yoksunu adamla köklerimiz, kanlarımızın, soylarımızın karışmasındansa isminin, cismimin silinip gitmesine razıyım çoktan...

Ona karşı içimde öyle bitmek tükenmek bilmeyen bir nefret var ki onun soyundan bir bebek dünyaya getirmek, ortak bir paydada buluşmak fikri ölümle eş değer benim için oğlum.

Yıllar evvel de babanla arama girip beni kötü bir kadın gibi gösteren bu adam beni aşkımdan ettiği gibi canımdan etmeyi de başardı ya ahirette iki elim de yakasındadır. Ona edeceğim tek beddua Allah onun evladına da annesi tarafından doyunca öpülüp koklanmayı nasip etmesin.

Senin bensiz geçirdiğin her günün diyetini misliyle ödemeleri için yalvarıyorum yaradana.

Ekrem'in hastalıklı aşkı yüzünden yitip gidiyorum. Ben onunla mücadele edebilecek kadar güçlü olamadım.

Ne de olsa ben bir pavyon gülüyüm ve tüm güller solmaya mahkumdur.

Emin olduğum bir şey var ki sen herkesten güçlü bir adam olacaksın.

Hissediyorum oğlum, senin hamurunda güç var. Senin kanında, senin soyunda güç var.

O minicik yumruklarının tesiri şimdiden çok büyük.

Beni koyup gitmek neden bu kadar kolay oldu diye soruyorsundur eminim bunları okuyorsan.

Sanma ki seni bırakmak kolay. Öyle zor ki...

Bu kararı aldığımdan beri günlerdir bir an olsun gözümü kırpmadan seni izledim.

Öyle güzelsin ki keşke diyorum keşke her şey farklı olabilseydi.

Sen, ben ve baban...

Yalnızca annesiz bir çocuk olarak büyüyeceğin için kahroluyorum. Yoksa bu zamana kadar bu iflah olmaz ruh halimle belkide sevgimden başka hiçbir şey veremedim sana.

Eminim ki Rafet bu zamana kadar olduğu gibi bundan sonra da sana çok iyi bakacak. Seni öylesine sahipleniyor ki bundan zerrece şüphem yok.

Baban beni yıllar sonra bile ilk günkü tesirini koruyacak aşkıyla bir başıma bırakıp gittiğinde de beni böyle sahiplenmişti.

Rafet bana bir ağabey sana ise baba oldu.

Kimbilir yıllar sonra belkide bu gerçekleri sana açıklamak istemez, bu mektup hiç eline dahi geçmez fakat ben yine de onun içindeki terkedilmiş bir kadına kol kanat geren merhamete güvenip bir kere daha kaderimizi avucunun içine bırakıp gidiyorum bu fani dünyadan.

Neden açık ettiğimi aklının bulanmasına sebep olduğumu soracak olursan;

Rafet de göçüp gittiğinde tutunacak bir dal ararsan bir yerlerde kardeşlerin olduğunu bilmen için açık ediyorum bu sırları. Yoksa baba dediğin adamı ne denli sevdiğini ona ne denli hayran olduğunu daha şimdiden görüyorum.

Ne olur kızma bana...

Babanı sonsuz bir aşkla sevdiğim için kalbimi ve de bedenimi bir an olsun düşünmeden ona sunduğum için bana kızma.

Beni hayatında istemedi fakat senden haberdar olsaydı eminim ki seni de beraberinde götürürdü.

Sen onun soyusun.

Beni soylarına yakıştırmayan o insanlar sen onların kanından bir erkek evlat olduğun için koparır alırlardı ellerimden biliyorum.

O zaman pavyonlar sahibi bir mafyanın oğlu olmak yerine itibar sahibi bir sülalenin varisi olurdun ama benim oğlum olmazdın.

Korktum seni asla görememekten korktum, başkasına anne demenden korktum.

*Ne olursa olsun Rafet benim tanıdığım en mert adam.
Senin baba bildiğin adam aslında bu hayatta bana da öz babamın yapmadığı babalığı
yapan adam.*

*O yüzden bir an bile şüpheye düşme senin atan
Rafet Gümüşpala'dır.*

*Güzel oğlum,
Ben bugün özgür olacağım.*

Kuşlar gibi süzüleceğim gökyüzünde.

*Bundan böyle seni oradan seveceğim, gözleyeceğim belki bir yağmur damlası olup
okşayacağım başını, kimbilir esen yelle öpeceğim yanaklarından ama muhakkak
hissedeceğiz birbirimizi söz veriyorum,
anne sözü.*

*Narin
15.11.1990*

*

Bahar'ın bu okuduklarının gerçek olduğuna inanmakta zorluk çektiği put kesilmiş
halinden belli oluyordu.

Okuduğu satırlar boğazına bir düğüm olmuş oturmuştu adeta.

Ne yutkunabiliyordu ne de nefes alabiliyordu.

"Allah'ım kocamın omuzlarında ne kadar büyük bir yük var böyle?"

Çaresizce mırıldanıyordu. Bir yandan da aklında sürekli aynı cümleler dönüp
duruyordu.

Tüm sorularının cevabı olan o cümleler.

"Ekrem Saruhanlı denen şeref yoksunu adamla köklerimizin, kanlarımızın,
soylarımızın karışmasındansa ismimin, cismimin silinip gitmesine razıyım çoktan..."
diyordu Narin hanım.

"Köklerimizin, kanlarımızın, soylarımızın karışmasındansa..."

"Köklerimizin..."

"Kanlarımızın..."

"Soylarımızın..."

Kestiiiik

*Dananın kuyruğunun koptuğu bölüme gelmiş bulunmaktayız canım okuyucularım.
Acaba neden neden neden derken buyurun bakalım iki tane pimi çekilmiş bomba
bırakıp gidiyorum.*

*Haftayaki bölümü erkenden attım boş günüm varken yazmak istedim malum
genelde zor bulunuyor*

*Bundan sonraki bölümlerle ilgili tahminleri alalım neler düşünülüyor acaba?
Böyle bir neden bekliyor muydunuz?*

Bölüm-48

Keyifli okumalar ♥

Bahar elindeki mektupla put kesilmişti adeta.

Hamza Mahir'in evliliklerini aylarca neden gizlediğini, aralarına onca yanlış anlaşılma girmesine rağmen hala tek kelime edip duruma açıklama getirmek istemediğinin nedenlerini bebekleriyle birlikte bu eve yeniden getirildiği günden beri düşünüyordu genç kadın.

Bir adamın ne gibi bir sebebi olabilirdi ki kendi karısından nikahlarını gizleyecek yada dile getiremeyecek?

Bahar pekala anlamıştı an itibari ile yüreğine bomba gibi düşen gerçekleri. Genç kızın içini paramparça eden bizzat olayların muhatabı olan kocasını kimbilir ne hale getirmişti?

Annesi açık açık yazmıştı soylarının karışmasındansa ölmeyi tercih ettiğini.

Mektubu tekrardan dörde katlayıp kutusuna koymak için ayaklanırken bir taraftan da gözünden usul usul akan yaşları siliyordu Bahar.

İnsafsızlık değil miydi babasının yaptığı şerefsizliklerin bedduasının kendisine edilmesi?

O da annesiz büyümüştü de iyi mi olmuştu yani? Bahar'ın annesiz büyümesi hangi yüreğin acısına su serperdi ki hepi topu bir sayfalık bir mektupta kendisine yer bulmuştu o cümleler?

Okuduğu her satır infial niteliğindeydi. Neresinden tutarsanız bir hayat, koskoca yaşanmışlar, bildiğiniz tüm doğrular her ne varsa değişiyordu. Narin hanım freni boşalmış yokuş aşağı gitmekte olan bir aracın direksiyonuna oğlunu geçirip gitmişti.

"Allah'ım benim kocamı bunca yükü kaldırsın diye mi böyle güçlü yarattın?"

İsyan etmiyordu genç kız. Asla yaratıcıya hayatı için bir gün bile isyan etmemişti fakat mesele canından daha çok sevdiği kişi olunca cümleler boğazına kadar gelip gelip gidiyor tam o noktada tıkanıyordu. Geri yutkunmak zorunda kalıyordu Bahar.

Narin hanım Hamza Mahir'i çok büyük bir ikilemde bırakıp gitmişti.

Bir yandan köklerimiz, soyumuz, kanımız karışmasın derken diğer yandan sıkı sıkı tembih ediyordu aşık bir kadının ellerini asla bırakmaması gerektiğini.

Elbette onun da aklına gelmezdi hayata gözlerini kapattıktan kısa bir süre sonra Bahar Saruhanlı'nın dünyaya gözlerini açacağı. Akabinde oğlu ile yollarının kesişip kendisinin düştüğü aşk kuyusuna o küçük kızın da bizzat oğlu ile birlikte düşeceğini.

Hayat, kader, alın yazısı her ne dersiniz deyin; ne büyük sürprizdi.

Mektubu koyduğu kutudaki Narin hanımın fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi eline alıp uzunca baktı Bahar.

"Biliyorum istemezsiniz Narin hanım, beni gelininiz olacak en son kişi olarak bile istemezsiniz ama bakın buradayım."

Yüzünden acı bir gülümseme geçti Bahar'ın.

"Biliyorum tarifi mümkün olmayan acılarla sınanmışsınız. Bunları hiç yaşamamış olmanızı dilerdim inanın. Hem aşık olduğum adamın annesi olarak hem de bir kadın olarak koruyabilmek isterdim sizi öz babamın şerrinden."

Fotoğraftaki kadın doğrudan genç kızın gözlerinin içine bakıyordu ve manevi bir iletişim kurdukları hissiyatına kapılmasına sebep oluyordu Bahar'ın.

"Ama biliyor musunuz ben de oğlunuz hayatıma girene dek mutlu bir hayat sürmedim. Evet annemi sizin bedduanızla kaybetmedim ömrü vefa etmedi fakat o sözleri söylememiş olmanızı dilerdim.

Eğer anneliğiniz aşkınızdan daha büyük olsaydı. Değil bırakıp gitmek, düşmanınızın el kadar çocuğunun bile annesinden ayrılmasını dilemeye kıyamazdınız.

Nereden mi biliyorum? Üç tane torununuzdan."

Aynı acı gülümsemeyle çerçeveyi yerine koydu genç kadın.

Bir taraftan da içinde bir tedirginlik peydah olmuştu. Hamza Mahir'in özeline henüz kendisini anlatmaya hazır hissetmeden izinsizce girmişti.

Acaba öğrendiğini bilse ne derdi?

En iyisi kendi iradesiyle anlattığı güne kadar bilmiyormuş gibi davranmaktı.

Nasıl olacaksa.

Kapağını kapatıp üzerinde bulunan gümüş kiliti döndürüp yeniden kilitlemişti kutuyu genç kadın. Tam anahtarı çekip çıkaracağı sırada bir dirençle karşılaştı.

Anahtar çıkmıyordu!

"Yok artık bunu yapmayacaksın bana değil mi?"

Telaşla birkaç defa daha denedi.

Olmuyordu.

Biraz önce açan kendisi değilmiş gibi çıkacağı sırada bir yere takılıyor gelmiyordu.

İyice panikleyen Bahar fevri hareketlerle tekrar tekrar başarmaya çalıştı.

"Allah kahretsin ya kaldı mı şimdi böyle ne diyeceğim ben Mahir'e?"

Yaklaşık yarım saat kadar denemediği yöntem kalmamıştı. Sonuç çıkmamakta ısrar eden bir adet anahtar ve saçı başı çabalamaktan dağılmış bir Bahar'dı.

Neydi yani şimdi bu biraz önce söylediklerinden dolayı Narin hanımın laneti falan mıydı?

Kutuya öylece çekmeceye koyan genç kadın yeniden deri üçlü koltuğa çöküp kalmıştı.

Başkasına da söylenecek yardım istenecek bir konu değildi ki. Hamza Mahir'in fark edeceği anı beklese kesin iki kat fazladan kızardı.

Mecburen paşa paşa anlatacaktı olanı biteni.

"Evet Bahar bir senin başına gelirdi zaten şu durum aferin şaşırtmadın kızım! Ne bok yiyeceksen ye artık!"

Öfkeyle çıktı çalışma odasından.

Aşağı indiğinde Leyla da dış kapıdan yeni giriyordu. Hafize hanım kapıyı açıp halıyı hatır sorup mutfığa gitmişti tekrardan.

"Leyloş hoşgeldin."

Bahar'ı öpen Leyla koltuklara doğru yöneldi.

"Hoşbuldum Bahar kuşum ama sana kötü bir haberim var."

Bahar da ne kötü haberler vardı say say bitmez.

"Ay nolur çok kötü olmasın Leyla valla kaldıramam."

Kızın abartılı tepkisi dikkatini çekse de üzerinde durmadı Leyla.

"Yok kuşum kötü derken alışverişe gidecektik ya bugün o iptal anlamında."

Doğru ya bir de o konu vardı. Alışverişe gideceklerdi değil mi?

"Neden ki Esra cadısı uyuya mı kalmış?"

Sabah Leyla aramıştı Esra'yı. Uyandıysa Nejat ikisini birden Bahar'ın yanına bıraksın diye ama sesi oldukça kötü gelen kız hasta hissettiğini söyleyip iptal etmişti programı.

"Biraz kırgın gibiyim dedi. Gel hep birlikte bakarız ayağa kaldırırız seni dedim ama bebeklere de bulaştırırım dedi gelmedi."

Leyla sesi çok inanmış gibi gelmiyordu. Nitekim dayanamayıp söyledi ağzındaki baklayı.

"Bahar bence Esra hasta değil başka bir şey var."

Bahar'ın aklı da o kadar burada değildi ki bir türlü konsantre olamıyordu konuya. Sürekli olarak Hamza Mahir'e ne diyeceğini düşünüyor bir türlü kendinde o cesareti bulamıyordu.

Ne diyecekti ki?

'Senin tesbihlerini bile tek tek saklayacak kadar çok sevdiğin babanın aslında öz olmadığını öğrendim' mi diyecekti?

yada;

'Sevgilim evliliğimizi neden benden sakladığını öğrendim annenin sözlerini değil de beni tercih ettiğin için teşekkür ederim' mi diyecekti?

Belki de en iyisi 'Kediyi merak öldürür sevgilim ben de aylardır merak ettiğim ama senin sakladığın anahtarı en sonunda o kutunun mu diye denedim kurtuldum' demekti.

Hepsi birbirinden kötü şıklardı ve Allah biliyor ya Hamza Mahir'in tepkisinden korkuyordu.

"Bahar sen beni duyuyor musun?"

Bir an dalıp gittiği yerden sıyrılan genç kadın tekrar konuya döndü.

"Leyla kusura bakma ne diyordun en son?"

Bahar'ın düşünceli halinden anlam çıkarmaya çalışır gibi dikkatlice bakan genç kadın şüpheyi sordu.

"Her şey yolunda mı Bahar?"

Bahar gözlerini kaçırarak yapmacık olduğunu farketmemeye çalıştığı gülmesiyle cevapladı Leyla'yı.

"Yolunda tabi Leyloş ne olabilir ki gayet mutluyum."

Genç kız çok da emin olamayan bir ifadeyle süzdü Bahar'ı.

"Hamza abiyle de iyisiniz bir problem yok değil mi?"

O konuyu Bahar da tam bilmiyordu ama inşallah yoktu öyle ümit ediyordu.

"Ay yok yok ne problemi olacak her şey yolunda çok şükür."

Acaba bir anahtarcıya falan mı götürseydi kutuyu? Sonuçta işleri buydu adamların yaparlardı ama kapıdaki adamlara ne diyecekti?

Daha kötüsü hayatta götürmezlerdi ki ver bize yaptırılım derlerdi.

Resmen kendi kendini sobelemişti.

"İyi iyi şükür siz mutlu olun da başka bir şey istemem."

Leyla'nın yaşanan onca olaydan sonra geldiği nokta neredeyse güldürecekti Bahar'ı şu halde bile. Kızcağz ailelerine gelir gelmez bir ton kötü olaya maruz kalmıştı ne yazık ki.

"Neyse ben Esra diyordum. Bahar bence bunların Yiğit Ali'yle aralarında bir şey geçmiş bak benden söylemesi. Esra'yı iyi görmüyorum ben."

Bahar'da tahmin ediyordu elbetteki o mevzuyu. Müdehale edip etmemek konusunda ikilemdeydi sadece. Nihayetinde ikisini de kardeşi gibi görüyordu ve kaş yapayım derken göz çıksın istemiyordu. Dahası Esra'nın henüz yeni başlayan bir hayatı vardı.

Bu zamana kadar aşk meşk konularına kendisine göre hep daha hevesliydi Esra. Bu durumun da gelip geçici bir heves olma ihtimali vardı ve dallanıp budaklandırmak konuyu ortaya saçmak ne kadar doğru olurdu?

"Ben de fark ediyorum Leyla ama ikisinden biri konuyu açmadıkça böyle bir şeyin varlığından emin olamayız maalesef ki.

Hem Esra'nın yaşı çok küçük ve Yiğit Ali aileden biri Mahir duysa iki güne evlendirir bunları adım gibi eminim. Onlar konuyu açana kadar biz beklemede kalalım bence."

Bahar'ın söyledikleri Leyla'ya da akıllıca gelmişti. Eğer aralarındaki şey her ne ise gelip geçici bir hevesse ve aile büyükleri öğrenirse birbirilerinin yüzlerine bakamazlardı yada Bahar'ın da söylediği gibi evlenmek durumunda kalabilirlerdi. Kimsenin hayatını zora sokmak istemezdi Leyla da elbette ki.

"Haklısın ben Esra'nın üzgün olduğunu hissedince tutamadım kendimi."

Bahar anlayışla tebessüm ederek Leyla'nın ellerinin üzerine koydu ellerini.

"Samimiyetinden asla şüphem yok Leyloş biliyorum."

Akşama kadar saatler geçmek bilmemiş kah kadınlarla muhabbet etmiş kah oğullarıyla ilgilenmişti Bahar ama tüm gün mektuptan öğrendiği sarsıcı gerçekler kafasında dönmüş durmuştu.

Akşam Hamza Mahir'in geliş saatinde oğullarının odasından çıkan genç kadın ayna karşısında saçlarını toplarken odanın kapısı açıldı.

Gelenin kocası olduğunu tabiki biliyordu, zaten aynadaki aksinden de görünüyordu adam. Arkasını dönmeye cesareti olmayan Bahar usulca bekledi kendisine yaklaşan Hamza Mahir'i.

Kızın beline kollarını sarıp vücudunu geniş gövdesine doğru çekip yaslamış burnu otomatik olarak o çok sevdiği boynuna sokulmuştu bile.

Bu hareket dahi Bahar'ın gözlerini doldurmaya yetiyordu bugün için.

"H-hoşgeldin sevgilim."

Bir müddet kocasından ses gelmemiş anın keyfini sürüyordu adam. Tüm gün onca yorgunluğun, sinirin stresin ilacı gibiydi Bahar'ın kokusu.

"Hımm çok hoşbuldum."

Kızı kendisine doğru döndürüp güzel gözlerine bakmak istedi adam.

O gözlerde biraz tedirginlik ve tereddüt mü vardı?

"Yavrum hayırdır?"

Bir gözünü kırparak yönelttiği soru normal zamanda şüphesiz Bahar'ın yüreğini hop ettirirdi fakat şu an yalnızca köşeye sıkışmış gibi hissettiriyordu.

"M-Mahir..."

Hamza Mahir daha da ısrarcı gözlerle bakar olmuştu.

"Mahir benim sana bir şey söylemem lazım."

Söylenecek şeyden ziyade kızın endişeli hali adamın canını sıkmaya başlamıştı.

"Güzelim söyle çırpınıp durma."

Adamın elinden tutup çalışma odasına doğru yürümeye başladı Bahar. İçeriye girdiklerinde doğrudan masaya doğru yaklaşırken Hamza Mahir kıza anlamaz gözlerle bakıyordu.

Elinin gittiği çekmeceyi gördüğünde ise gerildiği bariz bir şekilde yüzünden belli oluyordu.

"Mahir ben bugün kimliğimi arıyordum hani dedim ya alışverişe gideceğiz diye. Sonra istemeden bir şeyleri görmüş bulundum."

Çıkardığı kutuyu adama gösterirken hiç de anlayışlı bakışlarla karşılaşmamıştı.

Hamza Mahir aceleci olmayan adımlarla masaya yaklaşıp kutuyu eline aldığı anda zaten anlamıştı anahtarın oraya sıkıştığını. İlk değildi çünkü.

"İstemeden gördün demek?"

Sesi sakın çıkıyordu ama Bahar biliyordu ki fırtınadan önceki sessizlikti bu.

"Yani kimliğim buradadır diye düşündüm hani soyadım değişince görmemi istememiş olabilirsin dedim o yüzden baktım."

Adam kutuyu masaya bırakırken ilgisizce sordu.

"Buldun mu bari kimliğini?"

Genç kadın gidişatın nereye ilerlediğini anlamaz bir şekilde cevapladı adamı.

"Buldum içindeymiş."

Bir adım daha atıp kızla aralarındaki mesafeyi sıfıra indiren adam tekrar sordu.

"Başka ne buldun içinde yavrum?"

Ellerini Bahar'ın vücudunun iki yanından masaya dayayan Hamza Mahir boylarını eşit seviyeye getirerek eğilmişti Bahar'a doğru.

"M-mektup"

Evet sinirleneceğini biliyordu ama kocasının bu denli öfkeli gözlerle bakacağını tahmin etmiyordu genç kadın.

"Okudun mu?"

Bahar yalnızca başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Hamza Mahir bir elini masaya şiddetlice vururken sıçrayan kızın üzerinden doğrulup kapıya doğru yöneleceği sırada Bahar'ın koluna yapışmasıyla bir anlık da olsa duraksadı.

"Mahir bir dinle bak lütfen rica ediyorum. Bilerek yapmadım sadece bir anlık merakıma yenildim."

Gümüşpala'nın artık sesi yükselmişti.

"Ulan ne bir anlık merakı! Sen bu kutuyu bil git yatak odasında duran anahtarı al getir, dene, aç. Anahtar sıkışınca da anlatmak zorunda kal!"

Her şey daha da batarken Bahar kendini açıklayamamanın telaşına düşmüştü.

"Mahir hayır yanlış anlıyorsun ben kendin anlatmak istersin diye söylemek istememiştim sadece."

Bahar daha ilk günden o mektubu okumamış olmayı dileyecek hale gelmişti.

"Mahir'in gönlü olsun mu dedin? Eyvallah"

Adam kızın elinden kurtulup koridora çıktı. Bahar hala peşinden koşturarak gelmeye devam ediyordu.

"Tabiki öyle bir şey söylemedim. Tesadüfen öğrendiğim bir şey için bu kadar suçlanmayı hakketmiyorum. Ben senin karınım Mahir bunları bilmeye zaten hakkım var!"

Artık genç kadının da sesi sonlara doğru yükselmiş adamın sesli bir soluk vermesine neden olmuştu.

"Git Bahar, sonra"

Bahar ısrarla adamla birlikte yatak odasına girdi ve konuşmaya devam etti.

"Neden sonra olsun ki artık konuşalım her şeyi Mahir."

Hamza Mahir elleriyle yüzünü sıvazlayıp öfkeli gözlerle döndü kıza.

"Ulan sonra diyorsam sonra! Gelme adamın üstüne öfkeliyim!"

Kocasının bu kestirip atmaları da Bahar'ı öfkeliendiriyordu. Haklı olduğunu biliyordu ama kendisine yabancı gibi davranması sinirlerini bozuyordu.

"Ne yaparsın döver misin mesela?"

Bu cümleyle birlikte Gümüşpala'nın şarteller iyiden iyiye atmıştı.

"Ulan saçma sapan konuşma!"

İşaret ve baş parmağı ile burun kökünü sıkıp gözlerini sımsıkı kapattı adam bir anlığına ve daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti.

"Benim mahremimi benden izinsiz aldın, öfkeliyim. Başım sakınleyince konuşacağız."

Kendisinin dahil edilmediği kocası ile ilgili bir mahremiyet Bahar'ın hırçınlaşmasına yetmişti.

"Senin mahremin benim!"

Karısının konuya baktığı yer adamı gerçekten de şaşırtmıştı.

"Sen beni delirteceksin kadın anlaşıldı." deyip kapıdan çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Mahir dedim, nereye!"

Kendisini dinlemeyen adam çıkıp gitmişti.

Ağlayarak yatağa oturdu genç kadın. Yine geçen iki huzurlu günün ardından üçüncüsünde olay çıkarmayı başarmışlardı.

Ağlarken bir taraftan da Narin hanımın hastalıklı olduğunu düşündüğü aşkı geldi aklına. Acaba kendisi de mi öyleydi? Mahir'in aşkından saçma sapan mı davranıyordu?

Öfkeyle kocasının üzerine fazla gittiğini düşündü sakinleşince. O mektup adeta kanayan bir yaraydı ve daha hassas olmalıydı. Konunun muhatabı Hamza Mahir olduğu için onun tepki vermesi normaldi.

Henüz kendi içinde bitiremediği bir savaşın yorgunuydu kocası.

Yaralarını göstermemek için direniyordu.

Gece üçe kadar bekledi adamı. Birçok defa bebekleri emzirmeye kalktı. Tekrar yattı.

Ta ki gelene kadar gözünü dahi kırpmadı.

Gümüşpala odaya girdiğinde doğrudan banyoya geçerek duş alıp yatağa girdi. Hiç vakit kaybetmeden Bahar'ı kollarının arasına çekerek gözlerini kapattı.

"Neredeydin?"

Gözleri kapalı cevap verdi adam.

"Bahçedeki çalışma odamda."

Bahar'ın içi rahatladı en azından içmeye gitmemişti. Kocasının fark ettiğinden habersiz ufak ufak kokluyordu adamın nefesini zaten.

"Mahir kavga da etsek gözümün önünden gitme merak ediyorum. Kızacaksan da kız, bağır ama gitme."

Göğsünde yatan kızın başına bir öpücük konduran adam kollarını biraz daha sıkı sardı.

"Durman gereken yeri hiç bilmiyorsun Bahar."

Daha çok tespit yapar gibi çıkmıştı adamın sesi.

"Hala kızgın mısın bana peki?"

Hamza Mahir henüz gözlerini açma gereğinde bulunmamıştı.

"Evet"

Aldığı cevap Bahar'ı üzerken, öyleyse neden sarılıp yattıklarını sorguluyordu. Kocasının davranışlarını ne zaman anlamıştı ki şimdi anlayacaktı.

Kızgınlığının üzerinde durmamak adına sordu.

"Sen mektubu ne zaman okudun sevgilim?"

Bu konu hakkında sabaha kadar konuşmak istiyordu Bahar. Neticede başta kocasının ve de çocuklarını ilgilendiren mevzulardı.

Adamdan ses gelmeyince yattığı yerden doğruldu genç kadın. Doğrudan Hamza Mahir'in yüzünü seyretmeye başladı.

Biraz sonra elleriyle yüzünü sıvazlayarak gözlerini açan adam da yatakta oturur pozisyona geldi.

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Tüm hamilelik dönemini sevdiği adamdan yediğini düşündüğü kazıkla gece gündüz ağlayarak geçiren bir kadın olarak işin aslına bu kadar yaklaşmışken öylece beklemek zor geliyordu kıza. Sabretmeye bugün o satırları okuduğu an itibari ile başlamamıştı ki ne de olsa. Çok daha öncesine tekabül ediyordu.

"Merak ediyorum Mahir. Seni, aklından geçenleri, aramıza giren şeyleri..."

Adamın sesinde engel olamadığı bir öfke vardı.

"Bizim aramıza bir şey girdiği yok Bahar."

Bahar saatlerdir sakin olmak için kendine tenbihatta bulunuyordu fakat kocasının karşısında bu iş cidden güçtü.

"Mahir lafı neden hep tersten anlıyorsun ben öyle mi söylemek istiyorum?"

Sinirlenmiyorsun Bahar tamam sakin!

"Anlatacak bir şey yok Bahar okudun gördün.

Bu hayatta gurur duyduğum tek şey Rafet Gümüşpala'nın oğlu olmaktı. Ne yazık ki şerefsiz bir adamın öz oğluyum. İki şerefsiz herifin hayatını hayatını harcadığı bir kadının oğluyum.

Ne istiyorsun Bahar daha ne öğrenmek istiyorsun?"

Hamza Mahir'in konuşmasıyla Bahar ağlayacak kıvama gelmişti bile. Aslında yaraları o kadar derindi ki tersleyerek, kızarak göstermemeye çalışıyordu.

Hızla sarıldı kocasının boynuna.

"Bana acımana ihtiyacım yok." Kızın kollarını boynundan çözerken sesi oldukça katı çıkıyordu adamın.

"Saçma sapan konuşma Mahir sen hayatımda gördüğüm acınacak en son insan bile değilsin. Allah senin karşındakilere acısın sana ne diye acıyayım ben?"

Genç kadın titreyen sesiyle tiye almaya çalışıyordu olanları. Kocasının hassasiyetini şimdi çok daha iyi kavırıyordu. O seste bolca uzlaşmacı, sevdiği adama el uzatan bir tavır vardı.

Kızın üzgün ruh haline rağmen dik durmaya çalışması Gümüşpala'yı etkilemiş olacak ki konuya girmeye karar vermişti.

"Üç sene önce babamı kaybettiğimde öğrendim gerçekleri. Her şeyi kendisinden öğreneyim diye ses kayıtları bırakmış. Olanı biteni anlatmış."

Anlaşılan Rafet bey bu dünyadan Hamza Mahir'in öz babası olarak ayrılmak istemişti. Koşullar her ne olursa olsun oğlunu çok seven bir babaydı.

"Peki neden Mahir? Neden öz baban anneni bırakıp gitmiş yada Rafet bey anneni ve seni bu denli sahiplenmiş?"

Hamza Mahir sırtını yatağın arkasına yaslarken aklında dönen onca şeye rağmen hala dimdik görünebilmeyi başarıyordu.

Hayret etti Bahar nasıl böyle bir profil çizebildiğine.

"Annem fabrikada çalışan genç bir kızmış. Etrafindakiler bilirmiş sesinin güzelliğini arada şarkı söyler dinlerlermiş annemi iş yaparlarken.

Sadece sesi güzel olsa belki de tüm bunları yaşamazdı ama kendi de çok güzelmış.

Daha o zamandan takıkmış Ekrem şerefsizi. Rahat bırakmamış düşmemiş yakasından bir türlü.

Gel zaman git zaman Ekrem'in tacizleri, fabrikadan aldığı üç kuruşun zorlu hayatına yetmemesi derken geceleri pavyonda konsomatrislik yapan fabrika işçilerinden bir kızın aklına uymuş sahneye çıkmaya başlamış.

Kendisini arkasına bakmadan terk edip giden diğer şerefsizle de orada tanışmışlar.

Eskiden hatırlarım ben de anadolu'dan İstanbul'a gelen zengin ağa paşa çocuklarının ilk soluk yerleri bizim pavyonlar olurdu.

O da kalkmış gelmiş Mardin'den. Burada müteahhitlik yapmak için bir süre işlerin başında durmaya.

Yedi düveli doyuracak kadar zengin, ağa oğlu, yakışıklı, genç bir adam. Girmiş kanına.

Mektupta da okudun annem kör kütük aşık olmuş. Pavyonu bıraktırmış buna bir ev açmış. Ayaklarını yerden kesmiş yani anlayacağın.

Yedi sekiz ay annem böyle bir rüyanın içinde yaşamış. Aile kurma hevesi, gelecek planları derken iyiden iyiye kaptırmış kendini.

İşin aslıysa evli barklı adammış şerefsiz. İlk çocukları ikiz kız olmuş. Üçüncü de kız olunca hemen ardından aşiret laf söz etmeye başlamış. Zor gelmiş tabi bir evin bir oğlu, çekmiş gitmiş İstanbul'a bir süreliğine başını dinlemeye. O arada annemin hayatını karartayım demiş anlaşılan.

Bir gün Mardin'den haber getirmişler. Meğer karısı hamileymiş müjdeyi vermişler hemen oğlu olduğunu."

Konuşmanın ortalarında kocasının göğsüne yatan Bahar film senaryosu gibi pür dikkat dinliyordu yaşanılan hayatları.

"Adamın en büyük isteği bir erkek evlat olunca gözü annemi falan görmemiş. Toplamış pılını pırtısını defolup gitmiş. Etraflıca açıklama yapma gereğinde de bulunmamış. Evli olduğunu, yaşanılardan pişman olduğunu ve kendisini arayıp sormasını istemediğini yazıp gitmiş."

Duydukları karşısında Bahar'ın ağzı açık kalmıştı. Bu nasıl bir vicdansızlıktı böyle?

"Peki ya sen bütün bunları nereden öğrendin?" diye ağlamaklı bir halde sorarken çok geçmeden kendi cevabını kendi verdi genç kız.

"Tabi ya araştırdın tek tek parçaları birleştirdin değil mi?"

Kocasından ses gelmezken cevaptan emin olmuştu Bahar.

"Devam et lütfen sevgilim."

Gümüşpala sesli bir nefes verip devam etti anlatmaya.

"Annem zaten o evin parasını pulunu neyle ödesin? Boşaltmış kısa sürede kürkçü dükkanına dönmüş. Yalvarmış yakarmış pavyondaki işini alabilmek için zorla da olsa kabul etmişler ama çok geçmeden bana hamile olduğunu anlamış.

Bir gece sahnede bayılınca doktor çağırmışlar o gece tesadüfen babam o pavyondaymış. Ne olduğunu sorunca doktor hamile olduğundan şüphelendiğini

söylemiş. Hemen netleştirilmiş durum. Daha sonrasında babam gerçekleri öğrenmiş annemden.

İşte orada benim kaderim de yazılmış."

Bahar merakla sordu.

"Peki neden Rafet bey hemen böyle bir şey teklif etmiş yani duyduğum kadarıyla baban oldukça sert ve acımasız bir adammış."

Bahar haklıydı. 'Deli Rafet' diye bahsedilen bir adamdı Rafet Gümüşpala. Oldukça katı ve ne yapacağı belli olmayan biriydi.

"İşte öyle kabadayı bir adamın çocuğu olmadığını düşün. İnsanların arkasından fısıldaştığını, bunun için zamanın koşullarında doktora bile gitmenin erkekliğine zeval getirdiğini düşün."

Bahar'ın kafasında tüm taşlar bir tık sesiyle oturmuştu. Hamza Mahir, Rafet bey için altın tepside sunulmuş bir fırsattı.

"İ-inanamıyorum"

Genç kadının dili tutulmuştu adeta.

"Sonra annemi o hayattan, beni piç olmaktan çekip çıkarmış. Bir gün bile abiden farklı davranmamış anneme. Hayal meyal hatırlarım ama aralarında fazla bir muhabbet yoktu fakat el üstünde tutardı annemi."

Bir yanda kadıncağızın yoluna canını verebileceği aşkı kendisini elinin tersiyle iterken diğer yanda deli Rafet'in merhameti vardı.

Hayatın ne getireceği asla belli olmuyordu.

"Peki ya Mahir ya öz baban, o seni bilseydi?"

Göğsünde yattığı adamın tüm kaslarının bir anda kasıldığını hissetti Bahar. Nitekim bu durum zehir gibi çıkan sesinden de kendini ele veriyordu.

"Bu durumu önemseydi aylarca koynundan çıkmadığı kadının hamile olmadığını kesinleştirir öyle giderdi güzelim. Demek ki bir önemi yokmuş."

Hamza Mahir bu konuda çok netti. Üstelik bir o kadar haklıydı Bahar'a göre.

"İkizlermiş..." Konuyu değiştirmek adına söylediği cümle genç kadının yüzünde acı bir gülümseme oluşturmuştu.

Az sonra devam etti konuşmaya.

"Kardeşlerini hiç merak etmiyor musun Mahir? Sonuçta onların bir suçu yok senden haberdar bile değiller."

Hamza Mahir konuyu kapatmak ister gibi bir tavırla konuşmaya başladı.

"Ben damarlarımdan o adamın kanı aktığını öğrendiğimden beri kendimle savaşıyorum Bahar. Bir fazlasına tahammülüm yok."

Bahar adamın göğsünde kendini döndürerek tamamen üzerine yerleşti. Burun buruna gelmişlerdi. Aniden kocasının dudaklarına kapanıp öpmeye başladı. Tutkulu bir öpüşmenin ardından usul usul konuşmaya başladı genç kız.

"Kendini benim gözümde görebilseydin anında ateşkes ilan ederdin."

Bahar'ın sırtının yatakla buluşması da hemen ardından gerçekleşmişti.

Kestiiiiik 🖱

Herkese merhabalar canlarım. Birçok soru işaretine cevap bulabileceğiz bir bölümle geldim.

Belki de ilk defa Hamza Mahir hakkında açıktan bu kadar net bilgiler öğrendik.

Sizce Bahar ve Hamza Mahir arasındaki bu konu böyle kalacak mı yoksa başka sonuçlar doğuracak mı ne düşünürsünüz? Merakla düşüncelerinizi bekliyorum.

Hafta içi yapmış olduğum duyuruya vermiş olduğunuz cevaplar beni çok duygulandırdı. Tek tek cevap veremesem de sağolun iyi ki varsınız. Desteyiniz hiç eksik olmasın Gümüşpala ailesi seviliyorsunuz 🙏❤

Bölüm-49

Keyifli okumalar♥

Gümüşpala ailesinde yaşanan onca gelgitten sonra sular durulmuş gibi görünüyordu. Bahar'ın tüm gerçekleri olanca çıplaklığı ile öğrenmesinin ardından günler geçmişti.

Bu süre zarfında ilk günler Hamza Mahir yaşantısının dile getirilmesinden dolayı bir hayli sarsılmıştı. Dışarıdan anlaşılmasının mümkün olmadığı bir sarsılıştı bu yalnızca Bahar'ın kocasının gözlerinden okuduğu.

Öğreniyordu Bahar, kocasının nasıl demir gibi iradeye sahip bir adam olduğunu; demire şekil verilebilmesi için nasıl kor ateşlere maruz bırakıldığını tek tek öğreniyordu.

Hamza Mahir tartışmasız zor bir adamdı fakat ona sunulan hayat da bir o kadar zor ve çetrefilliydi. Annesinin kendisini bırakıp gitmesinin ardından tutunduğu tek dal babası olan bir çocuğun yıllar sonra ayaklarının altından yerin çekilip alınmasıydı onun yaşadıkları.

Rafet Gümüşpala'ya sonsuz minnet borçluydu Bahar. En azından kendisi öyle hissediyordu. Öteki yandan ise pavyon işleten, ömrü kabadayılıkla geçmiş bir adamın Hamza Mahir'in henüz küçücük yaştayken dahi birçok insani duygusunu kaybetmesine sebep olduğunu pekala anlayabiliyordu genç kadın.

Beterin beteri varken yalnızca beter olanın başınıza gelmesine mi şükretmek gerekti?

Usulca gülümsedi genç kadın, şükür her zaman gerekliydi. Her koşulda kapanan kapıların bizi esirgediği bir şeyler muhakkak ki vardı. Aynı şekilde istemediğimiz fakat ardına kadar açılmasına engel olamadığımız o kapıların da bir sebebi vardı. Göremediğimiz ama vakti zamanı gelince anlayabildiğimiz sebepler.

Göğsüne sokulmuş emen oğlunun başını okşayarak severken kendi hayatındaki engel olamayışlar geldi birden bire aklına ve gülümsemesi büyüdü genç kızın.

Hamza Mahir ile olan aşkları karşı koyulamayışların hikayesiydi.

Uyuyan oğlunu usulca yatağına yatırırken günler önce yatak odalarında öğrendiği gerçeklerle birlikte almış olduğu kararı kendisine yineledi. Hamza Mahir istemediği sürece gerçek ailesiyle ilgili herhangi bir konu açmayacaktı Bahar.

Onun henüz kabuk tutmuş yarasıyla oynayıp tekrar kanatmayacaktı.

Birgün olur da şayet kocasının gözlerinde geçmişe dair bir tereddüt veyahut keşke görürse ellerinden sıkı sıkı tutup destek olacaktı. İşte o zaman yüreklendirme işini memnuniyetle yapabilirdi.

Üstünü başını düzelterip aşağıya indiğinde Zeliha hanım ve Hafize hanım mutfakta akşamüstüne yakışır şekilde kahve keyfi yapıyorlardı.

"Oo hanımlar afiyet olsun sabahki telaşınızı unuttunuz inşallah?"

Bahar'ın dalga geçer sesiyle Zeliha hanımın kaşları çatılmıştı.

"Bak bak yardım edeceğine bir de alay ediyor Hafize hanımcım vallahi üç çocuk anası oldu hala kavak yelleri esiyor bu kızın başında."

Zeliha hanımın numaradan kızgın çıkan sesi Hafize hanımı gülümsetirken Baharı kıkırdatmıştı.

"Ay aman ne yapayım ama Zeliha Sultan alt üstü bir mevlit okutacağız paşalarımın kırkı için amma da çok telaş yaptınız."

Bahar yeni moda mevlitlerden falan istemiyordu zaten dini bir olayı şova döndürmeye gerek yoktu kanaatine.

"Öyle deme kızım anı olacak günler bunlar şimdi istemezsin ama ilerde fotoğraf albümünde görüp hatırlayınca iyi ki yapmışsınız dersin."

Genç kadına göre Hafize hanım ve Zeliha sultan bu işlere kendisinden daha meraklıydı ve sırf bu yüzden en ufak detaya kadar her işe koşturuyorlardı. Onların hevesini bozmak istemeyen Bahar eli mahkum kabullendi.

"Tamam tamam demedim ben bir şey ama yarına daha çok var kendinizi telaşa verip yormayın."

Bir yandan da buz dolabının başına gitmiş dolaptan çıkardığı fındıklı çikolatadan tırtıklıyordu.

"Ay ben böyle giderse bu kiloları asla veremeyeceğim siz de hiç dur demiyorsunuz bana aşk olsun."

Hem söylenip hem de yemekle meşguldü.

"Kızım zaten verdin vereceğini kalmadı fazlalığın falan eziyet etme kendine boş yere."

Üç tane bebeğe koşturmak dahası süt veriyor olmak hızla kilo verdirmişti Bahar'a. Her ne kadar genç kadının hedefi henüz gerçekleşmemiş olsa da ilk zamanki halleri gitmişti ve aynada kendisine bakarken eskisi kadar rahatsız olmuyordu artık. Hamza Mahir ise Bahar'ın bu kilosundan ve kıvrımlarından asla şikayetçi değildi.

Kocası aklına gelince birden yüzü aydınlanan Bahar tekrar kadınlara dönerek konuşmaya başladı.

"Mahir demişken biraz sonra beni almaya gelecek bir yere gidecekmişiz. Nereye diye sormayın ben de bilmiyorum valla Mahir işte söyletmedim bir türlü. Ben yukarıya üstümü değiştirmeye çıkıyorum geç bile kaldım söylenir şimdi gelince..."

Kolundaki saate bakıp kadınlara daha konuşmalarına fırsat vermeden yukarıya koşturan Bahar'ın ardından bakakalmışlardı ilk söze giren Zeliha hanım oldu.

"Hangimiz Mahir dedik acaba?"

Bilmiyorum anlamında omuz silken Hafize hanımın ardından iki yaşlı kadın da gülmeye başladılar.

"Ahh ahh ayakları yere basmıyor ki aklına kocası gelince şuna bak uçarak gitti."

Zeliha hanım hayıflanır gibi konuşsa da ses tonundan memnuniyeti oldukça açık bir şekilde okunuyordu.

"Yapana değil yaptırana bakacaksın Zeliha hanımcım kız haklı vallahi beyim el üstünde tutuyor nasıl uçuşmasın?"

İki kadın da birbirlerinden habersiz yine maşallahlar eşliğinde nazar duaları okumaya başlamışlardı bile.

O sırada yatak odasına giden Bahar hızla üzerini değiştirmeye koyulmuştu. Sonbaharın etkisiyle yavaş yavaş serinlemeye başlayan havaya uygun şekilde siyah triko bir tulum giymişti. Geniş yakası sebebiyle beyaz teni kıyafetinin rengine zıt bir şekilde parıldarken hafif siyah farla öne çıkardığı mavi gözleri de canlı canlı bakıyordu.

Sevmenin ve sevilmenin canlılığıydı bu. Nasıl ki meyve ağaçları çok sevdikleri güneşi görünce tüm güzellikleriyle açıyorlardı Bahar tam da öyle hissediyordu kendisini.

Güneşi gören bahar dalları gibiydi kalbi.

Odadan çıkıp aşağı ineceği sırada bebek odasının kapısının açık olduğunu farkedip o tarafa yöneldi. İçeriye girdiğinde karşılaştığı manzarayla içinde ılık bir şeylerin aktığını hissetti genç kadın.

Hamza Mahir uyuyan oğullarının yataklarının başında durmuş gözünü bile kırpmadan onları izliyordu. Yüzünde gün içinde pek de bulamayacağınız cinsten bir rahatlamayla birlikte belli belirsiz bir tebessüm vardı. Dertten tasadan onca sorumluluktan ve sorundan tamamen uzaklaşmış bir görüntü çiziyordu.

Uyuyan oğullarını uyandırmamak adına hızla kapıya doğru adımlayan adam Bahar'ın hızına yetişmekte zorlandığı bir zaman diliminde kapıyı kapatmış ve koridordaki duvarla kendisi arasına kızı hapsetmişti.

"Demek gizli gizli beni izliyordunuz Bahar hanım."

Bu kadar yakın mesafeden Bahar'ın kanı yine tersten akmaya başlamıştı bile.

"Yoo açık açık izliyordum sizi Mahir bey."

Duydukları hoşuna gitmiş olacak ki çapkın bir gülümseme peydah olmuştu bile adamın dudaklarında.

"Bir de cüretkar..."

Hamza Mahir'in gözlerinin içine bakarak boğuk bir sesle söylenmesi genç kadının gülmesine neden olmuştu. Onun ağzından çıkan bu kıkırtılar adamın gülümsemesinin genişlemesine neden oluyordu.

"Ee sizden öğrendim baktım kaçan hep kovalanıyor ben de kaçmamaya karar verdim. Biraz da ben kovalayan taraf olayım dedim."

Bahar'ın oyunbaz ve neşeli halleri ise Hamza Mahir'in kanını kaynatıyordu.

"Ben kaçmam, sonrasında olacaklara da karışmam yavrum."

Genç kadın duyduklarıyla yutkunurken aynı zaman diliminde sırtı iyice duvara dayanmış beline sarılı kollar kendisini mengene gibi kavramıştı. Aralarındaki mesafe yine hava dahi giremeyecek şekilde kapanırken adamın gözlerini bir an olsun karısının dudaklarından çekmiyordu.

'Aferin Bahar kazdığın kuyuya yine kendin düştün, eli mahkum boğul şimdi'

Yatak odaları arasındaki koridor ateşli bir öpüşmeye şahit olurken bir süredir uçup giden aklı geri gelmeye karar vermiş olacak ki Bahar kocasını durdurmak için çırpınmaya başlamıştı.

"Mahir, sevgilim bir gelen olacak dural..."

Dinleyen kimdi ki?

İşin kötü yanı ise kendisi de kollarını adamın boynundan çözmek istemiyordu. Tenini yakıp geçen dudaklar boynuna indiğinde bir kere daha aklı başına gelir gibi oldu Bahar'ın.

"Ay vallahi rezil olacağız sevgilim şimdi yukarı çıkarlar paşalarımıza bakalım diye hı hadi yakalanmadan gidelim."

Hamza Mahir geçen onca vakitten ve ikna turundan sonra aklına yatmış olacak ki başını kızın boyun girintisinden kaldırıp gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Beni izlerken aklınızdan ne geçiyordu Bahar hanım?"

Sesindeki bariz alay Bahar'ı utandırıyordu.

"Hiç de öyle şeyler geçmiyordu tamamen senin fesatlığın tamam mı?"

Bir yandan da adamın elinden tutmuş merdivenlere doğru çekiştirmekle meşguldü hızlı hızlı. Konuşma ve hareket etme eylemlerini ne kadar hızlı yaparsa bu sıcak atmosferi o denli çabuk dağıtacağını düşünüyor gibiydi. Atladığı şey ise bu tavırlarının Gümüşpala'yı çok eğlendiriyor oluşuydu.

Merdivenlerin başında karısını durdurup yüzüne bakması için bekledi. Merakla başı yukarı çevrilen Bahar ise biraz önceki alaycı bakışların yerine sevgi dolu bakışlarla karşılaştı. Birçok zamanlar olduğu gibi simsiyah katı bakışların aksine sıcacaktı gözbebekleri.

Adam kendi elleriyle biraz önce dağılan saçlarını düzeltti Bahar'ın. Daha sonrasında ise tulumunun iyice aşağıya inen yakasına kaydı gözü. Pek de hoşnut olmayan bir şekilde yukarı doğru çekerken bir şey söyleyecekmiş de vazgeçmiş gibi bir hali vardı.

Bahar ise anbean kocasının mimiklerini takip ediyor kendisine çeki düzen vermesini biraz hayret biraz da mahcubiyetle izliyordu.

"Mahir nereye gidiyoruz?"

Akşamdan beri bilmem kaçınıcı soruşun olduğu için artık cevap vermiyor Bahar çünkü sürpriz.

Kızın üstünün başının yeterince iyi olduğunu düşünmüş olacak ki Hamza Mahir düzeltmeyi bırakmıştı. Elinden tutup aşağı inmeden önce başının üzerine bir öpücük kondurmayı ihmal etmemişti.

Kapıdan çıkmadan önce Zeliha hanıma bebeklerle ilgili elli tur tembih yapan Bahar kadının kendisini sabırla dinleyip en sonunda kovar gibi kapıya göndermesiyle mecbur dışarıya atmıştı kendisini.

Arabaya doğru yaklaştıkları sırada iki siyah lüks araba da evin önüne park etmişti. Bahar artık bu arabaların Yiğit Ali ve Nejat'a ait olduğunu pekala biliyordu. Kızların arabalardan çıkmasıyla neşeyle onlara doğru yürüdü.

"Selam kızlar"

Kadınlar kendi aralarında sohbet ederken sesler keyifli çıkıyordu.

Leyla'nın tereddütsüz duruşunun aksine Esra'nın gözleri arada bir sikkınca etrafta dolaşüyor saniyenin onda biri kadar bir süre Yiğit Ali'nin üzerinde sabitleniyordu. Bahar kızın rahatsız hallerini kaç gündür izliyordu fakat kendisi anlatmadığı için üzerine düşmemişti bu vakte kadar. Daha da anlatmazsa çekip konuşacaktı özel olarak. Bu tedirgin halleri Bahar'ı işkillendiriyordu.

"Mahirle bir yere gidip geleceğiz çok geç kalmayız sanırım. Siz de kendinizi yormayın, abartmayın Allah aşkına alt üstü bir mevlit okutulacak kaç gündür telaş yaptınız."

Leyla gülerek cevapladı Bahar'ı.

"Gümüşpala veliahtı kızım bu paşalar her şeyleri curcunalı olacak alış alış."

Leyla'nın tespiti üç kadını da güldürdü.

"Abart Leyloş abart ben seni de görürüm yarın iki gün sonra."

Leyla'nın gözleri anında biraz ötede ağabeyi ve Yiğit Ali'yle ayaküstü sohbet eden Nejat'a kaymıştı bile. Kızların gülüşüyle erkeklerin bakışları da onlardan yana çevrilmişti.

"Ah Leyloş ah iyice Leyla oldun sen" diye alay eden Bahar Hamza Mahir'in baş işaretliyle gitmek için davrandı.

"Ben gidiyorum bakın lütfen kendinizi çok yormayın öpüyorum sizi." Adeta uçarak giden kızın ardından bu sefer söylenen Esra'ydı.

"Seninle dalga geçene bir bakar mısın Allah aşkına gözlerinden kalpler çıkararak yürüyor."

Esra'nın sözüne kakhaha atan Leyla uzaktan çok yakıştırdığı çiftin arabaya doğru gidişini izliyordu.

O sırada Nejat ve Yiğit Ali de kızların yanına gelmiş evin girişine doğru ilerliyorlardı. Leyla Nejat'ın koluna girmiş bir adım önden gidiyorlardı. Arkada kalan Esra ve Yiğit Ali'den ise hiç ses çıkmıyordu öndeki çiftin muhabbetli hallerinin aksine.

Esra mümkün mertebe Yiğit Ali'yle muhattap olmuyordu o günden sonra. Zeliha sultan evde olmadığı zamanlarda buraya gelebilmek için mecburen biniyordu arabasına işte yalnızca o zamanlar dahilinde adamla başbaşa kalıyordu. Ağzını açıp tek kelime konuşmuyordu. Ev ahalisine durumu açık etmemek adına çaktırmamaya çalışsa da ilk fırsatta aralarına duvar örmesini pekala başarıyordu.

"İki gün sonra okulun başlıyor sabahları ben bırakacağım seni."

Aralarındaki sessizliği Yiğit Ali'nin kalın sesi bozmuştu.

"Gerek yok Ferit bırakacak beni."

Genç kız buz gibi sesiyle yanıtlamıştı adamı.

"Ferit abinin bu durumdan haberi var mı peki?"

Abi kelimesini özellikle vurgulayan adamın mesajı oldukça açıktı. Bu evdeki çalışanlarla arasına mesafe koyacaktı Esra hanım.

"Evet rica ettim sağılsun anlayışlı ve kibar biri olduğu için sorun olmayacağını söyledi."

Esra'nın kinayeli sesi Yiğit Ali'nin hiç hoşuna gitmiyordu.

"Hamza abi benim bırakmamı istedi ben de meraklısı değilim. Öğrenmişsindir ikiletmeyi sevmez."

Yiğit Ali'nin umursamaz halleri Esra'nın içine cam parçaları gibi batsa da ettiği o lafları sineye çekecek kadar gurursuz bir kız değildi.

"Korkma ben konuşurum Hamza abiyle. Ferit'e de senin kadar güvendiğini düşünüyorum."

Israrla Ferit diyor Yiğit Ali'nin tepesinin tasını attırıyordu.

"Mesafe koy arana çocuğun da başını yakma edebinle dur!"

Kapıya neredeyse varmak üzerelerdi. Esra hışımla Yiğit Ali'ye dönüp sertçe kelimelerin üzerine basa basa konuşmaya başladı.

"Aramızda tek bir edepsiz var o da sensin. Bana ikazda bulunacak en son kişinin yerini bil."

Sonrasında aynı hızla Leyla'nın ardından eve girip kapıyı kapattı. Arkasından şüpheli gözlerle Yiğit Ali'yi süzen bir Nejat bıraktığından habersiz.

Evin sınırları içinde yüksek gerilim hakimse de Hamza Mahir'in yanına kedi gibi sokulmuş akıp giden yolu izleyen Bahar için o denli sükut ve huzur hakimdi. Kocasının bir eli omuzlarından aşağı doğru dalgalanan saçlarının uçlarını oynamakla meşguldü. Bu hareket öyle gevşetiyordu ki kızı neredeyse gözleri kapanmak üzereydi. Uyumamak için toparlanırken kocasının üzerinden doğruldu.

"Mahir artık söyle nereye gittiğimizi bak çok merak ediyorum. Sütüm falan kesilir sonra."

Bahar'ın saçma sapan bahanesine gülen Hamza Mahir sessizliğini koruyordu.

"Üff gıcık adam ne var söylesen"

Kollarını göğsünde birleştirmiş burnunu havaya dikmişti yine. Bu hallerinin adamın çok hoşuna gittiği yüzünden anlaşılıyordu.

"Sen şimdiden çocukları her şeye bahane eder oldun bakıyorum. İşimiz var senle."

Başını arkaya yaslamış gözleri kapalı bir şekilde konuşmaya başlamıştı adam sessiz geçen birkaç dakikanın ardından.

"Ee heralde yani boşuna mı doğurdum üç tane birden?"

Hamza Mahir'in dudağının köşesi kıvrılmıştı yine. Bu durumu Bahar fazla seksi buluyordu.

"Sen kendine taraftar grubu mu kurdun güzelim?"

Bahar'ın kendinden emin o bilmiş bilmiş gülümsemesi yüzünde büyürken cevabı gecikmemişti.

"Aynen öyle bak gör minik minik Gümüşpala'larla büyük Gümüşpala'nın saltanatını sarsacağım."

Gözleri açılan Hamza Mahir bir anda karısının belinden tutup kendisine doğru çekti.

"Gel buraya serseri oldun sen iyice."

Devamında geçen neşeli yolculuğun ardından Bahar'ın hiç de tahmin etmediği bir yere gelmişlerdi.

"Mahir neden buraya geldik?"

Geldikleri yer bir mezarlıktı.

"Seni tanıştırmak istediğim biri var güzelim."

Anlamaz gözlerle kocasına bakarken aklına gelen seçenekleri değerlendiriyordu Bahar. Acaba tanıştıracacağı kişi Rafet bey miydi? Yada mektubunu okuduğu için Narin hanımdı ziyaretine geldikleri kişi?

"K-kimle tanıştıracaksın ki?"

Mezarlığın içinde duran arabadan indikleri sırada kızın sorduğu soruyu es geçip elinden tutup ilerlemeye başlamıştı Hamza Mahir.

"Bakımsız kalmış yıllar olmuş tabii. Yenilenmeden getirmek istemedim seni."

Bahar hiçbir şey anlamıyordu şu anda.

"K-kim?"

Bir mezarın arka tarafına geldiklerinde iyiden iyiye merak eder olmuştu genç kadın.

"Gel bakalım" diyerek karısının elinden tutan Gümüşpala yepyeni mezarlığın başına getirdi. Pembe çiçeklerin ekili olmasından da anlaşılır olduğu şekilde bir kadın mezarıydı.

Bahar gördüğü ismi ilk anda idrak edemezken Hamza Mahir'in belinden destek verdiği kolları sayesinde ayakta durabilmişti.

Naif bir el yazısını andıran harflerle 'Bahar'ın annesi Zeynep hanım' yazıyordu. Ne bir soyisim ne de başka bir hitap. Yalnızca Bahar'ın annesi.

"A-annem mi?"

İnanamaz şekilde dolu dolu gözlerle kocasına dönmüş onay bekler gibi soruyordu Bahar.

Hamza Mahir'in onaylarcasına başını sallaması üzerine kırık bir tebessüm belirdi dudaklarında genç kadının.

"İsmi Zeynep miymiş annemin?"

Hala inanamaz gözlerle şaşkın şaşkın bakarken sorduğu soru adamın dişlerini sıkmasına sebep olmuştu. Bir evladın annesinin ismini dahi bilmemesi ne demektir? Bu nasıl zulmetmekti küçük bir çocuğa ve de onun küçük kalbine.

"Evet güzelim annen Zeynep hanımın mezarı. Beş dakika sonra geleceğim ama seni perişan olmuş bir şekilde bulmak istemiyorum anlaşıldı mı?"

Usluca başını sallayan Bahar'ın alnından öptükten sonra uzaklaşmıştı Gümüşpala.

Yavaş adımlarla Bahar da annesinin mezarı başına yaklaştı. Bembeyaz mermerin kenarına oturup adının yazdığı girintili çıkıntılı taşı elleriyle okşamaya başladı. Bir yandan da gözlerinden ip gibi süzülüyordu yaşlar.

"Anne... Annem... Ne güzelmiş anne demek. Sen yirmi beş yıldır burada yalnız başına mı uyudun?"

Mezar taşını iki koluyla sımsıkı kucaklarken annesinin sıcaklığını bir yerlerde hissetmeye çalışan küçük bir kız çocuğuydu adeta Bahar.

"Bakma ağladığıma sen öyle mutluyum ki yanına geldiğim için. Senin adını öğrenmek, burada yanında olmak sanki eskiden bir hayaldin de gerçek oldun gibi anneciğim."

Başını mermere yaslamış halde beş dakikada yılların hasretini gidermeye çalışmasının telaşı vardı genç kadının tavırlarında. Ürkek ürkek seviyordu annesinin uyuduğu yeri.

"Mahirle benden önce tanışmışsınız. Yine ne yaptı etti mümkünmüş gibi daha da çok aşık etti kendine görüyor musun?"

Ağlamaktan kızarmış gözlerini silerek devam etti annesine anlatmaya Bahar.

"Üç tane bebeğimiz var anne. Ben de anne oldum. Bir görsen çok seversin torunlarını."

Geçen dakikaların ardından yorulmuş olacak ki başını yaslandığı mermerde elleri belirsiz şekiller çizerken annesinin yanı başında gözlerini kapatmış kuşların sesini dinliyordu Bahar.

Biraz sonra üzerine düşen gölgeyle gözlerini araladı. Hamza Mahir tam karşısında direkt olarak kendisini izliyordu. Uzattığı elden destek alarak ayağa kalktı genç kadın. Sonrasında ise sımsıkı sarıldı kocasının beline. Yüzünü göğsüne yaslayıp bir süre kaldılar öylece. Sonrasında yavaşça başını kaldırıp adamın yüzüne baktı.

"Bana yine dünyaları verdin. Nasıl bir adamsın Mahir? Hayatıma girdiğinden beri öyle köklü değişiklikler yaşattın ki annemle bile sen tanıştırdın beni. Hiç gitme hep yanımda ol. Sensiz bir hayat düşünemiyorum ben."

Hamza Mahir gibi bir adamı bile sarsmış görünüyordu tüm bu tablo, Bahar'ın ağzından çıkan cümleler.

Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerinden öpüp sarılırken ortamın ağır havasını dağıtmak ister gibi bir tonla konuşmaya başladı adam.

"Bir de o konu var değil mi? Bak neredeyse gelme amacımı unutturuyordun bana."

Bahar şaşkın şaşkın sordu.

"N-ne amacı?"

Zeynep hanımı muhattap alıp söze girdi Gümüşpala.

"Kızınızı sizden istemeye gelmişim Zeynep hanım ama duyuyorsunuz vermezseniz kaçacak gibi görünüyor."

Hamza Mahir'in sözleri üzerine ağzı açık kalan Bahar dirseğiyle dürttü adamı.

"Ya annemin yanında ne biçim konuşuyorsun Mahir."

Kızın ağzının içinden azarlar gibi kendine kızması bıyık altından güldürmüştü adamı.

"Üç çocuktan sonra izin almak yeni mi aklınıza geldi diyebilirsiniz fakat sizin bu ele avuca sığmaz kızınız az uğraştırmadı beni."

Baya baya annesine şikayet ediliyordu Bahar şu anda.

"Anne bakma sen onun böyle konuştuğuna senin damadın da az değil yani."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş söyleniyordu Bahar.

Tekrar Hamza Mahir'in bariton sesi duyulunca susmak durumunda kalsa da ağzının içinden homurdanmaya devam ediyordu ta ki duyduğu cümleye kadar.

"Kızınızı seviyorum ve bu yüzükleri sizin yanınızda takmak isterim. Merak etmeyin çıkarmasına asla izin vermem."

Bahar ağzı bir karış açık kocasına ve elindeki yüzüklere bakıyordu.

"S-sen biraz önce b-bana tam olarak ilanı aşk mı ettin?"

Adam muzip gözlerle kızın saftirikliğine gülmeden edememişti.

Bahar ise iyice adama doğru yaklaşmış nazlı nazlı ısrar ediyordu.

"İlanı aşk mı ettin dedim sana?"

Karısının bu hallerine kayıtsız kalamayan Gümüşpala belinden tutup kendine yaslarırken bir yandan da konuşmaya başlamıştı.

"Evet yavrum bu bir ilanı aşk." Kızın kulağının dibine dudaklarını iyice yaklaştırıp kısık sesle konuşmaya devam etti.

"Aşığım sana"

Baharda ne bir tutacak diz ne de düşünecek bir beyin kalmıştı. Hepsi pelte kıvamını almışlardı. Yüzündeki şapşal gülümsemeden de aşık bir şekilde belli oluyordu bu durum.

Sesindeki heyecanı ve memnuniyeti hiçbir şekilde bastıramazken edalı edalı konuştu.

"Tekrar söyle"

Elindeki siyah kadife yüzük kutusunu açan adamın sesi de memnuniyet kokuyordu.

"Elini getir elini şımarık"

Bahar kıkırdarak elini uzatırken özel ve el yapımı olduğu pek de tahmine yer bırakmayan pırlanta yüzüğün parmağına geçişini seyretti. Hemen ardından alyansı da parmağındaki yerini almıştı. Pırlanta yüzük ne kadar ben buradayım diyorsa alyans bir o kadar sade ve şıktı. Dümdüzdü ve hiçbir deseni bulunmuyordu. Bahar kendisi seçse ancak bu kadar beğenebilirdi doğrusu.

"Çok... çok güzeller Mahir"

Yüzükleri taktıktan sonra karısının avcunun içine bir öpücük konduran adam hayran bakışlar altında kendi alyansını da çıkarmıştı. Bahar'a verdiği alyansını belli ki karısı taksın istiyordu. Aynı özenle genç kadın da kocasınınkini ait olduğu yere takmıştı. O da aynı şekilde Hamza Mahir'in avcunun içine bir öpücük kondurmuş, adeta evliliklerini bir kere daha kutsamışlardı.

"Seni öpmek istiyorum şu an ama tam da yerindeyiz değil mi?"

Kocasına gülerek söylediği cümle Hamza Mahir'in gözbebeklerinin kararmasına yol açmıştı.

"Bak ikidir yoldan çıkarıyorsun üçüncü de affetmem haberin olsun."

Alışık sesle kurduğu cümle Bahar'ın heyecanlanmasına sebep olmuştu.

"Affetmişğin var yani?"

Bahar kabul ediyordu Hamza Mahir'e sataşmak çok hoşuna gidiyordu.

"Ulan... Gül sen elime düştüğünde de ben güleceğim."

Kocasının yine kulağına kulağına konuşması içini titretiyordu.

Sanki o cümleleri kendisi kurmamış gibi kızdan ayrılan adam tok ve kendine güvenen o sesiyle konuşmaya yeniden başladı.

"Hadi gidelim artık güzelim"

Bahar, Hamza Mahir karşısında duygu ve durum geçişlerine az buçuk alışmıştı artık. Bir de kalbi teklemese başarılı bile sayılırdı aslında.

Adam elinden tutup gidecekleri sırada genç kadın bir anlığına durdu.

"Bugünü ömrümce unutmayacağım sevgilim."

Siyah ve mavi gözler bakışlarını birbirlerinden çekemiyor gibiydiler.

Canım okuyucularım çok çok büyük bir özlemle hepinize merhabalar 😊

Biliyorsunuz ki bir sınav dönemim vardı ve o nedenle hikayemize ara vermek durumunda kalmıştık. Yeniden sizlerle olmak çok güzel. Bundan böyle kaldığımız yerden devam edeceğiz inşallah.

Çok fazla devam edip etmeyeceğimle ilgili mesajlar yazmışsınız fakat ben birçok kere devam edeceğimi duyurmuştum. Sanırım profilimde yaptığım duyurular yeterince çok kişiye ulaşmamış. Gümüşpala'yı sevdiğinizi ve de bu nedenle meraklandığınızı biliyorum. Profilimi takibe almanız bundan böyle yaptığım duyurulardan haberdar olmanızı sağlayacaktır, bilginize 😊

Uzun bir aradan sonra merakla yorumlarınızı okuyor olacağım sizleri seviyorum

Bölüm-50

Herkese Merhaba,

Çok uzun zaman oldu; takvimler değişti, mevsimler geldi geçti, dünyanın çivisi çıktı, hastalıklar geldi, seller götürdü ama ben bir türlü gelmez oldum.

Öyle buralardaydım da size ses etmedim değil komple yoktum.

Cümlelerim beni terk edip gittiler. Ben de kepenkleri indirdim.

Elbetteki sebepleri var bu durumun, insan her şeyi paylaşamıyor işte.

Eski okuyucularım bilir burayı ne kadar sevdiğimi.

Velhasılıkelam Gümüşpala ve siz okuyucularım benim için çok kıymetlisiniz bir yıldan fazla süre sonra dönüp gelmemin tek sebebi budur.

Bir sonraki bölüm ne zaman gelir hiç bilmiyorum, en az sizin kadar hemen olsun istiyorum.

Sizleri seviyorum

Keyifli okumalar ♥

Mezarlıktan çıkıp arabaya bindiklerinden beri Bahar başını Hamza Mahir'in omzuna yaslamış sessizce akıp giden yolu izliyordu.

Henüz yarım saat önce yaşadığı büyük sürprizi hazmetmesi epey zaman alacaktı besbelli. Yıllar sonra ilk defa bir mezar taşına da olsa anne diyebilme duygusunu tadan herkesi durgunlaştırırdı muhtemelen.

Özlem doluydu, burnunun ucu sızlıyordu genç kadının.

Çocukken bi bahane bulup annesine ağladığı zamanlar geçiyordu aklından, akan yol ile birlikte.

Diğer taraftan da mutluydu içi kıpır kıpırdı. Bir dahaki sefere kucağında çiçeklerle gelecekti annesine.

"İyi misin güzelim?"

Kocasının bariton sesiyle iç dünyasından gerçek dünyaya döndü genç kadın. Kafasını kaldırıp adamın soran gözlerine baktı sevgiyle.

"Mahir sence annemin hiç fotoğrafı var mıdır?" Hamza Mahir'in sorusunu es geçerek direkt aklındaki soruyu söyleyiverdi.

"Sen Zeliha hanıma sormadın mı bugüne kadar?"

Netice itibari ile ailenin özel hayatına en yakın kişi Zeliha hanımdı.

"Sordum ama yalnızca kundakta bebeği verip gitmiş Zeliha sultana babam olacak adam. Hiç eşya bile getirmeye zahmet etmemiş ki değil annemin fotoğrafı yani."

Bu konuyla ilgili Gümüşpala'nın kafasına yatmayan yerler vardı fakat Bahar'ı üzecek yada ikilemde bırakacak herhangi bir duruma sebep olmamak için susuyordu.

"Bırak sen şimdi bunları daha fazla üzme kendini aslanlarıma konsantre ol, eve gidince büyük tantana var belli."

Oğullarının bahsi geçince bile Bahar'ın yüzünde güller açıyordu.

"Oğullarımın mevlidinden tantana diye bahsetmezsen sevinirim canım."

Hamza Mahir'e havalanması bile nazlıydı Bahar'ın. Kocasına şımarıklık yapmak hoşuna gidiyordu.

Bıyık altından gülümseyen adamın cevabı gecikmemişti.

"Anne aslan"

Genç kadın kocasının her fırsatta oğullarını sahiplenici tavrıyla ufak ufak dalga geçmesine alışmıştı artık.

Kıkırdayarak yüzünü kocasının göğsüne daha da sıkı yasladı. Ne yapıp edip moralini düzeltmenin bir yolunu buluyordu bu adam.

Eve varıp arabadan indiklerinde Bahar'ın ağzı açık kalmıştı. Havuz başını öyle bir süslemişlerdi ki kadınların biri ikisi değil hepsi heveslisiydi bu işin.

Bir kere bu kocaman pasta ne zaman sipariş edilmişti? Çeşit çeşit tatlılar tuzlular da hemen pastanın yanındaki yerini almışlardı. Günün anlam ve önemi binaen sipariş edilmiş minik hatıra süsleri de gösterişli sepetlerde duruyordu.

Aslanlar aşağı aslanlar yukarı derken konsept elbetteki aslan figürüydü. Bebek mavisî saten masa örtüleri, beyaz danteller, onlarca balon derken muazzam işçilikti doğrusu.

Bir de abartmayın demişti. Demişti değil mi? Allahtan demişti bir de demeseydi havai fişek gösterisi yapardı bunlar.

"Yavrum daha şaşıracak mısın yanlarına gidelim mi?"

Hamza Mahir karısının belinden tutmuş hafif hafif itekleyerek götürüyordu. Bahar'ın kendisine bırakırsa pek hareket edecek gibi görünmüyordu.

"İ-na-na-mı-yo-rum Mahir iki saat içinde neler yapmışlar?"

Genç kadın şaşıradursun Esra ve Leyla koşturarak yanlarına geldiler.

"Ayy nasıl buldun Bahar? Çok güzel olmamış mı minik aslanlara?"

Leyla'nın sesiydi heyecanlı heyecanlı çıkan.

"Çok.. çok güzel olmuş Leyloş da neden bu kadar zahmet ettiniz kendinizi yordunuz ne gerek vardı."

Bahar'ın sesi istemiyordan ziyade mahçup çıkıyordu. Netice de kendisi hiçbir şey yapmamıştı tüm bu hazırlık aşamasında.

"Aa olur mu öyle şey abla ne fotoğraflar çekeceğiz şimdi ilerde açıp açıp bakmak için."

Ama şu aslanlı pasta mükemmel olmamış mı yaa?"

Esra'nın heyecanı konudan konuya atlamasına neden olurken Bahar'ı da havaya sokmaya yetmişti doğrusu.

"Her şey öyle güzel olmuş ki ellerinize sağlık kızlar hayal bile edemezdim bu kadarını."

"Bırak şimdi teşekkürü sonra edersin üzerini değiştir hemen gel."

Leyla'nın cümlesinin üzerine sessizliğini koruyan Hamza Mahir karısının elinden tutmuş yukarıya doğru yönlendiriyordu.

Yukarı kata geldiklerinde bir an duraksayarak "Aşkım önce emzireyim öyle üzerimi değiştireyim acıkmışlardır miniklerim." kocasıyla birlikte bebek odasına doğru geçtiler.

Odaya girdiklerinde üç minik adam da aslan baskısı bulunan tulumlarıyla öyle tatlı görünüyorlardı ki Bahar'ın içindeki sevgi seli yutuverecekti üçünü de.

"Annemmm siz hazırlandınız bizi mi bekliyorsunuz?" Günbegün çevreye karşı duyarlılıkları artan minik paşalar sesin geldiği yöne doğru bakmaya çalışıyorlardı.

Hamza Mahir içinse manzara yine seyirlikti.

Bahar hemen oğullarını emzirmeye koyulmuşken adam da karnı doyanlarla ilgileniyor ellerine öpücükler kondururken boyunlarından mis kokularını çekiyordu.

"Mahir bence Mirza biraz bana benzemeye başladı sevgilim baksana."

Bebekler her ne kadar tek yumurta olmasalar da henüz çok küçük olmaları sebebiyle birbirilerine aşırı benziyorlardı.

"Sarışın mavi gözlü olacak gibi haklısın güzelim."

Alenen dalga geçiyordu gıcık adam!

"Çocuklarımdan biri de olsa bana benzeyecek bak görürsün. Geç dalganı sen canım."

Bahar'ı hırslandırmak Gümüşpala'nın çok hoşuna gidiyordu. Nitekim yine başarmıştı.

"Sen üçüne de hiç heveslenme yavrum önümüzdeki maçlara bakacaksın artık."

Pesti doğrusu hala çocuk istiyordu Mahir bey...

"Sevgilim esas sen hiç heveslenme olmayacak öyle bir şey."

Üçüncü oğlunu da yatağına koyan kadının elinden tutup yatak odalarına doğru giren Gümüşpala kapıyı kapattığı gibi karısının dudaklarına yöneldi. Sırtı kapıya yaslı Bahar daha ne olduğunu anlayamadan kocasının çekim alanında buluvermişti kendisini.

Tulumunun düğmeleri bir bir çözülürken çıplak kalan teni hemen kocasının dudakları tarafından örtülüyordu. Kalçasından tutulup yukarı kaldırıldığına bacakları hemen Hamza Mahir'in belini sarmış, kolları ise boynuna dolanmıştı.

Kısık kısık "Mahir" diye inerken çok daha fazlasını istediği anlaşılıyordu. Dudaklarıyla adamın sırttan dudaklarını hisseden Bahar bir an duraksayıp geri çekildi ve gözleri kendi göz hizasının biraz aşağısındaki adama soran gözlerle baktı.

"Ne var yaa ne gülüyorsun?"

Hamza Mahir'in fazla istekli oluşuna güldüğünü düşünen Bahar utanmıştı.

"Ben sana istesem on tane daha doğurturum haberin olsun yavrum."

Alenen libidosuyla dalga geçtiği yetmezmiş gibi bir de böbürleniyordu beyefendi. Aman ne güzel!

"Sen var ya sen.."

Hırsını alamayıp daha da kötüsünü ne diyeceğini dahi bilemeyip yumruğunu adamın omzuna geçirmişti Bahar.

"Tam bi odunsun sen"

Gümüşpala'nın gülümsemesi büyürken bir taraftan da kızın kendisine vurduğu elini dudaklarına götürüp öpmekle meşguldü.

"Gül sen gül.. Senden gencim libidom yüksek diye dalga geçiyorsun."

Adam Bahar'ın söylediklerini ciddiye alır gibi görünmezken sertliğini yeniden kıza doğru bastırmış kısık sesle kulağına fısıldıyordu.

"Ateşle oynuyorsun"

Bahar boğuk çıkan sesiyle cevap vermeye çabalıyordu.

"Ne olurmuş?"

Hamza Mahir'in sesi çok netti.

"Yakarım."

Genç kadın yalnızca yutkunabilmişti.

Biraz sonra az da olsa sakinleştiklerinde Gümüşpala üzerini değiştirmek için gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Bahar'ın dikkatini ise yatağın üzerindeki elbise çekti.

"Aa bunu mu giyeceğim ben? Kızlar bunu bile düşünmüşler mi yok artık."

Beyaz tonu sade bir elbiseydi. Aynı zamanada çok şıktı. Minik dantel detayları öyle hoştu ki Bahar bayılmıştı elbiseye.

"Elbiseni ben seçtim saçma sapan bir şey alırlar şimdi durduk yere asabım bozulur."

Kocasının zevkine mi hayran olsun ettiği maço maço laflara mı kahrolsun bu Bahar ne yapsındı şimdi?

"Allah'tan zevkin çok hoş da maçoluklarını görmezden gelebiliyorum." Bahar havalı havalı konuşurken bir taraftan da üzerini çıkarıyordu. İç çamaşırlarıyla kaldığında elindeki elbisesini giyeceği sırada aynadan kocasının kendisini seyrettiğini gördü.

Gümüşpala gömleğinin düğmelerini çözmüş, yatağa oturmuş bir kolundan arkadan destek alarak öylece karşısındaki manzarayı izliyordu. Bahar konuşmaktan henüz farkına varabilmişti.

"Bu gece kaçırayım mı seni?"

Adamın istekli gözleri karşısında sesi titremeden konuşamadı Bahar.

"N-nereye?"

Hamza Mahir'in gözleri karısının vücudunda hiç acele etmeden dolaşırken en son gözlerinde sabitlendi.

"Çılgılıklarını kimsenin duymayacağı bir yere."

Yok yok genç kadının artık dizlerinde derman falan kalmamıştı.

"Ay Mahir şöyle konuşup durma düşüp bayılacağım bak ben artık."

Adam gülerken Bahar'ın ellerinden yakalayıp dizlerine doğru çekti. Kocasının dizine yan bir şekilde oturan genç kadın hala nazlı nazlı sitem ediyordu.

"Bak valla daha önce hiç yapmamış gibi hissetmeye başladım ben heyecandan elim ayağım yerini şaşırtıyor yapma şöyle."

Bahar'daki de candı yani!

Hamza Mahir karısının her tepkisini gülümseyerek izliyordu. Onun bu masumane ama aynı zamanda kadınsı halleri adamı büyülüyor gibiydi.

"Senin o hallerini de biliyoruz güzelim yandık demektir."

Bahar dirseğiyle adamı dürtmeye çalışırken artık kendisi de gülüyordu.

"Hadi hadi aşığıdaki olay bitti sen hale kucağımda nazlanıyorsun." derken Bahar'ın eskiye nazaran daha toplu bacaklarına kalk manasında ağır ağır vuruyordu.

"Al işte senin yüzünden kendi çocuklarımızın organizasyonuna geç kalıyoruz Mahir, kalk hadi sana kıyafet seçelim." Hızla kocasının kucağından kalkarak elinden tutmuş giyinme odasına sürüklüyordu.

"Hmm bakalım hepi topu üç renk gömleklerinden hangisini seçsek." Gümüşpala öyle renkli giyinen bir adam değildi ki mavi siyah ve beyaz renklerinin tonlarından oluşan gömlekleri nizami bir şekilde sıralanmış karşılarında duruyordu.

"Aşkım lacivert keten pantolon mu giysen üzerine de beyaz gömlek. Bence gayet uyumlu bir çift oluruz."

Seri hareketlerle kıyafet seçen ve aynı serilikte konuşan karısının belinden tutup aynadaki yansımalarını gösteren adam "Biz zaten mükemmel bir çiftiz yavrum" dedi.

Kocasının ancak omuz hizasına gelebildiği için önde kendisi arkada Hamza Mahir durduğu halde sağolsun hiç kapatamıyordu bile adamı.

"Sen benim boy kompleksimi tetikliyorsun Mahir seni neyle beslediler böyle ya?"

Aslına bakılırsa tezatlık yalnızca boylarında değildi. İç çamaşısıyla vücudunun büyük kısmı gözler önündeydi ve Gümüşpala'nın esmerliğine tezat bembeyazdı kadının teni. Bahar ne kadar naifse Hamza Mahir o denli yıkılmaz görünüyordu.

"Ben kumral, bembeyaz tenli, mavi gözlü sürekli kucağımda taşıyabileceğim, minik kadınlardan hoşlanıyorum."

Bahar'ın kulağına doğru eğilmiş en ikna edici ses tonuyla konuşuyordu adam.

"Hı tabi tabi öncesini de duyduk."

Bahar sevildiğinden ve beğenildiğinden elbetteki emindi ama bu Hamza Mahir'in hayatından geçen esmer uzun bacaklıları unutacağı anlamına gelmiyordu.

"Kıskanç"

Gümüşpala bu mevzuyu asla ciddiye almıyor ve de ciddi şekilde konuşulmasına izin vermiyordu.

Bahar hızlıca dönüp kocasının kolunu ısıırıp kaçmıştı.

Ellerini bir türlü birbirinin üzerinden çekemeyen çift kırk beş dakikanın sonunda nihayet hazırlanabilmişlerdi.

Makyajının ardından saçlarına kıyafetiyle uyumlu incili bir taç takan Bahar görüntüsünden oldukça memnundu.

Hamza Mahir'in kol düğmelerini de kendisi seçmiş aynı şekilde elleriyle takmıştı.

"Sonunda hazır olabildik şükür" söylene söylene topuklu ayakkabılarını giyen genç kadın tastamamdı.

Karı koca oğullarının odasına girip kucaklarına almışlar en nihayet bahçeye çıkmışlardı.

Aşığı indiklerinde Nejat ve Yiğit Ali de gelmiş aile tamamlanmıştı.

"Ooo paşalarım gelmiş."

Yiğit Ali önden koşar adım Bahar'ın kucağındaki Han'ı alırken hemen ardından Nejat da

ağabeyinin kucağındaki iki bebekten Alp'i almıştı; neşeli halleriyle dikkat çekiyordu adamlar.

"Yiğit Ali hoplatma el kadar bebeği ya!"

Ohoo Bahar kime diyordu ki?

"Yenge sen de hiç sevdirmiyorsun ama ya"

Yiğit Ali yine dokuz yaşında oğlan çocuğuna dönüşmüştü Bahar'ın karşısında.

"İyi, yeni emzirdim kussun üzerine de gör canım."

Gümüşpala bir taraftan Emir'i tutarken diğer taraftan da Bahar'ın belinden sımsıkı sarılmış müdahale etme gereği duymadan atışan gençleri izliyordu.

"Han aman bak aslanım çizme karizmamızı durduk yere." Minik Mirzat Han söylenenlerden habersiz açık havada etrafına bakmaya çalışıyordu yeni yeni açılan gözleriyle.

"Aman sevsinler karizmanı" Bahar alayla söylenirken Zeliha ve Hafize hanım da yanlarına gelmişlerdi.

"Maşallah benim güzel gözlü kuzuma çok yakışmış elbisen pek güzel olmuşsun."

Kızına övgü dolu cümleleri sıralayan Zeliha hanımdı.

"Maşallah Bahar kızım, Allah'ım beyimi de sizi de çocuklarınızla birlikte her türlü kazadan beladan korusun çok güzelsiniz. Mutluluğunuz daim olsun inşallah"

Hafize hanım her zaman çok ağzı dualı bir kadındı. Ne zaman olsa hep kendileri için iyi dileklerde bulunuyordu.

"Amin canlarım benim Allah sizleri de bizim başımızdan eksik etmesin." Bahar iki kadını da gönüllerken Hamza Mahir ve Yiğit Ali kucaklarında oğlanlarla biraz kenar tarafa geçmişler laflıyorlardı.

Nejat ise Alp ile birlikte Leyla'nın yanına gitmiş masaların orada tabakların hazırlanmasına yardım eden kızın yanında dikilmiş bir şeyler anlatıyor, ara sıra Leyla işini bırakıp minik paşanın ellerinden boynundan öpüyor bu arada Nejat'ın sevgi dolu bakışlarının tam olarak odağı haline geliyordu.

Dışarıdan işiyle meşgul görünen fakat içten bir o kadar üzgün olan kişi ise Esra'ydı. Kimsenin ağzının tadını bozmak istemediği için hep mutlu görünüyordu ama kırgındı. Kızgınlık birkaç güne geçiyordu ama kırgınlık insanın yakasını bırakmıyordu.

Ara sıra gözleri sanki hiçbir şey olmamış gibi neşeli neşeli ağabeyiyle konuşan Yiğit Ali'ye gidiyor hemen toparlanıyordu.

Aradan bir müddet zaman geçmiş genç kadınlar sonunda bir araya gelmişlerdi. Bebekler Zeliha, Sevede ve Hafize hanıma verilmiş kadınlar hallerinden memnunken genç hanımlar da kendi aralarında konuşma fırsatı yakalamışlardı.

"Kızlar ne kadar teşekkür etsem az kalır biliyorum ama yine de söylemek istiyorum her şey öyle hoş olmuş ki ellerinize sağlık. Bunca yaşanan olaydan sonra nasıl iyi geldi böyle bi organizasyon size anlatamam."

Leyla ve Esra da böyle düşünerek bu kadar cafcıflı bir işe girişmişlerdi doğrusu. Herkese iyi gelecekti. O nedenle mevlid adı altında daha çok bir kutlamaya dönüşmüştü durum.

"Bahar bırak biz de senin için bir şeyler yapalım kuşum hem bu paşalar için az bile." Leyla'nın fikirlerine aynen katılan Esra söze girdi.

"Başta sen ve Hamza abi olmak üzere herkesin stres atmaya ihtiyacı vardı. Biz de iyi geleceğini düşündük abla iyi de oldu gerçekten."

Uzaktan Yiğit Ali'nin sesiyle kadınların konuşması bölündü.

"Yenge hadi kesmiyor musunuz şu pastayı yiyelim?"

Evin en sabırsız olarak tabi ki Yiğit Ali soracaktı bu soruyu.

Herkes masaya doğru toplanırken pastanın başına Hamza Mahir ve Bahar kucaklarında oğullarıyla geçmişti.

"Durun durun önce fotoğraflar çekilsin pasta bozulmadan."

Leyla'nın heyecanlı sesiyle fotoğraf çekme merasimi başlamıştı.

Öncelikle çekirdek aile; daha sonra evin büyükleriyle, Nejat ve Leyla çiftiyle ayrı ayrı derken fotoğraf albümüne eklenecek onlarca kare çıkmıştı.

"Gençler hep birlikte durun da şöyle bir çekeyim hepinizi tüm güzellikler bir arada olsun canım hepinizin maşallahı var."

Sevde hanımın isteği üzerine Mahir'in yanına Leyla ve Nejat geçerken Bahar'ın yanına duran Yiğit Ali'nin tarafına da mecburen Esra geçmişti. İstemeye istemeye durduğu için de biraz dışarıda kalmıştı.

"Esra kızım Yiğit oğluma doğru yanaşsana biraz geçerken uğramış gibi duruyorsun böyle."

Maksimum iki santim daha yanaşan kızı belinden tutup kendine doğru çeken Yiğit Ali'nin elleriyle kollarıyla da gizliden gizliye mücadele etmek zorunda kalıyordu.

"Çeksene elini ya ne işi var belimde."

Kısık sesle öfkeyle söylenirken adam kızı duymazdan geliyordu.

Girdiği mücadeleyi etrafa belli etmemeye çalışan Esra mecburen o şekilde poz vermiş bu anı da dışarıdan mükemmel görünen bir iç savaş şeklinde tarihe geçmişti.

"Yenge diyorum ki yeğenlerimizle erkek erkeğe bi poz versek hı ne dersin?"

Yiğit Ali'nin ricası üzerine Gümüşpala, Nejat ve Yiğit Ali kucaklarında üç paşa'yla poz vermişlerdi.

Karşıdan bakınca çok gülesi gelmişti Bahar'ın. Koca koca adamlar önlerinde aslanlı pastayla poz vermeler...

Hele ki kendi kocası...

Genç kadının eğlenen halleri Hamza Mahir'in gözünden kaçmamış olacak ki kafasını sağa sola 'sen görürsün eğlenceyi' manasında sallayıp göz kırpıp önüne dönmüştü.

Geride yutkunmak zorunda kalan bir Bahar bırakarak.

Sonraki birkaç saat boyunca dualar edilmiş,yenilmiş içilmiş, sohbetler edilmiş, bahçedeki gençlere pastalardan dağıtılmış hep birlikte muazzam vakit geçirilmişti.

İki kişi arasındaki hariç tüm gerginlikler geride bırakılmıştı.

"Bahar yavrum biz bu paşaları artık yukarı çıkaralım açık havanın fazlası çarpar daha çok küçükler."

Zeliha hanım havuz başında oturan gençlerin yanına gelmiş Bahar'a sesleniyordu.

"Tamam Zeliha sultan geliyorum."

Tam hareketleneceği vakit kadın tarafından durduruldu.

"Yok kuzum otur sen keyfine bak biz üçümüz hallederiz."

Bahar kadınların habire bakıcı gibi her işe koşturmaları karşısında utanıyordu.

"Siz de yorulduunuz kaç günden sultanım ben çıkar hallederim şimdi."

Zeliha hanım çoktan hareketlenmiş bile.

"Aa ne biçim söz o torunlarım onlar benim heralde yapacağım."

Genç kadın talimat üzerine yeniden kocasının yanına oturmuştu.

"Erkek erkeğe fotoğrafımızı instagrama atayım da millet yakışıklı görsün."

Yiğit Ali'nin sesi keyifli çıkıyordu.

"Kim kimi görüyor ya pardon?"

Bahar'ı karşına almak konusunda emin misin Yiğit Ali?

"Anladık tapusu sende de geçerken bakmak da mı yasak yanlış mıyım?"

İnadına inadına damarına basıyordu kızın.

"Tapu derken yanlış olmasın abi evlenme cüzdanı manasında."

Ay her şeyi doğruymuş gibi bir de bunu açıklıyordu ağabeyine.

"Ben kocama güveniyorum canım herkes sen değil."

Gümüşpala bıyık altından gülümseyerek karısının sinirlenmesini izliyordu.

"Yine de o fotoğrafı paylaş bakalım ne oluyor."

İşte tam olarak beklenen Bahar tepkisiydi bu.

"Lan Yiğit Ali dingil dingil konuşmasana. Yenge bakma sen buna ya zaten evden bir fotoğrafı asla paylaşmaz seninle uğraşıyor."

Yiğit Ali'nin kızla uğraşmasına dayanamayıp lafa girmişti Nejat.

"Nejat ya bu çocuk neden hiç sana benzemiyor?"

Ee koz Bahar'a geçmişti bir kere.

"Aşk olsun yenge neyimi gördün ya?"

Genç adamın sesi numaradan alınmış gibi çıkıyordu.

"Sen sus şımarık instaboy seni."

Bahar arada bir stalk yaptığı için konuya hakimdi çok şükür.

"Aa Yiğit Ali duyduğumuza göre instagramda milyonları peşinden sürüklüyormuşsun."

Leyla'nın bomba haberiyle ortamdaki diğer iki adam birbirlerine bakmışlardı. Öyle sosyal medyayla falan işleri yoktu ki Yiğit Ali'nin çok takipçili hesabından haberleri olsun.

"Hayırdır koçum?"

Hamza Mahir'in sorusuyla yerinde doğrulan genç adam yengeleri sayesinde iyice köşeye sıkışmıştı. Birken iki olmuşlardı Allah Yiğit Ali'ye kolaylık versindi.

"Abi biliyorsun seviyor kızlar bu suratı."

Gümüşpala'nın bir kaşını kaldırmasıyla mecbur açıklamaya girişmişti adam.

"Ben de anlamadım ki bi anda oldu valla abi özellikle yapmadım ya takipçi geldikçe de insan daha fazla fotoğraf atmak istiyor derken bi baktım fan sayfamı da açmışlar."

Bahar ve Leyla dayanamayıp kahkahalarla gülerken Nejat ağabeyine 'bizim oğlan işte her zamanki bildiğin' der gibi bakıyordu gülen gözlerle.

"Bahar yenge bitirdin beni sağol."

Öyle uğraşılmaz böyle uğraşılırdı.

"Bir daha benle uğraşırken iki kere düşünürsün artık paşam."

Bahar sırtını Hamza Mahir'in göğsüne yaslamış sırtıarak karşısındaki adama sataşıyordu.

"Leyla sana da eyvallah Bahar'ın yanında anında satış"

Leyla hiç alınmış gibi görünmüyordu. Keyifli olduğu yüzünün her santiminden okunuyordu.

"Kadın dayanışması abi her türlü alır ne yapayım."

Leyla da ilk zamanlardaki sessizliğini üzerinden atmış artık kendi gibi davranabiliyordu yanlarında.

Ortam neşeli bir sohbetle devam ederken konuşmayan tek kişi Esra'ydı.

Aslında herkesin dikkatini çekiyordu ama kadınlar erkeklerin yanında sormak istemiyor, erkekler de yanlış bir şey sormamak için ses etmiyorlardı.

Ses çıkarmayan erkekler kapsamına elbetteki Yiğit Ali girmiyordu çünkü o sebebi pekala biliyordu.

Genç adam kıza karşı ne kadar ayıp ettiğinin farkındaydı. Kendince böyle olması ikisi için de daha iyi olacaktı. Aralarındaki çekimin farkındaydı. Esra yaşına göre fazla kadınsıydı. Bakışları, vücudu, oturuşu kalkışı, yürüyüşü her şeyi alımlıydı.

Tüm bunlar Yiğit Ali'nin fazla dikkatini çekiyordu. İşin kötü yanı ise kendisi de kızın dikkatini çekiyordu farkındaydı.

Bir gün olmaz iki gün olmaz üçüncü gün mutlaka bir şeyler yaşanırdı bu tansiyonla aralarında.

Buna dur demesi gereken taraf kendisiydi çünkü aşk meşk mevzularında kendine hiç güvenmiyordu. Yapamazdı biliyordu. Bağlanmak, tek bir kadına sözler vermek vaatlerde bulunmak onun kalemi değildi.

Özellikle Esra gibi hayatın zorlu koşullarından çıkan kendine yeni yeni bir düzen oluşturmaya çalışan bir kıza kendine oyuncak edemezdi.

Tüm bunları aklından tekrar tekrar geçirirken göz altından kıza takip etmeyi de ihmal etmiyordu adam.

O esnada Esra'nın telefonu çaldı. Kız usulca yerinden kalkıp telefona cevap verirken herkesin gözü bir anlığına ona kaymıştı.

Yüzünde tebessümle geri dönen Esra yerine oturduğunda Yiğit Ali kıza tip tip bakıyordu.

'Neye gülüyordu bu kız?'

'Kendisi için bozulan moralini kim düzeltmişti?'

Ağzının içinden "sikeyim böyle işi" diye söylenen adamın keyfi kaçmıştı.

Ne zamandır böyle uzun uzun oturmamışlar sohbet etmemişlerdi. Vakit neredeyse akşam olmuş herkes evlerine dağılmıştı.

Bahar üzerini değiştirmiş, oğullarıyla ilgilenmiş kocasının çalışma odasına uğramıştı.

"Sevgilim gelebilir miyim?"

Kapının önünde durmuş çalışan kocasını izliyordu.

"Gel güzelim."

Gümüşpala sandalyesini geriye doğru çekmiş kendisine yaklaşan Bahar'ın ellerinden tutarak dizlerine doğru yönlendirmişti.

Saçlarını bir tarafına toplayıp burnunu boynuna bastırmış karısının güzel kokusunu içine çekiyordu.

"Oğlanları uyuttum sıkıldım kendi başıma sen de hiç çıkmadın buradan."

Kocasının işkolik olması bazen sinirlerini bozuyordu.

"Sabret dosya bitsin kaçıracağım seni."

Şaka yapmıyormuş Bahar yine kendi ayaklarıyla aslanın kafesine girdin hadi bakalım.

"Ya Mahir gece gece nereye gideceğiz Allah aşkına çocuklar evde nasıl çıkayım ben?"

Hamza Mahir'in boynuna kondurduğu öpücükler genç kadına hiç yardımcı olmuyordu.

"Bakıcısı çok onların merak etme, sen bana lazımsın."

Kalbi yine iki bin sınırına dayanmıştı Bahar'ın.

"Ağlarsa durdurmazlar olmaz."

Gümüşpala kucağındaki kadın ne derse desin kararlı görünüyordu.

"Olur güzelim olur"

Bahar her zamanki gibi şansını deniyordu.

"Bari nereye gideceğimizi söyle"

Hamza Mahir kızı hiç duymamış gibi yaparak bir dizinde otururken dosya okumaya döndü.

En fazla iki dakika dayanan Bahar'ın eli dursa ayağı durmuyor dikkat çekmek için çabalıyordu. Nihayetinde canına tak etmiş olacak ki kocası tarafından kucaklanarak merdivenlere doğru götürölmeye başlamıştı.

"Ayy Mahir dur bi bak bu şekilde gidemeyiz"

"Mahir kime diyorum ben?"

"Bir gören olacak çok ayıp ama ya"

"Mahir!"

...

51. Bölümden Alıntı

Baharın tüm söylenmelerine, Gümüşpala'nın her zamanki sükuneti yol arkadaşlığı etmiş yaklaşık on dakika önce yan yana oturdukları bu yere gelebilmişlerdi.

"Mahir Allah aşkına nerden aklına geldi beni buraya getirmek bi söyler misin acaba?"

Yatın güvertesinde ayaklarını uzatmış, başı sevdiği adamın göğsünde denize karşı otururken karşıdan gelen efil efil rüzgarın yüzüne vurmasının keyfini çıkarıyor gibiydi genç kadın. Mimikleri ve bakışları o kadar dingin görünüyordu ki bir insanın maksimum ait olabileceği yer her neresi idiyse tam olarak orada olmanın huzuru vardı.

Deniz ve mehtap, gökyüzü ve yıldızlar bu kutsal duygunun yani aşkın önünde el pençe divan gibiydiler, o kadar kusursuz bir geceydi Bahar'a göre. Yada kusursuz olan yanındaki adamdı ve geriye kalan tüm eksikler ve kusurlar onun gölgesinde kayboluyorlardı.

"O kadar adamın içinde bize karada huzur yok denize kaçırdım seni."

Değer verdiği insanların her ne kadar yanında olmalarından memnun da olsa adamın sesinde bariz bir bıkmışlık da seziliyordu. Gümüşpala değil evinde çok kişi yaşamak, kalabalık ortamlarda bile uzun süre durabilen biri değildi neticede.

Günlerdir imasını yaptığı, Bahar'ı habire utandırıp durduğu o ses tonundan arınmış yalnızca yanındaki kadınla baş başa kalmak istediği fazlasıyla belli olan bir adama dönüşmüştü.

Genç kadın başını adamın omzundan kaldırıp bir eliyle yüzünü sevgiyle okşarken gözlerinin en derinine bakıyordu.

"Sen de iyi alıştın beni kaçırmaya."

En nihayetinde bu da Bahar'dı ve romantik cümleler edecek değildi ya canım!

Gümüşpala'nın yüzünde Baharın içini hoş eden hatta fazlasıyla hoş eden sırıtışı belirlediğinde genç kadının nabızı istemsiz hızlanmaya başlamıştı bile.

"Yavrum şu vakitten sonra ben seni kaçırmasam sen kendin bana kaçarsın zaten."

İkidir aynı cümleyi kuran adamla Bahar da sevdiği kadar sevildiğini bilmenin rahatıyla ile atışıyordu.

"Ben olsam ben de beni kaçırmazdım valla. Gencim, güzelim, akıllıy..."

Gümüşpala gülerek karısının dudaklarına kapandı.

"Laf ebesi"

E bu da bilinen bir gerçektir tabi Baharın çenesiyle yarışılmazdı.

Ayrıldıklarında genç kadın tekrardan kollarını adamın gövdesine sarmış huzurla oturuyordu. İkisi de yan yana olmanın tadını çıkarıyor gibiydiler. Bir süre çıt çıkmadı. Ortama sessizlik hakimdi.

"Hamileyken de her gün gider saatlerce kendi başıma denizi izlerdim. Karadenizin suları tabi çok daha hırçındı böyle sakın değildi ama ben de böyle sakın değildim o yüzden iyi anlaşıyorduk."

Bahar'ın artık tebessümle anlattığı günler Hamza Mahirin içine hala birer ok olup saplanıyordu.

Bir taraftan da karısının hamileliğine dair günlerinden az buçuk bahsetmeye başlaması adamı içten içe rahatlatıyordu. İnsan boğazında düğüm olan şeyleri anlatmazdı çünkü anlatamazdı. Bu da demek oluyordu ki Bahar o günleri artık yavaş yavaş aşmaya başlamıştı.

Gümüşpala asla üzerine gitmiyor bilakis kendisi hazır olunca ne kadarını isterse o kadarını anlatmasını bekliyordu.

"Anlaşılan karadenizin sularına epey okudun benim adımı. Ayağımı bile sokmayım ben o sulara"

Bahar adamın yorumuna kıkırdadı.

"Ay sen şöyle bir ters bakar, bağırır çağırır yola getirirsin merak etme."

Genç kadın yine ufaktan sataşmaya başlamıştı kocasına.

"Bir size etkisi olmadı o bakışların Bahar hanım."

Bahar yanıbaşındaki adamın eline uzanıp tam kendi kalbinin üzerine getirip koydu.

"Beni o bakışlarla tam buradan vurdunuz Mahir bey."

Bir tiyatro sahnesini canlandırıyormuş gibi abartı bir üslupla dalga geçercesine söylediği cümle o kadar gerçeği yansıtıyordu ki bunu en iyi bilen kişi yine genç kadının kendisiydi.

Karısının neşeli halleri Gümüşpala'nın da kanını kaynatmaya yetiyordu. Usulca kızın üzerine doğru eğilirken Baharın sırtı güvertenin zeminindeki ince minderleri bulmuştu bile.

...

Uzun zamandır hep kafamın içinde yarım kalmış bir Gümüşpala var. Hani bir şarkının nakaratını devamlı söyler durursunuz da bir türlü devamını çıkaramazsınız ama sürekli sürekli de başa sarar söylersiniz işte ben de öyleyim tam olarak.

Kurguyla ilgili bir sıkıntım hiçbir zaman olmadı çünkü senelerdir bu hikayenin gidişatı ve sonu benim için bellidir fakat kelimeleri bir araya getirmek, o duyguyu size geçirmek, bir bütünsellik oluşturmak için kendimi kendim gibi hissetmiyorum. Benim de bir gerçek yaşantım var ve ilham olabileceği kadar tek cümle yazamayacak hale de getirebiliyor.

Çokça sitem gördüm. Arkadaşlar ben bir önceki bölümde haftaya görüşürüz deyip gitmedim.

Bir kesit yayınladım devamını getirmek istiyorum. Sizin istediğinizden daha çok istiyorum. Umarım yapabilirim.
Kendinize iyi bakın

Bölüm 51

Evet deneme bir-ki..

Buyurun efendim yeni bölüm sizlerle. Hatalarımız varsa affola.

Hikayenin olay örgüsü, anlık yaşanan durumlarla ilgili yorumlarınızı merakla bekliyor olacağım. Siz nasıl ki benim kalemimden çıkanları bekliyorsanız ben de sizin olay örgüsüne, karakterlere olan yorumlarınızı merakla bekliyorum.

Geçen haftadan beri bölüm alıntısına ve duvarıma yazdıklarınızı tek tek okuyorum. Özellikle bazıları var ki, kendi içinizi açtıklarınız, gerçekten gözlerim doldu okurken. Teşekkür ediyorum iyi ki varsınız.

Gümüşpala'ya bu denli bağlanmış olmanızı hayretle, hayranlıkla ve de bir garip gurur hissiyatıyla izliyorum.

Yeniden görüşmek üzere diyelim öyleyse..

Keyifli okumalar ♡

Baharın yol boyunca söylenmelerine, Gümüşpala'nın her zamanki sükuneti yol arkadaşlığı etmiş yaklaşık on dakika önce yan yana oturdukları yere gelebilmişlerdi.

"Mahir Allah aşkına nerden aklına geldi beni buraya getirmek bi söyler misin acaba?"

Yatın güvertesinde ayaklarını uzatmış, başı sevdiği adamın göğsünde denize karşı otururken karşıdan gelen efil efil rüzgarın yüzüne vurmasının keyfini çıkarıyor gibiydi genç kadın.

Mimikleri ve bakışları o kadar dingin görünüyordu ki bir insanın maksimum ait olabileceği yer her neresi idiyse tam olarak orada olmanın huzuru vardı.

Deniz ve mehtap, gökyüzü ve yıldızlar bu kutsal duygunun; aşkın önünde el pençe divan gibiydiler, o kadar kusursuz bir geceydi Bahar'a göre.

Yada kusursuz olan yanındaki adamdı ve geriye kalan tüm eksikler ve kusurlar onun gölgesinde kayboluyorlardı.

"O kadar adamın içinde bize karada huzur yok denize kaçırdım seni."

Değer verdiği insanların her ne kadar yanında olmalarından memnun da olsa adamın sesinde bariz bir bıkmışlık da seziliyordu. Gümüşpala değil evinde çok kişi yaşamak, kalabalık ortamlarda bile uzun süre durabilen biri değildi neticede.

Günlerdir imasını yaptığı, Bahar'ı habire utandırıp durduğu o ses tonundan arınmış yalnızca yanındaki kadınla baş başa kalmak istediği fazlasıyla belli olan bir adama dönüşmüştü.

Genç kadın başını adamın omzundan kaldırıp bir eliyle yüzünü sevgiyle okşarken gözlerinin en derinine bakıyordu.

"Sen de iyi alıştın beni kaçırmaya."

En nihayetinde bu da Bahar'dı ve romantik cümleler edecek değildi ya canım!

Gümüşpala'nın yüzünde Baharın içini hoş eden hatta fazlasıyla hoş eden sırıtışı belirlediğinde genç kadının nabızı istemsiz hızlanmaya başlamıştı bile.

"Yavrum şu vakitten sonra ben seni kaçırmam sen kendin bana kaçarsın zaten."

İkidir aynı cümleyi kuran adamla, sevdiği kadar sevildiğini bilmenin rahatıyla ile atışıyordu Bahar.

"Ben olsam ben de beni kaçırmazdım valla. Gencim, güzelim, akıllıy..."

Gümüşpala gülerek karısının dudaklarına kapandı.

"Laf ebesi"

E bu da bilinen bir gerçektir tabi Baharın çenesiyle yarışılmazdı.

Ayrıldıklarında genç kadın tekrardan kollarını adamın gövdesine sarmış huzurla oturuyordu. İkisi de yan yana olmanın tadını çıkarıyor gibiydiler. Bir süre çıt çıkmadı. Ortama sessizlik hakimdi.

"Hamileyken de her gün gider saatlerce kendi başıma denizi izlerdim. Karadenizin suları tabi çok daha hırçındı böyle sakın değildi ama ben de böyle sakın değildim o yüzden iyi anlaşıyorduk."

Bahar'ın artık tebessümle anlattığı günler Hamza Mahir'in içine hala birer ok olup saplanıyordu.

Bir taraftan da karısının hamileliğine dair günlerinden az buçuk bahsetmeye başlaması adamı içten içe rahatlatıyordu. İnsan boğazında düğüm olan şeyleri anlatmazdı çünkü anlatamazdı. Bu da demek oluyordu ki Bahar o günleri artık yavaş yavaş aşmaya başlamıştı.

Gümüşpala asla üzerine gitmiyor bilakis kendisi hazır olunca ne kadarını isterse o kadarını anlatmasını bekliyordu.

"Anlaşılan karadenizin sularına epey okudun benim adımı. Ayağımı bile sokmayım ben o sulara"

Bahar adamın yorumuna kıkırdadı.

"Ay sen şöyle bir ters bakar, bağırır çağırır yola getirirsin merak etme."

Genç kadın yine ufaktan sataşmaya başlamıştı kocasına.

"Bir size etkisi olmadı o bakışların Bahar hanım."

Bahar yanbaşındaki adamın eline uzanıp tam kendi kalbinin üzerine getirip koydu.

"Beni o bakışlarla tam buradan vurdunuz Mahir bey."

Bir tiyatro sahnesini canlandırıyormuş gibi abartı bir üslupla dalga geçercesine söylediği cümle o kadar gerçeği yansıtıyordu ki bunu en iyi bilen kişi yine genç kadının kendisiydi.

Karısının neşeli halleri Gümüşpala'nın da kanını kaynatmaya yetiyordu. Usulca kızın üzerine doğru eğilirken Baharın sırtı güvertenin zeminindeki ince minderleri bulmuştu bile.

Çiftin arasındaki harlanan ateş ikisini de içine alıp kül etmeden hemen önce toparlanan taraf Gümüşpala olmuştu.

Zaten bu zamana kadar bu iradeyi gösterebilen taraf ne zaman Bahar olmuştu ki şimdi olsundu.

Adam bir kolunu başının altına koyup sırt üstü uzanırken diğer koluyla da karısını kendine doğru çekmiş başını göğsüne yaslamıştı.

Hamza Mahir Gümüşpala sakince gökyüzünü izlerken Bahar o sırada kendini sakinleştirmeye çalışmakla meşguldü.

Onca zaman olmuştu şu nabzını kontrol etme işini bir türlü beceremiyordu ya yazıklar olsundu!

Bir yandan da aklı bebeklerindeydi. Neticede bugün daha kırkları yeni çıkmıştı ne yapacakları belli olmazdı.

Kısa süren sessizliği bozan Bahar olmuştu.

"Mahir bi arasak mı bebişlerim ne yapıyor sorsak?"

Gümüşpala göz ucuyla karısına bakarken yalandan bir kızgınlıkla söze girdi.

"Sen bu oğlanları benden çok seviyorsun bak canım sıkılır benim."

Bahar kıkırdayarak kocasının üzerine doğruldu. Yüzleri arasında oldukça az bir mesafe bulunuyordu.

"Sen de haklısın valla ne diyeyim bir değil iki değil rakibin."

Hamza Mahir'in yüzünde öyle huzurlu ve umursamaz bir ifade vardı ki bu durumdan büyük keyif aldığı belliydi.

"Ulan demeyim demeyim diyorum da hakikaten nasıl denk getirdik biz bu işi?"

Bahar gülmek için alt dudağını dişliyordu.

"Senin bana çok aşık olmanla bi alakasının olması lazım"

Genç kadın gülerek kocasının ağzını bir eliyle kapatırken diğer taraftan da söyleniyordu.

"Bir konuyu da sana aşık olmama getirme be adam. İnsan karısıyla dalga geçip durur mu ya?"

Adamın dudağının kenarında çarpık bir gülümseme belirirken kızın belini sardığı kolu aynı zamanda sırtına doğru dökülen saçlarını usul usul okşuyordu.

"Bak yine benim aklımı karıştırıyorsun konudan uzaklaşıyorum. Ara hadi de soralım ne yapıyorlarmış."

Bahar'ın annelik içgüdüleri karşısında Gümüşpala'nın iradesi bile diz çökmek zorunda kalıyordu.

Pes eden adam, karısıyla birlikte doğrulurken boynundan derin bir nefes çekip öpmeyi de ihmal etmemişti.

"Alırım aklını"

Bahar hülyalı gözlerle kocasına bakarken, zaten kalan aklının da az önceki buseyle buharlaşıp çoktan atmosfere karıştığına düşünüyordu.

Akabinde Zeliha hanım aranmış, oğlanların mışıl mışıl uyuduğunu Bahar bizzat görüntülü konuşarak gözleriyle görmüş içi rahat ettirilmişti.

Hamza Mahir her ne kadar genç kadına takılıyor olsa da onun bu ilgili halleriyle gurur duyuyordu. Oğullarının kendi yaşadığı hiçbir eksiği yaşamamasını istemiyordu.

Nitekim Bahar da anne babasız büyümüşü ve Gümüşpala ondaki bu telaşı, üzerlerine bu denkli titremesinin sebebini belki de en iyi anlayacak kişiydi.

Gecenin ilerleyen saatlerine bol neşeli bir sohbet hakimdi. Uzun zamandır kocasıyla başbaşa bu kadar vakit geçiremeyen genç kadın halinden çok memnun görünüyordu.

"Sevgilim biz burada mı uyuyacağız?"

Bahar bağdaş kurmuş kucığındaki meyve tabağıyla ilgilenirken Gümüşpala yatın korkuluklarının hemen yanında dikilmiş, yüzü denize dönük sigara içiyordu.

"Uyuyabileceğini düşünüyor musun?"

Tek kaşı hafiften yukarı kalkmış alaylı bir ses tonu hakimdi adamın konuşmasına.

"E-evet yatacağız uyuyacağız sevgilim şimdi. Normal insanlar geceleri öyle yaparlar çünkü."

Bir taraftan da kucığındaki tabağı yanına koymuş ayağa kalkıyordu.

"Gerçi ben de normal diyorum ama kime diyorum değil mi sanki gerçekten normal bir çiftmişiz gibi."

Sigarasından son bir nefes çekip söndüren Hamza Mahir'in yüzü ayağa kalkıp yanına gelen kıza dönmüştü.

"Normal bir çiftiz işte yavrum neyimiz varmış?"

Tabi canım Bahar'ın ki de laftı yani!

"Ay Mahir gerçekten şu dünyaya beş defa daha gelip gitsem senin şu rahatlığına erişemem."

Bahar'a göre kocasının tavrı, zerre kadar acelesi olmadan bacak bacak üstüne atmış ardına yaslanmış hali, oturduğu yerden dünyayı yönetir gibiydi.

Gümüşpala karısını belinden tuttuğu gibi kendine göğsüne çekerek yasladı.

"Telaşını severim sakın ol."

Daha da eğilerek dudaklarını kızın kulaklarına iyice yaklaştırdı.

"Bu gece sen ne istersen o, sana tabiyim."

Kocası öyle anlayışlı gözlerle kendisine bakıyordu ki Baharın gözleri doldu.

"Seni çok seviyorum ve öyle büyük bir çekim var ki aramızda seni istemek benim için bir seçenek değil ki."

Gözlerini indirerek bakışlarını Hamza Mahir'in omzunda sabitledi.

"Sadece o kadar uzun zaman geçti ki biraz panikledim galiba."

Çenesi adam tarafından tutup yukarı kaldırıldı.

Tekrar göz göze geldiklerinde denizin sonsuz maviliği ve gecenin dipsiz karası birbiri içinde kaybolup gider gibiydi.

Tıpkı içinde bulundukları yatta kendilerini selamlayan manzara gibi.

"Gel ne kadar paniklemişsin bakayım bi oradan tam göremiyorum."

Gümüşpala aniden karısının çok sevdiği dudaklarına kapanmıştı.

Bahar'ın yüreği kuş kanadı gibi çırpınmaya çoktan başlamıştı.

Ne zaman kucaklamış da ne ara odaya taşınmıştı sırtı bembeyaz çarşafın serinliğine değene kadar anlamamıştı bile.

"İlk defa birlikte olduğumuz günkü gibi heyecanlandım nasıl olabiliyor anlamıyorum ki!"

Hamza Mahir yandık der gibi numaradan gözlerini kapatıp nefes verirken genç kadının ağzından bir kıkırtı kaçmıştı.

"Pislik yapma dalga geçiyorsun şu an"

Mahir'in göğsüne inen şaplak da tam o esnada gerçekleşmişti.

"Tamam hadi gel koynuma da uyuyalım."

Gümüşpala az önce düğmeleri açılan gömleğini seri bir hareketle çıkarıp Bahar'ı göğsüne çekmiş yatağa boylu boyunca uzanmıştı. Sağ koluyla karısını kavrarken sol kolu başının altında, yüzü tavana dönük şekilde gözlerini kapatmıştı bile.

"Ya Mahir uyuyor musun gerçekten?"

Bahar şaşkınlıkla adama bakıyordu.

"Evet güzelim."

Sesinde tavırdan, imadan eser yoktu.

Baya baya kendisine sarılmış uyuyordu bu adam!

"İyi de sen öyle hemen tamam deyip uyumazsın ki."

Bahar'ın sesinde itiraz edecekmiş de edemiyormuş gibi bir tını vardı.

"Senin düşündüğün bir şey var değil mi söyle bakayım ne geçiyor aklından?"

Karısının ısrarlı konuşmasının bitmesini bekleyen Gümüşpala az önceki sakinliğiyle cevapladı.

"Yavrum senden önemli değil."

Gözlerini dahi açmadan usulca saçlarına bir buse kondurmuştu adam.

"Ay Mahir günlerdir kırk gün kırk gün dedin beni heyecanlandırıp durdun şimdi de yatıp uyuyor musun gerçekten? Pes yani gerçekten pes!"

Hayır yani ne olmuştu da iki dakikada ısrar eden taraf pozisyonuna kendisi düşmüştü anlamıyordu Bahar!

Üzerindeki incecik açık bej elbisenin kalın askıları omzundan düşmüş, etekleri yukarı doğru toplanmış Hamza Mahir'e ne kadar alımlı geldiğinden habersiz saydırıyordu.

Cevap alamayacağını düşününce de adamın göğsünden doğrulup arkasını dönüp kendi yastığına yatmıştı.

Aradan on saniye bile geçmeden Gümüşpala tarafından sırtı yatakla buluşturulmuş hemen akabinde de adamın sıcak nefesini boynunda hissetmişti.

O kadar hızlı gerçekleşmişti ki itiraz dahi etmeye fırsatı olmamıştı genç kadının.

"Ulan ben kılıbık bir herif olsam biz on sene kavuşamazmışız. Çok baskınsın diye kızsın bir de."

Bahar'ın bir şey demesine izin vermeden dudaklarına kapandı.

Az önceki tansiyonun yüksekliğiyle hoyratça sevişiyordu ikisi de. Hamza Mahir karısının üzerindeki kıyafetlerden bir an evvel kurtulmak ister gibi davranıyordu. Elleri genç kadının her bir bölgesinde gezerken Bahar tamamen adamın insafına teslim olmuş gibiydi.

Sonrasında Yiğit Ali'nin konuşmasını beklemeden merdivenlerden çıkmaya başladı.

Kız gözlerden kaybolduğunda Yiğit Ali canı sıkkın şekilde oflayarak salondaki berjere oturdu. Takımının ceketini çıkarmış, kol manşetleri iki üç kat geriye katlanmıştı. Gömleğinin ilk üç düğmesini de hızla açarken gecenin bir vakti takım elbiseyle oturmaktan hoşnutsuz bir hali vardı. Saçları serseri tavrına uyum sağlamak ister gibi hafifçe dağılmıştı. Ellerini saçlarından geçirip başını berjerin arkalığına yasladı. Gözleri kapalı düşünceli bir hali vardı.

Bir an aklına gelmiş gibi cebinden telefonunu çıkardı.

"Ulan Leyla alacağın olsun bir Instagram hesabımızın konuşulmadığı kalmıştı."

Kendi kendine söylenirken hesabına girdi ve sosyal medyada öylesine dolanmaya başladı.

'Acaba Esra hanımın Instagram hesabı var mıydı?'

Arama tuşuna ismini ve soyismini yazarken bir yandan da yaptığı işin saçmalığına kızıyordu.

Derken Esra hanımın hesabını bulmuştu bile!

"Bir dakika lan bu kız beni takip ediyor?"

İyi de nasıldı yani?

Tanıştıkları günden beri Esra'yla böyle bir muhabbetleri olmamıştı. Dahası son zamanlarda genç kızı öldürsen kendisini takip falan etmezdi. Adı gibi emindi genç adam.

Rehberinden 'Hackçi Müco' yu ararken saati pek de umursuyor gibi durmuyordu. Yazılım mühendisi ufak tefek yapıllı gençten bir çocuktü Mücahit.

"Alo buyur patron"

Karşıdan gelen sese bakılacak olursa Müco uyuyordu.

"Mücahit uyuyor musun lan bu saatte?"

Yiğit Ali'nin sesiyle uyuyorduysa da çoktan uyanmıştı zavallı adam.

"Abi saat gece bir olunca... Bir talimatın mı var?"

Yiğit Ali uzatmadan konuya girdi.

"Sana bi hesap atacağım koçum beni instagramda ne zaman takip etmiş öğren. Hatta o hesabın şifresini mailini falan bana yolla bakayım."

Müco gecenin bir vakti doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

Yiğit Ali gibi mafyavari bir adamın kız hesabı hackletmekle falan ne işi olurdu?

"Abi doğru mu anladım ben şimd..."

Yiğit Ali kestirip attı.

"Ne duyduysan o koçum. Hadi kalk hallet bekliyorum hemen."

Müco bir yaşına daha girmişti.

"Emrin olur abi hallediyorum hemen."

Esra aşağıda olanlardan habersiz tüm gün insanlara belli etmemeye çalıştığı halini dört duvar arasında özgür bırakmıştı.

Hiç böyle hayal etmemişti...

Hızlıca pijamalarına giyip ışıklarını kapattı. Bir an evvel uyumak istiyordu.

Yiğit Ali ise salonda merakla bekliyordu.

Esra acaba zeytin dalı uzatmış olabilir miydi kendisine? Biraz tanıdıysa sanmıyordu. Ki az önce azarı çekip çıkıp gitmişti hanımefendi.

Acaba ilk tanıştıkları dönemde mi takip etmişti de kendisinin gözünden kaçmıştı? Neticede çok takipçisi olan bir hesaptı mümkündü.

Derken Müco'dan gelen mesajla ortamın sessizliği bozuldu.
Direkt kızın mail ve şifresi yazıyordu.

"Ulan çakal Müco anında nasıl yaptın lan helal olsun"

Diğer mesajda ise bu hesabın kendisini yaklaşık iki yıl önce takibe aldığı yazılıydı.

Genç adam öyle etik değeri falan dinleyecek durumda değildi yazdığı gibi girdi hesaba.

Esra'nın en son paylaşımının üzerinden iki yıl geçmişti.

Müco'yu doğrular gibi hesap aktif görünmüyordu.

Hemen arama tuşuna bastı.

Bu defa ilk çalışta cevaplanmıştı.

"Aferin koçum iki dakikada yaptın şovunu. Korkulur lan senden."

Böyle bir mevzudan taktir göreceği hiç aklına gelmezdi Mücahit'in.

"Estağfirullah abi görevimiz, yalnız abi haberin olsun hesap çok uzun zamandır kullanılmamış, muhtemelen şifresi unutulmuş yada direkt kullanımı bırakılmış."

Durum giderek ilginç hale geliyordu Yiğit Ali'nin gözünde.

"En son ne zaman girilmiş görebilir miyiz?"

Kısa bir sessizliğin ve klavye sesinin ardından karşıdaki genç cevap verdi.

"Yaklaşık bir buçuk yıl önce giriş yapılmış."

Yiğit Ali için bu kadarı yeterliydi.

Tanıştıkları günden beri didişip durdukları ve en sonunda bilerek kalbini kırıp kendinden uzaklaştırdığı kız aynı zamanda henüz tanışmadıkları ve varlığından haberdar dahi olmadığı dönemlerde kendisine platonik olarak aşıktı yada en kötü ihtimalle yakın takibe alacak kadar beğeniyordu.

Bu durum her ne kadar şaşkınlık verse de hoşuna gitmişti Yiğit Ali'nin.

Sinsi bir sırıtış peydah oldu dudaklarında.

Islık çalarak merdivenlere doğru ayaklanırken üst kata kendi odasına doğru yönelmişti.

Zorunlu açıklama

Gümüşpala'yı yazmaya başlayalı yıllar oldu. Bu zaman zarfında ilk bölümlerdeki bazı yanlış anlaşılmalari sizin inisiyatifinize bırakıp doğrusunun anlaşılmasını beklemiştim.

Uzun zamandır burada olmadığım için ilk bölümlere yapılan yorumları görme fırsatım olmamıştı. Çok fazla hakaret ve küfür içerikli yorumla karşılaştığım için artık anlaşılmayı beklemekten vazgeçtim.

Bakın sevgili okuyucularım ilk bölümlerdeki bakirelik sorgusunun amacı 'bakire olmayana tecavüz edilebilir' algısını yaratmak değildi.

Aksine Bahar cinsel aktif bir kadın olsaydı bu durum Hamza Mahir'in işine gelecekti.

Saçının teline dahi dokunmasına gerek kalmadan babasına teslim edecekti.

Hatırlarsanız Gümüşpala, Bahar'a baban seni ilk olarak doktora götürecek muayene için demişti çünkü sözde dindar olan babası kızını evlendirmek için bir damat bulmuştu bile. E doğal olarak damat da babasının zihniyetinde biri olacaktı. Bakire biriyle evlenmek isteyecekti.

Gözü yeterince korkutulmuş bir Bahar da babasına, bakire olmamasının sebebi olarak Hamza Mahir'i gösterecekti.

Dolaylı yoldan Gümüşpala amacına ulaşmış olacaktı.

Fakat durumlar Hamza Mahir'in umduğu gibi çıkmadı.

Bahar daha önce kimseyle birlikte olmamıştı ve dahası insanları çok iyi gözlemlene gücüne sahip adamın da hemen anladığı üzere fazla masumdu.

E planından da dönmek istemediği için vicdanını rahatlatmak amacıyla dini nikah yaptırdı.

Bahar ve Hamza Mahir'in her birlikteliği sizin de okuduğunuz üzere iki tarafında da rızasıyla gerçekleşti hikaye boyunca.

O nedenle şu tecavüz kelimesini benim hikayeme yakıştırıp durmayın artık rica ediyorum.

Olmayan bir şeyi varmış gibi açıklamak zorunda bırakıldım.

Gelelim ilk bölümlerdeki Hamza Mahir'in Bahar'ın üzerine gelmesi olayına. Bu başlangıçta bir taciz midir? Evet tacizdir.

Ben bunu asla savunmuyorum.

Zaten karakter yüzde yüz doğrudur hep en iyisini yapar gibi bir iddiam yok.

Aksine duyguları körelmiş bir adamın iyi birine evrilişini yazıyorum.

Bu durum bana ve yazdıklarına hakarete varmaya devam ederse o bölümleri de kaldırmayı düşünüyorum.

Genel olarak hikayeye ilgili başka anlaşılmayan, aklınıza takılan bir durum varsa bu başlık altında açıklık getirmeye çalışacağım. Buyurun sorun arkadaşlar.

Teşekkürler

Bölüm 52

Keyifli okumalar♡

Vakit gündeğumudan hemen önceydi. Geceyi süsleyen ışıl ışıl yıldızların köşelerine çekilme vakitleri gelmiş, o sonsuzluğā uzanan karanlık dalga dalga renklenmeye başlamıştı.

Geceyle gündüzün kavuşma anlarıydı.

Kimilerine göre de güneşle ayın, günle gecenin bir vedası sayılabilirdi bu anlar fakat bu saatlere kadar büyük bir özlemle seviştiğı, yeniden birbirine ait olmanın tadını çıkardığı kocasına yaslanarak, güneşin yeni günü selamlayışını izleyen Bahar için muhteşem bir kavuşmaydı.

Tıpkı kendi gibi bembeyaz çarşafı vücuduna dolamış bir eliyle göğsünün üzerinden tutarak düşmesine mani olmaya çalışırken arkasında dikilen adamın varlığını iliklerine kadar hissediyordu.

Bir adım önünde masmavi deniz manzarası, aralarına bir adım dahi mesafe girmesine izin vermeyen, hemen arkasında bir kolunu beline dolayıp kendine sımsıkı yaslamış kocasıyla öyle huzurlu hissediyordu ki Bahar dünya üzerinde gidilebilecek herhangi bir yeri şu anın ve yerin eşsiz güzelliğine değışmezdi.

Hamza Mahir anlaşılan zaman zaman buraya geliyordu ki kolayca alt eşofmanını giyivermişti. Şimdi de kendisinin üzerindeki yalnızca omuzlarının görünmesine müsade eden çarşafa homurdanmakla meşguldü.

"Sevgilim acaba şu anın tadını çıkarsak da daha sonra mı söylensen?"

Zaten ufak tefek olan kadını kendi bedenine doğru öyle bir yaslamıştı ki Gümüşpala, Bahar uzaktan yakından kendisini birinin görebileceğini hiç mi hiç zannetmiyordu.

"Ben senin tadını çıkardım güzelim gerisi önemli değil."

Hamza Mahir genç kadının saçlarını bir tarafa doğru toplayıp yüzünü açıkta kalan boynuna doğru gömmüştü.

Derin bir nefesle kokusunu içine çekerken kocaman bir öpücük bırakmıştı bile.

Bahar böyle zamanda o kadar sarsılmış hissediyordu ki adam sanki vücudundan bir parçayı da alıp götürüyordu o nefesle.

"Birazcık romantik olur insan ama nerde? Kime söylüyorum ki zaten değil mi?"

Genç kadının sesi sitemden ziyade durumu kabullenmiş olmanın verdiği sakinlikle alaycı çıkıyordu. Baş ve işaret parmağıyla azıcık işareti yaparken boynunda Gümüşpala'nın dişlerini hissetti.

"Ahh ama acıttın yaa ısırma!"

Geceden beri yeterince sanatsal izler bırakmamış gibi bir de hala ısıırıyordu!

"Kocayla dalga geçilmez"

Adamın yapmacıklık kokan uyarısıyla kıkırdadı Bahar.

"Neden kocamın yenilmez otoritesi mi sarsılır, karizması mı çizilir?"

Yönünü Gümüşpala'ya doğru dönmüş yaramaz bakışlarla sırtıyordu Bahar.

"Dua et sana herkesin içinde kocişim falan demiyorum."

Normal koşullarda Bahar zaten kocişim diyecek bir tip değildi. Sevgi sözcükleri kullanırken bile farklı bir tanesi ağzından çıkınca kendi kendine garipsiyordu.

Kocişim neydi bir kere duy da inanma!

"O herkesin bir de tenhası olur yalnız."

İnsan böyle mest edilerek tehdit mi edilirdi canım?

"Ne yaparsın mesela?"

Genç kadın alt dudağını dişleyerek Gümüşpala'ya şuh bakışlar atıyordu.

İşin zorlayıcı kısmı ise Hamza Mahir, Bahar'ın bunu bilerek yapmadığının farkındaydı.

"Ulan.. çok yoruldu diyemiyorum bak fazla zorlama şansını."

Bahar ayak parmakları üzerinde yükselerek ellerini kocasının boynuna sardı.

O kadar emindi ki elleri çarşafı bıraktığı an Hamza Mahir tarafından tutulacaktı. Akabinde adamın elleri saniyesinde çarşafı kavrayıp düşmesine izin vermedi.

"Yavrum sen beni katil edeceksin ben anladım!"

Bahar söyleneni kulak ardı ederek kocasını biraz daha kendisine çekmeyi tercih etmişti.

Ne de olsa körle yatan şaşı kalkardı.

Dudakları birbiri üzerinde biraz oyalandıktan sonra Gümüşpala yan şekilde kucağına aldı karısını.

"Şu çarşaf beni daha fazla delirtmeden girelim hadi içeriye."

Görünürde kimsenin olmadığı yerde adam yokluğun krizini çıkarıyordu. Bahar itiraz ederek ayaklarını sallıyordu.

"Mahir ya güneşin doğuşunu izliyorum ben."

Aslında güneş çoktan doğmuştu ama ortam öyle güzeldi ki gidesi gelmiyordu Bahar'ın.

"Yarın evde izlersin hadi"

Kucağında Baharla içeriye girmiş henüz hiç uyumaya vakti olmadığı yatağa kendisiyle birlikte genç kadını da atmıştı.

"Uyuyacak mısın?"

Neredeyse üzerinde yatan adam gözlerini kapatmış kıpırdamıyordu bile.

"Bu kadar çabuk da uyuyamazsın ama!"

Hala ses gelmiyordu.

"Mahir!"

Bahar'ı saran kollar biraz daha sıkılaşmıştı. Uyarı verir gibiydi.

"Biraz daha konuşursan üzerinden çarşafı çekeceğim haberin olsun."

Kocasının bu söyledikleri her ne kadar tehdit gibi gelmese de hatta aksine biraz daha konuşup yapacaklarını görme isteğiyle dolsa da bedeni öyle söylemiyordu. Çok yorulmuştu, kocası tarafından çok yorulmuştu ve uyuyup dinlenmeye ihtiyacı vardı. Fazla değil birkaç saat uyuyup dönmeleri gerekiyordu çünkü evde üç minik aslan onları bekliyordu.

Usluca gözlerini kapatıp kocasıyla birlikte uyumanın keyfini çıkarmaya karar verdi.

Sabah saatlerinde güneş ışıkları marinanın uzun yoluna boylu boyunca düşerken vaktin henüz erken olmasından kaynaklı bir sessizlik ve dinginlik hakimdi ortama. Gündelik telaşın ve insan akımının daha başlamadığı bu vakitlerde güneş daha sarı, deniz daha mavi geliyordu orada bulunanların gözüne.

Bahar gözlerini açtığında Hamza Mahir yanında değildi. Hızla doğruldu. Birlikte uyuduklarında yalnız uyanmayı hiç sevmiyordu. Üzerindeki çarşafı düzelterip ayağa kalktı. Kapıdan çıktığında yan taraftan gelen tıkırtılara doğru yöneldi. Mutfak benzeri yerde kocası pür dikkat bir şeyler hazırlıyordu.

"Daha dikilecek misin orada buraya gelmeyi düşünüyor musun?"

Yakalanmanın verdiği utançla "Günaydın" dedi.

"Günaydın yavrum, üzerini giyin gel hadi."

Daha önce Hamza Mahir'in bir şeyler hazırladığına şahit olmayan kadın tereddütle bakıyordu.

"Hadi hadi dikilme orada yapıştı o çarşaf üzerine."

Bahar adeta çocuk gibi odaya postalanmıştı. Hemen bir duş alıp dün üzerinden ne zaman çıktığını dahi anlamadığı elbiseyi geri giydi.

Saçlarına gelişigüzel elleriyle şekil verip merakla mutfaka girdi. Bar tarzı yapılmış masanın üzerine bir sürü kahvaltılık özenle yerleştirilmiş ortam mis gibi omlet kokuyordu.

"Sevgilim ben seni hiç yemek yaparken görmedim."

O sırada Gümüşpala tereddütlü bakışlar altında kızın tabağına omlet servisi yapıyordu.

"Ben de seni hiç görmedim yavrum."

Adamın sırtarak laf sokmasına karşılık göz devirip 'çok biliyorsun sen' bakışları attığı sırada Hamza Mahir kendisine gülüp kafa sallamıştı. Sonrasında ekledi.

"Sen beni hiç tanımamışsın güzelim biraz sonra bir parça omlet daha alabilmek için seni nasıl ikna edebilirim Mahir diye soracaksın."

Adamın çapkınca göz kırparak verdiği alaylı cevap hem utandırmış hem de daha çok merak ettirmişti Bahar'ı.

Yüksek bar taburesine oturan kadın kendisine yapılan hizmeti hayran hayran izliyordu.

Adam çayları da doldurup karşısına oturduğunda Bahar merakla tadına baktı omletin.

Ya çok fazla acıkmıştı yada hayatında yediği en güzel omletlerden biriyle karşı karşıyaydı şu anda.

Nasıl olmuştu da bu zamana kadar hiç çaktırmamıştı bu adam?

"M-Mahir bu ne ya nasıl yaptın bunu böyle lezzetli?"

Gümüşpala keyifle karısının iştahlı iştahlı yemek yiyişini izliyordu.

'Ben sana demiştim Bahar hanım' bakışları ukala suratına yerleşmişti bile.

" On üç on dört yaşlarında otel mutfaklarında çalıştım bir süre. Az buçuk bi şeyler kapmışlığımız var."

Bahar bunu da daha önce hiç duymamıştı. Hoş kocasıyla ilgili birçok şey sırlıydı kendisi için.

"Hangi otel? Senin baban pavyon gibi bir yer işletmiyor muydu?"

Bahar'ın meraklı halleri Gümüşpala'yı arada çıldırtırsa da çoğunlukla hoşuna gidiyordu.

"O ayrı esas işi pavyon ama Muğla da otelleri vardı birkaç yaz birlikte gidip bir iki ay kalmışlığımız var birlikte."

Genç kadın kocasının geçmişine dair bir şeyler öğrenmenin verdiği mutlulukla kahvaltısını yaparken ilgiyle dinliyordu.

"Babam boş oturan adamı sevmezdi. İlk gittiğimiz yaz mutfığa yamak olarak vermişti beni. Sonraki gidişlerimizde görev icabı gibi olmuştu gidip yardım için dururdum orada."

Demek Rafet Gümüşpala'nın tek işi pavyon işletmek değildi. Aynı zamanda otelleri vardı. Yani bunca paranın, çevrenin başka kaynakları da vardı.

"Ee sen patronun oğlusun hem de anlattığına göre ne patron! Nasıl çalıştırıyorlardı orada seni?"

Bahar bir taraftan da dilimlenmiş ekmeğe bal kaymak sürüp bir ucundan ısırıp kalan parçasını kocasının ağzına uzatmıştı bile.

Karısının kendisini elleriyle beslemesini zevkle kabul eden adam konuşmaya devam etti.

"Babam bu hayatı kolayına kazanmış bir adam değildi. O yüzden beni de en aşağıdan başlattı her işe. Otelde mutfakta da çalıştım, pavyonda kapıda da durdum. Yeri geldi adamlarıyla tahsilata gittim."

Gümüşpala'nın kendine bu kadar güvenmesinin nedenlerinden biri hatta belki de en büyük payı bu durumdu. Merdivenleri tırmanmaya en aşağıdan başlamıştı.

Hadi gel bu taht senin otur denmemiştii.

O merdivenleri iyi tanıyordu. Kaç basamaktan oluşur, nasıl temkinli çıkılır, nasıl hızlı ilerlenir hepsini tek tek tecrübe etmişti.

"Ne tahsilatı?"

Bahar konuştuğu aslında ne kadar az şey bildiğini farkediyordu.

"Günü geçmiş çek senet tahsilatı olur, bir söz verilmiştir tutulmamıştır o olur; mekanda arıza çıkarmıştır onun dersi olur. Olur da olur bu işlerin sonu gelmez."

Bahar kocasının karanlık bir tarafının olduğunu farkındaydı fakat bu durum belli ki çekirdekten geliyordu.

"Peki ne yapıyordunuz o insanlara?"

Genç kadın o kadar merakla soruyordu ki Gümüşpala gözlerindeki tedirginliği çok net okuyordu.

"Benim hazırladığım kahvaltı masasında elin tanımadığın adamlarını mı konuşacağız güzelim boşver şimdi."

Hamza Mahir yine kestirip atmıştı.

"Sen mafya mısın Mahir?"

Gümüşpala gülerek eğildi ve Bahar'ın burnunu iki parmağı arasına alıp çocuk gibi sıkıştırdı.

"Ne oldu parçaları birleştirdiniz bu sonuca mı vardınız Bahar hanım?"

Ne vardı gayet de varılabilir bir sonuçtu!

"Evet çok zenginsin, çok güçlüsün elin kolun çok uzun hem geldiğim günden beri sürekli korumalarla geziyoruz, evin bahçesinde milyon tane adam var ki öyle dünyadan soyutlanmış bir evde yaşıyor olmamızdan bahsetmiyorum bile."

Bahar bir taraftan konuşurken diğer taraftan da hala hızlı hızlı atıştırmakla meşguldü.

Hamza Mahir yemeği bırakmış dimdik şekilde oturuyor ve doğrudan karşısındaki sevdiği kadını şevkatli bakışlarla izliyordu.

"Seni bir gün şirkete götürüyim bak bakalım mafya mıyım değil miyim."

Bahar'ın gözleri parladı.

"Tamam anlaştık, hemen geleceğim ama"

Adam yandan bir gülüşle onayladı kızı.

"Ne meraklısı çıktın benim işlerimin."

Bahar çıkışarak söylendi.

"Sen benim aldığım nefese kadar her şeyimi bilirken iyi ama değil mi?"

Kızgınlıkla değil de daha çok adamla kendini yarıştıran gibi bir hali vardı. Bu da Gümüşpala'yı eğlendiriyordu.

"Yavrum senin her şeyin çok güzel, saf, berrak kendinle beni kıyaslama. Ne yapacaksın sen benim geçmişimi, karanlık günlerimi?"

Bahar uzanıp kocasının masanın üstündeki elini tuttu.

"Ben seni sen yapan her şeyi seviyorum. Her şeye rağmen seni çok seviyorum. Amacım eksik bulmak, bir şeyleri deşmek değil ki seni daha iyi tanıyabilmek istiyorum."

Gümüşpala uzanıp karısının yanağını okşarken sevgiyle bakıyordu.

"Delikanlılığımdan beri yıllardır bana en yakından tanıklık etmiş insanlardan bile daha iyi tanıyorsun beni. Onlar Gümüşpala'yı tanıyor sen Hamza Mahir'i"

Bütün bu itiraflar karşısında heyecandan bayılacaktı Bahar o olacaktı yani!

"Ama sen yine de arada bir beni sevdiğini söyle."

Adam gülerek sordu.

"Nereden çıktı bu şimdi?"

Genç kadın omuz silkerek cevapladı.

"Bilmiyorum aklıma geldi işte, söyle sen."

Hamza Mahir masanın üzerine doğru kıza eğilerek konuşmaya başladı tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Olur fısıldarım kulağına."

Daha şimdiden içini hoş eden bir tonlamayla söylüyordu ki Allah yardımcısı olsun Bahar'ın.

"Ay öyle olur olmadık zamanda da fısıldama bak."

Kesin yapardı biliyordu kocasını.

"Size de bir şey beğendirmek ne zor olmaya başladı Bahar hanım."

Genç kadın sesinin cilveli çıktığını biliyordu fakat bu durumdan hayli keyif alıyordu şu anda.

"Güzellerin nazı çok olur Mahir bey çekeceksiniz ne yapalım."

Gümüşpala ayaklanmıştı. İtiraza yer bırakmadan hızlıca karısını kucağına almıştı bile.

"Bak bak laflara bak. Kim söyledi sana güzel olduğunu?"

Ortada Bahar'ın çok güzel bir kadın olduğu gerçeği gün gibi ortadaydı fakat bu Hamza Mahir'in alaya almayacağı anlamına gelmiyordu.

"Valla ne yalan söyleyeyim çok kişiden duydum."

Adamın kucağında taşınırken havalı havalı sallamakla meşguldü Bahar.

Gümüşpala'nın gözleri kararırken genç kadının sırtı da tam o sırada yatakla buluşmuştu.

"Çok iyi zamanlamada delirttin beni hadi bakalım kaç elimden."

Heyecan Bahar'ın vücuduna dalga dalga yayılırken yeniden Hamza Mahir'e ait olma isteği de vücudunu ele geçiriyordu.

Öpüşmeleri derinleşip adamın eli bir göğsüne gittiği sırada kızın ağzından acıyla karışık bir iç çekiş yükseldi.

"Ne oldu canını mı acıttım?"

Aslında olay farklıydı ama Bahar utanmıştı söylemeye.

Adam hala ses vermeyen kıza sorgulayan gözlerle bakıyordu.

"Hayır hayır senle alakası yok. Benim emzirmem lazım."

Gümüşpala'nın bir kaşı kalkarken hala tam anlamış değildi.

"Yeni bebeklerimizi emzirmem lazım."

'Aferin Bahar böyle söylediğin iyi oldu adam da kendini zannetmişti zaten bravo'

"Dün gecedен beri emzirmedığım için canım acıyor."

Hamza Mahir'e yeni dank etmiş gibiydi durum.

"Yavrum söyleseydin ya neden acıtmama izin veriyorsun?"

Bahar gözlerini kaçırarak konuştu.

"Ne bileyim işte"

Adam kızın üzerinden doğruldu ayağa kalktı. Elini uzatıp Bahar'ın da kalkmasına yardımcı oldu.

"Hadi gidelim bakalım aslanlarım annelerini özlemişlerdir."

Kısacık ama dolu dolu geçen saatlerin sonuna gelmişlerdi.

Eve ulaşıp arabadan indiklerinde Yiğit Ali'nin Ferit'le evin önünde konuştuğunu gördüler. İki adamın da başı bu tarafa çevrilmişti.

Hamza Mahir Bahar'ın elini sımsıkı kavramış şekilde evin önüne doğru adımladı.

"Selamın aleyküm gençler"

İki genç adam da bir ağızdan cevap verdiler.

"Aleykümselam abi."

Ferit devam etti.

"Hoşgeldiniz abi bir emrin var mı?"

Gümüşpala genç adamın omzuna vurarak konuştu.

"Yok koçum sen bak işine."

Ferit bir baş selamıyla yanlarından ayrılırken usulca yere bakarak Bahar'a da kendince bir selam verip gitmişti.

İyi çocuktu Ferit severdi Bahar. Hamza Mahir'in korkusuna pek muhattap olamıyorlardı birbirleriyle ama yine de kendini es geçmezdi hiç.

"Oo kaçaklar evin yolunu bulmuşsunuz."

Yiğit Ali'nin huyunu artık Bahar da kabullenmişti. Eskisi kadar utanmıyordu imalarından ama yine de pis pis sırtıtmıyor muydu bir gün terliği yiyecekti bu çocuk!

"Hayırdır paşam ya senin hiç işin gücün yok bizi mi takip ediyorsun?"

Bahar'ın taarruza geçişi Gümüşpala'yı bıyık altından güldürmüştü.

"Çoluk çocuk sefil olmuş amcaları olarak bakmaya geldim."

Bahar ağzının içinden söylendi.

"Sen bizim evden bi çıkmaz oldun zaten."

Yiğit Ali'nin suratına bakılacak olursa mesajı almıştı.

"Sevgilim ben bu çocukla uğraşamayacağım malum bebişlerim beni bekler sana bırakıyorum."

Bahar'ın numaradan bıkkın sesi iki adamı da gülümsetmişti.

Hamza Mahir'in bakışları altında genç kadının içeri girmesinin ardından beyler iş gücü hakkında konuşmaya başlamışlardı bile.

Koşar adımlarla soluğu bebek odasında almıştı Bahar.

Zeliha hanım, Esra ve Hafize hanım son birkaç saattir durdurmaya çalışıyorlardı bu minik aslanları.

Tıpkı babaları gibi annelerinin olmayışı sinir yapmıştı küçücük bünyelerinde.

"Annem geldim annecim bu ses ne böyle?"

Kucaklarında birer bebekle odanın içinde dört dönen kadınların gözü hemen kapıya çevrilmişti.

"Ay abla yetiş vallahi bunlar zıvanadan çıktı illa seni istiyorlar."

Bahar telaşla girdi odaya.

"Geldim annecim geldim niye gittim ki zaten bırakıp."

Annelik de böyle bir duyguydu işte üç beş saat kendinize vakit ayırmak bile yeri geliyor vicdan azabı olarak geri dönüyordu.

Kendisine küsen oğullarını öpe koklaya bir saatin sonunda sırtından ter akmıştı ama emzirmeyi başarmıştı Bahar.

Keyifleri yerine geldiği sıralarda Gümüşpala girmişti odaya. Yatak odalarındaki geniş yatağın üzerinde anneleri de dahil sıralanmış yatıyorlardı.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum."

Usluca yanlarına yaklaşp her birinin boynundan mis kokusunu çekip öpmüştü babaları.

"Az önceki savaşıımızı görmedin sen tabi. Küsmüşler bana görsen emmek bile istemediler zar zor ikna ettim."

Adam karısını dinlerken diğer taraftan da oğullarını seviyordu.

"Allah Allah kime çekmişler acaba? Bizde de hiç yok öyle küsme huyu olan ama"

Gümüşpala düpedüz Bahar'ı işaret ediyordu. Hem de keyifli keyifli yapıyordu bu işi.

"Ay ben hiç öyle küsmüyorum bir kere. Kırk günlükler ama ceza verir gibi davranıyorlar. Aynı sen işte."

Hamza Mahir büyülenmiş gibi el kadar bebeklerle oynuyor, öpüyor, kokluyordu o sırada. Sanki Bahar'ı duymuyor gibiydi.

"Evet hiç öyle küsmezsin sen."

Gümüşpala özlem gidermiş olacak ki toparlanıp kalktı biraz sonra.

Genç kadın ciddiye alınmadığı için göz devirip susmuştu.

"Sen bana göz mü devirdin?"

'Bu tarafa bile bakmazken nasıl görebilirsin acaba be adam?"

"Sen de az önce beni ciddiye mi almadın?"

Kabul et Bahar Hamza Mahir'e naz yapmak hoşuna gidiyor.

"İşim var bu ananızla işim!"

Gümüşpala karısını beğeniyle süzerken yalandan söyleniyordu.

Ayağa kalkıp bebeklerin diğer ucunda yatan kadının da elinden tuttu ve kaldırdı. Önce dudaklarına kapanıp uzun uzun öptükten sonra konuşmaya başladı.

"Ben üzerimi değiştirip şirkete geçiyorum güzelim akşam yemeğine ancak gelirim"

Öpüşmenin etkisiyle dili lal olan Bahar ancak kafa sallayabilmişti gerçi onu da yapabilmiş miydi çok da emin değildi.

Hamza Mahir Gümüşpala herkesin şahit olamadığı o bıyık altından gülümsemesiyle giyinme odasındaki duşa doğru yöneldi. Bahar'ı nasıl etkisiz hale getireceğini iyi biliyordu doğrusu.

On dk sonra duş almış hazırlanmış bir şekilde odadan çıkan adam dayanamamış olacak ki dayanamayp eğilip oğlanları birer kere daha öpmüştü.

"Görüşürüz yavrum"

Oğullarının yanına yanlamasına tek kolunun üzerine uzanmış genç kadın vücudunu kaldırıp da yataktan çıkamıyordu. Sanki üzerinden kamyon geçmiş gibiydi. Kocası da bu durumun farkındaydı oldukça yorgun görünüyordu kız.

"Güle güle sevgilim çok geç kalma"

Gümüşpala yatağın yanından ayrılırken karısının bacağını şöyle bir okşayıp kapıya yönelmişti.

İçgüdüsel bir temastı sadece ama dokunduğu yerleri yakıp geçtiğini Bahar bizzat biliyordu.

Gümüşpala bahçeye çıkarken Nejat'ı aradı. İkinci çalışta hemen açılmıştı.
"Neredesin koçum?"

Bu arada bahçeye çıkmış bahçedeki çocuklar tarafından hemen kapısı açılan siyah filmli lüks aracına oturmadan önce bahçeyi gözleriyle şöyle bir gelişigüzel taramış, etrafındakilere baş selamı vermişti.

Herkes pür dikkatti ve bahçede asayiş berkemal görünüyordu. Geçip arka koltuğa oturdu.

"Abi evdeyim birazdan çıkacağım yarım saate şirkette görüşelim mi?"

Arkasına yaslanıp, genişçe bacak bacak üstüne atmıştı adam.

"Olur koçum, Yiğit Ali'yi de bul gel."

Telefonu kapattıktan sonra Nejat sabahtan beri laf anlatamadığı Leyla'ya döndü.

"Leyla o oda oradan kalkacak! Şu saçma sapan mevzu yüzünden şirketteki işe güce geç kaldım!"

Leyla normalde ayak direyen bir tip değildi fakat bu sefer o da oldukça kararlı görünüyordu.

"Allah Allah ya orası benim odam ne münasebet kaldırmıyorum!"

Nejat'a geliyorlardı. Hatta geleli çok olmuştu da kendince sağladığı bu sakinlik genç kıza özeldi.

"Leyla geldiğinde toplanmamış olursa orası yıkarım o odayı. Bak kapatmaktan bahsetmiyorum yıkarım. Hadi eyvallah"

O son yıkarım kelimesini yavaş yavaş genç kıza sindirte sindirte söylemiş sonrasında arkasını dönüp çıkıp gitmişti.

"Zorba"

Leyla'nın gözleri dolmuştu bile. Nejat kendisini hiç anlamaya çalışmıyordu ona göre her şey dümdüz olması gerektiği gibiydi ve Leyla şımarıklık yapıyordu.

Yeni geldiği dönemde kendisine verdiği odayı artık komple kaldırmasını ve kendi odasına taşınmasını istiyordu.

İyiymiş güzeldi hoştu zaten Leyla da aşık olduğu adamdan neden uzak kalmak istesindi ki? Ama işte o işler öyle olmuyordu. İlişkilerinde genç kadına göre oturmayan taşlar vardı ve Nejat'ın bunlar umrunda bile değildi.

Evet evlilerdi fakat bu başlangıçta kağıt üzerinde yapılmış bir evlilikti. Leyla'nın ailesini araştırırken karşılırlarına çıkan bir takım durumlar evlenmelerini mecbur kılmıştı.

Sevdiği adamla evli olmak elbetteki Leyla'ya göre harika bir durumdu fakat Nejat bu teklifi içinden geldiği için değil ortadaki durumlar için yapmıştı.

Şimdi de nasıl olsa kıydık nikahı devam ettirelim zaten bir ilişkimiz var sürsün gitsin diyordu.

Leyla ise daha duygusal tarafındaydı işin.

Zaten en son olması gereken şey en başında olmuştu. Şimdi de evlilik konusu garip bir şekilde başlamıştı. Tek düzgün işleri yoktu.

"Maşallah bize!"

Kendisi için önemli olan birkaç eşyayı odadan çıkarmış geriye kalanlara dokunmamıştı bile. Geri adım atmayacaktı yıktırırsa da yıktırsındı kendi eviydi sonuçta!

Akşam yemeği saati masayı hazırlamış yemeklerin altını söndürürken kapı açıldı.

Gelen Nejat'tı.

"İyi akşamlar"

Genç adam üzerindeki ceketini çıkarıp koltuğa koymuştu o sırada.

"Hoşgeldin, yemek hazır geç otur istersen"

Ses tonundan anlaşıldığı üzere ortama bir soğukluk hakimdi.

Sükunet içinde yeniyordu yemek. Leyla çok becerikli bir kızdı ve Nejat çok seviyordu onun elinden yemeyi.

"Ustalar ne zaman gelir?"

Nejat başını kaldırıp boş boş baktı.

"Ne ustası?"

Leyla'nın bu havalı havalı konuşması Nejat'ın hem damarına basıyor hem de aşırı hoşuna gidiyordu. Adam da şaşırılmıştı artık ne tepki vereceğine.

"Odamı yıktıracaktı ya."

Adam peçeteye ağzını silip arkasına yaslandı.

"Ustaya gerek yok ben kendi işimi kendim görürüm."

'Sakin ol Leyla bilerek gıcıklık yapıyor.'

"İyi yık o zaman toplamadım çünkü eşyalarımı!"

'Ama sakın olamıyorum Leyla!'

Masadaki tabakları adamın kafasında kırmayı hayal eder gibi toparlayıp mutfığa doğru gitti.

"Yiyordum ben onu daha."

Nejat da ayaklanıp kızın peşinden gitti.

"Leyla sen hayırdır ya zaten geceleri benim yanımda uyumuyor musun nereden çıktı şimdi bu oda meselesi de ayak diretiyorsun?"

Tabakları makinaya yerleştiren kızıdan ses soluk çıkmıyordu.

"Leyla dedim!"

Kızın kolundan tutup kendine doğru çevirdi adam. Çenesini de tutup yukarı doğru kaldırdı ve gözlerini buluşturdu.

Leyla'nın gözlerinden yaşlar birer ikişer dökülürken Nejat sorgulayan merhametleri bakışlarla kızı izliyordu.

"B-benimle geçirdiğin o-o geceden sonra..."

Bir an duraksayıp devam etmişti genç kadın.

"O geceden sonra vicdanına yenilip beni onların eline bırakmadın. Sonra yine merhamet edip bu eve getirdin. Yine ve yine benim ailem için çıktığımız yolda benimle apar topar evlenmek zorunda kaldın."

Nejat Leyla'yı şaşkınlıkla dinliyordu.

Şımarıklık için değil kendisini düşündüğü için istemiyordu Leyla.

Durum umulmadık bir yere doğru gidiyordu.

Burnunu çekerek devam etti kız.

"Ya bir gün es verip bir durup düşünürsen 'ben gerçekten tüm bunları istiyor muyum' dersen?"

Kıpkırmızı olmuş gözlerini tekrar adamın bakışlarına yöneltti.

"Sanki her şey benim zorumla yapılmış gibi geliyor. Tüm bunlar benim başıma gelmese belki de sen böyle bir hayatı tercih etmezdin. Senin özgürlüğünü elinden aldım."

Nejat'ın elleri kızın yüzüne dökülen yaşları silerken esas derdini anlamış olmanın rahatlığını yaşıyordu.

"Güzelim ben zorla iş yaptırılacak bir adama benziyor muyum? Hele ki zorla evleneceğim nasıl kafana yatırdın sen bu işi?"

Leyla masum masum bakıyordu gözlerine.

"Vicdan yaptığım meselesine gelirsek isteseydim sana gözlerden uzak rahat bir hayat sunardım olurdu biterdi.

Vicdanın sesi başka yollarla da susturulur sarışın illa evlenmek mi gerek?"

Nejat'ın ağzından çıkan her cümle Leyla'nın içine su serper gibiydi.

"Ne yani sen beni ilk gördüğün zamandan beri mi beğeniyorsun?"

Nejat numaradan çapkınca güldü.

"Güzelim benim sarışın zaafımı cümle alem bilir."

Az önce gözleri yaşlı kuzu gibi bakan kızın gözleri hırsla parladı adamın göğsüne vurdu yumruğunu.

"Ben de duydum o zaafını hatta eve getirdiğin Nataşaları!"

'Ulan Bahar alacağın olsun!' Diye içinden geçirdi adam. Adı gibi biliyordu onun yumurtladığını.

"Boşver şimdi sen benim geçmişimi sıfır noktası sensin."

Kızın saçlarını usul usul kulağının arkasına alıyordu.

"O gecenin sabahında hayatımın değişeceğini anlamıştım. Acıma duygusu değildi, etkilenmişim. O yüzden hiçbir şeyi mecburiyetten yapmıyorum çıkar aklından."

Leyla'nın kalbi duracaktı artık.

"Benimle gerçekten evli kalmak istiyorsun yani?"

Nejat ketumluğunun bedelini ödüyordu.

Zavallı kızcağız sesi çıkmıyor diye her şeye razı olmuştu ama neticede Leyla akıllı bir kızdı ve kafasından bin bir düşünce geçiyordu.

"Ben şu odayı yıkayım bir çocuk odası yapayım da gör bakalım benim isteklerimi."

Genç kadının duydukları hem çok hoşuna gidiyor hem de utanıyordu.

Nejat kendisiyle hiç bu kadar açık açık konuşmamıştı.

"S-sen çocuk mu istiyorsun?"

Leyla Őimdi dűŐűp bayılacaktı.

"Olacak tabi"

Karşısındaki kadını tatlı tatlı ikna ediyordu adam.

Leyla'nın devreleri komple yanmıştı artık konu neydi buraya nasıl gelmişti hatırlamıyordu bile.

"Yarın toplayayım ben eşyalarımı bari"

Nazlı nazlı çıkan sesi Nejat'ı rahatlatmıştı.

"Topla bari"

Leyla'yı kendisine çekip dudaklarına kapanmak üzereydi ki kız engel oldu.

"Bu eve herhangi birini getirdin mi?"

Adam artık çok sabırsız görünüyordu. Bir an evvel aralarındaki ateşi harlamak niyetindeydi.

"Hayır"

Bu sefer de başka bir soru engel oldu.

"O NataŐayla falan aranda bir Şey geçmedi yani?"

Hala Nataşa diyordu Allah Nejat'a sabır versindi.

*Eveet bol bol yorum bekliyorum, ben de onları keyifle okuyor olacağım,
seviliyorsunuz  *

Bölüm 53

Merhaba sevgili okurlarım bu sefer arayı öncekiler kadar açmadığımız tesellisiyle upuzun bir bölümle geldim. ♥

Gümüşpala'nın hikayesi devam ettiği müddetçe aklımın bir parçası hep burada öncelikle bunu bilelim artık.

Gördüğünüz üzere ilk fırsatta dönüp dolaşıp geldiğim yer kürkçü dükkanım.

Bölüme geçmeden önce söylemek istediğim birkaç cümlem daha var.

Bazı okuyucularım için bölüm geldiği sürece dünyanın en iyi insanıyım ama istedikleri zaman zarfında yenisi gelmeyince başlanıyor dedikodum yapılmaya. Ne sorumsuzluğum kalıyor ne umursamazlığım.

Böyle davranan kişiler için bir tavsiyem var: Hikayemi kitaplığınızdan kaldırın. Benim de hevesimi kaçırmayın.

Benim kimseye karşı bir zorunluluğum yok kusura bakmayın. Ben bu hikayeyi siz seviyorsanız diye yayınlıyorum.

Siz sevdiğiniz için seviyorum bu platformu yoksa ne gibi bir çıkarım var?

Ün, para hangisi?

Not defterimde kalsa ne olacak?

Yada aklımın bir kenarında yazılı dursa?

Sizinle karşılıklı paylaşmayı, fikir alıp vermeyi, karakterleri ve olayları hep birlikte değerlendirmeyi sevdiğim için paylaşıyorum.

Kısacası sizleri sevdiğim için buradayım.

Fakat kaç kişi benim onca saatlik mesaimin karşılığında zahmet edip bir şeyler yazıyor? Fikir beyan ediyor?

Hikayenin gerçekten içinde olduğunu bana hissettiriyor?

Siz benimle paylaşmazsanız benim sizinle paylaşmamın ne manası var?

Vefa tek taraflı değildir ve ben emek emek yazdığım 53 bölümle size olan vefamı da sevgimi de saygımı da gösterdiğimi düşünüyorum.

İnsan sevdiklerine nazlanır ben de biraz naz yapıp biraz da sitem ettiğime göre umarım sevdiğiniz bir bölüm olur. Ben yazarken çok keyif aldım herkese de keyifli okumalar 🌸

Saatler sabah yediyi gösterirken odayı alarımın kulağa işkence eden o tiz, sevimsiz sesi doldurmuştu.

Henüz erken olmasına rağmen genç kız bir saattir her on dakikaya bir uyanıyor alarmin çalmasına daha zamanın var olduğunu görüp geri başını yastığa koyuyordu.

Vakit gelip çatmış alarm çalmaya başlamıştı işte. Oflayarak kalktı Esra.

"Uyandık işte uyandık ya! Sus artık mahvettin sabah sabah beynimi!"

Aksi aksi söylenmesinin en temel sebebi heyecandan bölük bölük uyumasıydı. Son bir saattir de malum aptala dönmüştü uyanıp durmaktan.

Kendini adeta yataktan aşağı atarak kalktı. Hemen elini yüzünü yıkayıp akşamdan hazır ettiği kıyafetlerini giymeye başladı. Seri hareketlerle hazırlanıyordu genç kız. Eteklerini lacivert ispanyol paça kot pantolonunun içine koyduğu beyaz dökümlü gömleğinin düğmelerini iliklerken bir taraftan da aynadan kendini kontrol ediyordu. Akşamdan düzleştirdiği koyu renk saçlarını şöyle bir düzeltti eliyle.

'İyi iyi, Allahtan bozulmamıştı'

Ütülü gömleği dümdüz saçlarıyla her şeyi jilet gibiydi.

Hayatında yeni bir sayfa açılıyordu. Artık çok istediği hukuk fakültesine gidecekti. Üniversite öğrencisi olacaktı. Yeni insanlarla tanışacak, arkadaşlıklar edinecekti. Kendine ait bir hayatı olacaktı. En azından olması için gerekli koşullar bu günden itibaren yerine getiriliyordu.

İlk günün heyecanı, tedirginliği, merakı tüm duygularıyla dolup taşıyordu genç kız.

Koyu renk iri gözlerini, çektiği eyeliner ve sürdüğü rimel ile daha da belirgin hale getirmişti. Esra'nın zaten güzel olan yüzünün en dikkat çekici taraflarından biri cildinin gerçekten de pürüzsüz oluşuydu. Allah vergisi o gergin parlak ciltlerdendi Esranınki. Normalde böyle kusursuz ciltler esmer tenlerde daha fazla olurdu fakat genç kızınki açık renk olmasına rağmen çok sağlıklı görünüyordu. O nedenle fondoteni es geçerek biraz allık ve gül kuru renginde rujunu sürerek makyajını tamamladı.

Spor ayakkabılarını giydiği sırada odanın kapısı sabırsızca çalındı.

"Kim o?"

Doğrulup kapıya yaklaşırken dışarıdan gelen bariton ses duyuldu.

"Benim Yiğit Ali"

Esra'nın kapıyı açmasıyla yüzyüze geldiler.

"Günaydın, hazır mısın?"

Bir taraftan da anında gözü kızın giydikleri üzerinde dolaşmıştı bile.

"Günaydın, hazır sayılırım çantamı alıp çıkacağım."

Sabah sabah adamın kapısına dikilmesine anlam verememişti genç kız. Normal zamanda kendisine tahammül edemiyormuş gibi davrandığı için her hareketinden mana çıkarmaya alışmıştı beyni.

Geri dönüp çantasını alıp geldiğinde merdivenlerin başında Yiğit Ali hala bekliyordu. Hayır yani bir şey de demiyordu tedirgin etmişti kızı.

"Bir şey mi var?"

Adam umursamaz bir tavırla yanıtladı.

"Yoo bir şey mi olması lazım?"

İlk günün heyecanı yetmezmiş gibi bir de Yiğit Ali'nin tuhaf suskunluğunun gerginliği basmıştı Esra'yı.

"Makyaj mı yaptın sen?"

Ne alakaydı acaba şu an?

"Evet yaptım neden sordun?"

Birlikte aşağıya iniyorlardı. Adam önde kız ardında.

"Sen normalde pek makyaj falan yapmazdın da ne oldu Esra hanım üniversiteli mi oldunuz?"

Başlamışlardı yine sabahın sekizinde didişmeye. Esra gerçekten de istemiyordu Yiğit Ali'yle tartışmak. Her defasında kendi morali bozuluyordu çünkü.

"Belki ben de büyüyorumdur!"

Genç adam merdivenlerden inip kapıya yöneldiği sırada kızın iğnelemesiyle kafasını usulca sallayıp sırtıttı. Gözleri yerde olduğu için bu gülümsemeyi Esra görmemişti.

Bir taraftan da Yiğit Ali kendini sorguluyordu bu kız tarafından azarlanıp durmak hoşuna mı gidiyordu neydi?

Evin üniversiteye bir hayli uzak olmasından dolayı Esra kahvaltı yapmayı bile düşünmeden bahçeye çıkmıştı.

Kapıda gördüğü çocuklardan birine yöneldi hemen.

"Günaydın, Ferit yok mu?"

Yiğit Ali sabırsız bir nefes alıp verirken sinirlerine hakim olmaya çalışır gibi bir hali vardı. Genç adama uzaktan bir baş işareti verir vermez kızın sorusunu cevaplamadan oradan ayrılmasını sağlamıştı.

Yanıbaşındaki adamın kendini muhattap almadan uzaktaki Yiğit Ali denen o herifin bir göz temasıyla emrine amade olmasına bozulan Esra sinirle döndü.

"Ne yapıyorsun sen ya şurada bir soru soruyorum iş mi senin şu yaptığın?"

Sabahın sessizliğinde bahçeyi Esra'nın yüksek sesli isyanı doldururken Yiğit Ali kıza göre kendine ve sinirlerine daha hakim görünüyordu.

"Ferit abi"

Esra şaşkınlıkla bakakaldı.

"Yahu konumuz bu mu şimdi?"

Genç kıza sinir sağdan sağdan yüklenirken adamın sakın sakın telefonuna bakması çıldırtıcı bir etkiye sahipti.

Evet bildiniz çıldıran Esraydı.

"Benim konum bu. Sana daha önce de söyledim okula ben bırakacağım. İlk günden devamsızlık yapmak istiyorum diyorsan sen bilirsin burada dikilmeye devam edebilirsin. Sanmıyorum ki birileri gelsin de götürsün seni."

Pislik her şeyi önceden ayarlamıştı anlaşılın! Zaten Esra dışarıya çıkınca bir tuhaflık sezmişti etraf fazla boştu bugün.

"Gitmek istiyorsan hadi. Daha toplantım var oyalama beni."

Adam önden arabaya doğru yürürken genç kız arkasından bakakalmıştı.

Bugün dünya bakakalanlar günü falan mıydı?

Sanki yalvarmıştı da götürmeye bir de oyalama denilen kendisi oluyordu.

Gözleri dolu dolu arabaya yürüdü. Tam arka koltuğun kapısını açacak oldu ki adamın sesi duyuldu.

"Şoförün yok senin karşında. Geç ön koltuğa."

Hırsla burnundan soluyarak ters bakışlar eşliğinde arka kapıyı çarparak kapattı ve öne geçti oturdu Esra.

"Madem sen de istemiyorsun ne diye ısrar ediyorsun bırak başkası götürsün beni. Niye böyle zorbalık yapıyorsun anlamıyorum ki."

Kızın sesi üzgün çıkıyordu.

"Sen niye inatlaşıyorsun?"

Bu sırada bahçe güvenliğinden çıkıyorlardı.

"Seninle muhattap olmak istemiyorum Yiğit Ali. Mümkünse karşılaşmak bile istemiyorum. Ne inatlaşmasından bahsediyorsun sen?"

Esra'nın söylediklerini pek de umursuyormuş gibi görünmüyordu adam ama işin aslı bu denli istenmiyor olmak canını sıkıyordu.

"Herkesin her istediği olmuyor Esra hanım. Hamza abi böyle istedi sen de bana katlanacaksın bir zahmet."

Esra ağzından çıkan her cümlenin demirden bir duvara çarparak geri döndüğünü düşündü.

Ne derse desin bir tesiri olmuyordu. Bir kere Yiğit Ali bey söylediği hiçbir şeyi önemsemiyordu bile.

Bir insan bu kadar duygusuz ve umursamaz olabilir miydi gerçekten?

Burnunu çekip usul usul gözlerini sildi. Yanındaki duygularından komple arınmış bu adam kendisini ağlayıp zırlarken görsün asla istemiyordu.

Farketmediği şey ise Yiğit Ali'nin kendisini çoktan görmüş olmasıydı. Sol eliyle direksiyon tutarken sağ elini torpido gözüne uzattı.

Esra adamın ne yaptığını anlamaya çalışırken bir paket çıktı gözden. İçinden taze simit kokusu geliyordu. Akabinde Esra'nın kucasına bırakıldı.

"Hadi hadi yol bitmeden ye biraz kahvaltı da yapmadın."

Şimdi bu adam kendisini mi düşünmüştü? Esra'nın başı dönmüştü ne düşünse bilemiyordu artık.

Çok nadir de olsa Yiğit Ali'nin iyi bir insan olabilme ihtimalini sorguluyordu ama kesinlikle çok nadirdi.

"İstemiyorum aç değilim."

Yiğit Ali araba kullandığı için doğrudan karşıya bakıyordu. Simsiyah camlı güneş gözlüklerinin kapattığı bakışları da zaten ne düşündüğü hakkında bir bilgi vermiyordu.

"İyi ver bir parça da ben yiyeyim. Seni götüreceğim için kahvaltı bile yapamadım."

Bu adama acaba kim 'Lütfen beni okula sen götür. Ne olursun sen götür.' demişti?

"Gelmeseydin o zaman zorla mı çağırdım ben seni?"

Yiğit Ali uzanıp radyoyu açtı. Bu konuyu resmen duymazdan geliyordu.

"Sizinle de yolculuk hiç çekilmiyormuş Esra hanım. Dilin çalışacağına elin çalışsın hadi."

Kızın kucağındaki pakete doğru elini uzattı.

"Ay tamam dur ya ben veririm dökeceksin üzerime susamlarını batıracaksın her yeri."

Paketi açtığına simit öyle güzel kokuyordu ki zavallı Esra yutkunmak zorunda kalmıştı. Ne vardı sanki yemeyeceğim diyecek?

Eline aldığı simiti adama doğru uzattı.

"Öyle verilir mi kızım araba kullanıyoruz elimiz dolu görmüyor musun?"

Yok artık bir de eliyle mi besleyecekti?

"Az ye de bir uşak tut artık ama ya!"

Söylene söylene simitten bir parça kopararak adamın ağzına doğru götürdü. Çok yakınına girmek istemediği için simitle Yiğit Ali'nin ağzı arasında nereden bakarsanız bir karış mesafe vardı.

"Sen at ordan ben havada kapmaya çalışayım ne dersin?"

Esra'nın gülesi geldi içinde bulundukları saçma duruma ama o da akıllıydı tabi nerede saf rolü oynayacağını bilecek kadar akıllı.

"Hı anlamadım?"

O sırada kırmızı ışıktaki bekliyorlardı. Yiğit Ali kızın elinden tuttuğu gibi kendine çekti. Parmak uçları adamın dudaklarına temas ettiği anda büyük bir elektrik akımının vücudundan geçtiğini hissetti Esra.

Kalbi yüksek ritme dayanamayıp durursa belki bu elektrik sayesinde yeniden çalışırdı belli mi olurdu.

Esra saçma sapan şeyler düşünürken donakaldığını idrak ettiği anda hızla ellerini geri çekti.

Yiğit Ali'nin gözlerindeki o yaramaz pırıltılar gözlüğün altından dahi belli oluyordu.

Arabanın duruyor olmasından faydalanan adam kendi eliyle biraz daha simit koparıp ağzına attı. Bu sırada bir parça da Esra'nın ağzına sokuşturuvermişti.

"Ne yapıyorsun Yiğit Ali ya rujumu bozdun istemiyorum dedim sana!"

Esra adamın pervasızca davranışlarına uyum sağlamakta zorlanıyordu. Daha doğrusu o kadar destursuz davranıyordu ki hayır demeye vakit kalmadan olanlar oluyordu.

"Bozarım öyle rujunu."

Esra hemen karşısındaki araba aynasından makyajını kontrol ederken puslu çıkan o sese doğru çevirdi başını. Sesin sahibi rahat rahat araba kullanmakla meşguldü.

'Şunun oyununa gelme Esra bilerek yapıyor'

'Sabır sabır sabır'

Kendi kendini telkin ediyordu genç kız.

"Bak şimdiden söyleyeyim öyle üniversiteye başladım diye büyümüş havalarına girme Esra hanım. Sen bilmezsin bu yaşlardaki erkeklerin kafasının ancak neye çalıştığını. Baştan uyarıyorum."

Şimdi de tembih kısmı başlamıştı anlaşılan.

"Neden kendinden mi biliyorsun?"

Yiğit Ali ufak bir sırıtacak gibi oldu.

"Evet kendimden biliyorum ufaklık"

Esra gözlerini kısmış kötü kötü bakıyordu yanındaki adama.

"Senden ala tehlike mi olur? Seninle baş edebiliyorsam herkesle ederim sen merak etme. Ayrıca benim özel hayatıma o burnunu sokmaya kalkma hiç!"

Başını diğer taraftaki yola doğru çevirmişti.

"Beni tehlike olarak görüyorsun yani?"

Esra iki bacağının yanında koltukta duran yumruklarını sıkmış tırnaklarını avuç içlerine batırıyordu.

"Hem de baş ettiğini düşünüyorsun öyle mi? Nasıl tehlikeliyim mesela anlatmak ister misin biraz?"

O kadar lafı kendisi söylememiş gibi bu konuların şakasını yapabiliyordu bu adam.

"Anlatacak bir şey yok. Benimle uğraşmadığın sürece umrumda bile değilsin."

Yiğit Ali'nin gülümsemesi büyümüşü.

"Beni çok yaraladın Esra kan kaybediyorum."

İşi gücü dalga geçmekti.

Esra sessiz kalmayı tercih ediyordu. Normal konularda tamamdı ama böyle mevzular açılınca gözleri doluyordu. Yiğit Ali kendisini çok üzmüşü en son yaptığı hareketle.

Yolculuğun kısa süreli olan kalanı sükunet içinde geçmişti. Üniversiteye geldiklerinde arabayla kocaman bir girişten geçmişlerdi. Bahçe öğrenci kaynıyordu. Hukuk fakültesinin önüne geldiklerinde arabayı otoparka koyup indiler.

"Senin daha fazla gelmene gerek yok gidebilirsin artık."

Yiğit Ali gözlüğünü usulca çıkarmış etrafı kolaçan ediyordu.

Etraftan adamı görüp gülüşerek, kıkırdaşarak, birbirlerine fısır fısır bir şeyler anlatarak geçen kızlara göz devirmeden edemedi Esra.

Daha bugün birdi yani hayret! Ne ara ava çıkmıştı bu avcılar?

"Kızlar üzerindeki dayanılmaz cazibeme mi göz devirdin sen?"

Bu adam kesinlikle ilgi arsızıydı.

"Üç saniyede etraftaki göz gezdirmedeğin dişi sinek bile kalmadı. Senin bu yaptığına abazalık denir."

Esra'nın aksilenip durması Yiğit Ali'yi eğlendiriyordu.

"Onların beni gözleriyle yiyip bitirmesine ne denir peki Esra hanım?"

Esra kafasını sağa sola sallayarak konuşmamayı seçti ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Daha okula gelmeden yorulmuştu.

Bahçeden bina kapısının olduğu beton alana doğru ilerliyorlardı.

"Al birini vur ötekine diyeceğim ne diyeceğim."

Bir yandan da ağzının içinde söyleniyordu.

Enteresan bir şekilde yanlarından geçtikleri herkes uzun uzun kendilerine bakıyorlardı. Buraya Yiğit Ali'yle gelmesi hiç iyi olmamıştı. İlk günden herkesin gözüne batmıştı.

Hukuk fakültesi binasının önüne gelmişlerdi.

"Daha da gelecek misin? Gitsen mi artık sen?"

Grup grup öğrenciler bir araya gelmiş kimi sigara içiyor kimi kahvesini yudumluyordu. Bazıları ayakta dikilirken bazıları bahçedeki masalarda oturuyordu.

Rahat tavırlarıyla mekan sahibi gibi takılanlar genellikle üst sınıftakilerdi.

Esra henüz ne olduğunu idrak edemedi. Yiğit Ali kolunu kızın omzuna atıp kendisine doğru çekti. Yalnızca ikisinin duyabileceği şekilde

"Ders çıkışı almaya geleceğim bir yere ayrılma."

diyip ardından yanağından bir makas akıp gitti.

Esra herkesin içinde yaptığı şeyle utanıp etrafa bakarken dışarıdan ders çıkışı gelip alacağını söylüyormuş gibi durmadıklarının pekala farkındaydı. Birçok göz kendilerini izlemişti. Daha ilk günden üstelik.

Akşam eve gidince bu hadsizliğin hesabını soracaktı. Resmen millete göz dağı verip gitmişti pislik.

Anlamıyordu Esra hem de hiç anlamıyordu.

Yiğit Ali'nin derdi neydi kendisiyle?

Esra ve Yiğit Ali cephesinde işler sabahın erken saatlerinde oldukça hızlı bir şekilde ilerlerken Bahar ve Hamza Mahir cephesinde ise tam tersi bir durum söz konusuydu.

Bahar bir şirkete gideceğim türküsü tutturmuş Hamza Mahir'e 'tamam' demekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

Her şey iyi güzeldi hoştu fakat genç kadın uyandığından beri en az kırk beş dakika bebeklerle ilgilenmiş; emzirmiş, bezlerini değiştirmiş, oyunlar oynamış, öpüp koklaşmış ancak öyle odalarından çıkabilmişti. Sonrasında duşa girmiş, saç ve makyaj derken saat ona geliyordu.

İki saattir Bahar'ı bekleyen Hamza Mahir'e yavaştan gelmeye başlamışlardı. Karısı hazır olabilirse işe gitmesi gerekiyordu.

Tabi kritik konu hazır olabilirseydi.

"Bahar yavrum hadi artık ya bu saate şirket mi kalır battı gitti."

Giyinme odasına doğru bıkkın bir şekilde sesleniyordu.

Hamza Mahir gibi bekletilmek nedir bilmeyen bir adam için sabretmek pek de kolay değildi. Bahar sağolsun öğretiyordu hepsini.

Oturduğu koltukta kollarını bacaklarına dayamış başı aşağıda söylenip dururken Bahar'ın topuklu ayakkabısından gelen adım sesleriyle kafasını kaldırdı adam.

"Ay geldim Mahir ya her işi ben yapayım sonra bekleten ben olayım yani ne güzel!"

Üst bedeni ve beline tam oturan bordo tulumu; dökümlü duran kumaşı ve geniş paçalarıyla aşağıya doğru su gibi akıp gidiyordu. Özellikle kaldırsın diye kalın yüksek topuklu bir ayakkabı tercih etmişti genç kadın.

Kruvaze yakasından görünen küçük pırlanta kolyesi, takımı olan küpeleriyle sade ve bir o kadar şık görünüyordu.

Abartıdan uzaktı ama iddialıydı.

Şirkete ben buradayım demeye mi gidiyordu ne?

Neyseki bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. Kocas1 dahil kimsenin. Allah korusun dilinden kurtulamazdı vallahi.

İşin gerçeği o sırada Hamza Mahir'in dili ancak tutulmuş olabilirdi. Bakışları karısını bulduğu an neye sinirlendiğini çoktan unutmuştu.

Nasıl oluyordu da bu minicik kadın her defasında kendisini böyle tesiri altına alabiliyordu?

"Nasıl olmuşum?"

Sesi fazlasıyla hevesli çıkıyordu.

Kocas1 ağır hareketlerle yerinden doğruldu. Fit vücudunu saran siyah takım elbisesi ve siyah gömleğiyle öyle yakışıklı gelmişti ki gözüne usul usul kendisine yaklaşmasını sabırsızlıkla bekledi.

Burun buruna geldiklerinde Bahar kocasının bayıldığı parfümünü ciğerlerine doldururken Hamza Mahir bununla yetinmemiş olacak ki eğilip boynunda doyasıya içine çekti karısını.

"Çok güzel olmuşsun. Niye bu kadar özendin sen ne gerek vardı?"

Al işte yine aksilenmeye başlamıştı bile.

"Ay ne var biraz hazırlandıysam hep ev topuzuyla mı gezeyim?"

Elleriyle saçlarını havalı bir şekilde arkaya savunurken devam etti Bahar.

"İlk defa gidiyorum iş yerine, beni de ilk kez görecekler hem dost var düşman var değil mi canım?"

Bahar'ın gözünüzün önünden o an dekolteli Nurbanular geçtiği için ufak bir hırsla vurgulamıştı düşman kelimesini.

Karısının bu kadınsı halleri mest ediyordu Hamza Mahir'i.

"Bak bak gövde gösterisi yapmaya mı gidiyorsunuz oraya Bahar hanım?"

Bahar belinden kavranmış kocasının vücuduna yapıştırılmış halde doğru cümleleri bulmaya çalışıyordu.

"Neden öyle bir gösteriye ihtiyaç mı var orada?"

Bahar taarruz ateşine geçmişti. Gümüşpala açıktan sırıtıyordu.

Kızın dudaklarına bakarak bir yandan "Ben sana kırmızı giymek yasak dememiş miydim?" derken diğer yandan da öpmek için daha da yaklaşıyordu.

"Yasaklar çiğnenmek içindir."

Aralarındaki mesafe gittikçe kapanıyordu.

"Hem..."

Bahar artık konuşmakta zorlanıyordu malum sebeplerden ötürü.

"Hem..."

Hamza Mahir devamını getirmesi için tekrar etti.

Mesafe artık yok denilebilirdi ama son bir manevrayla cümlesini tamamladı Bahar.

"Üzerimdeki kırmızı değil bordo canım."

Gümüşpala alt dudağını dişleri arasına almış gözleri kapalı bir şekilde artık alenen gülüyordu.

Bu manzara artık Bahar için çok fazlaydı. Onunki de candı canım.

Hızlıca adamın yanağına bir buse kondurup ortamın yoğun havasını dağıtmaya çalıştı.

"Mahir rujumu bozma sevgilim hadi çıkalım artık bak geç kalıyorsun."

İki saattir bunu kim kime söylüyordu acaba?

Kız önden çıkarken Hamza Mahir arkasından söyleniyordu.

"Yol boyunca o ruj hiç bozulmayacak mı zannediyorsun sen güzelim?"

Bu sabah bahçe sınırları içerisinde bir ruj meselesidir gidiyordu.

Yol boyu yok karşı koltuğa oturdun yanıma oturmadin, kıyafetim buruştu, rujum bozuldu, aynayı düzgün tut süremiyorum derken tatlı tatlı atışmalar eşliğinde ne ara gelmişlerdi Bahar hiç anlamamıştı bile.

Lüks aracın sürgü kapısı açıldığında önden Gümüşpala inmiş akabinde karısının inmesi için elini uzatmıştı. Bahar sıcacık bir tebessümle kocasına teşekkür ederken dışarıda bir düzine adam kendilerini kaçamak bakışlarla izlemekteydi.

Bahar ise kendince şirket diye geldikleri yerin henüz girişi karışısında ağzı açık kalakalmıştı.

Birincisi burası şirket değildi. Böyle ihtişamlı bir yere şirket denmezdi. Holding molding bir şey denirdi. Daha azı saygısızlık olurdu vallahi.

Ele ele girdikleri binada Hamza Mahir'i gören herkes saygı duruşuna geçiyor ve muhakkak selam veriyordu. Yalnız bugün bir fark vardı gözler Hamza Mahir'den daha çok Bahar'ın üzerinde kilitleniyordu.

Herkes Bahar Gümüşpala'yı merak ediyordu.

Demekki bu merak karşılıklıydı. Bahar da merakla etrafı süzüyor kimse üzerinde gereğinden fazla oyalanmamaya çalışıyordu. 'Meraklı taze gibi gelmiş her yeri inceliyor' dedirtmek istemiyordu kendisine.

Kocasına büyük bir saygıyla robotik bir şekilde selam veren tüm çalışanlar kendisine de 'Hoşgeldiniz Bahar hanım' diyordu.

Herkes kendisinin adını biliyordu.

Tuhaf bir mutluluk sardı genç kadının içini. İlk defa görünmez gibi hissetmemişti. Gizlenip saklanmıyordu. Hamza Mahir ayan beyan tanıtıyordu kendisini.

"Mahir ne kadar büyük bir yer burası." Sesindeki şaşkınlığı hiç gizleme ihtiyacı hissetmiyordu.

"Güzelim çok fazla kişi çalışıyor burada illa ki büyük bir yer olacak."

Hamza Mahir mütevazilik mi yapıyordu?

Duy da inanma.

"Ve de herkes beni biliyor."

Asansöre doğru ilerliyorlardı.

"E bilecekler tabi sen benim karımsın, kıymetlimsin."

Etraftaki birçok insanın gözü üzerlerindeyken karısının kendi kocaman avcu içindeki kibar, küçücük elini kaldırıp üzerine bir öpücük kondurdu Gümüşpala. Gözleri güzel karısının gözlerinin en içine bakıyordu. İki saniyede binlerce duygu aktarılmıştı yine o bakışlardan.

"Bilmem daha önce tanıdığın insanlara hiç beni böyle karın olarak tanıtmamıştın ya hoşuma gitti."

Bahar'ın bu masum talepleri adamın içine ok olup saplanıyordu.

Yönetim katına geldiklerinde kendilerini Nurbanu hanım karşılamıştı.

"Günaydın Hamza bey"

Bahar'a dönüp içtenlikle gülümseyerek "Size de günaydın Bahar hanım." dedi.

Bahar gülümsemeyle yetinirken Hamza Mahir "Günaydın Nurbanu" demişti.

Evet Nurbanu hanım bu hanım kızımızdı demek.

Bahar kocasının elini istemsizce daha sıkı tutarken Hamza Mahir bıyık altından kadınlara farketirmeden sırıtmıştı.

"Gel bakalım güzelim geçelim odaya."

Koridorda yürürlerken aynı katta Nejat ve Yiğit Ali'nin de isimlerinin yazılı olduğu kapıları görmüştü Bahar.

Saray kapısından girer gibi bir odaya girdiklerinde burasının ancak Hamza Mahir'in odasına giden bir hol olduğunu farkettiler genç kadın. Buradan da açılan kapılar vardı. Biri sekreteri içindi fakat diğer iki kapının ne olduğunu henüz bilmiyordu. Tekrar bir kapıdan içeri girdiklerinde Gümüşpala'nın makam odasına erişebilmişlerdi çok şükür.

Oda oldukça az eşyadan oluşuyordu. Kaliteli olduğu bir kilometreden seçilebilen ceviz rengi mobilyalar diğer modern mobilyalarla birleştirilmiş şahane bir mimari açığa çıkarılmıştı. Açık renk duvarlardan ve çok büyük pencerelerden oluşan, tavanı fazlaca yüksek ferah bir odaydı. Hacim olarak oldukça büyüktü ki bir köşede duran bardo masası bile oransal olarak sehpa büyüklüğünde görünüyordu.

Başınızı kaldırdığında barok tarzı beyaz alçı figürlerin çerçevelediği oldukça büyük ve ihtişamlı duran kristal sarkıt iki avizeyle karşılaşıyordunuz. Dahası birkaç yerde uzun boylu büyük yapraklı yeşil bitkiler mevcuttu fakat gerçek mi sahte mi olduklarını ilk bakışta idrak edememişti Bahar.

Duvarlardaki tablolar, duvarlara nispeten oldukça koyu renk ahşap tabaların üzerinde serilen küçük post vs her şey ama her şey tam anlamıyla Gümüşpala'ydı.

Buranın mimarı her kimse kocasını gerçekten iyi yansıtmıştı.

Odanın orta yerinde dikilmiş etrafı inceleyen Bahar'ı düşünceler deryasından Nurbanu hanımın sorusu çıkardı.

"Ne arzu edersiniz Bahar hanım ne getireyim size içecek olarak? Kahvaltı yapmadıysanız hemen kahvaltı da getirebilirim?"

Bahar tebessüm ederek cevapladı. Bugün tebessüm etmekten yüz kasları ağrıyordu.

"Kahvaltı yaptım teşekkür ederim. Size zahmet olmazsa filtre kahve alabilirim sütlü olsun lütfen"

Kız başını sallayıp Gümüşpala'dan izin almış ve odadan çıkmıştı. Hamza Mahir'e ne istediği sorulmuyordu demekki zaten biliniyordu.

'Tabiki bilecek Bahar adamın asistanı kız. Daha neler artık.'

Hamza Mahir masasına doğru ilerlemiş koltuğuna oturmuştu. Önüne konulan günlük dosyalara şöyle bir göz gezdiriyordu.

Bahar da masanın hemen önünde duran deri kahverengi koltuklardan birine çantasını ve ceketini koymuş kocasının yanı başına doğru ilerlemişti.

Karısının yanına geldiğini hisseden adam koltuğunu geriye alıp belinden tutarak dizlerine oturttu. Aniden gelişen durum karşısında Bahar şaşırmıştı.

"Mahir sevgilim ne yapıyorsun biri gelecek çok ayıp valla bırak ama ya!"

Mahir hiç de duyuyormuş gibi değildi.

"Nasıl buldun odamı söyle bakalım?"

Gerçekten de merak ediyordu adam gözlerinden okunuyordu.

"Senin gibi buldum tıpkı senin gibi bu oda."

Gümüşpala daha da merak etmişti.

"Nasıl benim gibi?"

Bahar hevesle anlatmaya başladı.

"Yani sade, düz ama çok görkemli; ferah, aydınlık ama aynı zamanda tedirgin edici bir büyüklüğü var sanki burada olan biteni görmek, idare etmek zor olurmuş gibi. Her bir parça alakasız ama birini de alsan o bütünlük kaçır büyüğü bozulur gibi. Tedirgin etse de cezbedici işte."

Kızın ağzından çıkan her cümle de Gümüşpala'yı cezbediyordu.

"Şimdi sen böyle hayran hayran beni mi anlatıyorsun odayı mı?"

Bahar dirseğiyle dürtmeye çalıştı kocasını.

"Pislik yapmak şimdi."

Birden hareketlenip kalmaya çalıştı Bahar birazdan Nurbanu hanım gelirdi.

"Mahir bırak da kalkayım artık asistanın gelecek."

Kocasının bırakmaya hiç de niyeti varmış gibi görünmüyordu.

"Sen beni buraya getirirken aklından ne geçiyordu Allah aşkına ya?"

Bahar yakalanmaktan o kadar korkuyordu ki bu durum Gümüşpala'yı eğlendiriyordu.

"Güzel olmaz mıydı burada?"

Bahar şimdi düşüp bayılacaktı.

"Etrafta onca insan var Mahir delirdin heralde?"

Hamza Mahir boynuna bir öpücük kondurarak sordu.

"Etrafta kimsenin olmadığı bir saatte olur yani öyle mi?"

Genç kadının ağzı, dudakları kurumuştı. Olur muydu? Yok artık olacak iş miydi neler düşünüyordu.

"Bir düşündün ama bak"

Adam kendisiyle alenen dalga geçiyordu dahası gülüyordu bir de.

"Sen var ya sen iyice edepsiz oldun. Hiç de düşünmedim!"

Kocasını alaylı alaylı güldükçe göğsüne vuruyordu. Sinir etmişti iki dakikada. Kızın bu saftirik hallerine dayanamayan adam daha fazla sabredemeyip dudaklarını birleştirdi. Sakinleştirir gibi başlayan öpücük ikisinin de sakinliklerini koruyamadıkları bir gidişata doğru yol alırken kapı çalındı ve anında açıldı.

Gelen Yiğit Ali'ydi.

"Ohoo biz buranın girişine de bir zil koyduralım arkadaş olmaz böyle."

Yer yarılısaydı da tam şu saniye içine girseydi sonra kapansaydı ve Bahar hiç bu dünyaya gelmemiş gibi yaşansaydı. Bir insan neden hep aynı kişiye rezil olurdu? Dahası bir insan neden hep bu şekilde rezil olurdu?

Anında kocasının kucağından kalkıp uzaklaştı.

"Lan Yiğit Ali ben sana destur nedir niye öğretemedim lan?"

Gümüşpala'nın sesi kızgın olmaktan uzak bıkkın gibi çıkıyordu. Biraz da Bahar'ı gönülleme mevzusu vardı tabi içinde.

"Abi kusura bakma da şimdi yine ben mi suçlu oldum."

Gülmek ister de gülemez gibi bir hali vardı adamın.

"Lavabo nerede ben bir yüzümü yıkamak istiyorum."

Kısık sesle içine içine konuşan Bahar'ın yardımına o an içeri gelen Nurbanu yetişmişti.

"Ben size eşlik edeyim buyurun Bahar hanım."

Kızın peşine takılan Bahar girişteki kapılardan birinin lavabo olduğunu öğrenmişti.

"Teşekkür ederim."

Tam içeriye gireceği sırada kızın sesiyle duraksadı.

"Bahar hanım"

Geri dönüp yüzüne baktığında konuşmaya devam etti.

"Ben sizinle tanıştığıma çok memnun oldum efendim. Beni Hamza abi büyüttü sayılır, kendi aramızda abi diyorum ama babam gibidir. Onun adına çok mutluyum ben. Tekrardan çok memnun oldum ne zaman bir ihtiyacınız olursa ben buradayım."

Kızın samimi tavrı Bahar'ın hoşuna gitmişti. Öyle tahmin ettiği gibi bir tip değildi. Dahası gayet usturuplu giyinmişti. Bu konuda içine su serpilmmişti.

"Ben de kocamın en yakınında çalışan üstelik asistanlığını yapan kişiyle tanışmaktan dolayı memnun oldum. Umuyorum ki daha çok görüşürüz."

Yine de biraz gözdağı vermekten de kimseye zarar gelmezdi. Bahar gittikçe Hamza Mahir'e benzemeye başladığını düşündü. Körle yatan şaşı kalkardı gülerek lavaboya doğru girdi. Zaten rezil rüsva olmuştu yine Yiğit Ali'ye. Bin yıl konuşurdu artık.

İçeri tekrar geldiğinde Nejat da gelmiş üç adam odanın diğer tarafında bulunan toplantı masasında konuşuyorlardı. Kendisini görünce duraksadılar.

"Hoşgeldin yenge"

Koşan Nejat'tı.

"Hoşbuldum, nasılsın? Leyla'dan ne haber?"

Bahar o sırada yanlarına doğru gitti.

"İyilik ne olsun Leyla da iyi sizinkilere bakmaya gidecekti bugün özledim diyordu oğlanları. Nasıl buldun buraları?"

Göz kırpıp etrafı işaret etti. Şirketi soruyordu. Bahar cevap vereceği sırada Yiğit Ali söze girdi.

"Alışmış alışmış patron koltuğuna oturmuş hemen."

Nejat anlamasa da laf gerekli yerlere ulaşmıştı hemen.

Masanın üzerindeki kalemi alıp genç adama fırlattı Bahar.

"Sen var ya bir gün benim elime çok pis düşeceksin çocuk!"

Yiğit Ali kalemi havada kaparken sırtıyordu.

Hamza Mahir de bu ikilinin atışmalarına alışmıştı artık çok da karışmıyordu.

"Mahir toplantınız çok uzun sürer mi ne yapayım ben?"

Gümüşpala ayağa kalkarak kızın yanına geldi.

"Güzelim bir saat kadar sürer bizim işimiz istesen sen odaya geç rahat rahat kahveni iç."

Bahar anlamazca baktı adama hangi odaydı acaba? Kızın soran gözlerle bakması üzerine Hamza Mahir omzuna kolunu atarak yönlendirdi.

Uzaktan bakıldığında yer yer çatlakları olan ve modern tarzda bir dekorasyon ürünüymüş havası verilen boy aynasının arkasındaki minik gizli tuşa basan Gümüşpala, yüz tanıma sistemiyle açılan kapıya talimat vermişti.

Ayna bir anda ikiye yana doğru sürgü kapı haline gelirken bir odaya açılmıştı.

"Yok artık zaman ve mekanlar arasında yolculuk yani Mahir"

Arkadan gülme sesleri gelirken devam etti Bahar.

"Cidden bu aynadan girme olayı kimin fikriydi bari onu söyleyin."

Gözler Nejat'a çevrilirken diğer iki adam da sırtıyordu.

"Ne var abi mükemmel bir fikir her açılışında iyi ki benim aklıma geldi diye kendimi takdir ediyorum."

Durumun absürtlüğüne Bahar da gülmüştü.

"Size ben hiçbir şey demiyorum artık."

O sırada Mahir Yiğit Ali'ye seslendi.

"Yengenin kahvesini getir lan Yiğit Ali."

Çaktırmadan Bahar'a göz kırptı.

Kocası hizmet ettirerek kendisinin intikamını mı alıyordu? Vallahi bu adamların hepsi çok fenaydı hiçbirleriyle uğraşılmazdı.

Bölüm 54

Keyifli Okumalar..

Genç kızın üniversitesinin açılmasının üzerinden yaklaşık iki buçuk ay geçmişti.

Bu süre zarfında sabahları Yiğit Ali'yle kah tatlı atışmaları kah can sıkıcı tartışmaları hız kesmeden devam ediyordu. Görünen o ki uzun bir süre ikilinin arasındaki sular durulacak gibi de görünmüyordu.

Genç kız hem kendine hem de adama öfkeliydi. Çok öfkeliydi.

Tüm bu yapılan hakaretvari tavırlardan sonra bile hala içinde bir yerlerde adama karşı bulunan zafiyetten ötürü habire kendisiyle tartışıyordu. Bunca zaman herkese karşı çekinmeden sivri diliyle gereken cevabı veren Esra şimdi ne oluyordu da susup içine atıyordu çoğu şeyi?

Yiğit Ali'ye olan öfkesini 'bana nasıl bu kadar kolay kıyıp, acımasızca davranabiliyor?' sorusu sürekli harlıyordu.

Gün geçtikçe adama karşı daha da suskunlaşmıştı. Artık eskisi gibi her hareketini eleştirmiyor, onun attığı laflara anında karşılık vermiyordu. Anlamıştı genç kız; Yiğit Ali iflah olmazdı.

Bu hikayenin üzülecek tarafı daha ilk günden belliydi.

Kendini okuluna verip derslerine ve arkadaşlarına konsantre olmaya çalışıyordu. Hayatına birçok yeni insan girmişti fakat işlerin o cephede de pek istediği gibi gittiği söylenemezdi. Onların hayatına aitmiş gibi hissetmiyordu. Zaten ait falan da değildi. Sanki olanı biteni bir pencerenin arkasından izliyordu. Ne de olsa gittiği üniversiteye şehrin gerçekten zengin ailelerinin hali hazırda sürekli özel okullarda büyümüş çocukları geliyordu.

Evet her sabah lüks arabalarla bırakılan, üstü başı her şeyi marka olan ve içlerinde hiç de sırtımayan bir profili vardı ama bütün bunlar emanetti Esra için. Onlar bu hayata doğmuştu. Yedikleriyle içtikleriyle giydikleriyle öyle muazzam bir bütünlük sağlıyorlardı ki Esra bu tabloda kendine yer bulmakta içten içe zorlanıyordu.

Özellikle ilk günler elini kolunu nereye koyacağını dahi bilememiş ne yapsa, ne konuşsa yanlış olacakmış gibi gelmişti. Normal koşullarda Esra özgüveni yüksek bir kızdı ama buradaki tipler tüm güveninin kıracak cinstendi.

Neyseki iki ayın sonunda ilk günlere nispeten gerginliği hafıflemiş o ketum kız gitmiş, kendini daha iyi ifade eden arkadaşlarıyla ders çıkışları oturup, sohbet muhabbet edebilen bir genç kız gelmişti.

Medeni hukuk dersinin kırkıncı dakikasında herkesin konsantresi sıfırın altına düştüğü sıralarda telefonunun ekranının parlamasıyla gelen bildirime kaydı gözleri

Esra'nın. Mesaj iki aydır derslere ve aralara birlikte girip çıktığı kızlardan Elçin'dendi. Aslında ilk olarak Elçin ile arkadaşlık kurmuştu. Çok sıcak kanlı, tatlı bir kızdı Elçin. Sonrasında ise onun hem oturduğu siteden hem de liseden arkadaşları olan Hande ve Bengü ile tanışmıştı.

Mesaj ortak gruptandı.

'Kızlar ders çıkışı bizim üniversitenin takıldığı yere bir şeyler içmeye gidelim mi?'

Esra mesajı henüz okurken gruptaki diğer kızlar Hande ve Bengü onaylamışlardı bile.

'Esra geliyorsun değil mi?!'

Bengü ısrara başlamışsa pek az kişi elinden kurtulabilirdi. İşin aslı Esra da arkadaşlarıyla daha çok vakit geçirmek istiyordu fakat ders çıkışlarına bizzat Yiğit Ali tarafından görevlendirilmiş; evdeki koruma ekibinin başı, ellili yaşlardaki Cengiz ağabeyi gölge gibi peşinden bir oraya bir buraya sürüklemek çok ayıbına gidiyordu.

Genç çocuklar olsaydı neyseydi fakat kocaman adamdı. Üstelik evin sınırlarında oldukça forslu bir adamdı Cengiz ağabey. Tüm bahçenin güvenliği, asayiş ve düzeninin sağlanmasındaki o zincirin en baş halkasıydı. Hamza Mahir de olmak üzere herkes ona çok güvenirdi. Öyle çok ortalarda görünen biri de değildi. Yiğit Ali olacak patavatsız adam da böyle birini tutmuş çocuk bakıcısı yapmıştı. En azından Esra öyle düşünüyordu ve çok mahcup oluyordu.

Saate baktı henüz iki ders saati daha vardı ve iyi ihtimalle Cengiz ağabey evden çıkmadıysa kızlarla biraz vakit geçirebilirdi. Hemen adama mesaj attı.

'Cengiz ağabey merhaba, eğer yola çıkmadıysan ben haber edince konum attığım yere gelsen sana zahmet verir miyim? Arkadaşlarımla oturacağım.'

Adam anında mesajını görmüştü. Çevrimiçiydi fakat yazmamıştı. Bir süre bekledi Esra. Biliyordu ki gerekli mercilerden izin alınmıyordu. Bu kadar bin bir zahmet ve ricayla bir kahve içebilecek olmak genç kızı gün geçtikçe daha da zorluyordu. Arkadaşlarına belli etmemeye çalışmak ama en sonunda yine geriye kalan ve zor karar veren taraf olmak sıkımaya başlamıştı. Sanki kendini naza çekiyor gibi görünüyordu ama işin arka yüzü bambaşkaydı.

Üç beş dakikanın ardından 'Peki kızım' mesajı gelmişti. İstemsiz bir oh çekti Esra. Hemen gruba onay mesajını attı.

Akabindeki iki saatin ardından oturacakları yere gelmişlerdi. Esra Elçin'le gelmiş diğer kızlar da kendi arabalarını almışlardı. Bunlar hala Esra'nın yabancısı olduğu hayatlardı.

İçeri girdiklerinde ortam oldukça güzeldi ve aynı zamanda neredeyse tüm masalar doluydu. Sanki üniversite komple buraya taşınmıştı.

Bu okulun kızları o kadar havalıydı ki Esra'nın gözleri istemsizce etrafa takılıyordu. Aslında kendi üstü başı da fena değildi fakat asla onlar kadar abartılı değildi. Bir kere bu okulun kızlarının platin sarısına ve dudak dolgusuna takıntısı vardı ilk günden anlamıştı genç kız. Aşırı makyaj ve nasıl yürüdüklerine anlam veremediği incecik topuklu ayakkabılardan ve neredeyse çıplak olan giyimlerinden bahsetmiyordu bile.

Gülesi geldi Esra'nın. Kendisini Adını Feriha Koydum'daki Feriha gibi hissediyordu. Gerçi sanmıyordu bir Emir Sarrafoğlu da tutsundu kendisini bulsundu.

Düşüncelerden sıyrılıp masada bir şeyler anlatan Hande'ye konsantre olmaya çalıştı. Hande uzun boylu, esmer, havalı bir kızdı. Hemen yanında oturan Bengü ise Hande'nin esmer ve zayıflığına zıt okulun popüler rengi platingillerdendi. Oldukça gür ve kıvrırcığa yakın dalgalı saçları vardı. Hande'nin zayıf ve uzun fiziğinin yanında Bengü daha dolgun hatları olan alımlı biriydi. Açık buğday teni bile ışıltılıydı. Yada o kadar pahalı makyaj malzemeleri kullanıyordu ki Esra'ya öyle geliyordu.

İçlerinde kendine en yakın bulduğu kişi tartışmasız Elçin'di. Kendisi gibi kumraldı. Sarıya dönük ombreli saçları omzundan aşağı dökülüyodu. Diğer iki kıza göre daha minyon ve açık tenliydi. İri, yeşil gözleri onu fazlasıyla sempatik gösteriyordu. Güzel kızdı doğrusu. Üstelik daha akıllı başında konuşmalar yaptığı ve mütevazı olduğu da kesindi.

"Şu karşı masadaki Tolga Yalçındağ değil mi?"

Hande kısık sesle karşı masaya çaktırmadan kızların dikkatini oraya çekmişti.

"Tolga evet. Ben size diyim kızlar iki saattir gözü bu masada"

Bengü son derece havalı ve kendinden emin bir şekilde söze girmişti. Nedense pek bir üzerine alınır gibi bir tavrı vardı.

Hande'nin dehşete düşmüş sesine bakılacak olursa da Tolga denilen çocuk çok önemli biri olmalıydı. En azından kendi yaşlarındaki kızlar için öyle olduğu kesindi. Elçin'in dahil hepsinin gözleri parlamıştı.

"Bence Esra'ya bakıyor. Baksanıza çok dikkatli dikkatli inceliyor."

Elçin'in cümlesine Bengü'nün muhalefeti gecikmemişti.

"Yok artık Hande bebeğim sen de yani. Bu çocuğun gözdelerinin sarışınlar olduğunu herkes bilir."

Gözdelerinin mi?

Birden çok gözdesi mi vardı yani?

Bir de normal gibi konuşuluyor muydu bu?

Bengü ve Hande'nin yüzü direkt olarak Tolga'yı görüyordu fakat yuvarlak bir masada oturdukları için karşı tarafı görmekte kimse çok çaba sarfetmek zorunda kalmıyordu.

"Ay umarım gözdeleri sarışınlardır Bengücüm çünkü benim hareme katılmaya hiç niyetim yok teşekkürler."

Esra'nın çıkışı Bengü'yü biraz bozsa da çok da umursamış gibi görünmemeye çalışarak omuz silkti.

"Şekerim sen İstanbul'u pek bilmediğin ve de çevremize yeni katıldığın için haberdar olmaman normal ama şu bir gerçek burada herkes Tolga'ya bayılır. Kimse ona hayır demez."

Elçin elindeki bardağı masaya bırakırken göz devirerek Bengü'yü tamamladı.

"Tolga Yalçındağ ve Yalçındağ holdinge diyecektin sanırım şekerim."

Şekerim kelimesini Bengü'nün ses tonuyla özellikle vurgulamıştı.

Hande her zamanki gibi Bengü'nün saflarında yerini almıştı.

"Ay ne var Elçin sanki sana gelse hayır dersin. Çocuk hem yakışıklı hem zengin. Üstelik annesi İstanbul'un ünlü sosyetelerinden. Düşünsene Aslıhan Yalçındağ'ın gelini olduğunu. Çok havalı."

Kızlar hülyalı hülyaları bakıp hayaller kurarken Esra başını çevirip şöyle bir baktı karşı masaya. Merak etmişti kimdi bu Tolga Yalçındağ?

'Emir Sarrafoğlu derken şaka yapmıştım Allah'ım'

Baktığı an göz göze geldiler. Gerçekten de kendisine bakıyor olabilir miydi?

Etrafta o kadar çok gösterişli kız varken niye baksındı ki?

Genç adam ufak bir baş selamı verdi kendisine. Esra da kabalık etmemek adına karşılık verip önüne dönmüştü hemen akabinde ve tekrar bakmamak için gayret sarfediyordu.

Tolga aşağı Tolga yukarı o kadar çok dedikodusunu yapmışlardı ki Esra da ister istemez hakkında konuştukları kişiyi merak etmişti ve yine bakma isteği uyandırıyor bu durum. Daha fazla bu saçmalığa katlanmamak adına lavaboya gitmeye karar verdi. Biraz uzaklaşsa iyi olacaktı.

"Kızlar ben lavaboya gidiyorum. Geldiğimde de kalkarım muhtemelen haberiniz olsun."

Elçin'in yüzü düşmüştü.

"Yaa çok erken değil mi?"

Ailevi nedenlerden dolayı çok fazla kalamayacağını daha önce de dile getirmişti birkaç sefer Esra. O nedenle tekrar etme gereği duymadan açıkladı.

"Biliyorsun geç olmadan gitmem gerekiyor."

Elçin tatlı bir tebessüm gönderdi arkadaşına biliyorum ve seni anlıyorum merak etme dercesine.

Esra lavaboya gidip önce Cengiz ağabeye konum atmıştı. Sonrasında ise ellerini yıkayıp saçlarını ve kıyafetlerini düzeltti.

Sabah evden çıkarken üzerine siyah, kısa sayılabilecek basic bir sweat giymişti. İçine giydiği beyaz tişörtünün etekleri sweatinden bir miktar dışarı sarkıyordu. Altına ise yine siyah renkte spor bir etek giyip spor tarzda koyu renk çizmelerle tamamlamıştı. Eteğinin boyu dizinin oldukça üzerindeydi ve mini sayılırdı fakat okul standartlarında muhtemelen en usturuplu giyim standartlarına sahip kızlardan biri Esra'ydı.

Kapıdan çıkarken eliyle saçlarını şöyle bir yana doğru savurmuştu. Tam o esnada koridorda kendisini izleyen Tolga'dan habersizdi.

Başını kaldırdığı an göz göze geldiler.

"Selam Tolga ben."

Tolga elini Esra'ya uzatırken o kadar rahattı ki anlıyordu Esra bu tanışma faslı onun profesyonellik alanıydı.

Genç adamın elini havada bırakmamak için Esra da uzatmıştı elini.

"Esra"

Tolga gülümseyerek konuşmaya başladı. Gerçekten de yakışıklı çocuğu doğrusu. Açık kumral saçları, yazdan kalma hafif bronz teni ve spor salonunda saatler

harcadığını belli eden kaslı vücuduyla ben buradayım diyordu. Ne çok uzun ne de kısa olan boyu Yiğit Ali ayısından sonra daha ulaşılabilir gelmişti.

'Ne Yiğit Ali'si kızım ya zamanı mı şimdi onun düşünmenin saçmalama!'

"Çok memnun oldum Esra."

Esra da ufak bir tebessümle karşılık verdi.

"Ben de memnun oldum Tolga."

Genç adam ilgili bir şekilde devam etti.

"İlk defa görüyorum seni bu sene geldin sanırım okula."

Duraksayarak devam etti.

"Kızların yanında gördüğüm için bizim okuldan olduğunu düşündüm ama yanılıyorsam düzelt beni."

Bu okula yeni gelen tek kişi kendisi değildi ama demekki kızlar sık sık üniversiteden önce de takılıyorlardı Tolga'nın gittiği mekanlarda.

"Evet yeniyim ilk yılım. Hukuk hazırlıktayım."

Karşısındaki adamın kendisini ilgiyle dinlediğini fark edince devam etti genç kız.

"Aslında İstanbul'da da yeni sayılırım. O yüzden karşılaşmamış olmamız çok normal."

İki genç de birbirleri için kapalı kutuydu henüz ve insan içinde ne olduğunu bilmediği şeyleri merak ederdi. Özellikle Tolga meraklı bir adamdı.

"Daha önce karşılaşmış olsaydık kesinlikle tanışmaya gelmiş olurum."

Gözünün içine bakarak kurduğu cümle Esra'yı utandırmıştı.

Genç kızın tecrübesiz ve saf olduğu utangaç tavrından dahi belli oluyordu. Hele ki Tolga gibi daha bu yaşında kadın tarihi ansiklopedisi yazacak kıvama gelmiş bir genç için çok da zor olmuyordu.

"Bu arada işletme üçüncü sınıftayım ben de..."

Konuşarak oturma alanına adımlıyorlarken kızların meraklı bakışları kendilerine dönmüştü. Elçin ben demiştim der gibi bakarken Bengü net bir kıskançlıkla süzüyordu ikiliyi. Tolga ve Esra yanlarına geldikleri sırada hepsi çantalarına davranmışlar ve ayaklanmışlardı.

Bengü söze girdi.

"Esracım biz de seni yalnız bırakmayalım birlikte kalkalım istedik canım."

Sonrasında bakışları Tolga'yı bulmuştu.

"Nasılsın Tolga?"

Tolga resmi fakat kibar bir tavırla yanıtladı kızı.

"İyidir Bengü sen nasılsın? Tebrik ederim başlamışsın fakülteye."

Bengü ve Tolga'nın babaları bilinen iş adamlarıydı. Her ne kadar Tolga kendilerine göre çok daha varlıklı ve tanınır olsa da Bengü'nün ailesi de azımsanmayacak kadar güçlü insanlardı ve ikilinin tanışıklığı eskiye dayanıyordu.

"Teşekkür ederim. Kutlamak için geç kaldın aslında ama yine de eski zamanlardaki gibi yaparsın bir parti telafi edersin."

Esra anlamakta güçlük çekiyordu. Daha kaç yaşındalardı da eski zamanlardaki gibi parti yapacaklardı.

"Tabii en kısa zamanda haberleşelim. Kızlar hepiniz özel davetlimsiniz."

Son cümlesini Esra'ya bakarak söylemişti.

Cümleyi üzerine alınanlardan biri olarak Hande de kendini öne atıp Tolgayla bir konuşma seansı düzenledikten sonra hep birlikte dışarı doğru çıktılar.

Esra telefonuna bakmak isterken diğerlerine göre birkaç adım geri kalmıştı. Malum Cengiz ağabeyden haber bekliyordu ve biraz sonra herkes arabalarına binip gidecekti. Dışarıda kendi başına ne kadar süre bekleyeceğinin hesabını yapması gerekiyordu kendince.

"Birinden haber bekliyorsun sanırım?"

Tolga'nın sesiyle başını çevirdiğinde yanında ilerlediğini gördü. Sağ tarafından yoğun bir erkek parfümü kokusu eşlik ediyordu genç kıza. Hoş kokuydu doğrusu. Belliydi pahalıbir kokuydu. İddialıydı fakat biraz boğucu bulmuştu. Temiz ve ferah kokmuyordu. İçine çektikçe çekesin, kokladıkça koklayasın gelmiyordu. Tıpkı...

İstemsizce bir iç çekti genç kız.

Tıpkı Yiğit Ali'ninki gibi.

Yapmacık görüldüğüne yemin edebileceği bir gülümsemeyle genç adama döndü Esra.

"Evet, şey immhh"

Ne dese bilememişti. Şoför almaya gelecek mi diyecekti? Cengiz ağabeye çok ayıptı bir kere. Yeterince ayağına kullanıyordu zaten kocaman adamı.

"Almaya geleceklerdi de haberleşmiştik. Onun için bakıyordum."

Kapıdan çıktıkları esnada Tolga'nın arabası anında vale tarafından getirilmiş kapısı açılmıştı bile.

"İstersen ben bırakabilirim seni"

Yanlış anlaşılmacak için devam etti.

"Beklememen için söylüyorum nasıl istersen."

O kadar kibar davranıyordu ki Esra alışık değildi böyle beyefendi tavırlara. Bu seferki gülümsemesi içtendi genç kızın.

"Çok teşekkür ederim ama şimdi gelir..."

Cümlesini devam ettirirken bir yandan etrafa bakacak oldu ki bir çift öfkeli bakışın kendisine odaklandığını gördü.

Doğru bildiniz.

Yiğit Ali'ydi bu delici bakışların sahibi.

Arabasından inmiş elinde sigarası doğrudan kendisine bakıyordu.

Son nefesini de çekip izmaritini ayağıyla sertçe ezdi ve görüldüğünün verdiği eminlikle sürücü koltuğuna yöneldi.

Esra'nın bakışları oraya kilitlendiği için beklenen kişinin geldiğini Tolga'nın anlaması da uzun sürmedi.

"Ben gitsem iyi olacak. Tanıştığımıza çok memnun oldum tekrardan."

Tolga kıza elini uzattı ve tokalaştılar. Genç adam özellikle biraz fazla oyalanmıştı bu esnada.

"Biliyorum numaranı istemek için henüz erken ama en azından instagramdan ekle beni ki ulaşabileyim sana olur mu?"

Bu oldukça kibar bir istekti. Zaten Esra'nın tamam anlamında başını sallamasına sebep de tam olarak bu tavidir.

Bekleyen kim olduğuna dair en ufak bir soru dahi sormamıştı genç adam.

"Görüşürüz, hoşçakal"

Genç kız adamdan ayrılırken arkasından 'görüreceğiz' dediğini duymamıştı.

Esra kızlarla da vedalaşıp arabaya doğru ilerledi.

Ne olmuştu da kendisi gelmişti hiç anlamamıştı doğrusu.

Tolgayla da görmüştü aklından ne geçmişti acaba?

'Ne var Esra onu ne ilgilendirir? Hesap vermek zorunda değilsin!'

"Selam"

Arabaya yerleşirken verdiği selama karşılık yalnızca bir baş hareketi alabilmişti.

"Senin geleceğini tahmin etmemiştim."

Yiğit Ali genç kıza bakma gereği bile duymadan umarsızca sordu.

"Niye başkasının gelmesini mi tercih ederdin?"

Bir insan bu kadar mı öküzlürdü?

"Yalnızca Cengiz ağabeyin geleceğini düşünüyordum o kadar. Sordum sadece."

Yine iki dakikada tüm sinir sistemini harekete geçirmişti genç kızın.

"Bakıyorum da hemen kaynaşmışsın zibidilerle."

Meydanı başkalarına bırakan kimdi acaba?

"Sakin Yiğit Ali bir kere daha çirkin bir imada bulunma bana. Bu sefer izin vermem!"

Esra'nın fazla tepkisinin hangi zamana ait olduğunu ikisi de çok iyi biliyordu.

"Senlik bir şey değil."

Oflayarak tepki gösterdi genç kız.

"Eeee?"

Robot gibi karşıya bakıyordu hala adam. Tenezzül edip yüzüne dönmemişti bile.

"O zibidiyi sevmedim dedim."

Kestirip atınca haklı mı olunuyordu?

"Yahu beş on saniye gördüğün bir çocuğun nesini sevmemiş olabilirsin ki?"

Hayretti doğrusu.

"İki dakika boyunca elini bırakmayan adamın niyeti bellidir."

Yok artık ne iki dakikasıydı ya. O kadar abartıyordu ki şu an.

"Asıl sen gerçekten art niyetlisin. Pes!"

Yiğit Ali kendinden emin çıkan bariton sesiyle devam etti.

"Hayat tecrübem çok diyelim."

'Tabi kişi kendinden bilirdi işi.'

'Sakin ol Esra'

Cevap vermeden önüne döndü genç kız.

"Üşümüyor musun sen böyle?"

Yiğit Ali gözünü Esra'nın bacaklarına dikmiş kötü kötü bakıyordu.

Genç kız omuz sallayarak geçiştirdi.

"Yoo"

Aynı terslikte yola bakıyordu şimdi de adam.

"Aralık ayı gelmiş hala yarıçıplak dolaşıyorsun."

'Niye ağzının içinden söylenip duruyordu bu adam?'

"Bir şey mi diyorsun Yiğit Ali?"

Kızın az önceki kelime ve söyleyiş tavrını taklit etti adam.

"Yoo"

Yolun geri kalanı sükunet içinde devam etmişti. Esra kolunu pencereye dayamış başı camda yaslı şekilde akıp giden yolu izliyordu.

Yiğit Ali ise kendinden beklenmeyecek şekilde konuyu çok da uzatmamış. Yola konsantre olmuştu.

Sessizliği bozan tek şey kısık radyoda, usul usul 'ikili delilik' söyleyen minik serçenin sesiydi.

Yaşadıkları yerle üniversite arasındaki mesafe bir hayli uzun olduğu için bir müddet daha sessizlik içinde seyahat etmişlerdi. Yerleşkenin kapısına geldiklerinde Yiğit Ali güvenlikte durakladı. Bir baş selamıyla devam etti. Arabanın istikameti Nejat ve Leyla'nın kaldığı eve doğru yönelince Esra dayanamayıp sordu.

"Ee beni eve bırakmayacak mısın?"

Ev dediği yerse Yiğit Ali'ninkiydi. Adam son birkaç aydır yatmadan yatmaya uğruyor kimi zaman ona bile gelmiyordu. İyiden iyiye Esra'ya kalmıştı kocaman yer. İşin aslı Yiğit Ali bu durumdan gayet memnundu. Öyle kendini düzeni bozulmuş gibi falan hissetmiyordu. İlk zamanlar genç kız ısrarla bunun böyle olmayacağını, rahatsızlık vermek istemediğini anlatan uzun konuşmalar yaptıysa da adam kararını vermişti bir kere.

Çok garipti. Sürekli kedi köpek gibi didişen; birbirlerini görmezden gelen, umursamıyormuş, yabancıymış gibi davranan onlar değilmiş gibi akşam olunca aynı çatının altında birleşiyor olmak Yiğit Ali'ye tuhaf bir huzur veriyordu. Esra'nın itirazlarını görmezden gelmek pek de zor olmuyordu bu nedenle.

Bebeklerin henüz küçük olması nedeniyle Zeliha hanım da pek çok zaman Bahar'ın yanında kalıyordu. Eve geldiği akşamlarda genç adam biliyordu ki Esra'yla yalnız oluyordu. Tüm bu duruma ağabeyinin de sesi çıkmıyordu ilginç bir şekilde.

Normal zamanda kadınlar konusunda kendisine asla güvenmeyen habire tenbihatta bulunan ağabeyinin bu konuda kendisine bir güvenesi tutmuştu. Lafını dahi etmemiş 'Esra'nın bu evde kalması münasip değil' dememişti.

Demiyor oluşu bir taraftan işine geliyordu elbette ama diğer taraftan da omuzlarına öyle büyük bir sorumluluk yüklüyordu ki kıza karşı eli kolu tamamen bağlanıyordu. Ailem dediği adama karşı hayal kırıklığı olmak istemiyordu.

Bahar konusunu açmak bile istemiyordu çünkü onun diline düşmektense karanlık kör kuyulara düşmeyi tercih ederdi.

Önce kesin kızardı falan ama yine en iyi Bahar anlardı kendisini bilirdi Yiğit Ali.

Tüm bunların ötesinde genç adam kendisine güvenmiyordu. Sevmeyi becerebilecek biri değildi biliyordu.

Biliyordu bilmeye de şöyle yanında otururken de zordu işte.

İrade savaşı gibi bir şeydi bu kız.

"Aloo Yiğit Ali kime diyorum?"

Bugün bir garipti bu adam.

"Nejat efendi mangal yapacakmış oraya gidiyoruz."

Şimdi mi söylenirdi bu?

"Üzerimi değiştirmem lazım benim söyleseydin ya önceden."

Adam yine bir anlığına eteğine düşmana bakar gibi bakmıştı.

"Ne oldu Esra hanım bir karış eteğinizle rahat edemeyeceğinizi mi düşündünüz?"

Takmıştı, eteğine takmıştı.

"Bu etekle okula gidebilirim ama bahçede rahat edemeyebilirim anlıyor musun Yiğit Ali her kıyafet her yerde giyilmez."

Esra artık dağa, taşla, duvara anlatır gibi anlatıyordu.

Adam asabı bozuk bir şekilde önce kendi evine çevirdi yönünü.

Araba eve yanaştığında genç kız koşar adımlarla içeri girip yukarı odasına çıktı. Yiğit Ali de usul usul acelesi olmayan bir tavırla adımladı kapıya doğru. Buraya kadar gelmişken kendisine de üzerini değiştirse iyi olacaktı.

Yiğit Ali çabucak hazırlanmış merdivenlerin indiği salonda üçlü koltuğa uzanmış Esra'yı bekliyordu.

Esra'nın bakışları merdivenlerden inerken hemen adamı buldu. Gözleri kapalı duruyordu. Yanına doğru yaklaştı. Her zamanki halinden çok daha savunmasız ve masum duruyordu. Sevimli bile denilebilirdi. Yiğit Ali'nin normal zamanda da bakışları hep muzip bir çocuğu andırıyordu Esra'ya. Yakışıklı ve karizmatikti doğru ama bu dışarıya gösterdiği haliydi yalnızca. İçerde şımarmaya meyilli bir oğlan çocuğu vardı. Genç kız artık iyi biliyordu.

"Çok mu yakışıklıyım?"

Sorunun aniliği karşısında Esra irkildi.

"Üff Yiğit Ali bir kalk ya! Ayakkabılarınıla uzatmışsın zaten ayaklarını da mahvettin tertemiz koltukları!"

Genç kız adamın flörtöz sayılabilecek her tavrını kendince bir hızla savuşturuyordu.

"Arkadaş ayağımızı uzatamıyoruz kendi evimizde." Söylene söylene doğruldu adam.

"Haklısın kendi evin sonuçta nasıl istiyorsan öyle yap."

Kızın küskün çıkan ses tonuyla hızlıca doğruldu Yiğit Ali. Arkasını dönmüş kendinden uzaklaşan kızın elini tutup durdurdu.

"Kızım ben öyle mi demek istedim?"

Esra ısrarla adama bakmıyordu ve elleri hala bir aradaydı.

"Evet öyle demek istedin ve haklısın senin evin sıkılmış olabilirsin."

Kızın kafasını kaldırmaması Yiğit Ali'nin canını sıkıyordu.

"Sanki bilmiyorsun sen beni karım da olsan..."

Esra'nın başı kalkmış bakışları aniden adamı bulmuştu.

O arada Yiğit Ali ne saçmaladığını düşünüyordu. Saçmalıyordu ama hoşuna da gidiyordu. Kendisine dönen meraklı bakışlarla ne yaptığını daha iyi idrak etti.

"Kız kardeşim de olsan yine bu cümleyi kurardım. Takılma bu kadar."

Devamında kurduğu cümleyle Esra'nın bakışlarından anlık bir hayal kırıklığı geçmişti. Elini istemsizce hızlıca kurtardı Yiğit Ali'den. Aralarına biraz mesafe koyarak konuşmaya başladı.

"Biliyorum zaten senin söylediklerini çok da ciddiye almamak gerektiğini."

Arkasını dönüp dış kapıya doğru yürümüştü.

Yaklaşık yarım saat içinde ekibin toplandığı eve giriş yapmışlardı.

Havaların soğukluğu kendini iyiden iyiye gösterdiği için Leyla ne Nejat'ın evindeki kış bahçesinde pişiyordu etler. Nejat barbekünün başında etleri pişirirken Bahar ve Leyla da oğlanlarla ilgileniyorlardı. Bebekler yaklaşık dört aylık olmuşlar artık pek bir sevimli hale gelmişlerdi. Gelen giden herkesin kucağında sevgi yumağı olmuşlardı iyice.

"Amcam çabuk büyüyünde gelin siz yardım edin bana. Bu evin kadınlarının suya sabuna dokunmaya hiç niyeti yok."

Kadınlar salanan üçlü koltukta battaniye altında kucaklarında bebeklerle oldukça huzurlu görünüyordu.

"Aşk olsun sevgilim iki saattir mutfakla bahçe arasında mekik dokuttun bana. İki et çevirdin diye hemen yoruldu mu?"

Leyla'nın alaycı sesine Nejat'ın bir kaşı kalmıştı.

"Hayırdır Leyla hanım şikayetçi misiniz benden?"

Onların kendi aralarındaki cilveleşmelerini Bahar keyifle izliyordu. O sırada Esra ve Yiğit Ali de gelmişlerdi.

Esra hemen bebeklerin yanına koştururken Yiğit Ali Nejat'ın yanına doğru ilerlemişti.

"Oo paşam iş bitti öyle geldin her zamanki gibi."

Yiğit Ali'nin gözü açıklığını bu evde bilmeyen yoktu malum ama bu sefer isteyerek yapmamıştı.

"Ne yapalım birader Esra hanımı gönüllemekten ancak gelebildik."

Nejat bu konuya zaten çok kılıanıyordu.

"Oğlum sen bu kızın önünde ardında ne dolaşıp duruyorsun lan?"

Yine başlamışlardı.

"Yav Nejat ne yapayım İstanbul'da bir başına küçücük kız başıboş mu bırakayım?"

Nejat hiç de ikna olmuş bakışlarla bakmıyordu. Huylanmıştı bir kere.

"Küçücük kız olduğu konusunda hemfikiriz yani abicim öyle mi?"

Genç adam ister istemez savunmaya geçti.

"Küçük dediysek de yirmi bir yaşında kız."

Adamın kurduğu her cümle Nejat'ı daha da işkillendiriyordu.

"Oğlum herkese küçük de sana mı değil lan? Hem sen nerden biliyorsun yaşı mı?"

Ohoo sorgu memuru gibi dikilmişti başına.

"Üstelik evet herkese küçüktü kendisine değildi var mıydı itirazı olan?"

"Yav ben üniversiteye kayıt ettirmeye götürmedim mi bu kızı? Benim evimde kalmıyor mu? Tabi bileceğim ne olmuş yani Allah Allah!"

Nejat, Yiğit Ali'nin cevaplarını ve tavırlarını tartmak için konuşturuyordu. İşkilleniyordu kardeşinin bu sahiplenici tavırlarından. Her ne kadar kimseye belli etmemeye çalışsa da sabahtan akşama kadar dirsek teması çalışıyorlardı ve genç adamın Esra'ya fazla mesai harcadığını farkediyordu.

"Yiğit Ali ben senin bu hallerini bilirim oğlum gözünü seveyim sıkıntılı bir durum çıkarma başımıza."

Yiğit Ali evin şımarık çocuğu gibi olduğu için Nejat ağabeylik görevi hissediyordu üzerinde.

"Saçma sapan konuşma Nejat bir mi diğerleriyle Esra? Nasıl laf bu?"

Nejat alacağını almış, duyacağını duymuştu. Demek bir değildi ve farklıydı. İnşallah günün sonunda Gümüşpala Yiğit Ali'nin topuklarından vurmazdı.

Hiç ses etmeden Yiğit Ali'nin omzuna dostça vurdu birkaç defa.

Etler pişip masadaki yerlerini alırken mezeler, salatalar ve içecekler de kadınlar tarafından getirilmiş sofra düzeni kurulmuştu. Üçüzler sıcacık battaniyelerinin altında mışıl mışıl uyurken herkes yavaş yavaş sandalyelerindeki yerlerine oturmaya başlamıştı. O esnada bahçenin kapısı açıldı.

Gelen Hamza Mahir'di.

Bahar ayaklanıp kocasının olduğu tarafa doğru yöneldi.

Genç kadının her seferinde hevesle Hamza Mahir'e koşması evdeki herkesin dalga konusuydu. Erkekler de dahil hepsinin çok hoşuna gidiyordu ama takılmadan da duramıyorlardı.

"Güzelim"

Bahar sevgiye kollarını adamın beline dolarken Gümüşpala boynundan müptelası olduğu kokusunu çekmekle meşguldü. Ayrıldıklarında karısının güzel yüzünü avuçları arasına alıp alına bir buse kondurdu.

"Devamı evde"

Bahar'ı beklendi içine sokup elini omzuna atmış iyice kendine doğru çekmiş, oğulları uyuduğu için rahatsız etmek istememiş şöyle bir kokularını çekip kalabalığa doğru yönelmişti

"Kolay gelsin koçum her zamanki gibi sana kalmış bu iş."

Nejat elini silmiş ağabeyinin yanına doğru gelmişti.

"Estağfurullah ağabey hoşgeldin. Gel buyur."

Herkes yerini almış ev sahipleri servise başlamıştı. Yiğit Ali, Bahar'ın tam karşısında oturuyordu.

"Ee Bahar ayakların iyileşmiş senin sevindim."

Bahar şaşkın şaşkın baktı genç adama.

"İyiym ayaklarımda bir şey yok ki."

Gayri ihtiyari cevaplanmıştı genç kadın.

"Ne bileyim ağabeyim gelene kadar hiç ayağa kalkmayınca bir şey var da güçlü uyarana karşı aniden iyileştin zannetim"

Pislik yapıyordu sırta sırta.

İşin kötüsü artık bu durumdan Hamza Mahir'in de keyif alır gibi bir hali vardı. Bakışlarından eğlendiği belli oluyordu.

"Hatırlatta da gülelim."

Bahar'ın aksi hali güldürmüştü.

Oturduğu sandalyede arkasına yaslanıp keyifle karısını izleyen Gümüşpala'ya çevrildi genç kadının gözleri bir anda. Ona da ters ters bakmayı ihmal etmemişti.

Şen şakrak geçen yemeğin ardından kahve faslına geçilmiş sohbet muhabbet derken en sonunda herkes evinin yolunu bulmuştu.

Oğullarıyla ilgilenen çift onlar uyuduktan sonra kendi odalarına gelmişler Bahar duşa girip üzerini değiştirmek üzere giyinme odasına girmişti. İç çamaşırlarını aldıktan sonra gözü geceliklerine takıldı. Artık kendini daha fit hissettiği için saten gecelikleri yeniden piyasaya çıkmıştı. Duş alıp dişlerini fırçaladı. Odaya girdiğinde Hamza Mahir'i yatakta kollarıyla gözlerini perdelemiş şekilde gözleri kapalı yatarken buldu. Üzerinde yalnızca bir eşofman altıyla yatakta genişçe yer kaplayarak uzanıyordu.

"Sevgilim uyuyor musun?"

Adam aniden gözlerini açtı. Karısı meraklı gözlerle ve de tüm güzelliğiyle kendisini izliyordu yanıbaşında.

"Başım ağrıyor yavrum."

Gümüşpala öyle her şeyden şikayet eden biri olmadığı için başım ağrıyor diyorsa gerçekten de çok ağrıyor olmalıydı.

"Masaj yapmamı ister misin?"

Yatakta yanıbaşına oturmuş kocasına ilgi ve şefkatle bakıyordu.

"Bu küçücük ellere mi kıyayım?"

Bahar gülümseyerek dizlerini gösterdi.

"Gel buraya gel bir masajdan da incinmezler heralde."

Oturunca iyice toplanan geceliğinin açıkta bıraktığı bacaklarına başını koydu Hamza Mahir.

Bir süre sessizlik içinde karısının yaptığı masajın keyfini çıkardı. Parmakları altında hareket ederken gerçekten de iyi geldiğini düşündü adam.

"Bahar"

Bu arada hafifçe yan dönmüştü adam.

"Efendim sevgilim."

Ara vermeden kocasının alnını ve şakaklarını ovuyordu.

"Bu gecelik sana çok yakışmış."

Tam o anda bacağının en yukarı ve aynı zamanda en mahrem sayılacak yerine büyük bir öpücük kondurdu adam. İçinden bir şeyler akıp gitmişti genç kadının.

"Mahir sen iyileştin heralde kocacığım."

Kime diyordu ki? O an bir diğer öpücüğün etkisiyle sarsıldı Bahar.

"Ay Mahir ya elimden güç çekiliyor bak yapma şöyle!"

Gümüşpala karısının üzerine doğrulup genç kadının sırtını yatakla buluşturmuştu bile.

"Kokun bana ağrı kesici gibi geliyor."

Burnunu karısının boyun girintisine doğru sokarken boğuk sesle konuşuyordu.

"Niye bu kadar ağrıdı başın? Sıkıntılı bir durum mu var işlerinde?"

Adam genç kadının boynuna öpücüklerini sıralarken bir yandan da cevap veriyordu.

"Sıkıntısız iş mi var? Olup gidiyor işte."

Kestirip atmalarıyla meşhur Hamza Mahir Gümüşpala hoşgelmişti.

Sonraki dakikalarda ise Bahar'ın konuşmaya ve sorgulamaya pek vakti olmamıştı.

Her şey süt limandı Gümüşpala ailesinde.

Zaten son günlerde evin total düşünme ve sorgulama görevinin çoğu Yiğit Ali'nin evinde gerçekleşiyordu.

İki genç de bol bol beyin jimnastiği yapıyordu.

Esra artık içindeki duygulardan kurtulmak önüne bakmak istiyordu.

Ani bir kararla odasındaki koltuktan doğrulup instagramının şifresini düşünmeye başladı.

Tolga ne demişti?

Beni takip et ki ulaşabileyim sana dememiş miydi?

Yani kendisiyle iletişim kurmak istiyordu birilerinin aksine.

Belli mi olurdu belki de iyi anlaşırıldı.

Yaklaşık on beş dakikalık bir uğraşın sonucu kendisine yeniden bir şifre belirlemiş ve giriş yapmıştı.

Şöyle bir ana ekranda gezinirken Yiğit Ali'nin fotoğraflarını gördü.

Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında. Esra uzun zamandır Yiğit Ali'yi zaten takip ediyordu. Hatta bu tarih henüz tanışmadıkları zamana tekabül ediyordu. Onu Konya'da ilk kez gördüğünde küçük dilini yutacak gibi olmuştu. Anlaşılmasın diye o kadar insan üstü bir çaba sarfetmişti ki resmen kötü davranmıştı adama. Hoş daha da dikkatini çekmekten başka bir işe yaramamıştı ama öyle bir şokla ne yapacağını bilememişti genç kız.

Kaç insanın ablası hayranı olduğu kişinin ağabeyiyle evlenirdi ki?

Kaç insan hayranı olduğu kişiyi evinde misafir ederdi?

Senelerdir takip ettiği, iç geçirerek baktığı, ulaşmayı geç iletişim kurmanın hayalini dahi kurmadığı, hayallerinin beyaz atlı prensiydi Yiğit Ali.

Geldikleri son durumda aynı evde yaşıyorlardı.

"Keşke" dedi Esra "Keşke uzaktan hayranın olarak kalsaydım da kalbimi bin parçaya bölmeseydin."

Genç kızın ilk günden bu yana yeni yaşamına adapte olmak konusunda çok zorlanmasının nedeniydi Yiğit Ali. Ölse kimseye söylemezdi o ayrıydı.

Ne diyecekti?

'Yiğit Ali ben ergenliğimden beri senin fanınım' mı diyecekti?

Sonsuza kadar dalga geçerdi domuz.

Posterini bastırır getirirdi.

Sinirle arama kısmına Tolga Yalçındağ yazdı. Hemen çıkmıştı çünkü yüz elli bin bin takipçisi vardı. Popüler biri olduğu konuşulmuştu zaten bugün masada otururken.

Esra'nın da sınavı instagram üzerinden veriliyordu herhalde. Normal hesaplı bir adamla tanışamayacak mıydı?

"Amaaan" dedi.

Ne olabilirdi ki kalbini kıracak değildi. Hali hazırda zaten o görevi yapan biri vardı.

Takip isteği gönderdi.

Aynı dakikada koridorun diğer tarafındaki yatak odasında yatağına uzanmış uyumak üzere olan Yiğit Ali'nin telefonu çaldı.

Arayan 'Hackçi Mücoydu'.

Bölüm 55

Keyifli okumalar...

Uykusunun derinliklerinden gelen bir ses habire 'Bahar' diye sesleniyordu fakat genç kadın o kadar derindeydi ki gözlerini asla açamıyordu.

"Yavrum uyuyacaksan gidiyorum ben."

Hamza Mahir yaklaşık on dakikadır Bahar'ı uyandırmaya çalışıyordu fakat gerek oğlanların gerekse kendisinin meşguliyetleri sayesinde kızcağzı bayılmış gibi uyuyordu.

Yatağa yanbaşına oturarak karısının dağılan saçlarını bir tarafa doğru çekip boynuna sıcak nefesini değdirdi. Usul usul öperken Bahar'ın vücudu kendisinden bağımsız uyanmaya başlamıştı bile. İncecik geceliğinin altından çıplak göğüsleri anında uyarılırken karısını uyandırmaya çalışan adam da zıvanadan çıkacaktı şimdi.

"M-Mahir"

Sonunda uyanabilmişti Bahar hanım.

"Güzelim günaydın, nihayet"

Sabah gördüğü ilk görüntü üzerine doğru eğilmiş bir Hamza Mahir'di ve bu manzarayı saatlerce izleyebilirdi genç kadın.

"Napıyorsun böyle?"

Henüz çatallı çıkan sesiyle şaşkın şaşkın şaşkın soruyordu Bahar.

"Seni uyandırmaya çalışıyorum yavrum ama uyanan sadece sen olmadın haberin olsun."

Bahar kıkırdarak cevapladı.

"Ben onun uyuduğunu hiç görmedim zaten."

Gümüşpala'nın bir kaşı kalkarken gözleri alev alev bakıyordu.

"Sabah sabah kışkırtma beni."

Genç kadın yattığı yerden kollarını iki yana açmış tüm vücuduyla esnerken kocasına seyir zevki yüksek bir görüntü oluşturunuyordu.

"Saat kaç sevgilim?"

Adam anında kolundaki saatine baktı.

"Yedi elli güzelim."

Bahar'ın dudakları büzülüp başı eğilirken yüzü ağlamaklı bir hal almıştı.

"Aşkım ya niye bu kadar erken yapıyoruz biz bu sporu elimi bile kaldıracak halim yok bak."

Bir yandan da elini kaldırmaya çalışır gibi yapıp güya kaldıramıyordu.

"Bahar hanım biz işe gidiyoruz, çalışıyoruz malum."

Hala yataktan kalkmış değildi genç kadın.

"Ben boş mu yatıyorum yani? Üç tane çocuk büyütüyorum ben Mahir bey."

İtiraza gelince canlanıp sonra tekrar uyku moduna geçiyordu Bahar.

"Gel kucağıma alayım öyle koşalım."

Dalga geçiyordu adam kendisiyle alenen. Gülesi gelmişti ama ciddiyetini bozmamaya gayret ediyordu.

"Olur bana uyar."

Hamza Mahir en sonunda Bahar'ın poposuna hadi hadi der gibi vurarak zorla kaldırmıştı. Hayır karısının zayıflamasını falan istemiyordu. Kendisiyle birlikte koşup yorulmasını da istemiyordu.

Dahası her sabah böyle oyalamasındansa uyurken yatakta beklemesini tercih ederdi ama gelin görün ki Bahar'a kıyamıyordu ve nazını çekmekten hoşlanır gibi bir hali vardı.

Hiç Gümüşpalalık hareketler değildi ama bu da Bahar etkisiydi.

Yaklaşık on beş dakika içerisinde Bahar da üzerini değiştirmiş koşu yoluna çıkmışlardı.

Aşağı yukarı iki haftadır her sabah spor odasında vakit geçiriyorlardı fakat Bahar ilk defa koşuya çıkmak istemişti. Başlangıçta hiç de fena gitmiyormuş gibi görünen bu aktivite yedi sekiz dakikada sonra işkence halini almıştı çünkü Bahar kesilmiş nefes nefese kalmıştı.

"M-Mahir b-bekle çok kötüyüm öl-öleceğim sanırım."

Bu sabah Gümüşpala'nın sabır sınavıydı emindi artık.

"Yavrum daha ciğerlerimiz koştuğumuzu anlamadı."

Bahar bildiğiniz köpek solunumu yapıyordu ve durumun ciddiyetini yalnızca kelimelerle değil el kol hareketleriyle de anlatmaya çalışır gibiydi.

"Yok Mahir vallahi çok kötüyüm, yanıyor tüm nefes yollarım bak çocukların annesiz kalır haberin olsun."

Gümüşpala gözlerini yumup açtıktan sonra derin bir nefes verdi. Karısını kucağına aldığı gibi hızlı adımlarla terini soğutmamaya çalışarak yürümeye başladı.

Zaten Bahar ne yapıyor ne ediyor bir şekilde Hamza Mahir'in kucağındaki yerini alıyordu.

Bunu bilmeyen kalmadığı için yanlarından geçtikleri koruma çocuklar da şaşırıyordu artık. Başları önlerinde bekliyorlardı.

Biraz sonra av köşkü dedikleri bir odalı kulübe tarzı yapılmış yere geldiler. Adam genç kadını indirmeden bir eliyle yukarıda gizli yerinde duran anahtarı açıp içeri girdi. Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Bahar'ın sırtı dört beş kişinin rahatça sığacağı koltuğa değerken ilk defa gördüğü yeri dikkatlice inceliyordu.

Kahverengi tonlarının ağır bastığı, daha yöresel desenlerle döşenen odadanın zemininde büyükçe bir post seriliydi.

Duvarlarda asılı av malzemeleri ve pek çok tüfek tarzı silah bulunuyordu.

"Mahir ben burayı hiç görmemiştim."

Adam usulca yaklaşıyordu.

"Kısmet bu güneymiş yavrum."

Üzerindeki eşofmanın sweat kısmını çıkarmış sadece atleti kalmıştı.

"Sevgilim ne yapıyorsun?"

Bahar bu bakışları tanıyordu.

"Yeterince ter atamadığıma göre belki yardımcı olmak istersin güzelim."

Yok artık daha nelerdi.

"Aşkım saçmalama lütfen burada olacak iş mi?"

Gümüşpala çoktan yanına gelmiş kendisine doğru çekmişti karısını. Bahar ne olduğunu anlayamadan bacakları iki yana açılmış kocasının kucağında otururken bulmuştu kendisini.

"Sabahtan beri beni parmağında oynatıyorsun ya gel biraz da sen benim kucağında oynat."

Utanmıştı genç kadın.

"Ay Mahir edepsiz edepsiz konuşma utanıyorum."

Eliyle kocasının ağzını kapatırken bir yandan da hızlı hızlı konuşuyordu. Hamza Mahir iyi bilirdi ki Bahar gerçekten utandığında böyle konuşurdu.

"Evet bekliyorum."

Bahar'ın da kafası karışmıştı. Zaten kocasıyla bu kadar yakın temasta olmak genel olarak pek akıl fikir bırakmıyordu kadında.

"Neyi bekliyorsun?"

Adam mimik oynatmadan devam etti.

"Terletmeni bekliyorum."

Ay bu adama ne olmuştu böyle? Tamam biraz fazla eziyet etmişti sabah sabah ama böyle de üzerine gidilmezdi ki insanın.

"Ben gelmeyeceğim bir daha sabah koşusuna falan seninle."

Dudaklarını büzerek küskünce söylendi genç kadın.

Gümüşpala yine hiç tavrını bozmadan sordu.

"Söz mü?"

Bahar'a o an dank etti. Gelmesin diye numara yapıyordu.

"Pislik adam bilerek yapıyorsun değil mi?"

Bir yandan da kocasının göğsüne vurmaya çalışıyordu iki eliyle.

"Ne kadar utandırdın beni biliyor musun sen?"

Arsız arsız gülüyordu bir de.

"Ne var her gece yaptığımız şey söyleyince mi utandın?"

Bak hala gülüyordu.

"Arsızsın sen."

"Hiç utanman da yok."

Karısının güzel ellerini dudaklarına götürürken genç kadını daha da harlayacak şekilde cevapladı.

"Hiç yok."

Biraz sonra Bahar sakinlemiş şekilde kuzu kuzu yatıyordu kocasının göğsünde.

"Üşürsün üzerini giy soğuk burası."

Bir yandan da hiç kıyamıyordu.

"Isıtsaydın üşümezdik."

Dirseğiyle dürttü adamı Bahar.

"Mahir!"

Gümüşpala usul usul kapısının dudaklarını öpmeye başlamıştı bile.

Bahar da yok diyordu ama iş icraate gelince hep vardı malumunuz.

Yavaş yavaş öpüşürlerken ortalık bir anda harlanmaya başlamıştı.

Genç kadının üzerindeki sweat de adamının yanında yerini alırken yüz üstü yatırıldığı koltukta sırtına konan öpücüklerin keyfini çıkarıyordu. Ne ara altındaki eşofman altı çıkarılmıştı anlayamamıştı bile. Hamza Mahir'in yüzünü göremiyordu fakat yakıcı bakışlarını vücudunun her yerinde hissediyordu Bahar. İçine girdiği andan dudaklarından keskin bir inleme dökülürken topuzundan kurtulan saçları dalga dalga sırtına dökülmüştü. Saçları Gümüşpala'nın bir eline dolanırken aldığı haz perçinleniyordu. Adamın diğer eli kalçalarında oyalanıyor adeta sahiplenircesine sımsıkı kavırıyordu.

Nefesleriyle kocaman odayı ısıtmışlardı adeta.

Sona ulaştıklarında Hamza Mahir de ağırlığını vermeden karısının üzerine doğru uzandı.

Bahar kendisine geldiğinde yönünü kocasına doğru döndü. Yanyana fakat tek vücut gibi yatıyorlardı.

"Etrafta sesimizi duyan biri var mıdır sence?"

Ne kadar zaman geçerse geçsin böyle gündüz vakti seviştiklerinde yada olmayacak bir yerde seviştiklerinde en olmadı her zamankinden farklı pozisyonlarda daha alevli bir birleşme yaşadıklarıda genç kadın biraz çekimserleşiyordu. Bu da Bahar'ın doğasıydı elinde olmadan utanıyordu. Hamza Mahir onun bu huyunu ilk zamanlardan beri çok iyi biliyordu.

"Sesin evden duyulmamıştır heralde yavrum."

Bahar cırlayarak adamın göğsüne gömdü başını.

"Mahir yaa o kadar mı çok..."

Gümüşpala gülerek devam ettirdi.

"Şaka yapıyorum güzelim evden duymamışlardır."

Karısının bu hallerini o kadar sevimli buluyordu ki hala devam ettiriyordu.

"Aşk olsun."

Nazlı nazlı sitem ederken Hamza Mahir karısının güzel yüzünün her bir santimini ilgiyle izliyordu.

"Olsun tabi yavrum sen bana hep böyle bak."

Bahar aptal aşık gibi baktığına emindi ama Hamza Mahir'e başka nasıl bakılır bilmiyordu maalesef.

"Aksi mümkün de sanki."

Gümüşpala numaradan kaşlarını çattı.

"Şikayetçi misiniz Bahar hanım?"

Genç kadın biraz homurdanarak konuşuyordu ama sesinden en ufak bir şikayet de sezilmiyordu ne hikmetse.

"Sana aptal aşık gibi baktığımı düşünüyorum çünkü dalga geçiyorlar benimle."

Hamza Mahir halinden ve de duyduklarından gayet memnun bir şekilde izliyordu karısını.

"Sonuçta ben akıllı bir kadınıym ama sana gelince iq'um düşüyor benim."

Yanındaki kadının habire bir şeyler anlatması adama dünyanın en güzel ninnisi gibi geliyordu.

Bahar sürekli Gümüşpala'nın etkilerinden bahsedip duruyordu ama kendisinin Gümüşpala üzerindeki etkilerinin pek çoğundan haberi dahi yoktu.

Sabahın aynı saatleri Yiğit Ali'nin evi Gümüşpalaların evinden çok daha hareketliydi. Esra derse geç kalmamak için hızlı hızlı hazırlanıyor. Oradan oraya koşturuyordu. Gün geçtikçe giyimine kuşamına pek bir önem verir olmuştu. Bu durum genç adamın her ne kadar canını sıkıyorduydu da işler şimdilik kontrol altındaydı.

Düşündükçe aklına gelip canını sıkan şey Tolga denen ite kendi elleriyle arkadaşlık isteği göndermesiydi. Müco gecenin bir vakti arayıp haberdar etmişti fakat gidip hesap sormak demek nasıl öğrendiğini söylemek zorunda kalmak demekti. Esra hanımın çok uzun zamandır aktif olmayan sosyal medya hesabı her nedense aklına düşüvermişti.

"Esra!"

Düşünceler bunaltmış olacak ki sesi üst perdeden çıkmıştı.

"Ne var ya ne bağıırıyorsun geliyorum işte."

Esra üst katın merdivenlerden aşağıya adama doğru seslenerek iniyordu.

"Hadi kızım artık bir çıkalım ya amma da süslendin ne varsa okulunda artık ders dinlemeye mi gidiyorsun podyuma mı çıkacaksın belli değil."

Sabah sabah Yiğit Ali'nin tüm aksiliği üzerindeydi.

'Ya sabır ya sabır... Dayan Esra'

"Ya evet bu kıyafetlerle de podyuma çıkılırdı zaten."

Esra altındaki siyah tayt ve üzerine giydiği ekru salaş kazağıyla abartıdan çok uzaktı aslında. Deri siyah çizmeleri ve altın rengi halka küpeleriyle çok hoş görünüyordu yalnızca.

Tam kapıyı açıp dışarı çıkacağı sırada Yiğit Ali'nin "Boyun yetmez zaten" dediğini duydu. Kafasını çevirip ters ters baktı ve dışarı çıktı.

"Çok bilirsin manken boylarını tabi."

Yiğit Ali muradına ermiş en sonunda sinirlendirmişti kızı.

"Bir şey mi dedin duymadım?"

Devede de boy var tabirindeki devenin ta kendisi Yiğit Ali'ydi. En azından Esra öyle düşünüyordu.

Bir takım hır gürler sonucunda Esra okula bırakılmış genç adam holdinge gelmişti. Ağabeyi de gelmiş yada gelmek üzere olmalıydı.

Bir süredir üzerinde çalıştığı, sorup soruşturduğu bir konu hakkında ağabeyine aktarması gerekenler vardı.

Dün gece ulaşmıştı bu bilgiye ve hemen sabahına aktarmak üzere telefonlaşmışlardı.

Asansör yalnızca kendilerine ait olan kata özel bir şifreleme yöntemiyle çıkarmıştı. Çok az kişinin bu kata çıkma yetkisi vardı.

Uzun boyuna yakışır büyük adımlarla Gümüşpala'nın odasına geldi. Kapıyı çalıp içeriye girdi.

"Günaydın ağabey."

Beyaz gömleğinin manşetlerini birkaç kere katlamış, üstten açık iki düğmesiyle rahat etmeye çalışır gibi bir hali olan Hamza Mahir, toplantı masasında bulunan evraklardan başını kaldırıp bakışlarını yanına yaklaşan genç adama çevirdi.

"Günaydın, gel aslanım otur."

Yiğit Ali elindeki evrak çantasını masaya bırakarak baş köşede oturan ağabeyinin yakınındaki bir koltuğa ilişti.

"Ağabey telefonda da söylediğim gibi ne olur ne olmaz evde konuşmak istemedim ama içim içimi yedi bu saate kadar. Öğrendiğim bilgiler bizim aile içini etkileyecek orası belli. Bu mevzuyu eşelemek mi daha iyi eşelememek mi emin değilim. Sen daha iyi bilirsin, karar senin."

Genç adamın tatsız çıkan sesiyle konuya girivermemesi Hamza Mahir'in sabır kontenjanından yiyordu.

"Sen anlat önce, gereğini sonra düşünelim."

Yiğit Ali çantasından çıkardığı dosyanın içerisinden fotoğrafları koydu masaya. Üst üste sıralanmıştı.

"Zeynep hanım."

Konuşma gereği duymadan fotoğraf destesini eline alıp incelemeye başladı Hamza Mahir. Fotoğrafın arkasını çevirdi. Gerçekten de Zeynep yazıyordu. Tekrar ön yüzünü çevirip baktı.

Mavi gözlü kumral bir kadın duruyordu karşısında.

Bahar'a gerçekten benzeyen tek yanı gözlerinin rengiydi. Evet o da minyon duruyordu. Kızı gibi çıkık elmacık kemikleri vardı yada saçları onun da koyu renk değildi belki inceleseniz daha fazla ayrıntı da bulurdunuz fakat tüm bunlar bir araya geldiğinde birbirine benzeyen anne kız profili çizmiyordu.

Güzel bir kadındı Zeynep hanım ama Bahar güzelliğini annesinden almamıştı. Kimbilir kime benziyordu.

Bu fotoğrafı arkaya koyup bir diğerini incelemeye başladı adam.

Burada bir bebek vardı kucağında. Pembe çiçekler işlenmiş beyaz bir örtünün içerisine sarılıydı. Renginden tahmin ettiği üzere kız bebektir.

Hemen altındaki fotoğrafı çevirdi hızla.

Genç kadın burada bir önceki fotoğrafa göre daha zayıf ve solgun görünüyordu. Kucağında bir buçuk iki yaşlarında bir bebek duruyordu. Açık kumral yeni yeni

uzamaya başlamış, uçları buklelenmiş saçları; kocaman masmavi gözleri ve bembeyaz pamuk gibi teniyle porselen bebeklere benziyordu.

Bahar...

Fotoğraftakilerin kim olduğu hakkında herhangi bir ön bilgi verilmemiş dahi olsaydı Gümüşpala bu bebeğin Bahar olduğunu anlayabileceğini fark etti o an.

Ruhlarının yaşamdan önceye dair bir tanışıklığının olduğunun ispatıydı sanki bu hissiyat.

Dahası bu güzel bebek kameraya gülen, güven dolu gözlerle bakıyordu. Bulunduğu kollara olan memnuniyetti bu belliydi.

Fotoğrafın dili yoktu belki ama etrafa adeta mutluluk saçan bir bebeğin neşe dolu sesleri geliyordu adamın kulaklarına.

Derin bir soluk alıp burnundan uzunca verdi Gümüşpala. İşler şu andan itibaren sarpa sarmıştı ve Yiğit Ali haklıydı. Ev ahalisini karmaşık günler bekliyordu.

Bahar bu yaşına kadar annesini doğum sırasında öldü biliyordu. Oysaki hayatının çok kısa da olsa bir döneminde annesi vardı. Onun şefkatli kollarıyla sarıp sarmalanmıştı. Anlaşılan o ki hatırlayamayacağı kadar küçük yaşta annesinden bir şekilde kopmuştu.

Koltukta arkasına yaslanıp başını fotoğraflardan yukarıya doğru kaldıran Gümüşpala elleriyle yüzünü sıvazlayıp genç adama döndü.

"Sen ne yaptın aslanım?"

Yiğit Ali gergin çıkan üzgün sesiyle yanıtladı ağabeyini.

"Ağabey ben de senin kadar şaşkınım ve de ne yalan söyleyeyim üzgünüm. Bu durumun arkasından ne çıkacak henüz bilemiyorum ama ne olursa olsun yenge üzülecek onu seziyorum. Onun üzülmesini hiç istemem. Dersen ki Yiğit Ali burada bu konuyu kapatalım daha da araştırma benimle birlikte mezara kadar gider biliyorsun."

Yiğit Ali hayatında ilk defa üzerinde çalıştığı bir mevzuyu yarım bırakıp kapatmak talebinde bulunuyordu. Sanki ellerindeki bombalı bir paketti ve bulunduğu yere bırakıp koşarak uzaklaşmak istiyordu.

"Bu fotoğraflar nereden çıktı?"

Gümüşpala her zaman olduğu gibi ihtiyatlı davranıyor buz gibi bir ses, bıçak gibi keskin bir tavırla konuya odaklanıyordu.

"Konyada'ki evi arattım çocuklara. Zeliha hanımın bu eve taşınmadan önceki eski fotoğraflarını buldular bodrum katta. Hiç kullanılmadığı belli. Yenge sanmıyorum ki bir gün bile kapısını açıp girmemiştir oraya."

Konunun nasıl bağlanacağını sabırla dinliyordu Hamza Mahir.

"Fotoğrafların arkasındaki yazılardan, kişilerden, tarihlerden, görüldüğü kadarıyla mekanlardan eski mahallesini buldular. Sorup soruşturdular, tanıyan bilen herkes yirmi-yirmi beş sene önce kimseye bir şey demeden bir gece aniden koyup gitti demişler. Buldular evini. Gerçekten de eve hiç uğranmamış ağabey."

Gümüşpala araya girdi.

"Aslanım kocası diyelim hayatta değil o zamanlar. Hiç mi evine barkına sahip çıkacak kimsesi yokmuş bu adamın. O kadar sene bomboş mu durmuş daire?"

Yiğit Ali de böyle düşünmüştü başlangıçta.

"Ağabey ev zaten Zeliha hanımın üzerineymiş. Muhtemelen henüz evli değilken edinilmiş. Adamın ailesinin hak iddia edeceği bir durum olmamış. Oğullarını kaybedince de gelinlerine sahip çıkmak istememişler yada bir şekilde Ekrem işin içine girip adamların gözünü korkutmuş. Derme çatma yere de ihtiyacı olacak değil ev zamanla unutulmuş gitmiş kimsenin umrunda olmamış gibi görünüyor."

Hamza Mahir parçaları kafasında hızla birleştirmeye çalışıyordu.

"Zeynep hanımın fotoğraflarının ne işi var Zeliha hanımın evinde?"

Genç adam göz ucuyla fotoğrafları gösterdi. Devamına bakmasını tavsiye eder gibi.

Gümüşpala bir sonraki fotoğrafa bakınca duraksadı.

"Zeliha hanım mı?"

Yiğit Ali başını onay verircesine salladı.

Zeynep hanım Zeliha hanım aynı karede muhtemelen on yedi on sekiz yaşlarında henüz ikisi de evlenmeden önce çekilmiş bir pozdu. Eski bir çay bahçesinde kırmızı pötikareli örtünün serili olduğu masada karşılıklı oturmuşlar; bir yanlarında deniz manzarası, önlerinde henüz yarım çaylarıyla kameraya havalı bir poz vermişlerdi.

Saniyesinde bambaşka bir aydınlanma yaşadı Gümüşpala. Zeynep ve Zeliha muazzam derecede birbirlerine benziyorlardı. Hatta bu benzerlik o kadar fazlaydı ki az önce nasıl hemen fark edemediğine hayret etti adam.

"Deme amınakoyayım şunu hiç duyasım yok."

Elindeki fotoğrafları öfkeyle masaya attı Gümüşpala. Kendisi bile bunca zamandır kandırılmanın sinirinin damarlarında aktığını hissederken canı ciğeri Bahar yirmi küsur yıldır kandırıldığını bilse kim bilir nasıl hissedecekti.

Bahar'ın annesini araştırmak fikri Hamza Mahir'in aklına Konya'ya gittikleri zaman düşmüştü. Geceleyin Zeliha hanımla yaptıkları bir konuşmada Bahar'ın annesi olmadığını hissettiği için kendisine 'anne' demediğinden bahsetmişti. İşte o cümleler Gümüşpala'nın içinde bir yerlere çentik atıp geçmişti.

Gerçek annesini hiç tanımamış bir çocuk kendisine bu denli sevgiyle yaklaşan bir kadını içgüdüsel olarak anne yerine koyardı. El kadar çocuk nereden bilebilirdi ki bir yabancıyla büyüdüğünü? Mantıklı değildi.

Zeliha hanım dramatik senaryosuyla kendisine ikna olmaya dünden razı Bahar'ı kandırabilirdi ama olaya dışarıdan akılcı yaklaşan Hamza Mahir için pek inandırıcı olmamıştı.

Bahar ile aralarına giren yanlış anlaşılma sonucu yaşanan ayrılık ve kaza bu konuyu rafa kaldırmıştı yalnızca.

"Maalesef ağabey Zeliha hanım yengenin öz teyzesi."

İnsan bunu neden saklardı ki? Dahası Zeynep hanım doğumda ölmediyse başına ne gelmişti de canından olmuştu? İki adam da aynı şeyi düşünüyordu.

"Biz bu mezar taşını yaptıracamızda DNA testi de yaptırmıştık değil mi koçum?"

Genç adam kendinden emin şekilde hemen yanıtladı.

"Yaptırdık ağabey. Bizzat ben ilgilendim. Her ne oldu henüz bilmiyoruz ama orada yatan kişi Zeynep hanım."

Konunun çok yönlü incelenmesi gerektiği kesindi.

"Kayıtlarda ölüm tarihi ne görünüyor?"

Genç adam dosyadan bir belge çıkararak hızlı hızlı göz gezdirmeye başladı.

"Doksan beş senesinin yirmi altı şubatı görünüyor ağabey."

Demek kayıtlarda doğru tarihler görünüyordu. Kandırılan tek kişi Bahar'dı maalesef ki.

"Ölüm raporu gibi bir evrak yok mu ne sebep gösterilmiş?"

Erişilen bilgiler henüz çok tazeydi ve puzzle parçalarında eksikler vardı.

"Ölüm belgesi benim de aklıma geldi ağabey ama henüz erişemedim. Dönem şartlarından mı üstü mü kapatılmış bakıyorum daha."

Önlerindeki çok bilinmeyenli bir denklemdi.

Birincisi kadıncağzı doğum sırasında ölmediyse neden yıllardır kızına böyle söylenmişti?

Dahası öz teyzesi bile isteye gerçekleri yeğeninden neden esirgemişti?

İkincisi Zeynep hanım bir cinayete kurban gitmiş olabilir miydi?

Üçüncüsü Zeliha hanımın çocuğu ve eşiyle ilgili kendi hikayesi ne kadar doğrudu?

Bunlar bilinmeyenlerin yalnızca bir parçasıydı. Gümüşpala'nın aklında daha niceleri dolanıyordu.

"Zeliha hanımın hikayesini de araştır Yiğit Ali ne kadarı doğru bir görelim bakalım."

Bunca zamandır içlerinde yaşayan ve çok sevdikleri kadının arkasından araştırmalar yapacak olup yüzüne belli etmeyecek olmak genç adamı şimdiden germiştii bile.

Ağabeyini düşündü. O kendisinden de ağır durumdaydı. Bir nevi kayınvalide gözüyle bakıyordu Zeliha hanıma. Yalan kırmızı çizgisi olan bir adamın sınırlarının üzerinde gözünün içine baka baka tepinilmişti. Dahası en kıymetlisinin hayatı mevzu bahisti. Derin bir nefes alıp verdi genç adam ve doğruldu yerinden.

"Ağabey Zeliha hanımın Konya'da yaşadığı iki evi de didik didik aratıyorum. Muhakkak bir şeyler çıkacak oradan fakat Zeliha hanımı kafamızda nereye koymalıyız şu an için onun kararını sen ver."

Yiğit Ali masanın üzerine saçılan fotoğrafları ve belgeleri toplarken, Gümüşpala ayağa kalkmış pencereye doğru uzaklaşmıştı. Sırtı odaya dönük dışarıyı izliyordu. Cebinden çıkardığı tesbihini dalgın dalgın çeviriyordu.

"Mevzu önemli aslanım dikkatli ol."

Genç adam boş boğazlılık yapmanın bedelini zamanında çok acı bir şekilde ödediği için ekstra hassastı.

"Merak etme ağabey sen söylemedikçe Nejat'ın bile haberi olmaz."

Onaylarcasına başını salladı Hamza Mahir.

"Ekrem şerefsizi nerede?"

Netice itibariyle bu olayın gerçek yüzünü bilen iki kişiden biri de Ekrem Saruhanlı'ydı.

"Kayınpederi bundan kaynaklı ifşa olduklarını öğrenince kapı dışarı etti bunu. Ellerinde avuçlarında pek bir şey kalmadı zaten kalanı da almışlar sersefil kaldı. Dedğin gibi eski bir apartman dairesine yerleştirdi çocuklar. Ele güne daha fazla rezil olmayacağı kadar bakıyorlar."

Eskiden olsa 'sürüne sürüne gebersin' derdi Gümüşpala.

Ama artık diyemiyordu. Ne kadar nefret etse de sevdiği kadının babası, çocuklarının dedesiydi ve onların isimlerinin bu adamın düşkünlüğü ile yan yana anılmasını istemiyordu. Ailesinin itibarını düşünmek zorunda hissediyordu kendisini.

Şu an Hamza Mahir Gümüşpala'nın kontrolünde yapayalnız, hiç de standartlarına uymayan bir hayat yaşıyordu. En azından bu kadarını hak etmişti adama göre.

Genç adamın açıklamasına sesini çıkarmadı. Duydukları kafiydi.

Yiğit Ali çıktıktan sonra yaklaşık yarım saat kadar pencerenin önünde dikildi Gümüşpala. İfadesi dışarıdan renk vermese de oldukça düşünceliydi. Tesbihini cebine atıp kendi masasına doğru yöneldi koltuğuna oturup telefonunu eline aldı.

Telefon çaldığında şüphesiz en çok şaşırان taraf Bahar'dı.

Kocası bu saate henüz öğle bile olmamışken kendisini arıyordu. Hem de görüntülü.

Duy da inanmaydı doğrusu.

"Sevgilim"

Sesindeki aşık ve meraklı ton adamın hoşuna gitmişti. Anlık da olsa keyfini yerine getirmeyi başarmıştı güzel karısı.

"Güzelim"

Bahar oğullarının odasında yerdeki oyun alanında oturuyordu. Oğlanlar yan yana dizilmişler yüzlerine doğru eğilen, dönen oyuncakları seyreliyorlardı. Minik elleriyle dokunmaya çalışıyorlardı.

"Bir şey mi oldu aşkım?"

Genç kadın meraklanmıştı doğrusu ama kocasının ağzından da laf her zamanki gibi kerpetenle alınıyordu!

"Seni görmek istedim."

Bahar kendini beğenmiş bir ifadeyle saçlarını bir yana doğru attırırken gülümsedi.

"Bugün bir kopamadınız siz benden Mahir bey."

Bu işveye cilveye her zaman tav olduğu doğrudu adamın.

"Doyamadan kaçtınız sabah Bahar hanım."

Adamın elinden zar zor kurtulduğu da bu tarafın doğrusuydu evet.

"Mahir çocukların yanında ne biçim konuşuyorsun ama sevgilim ya."

Gümüşpala ismi uzata uzata, nazlı nazlı söylenmese belki inanırdı fakat güzel karısı her zamanki gibi aralarındaki kıvılcımı ateşliyor sonrada kaçmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorlar aslanlarım?"

Bahar kamerayı oğullarına doğru çevirdi.

"Minik aslanlar oyun oynamayı öğreniyorlar babası. Geçen Nejat'ın aldığı dönen oyuncaklar çok ilgilerini çekti."

Adam hayran hayran oğullarını izliyordu.

"Aşkım bakın kim varmış burada?"

Telefon hemen dikkatlerini çekmişti.

"Baba mı varmış annecim? Baba. Hadi siz de söyleyin miniklerim. Ba-ba"

Oğlanlar ekranda Hamza Mahir'i görür görmez hareketlenmişlerdi. Elleri ayakları hiç durmadan oynuyor heyecanlı heyecanlı ekrana bakıyorlar, adamın sesini dinliyorlardı.

Gümüşpala mümkün olan her vaktini oğullarıyla geçiriyordu. Daha şimdiden aralarındaki bağ o kadar kuvvetliydi ki minicik bebekler hayranlıkla izliyorlardı babalarını.

"Babam ne yapıyorsunuz aslanlarım? Yanınızda anneniz keyifler iyi bakıyorum."

Alp'in babasının sesine gülüşü çifti de güldürmüştü.

"Sen ne anladın da gülüyorsun acaba annecim?"

Oğlunun yanaklarını ve boynunu koklaya koklaya kocaman öpen Bahar hiç doyamıyordu sanki bebeklerine.

Bir süre daha oğlanlarla kocasının iletişiminin keyfini süren Bahar kamerayı kendine çevirmişti.

"Mahir gerçekten bir şey yok değil mi sevgilim?"

Hamza Mahir karısının endişeli bakışlarını hoşnut bir sessizlikle izliyordu. Hoşnuttu çünkü artık kendisini iyi tanıyordu. Veyahut içine doğuyordu. İki türlü de farketmeksizin artık birbirlerini ne kadar iyi hissettiklerini gösteriyordu.

"Vaktim vardı sesinizi duymak, sizi görmek istedim yavrum. Birazdan toplantıya geçeceğim. Akşam yemeğinde evde olurum."

Genç kadın çok ikna olmasa da ısrar etmedi çünkü kocası bir şeyi anlatmayacaksa anlatmazdı.

"O zaman daha sık ara böyle hoşuma gitti."

Gümüşpala tebessüm ederek beklenen sonu nihayetinde duymuştu. Bilirdi bundan sonra isterdi artık Bahar.

"Bahar"

Genç kadın biraz şımarıklık tınısı olan sesiyle cevapladı.

"Efendim sevgilim"

Adam gözüyle göstererek konuşmaya başladı.

"O düğmelerini kapat evin içinde öyle dolaşma."

Az önce oğullarını emzirdiği için açık olan düğmelerini kocası tabiki es geçmemiş son dakika golünü atmıştı yine. Huyulu huyundan vazgeçecek değildi ya.

Daha da bir şey demiyordu Bahar!

Bölüm-56

Herkese Merhaba,

Öncelikle öğrenci kardeşlerimin yeni dönemi hayırlı olsun. Çok güzel ve başarılı bir eğitim yılı sizinle olsun inşallah.

Upuzuunun bir bölümle geldim. Beklediğinize değdiğini söyleyebilirim.Umarım siz de bölümle ilgili fikirlerinizi benimle paylaşırsınız da bu şekilde karşılıklı bir iletişimi yakalamış oluruz. Habire kendi kendime konuşuyormuşum hissiyatından kurtulmuş olurum:))

Keyifli okumalar

Zeliha hanım akşamüstü saatlerinde Hafize hanıma yardım için mutfağa girmişti. Akşam yemeği hazırlıkları başlamış iki kadın çoğu zaman yaptıkları gibi iki koldan girişmişlerdi.

"Bahar'ım çok sever etli yaprak sarmasını ne iyi ettin de saralım dedin vallahi."

Mutfaktaki büyük yuvarlak masaya oturmuşlar önlerinde kocaman bir tencere iç ve dağ gibi yığılı yapraklarla hem muhabbet ediyorlar hem de sarma sarıyorlardı.

"Öyle öyle iyi oldu gerçekten. Hem Hamza beyim de çok sever.Biraz fazlaca saralım da Yiğit Ali'yle Nejat oğlum da götürsün. Kim saracak onlara yaprak sarması."

Hafize hanımın hemen oğulları gibi gördüğü adamları kayırması Zeliha hanımı güldürmüştü.

"Sen de hiç kıyamazsın Yiğit Ali'yle Nejat'a Hafize hanımcığım."

İki kadın da oldukça maharetliydi hızlı hızlı sarıyorlardı. Zeliha hanım tepsinin üzerinde sararken Hafize hanım yılların tecrübesiyle herhangi bir şeye gerek duymuyor elinde yapıveriyordu.

"Elimde büyüdüler Zeliha hanım kıyamam tabi ya nasıl kıyayım?"

Ses tonundaki merhametten iki adamı da çok sevdiği anlaşıyordu yaşlı kadının.

"Sahi ne zamandan beri yanındalar Hamza oğlumun?"

Hafize hanım şöyle bir hesap yapar gibi duraksadı önce.

"Yalan olmasın on iki on üç yaşlarında varlardı Hamza beyim tutmuş kollarından getirmiş eve. Babası başta istemedi haklı adam iki tane sokak çocuğu, serseri kılıklı bir şeylerdi."

O günler Hafize hanımın aklına geldikçe yüreği hep cız ederdi. Sokaklarda vakit geçirmekten kapkara kararmış iki tane pırlanta gibi çocuktı. Dün gibi aklındaydı. Önceleri müstemilatta kalıyorlardı. Rafet bey de zamanla ikna olmuş, sevmişti bu delikanlıları. Gel zaman git zaman derken aileden olmuşlardı.

"Yok muymuş anaları babaları?"

Zeliha hanımın sorusu üzerine düşünce denizinden sıyrıldı kadın.

"Bu iki kafadar yetimhaneden kaçmışlar. Hala delibozuklar zaten orada falan zapt edemezsin ki bunları."

Bir yandan ellerindeki işe diğer yandan muhabbete dalan kadınlar Yiğit Ali'nin sesiyle irkilmişlerdi.

"Kimmiş bakayım delibozuk Hafize anne?"

Genç adama doğru başını çeviren Hafize hanım gülümseyerek sevgiyle baktı.

"Sensin bu evin delibozuğu başka kim olacak?"

Yiğit Ali masaya doğru yaklaşarak henüz çiğ olan sarmalardan birini ağzına götürdü.

"Nejat torpillin tabi senin ancak bize dersin."

Yaşlı kadın ikinci sarmayı götüren genç adama yalandan kızgın bakışlarla baktı.

"Oğlum şunu çiğ yeme karnında kurt olur diye çocukluğundan beri tembih etmiyor muyum ben seni?"

Yiğit Ali umursamayarak önceki konusuna ısrar etti.

"Değiştirirsin işte böyle konuyu bak sen de kabul ediyorsun Nejat'ı kayırdığımı."

Küçücük oğlan çocuğu gibi ayak diretiyor, kıskançlık yapıyordu.

"Allah biliyor kalbimden geçmez ama yine de birinizi kayırdıysam Nejat değil sensindir paşam bilmez gibi kıskançlık yapma şimdi."

Zeliha hanım sessizce sarma sararken ikisi arasındaki diyalogun tatlılığını dinliyordu.

"Ne zaman Hafize hanım ne zaman?"

Genç adam sevmek sevilme konuları mevzu bahis olunca beş yaşında bir çocuğa dönüşüyordu.

"Aşk olsun oğlum ben seni zamanında Nejat'ın dayağından az mı sakladım?"

İşte şimdi tam olmuştu.

"Ya bırak Hafize anne Nejat mı beni dövecek?"

Hafize hanım tebessümle cevapladı.

"Yeni geçlik zamanlarınızda o senden iriydi, gücü yeterdi sana bilmezlikten gelme Yiğit oğlum benim. Sen sonradan serpildin."

Gerçekten de öyleydi. Yiğit Ali daha ufak tefek, kumral, güzel bir oğlan çocuğuydu. Dışarıdan bakıldığında kimse ona yaramazlığı, serseriliği konduramazdı. Fazla sevimliydi. Hafize hanıma karşı bu sempatisini eve geldiği günden beri kullanırdı. Şeytan tüyü olan insanlardandı ve kendisini çok çabuk sevdirdi. Hakikaten de kadıncağz çok severdi Yiğit Ali'yi.

Sevilen çabuk şımarırdı malum genç adam da hep bir fazlasını ister Nejat'ı kıskanırdı çocukluğunda. Nejat ise daha sessiz ve içine kapanıktı. Hayatı içine yaşayanlardandı. Daha küçücük yaşından itibaren hep olgun, mantıklı ve aklı başında olan taraftı. Yaşları yakındı ama Nejat daha çok ağabey gibiydi.

Hafize hanım bu duruma çok içlenirdi. Nihayetinde o da çocuktu. Onun da hakkıydı çocukça davranmak. Ne yaşadı, başından neler geçtiyse henüz küçücük yaşta kocaman bir adam olmuştu. Hep bağına basmak isterdi yaşlı kadın Nejat'ı.

İki adam da aynı yerlerinden aynı derecede yaralıydı ve Yiğit Ali'nin söylemlerinin aksine son derece adaletli bir tutum sergilerdi Hafize hanım.

Muhabbet tatlı tatlı devam ederken bir ara Hafize hanım yapraklar yetişmediği için yeni kavanoz almaya gitmişti. O sırada Yiğit Ali sandalyeye oturmuş Zeliha hanımla karşı karşıya gelmişti.

"Ee Zeliha hanım sende ne var ne yok anlat bakalım?"

Zeliha hanım gülümseyerek baktı genç adama. O da Yiğit Ali severler kulübündendi malumunuz.

"Zeliha hanım mı olduk paşam?"

Sahte bir gücenmişlik vardı kadının sesinde.

"Bakacağız orasına artık."

Yiğit Ali'nin ses tonu kadını bir miktar rahatsız etmiş olsa da genç adamın her zamanki oyunbaz hallerinden biri olduğunu düşündü Zeliha hanım.

"Bu arada ağabeyim gelince bahçedeki çalışma odasında seninle görüşmek istiyor."

Normal zamanda Hamza Mahir'in böyle bir talebi olmadığı için bu durum meraklandırmıştı yaşlı kadını.

"Hayırdır inşallah paşam ne görüşecekmış benimle Hamza bey oğlum?"

Yiğit Ali tanıştığı ilk günden beri severdi Zeliha hanımı. Onun kötü biri olduğunu düşünmek dahi istemiyor zaten de inanmıyordu böyle bir duruma. Soğuk davranmak bile kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

Normal zamanda her türlü duruma karşı tedbirli davranmayı bilen genç adamı bu durum zorluyordu.

"Soracağı birkaç soru varmış. Baş başa konuşmak istemiştir."

Tam o sırada Hafize hanım yeniden mutfığa gelmesiyle Yiğit Ali ayaklanmıştı.

"Ben çıkıyorum hanımlar size kolay gelsin."

Mutfaktan çıkmak üzere kapıya doğru yönlenirken Hafize hanımın sesiyle durakladı.

"Yiğit Ali akşam yemeği yemeden gel oğlum buradan götürürsün. Herkese göre sarıyoruz."

Yiğit Ali başını onaylar şekilde sallayarak mutfaktan çıktı.

Bahar'dan önce Hafize hanım bu evde asla böyle kararlar alamazdı.

Hamza Mahir keskin kuralları olan bir adamdı. Kardeşlerim dediği adamların bile eve sudan sebeplerle girip çıkmasından hoşlanmazdı. Özellikle son birkaç yılda iyice despot birine dönüşmüştü fakat şimdilerde o da kendini aile olmanın huzuruna bırakmış gibiydi.

Bahar bu ev için milattı.

Evden çıkan Yiğit Ali'ye yine kampüs yolları görünmüştü.

"Ulan Yiğit Ali sen daha çok gelir gidersin oğlum bu yollarda..."

Kendi kendine söylenerek arabaya binmişti.

Dersi erken biten Esra kızlarla birlikte alışveriş merkezine gitmek yerine Tolga'yla kalıp üniversitenin içindeki kafede bir şeyler içmeyi tercih etmişti.

Etraftaki kızların Tolga'ya olan, Tolga'nın da kendisine olan ilgisini biliyor bu durum genç kızda tuhaf bir tatmin hissi oluştuyordu. Sürekli küçük görülmekten incinmiş kalbine genç adamın hassas halleri iyi geliyordu.

"Ee Esra geçen gün seni almaya gelen adamın kim olduğunu söylüyordun?"

Esra gülümseyerek baktı genç adama. Aslında masadaki muhabbetin bu konuyla hiç alakası yoktu ama merak etmiş olacak ki konuyu oraya bağlamıştı Tolga.

"Öyle mi söylüyordum?"

Tolga kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı ve kızın gözlerinin içine bakarak devam etti.

"Kesinlikle öyle söylüyordun."

Nasıl oluyordu da evren bir şekilde Yiğit Ali'ye konuyu getiriyordu anlamıyordu genç kız. Ağzında oluşan buruk tadı önemsemeden karşısındaki adamı yanıtladı.

"Ağabeyim olur."

Tolga'nın rahatlaması yüzünden okunuyordu.

"Ağabeyin olduğunu bilmiyordum."

Bilmese de öğrendiğine sevinmişti çünkü rakip olarak görmek istemeyeceği bir tipti karşısındaki.

"Öz ağabeyim değil. Eniştemin kardeşi ama bana ağabeylik yapar sağolsun."

O dakikadan sonra Tolga, Yiğit Ali'nin lafını bir daha etmemişti. Ağabey sıfatına yerleştirilmesi nedeniyle içi rahatlamıştı.

Devam eden yaklaşık yarım saat boyunca birbirleriyle ilgili birçok soruya yanıt aramışlar artık nispeten daha iyi tanışık olmuşlardı gençler. İşin aslı daha çok soran taraf Tolga'ydı fakat bir şikayeti varmış gibi görünmüyordu.

Üniversiteye giriş yapan Yiğit Ali defalarca kere Esra'yı aramış ulaşamamıştı. Genç kızın telefonu dersten çıktığı için sessizde kalmış, ortamın muhabbeti iyi olduğu için de dalgınlığına gelmiş unutmıştı.

Yiğit Ali burnundan soluyarak arabadan inip etrafa bakınırken meraklı gözlerden biri Esra'nın sınıf arkadaşı çıkmıştı da oturduğu yeri öğrenebilmişti.

Kafeye girdiğinde Esra hanım Tolga denen zibidiyle baş başa oturuyordu. Geriden oldukça keyifli görünüyordu.

Sahi kendisiyle konuşurken neden böyle güzel gülümsemiyordu?

Masaya doğru asabı bozuk bir halde ilerledi.

Esra yanlarına yaklaşan adamı gördüğü anda şaşkınlıkla yerinden doğruldu. Yaptığı hatanın o an farkına vardı fakat artık çok geçti.

Tolga da kendisiyle birlikte ayaklanırken genç kızıdan önce söze atıldı.

"Merhabalar siz Esra'nın ağabeyiydiniz değil mi? Tolga ben. Tolga Yalçındağ."

Yiğit Ali önce doğru duyup duymadığını algılamak istercesine bir kaşı havada Esra'ya baktı. Genç kızın gözlerini kaçırmasının üzerine doğru duyduğunu anladı.

Karşısındaki adamın elini havada bırakarak söze girdi.

"Yiğit Ali. Sadece Yiğit Ali."

Daha dünkü velet soyadına güvenip kendisine artistlik yapar gibi tanışma repliği yazıyordu.

Yiğit Ali'nin üstten tavrı Tolga'yı bozguna uğratmış olsa da Esra'nın hatırına bozuntuya vermemeye çalıştı. Ne de olsa ağabeydi ve bir miktar atarlı giderli davranması normaldi.

"Metin Yalçındağ'ın nesi oluyorsun?"

Tolga'nın yüzüne yine o bilindik gülümsemesi yerleşmişti. Biraz kibir hayli çok gurur taşıyordu.

"Oğluyum."

Yiğit Ali'nin pek umrunda olmuşa benzemiyordu.

"Babana selam söyle. Yiğit Ali de. Yiğit Ali Koral."

Birincisi Tolga bu şekilde umursanmamalara alışık bir genç değildi fena halde bozulmuştu. Onun soyadı iletişim kurduğu herkes tarafından önemsenirdi.

İkincisi Yiğit Ali kendisini çocuk yerine koymuş babana selam söyle diyip muhattap dahi almadığı vurgusunda bulunmuştu.

Son olarak Esra'nın yanındaki günlerdir emek verip oluşturduğu karizması son iki dakikada içerisinde çok kan kaybına uğramıştı.

Genç adamın bilmediği şey ise Esra'nın tüm bu tavırlara zaten alışık olduğuydu. Bir de ağabeyim diye tanıttığı anında ifşa olmuştu.

Artık Yiğit Ali'nin elinden çekeceği vardı.

"Söylerim. Esra istersen sen bekletme ağabeyini."

Her ağabey kelimesinde Esra'nın başı dönüyordu.

"Sonra görüşürüz Tolga hoşçakal."

Yiğit Ali'nin keskin bakışları bir an olsun üzerinden ayrılmıyor. Psikolojik baskı oluşturunca genç kıza adeta.

Arabaya kadar sükunet içinde yürüdüler. Adam da hiç ses çıkmıyordu ve bu durum Esra'yı daha çok geriordu.

Esra kendini suçlu hissetmese çoktan veryansına başlardı fakat yalan söylemişti, suçluydu. Üstelik aralarında hiç de kardeşçe olmayan bir çekim vardı yanındaki adamla. Ağabey lafı öyle mide bulandırıcıydı ki genç kızın ağzında kekremsi bir tat bırakmıştı.

Arabaya bindiklerinde de sükunet henüz bozulmamıştı. Bir süre sonra içeriği Yiğit Ali'nin kalın sesi doldurdu.

"Metin Yalçındağ akıllı adamdır ama oğlu safın tekiymiş."

Esra başını sola doğru çevirip anlamazca baktı.

"Anlamadım?"

Yiğit Ali hiç istifini bozmadan direkt olarak karşı yola bakıyordu.

"Aramızdaki tansiyonu göremediyse salak demektir."

Aralarında herhangi bir şey olmasına imkan olmayan iki insan nasıl olurdu da bu konuları açıkça dile getirebilirdi? Daha doğrusu olma ihtimalini tamamen ortadan

kaldıran kişi tarafından dile getirilebilirdi? Bu nasıl bir genişlikti anlamıyordu genç kız. Yoksa kendisi mi çok ketumdu?

"Bence senin kendi tansiyonun yükselmiş. Bol su iç."

Ardından ağzının içinden mırıldandı.

"Soğuk su..."

Adamın ağzının köşesinde çarpık bir gülümseme oluştu. Kafasını sağa sola sallayarak ciddileşti. Bu sefer sesi oldukça keskin ve kararlı çıkıyordu.

"Neden yalan söyledin Esra?"

Genç kız yalanı yüzüne vurulduğu için utanmıştı.

"Bilmiyorum" dedi çekinikçe.

"Ama ben biliyorum."

Yiğit Ali'nin sesi o kadar kendinden emin çıkıyordu ki Esra istemsizce sordu.

"Nedenmiş?"

Sanki eylemi gerçekleştiren genç kızın kendisi değilmiş gibi sebebini adamdan dinliyordu.

"Perdelemek istedin."

Detaya girmeden kurduğu cümle meraklandırmıştı kız.

"Neyi perdelemek istemişim?"

Yiğit Ali'nin sağ kaşı imalı bir şekilde kalkmış başı bir anlığına aynı yöne genç kıza doğru çevrilmişti. O kadar küstah görünüyordu ki yine ne yapmış etmiş fazla kelime sarfiyatı bile yapmadan Esra'yı kriz aşamasına getirmişti.

"Ya sen ne ima ediyorsun? Herkes sana mı aşık? Seni değil de onu beğeniyorum diye hemen ne kadar pisleştığinin farkında mısın?"

Esra'nın söylediği her şey Yiğit Ali'yi daha da eğlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Neyine güveniyorsa kendinden öyle bir emindi bu adam.

"Yav neyi ima edeceğim senin bu oğlanı beğendiğin falan yok kimi kandırıyorsun?"

Adamın söylediği birçok şeyin doğru olmasıydı belkide kız bu kadar vitesten attıran.

"Allah Allah çok mu iyi tanıyorsun beni?"

Yiğit Ali ani bir fikirle arabayı sağa çekip durduğunda Esra anlamazca bakındı. Pencereden gördüğü kadarıyla dışarıda in cin top oynuyordu. Nasıl yollardan geçiyorlardı böyle sahi?

"Niye durduk?"

Az önceki fevri karara tezat bir şekilde usulca kemerini çözüp kıza doğru döndü genç adam. Konuşmuyor yalnızca Esra'nın yüzünü inceliyordu. Güzel yüzünü ve tedirgin gözlerini.

Yavaşça Esra'ya doğru eğilirken genç kız ne olduğunu anlamadan cama doğru geri geri gitmeye başladı.

"Ne yapıyorsun Yiğit Ali ya delirdin mi?"

Gidecek yer kalmayıp sırtı arkaya yaslanmıştı. Adamla aralarında o kadar az bir mesafe vardı ki Esra telaşla itmeye çalıştı.

"Yiğit Ali ne yapıyorsan kes şunu!"

Normalde susmayan adam aksi gibi konuşmuyordu da.

Biraz daha yaklaşp dudakları arasında yalnızca bir nefes mesafesi kaldığında Esra'nın gözleri kapanmış kalbi kuş gibi çarpıyordu. Az önce son gücüyle adama itmeye çalışan kendisi değildi sanki. Artık ne olacaksa olsun teslimiyetiydi bu.

Yiğit Ali kızın dudaklarını pas geçip kulağına doğru fısıldamaya başladı.

"İnat uğruna bunu kendine yapma. O zibidiyi de başına bela etme. Öyle tipler sağlam ayakkabı olmaz. Pişman olursun."

Adam üzerinden doğrulduğunda genç kız o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki sinirle kemerini çözüp kendisini aşağı attı. Kapıyı çarparak kapattı. Akabinde Yiğit Ali de onunla birlikte aşağı inmişti.

"Nereye gidiyorsun Esra saçmalama."

Esra hızlı hızlı yürürken umursamıyordu bile. Gözlerinden yaşlar peşi sıra akarken en son isteyeceği şeydi böyle görünmek.

"Esra!"

O hızla aniden durarak bağırmaya başladı genç kız.

"Ne var ya ne? Sana mı kaldı bana nasihat vermek?"

Bu arada adam yanına gelmişti bile fakat gözü hiçbir şeyi görececek halde değildi. Duraksamadan devam etti.

"Bakıyorum da ağabeylik rolüne çabuk alıştın..."

Henüz cümlesini tamamlamadan dudakları Yiğit Ali'ninkiler tarafından susturulmuştu. Az önceki yakınlaşmadan etkilenen tek taraf tabiki Esra değildi. Yalnızca kendisini daha iyi kontrol eden taraftı genç adam. Esra'nın ağabey demesiyle iş işten geçmişti artık.

Hırsla kapandığı dudaklardan sakınlemiş bir şekilde ayrıldı.

Esra pencesindeyse ise işler çok başkaydı. Yıllardır platonik olduğu adam tarafından ilk öpücüğünü almıştı. Bu normal koşullarda oldukça romantik görünebilirdi fakat durum normal olmaktan o kadar uzaktı ki olayın öncesini ve maalesef ki sonrasını düşünmekten ne yaşadığını anlayamamıştı.

Biliyordu ki sırf ağabey lafını kendisine yedirmek için yapmıştı bu hamleyi. Başarmıştı da genç kızın kalbine daha sonraki günler muazzam bir acı hissettirecek o çentiği atıp geçmişti.

Ayrıldıktan sonra üç beş saniye ortamda çıt çıkmamıştı.

Belli ki Yiğit Ali de kendisinden böyle bir performans beklemiyordu.

'Aferin Yiğit Ali özenle koruduğun mesafeni sikip attın oğlum!'

"Esra tamam sakin ol artık"

Bu bir şaka mıydı?

"Sen kime ne diyorsun ya nasıl öpebilirsin beni iznim olmadan?"

Bir yandan bağırırken diğer yandan yumruk yaptığı ellerini adamın göğsüne vuruyordu.

"Sırf senin peşinden koşmak yerine kendi yoluma, hayatıma bakıyorum diye yapıyorsun bunu. Alışksın tabi önünde ardında gezilmesine! Ben Tolga'dan hoşlanıyorum ve sen aklında başkası olan bir kızı zorla öpen despot herifin tekisin!"

Genç kız kendisini durduramıyor gibiydi.

"Al bu rezilliğinle ne yaparsan yap!"

Gözleri dolu dolu bir şekilde arabanın olduğu yerin tersi istikametinde tekrar yürümeye devam etti.

Yiğit Ali yumruk yemiş gibi kalakalmıştı. Olabilir miydi? Esra kendisinden vazgeçmiş olabilir miydi?

Biraz sonra adamın yanına yanaşan arabanın camı aşağı doğru indirildi.

"Ne yapalım ağabey biz mi götürelim?"

Genç adam kafa sallamakla yetinmişti.

Esra ağlaya ağlaya yürümeye devam ederken yanına siyah filmleri bir araba yanaşıp durdu.

"Esra hanım buyrun sizi eve biz götürelim. Yiğit ağabeyin haberi var."

Genç kız kendini dışarıya o kadar kapatmış durumdaydı ki önce boş boş bakıp idrak etmeye çalıştı. Sonrasında ise arkasını dönüp epeyce uzaklaştığı adama doğru baktı. Orada dikilmiş kendisine doğru bakıyordu. Belli ki haberi vardı. Ardından dönüp arabaya doğru ilerledi ve arka tarafa geçip oturdu. Beyaz gömleklili, siyah kravatlı delikanlı kapısını kapatıp sürücü koltuğuna doğru siyah takım elbisesiyle kıvrak adımlarla ilerledi, arkalarında soğuk havayı zerrece önemsemeyen hala ayakta dikilen bir Yiğit Ali bırakarak.

Akşam saat yedi sularında ucu bucağı olmayan mülkünün sınırlarına giriş yapmıştı Gümüşpala. Her zamanki alışkanlığı öncelikle Bahar'ın yanına uğramaktı fakat bugün doğrudan bahçedeki çalışma odasına gitmişti.

Geleceğine az bir zaman kala Zeliha hanıma haber edilmişti ve kendisini odada bekliyor olmalıydı.

Tüm heybetiyle arabadan inerken çocuklardan biri hemen kapısını kapatmadan yetişebilmek için koşturmuştu. Kendi kullandığı arabasının kapısının açılması kapanması konusunda öyle takıntılı biri değildi fakat belli ki gençler patronlarına saygıda kusur etmek istemiyorlardı.

"Ferit ağabeyin yok mu aslanım?"

Mehmet henüz yirmi bir yaşında toy bir delikanlıydı.

"Ferit ağabeyim depoda efendim."

Delikanlı, Gümüşpala'nın kendisiyle direkt olarak muhattap olması karşısında oldukça heyecanlanmıştı.

Hamza Mahir, Mehmet'in omzuna şöyle bir vurarak devam etti yoluna.

Dışarıdan anlaşılması mümkün olmasa da Gümüşpala oldukça gergindi. Ne ile karşılaşacağını tam olarak bilmiyordu. Nasıl bir hikaye çıkacaktı karşısına?

Zeliha hanım pimi çekilmiş bir bombayı kucağına bırakıp gidebilirdi nihayetinde.

Odaya girdiğinde Zeliha hanım çalışma masasının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Kendisini görür görmez hemen ayağa kalkmaya yeltendi.

"Estağfurullah Zeliha hanım oturun lütfen."

Zeliha hanım tekrar yerine otururken meraklı ve bir o kadar da tedirgin gözlerle damadım dediği adama bakıyordu.

Hamza Mahir hiçbir zaman kendisine saygıda kusur etmemişti bugüne kadar. Her daim ölçülü ve mesafeli tavrı, beyefendi duruşuyla bilirdi adamı.

"Benimle görüşmek istemişsin oğlum. Meraklandım hayırdır inşallah Bahar'ımla ilgili bir sıkıntı yok değil mi?"

Her zaman önceliğinin Bahar olması Hamza Mahir'in öğrendiği olumsuzluklara tezat oluşturunuyordu.

"Merak etmeyin Baharla ilgili hiçbir sıkıntı olamaz. Sizinle konuşmak istediğim başka bir mevzu var."

Bir yandan da çalışma masasının başındaki koltuğa geçmek yerine kadının karşısındaki koltuğa geçip oturmuştu.

"Zeliha hanım lafı dolandırmayı sevmediğimi tanışıklığımız süresince zaten anlamışsınızdır. Direkt olarak mevzuya girmek istiyorum. Konumuz Zeynep hanım."

Zeliha hanımın yüzü allak bullak olmuştu.

"Ben nereden bileceğim oğl.."

Cümlesini henüz tamamlamadan Gümüşpala tarafından susturuldu.

"Hatırlarsanız Konya'daki evinizin bahçesinde geceleyin sizinle kısa bir sohbetimiz olmuştu. Beni Bahar'ı üzmemem konusunda bir anne edasıyla uyarmıştınız. Size çok saygı duymuş, taktir etmiştim.

Devamında Bahar'ın size hiç anne demediğinden bahsetmişsiniz. Onu bu denli sevmenize rağmen, doğar doğmaz yanınıza getirilen bir bebek neden sizi annesi yerine koymamış olabilir?"

Adamın kurduğu her cümle Zeliha hanımın yüzünün her an daha da beyazlamasına neden oluyordu. Ne diyeceğini nasıl bir tepki vereceğini bilememişti. Çok ansızın yakalanmıştı.

"Evet Zeliha hanım sizi dinliyorum. Gerçekleri bir de sizden duymak istiyorum. Bu zamana kadar en başta Bahar'ı sonrasında beni kandırmış olmanıza rağmen sizin iyi bir insan olduğunuza inanıyorum. Bu nedenle aramıza giren yalanlarınızı bir kenara bırakıp sizin sözlerinizi doğru kabul edeceğim. Anlatın."

Gümüşpala kadına karşı o kadar kuvvetli pres yapıyordu ki Zeliha hanımın komutlara uymak dışında başka bir çaresi görünmüyordu. Hali hazırda zaten günlük hayatta yalanla dolanla işi olan biri değildi. Böyle bir durum karşısında da sinip kalmıştı.

Adama yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Bahar'ım duymasın oğlum ne olur çok üzülür. Bir daha beni görmek istemezse ben ne yaparım yalvarırım anlatma ona."

Gözünden yaşlar ardı sıra akarken Gümüşpala'nın bunca yıllık gözlem tecrübesine göre kadın numara yapmıyordu. Samimiydi.

Öne doğru eğilerek bakışlarını kadınla aynı hizaya getirdi.

"Zeliha hanım nedir sizi korkutan? Bunca yıldır tek başımıza bütün sorumluluğunu aldığınız bir kız çocuğuna karşı elinizi kolunuzu bağlayan?"

Kadının Bahar'ı kaybetmeyi göze alamadığı öyle belliydi ki.

"Ekrem ve onun ailesi oğlum. Daha doğrusu babası ve dedesi. Bahar onlarla irtibatta olursa başına gelmeyen kalmazdı. Bakma aldırış etmediklerine, yüzüne bakmadıklarına işlerine yarayacak yaşa gelsin neler ederlerdi yavruma."

Zeliha hanım yavaş yavaş çözülmeye başlamıştı. Hamza Mahir için oldukça kolay olmuştu.

"Sizin bu aileyle nasıl bir bağlantınız var? Nereden biliyorsunuz iç işlerini bu kadar yakından?"

Kadın duraksayarak cevapladı adamı.

"Ben Zeynep'in öz ablasıyım."

Karşısındaki adam hiç şaşırması gibi görünmüyordu. Zerrece mimiği oynamamıştı. Acılı bir tebessümle devam etti.

"Tabi ya sen zaten biliyorsun bunu."

Hamza Mahir baş sallamakla yetinmişti.

"Şu hikayeyi en başından bir anlatın bakalım."

Zeliha hanım derin bir nefes çekerek nereden başlayacağını düşündü bir anlığına.

"Zeynep yirmilerinin başındaydı Ekrem ile evlendiğinde. Annesi Bahriye hanım, teyzemlerle ortak bir dostlarının oğlunun düğününde görmüş Zeynep'i çok beğenmiş.

Tam bir İstanbul hanımefendisiydi Bahriye hanım. Nasıl desem hem çok alımlı hem çok asaletli, nasıl oturulur kalkılır fevkaalede bilen çok görgülü bir kadındı. Zeynep zaten Bahriye hanımı çok sevdiği için olumlu yaklaştı yoksa yaşça epey büyüktü kendinden Ekrem.

Zavallı kadının kocası öyle merhametsiz, mendebur bir adamdı ki oğlunu da aynı kendi gibi yetiştirmiş. Allah var Ekrem Zeynep'e çok kötü davranmazdı. Babasının annesine davrandığı gibi saygısızlık etmezdi.

Sanki Zeynep'in yanında içindeki iyi ortaya çıkardı. Sever miydi sevmez miydi bilmem ama Ekrem gibi bir adamın merhametli davrandığı tek kişi Zeynep'tir."

Zeliha hanım eskileri anarken çok üzgün görünüyordu.

"Bahar bir buçuk iki yaşlarındaydı. Eşim ve oğlumu kazada kaybedeli üç yalan olmasın dört yıl olmuştu. Canımın içi kardeşim hem bana üzülür hem de kendi sıkıntılarıyla baş etmeye çalışırdı. Bir de son zamanlarda bayılmaları çıkmıştı ortaya. Ben Konya'da yaşıyordum fakat sık sık telefonda görüşürdük o zamanki iletişimin el verdiği kadarıyla. Her konuşmamızda yeni bir bayılma anısı anlatırdı. Baş ağrısından duramadığından bahsederdi. Bahriye hanımın da ısrarıyla en sonunda doktora götürdüler zavallımı."

Kadıncağzın gözlerindeki yaşlar ip gibi sıralanırken Hamza Mahir masanın üzerinden aldığı peçeteyi uzattı.

"Sağ ol oğlum."

Gözlerini kuruladıktan sonra devam etti.

"Başımın içinde hızla büyüyen bir tümör tespit ettiler. Her gün daha kötüye gitti benim kardeşim. Sıkça gitmeye çalışırdım ziyaretine ama kayınvalidesi ve kayınpederiyle

birlikte üç katlı konak gibi bir evde yaşarlardı öyle olunca sık sık gidemez gittiğimde de bir hafta ancak durur ağlaya ağlaya geri dönerdim. Ben de çok yaralıyım. Kocam, oğlum sonrasında kardeşim... Dua ederdim Allahım önce benim canımı al daha fazla sevdiklerim acısını gösterme bana diye. Sonra zaman gösterdi ki bir öksüze annelik etmek gibi çok önemli bir görevim varmış benim."

Gümüşpala da olayın dramatikliği karşısında sus pus olmuştu. Yalnızca dinliyordu kadını.

"Altı ay sonra kaybettik boncuk gözlü kardeşimi. Mezarının başında ağlıyorum ama nasıl kendimden geçmiş şekilde. Annemiz babamız sizlere ömür. Teyzemle eniştem gelmişler kendilerine hayırları yok. Biz birbirimizin kimsesiydik kendi başıma kaldım.

Ekrem'i seçti bir an gözüm hiç unutmam dün gibi aklımda. Bakışları değişmiş, gözündeki o merhamet kırıntısı da gitmiş, ruhu çekilmiş bomboş bir beden gibi dikiliyordu orada. Dalmış gitmiş uzaklara kim bilir aklından ne geçiyordu.

Mezarın başında çökmüş dururken omzumda bir el hissettim. Baktım ki Bahriye hanım gelmiş yanıma. 'Başın sağolsun kızım' dedi önce. Sonrasında 'On on beş gün içerisinde yanına geleceğim toparla kendini yeğenini düşün' dedi."

Zeynep hanımın hastalığının öğrenilmesinin ardından kötü son günde gün yaklaşırken Bahriye hanımın da boş durmayıp Bahar'ın geleceği ile ilgili bir takım planlamalar yaptığı anlaşılıyordu.

"Gerçekten de dediği gibi oldu. İki hafta sonra kapım çalındı. Açtığımda babaannesinin kucağında Bahar, yanlarında Ekrem öylece dikiliyorlardı. İçeri girmediler. Aceleyle üç beş parça eşya aldım, üç beş parça da anı edecek şeyler... Pencereleri örttüm, uzun zamandır zaten perdeleri bile açmak içimden gelmiyordu iyice sıkıca kapattım hepsini. Biliyordum bir daha bu eve dönmeyecektim, kaybettiğim ailemle yaşadığım o kısacık yıllar şöyle bir gözümün önünden geçti. Yavrumun koridorlarda koşan ayak sesleri, eşimin baş köşedeki koltuğu... Ağlaya ağlaya çıktım evden. Bahar'ın büyüdüğü o villayı almışlar, dayanmış döşenmiş. Bir çocuk nasıl rahat ederse ona göre yaptırmışlar. Bahriye hanımın yakından ilgilendiği belliydi. İki valiz indirdiler arabadan. Yavrumun tüm dünyası iki valize sığmış. Beni bilirdi ama alışık değil çocuk tabi yabancı yabancı bakıyor. Belli zaten annesinden ayrılmak çok sarsmış bir de bilmediği yerlere getirmişler.

Bahriye hanım beni kenara çekip dedi ki; 'Bahar'ın bu hayattaki en büyük şansı bir kız çocuğu olması. Eğer ki erkek çocuğu olsaydı başta dedesi olmak üzere babası onu asla bırakmama izin vermezdi. Aynı onlar gibi merhametsiz, ciğeri beş para etmeyen bir adam olurdu. Ben artık bizim ailemiz yüzünden insanların ahını almak istemiyorum kızım. Benim torunum sevgiyle, şefkatle büyüsün. Sen onun yarı annesi sayılırsın. Kaybettiğin evladının yerine koy. Sımsıkı sarıl ona. Bundan böyle hem öksüz hem yetim o.

Sakin ola ki teyzesi olduğunu söyleme. Bizimle aradaki bağı bilmesin. Yaşı büyüyüp de annesi hakkında daha çok şey öğrenmek için soluğu yanımızda alırsa tam da göze görüneceği yaşta bırakmazlar Bahar'ı. Benim gücüm yetmez kızım yazık ederler

torunuma. Şimdi Ekrem'in yeniden evlenmesi için ayağına bağ olur diyerek ikna ettim dedesini. Sesini çıkarmadı. Sen de sakın sesini çıkarma. Yerini belli etme, akla gelme, bırak unutsunlar sizi. Gerekli maddiyatı ben sağlayacağım sen merak etme. Bahar'ım sana emanet kızım. Ben yine gelmeye çalışacağım. Dara düştüğün vakit bana ulaş."

Zeliha hanım babaanne ile arasında geçen diyalogu dün gibi hatırlıyordu. Gözleri dalıp gitmişti fakat ağzı ezberden anlatıyordu yaşananları. Babaannesinin boynuna sımsıkı sarılan Bahar'ın ayrılmak istemeyişi, Bahriye hanımın arkasından ağlarken bile 'anne' diye iç çekişleri,günlerce korku dolu tedirgin bakışları hepsi ama hepsi hatırlıydı kadının.

Zeliha hanım da kolay bir hayat yaşamamıştı fakat kötülük etmek şöyle dursun ömrünü Bahar'a vakfetmişti.

Devamında tüm bunları anlattıktan sonra yorgun düşüp durakladı Zeliha hanım. Bu bilgiler Gümüşpala'yı da o kadar derinden yaralamıştı ki koşarak Bahar'ın yanına gitmemek için zor tutuyordu kendisini.

"Bahar'ın babaanesi hayatta mı Zeliha hanım?"

Bu hayat öyküsünün kahramanlarından biri oydu.

"Bahar İstanbul'a gelip geri dönmediğinde ilk onu aradım. Epeyce yaşlı olmasına rağmen telefonda beni paylayacak kadar dinç geliyordu sesi. O zamandan beri de hiç konuşmadım oğlum haberim yok."

Gümüşpala öğreneceğini öğrenmişti. Bundan sonrası nasıl davranması gerektiği ki işin zor kısmı da burasıydı.

"Sağ olun Zeliha hanım. İçtenlikle anlattınız her şeyi. Size olan saygım bir kat daha arttı. Kimse kimse için ömrünü adamak zorunda değil fakat siz kendi hayatınızdan vazgeçmişsiniz. Bahar için yaptıklarınız büyük fedakarlık."

Zeliha hanım anlaşılanın verdiği rahatlıkla tebessüm etti.

"Ben şu yaştan sonra Bahar'ın bana olan hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını kaldıramam oğlum. Ne olur gerçekleri anlatacağım derken kızımın açılmasına mücade etme. Senden tek isteğim budur."

Hamza Mahir başını sallayarak onayladı.

"Merak etmeyin sizi düşünmeden bir adım atmayacağım. Bu da benim teminatımdır."

Yaklaşık on dakika sonra odadan birlikte ayrılmışlardı. Eve girip merdivenlere yönelen adamın kafası oldukça bulanıktı. Günde kırk benzemez işle uğraşıyordu fakat insanın yumuşak karnıyla ilgili meseleler ruhen çok yıpratıcı oluyordu.

Bahar, kocası akşam yemeğine geleceği için hevesle üzerini değiştirmiş, v yakalı bordo ince triko elbisesinin yakasından etek ucuna kadar gold detaylı düğmelerine uyumlu altın küpleri ve zarif İtalya kesim zinciriyle; ayağındaki krem puf tarzı ayakkabıları görmezden gelinirse oldukça şık görünüyordu.

Beklemiş beklemiş fakat Hamza Mahir bir türlü gelmemişti. Oldukça dakik bir adam olduğu için yaklaşık bir saat önce saçlarını tararken gelmiş olması lazımdı.

Canı sıkılmıştı genç kadının. O kadar özenmişti ama beyefendi Allah bilir hangi dosyaya gömülmüş gelememişti. Bütün gün çok özlemişti zaten hemen görmek istiyordu

bir de geç kalınca tüm hevesi kırılmış, yüzü asılmıştı.

Merdivenlerin başına geldiği sırada kocasının da aşağı tarafta merdivenlerin başına geldiğini fark etti. Yavaşça ilk adımı atıp inmeye başladığı sırada Hamza Mahir çoktan  beşini çıkmış karısına yaklaşmıştı bile.

"Oo bu güzellik benim mi?"

Aşağıdan laf atıyordu Bahar'a.

"Senindi canım ama maalesef artık değil geç kaldın."

Genç kadının nazlı nazlı omuz sallaması bile Gümüşpala'ya o kadar güzel geliyordu ki olumsuz herhangi bir şey anlayacak halde değildi.

"Ben benim olanı bırakmam yalnız."

Bu eminlik de Bahar'ı mest ediyordu işte...

"Bazen uzaktan izlemek zorunda kalırsın işte ne yapalım."

Havalı havalı devam ederken birden ayakları yerden havalanmış indiği merdivenlerin tersi yönünde yukarıya doğru kocasının güçlü kolları tarafından taşınmaya başlanmıştı.

"Mahir ne yapıyorsun ya?"

"Mahir diyorum!"

"Yemeğe iniyorum ama ben."

Duyan kimdi? Hamza Mahir olmadığı kesindi.

"sen böyle güzel güzel giyineceksin kocan öpüp koklamadan aşağı ineceksin öyle mi?"

Odalarına girerken söyleniyordu Gümüşpala.

"Yahu adam sen geç kaldın sen!"

Hem suçluydu hem de güçlüydü.

Sırtı yatağın yumuşaklığına değerken boynu da hemen kocasının istilasına uğramıştı. Hamza Mahir derin bir solukla karısının güzel kokusunu içine çekerken tüm günün yorgunluğunu attığını düşünüyordu.

"Niye geç kaldın?"

Yine sorgu sual başlamıştı. İşin iyi tarafı adam artık alışmıştı. Hesap veriyor gibi hissetmiyordu.

"Bahçedeki alışma odasında görüşmem vardı güzelim."

Bir de evdeydi yani bu adam!

"Eve kadar geldin beni görmedin yani öyle mi?"

Kocası boynuna gömüldüğü ve uslu durmayıp öpmeye başladığı için sesi boğuk geliyordu.

"Gelsem ıkamazdım yanından geç kalırdım yavrum."

Kopamazdım diyordu yani, Bahar yumuşamaya başlamıştı bile hemen.

"İyi bundan sonra alışkanlık haline de getirirsin sen bunu. Sonra ben hazırlanır seni beklerim gelmeyince de kendim inerim yemeğe zgn zgn."

Hamza Mahir biliyordu ki karısı nazlanıyorsa kendisinin haklı çıkma ihtimali yoktu.

"ok mu bekledin sen beni bakayım?"

Bir yandan da eli yakasındaki düğmeyi bulmuştu usul usul oynuyordu. O düğmenin kaderi açılmaktı belli olmuştu.

"Çok"

Düğmeler Allahtan Bahar gibi nazlanmıyorlar ardı sıra açılıyorlardı. Her düğmeden sonra öpücükler biraz daha aşağı inerken genç kadının kafası karışmaya başlamıştı bile.

"Mahir yemeğe bekliyorlar yapma."

Ses tonu o kadar yap der gibi çıkıyordu ki kocasını ikna etmekten çok uzaktı.

Eli elbisenin ucundan içeri doğru girip bacaklarını okşarken bileklerinden sonra gelen ayakkabına takılmıştı.

"Ayağındaki şeyi çok aradın mı yavrum?"

Alenen dalga geçiyordu.

"Puf onun adı canım. Ayaklarım üşüyünce karnım ağrıyor sonra oğlanlar gazlanıyor ne yapayım?"

Adamın gözleri dudaklarına kaydı.

"Ne adı?"

Bahar tam yeniden 'puf' derken dudaklarına kapandı adam.

Sarmaş dolaş bir süre özlem giderdikten sonra Gümüşpala az önce açtığı düğmeleri teker teker kapatıyordu. Güzel karısının gönlünü almıştı.

"Yemekte sarma var hadi inelim."

Bahar'ın sesi eski neşesinde hevesli çıkıyordu.

"Çok severim sarmayı. Sen de sardın mı?"

Genç kadın gülümseyerek kocasının gözlerinin içine bakarken mesaj alınmıştı.

"Ohoo Bahar hanım baş başa olsak aç bırakacaksın kocamı anlaşıldı bu konuda hiç ilerleme yok."

Bahar yalandan bir öfkeyle konuşmaya başladı.

"Allah Allah bir de ilerleme kaydedip kaydetmediğime mi bakılıyor benim bu evde?"

Kızın cümlesi adamı güldürmüştü.

"Aldığın nefese bakarım bu evde."

Öyle bir söylüyordu ki sanki her şeyden önemlisin der gibiydi.

"İyi bak, not et sınav yapaca..."

Bahar havalı havalı konuşması Hamza Mahir'in boynuna bir ısırık bırakmasıyla yarım kaldı.

"Ah acıttın! Şu boynumu ısırma rezil oluyorum demiyor muyum ben sana?"

Küçücük haliyle kocaman adamı azarlıyordu.

"Gece bir ceza verirsin artık hak ettim."

Tatlı atışmalar halinde yataktan zar zor kalkıp odadan çıkmışlardı. Hamza Mahir'in tutturması üzerine küçük aslanları da kucaklarına almışlar aşağıya inmişlerdi.

Keyifle yenilen akşam yemeğinin ardından Gümüşpala oğullarıyla vakit geçirmiş birkaç saat odalarından ayrılamamıştı. Gün geçtikçe çevreye karşı duyarlı hale geliyorlar, babalarıyla oyun oynamayı bile biliyorlardı. Bu durum adamı da çok keyiflendiriyordu.

Aşağıya kış bahçesine indiğinde Bahar poların altında salebini yudumluyordu. Kocasının geldiğini görünce battaniyenin ucunu kaldırıp yanına çağırdı.

"Aslanlarından ayrılabilmişsin sevgilim."

Bahar'ın memnuniyetle çıkan sesine tebessüm eden adam açtığı yere oturup karısını göğsüne doğru çekip sarıldı.

"Sanki her gün farklı geliyorlar gözüme. Çok hızlı büyüyorlar iyi mi kötü mü karar veremiyorum."

Kocasının çocuklarına bu denli düşkün oluşu çok hoşuna gidiyordu Bahar'ın.

"Sen bir de bana sor. Akıllandılar vallahi artık çoğu zaman numaradan ağlıyorlar, akşama kadar parmaklarında oynatıyorlar beni."

Elindeki kupayı kocasının da içmesi için uzattı.

"Bak bir de bana benzemiyorlar diyorsun."

Hamza Mahir bir yudum alıp tekrar karısına uzatırken ufak ufak iğnelemekten de geri durmuyordu.

"Bana çekseler kedi gibi olurlardı bak yine yatıyorum burada güya kızgındım sana. Esas senin gibi zor ikna oluyorlar."

Bahar battaniyenin altında kocasının sıcacık kollarında iyiden iyiye mayışmıştı.

"Sen nasıl bir çocukmuşsun peki nasıl anlatıyor Zeliha hanım?"

Bahar şöyle bir düşünüp cevapladı.

"Çok hareketli ve yaramaz bir çocukmuşum. Zeliha sultan beni prenses gibi giydirmiş ama ben oğlan çocuğu gibi koşturmuşum etrafta. İnatçıymışım bi de."

Duydukları Gümüşpala'yı gülümsetti hoşuna gitmiş gibiydi.

"Hala öylesin. Dışın prenses gibi için inatçı yaramaz çocuk."

Bahar'ın elindeki boş kupayı alıp kenardaki masaya uzanıp bıraktığı sırada karısının şımarıkça gülüşünü duydu. Onun bu halleri huzur veriyordu.

"Sen nasıl bir çocuktun peki?"

Hamza Mahir yedisinde neyse yetmişinde de o olanlardandı.

"Ben kendi kendine yaşayan bir çocuktum. Az konuşan, her şeyi kendi halletmeye çalışan. Annem gittikten sonra da kavgacı bir çocuğa dönüşmüştüm. Sonra çabuk olgunlaştım ama Rafet bey sağolsun."

Sesi sitemli çıkmıyordu. Hatta babasına karşı çok saygı ve sevgi duyduğu belliydi.

Gümüşpala'nın sıraladığı tavırlar o kadar travmatikti ki ağlayası geldi kadının. Kendi hayatı az travmalıymış gibi pas geçip adama daha çok üzülüyordu.

"Kesin az konuşan ama konuştuğunda da büyük büyük konuşan bi veletsindir sen."

Uzanıp adamın yanağından bir öpücük çaldı.

"Sen benim içimdeki boşlukların neredeyse hepsini doldurdun Mahir ama biliyor musun bir yerlerde eksik bir şeyler olduğunu hissedirdim ve çocuklarım olunca o boşluk da sanki kapandı. Sanırım anne olmak ve eksik kalan yanlarımın hepsini kendi çocuklarım üzerinde telafisini yapabilecek olma fikri beni rahatlattı. Ben annesiz ve de babasız büyüdüm belki ama benim evlatlarım inşallah tam olacaklar. İçleri rahat, gönülleri huzurlu bir şekilde başlarını yastıklarına koyacaklar."

Gümüşpala karısını kendine biraz daha çekip çok daha sıkıca sarıldı.

"Güzelim benim"

Saçlarından kokusunu içine çektiği karısının başına bir öpücük kondurdu.

"Aslanlarım senin gibi anneleri olduğu için çok şanslılar."

Hamza Mahir'in her fırsatta anneliğine iltifat etmesi hoşuna gidiyordu Bahar'ın.

"Sana bir hediyem var."

Gümüşpala hafifçe yerinden doğrularak cebinden bir kağıt çıkardı. Daha doğrusu genç kadın önce öyle zannetmişti fakat bu bir fotoğraf baskısıydı.

"Ne hediyesi merak ettim nedir bu?"

Hamza Mahir elindeki fotoğraf karesini karısının eline verdi.

Kocasından aldığı bu karede yirmili yaşlarda bir kadın vardı. Uzun kumral saçları omuzlarından aşağı dalgalanmış, rüzgardan uçuşmuştu. Arka tarafında bir deniz manzarası, üzerinde uçuk pembe kareli bir elbise, kısa topuklu pabuçlarıyla kendi dönemi içerisinde oldukça şık ve havalı bir görüntü sergiliyordu. Huzurlu bir görüntüsü vardı sanki yada Bahar öyle okumak istedi o an karar veremedi.

"Kim bu kadın sevgilim?"

Aklına geliyordu ama bir yandan da konduramıyordu. Olabilir miydi?

Hamza Mahir gözlerinin en derinine bakıp cevapladı karısını.

"Zeynep hanım."

Bahar'ın sanki kulakları uğulduyordu. Onun için öylesine büyük ve tarihi bir andı ki bedenen ve ruhen sarsıldığını hissetti. Yıllardır hayalini kurduğu, delicesine merak ettiği kişi tam da karşısında kendisine gülümsüyordu.

"Annem"

...

Bölüm-57

Keyifli okumalar..

Vakit öğleden sonra dört sularıydı. Genç kadın; dört mevsim duvarları çiçeklerle donatılmış, yaz kış demeden gün ışığını muazzam şekilde içerisine alan cam tavanlı, beyaz renklerin ağırlıkta olduğu ve ömrü hayatında gördüğü en ferah yer olan kış bahçesine gelmişti.

Bu bahçenin çiçekleri bizzat içerisinde bulunan ufak çaplı serada yetiştiriliyordu. Geniş arazi sınırları içerisinde, evinden sonra en huzurlu olduğu yer burasıydı Bahar'ın.

Ortakdaki süs havuzunun kenarlarına yerleştirilmiş dantel gibi işlenmiş beyaz banklardan birine doğru yöneldi. Yukarıya doğru büyüktен küçüğe dairesel şekilde kat kat sıralanmış mermerlerin işçilikleri roma sütunlarını andırıyordu. Aslan başı şeklinde çeşmeleri bulunan havuz o kadar büyük ve ihtişamlı duruyordu ki kendisini burada bir manzaraya karşı oturmuş gibi hissediyordu genç kadın.

Lise çağlarında mübalağasız onlarcasını okuduğu aşk romanlarındaki İngiliz lordlarının malikanelerindeki uçsuz bucaksız yemyeşil bahçelerinde leydilerle yaptıkları uzun yürüyüşleri hep bu şekilde bir yerde hayal ederdi Bahar. Rengarenk çiçekler, kuş seslerinin eşliğinde şırıl şırıl akan şelaleler, göz alıcı parıltılı güneş, yemyeşil yerler, masmavi gökyüzü... Genç kadının hayaller aleminden bir kesitti sanki.

Derin bir iç çekip günlerdir yanından ayırmadığı fotoğrafı geniş cepli hırkasının cebinden çıkardı. Annesinin yüzünü artık biliyor olmak varlığını yalnızca maneviyat olmaktan çıkarmış iki insanın karşılıklı tanışıklığının elle tutulur maddiyatına dönüştürmüştü.

Annesi vardı. İşte tam olarak buradaydı. Fotoğraftan da olsa gözlerinin içine bakıyor, yüzüne gülüyordu.

Hep düşünürdü genç kadın acaba annesinin kaş, gözü, endamı, boyu posu nasıldı diye. O da kendisi gibi mavi gözlü müydü? Yoksa yine kendi gibi kısa boylu muydu? Şimdi anlıyordu ki kendisine göre sahip olduğu artıları da eksileri de annesine aitti. Bunun kritiğini yapabiliyor olmak bile müthiş bir histi.

Bahar kendisini bir bilmecenin içinde kaybolmuş gibi hissediyordu fakat o bilmeceyi çözmek de istemiyordu. Her ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın annesi bu dünyayla olan bağlantısını çoktan koparıp gitmişti. Nihai sonuç buydu ve geriye kalan boşlukların bir önemi yoktu kendisi için. Annesini geri getirmenin en ufak bir yolu olsaydı babasıyla var gücüyle savaşırdı fakat ölüm insanoğlunun en büyük çaresizliğiydi ve ondan öte köy yoktu.

Hamza Mahir elindeki bu fotoğrafı kendisine verdi vereli öyle sarsılmıştı ki kaç gündür ruh gibi dolaşıyordu. Yine hayatıyla ilgili en büyük anlardan birisini onun yanında yaşamıştı.

İnsan insanla en fazla ne kadar bağ kurabilirdi? Adama olan sevgisi öylesine büyüktü işte.

Annesini ilk gördüğü an geldi aklına. İnanılmaz şaşkınlığını, o çok büyük hasretini ve ağlayarak geri gelmesi isteğini az da olsa bastırdıktan sonra fotoğrafa nasıl ulaştığını sormuştu. Daha fazlasının olup olmadığını, kocasının annesi hakkında başka bilgiler de öğrenip öğrenmediğini merak etmişti.

Hamza Mahir ise kendisine zaman vermesini ve sabırlı olmasını, dahasını araştırdığını dile getirmişti. O kadar kesin bir dille cevaplamıştı ki zamanı geldiğinde, yeterli bilgiye ulaştığında kocasının kendisine aktaracağından bir an bile şüphe etmemişti.

Sabırla bekliyor içi içine sığmadığı zamanlarda da kendisini buraya atıyordu.

Düşünce denizinde kaybolup giderken açılan beyaz kanatlı ferforje kapıdan gelen sesle başını çevirdi.

Esra hızlı adımlarla ablasının yanına doğru yaklaştı. Selam sabah vermeden hemen yanına oturdu ve başını dizlerine koyup hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Bahar olan biteni şaşkınlıkla karşılarken hiç sesini çıkarmadan kızın içindeki zehri akıtmasını bekledi. Usul usul sevdi saçlarını. Belli ki içinde çok derinden bir yerleri acıtmışlardı.

Genç kızın saçlarını okşarken bir taraftan da meraklanmıştı. Esra öyle kolay kolay ağlamazdı başkasının yanında.

"Esra iyi misin ablacığım ne oldu seni kim üzdü böyle?"

Esra'dan ses gelmeyince yineledi.

"Hadi anlat bana."

Esra bir yandan ağlıyor diğer yandan da olumsuz anlamda başını sallıyordu.

"Ama bak kendi başına halledebileceğini düşünüsen benim yanıma gelmezdin anlat ki bir çaresine bakalım."

Esra otomatığe bağlamış şekilde başını sallıyordu.

"Okuldaki arkadaşlarınla mı kötü bir durum yaşandı?"

Genç kız konuşmadıkça Bahar tahmin yürütmeye başlamıştı.

"Öğretmenlerinle mi bir sorun yaşadın?"

Aldığı tek yanıt iç çekişlerdi.

"Aa kızıyorum ama Esra ben senin ablan değil miyim güvenmiyor musun bana?"

Kızıyorum diyordu fakat sesinde yalnızca merhamet vardı Bahar'ın.

Esra ağlamasını durdurmaya çalışırken bir yandan da doğrulmaya çabaladı. Elleriyle alelacele göz yaşlarını kurururken dikkatli gözlerle izlendiğini biliyordu.

"Bu hayatta en çok sana güveniyorum ama anlatamam. Yanımda olduğunu bilmeye ve sevgine çok ihtiyacım var şu anda."

Bahar şefkatle kızı kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Her koşulda ben senin arkandayım ne yapmış olursan ol ama benden bir şey gizleme. Gizleme ki seni koruyabileyim."

Çoğu zaman arkadaş gibi olsalar da yeri zamanı gelince Bahar ablalığını ve ağırlığını hissettirirdi.

"Anlatmak istiyorum ama anlattığım zaman seni de dahil etmiş olacağım ve iş sonunda Hamza ağabeye gider diye çekiniyorum."

Bahar anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Başımı belaya sokacak bir şey mi yaptın?"

Netice itibariyle birçok şeye erişimi çok kolay olan, geneli çok zengin ailelerin çocuklarının olduğu bir üniversitede eğitim görüyordu. Olur mu olurdu.

"Yok abla öyle adli bir şey değil gerçekten."

Her zaman sesi kendinden emin çıkan kızın mırıl mırıl konuşması hayra alamet gelmiyordu.

"Esra aklıma bir şeyler geliyor ama gitsin diye çabalıyorum konu Yiğit Ali mi?"

Bacaklarını yukarıya karnına doğru toplayan Esra elleriyle yüzünü kapatıp bacaklarına doğru kapandı ve tekrar ağlamaya başladı.

Olay anlaşılmıştı. Konu Yiğit Ali'ydi.

"Ne sizin derdiniz sevgili falan mı olmak istiyor seninle?"

Esra olumsuz anlamda başını salladı.

"Başka bir amacı var deme çarpmayım bir tane ağzına bu çocuğun."

Esra yine olumsuz anlamda başını salladı.

"Ay Esra ona yok buna yok iki saattir anlat şunu adam akıllı."

Salya sümük ağlayan kıza hırkasının cebinden çıkardığı mendili uzattı. Burnunu silen kız yaşlı gözlerle ablasına bakıyordu.

"Yiğit Ali'yle hiçbir şekilde anlaşamıyoruz. Psikolojik olarak sürekli bir savaşta gibiyiz. Yoruldum artık kaldıramıyorum abla."

Yiğit Ali ve Esra'nın nasıl bir düşmanlığı vardı ki yanına gelip böyle hüngür hüngür ağlatacak? Yiğit Ali'yi tanırdı tamam bazen ikili ilişkilerde dozu kaçırın taraf olabilirdi ama asla sevdiği insanlara karşı kasti bir kötülük yapmazdı.

"Konya'da tanıştığınız günden beri aranızdaki tanımlayamadığım durumu görebiliyorum Esra yerinde olsam daha açık olurum bana karşı."

Genç kızın Konya'daki tavırlarını, bakışlarını çok yadırgamıştı Bahar ama ailecek içinde bulundukları durum pek de sıradan olayları barındırmadığı için genç kızın şaşkınlığına vermek istemişti. Dün gibi hatırlıyordu Yiğit Ali'yle ilk karşılaşmalarındaki surat ifadesini.

"Anlatamam abla Hamza ağabey ve senin arandaki gizli saklı olay olmak istemiyorum ama onun öğrenmesini de kesinlikle istemiyorum. En iyisi senin de bilmemen."

Bahar hem genç kızın gerçekten endişe duyduğunu hissediyor hem de böyle bir durumda bile kendisini düşünüyor olmasına dertleniyordu. Başka bir gerçek vardı ki Hamza Mahir'i ne kadar severse sevsin ondan müthiş bir çekince duyuyordu.

"Bak hayatım ben duyduğum, gördüğüm her şeyi Mahir'e aktarmakla görevli bir sekreter yada asistan değilim. Onun sağ kolu değilim, adamı değilim. Dahası o gün içerisinde yaşadığı her şeyi bana mı anlatıyor zannediyorsun? Biz yan yana bilgi aktarımı yapan iki bilgisayar değiliz karı kocayız. Üstelik ikimiz de ayrı ayrı birer bireyiz. İnsanlarla kendi paylaşımlarımız ve alanlarımız olması kadar normal bir şey yok. Lütfen bana anlat ki sana destek olabileyim. Belki de o kadar çözümsüz değildir hı?"

Bahar'ın konuşması Esra'yı tereddüte sokmuştu. Bakışları kendini ele veriyordu. Genç kadın o an doğru yolda olduğunu anlamıştı. Cesaretlendirmek ister gibi genç kızın elini tutup kucığına doğru çekti. Sımsıkı tuttuğu eli ancak bir öz ablanın verdiği desteği veriyordu. Gözlerinin içine gülümseyerek cesaretlendirircesine bakıyordu.

Esra derin bir nefes verip göz teması kurmadan direkt karşıya bakarak konuşmaya başladı.

"Lise üçe gittiğim seneden beri Instagram'dan takip ettiğim biri vardı. Ergence bir beğeniydi ama iki üç yıl boyunca her attığı posta bayılıyordum baya baya platonik aşkıttım yani. Diyordum ki beğendiğin erkek tipini tarif et deseler bundan daha iyi bir tarif veremem sanki tamamen beni anlatıyormuş gibiydi..."

Bahar bu hikayenin sonunun nereye gideceğini deli gibi merak etse de tahmin ettiği son gözlerinin koca koca açılıp yanındaki kıza bakmasına neden oluyordu.

"Senden böyle bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum ben."

Esra magazin haberleri okumayı dahası Bahar'a anlatmayı, o sayfaları takip etmeyi severdi. Gün içerisinde pek çok şey konuşurladı ve evet Esra'nın çok beğendiği bir oğlan olduğunu anımsıyordu.

Genç bir kızın beğendiği bir ünlü olması o kadar sıradan bir durumdu ki Bahar da pek ciddiye almamıştı anlatılanları belli ki.

"Aslında 'YAK' bugün şuradan fotoğraf atmış , 'YAK' şu ülkedeymiş, 'YAK' bu çok ünlü restoranta gitmiş falan filan diye sana da bahsediyordum arada."

İşte şimdi hatırlamıştı Bahar. 'YAK gel beni de yak' diye dalga geçerdi güldürürdü Esra'yı.

Kendi hayatında yaşadığı onca şeyden sonra aklında YAK mı kalmıştı Bahar'ın?

İş gittikçe enteresan olmaya başlamıştı.

"YAK gel beni de yak..."

Esra gülerek onayladı.

"Aynen ta kendisi. Sonra hiç ummadığım bir anda ben YAK'I gördüm."

Bahar o kadar meraklanmıştı ki nefessiz dinliyordu.

"Ne zaman gördün? Ne alaka Esra ya?"

Aaa konu buralara nasıl gelmişti böyle?

"İstanbul'dan Konya'ya geldiğiniz gün zili çaldığınızda. Yani ben kapıyı açtığımda demek daha doğru olur."

Bahar şaşkınlıktan açılan çenesini yerlerden toplayacaktı şimdi.

"Yiğit Ali..."

Sahi Yiğit Ali'nin soyadı neydi? Bahar bunu daha önce hiç sorgulamamıştı.

"Koral" diye tamamladı genç kız.

"İnanamıyorum Esra! B-bu nasıl olabilir? Yok artık emin misin? Benzetmiş olma?"

Bahar saçmaladığının farkındaydı ama kendisini durduramıyordu.

"Abla sence benim hayranlığım başka birini ona benzetip yanılacak kıvamda mıydı Allah aşkına?"

Elbetteki değildi.

"Sen bana da göstermiştin bu çocuğu ama hiç hatırlayamadım ben Yiğit Ali olduğunu."

Kumral, uzun boylu birini gösterdiğini az buçuk hatırlıyordu ama yüzünü çıkaramıyordu.

"E abla gözünün ucuyla bakmış geçmişsin demekki. Hem zaten senin tipin değildi üstünde durmamışsın bile."

Genç kadın şaşkınlığını hala atabilmiş değildi. Tamam tipi değildi falan da insan daha önce gördüğü bir yüzü hatırlamaz mıydı yahu?

Gerçi Yiğit Ali'nin sosyal medyadaki zengin genç iş adamı profiliyle bu bahçe sınırlarındaki mafyavari siyah takım elbiseli tavırları o kadar farklı iki insandı ki muhtemelen beyni bu iki kişiyi birleştirememişti.

"E peki kendisi biliyor mu bu durumu?"

Esra'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yok abla Allah korusun" dedi işaret parmağının orta eklemine oturduğu banka vurarak.

"Bin yıl alay eder benimle. Yetmez İstanbul'a anons falan yaptırır."

Bahar istemsizce tebessüm etti kızcağız haklıydı.

"Haklısın. Merak etme sırrın bende güvende ama merak ettiğim bütün bunlar yeni bilgi değil, seni ne ağlattı?"

Bu hikaye Bahar'ı gittikçe meraklandırıyordu.

"Sürekli olarak onun alaycılığına maruz kalmaktan yoruldum abla. Benimle ilgilenen bir çocuk var ona karşı tavrını görsen nasıl üstten tavırlar, habire zorba davranışlar... Okula başladığım günden beri zaten çevremi kuşatmış durumda bana asla özel alan tanımıyor tam kendi yoluna bakmak için çaba göstereyim diyorum mutlaka bir saçma sapanlık yapıyor. Geçenlerde Tolga'ya ağabeyim diye tanıttığım için görsen nasıl köpürdü. O gün bu gündür Ferit götürüyor beni yüzünü dahi görmüyorum."

Genç kadın olayı mantık çerçevesinde idrak etmeye çalışıyordu. Esra tam olarak ne istiyordu? Yiğit Ali etrafındayken şikayetçiydi ama o olmadan da ağlama krizine giriyordu.

"Yiğit Ali'nin de sana karşı duyguları olabilir mi? Neden hayatına girecek birine bu kadar karşı çıksın ki?"

Hadi Esra'nın yaşı küçüktü fevri davranabilirdi ama bu deve neden kıza bir öyle bir böyle davranıyordu acaba?

"Abla onun kendinden başka birini sevebileceğini yada değer verebileceğini pek zannetmiyorum. Sadece beni beğeniyor..."

Esra 'arzuluyor' diyememişti ama Bahar kızın gözlerini kaçırmamasından ne demek istediğini anlamıştı.

"Aynı evde yaşıyoruz başıma dert olursun dedi."

Bahar daha ne kadar şaşıracaktı acaba bugün?

"Böyle mi dedi bu deve sana?"

Ah Yiğit Ali ah... Ne sevmeyi biliyordu ne de adabınca konuşmayı.

"Hayatımdan uzaklaştığı için memnun olmalıyım biliyorum abla ama o yokken de kocaman bir boşlukta gibi hissediyorum. Sonra bir de Tolga var görsen bana karşı öyle iyi ki ona haksızlık yapıyorum."

Gözlerini kollarına silerek ağlamaklı bir gülümsemeyle devam etti.

"Zor geliyor ama yapacağım Yiğit Ali'den kurtulacağım."

Bahar kardeşi gibi gördüğü kızı omuzlarından çekerek göğsüne yasladı. Sımsıkı sarıldı. Bu hissi iyi biliyordu. O kadar temiz ve çocuksu hislerle seviyordu ki Yiğit Ali'yi; boğazına oturan o yumruyu, kesik kesik aldığı ağlamaklı nefesini asla hak etmiyordu canının içi.

Üstelik kendisinin de bu konuyu biraz sindirmeye ihtiyacı vardı. Duydukları yeterince şaşırtıcı şeylerdi ve sıcağı sıcağına yanlış tavsiyeler vermek istemiyordu.

Olayın heyecanıyla abla korumacılığına bürünüp daha da içinden çıkılmaz hale sokacak adımlar atabilirdi. Derin bir nefes alıp sıkıca sarıldığı kıza varlığı ile destek olmayı seçti ama tüm bunlar elbetteki şimdilikti.

Bir saat kadar hiç sesleri çıkmadan oturdular. Esra içinden çıkamadığı duygusal durumlarını düşünürken Bahar'ın düşünmesi gereken daha fazla madde vardı.

Bir yandan gündeminde annesi varken şimdi de kardeşi gibi sevdiği genç kız için üzülüyordu.

Bu bahçenin o kadar huzur veren bir hali vardı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı bile ta ki bahçe kapısı güçlü bir el tarafından pek de kibar olmayan şekilde açılana kadar.

Bahar ve Esra'nın başları aynı anda sağa doğru çevrilip vücutları oturdukları yerde dikleşirken kucaklarında oğlanlarla Hamza Mahir ve Yiğit Ali içeriye girmişlerdi.

Bahar önce şaşkınlıkla bakakaldı. Ardından hızla doğrulup ayağa kalktı yanlarına doğru gelen adamlara yöneldi.

Kocası oğullarından ikisini bir kolunun altına kısırmış getirmişti. Sırtları babalarının güvenli göğsüne yaslanmış minikler meraklı meraklı etrafı izliyorlardı. Yiğit Ali ise birkaç çocuk büyütmüş bir baba edasıyla tutuyordu Emir'i.

İşi gücü şovdu bu çocuğun. Zaten çok pis bilenmişti Bahar.

Bir yandan da saniyenin onda birinde Yiğit Ali'nin 'YAK' olduğunu nasıl anlayamadığını düşünüyordu hala. Dikkatle bakıyordu.

Garip bakışlarından işkillenen genç adam da sessizce izliyordu yengesini.

Bahar gözlerini gelen sesle tekrar kocasına çevirdi.

"Yavrum neredesin sen durmuyor bu aslanlar?"

Durmayan kimdi acaba babaları mı oğulları mıydı?

Bahar gülümseyerek imalı bir bakış atarken gereken mesaj yerine ulaşmıştı.

Günlerdir sık sık buraya geldiği için Hamza Mahir kendisini yalnız bırakmak istemiyordu. Çocuk bakmak konusunda acemi olsa da varlığını hissettirmek konusunda oldukça başarılıydı.

"Annem siz durmadınız mı oğlum?"

Alp ve Han'ın minik ellerine öpücükler kondururken kokularını içine çekmeyi ihmal etmiyordu hiç.

Hamza Mahir'in dikkatli bakışları karısının üzerindeydi. Boşta kalan koluyla belinden tutup alına bir öpücük kondurdu ve göğsüne doğru çekti genç kadını.

"Emir sen üvey evlat mısın aslanım? Yenge bak böyle dışlayacaksanız bana verin sizde iki tane var zaten."

Bahar gözlerini devirerek Yiğit Ali'ye doğru yönlendi.

"Ay sen henüz kendine bakamayan biri için fazla iddialı değil misin acaba?"

Bir yandan da genç adamın kucağından oğlunu alıyordu.

"Gel anneciğim sen benim kucacağıma amcan kendisini çekecek bir kadın olmadığı kanaatine varmış olacak ki sana göz koydu."

Yiğit Ali kötü kötü bakarken Hamza Mahir sırıtıyordu.

"Aşk olsun yenge ağabeyimi kim çekerdi? Bak biz seni bulduk bırakmadık bu yüzden."

Sırıtma sırası Yiğit Ali'ye geçmişken Gümüşpala kötü kötü bakıyordu bu sefer.

"Öyle mi paşam? Sizde düzen bu şekilde ilerliyor heralde."

Tek kaşı kalkmış şekilde usulca konuştu. Doğrudan genç adama bakarken mesaj yerine ulaşmıştı bile.

Hamza Mahir ortamdaki gerginliği hissediyordu fakat sorma gereğinde bulunmuyordu. Geldiklerinden beri hiç sesi çıkmayan Esra da kararında etkili bir faktördü.

Gümüşpala'nın gözünden bir şey kolay kolay kaçmazdı.

O sırada Alp'in mızırdanması üzerinde dikkatler dağıldı.

"Mahir buz gibi soğukta bu çocukları neden getirdin sevgilim?"

Laf dönüp dolaşıp Bahar tarafından Hamza Mahir'e getirilmişti.

"Güzelim battaniyelerine sardım işte."

Allahtan onu bari yapmıştı.

"Hadi gidelim eve üşüyecekler burada."

Aslında içerisi soğuk değildi ama evham yapmak deyince de Bahar'dı.

"Esra canım geliyor musun? Ben oğlanları götüreyim artık acıkmışlardır."

Esra kendilerinden biraz uzaktaki oturduğu banktan kalkmadan seslendi bu tarafa doğru.

"Ben birazdan gelirim abla siz gidin. Görüşürüz Hamza ağabey."

Esra Hamza Mahir'i gerçekten de çok sevip sayardı. Ablasına gözü gibi bakıyordu, bebek gibi seviyordu.

Dahası kendisine karşı da gerçek bir ağabey gibiydi. Birçok ağabeyin yapmayacaklarını yapıyordu. En güzel okullarda okutup, lüks içinde yaşıatıyordu. Her ay düzenli olarak harçlığı banka hesabına yatıyordu. Kimseden harçlık istemesine bile müsade etmiyor boynu bükük asla bırakmıyordu.

Esra da hesaptaki paranın çoğuna dokunmuyordu bile. Ne verirsen daha fazlasını isteyecek biri asla değildi genç kız. Aksine aile evinde hep dışlanan, seilmeyen olmuştu. Tüm bunlar onun için çok kıymetliydi. O nedenle kesinlikle saygısızlık yapmak istemezdi. Yanlarına gitmeme sebebi ağlamaktan şişmiş gözleriydi. Kimse kendisini böyle görsün istemiyordu.

Hamza Mahir de başını sallayarak genç kızın selamını almıştı.

Bahar Esra'nın arkada kalacak olmasından dolayı biraz tereddütte kalsa da durumu ifşa etmemek adına sesini çıkarmadı.

Yiğit Ali'yle de vedalaştıktan sonra kocasının eli belinde kendisini çıkış kapısına yönlendirmesine izin verdi.Kapıdan çıkacakları sırada Hamza Mahir'in kucağındaki Han'ın battaniyeden çıkan çıplak ayağı ile genç kadın bir şaşkınlık nidası çıkardı.

"Ay Mahir inanmıyorum çıplak ayakla mı çıkardın sen bu çocuğu?"

Gümüşpala için çok da dert edilecek bir durum yoktu ortada.

"Yavrum battaniyesine sardım işte. Ne bileyim çorapsız olduğunu hem bak teki ayağında bunu çıkarmış atmış."

Bahar hala ters ters bakıyordu.

"Minicik bebek çıkarmış atmış değil mi sevgilim? Dikkat etmen gerekirdi anneciğim."

Gümüşpala'ya göre ocuk dediğin kutulara sarılarak büyütülecek bir şey değildi o nedenle Bahar'ın bu tavırlarıyla her fırsatta dalga geçiyordu.

"Bu ocuklar erkek olacak güzelim hiç mi ayakları şmeyi ğrenmesin?"

Daha da bir şey demiyordu Bahar.

Kocasının kolları altında söylene söylene giden genç kadının arkasında bıraktığı tablonun içerisindeki kimseden çıt çıkmıyordu.

Yiğit Ali'nin gözleri doğrudan biraz uzakta oturan kıza kaymıştı.

Esra ise kati bir surette o tarafa bakmıyordu.

Genç adamın bu hayatta başına ne geldiyse kendisini hiçbir olayın içinden ekememekten gelmişti fakat değişen bir şey yine yoktu. Ağır adımlarla Esra'ya doğru yaklaştı.

Bakışları yerde, adamın varlığının ortamı terk etmesini bekleyen genç kızın görüş açısına bir çift ayakkabı girdi.

"Esra"

Bir süre direnip bakışlarını kaldırmasa da adamın gideceği yok gibiydi. Mecbur kalıp başını doğrulttu. Kesinlikle selam sabah vermeye niyeti yoktu. Hiç sesini çıkarmadan öylece baktı.

"Ağladın mı sen?"

Gözleri kıpkırmızı olan bir insana sorulacak en doğru soruydu gerçekten.

"Hadi ya çok mu belli oluyor?"

Sesi artık eski alaycılığında bile çıkmıyordu. Resmen zorlama bir cevaptı.

"Kim ağlattı seni o dingil mi?"

Kıskançlık da böyle bir zehirdi işte insanın gerçeği görmesinin önüne geçiyor adeta kör ediyordu.

"Aynen dingil."

Esra ayaklanarak gitmeye niyetlendi.

"Esra"

Genç kız adama eliyle dur işareti yaparak engelledi.

"Yiğit Ali konuşmayalım lütfen. Her konuşmamız daha da kırıcı hale geliyor."

Kızın gözlerindeki kırgınlık Yiğit Ali'yi durdurmuştu.

İlk defa birbirleriyle uğraşmadan sessizce ayrılmışlardı bulundukları mekandan.

Esra'nın çoğu zaman sivri dili, kendini savunuş şekli genç adamın kıza olan ileri geri davranışlarını perdeliyordu.

O da bana kötü davranıyor savunmasıydı bu. Kızı üzdüğü aklına gelmiyordu. Ta ki geçenlerde öptüğünde gözlerindeki gördüğü hayal kırıklığına kadar.

Öyle savunmasız görünüyordu ki o günden beri vicdanının sesini duyar olmuştu Yiğit Ali.

Bugünkü hali de ağlamaktan kızarmış gözleri, üzgün bakışları... Onun bu denli masumluluğu adama ağır geliyordu.

Bir de o gözyaşlarının başkası için dökülmüş olma ihtimali vardı ki Yiğit Ali'yi erkenden meyhane kapılarına göndermişti.

Akşam yemeğinden sonraki saatlerde oğullarının karnını doyurup, vakit geçiren ve sonrasında yatak odasına geçen Bahar, kocasını sırt üstü bir koluyla gözlerini kapatmış üstüyle başıyla yatar halde buldu.

"Sevgilim hayırdır bu saate kıyafetlerinle falan yatmazdın sen?"

Adam usulca kolunu yüzünden kaldırıp gözlerini açtı. Işığa tahammül edemiyormuş gibi gözleri kısılı, yüzü hoşnutsuzdu.

"Başım ağrıyor yavrum."

Nadir de olsa hala geliyordu bu ağrılar. Kazanın etkisi bir şekilde devam ediyordu. Tam geçti derken kendisini hatırlatıyordu.

"Yine mi geldi o ağrılar?"

Bahar yatağa yaklaşırken sesi o kadar ağlamaklı çıkıyordu ki. Hem üzüyor hem de kendisini elinde olmadan suçlu hissediyordu.

Usulca yatağa kocasının yanına oturmuştu.

Gümüşpala kızın bir elini alarak alnına koydu. Ağrıya bu şekilde tahammül etmek sanki daha kolay oluyordu.

"Masaj yapayım mı başına? Geçen sefer iyi geldi demiştin."

Adam hiç ses vermiyordu.

"Mahir?"

Hamza Mahir derin bir nefes verdi konuşmadan önce.

"Acır ellerin küçücük zaten."

Bahar elinde olmadan göz devirdi. Bu daha çok 'yok artık' manası taşıyan bir mimikti.

"Porselen bebek değilim ben sevgilim kırılmam merak etme. Gel buraya bakalım."

Yavaşça yatağı çok sarsmadan çıkıp oturdu. Kocasının başını dizlerine yerleştirdi özenle masaj yapmaya başladı.

Biraz sonra Gümüşpala'nın ifadesi yumuşamaya başlamıştı.

"Senin bu ellerinde ne var anlamıyorum."

Bahar gülümseyerek konuştu.

"Büyülü benim ellerim. Efsunlu."

Hamza Mahir de gülümsedi.

"Tereddütsüz inanırım."

Genç kadın eğilip kocasının dudaklarına sevgi dolu bir buse kondurdu.

Gümüşpala ise kızın ellerinden tutarak avuç içlerini teker teker öpüp geri alına doğru götürdü. Aralarında her zaman alevlenmeye hazır bir tutku ateşi vardı fakat şu an ki durumları daha çok şefkat ve sevgiyle açıklanabilirdi.

Uzunca bir süre kocasına masaj yapan Bahar bir süre sonra uykuya daldığına ikna oldu. Rahatlamış olmalıydı.

Çok şükür ki yanındaydı. Ya kaybetseydi? Kazayı hatırlatan böyle durumlar genç kadını tetikliyordu.

Oldukça dikkatli şekilde adamın başının altına yastık koyup usulca kalktı yataktan. Ardından üzerini örterek odadan çıkarken ışığı iyice kıstı.

Akşam saatlerinde herkes evine gidiyor Zeliha hanım da bebeklerin hemen yanında kendisine yapılan odasına çekiliyordu. Evin içi oldukça sessizleşiyordu.

Bahar uzun zamandır Leyla ile baş başa görüşmemişti. Genelde kalabalık ortamda denk geliyorlardı. Hazır kendisi kalmışken arayıp halini hatırlamı sormak istedi.

Nejat'ın üç günlüğüne bir anlaşma için İngiltere'ye uçtuğunu öğrenen Bahar en kısa sürede bir aile yemeği organize edip bir araya gelmeyi aklının bir kenarına yazdı. Uzun zamandır kimseyle ilgilenemiyordu, Leyla'yla bile doğru düzgün sohbet edememişlerdi. Eskiden olsa Nejat'ın gittiğini bilir hemen bir kızlar gecesi ayarlardı ama üçüz bebeklere bakmak insanın tüm vaktini alıyordu gerçekten.

Sonraki saatlerde biraz televizyon izlemiş, oğullarına bakmaya çıkmış akabinde odaya usulca girmişti. Hamza Mahir hiç olmadığı kadar derin uyuyordu. Belli ki baş ağrısı çok yormuştu.

Yanbaşındaki komadinden gelen kısık ışık eşliğinde uzun zamandır okuduğu fakat bir türlü bitiremediği kitabını okumaya karar verdi. Kocasıyla bu akşam vakit geçiremeyince canı çok sıkılmıştı.

Bir saatin sonunda Hamza Mahir'in telefonu çalmaya başladı. Bahar'ın tarafındaki komadinde durduğu için genç kadın ani bir refleksle kocası uyanmasın diye sessize aldı. Ekranda yabancı bir isim yazıyordu.

'Eleni Nikolaou'

Önce açmak istemedi fakat kapandıktan hemen sonra yeniden çalmaya başladı. Arayan kişi çok ısrarcıydı.Önemli olabilirdi. Bu kadar tıkırtıya Hamza Mahir de uyanmamıştı hayretti doğrusu. Tık dese gözünü açardı normalde.

Kocasına kıyamayıp telefonla birlikte odadan çıktı Bahar. Israrla çalan telefonu açtı.

"Gümüşpala"

Karşıdan gelen aksanlı kadın sesi direkt olarak kocasına sesleniyordu.

"Ben eşiyim önemli bir şey mi vardı?"

Bu saatte bir kadının kocasını böyle rahatça araması genç kadını rahatsız etmişti ama olay çıkaracak değildi.

"Yiğit Ali meyhanede çok sarhoş oldu. Kendi başına gelmiş, gelip almasını rica edecektim."

Anlaşıldı konu Yiğit Ali'ydi.

"Tam olarak nerede acaba Yiğit Ali?"

Kızıyordu falan ama hiç de kıyamıyordu genç adama Bahar.

"Siz Eleni deyin Gümüşpala iyi bilir. İyi geceler"

Henüz Bahar'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden telefon kapanmıştı.

'İyi bilir' ne demekti?

Sanki kendisiyle muhattap olmak istemezmiş de mecbur kalmış gibi hali hiç hoşuna gitmemişti kadının.

Düşünmemeye çalışarak odaya girdi fakat kocasını kaldırmaya kıyamadı. Daha uyuyalı birkaç saat ancak olmuştu ve şimdi uyansa kalkıp gitse muhtemelen aynı ağrıları tekrar çekecekti.

Hemen üzerine eşofmanlarını ve montunu giyip yatak odasından çıktı. Dış kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında şansına Ferit az ileride sigara içiyordu.

Hızlı adımlarla genç kadının yanına geldi.

"Bir şey mi oldu yenge?"

Kapıya kendisi çıkınca istemeden telaşlandırmıştı adamı.

"Önemli bir şey sayılmaz Ferit telaşlandırmak istemem seni de ama Yiğit Ali çok sarhoşmuş gidip almamız lazım. Ağabeyinin yine başı fena ağrıyordu yeni uyudu kaldırmak istemedin. Nejat da yokmuş. Seninle gitmemiz lazım."

Ferit söz konusu bu bahçenin dışına Bahar'ın çıkması olunca diğer tüm adamlar gibi geriliyordu.

"Yenge ben bulur getiririm sen hiç merak etme."

Sarhoş bir Yiğit Ali'nin ağzından Esra ile ilgili abuk sabuk şeyler çıkabilirdi ve bu ihtimali şu an göze alamazdı Bahar.

Bu evde konuşulan her şeyden kocasının muhakkak bir şekilde haberi oluyordu.

"Ferit benim gitmem lazım diyorum sana."

Sesini olabildiğince kararlı tutmaya çalışıyordu.

"Yenge ağabeyimin haberi yokken çıkmasan mı? Yanlış anlama hoşuna gitmez diye söylüyorum."

Yukarıda bebek gibi uyuyan kocasından bahsedilmiyordu sanki şu anda. Hayretti doğrusu.

"Üç tane çocuğumu burada bırakıp kaçıp gidecek değilim herhalde Ferit! Aaa sen götürmüyorsan şuradaki çocuklarla gideceğim artık oyalayıp durma beni!"

Aslanın eşi de aslan oluyordu işte yapacak bir şey yoktu. Mecbur tamam denilecekti.

"Gel bu taraftan yenge ağabeyimin arabasıyla götüreyim."

Arabaya binip bahçeden çıkarlarken sordu Ferit

"Neredeymiş söylediler mi?"

Bahar başını salladı evet anlamında.

"Eleni diye biri aradı oradaymış."

Ferit de ağır ağır başını sallarken, gaz pedalına az önceki kadar yüklenemediğini fark etti. Yutkunduğuna Bahar şahit olmamıştı.

...

Evet bu hayatta hiçbir şeyin üstü sonsuza kadar kapatılamıyor maalesef canlarım. Haydi bakalım bu işin ucu nereye çıkacak?

Bölüm 58

Keyifli okumalar ..

Gecenin zifiri karanlığında camları siyah filmli lüks araba yollardan yağ gibi kayarak ilerlerken ortama sükunet hakimdi.

Arabayı kullanmakta olan Ferit ise oldukça tedirgindi çünkü ağabeyi tarafından başına getirilecekleri az buçuk kestirebiliyordu.

Sürpriz kısmı yengesinin ortamdan şüphelenirse ne reaksiyon vereceği idi.

Bu Yiğit Ali ne demeye Eleni'nin mekanına gitmişti ki? Tamam kabul ediyordu yılların alışkanlığıydı. Kendisi bile kırk yılda bir dışarıya çıktığında soluğu orada alırdı fakat bu durumun artık değişmesi gerektiği idrakına varabiliyordu.

Ağabeyi ile Eleni arasında zamanında tam olarak ne vardı bilemiyordu fakat bazı geceler mekandan çıkmadığını biliyordu. Bu da oldukça yeterli bir bilgiydi yengesinin kendi de dahil herkesi ateşe vermesi için.

"Ferit ya bu kadar uzakta mıymış bu meyhane?"

Bahar söylenmeye başlamıştı.

"Yani sen de normalde yarış pilotu gibi kullanırsın yollar bomboş ayağın gazda değil gibi. Ne yapıyoruz Ferit emin misin gidiyor muyuz bana pek öyle gelmedi de?"

Kız haklıydı madem gidilecekti yolda vakit kazanmaya çalışmanın manası yoktu.

"Yenge kusura bakma kafamda işlerin planını yapıyordum fark etmedim."

Yalan da değildi. Bu işten ağabeyi de dahil kazasız belasız sıyrılmanın çeşitli yöntemlerini düşünüyordu.

"Ağabeyin çok mu yükleniyor sana?"

Hamza Mahir'in Ferit'e güvendiğini tavırlarından anlıyordu Bahar. Muhtemelen fazlaca sorumluluk yüklüyordu.

"Yok yenge olur mu öyle şey estağfurullah."

Bahar gülerek devam etti.

"İki arkasından atacaktık ağabeyinin hemen karşı tarafa geçtin yazıklar olsun."

Ferit de tebessüm etmişti Bahar'ın çıkışması üzerine. Muhtemelen son gülüşleriydi genç adamın.

"Şimdi yenge ağabeyimin arkasından atmam ama taraf olursa seni tutarım söz."

Netice de ağabeyi de bundan sonra o meyhaneye gidilmeyecek deseydi kimse cesaret bulup gidemezdi öyle değil mi?

Bu işin sonu suçu ağabeyine yüklemeye kadar gelmişti.

Ferit'in ağabeyine hak vermediği ve de eleştirdiği bir an olsundu. Duy da inanma.

"Bak söz verdin Ferit gün gelir hatırlatırım."

Bahar'ın öylesine kurduğu cümleler genç adama anlam olarak yükleniyordu.

"Sözüm söz yenge."

On dakika kadar daha yol aldıklarında Bahar artık Yiğit Ali'ye hakaret etmek istiyordu. Şimdi kocasının sıcağında mışıl mışıl uyuyacakken sarhoş zibidinin peşine düşmüşlerdi.

Dahası içinden bir ses karşılaçağı kadından hiç hoşlanmayacağını söylüyordu ki yolun başından beri o sesi yine iyi idare etmişti.

Arabadaki iki kişi için de sabır sınavı şeklinde geçen yolculuğun ardından varacakları yere gelmişler, genç adam arabayı park etmişti.

Bir butik otelin giriş katında oldukça sade ve gösterişsiz bir tabelası vardı meyhanenin. Ya çok kimse bilmiyordu ya da belli kişilerin uğrak yeri idi. Yiğit Ali geldiğine göre ikinci seçenek ön plana çıkıyordu.

"Otelin giriş katında bir yer olacağını tahmin etmemiştim Ferit sanırım daha lüks bir yer hayal etmişim."

Bahar'ın samimiyeti biraz vakit geçirince insanları hemen kuşatıyordu. Genç adam da sanki o kadar çekindiği, korktuğu patronunun karısı ile değil de arkadaşı yada ablasıyla vakit geçiriyormuş gibi hissediyordu. Bu durum şu anlık mesele değildi elbette uzun zamandır böyleydi.

Gecenin hayırlısıyla bitmesini en çok bu yüzden istiyordu. Kızcağız kalkıp gelmiş bu saatte Yiğit Ali'nin peşine düşmüştü. Üzülerek ayrılmasını hiç istemezdi.

"Yenge istersen sen arabada bekle hiç girme meyhane ortamına. Ben ağabeyimi bulup getireyim sonra da oyalanmadan gidelim vakit geç oldu."

Buraya kadar gelmişken Bahar da o kadını görmeden gitmezdi.

"O kadar yolu boşuna mı geldim ben Ferit? Hadi inelim."

Genç adamın hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden arabadan inmişti Bahar.

Ferit önden kapıyı açıp içeriye girdi. Kapıyı tutup yengesinin de geçmesini bekledi.

Genç kadın etrafına şöyle bir bakındı. Oldukça şık döşenmiş bir mekandı. Daha önce hiç meyhaneye gelmemişti bir kıyası olamazdı ama dizilerde, filmlerde gördüğü kadarıyla salaş meyhane ortamından oldukça uzak bir yerdi.

İçerisi fazla kalabalık değildi fakat masalarda oturan müşteriler oldukça kalafatlı tiplere benziyorlardı.

"Ferit bu meyhaneler dizilerde hiç böyle gösterilmiyor"

Bahar'ın şaşkın şaşkın etrafına bakıp söylenmesi o kadar sempatik görünüyordu ki Ferit'i güldürmüştü.

"Yok yenge zaten çoğu böyle olmaz. Gereksiz gösterişli bir yer burası."

Genç adamın gözleri bir yandan Yiğit Ali'yi ararken diğer yandan tedirgin şekilde Eleni'yi kolluyordu.

O sırada garson çocuklardan biri yanlarına koşturarak geldi.

"Ferit ağabey hoşgeldin. Hemen bir masa ayarlayayım mı?"

Gencin sırtına ağabey edasıyla vuran Ferit teklifini geri çevirdi.

"Sağol koçum Yiğit Ali ağabeyine baktım. Biraz fazla kaçırılmış diye duydum."

Tam o sırada ahşap merdivenlerden topuklu ayakkabısıyla bulundukları kata gelen Eleni'nin sesi duyuldu.

"Uyuyor geleceğinizden emin olamadım Feritciğim."

Bahar'ın gözleri o sırada merdivenlerden usul usul inerek yanlarına doğru arz-ı endam eden kadına takılı kalmıştı.

Uzun boylu kadın salına salına yanlarına gelmişti. İlk etapta beline doğru dalga dalga dökülen kıvrırcığa yakın simsiyah saçları dikkat çekiyordu. Aslan yelesi gibi gür saçları vardı. Üstelik oldukça parlak ve bakımlı görünüyorlardı. Giydiği yüksek topuklu ayakkabının da etkisiyle nereden baksanız bir seksen görünüyordu.

Biçimli esmer bacaklarını açıkta bırakan kısacık eteği, vücudunu tam olarak saran belinden çapraz bağlamalı v yaka bluzu, oldukça büyük olan göğüslerini sanki özellikle vurguluyordu. Dekoltesi çok derin değildi fakat olmasına da gerek yoktu zaten böyle de oldukça dikkat çekiciydi.

Yanlarına doğru yaklaştıkça yüzünün detaylarına daha çok hakim olmaya başlamıştı Bahar. Kalp şeklindeki yüzünde sivri çenesi ve çıkık elmacık kemikleri hemen seçiliyordu. Kalın gür kaşları oldukça kavisliydi. Koyu renk kaş ve kirpiklerine tezat yemyeşil gözleri vardı kadının.

Yaşını düşündü Bahar. Acaba kaç yaşındaydı bu kadın?

Genç görünüyordu fakat yirmilerinde de değil gibiydi. Bakışları, tavırları hiç toy birine benzemiyordu.

Birincisi buraya gelirken bu kadının böyle güzel olacağını düşünmemişti.

İkincisi içinde bir yerlerde öfke ateşi fokurdamaya başlamıştı. Bir an evvel sakinleşmesi lazımdı.

Üçüncüsü ise biraz daha gözlerini kadının üzerinden çekmezse kendi kendini ifşa edecekti.

Kadın yanlarına doğru oldukça hoş bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Tekrardan hoşgeldiniz ama keşke buraya kadar zahmet etmeseydiniz sabah kalkınca giderdi Yiğit Ali."

Bir dakika kendisi arayıp gelin dememiş miydi bu kadın?

Şimdi de düşünceli rolü mü oynuyordu yani?

"Bu arada Eleni ben."

Elini Bahar'a doğru uzatan kadın sanki büyük bir samimiyet gösterisi yapıyor gibiydi. Kadının hamlesini yapmacık bir tebessümle karşılayan Bahar elini uzatmadı.

"Bahar Gümüşpala ben de ."

Eleni bozalsa da asla belli etmiyordu.

Ferit ortamın gerginliğinden elektrik akımına kapılıverecekmiş gibi hissediyordu.

"Saat çok geç oldu biz ağabeyimi alıp gidelim."

Bahar da az önceki duruma cevap verir gibi konuştu.

"Aynen arayıp çağırdığınız için geldik ama bir an evvel gitmemiz gerek."

Eleni sözde samimi bir tavırla sordu.

"Gümüşpala'nın haberi olmadı sanırım yoksa kendisi gelirdi. Yiğit Ali için tabiki."

Başka kim için olacaktı?

Derin bir nefes alıp kendini sakın kalmaya zorladı Bahar. Kadının kışkırtmasına gelmeyecekti.

"Hadi Ferit bir an evvel eve gitmek istiyorum."

Ferit'in bile sinirleri bozulmaya başlamıştı. İster istemez bir koruma güdüsü oluşuyordu.

"Sen nasıl istersen yenge. Yukarıda bizimki."

Eleni yukarıyı işaret ederek kollarıyla önden buyrun işareti yaptı.

Ferit önde Bahar bir adım gerisinde yukarıya doğru merdivenlere yöneldiler.

"Otelde birleşik olduğunu merdivenleri görene kadar tahmin etmemiştim."

Genç kadın Feritle konuşuyordu.

"Hem otel işletiyoruz hem de özel misafirlerimiz gece kalmak isterlerse burada ağırlıyoruz."

'Feritle konuşuyordu demiştik değil mi?'

Neden her cümlesi ima doluymuş gibi geliyordu Bahar'a?

O sırada düşünceler eşliğinde odaların bulunduğu geniş hole çıkmışlardı. Koridorun sonundaki odaya doğru önden yürüdü Eleni.

Kapısını açıp Ferit ve Bahar'ı içeriye buyur ettiğinde küçük dilini yutacaktı genç kadın. Muhtemelen bu odanın bir benzeri otelde yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla kral dairesiydi.

Odaya koyu renk mobilyalar hakimdi. Bunun yanı sıra pek çok bordo detay göz dolduruyordu.

Şahsa özel bir oda olduğu çok belliydi öncelikle. Fazla girip çıkılan bir oda olmadığı bir kilometre öteden anlaşılıyordu.

Gömlek düğmeleri çözülmüş, saçları dağılmış halde yatak örtülerinin üzerinde gelişigüzel bir halde uyuyan Yiğit Ali'nin dünyadan haberi yoktu.

Bahar bir anne telaşıyla genç adamın başına hızla gitti.

"Eh be Yiğit Ali ne demeye bu kadar içersin ki?"

Başına eğilmiş elleriyle saçlarını geriye doğru düzeltirken burnuna gelen leş gibi alkol kokusuyla yüzünü buruşturdu Bahar.

O sırada yanına gelen birinin varlığını hissetmiş olacak ki gözlerini az buçuk açmıştı Yiğit Ali.

"Yenge"

Gözlerinde kimsenin alışık olmadığı bir hüznü vardı adamın.

"Yengeciğim hadi kalk gidelim evimize. Otel köşelerinde üstünle başınla yatıp kalmışsın."

Yiğit Ali bir şeyler söylemek istiyor da aklını bir türlü toparlayamıyor gibiydi.

"Yenge"

bir çocuğun annesinden özür dileme tonu hakimdi sesine.

"Ben.. Ben böyle olmasını istemedim."

Ferit'in az buçuk bir tahmini vardı fakat Eleni konuya uzak kalmıştı tamamen.

"Biliyorum canım hadi biraz toparlan evde konuşuruz daha sonra."

Bahar, genç adamın ağzından yanlış bir şey çıkmadan konuyu bir an evvel kapatmak istiyordu.

"Eleni hanım bize biraz müsade edebilir misiniz?"

Bu kadının kendi özel hayatlarıyla ilgili herhangi bir şeye şahit olmasına gerek yoktu.

"Tabiki ben sizi yalnız bırakayım müşterilerimle ilgilenmem gerekiyor zaten, müsadenizle."

Bahar teşekkür mahiyetinde başını sallarken Ferit de Yiğit Ali'nin doğrulmasına yardımcı olmaya çalışıyordu o anda.

Güç bela yataкта oturur hale getirmişti adamı Ferit. Yiğit Ali nerden baksan bir doksan boyunda en az doksan kilo adamdı. Öyle kaldırıvermesi kolay değildi.

"Ferit kahve yaptırabilir miyiz acaba biz bu serseriye içip ayılsa biraz?"

Hayır yani bu kadar içecek ne vardı?

"Ben halledip geliyorum yenge. Su da getireyim içsin biraz."

Odadan çıkan adamın ardından tekrar Yiğit Ali'ye döndü Bahar. Onun pek dünya umrunda değil gibiydi ama genç kadın yine de kendi kendine söylenmekten duramıyordu.

"Kızı üzdün üzdün geldin burada küfelik oldun ne işine yaradı acaba?"

"Git insan gibi özür dile değil mi?"

"Hem sen daha buraya gelmenin hesabını vereceksin bana da dur bakalım inşallah altından pis bir şey çıkmaz."

Ayağa kalkmış odanın içinde dolaşıyordu Bahar.

Burası Eleni'nin kendi odası mıydı acaba?

Bir kadın tarafından döşenmiş gibi duruyordu ama odanın tuhaf bir aurası vardı.

Tarif edemediği bir enerjiydi.

Kıyafet dolabının yanından geçerken sürgüsü tam olarak kapanmamış kapağın köşesinden sarkan mavi gömlek manşeti dikkatini çekmişti.

Hani insanın içindeki şeytan dırterdi ya işte o anlık hissiyatla sürgüyü çekti.

Özenli asılmış biri mavi ikisi beyaz üç gömlekle göz göze geldi. Her kadın kocasının bedenini tanırdı. Bahar da ilk bakışta bilmişti zaten. Üstelik Hamza Mahir özel dikim giydiği için kumaşının ve renginin duruşu bariz belliydi. Yine bir umut manşetinin iç tarafında görünmeyecek yere işlenmiş, terzisinin küçücük imzasına baktı.

Bingo!

Tabiki de oradaydı.

Tuttuğu nefesini derince verdi genç kadın.

Sonrasında dolabın raflı kısımlarına gözü kaydı. Ters çevrilmiş bir çerçeve duruyordu. Hemen içgüdüsel bir hamleyle aldı eline.

Fotoğraf aşağı kattaki meyhanede çekilmişti. Diğerlerine oranla daha büyük ve yer olarak daha özel bir masa biraz önce dikkatini çekmişti. Kare de o masadandı. Bin bir çeşit mezenin bulunduğu rakı masasında Hamza Mahir Gümüşpala her zaman ki jilet gibi görüntüsünün aksine beyaz gömleğinin ön birkaç düğmesi açılmış, manşetleri katlanmış oldukça rahat görünen bir şekilde oturuyordu.

Başı yan tarafa doğru dönüktü. Direkt olarak objektife bakmıyordu. Profilinin karizmatikliği şu an Bahar'da yalnızca öfke uyandırıyordu.

Eleni ise kocasının tam arkasına dikilmiş, elleri sandalyesinin sırtında, hafifçe öne doğru meyillenmiş gülümseyerek poz veriyordu.

Bu kadarı da fazlaydı ama!

Bu kadın ne yaşıyordu böyle? Evli barklı adamın fotoğraflarını saklayacak kadar ne geçmişleri olabilirdi?

Dahası Bahar bütün bunlara neden şahit oluyordu?

Hamza Mahir'in kendinden önce bir yaşantısı vardı pekala kabul ediyordu ama demekki insanlara geçmişte kaldıklarını yeterince açık ifade etmemişti ki bugün olanlara maruz kalıyordu.

Gözleri dolu dolu fotoğrafa baktı.

Bu odada ne anlar yaşanmıştı kimbilirdi.

Kalbi kırılmıştı.

Daha fazla tahammül edemeyeceğini düşünerek elindeki çerçeveyi hızla yerine koymak istedi. O sırada fazla fevri davranmış olacak ki üst raftan kitaba benzer bir şey yere düşüverdi.

Eğilip eline aldığında bunun kitap değil bir fotoğraf albümü olduğunu farkettiler genç kadın. İçini açıp baktığında tüm sayfalar kocasıyla doluydu.

Muhtemelen bir çoğunda çekildiğinden haberi bile yoktu.

Kadın saplantılı bir şekilde onlarca fotoğraf çekip biriktirmişti.

O sırada içeriye yeniden Ferit girdi.

"Yenge kahveyi getirdim içirelim de ayılsın biraz."

Bir yandan da komedinin üzerine fincanı bırakıyordu. Bahar'dan ses gelmeyince yanına doğru geldi.

Gördükleriyle genç adam da donakalmıştı.

Eleni'nin ağabeyine içten içe bu denli takık olduğunu bilmiyordu.

Bahar ile göz göze geldiklerinde yaş dolu bakışlarının ardında derin bir hüznü gördü genç adam. Dahası bir delilik yapacak kadar öfkeli görünüyordu.

"Arkamızdan çocuklar geldiler mi?"

Yengesiyle çıktığı yolda elbetteki ek önlemler almıştı Ferit.

"Geldiler yenge dışarıda bizi bekliyorlar."

Genç kadın başıyla onaylayarak devam etti.

"Çağır alıp götürsünler şunu. Kahveye falan gerek yok, gerizekalı buralarda sızıp kalmasaydı."

Bahar'ın sesi buz gibi çıkıyordu. O kadar haklıydı ki hiç ses etmeden telefonunu çıkarıp birilerini aradı genç adam.

"Seninle bir işimiz var Ferit."

Gardırobun içinde özenle asılmış olan gömlekleri tek tek çıkarıp ayaklarının ucuna atıyordu bir yandan da.

"Sen ne dersen yenge."

Kıyafetlerin ardından albümü de üzerlerine atmıştı. Şöyle bir baktı kocasının daha fazla eşyası olup olmadığına. Bulduğu bir çift kol düğmesini ve kravatı da yanlarına gönderdi.

"Toparla bunları al yanına gel aşağıya."

Ferit yalnızca kafa sallayabiliyordu. Kızcağızın maruz kaldığı duruma çok kızmıştı. Geldiklerinden beri Eleni'nin tavırları kendisini bile irrite etmişti. Sırf araya girmiş olmamak için susmak zorunda kalmıştı.

Ferit Bahar'ın ayağıyla basıp geçtiği yerdeki eşyaları kucağına toplarlarken aşağıdan iki iri yarı adam da gelmiş Yiğit Ali'nin kollarına girerek apar topar aşağıya indiriyorlardı.

Onlar biraz önce çıkarken Bahar da elinde çerçeve Ferit'in önünden merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Genç adam kucağında eşyalarla yengesini takip ediyordu.

Aşağı kata indiklerinde Eleni her ne kadar müşterilerle ilgileniyormuş gibi yapsa da belli ki kendilerini bekliyordu. Bahar'ı sinsi bir tebessümle karşılarken arkasından gelen genç adamın kucağındakileri görünce yüzündeki gülümseme yerini şaşkınlığa bıraktı.

Bahar asla kadını muhattap almadan doğrudan dışarı kapısına yöneldi.

"Ferit dur ne yapıyorsun nereye götürüyorsun onları?"

Eleni koşturarak Ferit'in yanına doğru gelse de genç adam da kadını duymuyordu.

"Onlar benim özel eşyalarım izinsiz götüremezsiniz. Size diyorum!"

Ferit önde Eleni arkada dışarıya çıkmışlardı.

Bir yanda korumalar Yiğit Ali'yi arabaya bindirmeye çalışıyor, diğer yanda elinde çerçeveyle öfkeli Bahar ayaklarını ritmik bir şekilde yere çarpıyor, bir başka tarafta Ferit'in sürdüğü arabanın yanında üç dört koruma kendilerini bekliyordu.

Bahçe gecenin bu saatinde birden hareketlenivermişti. Tüm bunlar aynı anda olurken siyah, büyük başka bir araç yanaştı yanlarına.

Hamza Mahir'le devamlı bindikleri bu arabayı Bahar elbetteki tanıyordu.

Arabanın sürgü kapısı açılır açılmaz tüm heybetiyle Gümüşpala indi.

Bekleyen korumalar yerinde şöyle bir dikleşirken, Hamza Mahir'in gözleri anında Bahar'ı bulmuştu.

Karısını gördükten sonra gelen anlık rahatlamayla gözleri bir saniyeliğine arabaya binmemek için zorluk çıkaran Yiğit Ali'nin sesine doğru kaydıysa da hemen sonrasında

yeniden odağını bulmuştu.

Tüm bu yaşananlar zaten otuz saniye içinde olup biterken Bahar Ferit'e kucağındaki eşyaları yere bırakması için kaş göz yaparak işaret verdi.

"Yak Ferit"

Bahar'ın kısık sesi çıt çıkmayan ortamda adeta yankılanmıştı. Hamza Mahir gözünü bile kırpmadan karısını izleyerek usul usul yanlarına geliyordu.

Ferit bir anlığına ağabeyine baksada bu gece tarafı yengesinden yanaydı. Ne cesaretle yapıyordu bilmiyordu ama doğru olanın bu olduğunu düşünüyordu.

Eleni'nin itirazı bile Ferit'in hızı karşısında yavaş kalmıştı.

Ateşi gören kumaşlar ve kağıtlar bir anda alev almışlardı.

Gümüşpala Bahar'a doğru yaklaştıkça sanki tüm diğer etkenler ve kişiler birer birer flulaşıyordu. Mesafe kapanırken aralarında yalnızca yanan ateş kalmıştı. Gözlerini birbirlerinden bir an olsun ayırmıyorlardı. Normal zamanda harlanan soyut ateşleri adeta somut bir hal almış gibiydi.

Kocası ateşin başına geldiğinde Bahar elindeki çerçeveye şöyle bir baktı. Adam da görsün istemişti ne olduğunu. Sonrasında yine aynı umursamaz tavrıyla gözlerinin içine baka baka yanan ateşe onu da attı.

Tek kelime etmeden geçti gitti Gümüşpala'nın yanından. Geldikleri siyah jeepe doğru yürüdü.

Son durumdaki tabloda ateşin birkaç adım gerisinde Ferit dikiliyor, korumalardan birkaçı Eleni'nin önüne durmuş olası bir duruma karşı Bahar'ı koruyordu. Yiğit Ali arabaya güç bela bindirilebilmiş onu taşıyan çocuklar da hazır ol durumunda arabanın önünde Gümüşpala'yı bekliyorlardı.

Ortam o kadar civcivliydi ki derin bir soluk verip bir şey demeden Bahar'ın arkasından arabaya doğru yürüdü adam.

Ferit'i bekleyen genç kadın hızla kapının açılmasıyla birlikte Hamza Mahir'le yüz yüze geldi. Adam arabadan inmesine fırsat dahi vermeden binip kapıları kilitledi. Bahar bu arabadan inemeyeceğini bildiği için nefesini yorma gereğinde bile bulunmamıştı.

Dahası o kadın arkalarından izliyordu ve böyle bir rezillik çıkaracak değildi.

Lastik sesi gecenin sessizliğini bozarken araba hızla oradan uzaklaşmıştı.

Peşlerinden Yiğit Ali'yi götüren araba da hareket ederken geriye Ferit ve Eleni kalmıştı.

Genç adam kadına doğru yaklaşıp hoşnutsuz çıkan sesiyle konuşmaya başladı.

"Bu gece çok ileri gittin Eleni. Ne zannettin böyle ucuz bir planla aralarımı bozacağını mı? Kırk sınavdan geçti onların aşkı sen vız gelirsin. Bizi bundan sonra hesaptan sil. Geçmiş olsun."

Gümüşpala'nın geldiği araba da Ferit'e kalmıştı. Adam karanlıkta kaybolup giderken Eleni'nin artık serbest bıraktığı gözyaşları birer birer akmaya başlamıştı. Gümüşpala kendisiyle muhattap bile olmadan karısının peşine takılıp gitmişti.

Yıllardır kurduğu hayaller yerle bir olurken o kadın gelip özenle sakladığı her bir parçasını ateşe atıp yok etmişti.

Tamamen kadınsı bir kıskançlıkla Gümüşpala'yla olan geçmişlerini Bahar'ın gözüne sokmak istemişti. Sen yokken ben vardım demek istemişti.

Bugün anlamıştı ki evlenmiş olmak için yada çocuk sahibi olmak için evlenmemiştir. O yakıcı bakışları görmüştü Eleni az önce. Gümüşpala'nın hep hayalini kurduğu kalbi çoktan başkasındı. Büyük bir yıkımla otel kapısına doğru yürüdü.

Az önceki restleşmenin kaybedeni Eleni olsa da Bahar galip hissetmiyordu. Daha çok kalbi kırılmış, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Sen neden bana haber vermeden evden çıkıyorsun?"

Genç kadın sinirle güldü.

"Sakın bana hesap sormaya kalkma o hesabı verecek kişi sensin."

Hamza Mahir kendinden ve duygularından o kadar emindi ki o yüzden yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu.

"Tam olarak neyle suçlanıyorum?"

Gümüşpala hasar tespiti yapmaya çalışır gibiydi.

"Düşün biraz akıllı adamsın sen bulursun."

Bahar şu an muhattap bile olmak istemiyordu.

"Güzelim yapma böyle daha birkaç saat önce yanında yatan adamdan farklı biri yok yanında."

Bahar'ın öfkesi henüz dinmeye niyetli değildi.

"Ama senin yanında akşamki Bahar yok. Fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış biri var. Seninle konuşmak istemiyorum şu an"

Değiştirilebilircek bir durum olsa değiştirecekti adam ama olan olmuştu.

"İki günümüz iyi geçse üçüncü güne bir olay çıkıyor anasını satayım."

Kendi kendine söylenen adam nasıl olduğunu bile idrak edemeden bu olayın içinde bulmuştu kendini.

"Evet farkındaysan olaylar hep senin gizli kapaklı işlerin yüzünden çıkıyor."

Gümüşpala burnunda bıkkınca sesli bir soluk verdi. Bahar'ın daha da çok öfkelenmesine sebep olmuştu.

"Sen bu durumu öyle sıradan bir olaymış gibi geçiştiremezsin. Gecenin bir vakti sana saplantılı derece aşık bir kadın arıyor ve bana telefonda Gümüşpala beni iyi bilir diyor. Haklı iyi biliyormuşsun bizzat gözlerimle gördüm. Buram buram seks kokan otel odasında."

İki saattir aradığı tarifi hızlı hızlı saydırırken bulmuştu Bahar. O odanın enerjisi kesinlikle buydu.

"Sesini alçalt."

Bahar'ın Hamza Mahir nezdinde kredisi sonsuzdu fakat o da en nihayetinde Gümüşpala'ydı. Böyle yüksek sesle çıkışılmalara alışık değildi. Hiç sesini çıkarmasa da direksiyonu sıkarak kullanıyordu.

"Ne oldu en başa ses ayarı yaptığın günlere mi döndük?"

Kocasının uyarısını zerrece umursamış görünmüyordu genç kadın.

"O kadın seni nasıl arayabilir Mahir? Senin bir bakışınla hazır ola geçen Yiğit Ali ne cesaretle hala oraya gidebiliyor ya? Bu ne rahatlık, kimden bulunuyor bu yüz?"

İşin aslı Gümüşpala Eleni'nin varlığını da yokluğunu da umursamıyordu bile. Tek konsantresi huzurunu sağladığı hayatınaydı fakat yanındaki küçük kadının kocaman bağırılarına bakılacak olursa orada da asayiş pek berkemal değildi.

"Aynı durumu sen yaşasaydın belki daha kolay anlardın beni."

Bahar şu an içindeki öfkeyi çıkarmak istiyordu. O kadar canı sıkılmıştı ki can sıkılmak istiyordu.

"Beni böyle sınaama diye kaç kere söyledim sana?"

Hamza Mahir'in damarını kesinlikle çok iyi biliyordu.

"Sınanmak istemediğin yerden sınamayacaksın o zaman!"

Gümüşpala'nın da sonunda kan beynine sıçramıştı. Bahçe sınırlarına girdiklerinde arabayı eve doğru değil de arka taraftaki koruluğa doğru sürüp herkesten uzakta bir yerde durdurdu.

"Benim kafama böyle şeyler sokma. Böyle görüntüler geçirtme benim aklımdan!"

Bahar alayla güldü.

"Öldürmüyor merak etme bak sapasağlam yanıdayım."

Hamza Mahir tek eliyle kızın sweatshirtünden tutup kendine doğru çekti. Pek kibar bir hareket sayılmazdı fakat öyle can acıtacak bir şey değildi. Karısının dudaklarına kapandığında ateşle suyun karşılaşmasındaki gibi bir cızırtı yükselmişti adeta. Şu an ikisi de ateşti fakat Gümüşpala'nın alevi ancak bu şekilde sakinleyebilirdi.

Bahar çok kızgındı hala. Öpmek istemiyordu. Her daim vücudu Hamza Mahir için hazırды fakat aklı ve fikri kesinlikle reddediyordu.

"Sakin ol"

Genç kadının çırpınışları ve habire kendisini itmeye çalışması üzerine usulca fısıldamıştı adam.

Kocasının öpüşleri ve sıcaklığı bedeninden öfkenin yavaş yavaş çekilmesini sağlarken ağlamaya başladı Bahar.

Gözlerinden yaşlar birbiri ardına dökülüyordu. Hamza Mahir şöyle bir geri çekilip baktığında karısının gözlerindeki hüzne şahit oldu. Yüzünü elleri arasına alıp yanaklarını okşadı. Pratik bir hareketle koltuğunu iyice arkaya iterken Bahar'ın herhangi bir itirazına fırsat vermeden iyice kucağına doğru çekti.

Bahar şu an nerde olduğundan bağımsız bir şekilde saatlerce ağlamak istiyordu. Bilmek ayrı görmek apayrıydı. Şahit oldukları çok canını yakmıştı. Kalbine bir şeyler saplanmıştı sanki.

Gümüşpala biraz sonra göğsünde ağlayan kızın kulağına tane tane konuşmaya başladı.

"Bugün şahit olduklarına elimden gelse asla izin vermezdim çok üzgünüm. Senden önce gurur duyduğum bir geçmişim yok fakat o günleri geri alamam. Seninle tanıştığım günden beri benim aklımda fikrimde yalnızca sen varsın."

Biraz duraksadı. Söyledikleri karısı tarafından iyice idrak edilsin istiyordu.

"Umrumda olsaydı belki örtbas etmeye çalışırdım ama dünyam o kadar seninle dolu ki Eleni'ymiş şuymuş buymuş aklımın ucuna bile gelmedi."

Bahar'ın tüm bunlardan zaten en ufak bir şüphesi yoktu ama incinmişti işte.

"O kadının sana nasıl takık olduğunu hiç mi farketmedin yapma şimdi."

Gümüşpala'nın kalbine saplanan iç çekişleri kalmıştı ağlamasından geriye genç kadının.

"Başka bir kadınla ilgili seninle konuşmak istemiyorum güzelim."

Bahar ters ters söylendi.

"Artık çok geç yüz yüze muhattap oldum bile. Ne vardı aranızda Mahir?"

Gerçekten de karısı Gümüşpala'yı zorluyordu.

"Duygusal bir bağ yoktu. Eleni öyle biri değildir zaten ben de şaşırdım."

Bahar öfkeyle doğruldu yerinden.

"Nasıl bir bağ vardı hı? Hem nasıl biri değildir? Sinsi bir manyak mı değildir mesela? Bana onu mu savunuyorsun?"

Yumruklarını kocasının göğsüne doğru vururken elleri acımasın diye Hamza Mahir tek eliyle ikisini birden yakalamıştı.

"Yavrum kapatalım bu konuyu."

Gümüşpala geçmişte yaşadığı amacı yalnızca cinsel tatmin olan ilişkilerini karısıyla konuşmak istemiyordu. Bahar ise konuşmak konusunda ısrarcıydı.

"Benimle birlikteyken o meyhaneye hiç gittin mi?"

Bu soru artçı bir sarsıntının habercisiydi.

"Bir iki kere gittim evet."

Hayatında kendisi varken daha önce yatıp kalktığı kadının meyhanesine gitmişti kocası.

Hızla doğrulup sağ koltuğun kapısından kendini dışarıya attı Bahar. Nefes almak zor gelmişti.

Gümüşpala da ardından inip hızla vurarak kapattı kapıyı.

Gecenin karanlığında bahçede hızla uzaklaşıyordu genç kadın. Kendisi de adımlarını hızlandırıp yakaladı karısını. Bir koluyla belinden kavrayıp ayaklarını yerden keserek durdurdu.

"Bırak beni! Yüzünü görmek istemiyorum senin!"

Aralarındaki aşkın büyüklüğü iyi zamanlarını da kötü zamanlarını da hep uç duygularda yaşamalarına sebep oluyordu.

"Mahir bırak diyorum!"

Adam paket taşır gibi genç kadını arabaya doğru götürüyordu.

"Bırakmam"

Aracın yakınına geldiklerinde ayakları üzerine indirmişti.

"Beni aldatmış sayılırsın farkında değil misin sen!"

O kadar da değildi artık Gümüşpala'ya gelmeye başlamışlardı. Aklında, kalbinde böyle bir şeyin ihtimali dahi yokken nasıl olmuştu da böyle bir şeyle itham ediliyordu?

"Yavrum saçmalama artık ya ne aldatması?"

Kendi hararetinden fark etmiyordu fakat yanakları, kulakları ve burnu kıpkırmızı olmuştu Bahar'ın. Dışarıısı oldukça soğuktu. Hasta olacaktı.

Bu durumu dert eden tek kişi de Hamza Mahir gibi görünüyordu.

"Sen eskiden yattığın kadının meyhanesine gitmişsin. Oturmuşsun, konuşmuşsunuz, belki birlikte içmişsinizdir daha ne olsun?"

Hamza Mahir kapana kısılmış gibi hissediyordu. Normalde bu hissiyat onu saldırganlaştırırdı fakat şimdi hissiyatı bambaşkaydı. Kıyamadığı bu küçük kadın karşısında ağlıyordu.

"Kimseyle muhattap olmadım."

Bahar'ın burnundan tıslar gibi bir ses çıktı.

"İstersen git muhattap ol. Seni bekliyordur şimdi teselli edersin. Malum kalmadı senden geriye bir şey!"

E artık bu da Gümüşpala'ydı. Kadını bacaklarından tuttuğu gibi omzuna attı. Arabaya bindirmekle falan uğraşmadı eve doğru yürümeye başladı.

"Anlaşıldı. Sen bu gece ateşkesten uzaksın. Daha çok ateşe vermeye meyillisin gördük zaten."

Bahar adamın mengene gibi saran kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Mahir bu öyle basit bir konu değil geçiştireceğin!"

Artık konuşmayı tamamen bırakmıştı Gümüşpala.

"Bak daha çok sinirleniyorum indir beni!"

Bahar'ın çeşitli isyanlarıyla birlikte eve varmışlardı. Adamlar kapıda sıra olmuş beklerken herkes için bir değişiklik olmuştu. Epeydir bu sahne yaşanmıyordu.

Yengelerinin elinde yine isyan bayrağı vardı.

Ferit kapıyı açarken Gümüşpala seslendi.

"Ferit buralarda ol ayrılma."

Genç adam başıyla onayladı.

"Nasıl istersen ağabey."

Bahar evin girişinde hala söyleniyordu.

"Ne oldu şimdi de Ferit'e mi kızacaksın? Hiç öyle bir şey yapayım deme. Sana rağmen kapı gibi arkamda durdu o çocuk benim!"

Dünya üzerindeki herkes şu an kendisinden iyiydi zaten orası belli olmuştu.

Yatak odalarından içeriye girdiklerinde usulca karısını yatağın üzerine bıraktı.

"Yat uyu sakinleşince konuşacağız."

Alnına uzunca bir öpücük kondurarak doğruldu.

Kocası odadan ayrılır ayrılmaz uzandığı yerden kalkan Bahar giyinme odasına geçerek pijamalarını giydi ve oğullarını kontrol etmek için bebek odasının yolunu tuttu.

Yalnızca Emir uyanıktı. Biraz emzirdikten ve oğluyla oyalandıktan sonra yerine yatırdı. Odada bulunan üçlü koltuğa hemen yakınına özellikle koydukları yastık ve battaniyeyi getirip uzandı.

Geçmişte yaşanan bir olay için çok mu tepki veriyordu?

Nedense daha bile çoğunu yapmak geliyordu içinden. İşin şöyle de bir boyutu vardı ki Eleni olacak kadın bu denli damarına basmasaydı Bahar'ın sınırları de bu kadar kontrolden çıkmazdı belki de.

Çok fazla bağırıp çağırdığı için boğazı acıyordu.

Bu odadaki huzur, bebeklerinin kokusu yatışmasına iyi gelmişti ve dahası gidip Hamza Mahir'in yanına yatmak istemiyordu.

Saatlerdir verdiği sinir savaşının ve gözyaşlarının ardından göz kapakları hemen kapanmaya başlamış uykunun kollarına doğru çekilmişti.

Hamza Mahir karısını evlerine getirip yukarı çıkarınca rahat bir nefes vermişti. Bir alay adamla yumruk yumruğa kavga etmeyi tercih ederdi bu geceyi yaşamaktansa. Çok gerilmişti. Haklıydı Bahar bir şey demiyordu fakat kendini o kadar çok paralamıştı ki kızacaktı artık.

Kapıdan çıktığında Ferit kendisini bekliyordu. Göz göze geldiklerinde başıyla yan tarafı işaret etti. Genç adam mesajı almıştı. Ağabeyi önde kendisi hemen arkasında bahçedeki çalışma odasının yolunu tuttular.

Burası bahçe sınırlarındaki en büyük çalışma odasıydı.

"Otur bakalım Ferit efendi."

Gümüşpala çalışma masasının önünde bulunan kahverengi tekli deri koltuklardan birini işaret ediyordu. İkiletmeyi sevmeyen ağabeyini kızdırmamak için hemen denileni yaptı Ferit.

"Evet anlat"

Aynı zamanda arkasında dikilmiş genç adamın omuzlarından kavramış masaj yapar gibi sıkıyordu. Canını acıtmıyordu fakat psikolojik olarak varlığını çok net hissettiriyordu.

Ferit konuşmaya başlayınca kendisi de karşısındaki koltuğa geçip oturdu. Masanın başındaki koltuk yerine burayı tercih ettiyse ağabeyi kendisini gerçekten de dinlemek istiyor demekti.

"Ağabey gece yenge kapıyı açınca ben muhattap olayım dedim yanına geldim hemen. Yiğit Ali sarhoşmuş alıp gelelim dedi. Senin de başın çok ağrıyormuş, yeni uyumuşsun hiçbir şekilde uyandırmamı istemedi. Şimdi hayır desem başkasıyla gitmeye kalkacak malum..."

Hamza Mahir zaten Bahar'ın nasıl bir keçi olduğunu biliyordu fakat Ferit de az muhattap olmamıştı yengesiyle. O nedenle ortamda Ferit'in ne demek istediği gayet net anlaşılıyordu.

"Önce Yiğit ağabeyimin her zaman gittiği mekanlardan biridir diye düşündüm. Çocuklar başında yenge arabada beklerken ben alıp gelirim dedim. Eleni'nin meyhanesi aklımın ucundan geçmedi ağabey artık kimse gitmez oraya diye düşünüyordum."

Ferit'in sesi son cümlede ister istemez biraz sert çıkmıştı.

"Hayırdır koçum senin bugün bana ikinci posta koyuşun"

Posta koymak falan Ferit'in Gümüşpala'ya asla yapacağı iş değildi. Aklı çıkardı ağabeyinden. Korkmayı geç o kadar saygı duyardı ki aklının ucuna dahi gelmezdi böyle

bir şey.

"Esağfurullah ağabey ne haddime."

Hamza Mahir'in bahsettiğı ilk an da ağabeyinin gözü önünde eşyalarını ateşe vermesiydi. Genç adam gayet iyi biliyordu bahsi geçen ne olduğunu.

"Ağabey böyle bir akşama sebebiyet verdiğim için tüm samimiyetimle özür dilerim. Daha önce baş ağrına denk geldiğim, gözümle gördüğüm için şiddetini ne yalan söyleyeyim ben de uyandırmak istemedim."

Cesaretini toplamak amacıyla derin bir nefes alıp devam etti genç adam.

"Sonrasında bahçede yaşananlara gelecek olursam, özür dilersem sahte bir af dileme olur ağabey. Yengenin o haline ben şahit oldum. Çok üzüldü. O an yenge için bir şeyler yapmak istedim. Eşyaları getir deyince de çok sorgulamadım."

Ferit yıllar içinde Yiğit Ali ve Nejat'ın küçüğü kardeşi gibi olmuştu. Onlardan farklı olarak daha efendi ve merhametli bir çocuktu. Gümüşpala bu durumun gayet farkındaydı. Yüzüne karşı belli etmese de akşam ki tavrını taktir etmişti.

"Ne işiniz vardı sizin yukarıdaki odada?"

Gümüşpala birkaç saat uyuduktan sonra kendiliğinden uyanmıştı akşam. Öyle üst üste saatlerce uyuyabilen biri değildi ki zaten. Bahar'ı yanında göremeyince bebek odasına gitmiş orada da bulamamıştı. Hışım la aşağı inip kapıdaki çocuklara sorduğunda Ferit'le ayrıldıklarını öğrenmişti. Kale gibi koruduğı evde karısına elbetteki bir şey olacak değildi ama konu Bahar olunca içgüdüsel hareket ediyordu adam. Hemen Bahar'ın yanına doğru yola çıkmıştı ama hiç ummadığı şekilde olanlar olmuştu.

"Eleni o kadar oda varken kendi odasına çıkarmış ağabeyimi. Niyet okumak gibi algılamazsan kasti olarak yaptığı çok belliydi. Bahar yenge o odaya gelsin, görsün istedi."

Gümüşpala, Eleni'nin İstanbul'da tutunabilmek adına neleri göze aldığını ve cüret edebildiğini az çok biliyordu fakat bu yüzüyle kendisi de yeni tanışmıştı. Daha doğrusu Gümüşpala'ya karşı böyle bir cüreti gösterebilmesi kendi topuğuna sıkmaktı ve Eleni gibi akıllı bir kadın için şaşılacak şeydi doğrusu.

"Yarın ilgilen o odadaki bütün eşyalar değıştirilsin. Müşteriye açılsın. Eleni de kendisine başka bir oda seçsin. Bundan sonra kimsenin oraya adım attığını duymayacağım."

Ferit başını sallayarak onayladı.

"Emrin olur ağabey."

Hamza Mahir ayağa kalkarken elini genç adamın boynuna koydu bir ağabey samimiyetiyle.

"Adam gibi adamsın Ferit görüyorum Ama bugün gittiğiniz yer meyhane değil de gece klübü olsaydı es kaza yengenin başına tatsız bir şey gelseydi acımazdım oğlum anlıyorsun değil mi ne demek istediğimi?"

Ferit yutkunarak başını salladı.

"Bir daha sakın aslanım."

Buz gibi sesiyle direktif verirken genç adamın boynundaki eli ensesini şöyle bir sıkıp bırakmıştı. Uyarı gerektiği yere gerektiği şekilde ulaşmıştı.

On saniye içinde terlemişti Ferit.

Sonrasında çıkıp gitti Gümüşpala.

Bahçeden eve doğru geçerken telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığında arayan Nejat'tı.

"Ağabey şükür sonunda açtın. Bir seni arıyorum bir Yiğit Ali'yi açan yok. Çocuklar bir şey yok dedi ama içime kurt düştü her şey yolunda mı?"

Kazadan beri koca koca adamlar Hamza Mahir'e ulaşamayınca panik oluyorlardı. Sesini duymadan rahat edemiyorlardı ağabeylerinin.

"Ulan Nejat kendin gittin bu dingili niye yanında götürmedin?"

Nejat anında kimden bahsedildiğini anlamıştı elbetteki.

"Hayırdır ağabey ne yaptı?"

Sesi bıkkın çıkıyordu. Son zamanlarda Yiğit Ali'nin arkasını toplamaktan gına gelmişti adama.

"Şu aralar varlığı sıkıntı sebebi bu çocuğun."

Nasıl canını sıkıyorsa ağabeyi konuyu konuşmak dahi istemiyordu belli ki.

"Ağabey var bir derdi söylemiyor ama ruh halini iyi görmüyorum. Kardeş işte insan üzülüyor da."

Neredeyse kapıya varmıştı Gümüşpala.

"Bulacağım ben onun derdini. Ayağına bağlayıp birlikte denize atacağım artık."

İçeriye girmek için lafı çok da uzatmak istemeyen adam iyi geceler dileyip telefonu kapatmıştı.

Odaya girdiğinde Bahar hanım ortalıkta görünmüyordu. Hamza Mahir de zaten pek de şaşırmışa benzemiyordu. Oğullarının odasına doğru gitti.

Odaya vardığında karısını üçlü koltukta uyurken buldu. Ayaklarını karnına doğru toplamış, battaniyeyi de iyice tepesine kadar çekmiş uyuyordu. Yanına yaklaşıp ayakları üzerine çöktü. Yüzüne doğru dökülen saçlarını geriye doğru çekip yüzünü sevdi bir süre.

Sonrasında uyandırılmamaya gayret ederek usulca kucaklayıp yatak odalarına doğru yürüdü.

Duyuru

Merhaba, yeni bölümün ne zaman geleceğini çok kişi sormuş. Öncelikle ilgi ve alakanız için teşekkür ediyorum.

Açıkçası yeni bölüm yazmaya çoğu zaman bu kadar hızlı başlayamıyorum ama bu sefer yarısından çoğunu tamamladım diyebilirim.

Bölümü tamamladığım an atarım biliyorsunuz ki bekletmek gibi bir huyum kesinlikle yok.

Fakat bir parantez açmak istiyorum.

Yeni bölüm için sürekli mesaj atan, ısrar eden ve birçok zaman sitem eden okuyucularımın bazıları özellikle dikkatimi çekiyor.

Diyorum çok seviyorlar hikayeyi o nedenle sitemli olabiliyorlar. Bazen saygı sınırını geçse dahi son derece anlayışla karşılıyorum.

Şöyle bir durum var ki bu bahsettiğim kitlenin yüzde doksanı koskoca bölümün altına tek bir fikir dahi belirtmiyor.

Arkadaşlar ben bir fabrika değilim seri üretim yapmıyorum. Yazmakta en önemli kural motivasyon. Burası paylaşım yaparak, beğeni ve yorum sayısı artırılarak geniş kitlelere hitap edilen bir platformsa şayet ve benim yazdıklarımın bir okuyucusu oluşmuş ise o kitle yeterince hikayeme sahip çıkmıyor gibi hissediyorum.

Hani deniliyor ya hikayeyi buraya atıyorsan bize karşı bir sorumluluğun var artık diye. Bu şekilde düşünen kişilerin de o zaman bana karşı bir sorumluluğu oluşuyor neden üzerlerine düşeni yapmıyorlar o vakit?

Yanlış anlaşılmasın sitemim herkese değil. Bana onca sitemi edip yeni bölüm gelince de tek bir kelime dahi etmeyen hayalet okuyucularıma sesleniyorum.

Evet zaman zaman bölümler aralıklı geliyor olabilir. Ki keyfi bir durum değil bu. Netice olarak ben size karşı bir sorumluluk hissedip er yada geç yazıyorum ve geliyorum.

Rica ediyorum, sürekli yeni bölüm ne zaman diye duvarıma yazmak yerine attığım bölümde ne yaşanmış, hikaye nereye gidiyor biraz fikir paylaşımında bulunalım. Yazılanları idrak edelim, anlayalım, içimize sindirelim.

Henüz yazmadığım onca olay ve kurgu var zihnimde ama oku oku geç olunca diyorum ne fark eder bir yerde kes bitsin.

Televizyon dizilerinde bile senaryo ne kadar güzel ve sağlam olursa olsun reytingi düşük dizi yayından kaldırılır haksız mıyım?

Yeni bölümde görüşmek üzere

Bölüm 59

Keyifli okumalar

6M okunma sayısına ulaştığımızı görüyor ve gururlanıyorum. Daha önce bir cümle dahi yazmadan tecrübesizce çıktığım bu yolda herbirinizle karşılaşmak müthiş bir sevinç benim için. Herkese ayrı ayrı teşekkürler ediyorum. İyi ki varsınız.

Mevsimin kış olmasından mütevellit sabah altı sularında güneş bir gözü kapalı günü selamlamaya çalışıyordu. Hava henüz aydınlanmış değildi.

Üç gündür kendi başına uyumak zorunda olmanın huzursuzluğu ile bir o tarafa bir bu tarafa dönerek uyuyordu Leyla. Sıcaklamış olacak ki pijamasının üst kısmı karnını tamamen açıkta bırakacak şekilde sıyrılmış, alt kısmı ise bacaklarından yukarıya doğru toplanmıştı. Yüz üstü yatağın tam ortasında yatmış, başını Nejat'ın yastığına koymuştu. Onun kokusuyla uykuya dalmak daha kolay geliyordu.

Odanın kapısı ortamın sessizliğinde ufak bir tıkırtıyla açıldı. Genç adam kızı uyandırmamak için mümkün mertebe sessiz olmaya çalışıyordu. İçeriye doğru ilerlediğinde yatağın tam ortasında yatan karısını görmesiyle dudağında bir tebessüm belirmesi bir oldu. Normalde sakın bir yapısı olan, dışarıdan prenses gibi görünen bu kız nasıl böyle deli uyuyabiliyordu? Her ne kadar bu konuda Leyla'yla uğraşıp dursa habire dalga geçse de hoşuna gidiyordu adamın.

Yatağın iyice yanına yaklaştığında Leyla aniden uyanıverdi. Uykusunun içinde garip bir hissiyatla sarsılmış ve gözleri açılıvermişti. Aniden toparlanıp oturur pozisyona geldi. Bir anlığına boş bulunup korkmuştu çünkü kocasını karşısında bulmayı beklemiyordu.

"Nejat"

Uykulu gözlerle, üstü başı ve saçları dağılmış halde kendisine seslenen karısı fazla sevimliydi.

"Sarışınım"

Leyla bir anda uyanıvermiş olmanın verdiği zaman ve mekan kavramı kargaşasıyla hala durumu idrak etmeye çalışıyordu.

"Rüya mı görüyorum sen mi geldin anlamıyorum."

Elleriyle gözlerini ovuştururken henüz aydınlanmayan oda hiç yardımcı olmuyordu genç kadına.

"Rüyalarında mı görüyorsun sen beni bakayım?"

Bu ses rüya olamayacak kadar gerçekçi bir alay barındırıyordu. Hızla doğrulup adamın boynuna sarıldı.

"Çok özledim seni."

Nejat da kızı sımsıkı sararken söylendi.

"Bu anın tam da böyle olacağını düşünüyordum sonunda sarılabiliniz Leyla hanım."

Leyla kollarını adamın beline doğru sarmış başı göğsünde sımsıkı duruyordu.

"Şaşkına çeviriyorsun beni. Yarın gelmeyecek miydin sen?"

Karısının sıcaklığını, saçlarının kokusunu özleyen adam hiç acele etmeden konuşuyordu.

"Yarın son bir işi de halledip gelecektim gitmişken ama Yiğit Ali zibidisi ortalığı karıştırmış ağabeyim barut gibi dolaşıyormuş etrafta. Sabah gebertmeden elinden alayım diye önden geldim."

Leyla merakla sordu.

"Ne yapmış Hamza ağabeyi bu kadar kızdıracak?"

Genç kadın başını kaldırmış merakla Nejat'ın gözünün içine bakıyordu.

"Yengeyle papaz etmiş."

Daha da meraklanmıştı Leyla. Maksimum ne yapmış olabilirdi ki? Hem Hamza ağabeyi aralarını açacak hiçbir şeye ve kimseye izin vermezdi.

"Aşkım düzgünce anlatsana ne olmuş? Merak ettiriyorsun ağzından laf kerpetenle alınıyor her zamanki gibi!"

Genç adam karısının belinden sımsıkı tutup iyice kendisine doğru yaslarırken şu an konuşmak istediği tek mevzu vardı o da kendileriydi.

"Leyla'm zaten şimdi yenge enerji topluyordur yarın kızılca kıyamet kopar sen de tüm detaylarını öğrenirsin. Hem beni özlemedin mi bakayım sen aklın başka yerlerde?"

Adamın eli beliyile kalçaları arasında usul usul gelip giderken Leyla'nın aklına mukayyet olması gittikçe zorlaşıyordu.

"Sen benim için gelmemişsin ki..."

Hem böyle diyor hem de elleri adamın göğsünde nazlı nazlı dolaşıyordu.

"Benim her yolum sana bilmiyorsun sanki."

Yavaş yavaş kızın dudaklarına kapanırken aynı anda yatağa doğru geri geri ilerlemesini sağlıyordu. Leyla'nın sırtı yatakla buluştuğunda çoktan Nejat'ın akımına kapılmış gitmişti bile.

Karısının güzel dudaklarının keyfini çıkaran adam biraz sonra ayrılıp kalkmaya niyetlendi.

"Nejat nereye gidiyorsun yaa?"

Sesi o kadar memnuniyetsiz çıkmıştı ki bu kadar istenmek her erkeğin olduğu gibi Nejat'ın da çok hoşuna gidiyordu.

"Duş alayım sarışın yoldan geldim."

Leyla kocasının elinden tutup kendisine doğru çekiştirdi.

"Hayır çok güzel kokuyorsun hiç gerek yok bence gel yanıma."

Sesindeki tını şehvetten daha ziyade masum bir özlemde. Genç kadının gözlerinin içine birkaç saniyeliğine bakan adam ikna olmuş gibiydi. Gömleğinin manşetlerini çözmeye başladı. O sırada Leyla da ayakta duran kocasına yetişebilmek için yatakta

dizleri üzerine doğrulmuş bir yandan kendisi de gömlek düğmelerini açmaya koyulmuştu. Yalnızca baksırıyla kalan Nejat sevdiği kadının yanına uzanmış başını yatağın arkalığına yaslamıştı. Leyla ise adamın göğsündeki yerini hemen bulmuştu.

"Nejat"

Genç kadının belinde usul usul daireler çizen adam hiç istifini bozmadan cevap vermişti.

"Leylam'm"

Her seferinde böyle sahiplenilme ekiyle adının söylenmesi çok hoşuna gidiyordu Leyla'nın.

"Sence Yiğit Ali'nin ne derdi var?"

Nejat karısının başını kendisine doğru çevirerek gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Ben biliyorum senin o aklından geçenleri sarışın."

Leyla daha önce de kocasına bu konuyu ile ilgili birkaç tahmininden bahsetmişti ama ne yazık ki duygusuz kocası ilgilenmemişti bile.

Bahar'a söyleyecek olmuştu ama Bahar da haklı olarak Hamza Mahir'den çekindiği için bu konunun çok dillendirilmesini istemediğini açıkça dile getirmişti. Hadi ona hak veriyordu neticede kocasıydı ve evin içinde ondan gizli bir şeyler olsun istememişti peki ya kendi kocasına ne demeliydi?

Nejat o kadar kapalı kutuydu ki ağzından laf cımbızla alınırdı ve Leyla sevdiği adamla her konuda muhabbet etmek istiyordu. Heves ediyordu, ona her şeyi anlatmak istiyordu.

"Ne var Nejat ya seninle de hiçbir şey konuşulmuyor. İyi sen düşüncelerinle kendi hayatını yaşa ben düşüncelerimle kendi hayatımı yaşayım akşamları bu yatakta buluşuruz oldu mu?"

Doğrulamaya çalıştığı andan adam tarafından daha da sıkı sarılarak durduruldu.

"Allah Allah kızım ben onu mu diyorum?"

Leyla ters ters söylendi.

"Konuşmazsanız ne dediğiniz pek de anlaşılmaz Nejat bey!"

Kızcağız suratını asarken Nejat sırıtıyordu.

"Ne? Ne gülüyorsun?"

Genç adam karısının boynuna uzun bir öpücük kondurduktan sonra anın rahatlığıyla keyifle çıkan sesiyle devam etti.

"Sen beni paylamaya yer mi arıyorsun bana mı öyle geliyor?"

Bu gülüşü biliyordu Leyla ima doluydu.

"Gerçekten inanılmazsın Nejat. Gıcık edip edip sanki ben durduk yere yapıyormuşum gibi davranıyorsun. Hem ne alakası var neden yapayım böyle bir şey?"

Sesi yeterince kızgın çıkmamıştı alacağı oldu.

"Sen birkaç gün benim kucağıma gelmeyince hırçınlaşıyorsun sarışın bunu ikimiz de biliyoruz."

Sesi dünyanın en normal tespitini yapıyormuş gibi çıkıyordu Nejat'ın. Dümdüz ve sakindi nasıl yapıyordu anlamıyordu.

"Ben mi hırçınım? Nerem hırçın uydurma şimdi."

Söylediği her söz Nejat'ı daha da güldürüyordu.

"Önceden de bana kızdığında hemen 'Nejat bey' derdin. Bak değişen bir şey yok."

Sesini incelterek taklitini yapması Leyla'yı da güldürmüştü.

"Çok takardın ya bey dememi."

Aralarındaki ilişki tam olarak başlamadan az tenhada köşede sıkıştırmamıştı kendisini Nejat.

"O zamanlar her Nejat bey dediğinizde aklımdan neler geçiyordu bir bilseydiniz Leyla hanım."

Odadaki atmosfer aniden değişmişti.

"Neler geçiyormuş?"

Adam usulca genç kadının yatağa doğru uzanmasını sağlarken gözlerini bir an bile ayırmıyordu gözlerinden.

"Sana neler yapmak..."

Üzerine doğru uzanan adamla aralarında mesafe yok denecek kadar azdı.

"Kaçırma öyle gözlerini sordun cevabını dinle."

Leyla'da daha şimdiden bir şey dinleyecek hal kalmamıştı ki. Kollarını sevdiği adamın boynuna dolayarak dudaklarına uzandı. Bazen harekete geçmek konuşmaktan daha kolaydı.

Nejat karısını öperken bir yandan da elleri pijamalarının düğmelerini bulmuştu bile. Her bir düğme açıldıkça adamın öpüşleri de daha hoyrat hale geliyordu. Boynundan aşağıya doğru kayan dudakları ayrı geçen birkaç günün özlemiyle dolanıyordu genç kadının teninde. Nefes alıp vermeler sıklaşmış odaya salt bir tutku hakim olmuştu.

Normal zamanda karısını usul usul sevmeyi tercih eden Nejat'ın bu sefer ki sevişmelerinde pek de sabrı yok gibiydi nihai hedefine ulaşmak için. Üzerinde son kalan parça iç çamaşırının çıkarılması üzerine gözleri hazla kapandı Leyla'nın. O an düşünebildiği tek şey kendisini zevkin doruklarına çıkaran kocasıydı.

Biraz sonra nefesleri düzene girdiğinde Leyla'nın başı yine hemen Nejat'ın göğsündeki yerini bulmuştu.

"Ben de uygulamalı görmeyi tercih ederdim."

Adamın kendisine takılması Leyla'yı güldürmüştü.

"Gittiğin toplantılara beni de götür sensiz vakit geçmiyor bu evde."

Nejat olmadığı zaman çok huzursuz hissediyordu kendisini. Bu durum sesine de yansıyordu.

"Bak işte bir çocuk olsaydı şimdi evde vakit nasıl geçerdi anlamazdın bile."

Leyla başını kaldırıp, ben ne diyorum sen ne diyorsun der gibi baktı adamın yüzüne.

"Sen beni de götür yanında orada yaparız belki."

Oyunbaz halleri Nejat'ın hoşuna gidiyordu.

"Leyla'm her toplantı seni götürebilmek için uygun olmayabiliyor ama malum baba olmak istiyorum söz her fırsatta birlikte gideceğiz."

Kocası söz demişse yapardı. Bu cümleyi duymak rahatlatmıştı genç kadını. Şakayla karışık her fırsatta baba olmak istediğini söylemesi Leyla'yı da annelik fikrine çoktan alıştırmıştı haberi yoktu.

"Söz verdiğin için bu konuyu gönül rahatlığıyla kapatabilirim artık. Nasıl geçti Londra'daki toplantın?"

Genç kadın kocasının her detayına özen gösterir merakla sorardı. Leyla gerçekten de uyumlu ve sahiplenici bir insandı. Nejat gibi kimsesiz bir adam için çok temel bir ihtiyaçtı sahiplenilme duygusu.

Yarım saat kadar sohbet etmişlerdi ve tabiki konu dönüp dolaşıp akşamki mevzuya gelmişti. O konu hakkında genç kadının söyleyecekleri henüz bitmiş değildi ve Nejat bu durumun oldukça farkındaydı.

"Yani sen şimdi diyorsun ki Yiğit Ali'nin canı büyük sıkkın olmasa bu gece yaptıklarını yapmazdı."

Nejat ters ters baktı karısına.

"Leyla'm ben ne zaman öyle bir şey söyledim?"

O ters bakışlara karşılık şımarıkça bir göz devirmeydi.

"E aşkım akşamki olaylar bir bakıma öyle demek zaten."

Kocasının üzerinden doğrulurken bir yandan da üzerindeki örtünün ucunu çıplak bedenine dolama derdindeydi. Yüzünü görmeden rahatça konuşamıyor konuyu yeterince ele alamıyordu genç kadın. Nejat'ın hala alev saçan bakışlarından habersiz ilgisini aşırı çok çeken konu için bedenini kapatmaya çalışıyordu.

"Şimdi Nejatcığım aşkım birtanem..."

O böyle dedikçe adamın aklına gerçekleştirmeye kendince daha değer meseleler geliyordu. Karısını kolundan tutup üzerine doğru çeker çekmez dudaklarına yapıştı. Uzun uzun öpüştükten sonra afallayarak doğrulan taraf Leyla olmuştu.

"Bir uslu durur musun artık? Asla konuşurmuyorsun ama yemezler canım."

Yakasını paçasını tekrar düzelterip asla usanmadan kaldığı yerden devam etmişti.

Nejat ise halinden memnun sırtarak karısını izliyordu. Konuşmak için verdiği çaba taktire şayandı doğrusu.

"Şimdi diyorum ki ben seni defalarca kere Yiğit Ali'ye aba altından sopa gösterirken gördüm. Esra'ya olan tavırlarını dikkatli dikkatli incelerken yakaladım. Sen bu işin gayet farkındasın kocam ama nedense bana bile bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

Nejat pes etmişti bu konu mecbur konuşulacaktı.

"Sarışın bakıyorum da arkamdan dedektif gibi çalışmışsın."

Adamın tespiti Leyla'yı güldürmüştü.

"Ne zannettin ben belki senden daha uzun zamandır ikisi arasında bir şeyler döndüğünün farkındayım ki defalarca sana söylemeye çalıştım ama ilgilenmedin bile."

Sona doğru biraz kırgın mı çıkmıştı karısının sanki?

"Leyla'm işin açığı ben Yiğit Ali'ye güvenemediğim için bu konu dillensin istemedim. Bu adamı çocukluğundan beri tanırım. Her konuda koşulsuz güvenirim ama bu mevzular hariç. Esra'nın yaşı daha küçük belki onun için de gelip geçici bir heves olacak ama ağabeyim öğrenirse iş büyüyecek. Kız daha yeni üniversiteye başladı bir yandan."

Kocasının mantıklı cümleleri bu konu hakkında aslında düşündüğünden daha fazla kafa yordüğünü gösteriyordu.

"Bahar da Hamza ağabey için yaklaşık bunları söylemişti bana."

Sonuçta biri karısı diğeri kardeşim dediği adamdı onlar daha iyi bilirlerdi huyunu.

"Tanıyor işte kocasını. Bana kalırsa şu an aynı evde yaşamaları da uygun değil ama ağabeyim bunu bilirken ses etmiyorsa demektir ki bizim oğlana güveniyor. Bunun üzerine bir şey demek de bana düşmez."

Anlaşılan Nejat çok çaktırmasada tespitleri vardı bu konuda.

"Aşkım sen Yiğit Ali'yi benden çok daha iyi tanıyorsun ama ben de artık Esra'yı az çok tanıdığımı düşünüyorum ve yaşına göre çok olgun bir kız. Neden kocaman adamla küçücük bir kızın birlikte olması gibi değerlendirelim, kötü bir şeymiş gibi algılayalım anlamıyorum ben. Üstelik bu durum Yiğit Ali'yi de kötü bir pozisyona sokuyor. Nihayetinde iki reşit insan yani istediklerini yapabilirler buna neden biz karar verelim üstünü örtmeye çalışalım ki?"

Leyla'nın konuşmalarını pür dikkat dinliyordu Nejat.

"Yetişkin insanlar ve istediklerini yapabilirler demek öyle mi?"

Göğsünün çevresine sardığı yatak örtüsünden tutup kendine doğru çekiştirdi kızı ani hareket karşısında örtü nerdeyse komple sıyrılmıştı.

"Biz yetişkin değil miydik sarışın bin yıl bekledik?"

Bekledik derken yalnızca kendisinden bahsettiği aşıkardı.

Apar topar üzerine örtüyü yeniden sarınmaya çalışan Leyla kocasının çekiştiren eline bir şaplak yapıştırdı.

"Uslu dur bizimki aynı şey değildi canım."

Leyla bu eve çalışan olarak geldiği ilk günden beri Nejat aralarındaki ilişkinin o şekilde ilerlemesini istememişti. Leyla'nın patronu falan olmak istemiyordu. Kızı ürkütmemek için haliyle bu durum vakit almıştı ve adama göre nereden baksan vakit kaybıydı aralarındaki ilişkinin başlaması için. Her seferinde şaka yollu takılmadan geçemezdi bu duruma.

Genç kadın da artık alışmış olacak ki asla ciddiye almıyordu kocasının bu sataşmalarını.

"Leyla'm şaka bir yana ben kardeşimden önce Esra'yı düşünüyorum. Kız bizim bu davarın yanında sürekli tedirgin farkında değil misin hep kavga dövüş halinde. Adam başka yollu bir iletişim yolu bırakmamış kıza demek ki. Evet Esra bizim ailemizin içinde yaşıyor onun güvenliğinden, namusundan kendimi sorumlu hissediyorum o nedenle Yiğit Ali'yi alttan alta uyarıyorum ama sadece Esra özelinde de konuşmuyorum şu an hangi kız olursa olsun farketmez önce bizim oğlanın kendine çeki düzen vermesi gerekir."

Leyla ne yapmış ne etmiş adama paragraf yazdırmıştı. Sonunda kocasının konu hakkındaki gerçek düşüncelerine erişim sağlamıştı.

"Yani Yiğit Ali senin değişinle adam olsa sen birlikte olmalarını desteklersin öyle mi?"

Nejat şöyle bir düşünerek cevapladı karısını.

"Neden köstek olayım destek oluruz kardeşimize ama tek mevzu Yiğit Ali değil. Belki de Esra'nın duyguları gelip geçicidir bilmiyoruz ki ne hissediyor bu kız."

İşin orası kolaydı Leyla öğrenirdi bir şekilde Esra'nın duygularını.

"Diyelim ki Esra çok aşık ve de Yiğit Ali düzenli bir ilişki için kendisini hazır hissediyor. O zaman ne olacak? Hamza ağabey izin verir mi onların burada sevgili olarak yaşamalarına?"

İş dönüyor dolaşıyor Hamza Mahir Gümüşpala'da kilitleniyordu.

"Ne bileyim sarışın öyle aynı evde yaşamalarına falan hayatta izin vermez zaten."

Leyla kıkırdayarak konuştu.

"Belki bir imam nikahı da onlara kıyar."

Karısının söyledikleri Nejatı da güldürmüştü.

"Yenge faktörünü de unutmamak lazım. İkna ederlerse yengeyi bir şekilde o da ağabeyimin altından girer üstünden çıkar ikna eder gibi geliyor."

Nejat haklıydı bu iş her ne kadar Hamza Mahir'de kilitleniyor olsa da o kiliti açacak tek anahtar Bahar'dı.

"Doğru söylüyorsun Bahar kritik bu konuda. Neyse sen şimdilik Yiğit Ali'yi gözden kaçırma nabzını yokla sürekli ben de Esra'yı yakın takipteyim."

Nejat gerçekten merak ettiği bir soruyu dile getirdi.

"Çöpçatan mısın dedektif misin sarışınım?"

Leyla havalı bir omuz silkmeye cevapladı kocasını.

"Bakacağız orasına."

Sonrasında ciddileşerek devam etti.

"Kimsenin özel hayatını didiklemek değil amacım ama ben Esra'yı yaşının vermiş olduğu o heyecanda, mutlulukta göremiyorum. Kız sanki bedenlen burada ama ruhen yok gibi gerçekten üzülüyorum ve içimden bir ses sebebi Yiğit Ali diyor. Yardımcı olmak istiyorum. Yanlış bir şey yapmak da istemiyorum o nedenle sen de bana yardımcı olacaksın kocacığım."

Nejat sevgiyle bakıyordu karısına. Kendisinin de hiç kolay bir hayatı olmamıştı ama hala başkalarının mutluluğunu düşünüyordu. Leyla gerçekten iyi niyetli bir kızdı.

"Gel buraya kaçtın hemen yanımdan seveyim seni biraz gideceğim birazdan."

Leyla memnuniyetle sokuldu kocasının göğsüne. Biraz sonra usul usul kolları arasında uykuya çekilmişti tekrardan. Nejat ise bir süre daha günün erken saatinin sessizliğinin keyfini çıkarmıştı sevdiği kadınla sarmaş dolaş halde. Sonrasında bol atraksiyonlu bir gün kendisini bekliyordu biliyordu.

Leyla'yı uyandırmamaya gayret ederek yavaşça yerinden doğruldu ve duş alıp üzerini giyindikten sonra evden çıktı adam. Arabasına bindiğinde hedefi direkt olarak Yiğit

Ali'nin eviydi.

Yiğit Ali'nin evinde uyanık olan tek kişi Esra'ydı. Derse yetişebilmek için erkenden uyanmıştı. Daha doğrusu adam akıllı uyuyamamıştı bile.

Gece kapı çaldığında gelenin Yiğit Ali olduğunu tahmin etmiş ve zile bastığı için homurdana homurdana aşağı inmişti. Günlerdir doğru düzgün hiç eve uğramadığı için aslında şaşırılmıştı da.

Kapıyı açtığında karşılaştığı tablo kesinlikle umduğu şekilde değildi. Izbandut gibi iki adamın kolunda kibrit çaksan infilak edecek kadar çok içmiş bir Yiğit Ali duruyordu karşısında. Adamlar hiç kendisine bakmazken doğrudan yukarıya doğru yönelmek istediler.

Hemen arkalarından gelen Ferit'in sesiyle duraksadılar.

"Durun lan destursuz nereye böyle?"

Anında ayakları yere kilitlenmişti adamların.

"Tamam çıkın siz müsait ev."

Ev her ne kadar Yiğit Ali'nin de olsa genç bir kız yaşıyordu. Bu bahçenin sınırları içerisinde böyle mevzulara dikkat etmek zorunluydu. Edep adap bilmeyeni ağabeyi burada yaşatmazdı.

O sırada Yiğit Ali'nin sarhoş sesi duyuldu.

"Esra"

Genç kız anında yönünü adama çevirdi.

"Efendim Yiğit Ali"

Yiğit Ali zar zor konuşmaya çalışıyordu.

"Ben böyle olsun ist..."

Adamın kurmaya çalıştığı cümleyi Ferit'in kalın sesi bastırdı.

"Hadi duymadınız mı çıkarın yukarıya ağabeyimi bekletmeyin adamı bu halde."

Ferit her ne kadar bu gece çok kızmış olsa da Yiğit Ali ağabeyini çok sayar çok da severdi. Sarhoşken yanlış bir şeyler konuşmasını önlemek amaçlı cümlesini bitirmesine izin vermemişti.

"Ferit ağabey ne oluyor ne bu hali?"

Esra, Yiğit Ali'nin olmadığı her yerde Ferit'e zaten ağabey derdi. Sırf onu gıcık etmek için demişmiş gibi davranıyordu uzun zamandır.

"Ne olacak seninki zil zurna sarhoş. Kattı ortalığı birbirine."

Esra ve Yiğit Ali'nin birbirine olan davranışlarının en yakın şahiti Ferit'ti. Esra her ne kadar inkar etse de bu kadar yakınlarında olan birinin aralarındaki elektriği anlamamasına imkan yoktu.

"Nasıl kattı? Ne yaptı Allah aşkına?"

Zaten büyük olan gözlerini koca koca açmış şaşkınlık nidasıyla soruyordu.

"Hem seninki deme şuna sinirlerim bozuluyor!"

Yiğit Ali ile ilgili her şeye çok refleksif tavırlar gösteriyordu genç kız.

"Hamza ağabeyimin ocağına incir ağacı dikti. Yenge tefe koyup çalacak sabah hepimizi orası belli oldu da en çok da Hamza ağabeyimi."

Esra duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

"Ne yapmış da aralarını bozmuş? Yok ya Hamza ağabeyim izin vermez abla ile arasının bozulmasına. Düzeltir o durumu."

Durumun tatsızlığı bir yana Ferit de böyle düşünüyordu ama yaşanmaması gereken şeyler yaşanmıştı.

"Dedikodu yapmam doğru olmaz nasıl olsa yengeden duyarsın. Gittiği meyhane gitmemesi gereken bir yerdi o kadarını söyleyeyim."

Esra az buçuk tahmin etmişti ucu ablasını bulduğuna göre.

"Hamza ağabeyin eskilerinden biri mi varmış orada?"

Esra adamın gözünün içine bakıyordu bir şey söylesin diye.

"Meyhane onun."

Genç kız derin bir nefes verdi.

'Eh be Yiğit Ali' diye söylendi ağzının içinden.

"Niye bu kadar içmiş peki onu söyle bari."

O konuyu da tam olarak bilen yoktu.

"Bilmiyorum. Senin benden daha çok fikrin vardır bence o konuda."

Adamın imalı cümleleri Esra'nın gözlerini kaçırmamasına neden olmuştu.

"Nereden bileyim ben ağabey."

Ferit kendisine hiç de inanıyormuş gibi bakmıyordu. Tam o sırada korumalar dışarı çıkmak için yanlarına geldiler. İki genç de bir anlığına sessizliğe büründü. Adamlar çıktıktan sonra Ferit söze girdi.

"Neyse ağabeyciğim sen odanın kapısını kapat yat daha fazla olay çıkmasın bu gece."

Esra kapıdan çıkarken kendisini tembihleyen adamı baş sallayarak onayladı. Dış kapıyı kapattıktan sonra sırtını kapıya yasladı. Elleriyile yüzünü kapatırken hala olayın idrakına varmaya çalışıyordu. Allah bilir ablası ne kadar üzülmüştü bu gece. Tam olarak neler yaşanmıştı?

Yukarı merdivenlere yöneldi. Bir baksa mıydı? Düzgün yatırmışlar mıydı acaba?

Ayakları kendisinden bağımsız bir şekilde Yiğit Ali'nin odasına doğru gidiyordu. Elini kapı kulpuna atarken bir an tereddüt etse de odaya girmişti. Üstüyle başıyla öylece yatıp kalmıştı. Üzerini bile örtmeyi akıl edememişlerdi. Ev sıcaktı ama mevsim kıştı sabaha kadar donardı bu şekilde. Usulca yaklaştı yatağın yanına doğru.

Her şeyden bir haber mışıl mışıl uyuyordu. Çok fazla kıpırdatmamaya gayret göstererek ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Hiç değilse ayakkabılarıyla uyumasındı. O işi hallettikten sonra örtünün içinde kalan yastığını alıp başının altına doğru yerleştirmeye çalıştı.

Kafası bile bu kadar ağırsa kaç kiloydu bu adam?

Üzerine doğru eğilmiş güç bela yastığı yerleştirirken Yiğit Ali'nin gözleri bir anlığına açılıverdi.

"Esra"

Sesi oldukça buğulu ve derinden çıkıyordu. Kendinde olmadığı sesinden belliydi.

Genç kız bir anlığına irkilerek doğruldu. Geri çekileceği sırada eli adam tarafında tutularak durduruldu.

Bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı. Bir müddet el ele bakışan ikili adamın tekrar uykuya dalması üzerine ayrıldı.

Esra getirdiği battaniyeyi üzerine örttükten sonra ışığı ve kapıyı kapatıp çıkmıştı.

Neden bu kadar içtiğine dair bin bir soruyla odasına dönen genç kız sabaha kadar bölük pörçük uykularla mücadele etmişti.

Sabahın yedi buçuğunda ise çoktan uyanmış sabah dersi için hazırlanıyordu. O sırada kapının çalınmasıyla geceden kalma düşüncelerden sıyrılıp aşağıya indi.

"Nejat ağabey hoşgeldin."

Kapıyı açarken diğer yandan da sesi şaşkınca çıkmıştı çünkü yurt dışında olduğunu Leyla'dan duymuştu.

"Hoşbulduk ağabeyciğim. Nerede bizim dan.."

Cümlesini tamamlamadan kendisini toparladı. Şimdi kızın yanında da kötü konuşmak istemiyordu.

"...oğlan?"

Esra yukarıyı işaret etti.

"Uyuyor sanırım hala hiç sesi çıkmadı. Normalde uyanırdı ben hazırlanırken."

Nejat tamam anlamında başını salladı.

"Sen dersine geç kalma çık istersen Ferit bırakır seni."

Kibarca bir an evvel evden çık diyordu anlamıştı Esra. Yarım yamalak hazırlanıp kendisini evden dışarıya atmıştı.

Nejat ise doğrudan Yiğit Ali'nin odasına yöneldi. Kapıyı çalmaya dahi gerek duymadan hızla açıp içeriye girdi.

Odanın tüm perdeleri kapalıydı ve leş gibi alkol kokuyordu. İlk olarak perdeleri kenara çekip tüm pencereleri açtı. Gün ışığının içeri girmesinden anında rahatsız olan Yiğit Ali söylenerek uyanmaya çalışıyordu.

"Ya Esra açma şu perdeyi ya of kızım ne yapıyorsun ya?"

Nejat kötü kötü bakarak yatağın yanına yanaştı.

"Esra ya Esra tabi! Kahvaltı da getirsin mi paşam ayağına?"

Yiğit Ali adamın sesini duyar duymaz dikleşti yatakta.

"Senin ne işin var lan benim odamda?"

Elleriye gözlerini ovuşturduktan sonra şakaklarına parmaklarıyla basınç yapıyordu. Belli ki alkolün etkisiyle başı fenaydı.

"Esra'nın odana girmesi normal benim ki mi anormal paşam?"

Az önce Esra mı demişti? Her bakımdan falsolu günler geçiriyordu.

"Aynı evde yaşıyoruz lan ne var?"

Hala yataktan kalkabilmiş değildi. Ne içmişti bu kadar hatırlamıyordu bile.

"Yiğit Ali kalk duşunu al iki dakikaya gel. Yerinde olsam bir de gusül alırdım birazdan ağabeyim gebertecek seni çünkü dingil herif."

Ne yapmıştı da ağabeyi kendisini gebertecekti?

"Hatırlamıyorsun değil mi lan dün yaptığın haltları?"

O kadar boş boş bakıyordu ki iki kilometre öteden anlaşılıyordu.

"Ne oldu oğlum ne yaptım lan ben?"

Nejat'ın söyledikleri soğuk duş etkisi yaratmıştı zaten bünyesinde.

"Dün Eleni'nin meyhaneye gitmişsin."

Genç adam hala 'Ee ne var bunda?' bakışı atıyordu.

"Küfelik olana kadar içmişsin. Eleni seni yukarı odaya çıkarıp ağabeyimi aramış. Telefona yenge çıkmış."

Anlatılanlar o kadar yokuş aşağı ilerliyordu ki her cümle Yiğit Ali'yi biraz daha şokluyordu.

"Bahar mekana mı geldi?"

Nejat Bahar'a asla yengeden başka bir kelime kullanmazken, Yiğit Ali ve Bahar daha çok arkadaş gibilerdi. Ağabeyinin yanı hariç ara sıra ismiyle hitap ederdi. Bahar ısrarla öyle istiyordu çünkü.

"Gelmez mi? Gelmiş tabi. Üstelik ağabeyim uyuyormuş kendi başına gelmiş. Bil bakalım seni nerede bulmuş?"

Yiğit Ali kendisini freni patlamış bir arabada son sürat gidiyor gibi hissediyordu. Tam karşısındaki duvara çarpacağı kesin olduğu için kaçınılmaz sonu gözleri kapalı bekliyordu.

"Eleni'nin kendi odasında bulmuş lan seni. Hıyar ne bok vardı o kadar içecek?"

Sımsıkı yumduğu gözlerini oflayarak açtı genç adam.

"Yengem nerede?"

Aklına gelen ilk soru buydu.

"Evde"

İlk aşama için rahat bir nefes verdi.

"Ağabeyim nerede?"

Telaşlı çıkıyordu sesi. Ancak ayılmıştı belli ki.

"Çıkmadıysa o da evdedir."

Bir rahat nefes daha veren adamın yüzüne anlamazca bakan Nejat olayı sonradan idrak etmişti.

"Oğlum sen daha geçen senenin travmasını atlatamamışsın gerizekalı herif ne bok yemeğe yanlış işler yapıyorsun?"

Yiğit Ali bir çıkış yolu arıyordu kafasında.

"Ne bileyim aminakoyayım iki kadeh içip çıkacaktım. Gidip o Eleni'nin kafasına sıkayım ben hiç değilse ağabeyim beni öldürmeden yengenin gözünde kendimi aklarım."

Ağabeyinin kayacağı azarı mı düşünsün, yiyeceği dayağı mı düşünsün yoksa Bahar'ın gönlünü nasıl alacağına mı kafa yorsun bilemiyordu. Kendisini o kadar köşeye sıkışmış hissediyordu ki pencereden kafasını uzatıp derin bir nefes alıp tekrardan Nejat'a döndü.

"Hay sikeyim öyle gecenin sabahını da ulan ne bok yiyeceğim ben?"

Ses tonu gittikçe artıyordu.

"Manyak manyak şeyler düşüneceğine otur adam gibi usturuplu bir çözüm ara."

Bu sefer de adama sarmıştı.

"Oğlum sen beni daha da telaşlandırmak için mi geldin lan?"

Nejat içinden sabır çekiyordu.

"Bak Yiğit Ali ağabeyimden önce ben döverim oğlum seni. Gecenin bir vakti senin götünü kurtarmak için kalktım geldim lan ben!"

Devamında yineledi.

"Git iki dakikaya duşunu al gel çıkalım bir an evvel."

Yiğit Ali sessizliğe bürünmüş bir şekilde baş salladı adama. Duşa doğru giderken sessizce hayıflandı.

"Çok başım ağrıyor lan."

Nejat bugünün bilmem kaçınıcı sabrını çekerek mutfığa doğru indi genç adamın susuz kalan bünyesine içecek bir şeyler ayarlamak için.

İki adam da Hamza Mahir'den önce gidebilmek için yaklaşık on dakika içerisinde evden çıkmışlar Nejat'ın arabaya binmişlerdi.

"Simsiyah giyinmişsin cenazeye mi?"

En kötü zamanlarda bile bu ikili birbirleriyle uğraşmadan duramazdı zaten.

"Bembeyaz mı giyinseydim?"

İkisi de ters ters konuşuyordu.

"O da olurdu kefenimle geldim derdin ağabeyime. Perde kapanırken daha sanatsal bir sonun olurdu."

Nejat bıyık altından gülüyordu.

"Beyazdan kan lekesi zor çıkıyor ondan simsiyah giyindim."

Artık Yiğit Ali de sırtıyordu. Nasıl olsa biraz sonra sırtacak yerleri ağrıyacaktı.

Hamza Mahir'den dayak yiyecek olma fikri zerrece canını sıkmıyordu. Hatta hiç konuşmadan direkt o fasla geçselerdi keşke. Ön açıklama kısmı için çok gergindi adam.

"Ağabeyim çok mu sinirli lan?"

Nejat şöyle bir olayı tartar gibi yapıp cevapladı.

"Ben henüz kendisini görmedim sabah uçaktan indim zaten. Ferit'ten dinledim olayları senin kapının önünde. Yenge Eleni'nin odasındaki ağabeyimin eşyalarını falan yakmış meyhanenin önünde."

Nejat cümle kurdukça Yiğit Ali'nin gözler fal taşı gibi açılıyordu.

"Bir sürü olay çıkmış. Kucağında bağıra çağıra girmiş eve. Hamza ağabey ateş püskürüyormuş etrafa."

Nejat olayları kasti bir şekilde köpürterek anlatıyordu.

"Lan seni yengeyle birlikte dövecek olmasınlar?"

Yiğit Ali avcunun içine alıp sıkıdığı yüzünü aniden Nejat'a çevirdi.

"Olabilir mi oğlum öyle bir şey?"

Nejat en sonunda kahkahasını bırakıvermişti.

"Siktir git Nejat. Derdimi espiri malzemesi yapıyorsun amınakoyayım ya!"

Konuşa konuşa kendi aralarında özel toplantılarını yaptıkları iki katlı villaya varmışlardı. İçeri bahçesi oldukça korunaklıydı. Kendi evlerindeki aşılmaz bahçe

duvarları buraya da inşaa edilmiş, birçok koruma güvenliği sağlıyordu. Oldukça ıssız bir yerdi.

"Ağabeyim beni bu sefer şuraya gömse o da rahatlasa ben de rahatlasam."

Bıkkınca konuşarak bahçede yürüyordu genç adam.

Görünürlerde kimse yoktu. Henüz Hamza Mahir Gümüşpala teşrif etmemişti. Gelmiş olsaydı bahçede bir hareket olurdu mutlaka.

Normal zamanda bu saate kalmaz evden çıkardı Gümüşpala fakat bugün gecedan beri sinir harbi yaşıyordu.

Sabah gözlerini açtığında yatakta yalnızdı. Kucağında getirerek yerine yatırdığı karısı gece oğlanlara bakmak için kalkmış geri gelmemişti. Kendince büyük bir sabır örneği gösteren adam yaklaşık yarım saat sonra hiç üşenmemiş kalkıp bebek odasına gitmiş oğullarını emzirdikten sonra koltuğa uzanıp uyuyan karısını tekrardan kucağına alıp odaya dönmüştü.

Bahar bu gece Hamza Mahir'le uyumak istemiyordu fakat ne ara uyusa gözlerini hep yatağında açıyordu. Çok öfkeli olduğu için üçüncü kere gidip koltuğa yatmıştı.

Hamza Mahir söylene söylene kalkıp önce duşa girdi ardından takım elbisesinin gömleğini ve pantolonunu giyinip oğlanların odasının yolunu tuttu.

Bebekleriyle birlikte sessizlik içerisinde uyuyan Bahar kapının gürültüsüne uyanmıştı.

"Köşe kapmaca mı oynayacağız böyle yavrum?"

Sesi oldukça hoşnutsuz çıkıyordu. Bahar'ın sıcaklığı olmadan uyanmaktan nefret ediyordu adam.

"Ben oyun oynamıyorum Mahir oldukça ciddiğim."

Kocasıyla göz göze gelince yattığı yerden esneyerek doğrulan Bahar oğullarını uyandırmamak için sessizce konuşuyordu. Adamın bakışlarından anladığı kadarıyla pek de sakın konuşmaya meyilli değildi. Usulca odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Hamza Mahir de karısının arkasından odalarına doğru takip ediyordu.

"Bahar güzelim de ki Mahir şunu yap yapayım ama olmuş bir şeyi geri alamam ki ne yapabilirim ben söyle yapayım?"

Yatak örtüsünü düzelten Bahar sinirle güldü.

"Ne güzel olurdu değil mi pahalı bir hediye isteseydim de konuyu kapatsaydım sen de rahat bir nefes verseydin?"

Yatağın üzerinden doğrulduktan sonra Gümüşpala'nın önüne geçip doğrudan gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam etti.

"Damarına basmak için söylemiyorum ama dün gece benim gördüklerime sen şahit olsaydın benim yüzüme bile bakmazdın Mahir. Sen ki benim arkadaşım dediğim adamı öldüresiye dövmüş birisin."

Hamza Mahir'in en çok gerildiği mevzu Bahar'ın söylediklerinde haklı oluşuydu. Nefes alıp verdiği sürece karısından asla vazgeçmezdi fakat aynı durumda kendisi olsa kim bilir neler yapardı.

"Bana diyebilirsin sen beni geçmiş yaşıntımda ilişkilerim olduğunu en başından bilerek kabul ettin Bahar diye. Evet haklısın ama geçmiş dün bana film şeridi gibi izletildi Mahir beni aldatmadığın halde kendimi aldatılmış gibi hissettim.

Bitmiş bir şeyi sürdürmek o kadının hastalıklı ruh hali olabilir ama benimle iletişim kurabilmesi senin ihmalin."

Karısının bu denli üzgün çıkan sesi Gümüşpala'yı kahrediyordu. Hiç konuşmadan içindeki bütün irini dökmesini bekledi.

Sonrasında büyük bir ciddiyetle yatağın ayak ucuna oturarak Bahar'ın elinden tutup yanına oturttu. Yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde kendisine doğru döndürdü başını.

"İlk olarak, pahalı mücevherleri sus payı olarak kabul eden birisi benim aşık olduğum kadın olamazdı. Seni, sen olduğun için seviyorum başka türlüünü zaten istemem. Ne kendine ne de bana yakıştır böyle rüşvetçiliği."

Günlük akışlarındaki bir konuşmada hem aşık olduğunu hem de sevdiğini söylese erir giderdi Bahar. Nitekim ne kadar öfkeli olursa olsun gözlerinin içine bakarak bu cümleleri kuruyor oluşu bile kalbinin kanatlarında hemen açılma isteği uyandırıyor.

Dalıp gittiği düşüncelerden Gümüşpala'nın davudi sesiyle sıyrıldı.

"Sonrasında, adamlarıma bir daha oraya gitmemelerini tembih etmemem suçsa eyvallah ben suçluyum. Telefonunu rehberimden silmemek suçsa eyvallah ben yine suçluyum. Fakat dün gecedan beri düşünüyorum ne zaman gittim, kaç kere gittim?"

Tane tane konuşuyordu ama oldukça otoriter bir tavrı vardı.

"İlki senin bu eve gelişinden iki yada üç gün sonraydı. İki kadeh içip eve geldim. Sen gözümde düşmanımın kızı olduğun halde yanlış hiçbir şey yapmadım çünkü dini nikahlı karımdın. Ki hatırlatırım kocan olduğumu dahi henüz kabul etmediğin zamanlardı.

İkincisi asistanlık başvurun için tartıştığımız gündü. Yiğit Ali ve Nejat'ı sordum çocuklara orada olduklarını söylediler. Sinirliydim yanlarında kendi kendime içtim ve eve geldim. Çalışma odasında sabahladım.

Sonrasında o mekana ayak basmışlığım dahası aklıma gelmişliği dahi yok."

Gümüşpala tüm bunları kendini aklamak için anlatmıyordu. Biliyordu ki karısı merak ediyordu. Aklında en ufak bir soru işareti kalıp da kendi kendini yiyip bitirmesini istemiyordu.

Bahar, Gümüşpala'nın en kıymetlisiydi.

"Beni aldattığını düşünmüyorum ki Mahir. Bazı konuşmalarım dünün öfkesiyleydi. Bunu yapmayacak kadar karakter ve prensip sahibi bir adam olduğunu zaten biliyorum.

Bence bir süre oğlanlarla Konya'ya gideyim ben yada başka bir yere bilmiyorum. Kafamı toparlayıp uzaklaşmak belki iyi gelir."

Gümüşpala burnundan soluyarak güldü. Bu gülüş oldukça fazla anlam ve dahası öfke barındırıyordu içinde.

"Yavrum beni delirtme. Bak sana açık açık söylüyorum beni delirtme."

Hamza Mahir karısının kendisini özellikle delirttiğinin pekala fakındaydı ama o kadar iyi yapıyordu ki başarıyordu.

Kocası tamam dese gönlü daha çok kırılırdı genç kadın da bunu gayet iyi biliyordu fakat dün gece o kadar canı yanmıştı ki Hamza Mahir'in canını sıkıkmak istiyordu.

Geceden beri düşünüyordu. Hamza Mahir'in kendisine olan sadakatinden emindi. Dahası yalan söylemeye tenezzül dahi etmezdi söylediği her şey doğrudu buna da tamamdı. Yine de o kadının yaptığı o şeyin acısını çıkaracaktı kocasından. Dahası ortada bir ihmal vardı, can sıkıcı ve gönül kırıcı bir ihmal.

"Delirebilirsin Mahir. Birkaç parça eşya da sen yakarsın olur biter."

Adam oturduğu yerden eliyle yüzünü sıvazlıyordu. Konu şirazedden çıkmıştı artık müdehale etmesi gerektiğini hissediyordu.

Sinirle yerinden doğruldu.

Kaldırmıştı o güzel burnunu yukarıya tamamadı artık geçmiş olsundu.

Hamza Mahir sesini çıkarmadıkça Bahar saydırmaya devam ediyordu.

"Ay çok da sinirlendirmesek mi şimdi seni maazallah yine içmeye falan gidersin."

Hep söylerdi Gümüşpala iğneleme konusunda çok başarılıydı karısı fakat içinde bulundukları durumda oklar kendisini gösterdiği için her cümle daha da körüklüyordu adamı.

Bahar'ın iyice yanına yaklaşp belinden kavradığı gibi kendi bedenine yapıştırdı kızı. Aynı saniye içerisinde dudaklarına kapandı.

Ne kadar itiraz ederse etsin mengene gibi tutmuştu belinden bırakmıyordu.

O kadar hoyratça öpüyordu ki genç kadın kontrolü kaybetmişti. Yine Hamza Mahir'in egemenliğine girmişti tüm vücudu. Nafile bir çabayla dudaklarını aralamıyor adama ısrarla geçit vermiyordu. Biraz sonra alt dudağında hissettiği dişlerle ufak bir sızlama eşliğinde ağzından bir inilti kaçmıştı ve fırsattan istifade adam çoktan buyur edilmişti bile.

Bahar, Hamza Mahir'in baskınlığı ile mücadele etmekte zorlanıyordu. Bunun adı öpüşmek değildi. Kocası adeta kendisine ait olduğunun mührünü vuruyordu dudaklarına.

Ayrıldıklarında ayakta durmakta zorlandığını hissetti genç kadın. O kadar sarsılmıştı ki bir yanı daha fazlasını isterken diğer yanı bu etkiye sahip olan adama bir tane vurmak istiyordu.

Her zaman olduğu gibi önce toparlanan taraf Hamza Mahir'di.

"Senin yerin benim yanımda. Önce bu konuda mutabık kalalım sonra ne eziyet edeceksen et."

Kızın konuşmasına fırsat vermeden ceketini alıp kapıyı çarpıp çıkmıştı.

..

Bölüm 60

Keyifli okumalar...

Hamza Mahir'in içinde bulunduğu araç bahçe sınırlarına doğru gelirken koruma ile görevlendirilmiş çocuklardan birkaçı koşturarak kapıya doğru yaklaşmışlardı.

Arabadan indiğinde el pençe divan yaklaşık on kişilik ekibin içerisinden bir baş selamıyla geçip içeriye girmişti. Dışarıya her ne kadar renk vermese de burnundan soluyordu. Doğrudan hedef odaklı bir şekilde toplantı odasına yöneldi.

Sertçe açılan kapıyla birlikte Nejat ve Yiğit Ali aynı anda ayağa kalkmışlardı. İki adamın da anında farkettiği bir şey vardı ağabeyleri barut gibiydi.

"Hoşgeldin ağabey"

Konuşan Nejat'tı. Yiğit Ali'nin dili boğazına kaçmış gibiydi zaten.

Genç adamı bir baş selamıyla onaylayan Gümüşpala buz gibi sesiyle konuştu.

"Nejat sen dolan gel koçum"

Kısaca git diyordu.

"Ağabey apar topar geldim gece ben de kalsaydım yanınızda."

Kardeşini korumak, orta yolu bulmak niyetiyle kalmak istiyordu.

"Çık Nejat ağabeyim ne yapsa hakkıdır."

Hamza Mahir'in sinirle burnundan dalga geçer gibi bir ses çıkmıştı.

"Öyle mi paşam yiyeceğin dayanın iznini mi veriyorsun lan sen bana?"

Tek eliyle uzanıp Yiğit Ali'nin yakasından kavramıştı. Koskoca adamın tek hamlede ümüğüne çökmüştü adeta. İki genç de biliyorlardı ki Gümüşpala'da deli gücü vardı. Sinirlendiği zaman elinden alamazlardı kimseyi. Müdahale etmek ancak daha fazla köpürtmekti adamı. O nedenledir ki Nejat çaresiz bir kabullenmeyle nefesini verirken gözlerini kapattı üç beş saniyeliğine.

"Estağfurullah ağabey. Kaçtır hakettim ben ağzıma sığılmasına. Her taşın altından ben çıkıyorum. Ben olsam çoktan gebertmiştim."

Yiğit Ali de ruhu çekilmiş gibi konuşuyordu. Sanki hiçbir şey umrunda değildi. Bu iki deli adamın arasında Nejat kendisini normal görmeye başlamıştı.

"O zaman ne diye ikide bir papaz ediyorsun lan yengenle beni aminakoyayım?"

Gümüşpala'nın sesi yükselirken aynı anda Yiğit Ali'ye koyduğu kafayla genç adam sendeleyip arkasındaki deri koltuğa yıkılmıştı. Burnu açılıp kanamaya başlarken tenezzül edip bakmamıştı bile sanki hissetmiyor gibiydi. Canı acımamış olamazdı Nejat bizzat şahit olmuştu olaya.

Gıkı çıkmıyordu.

"Kalk lan ayağa!"

Yiğit Ali atik bir hareketle kalktı ayağa.

"Ne gizliyorsun oğlum benden?"

Genç adam başı yerde bir şekilde refleksle konuştu.

"Haşa ağabey."

Normal zamanda bir hata yaptığında ağabeyinden kaçıp kurtulmak en iyi ihtimalle gönlünü almak için tüm sempatikliğini kullanırdı. Netice itibari ile ölüm kalım meselesi değildi bu durum ve yine öyle bir tavır göstermesi gerekirdi. İçine kapanmış hali Gümüşpala'yı da bir miktar şaşırtmıştı.

"Kaç yaşından beri benim yanımdasın Yiğit Ali?"

Ellerini önünde saygıdan birleştirmiş bekliyordu Yiğit Ali.

"On iki yaşından beri ağabey"

Hamza Mahir'in asfalyaları atmak üzereydi artık.

"Kaldır lan kafanı!"

Yüksek sayılabilecek bir sesle genç adamı uyardıktan sonra sesini alçaltarak devam etti.

"Söyle seni şu kılığa sokan derdini çözeyim. Aksi halde derdine sokacağım artık koçum."

Yiğit Ali'nin burnundan sızan kan gömleğine akıyordu. Ağabeyi sağlam kafa koymuştu. Şöyle bir burnunu çekip konuşmaya başladı.

"Özür dilerim ağabey. İzin verirsen yengemden de dilemek isterim. Cezam neyse kes."

Gümüşpala kardeşi gibi sevdiği adama bıkkınca baktı. Derin bir nefesle az önce Yiğit Ali'nin sendeleyerek düştüğü deri koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak elleriyle gözlerini ovuşturdu.

"Nejat sen hala burada mısın?"

Nejat ağabeyinin Yiğit Ali'ye çok fazla bir şey yapmayacağına ikna olmuştu. Her zaman böylelerdi. Küçükken kavga ettiklerinde bile ağabeyleri ceza kesecek oldu mu hemen birbirlerini savunmaya geçerlerdi.

"Şirkete geçiyorum ağabey. Var mı bir isteğin?"

Kapıya doğru hareketlenmişti genç adam.

"Daha fazla arıza istemiyorum koçum."

Nejat ağabeyini başıyla onaylayıp çıkmıştı.

"Otur dikilme başımda."

İkiletmeden hemen ağabeyinin yanına oturdu Yiğit Ali.

"Anlaşıldı. Derdini söyleyecek cesaretin yok."

Genç adam farkında olmadan yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu. Kendi farkında değildi ama Gümüşpala gayet farkındaydı. Bilerek söylüyordu.

Bu olay her zamanki patavatsızlıklarına benzemiyordu. Ruhunu bilirdi Gümüşpala karşısındaki adamın. Üzgündü, görüyordu.

"Evdekiyle mi alakalı?"

Yiğit Ali bir anda buz gibi olmuştu. Ağabeyi anlamıştı. Ne zannetmişti ki zaten bu kadar zeki bir adamdan ne kadar gizlenecekti?

Hiç sesini çıkarmadı yine. Ne hayır diyor ne de onaylıyordu.

"Anlaşıldı. Sen benimkinin ağzına sık ben senin yuvanı yapacağım dur sen."

Gümüşpala ilk olarak Yiğit Ali'nin Esra'nın kendi evinde kalmasına ses çıkarmamasından şüphelenmişti. Genç adam normalde evinde kimseyi istemezdi. Ne hikmetse kendisi zaman zaman eve gelmeme pahasına kıza hiç sesini çıkarmamıştı bile. Sonrasında üniversite yollarına düşmüş, vazife bellemiş her gün bizzat eliyle bırakır olmuştu. Tüm bunlar Yiğit Ali kalibresindeki bir adam için çok fazlaydı.

Ses çıkarmamıştı çünkü biliyordu ki bahçenin sınırları içerisinde Yiğit Ali, Esra'ya yanlış bir şey yapmazdı.

"Bir ay evin sınırlarından içeri girmeyeceksin aslanım. Kendine yer beğen."

Yiğit Ali şok olmuş bir şekilde ayağa kalktı.

"Ağabey yapma."

Odaya girdiğinden beri ilk defa tepki gösteriyordu. Hamza Mahir Gümüşpala insanları nasıl harekete geçireceğini iyi biliyordu.

"Ağabey Allah aşkına benim bu cezamı dayığa çevir. Akşama kadar döv ama kapı dışarı etme beni."

Ajitasyon mu yapıyordu yoksa gerçekten mi böyle hissediyordu tartıyordu Gümüşpala.

"Sen değil miydin aylarca Nişantaşı'nda yaşayan zibidi?"

Yiğit Ali severdi gece hayatını. Gezip tozmayı. İyi bilirdi mekanları, girip çıkacağı yerleri. Güzel bir dairesi vardı Nişantaşı'nda.

"O zaman ayrıydı böyle değildi ki bizim ev."

Hamza Mahir de hışımla ayağa kalktı.

"Sikeceğim belanı Yiğit Ali ne aynı değildi oğlum?"

Gümüşpala anlayacağını zaten anlamıştı. Konuyu daha fazla uzatmak istemedi.

"Sen küçükken dayaktan anlamazdın ki şimdi anlasan. Senin cezan belli. Bir ay, tembih edeceğim çocukları topuğundan vurdururum Yiğit Ali."

Ağabeyine karşı gelebilmesine imkan yoktu. Ferman buyurmuştu bir kere geçmiş olsundu. İşi bu raddeye getiren, sabrını taşıran kendisiydi. Normalde bu kadar bile sabrı olmayan adam bu vakte kadar iyi dayanmıştı.

Çökerek tekli koltuğa oturdu Yiğit Ali.

"Yenge çok mu üzgün?"

Bahar'ın yine üzülmesine sebep olmuştu. Kardeşi gibi gördüğü kızı en çok kendisi üzüyordu.

"Üzgünse bana üzgün bak işine."

Aşk da böyle manyak bir şeydi herhalde. En heyheyli zamanlarda bile kıskançlık yaptırıyordu ağabeyine.

"Ağabey sürgün etmeden özür dilememe bari izin verseydin."

Üçüncü kişiler yanlarında olunca süngüsünü pek düşürmeyen Yiğit Ali, kimse yokken ağabeyinin yanında oğlan çocuğu gibiydi.

"Eline bir de silah ver kurşuna dizensin seni Yiğit Ali. Dün gece sen bulutlarda gezerken yengen yıldırım gibi çarpıyordu herkesi. Bir süre görünme gözüne."

Ona da tamamdı. Mecburen tamamdı. Kafa salladı onaylarcasına.

"Ağabey bilirsin ben öyle kolay kolay sarhoş olmam. Dün gece ne oldu hiç anlamadım. Eleni'nin de böyle bir düzenbazlık yapacağı aklımın ucuna gelmezdi. Düşüncesizlik ettim, gitmesem iyiydi. Yanlış anlama ama senden en fazla dayacağımı yer otururum da yengeyi üzdük yine o hiç olmadı."

Genç adamın sesi samimi bir şekilde üzgün çıkıyordu.

"Hepiniz yengeci oldunuz çıktınız başıma."

Ters ters konuşuyordu Gümüşpala ama en yakın adamlarının karısını zaruri bir şekilde değil de içtenlikle el üstünde tutuyor olmalarından dolayı gayet memnundu.

"Bir ay sonra döndüğünde eve senin için ne vazgeçilir ne vazgeçilmez bilmiş ol Yiğit Ali anlıyor musun beni aslanım?"

Hamza Mahir açık açık Esra demiyordu. Dillendirmek istemiyordu şu anda ama genç adam mesajı gayet net bir şekilde almıştı.

"Emrin olur ağabey."

Yiğit Ali az sonra odadan çıkıp koridora çıktığında derin bir nefes verdi.

Birincisi geçici süreliğinede olsa evden kovulmuş tüm ikili ilişkilerinin ağzına sıçmıştı.

İkincisi yüzünün en kıymetli parçası olan burnu feci sızlıyordu ve muhtemelen gözünün altına kadar morarmaya başlamıştı.

Üçüncüsü kafası yeni yeni ayıldığı için fark ediyordu fakat şimdi adı gibi emindi ki dün gece o meyhanede bir bok olmuştu. Bu denli sarhoş olacak kadar içmiş olamazdı.

Eliyle yüzünü tutarak yürüdüğünü fark edip dışarı çıkacağı sırada şöyle bir toparlandı genç adam.

Hiç değilse fiziksel olarak bir miktar cezalandırılmak yükünü hafifletmişti.

Bir de siniri hiç hafiflemeyenler vardı. Bu kişilerin başını ise Bahar çekiyordu. Hamza Mahir gittiğinden beri bebek odası, kendi odası ve mutfak arasında mekik dokuyordu. Öfkeden girip çıkıp buzdolabını açıyor bir şeyler tırtıklıyordu. Zaten kilo vermeye çalıştığı için yediği her lokmadan sonra daha da öfkeleniyordu.

Bir ara Zeliha hanım ne olduğunu soracak gibi olmuştu ama Bahar'ın aksiliğinden o da nasibini almıştı. Kadıncağz anlamıştı Hamza Mahir ile kavga ettiklerini ama içeriğini cesaret edip de soramamıştı.

Akşamüstüne kadar evde zar zor duran genç kadın apar topar hazırlanmaya koyulmuştu. Çıkardığı küçük valizine eline ne geçtiyse atmaya başladı. Konya'nın kışı buradan soğuk olurdu o nedenle kalın kıyafetler almaya özen gösterdi. Öyle çok bir şey almaya gerek yoktu tatile gitmiyordu ne de olsa.

Kendi işini bitirdikten sonra bebek odasına yöneldi. İçeri girdiğinde Zeliha hanım oğlanların yanında sessizce Kur'an okurken onlardan da çıt çıkmıyordu. Uyumuyorlardı

fakat odadaki huzur dolu ortam onları da sarıp sarmalamış gibiydi.

Bahar'ı görünce duraksayıp belleğini koydu kadın.

"Hayırdır kızım bir hışım geldin?"

Bahar oğullarının kıyafetlerinin bulunduğu dolabı açmış gerekli eşyaları çıkarıyordu.

"Zeliha sultan hadi hazırlan Konya'ya gidiyoruz."

Kadıncağz yakın gözlüğünü çıkarıp masanın başından ayağa kalkarken anlamazca bakıyordu.

"Hayırdır kuzucuğum nereden çıktı bu mevsimde Konya'ya gitmek?"

Sabahtan beri bir şeyler vardı ama anlatmıyordu bir türlü Bahar.

"Özledim gitmek istiyorum sultanım. Neyi varmış mevsimin yürüyerek mi gideceğiz sanki?"

Bahar hızlı hızlı hazırlanırken arada bir de oğullarının başına geliyor onlara laf atıyor öpüp kokluyordu.

"Benim oğullarım hiç dışarı çıkmasın mı değil mi anneciğim?"

Alp sanki annesinin dediklerine katılır gibi gülerek cevap veriyordu.

"Kızım kocanın haberi var mı böyle alelacele gitme kararından?"

Genç kadının oğluna bakarken gülen yüzü anında solmuştu. Bebeğini yatağına yatırıp Zeliha hanıma doğru döndü.

"O her gittiği yere benden izin mi alıyor?"

Konya'ya gitme işinin nereden çıktığı az buçuk anlaşılmıştı.

"Güzel kızım Hamza oğlum hangi geceyi sensiz dışarıda geçirmiş de sen çocuklarını alıp gidiyorsun böyle bakayım?"

Bahar omuz silkerek devam etti.

"Zeliha sultan bilmediğin şeyler var. Ben sanki nereye gidiyorum gece klüplerine eğlenmeye mi gidiyorum hayret bir şey"

Ne derse desin ikna olmayacaktı Bahar. Kendisi nerede olsa kalırdı fakat kış günü üç tane bebekle yollara düşürecekti.

"Elimizde valizlerle bizi dışarı çıkaracaklar sanki kapıdakiler. Kızım bir sakın ol. Ben şimdi bir çay demlerim sıcak sıcak içeriz kış bahçesinde. Sen de bana anlatırsın ne sana böyle dert olan şey. Oldu mu kuzum?"

Genç kadın oğullarına hazırladığı çantayı eline alıp kapıya yöneldi.

"Çayımızı Konya'daki evimizde demleriz. Hadi biraz çabuk ol çıkmamız lazım."

Bahar adeta ateş avuçlamış gibi bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

"Hasbinallah ve nimel vekil. Allah'ım akıl fikir ver sen bu kızıma."

Kadıncağz söylene söylene oğlanların üzerlerini değiştirirken penceren dışarıya baktı bir ara. Dışarıda lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Bu koşullarda yola çıkmak akıl işi değildi. Ya bir şey olsaydı Allah korusun kızına, torunlarına?"

Bahar akli selim düşünemiyordu. Kaldı ki zaten biraz sonra kapıdan çıkmalarına izin vermeyeceklerdi. En iyisi Hamza Mahir'i aramaktı.

En son böyle bir hışım toparlanıp gittiğinde başlarına gelmeyen kalmamıştı çünkü.

Odasına girip telefonunu aldı. Hemen Hamza Mahir'i bulup aradı.

"Zeliha hanım"

Gümüşpala'nın bariton sesi duyulmuştu.

"Hamza oğlum Bahar biraz heyheyli bugün tutturdu Konya'ya gideceğim diye. Dışarıda kar yağıyor yollar kim bilir nasıldır haber vermek istedim."

Böyle de kızını ispiyonluyor gibi hissediyordu. Sesinin içine içine çıkması da bundan sebepti.

"Anlaşıldı Zeliha hanım haber verdiğiniz için sağolun."

Aşağıya indiğinde Bahar valizleri kapının önüne sıralamış kabanının önünü kapatıyordu.

"E hadi hazırlanmamışsın bile."

Yavaş yavaş Bahar'ın yanına geldi kadın.

"Kızım ben kocanı aradım haber verdim bilgin olsun. Bu kış gününde başına buyruk olmaz böyle."

Genç kadın algılamaya çalışır gibi bakıyordu yüzüne.

"Ne yaptım dedin?"

Alacağın olsun Zeliha sultan!

"Sizin başınıza bir iş gelse ne yaparım ben? Üç tane çocuk annesisin sen öyle deli zamanlarının sırası geçti."

Bahar hışımla merdivenlere yöneldi. Oğullarını alıp kendisi giderdi.

"Senin o yere göğre sığdıramadığın damandın ne yaptı biliyor musun sen?"

Bir yandan da Zeliha hanımın duyacağı şekilde bağırıyordu geriye doğru.

"Eski kırığının meyhanesine gitmiş! Ben Konya'ya gitmişim çok mu?"

Kadıncağz duyduklarına şaşırırken inanası gelmemişti. Bu zamana kadar tanıyıp bildiği Hamza Mahir karısını aldatmazdı.

Az sonra asansörün kapısı açıldı üçlü bebek arabasına yatırdığı oğullarıyla Bahar yeniden görünmüştü.

"Aldatmış mı seni?"

Cevabını duymaya korkuyordu kadın.

"Hayır"

Derin bir nefes verdi Zeliha hanım.

"Yavrucuğum o zaman bir dur ne yapacaksan evin içinde yap. Bu adama yapılacak şey var yapılmayacak şey var."

Kapıyı açarken hala söyleniyordu Bahar.

"Bana da yapılacak şey var yapılmayacak şey var."

Buz gibi soğuk yüzüne çarparken hemen ileride duran güvenlik koşar adımlarla yanına gelmişti.

"Buyrun yenge hanım bir emriniz mi var?"

Kapının ağzına kadar zar zor getirdiği çantaları göstererek "Valizler arabaya taşınacak" dedi Bahar.

"Efendim bize bir yolculuk talimatı gelmedi henüz."

Talimata da talimat verene de başlayacaktı artık.

"Ben veriyorum işte nesini anlamadın?"

Zeliha hanım bebekleri kapının soğuşundan kurtarmak için içeriye doğru aldı arabayı. Tam bu sırada Ferit göründü.

"Hayırdır yenge bir problem mi var?"

En azından bu evde kendisini anlayan tek erkek gelmişti.

"Konya'ya gidiyoruz Ferit valizler taşıyacak."

Genç adam o an yine ateş hattında kaldığını farkettiler. Normal zamanda hep Yiğit Ali ağabeyi üstlenirdi bu görevi. Adama hak vermeden edemedi. Böyle böyle delirtmişlerdi herhalde.

"Yenge ağabeyimin haberi var mı demeye korkuyorum."

Bahar kollarını göğsüne bağlamış buz gibi soğukta bekliyordu.

"Deme o zaman Ferit. Git getir arabayı."

Ağabeyi bu sefer kesin öldürürdü kendisini.

"Yenge özür dilerim getiremem."

Genç kadın öfkeli gözlerle süzüyordu Ferit'i.

"Bana de ki canım etliekmek istedi git Konya'dan yaptır gel emrin olur gider alır gelirim ama seni götüremem yenge ağabeyim sadece beni değil şu ana tanık olan herkesi vurur."

Biliyordu yapardı ama gitmek istiyordu Bahar. Her şeyin kocasının istediği gibi olmayacağını göstermek istiyordu.

"Yenge üşüyeceksin içeri geç lütfen."

Karşısındaki kadın konuşmadıkça Ferit de geriliyordu.

"Gitmek istiyorum Ferit."

Nuh diyor peygamber demiyordu. Bıkkın bir nefes verdi genç adam. Yiğit Ali ağabeyi olsa böyle bir durumda ne yapardı acaba?

Karşılıklı kararlı bakışların atıldığı ortamın sessizliğini Hamza Mahir'in aracının sesi böldü.

Adam hiçbir acelesi olmadan olanca heybetiyle kendisine doğru yaklaşıyordu.

Ferit'i bir baş selamıyla azat ederken genç adam Bahar'a mahcupça bakarak geri çekildi. Diğer korumalar da arabanın olduğu yere doğru uzaklaşmışlardı.

"Hayırdır yavrum yolculuk nereye?"

Kocasının gözlerinin içine bakarak konuşmak şu an için oldukça zor geliyordu. Karşıdaki çınar ağacına bakarak konuşmak daha kolaydı. Kolları göğsünde, ayakları yere ritmik şekilde çarparken güzel burnu yine dimdik havadaydı.

"Konya'ya gideceğimi söylemiştim."

Karısı Gümüşpala'yı yükseltmeyi çok iyi beceriyordu. Dışarıdan belli olmasa da toplamda iki saniyede kan beynine sıçırıyordu.

"Öyle mi?"

Bahar asla geri adım atmıyordu.

"Öyle"

Hamza Mahir sabırla tane tane konuşmaya devam etti.

"Dışarısı çok soğuk hasta olursun geç hadi içeriye."
Düşüneceği en son şey hava muhalefetiymiş genç kadının.
"Hayır"

Dün geceden beri sabır çekiyordu Hamza Mahir. Karısına doğru bir adım atacağı anda onun da kaçmaya yelteneceğini farkedip şaşkınlıkla durakladı.

"Koşarak kaçacaksın yani?"

Kafası bu kadar atmış olmasa gülerdi Bahar'ın bu çocuksu tavrına.

"Evet en azından denerim. İstemiyorum ya zorla mı sokacaksın eve."

Gümüşpala 'herhalde yani' bakışı atarken genç kadın gitmeye yeltendi. Tam o anda kocası tarafından belinden kavranıp kolayca omzuna atıldı.

"Sen beni delirteceksin güzelim anlaşıldı."

İçeriye adımını attığında hemen girişte bulunan valizler gözüne çarpmıştı adamın. Yanı başlarında ayakta bebeklerin başında dikilen Zeliha hanım da cabasıydı.

"Bir de valiz hazırlamış hiç üşenmeden."

Ayağıyla valizlere şöyle bir vurup geçmişti.

"Zeliha hanım buz gibi oldu çocuklar çıkarın yukarıya."

Her zamanki gibi kontrolü ele almış emirler veriyordu.

"El kadar bebekleri alet ediyorsun bir de tavrına."

Bahar olanca gücüyle kurtulmaya çalışıyordu.

"Sen benim anneliğime laf edemezsin!"

"Babalığını meyhane köşelerinde ara sen!"

Zeliha hanım talimatı duyar duymaz oğlanları hızla asansöre doğru götürmüştü. Beklediği durum buydu çok şükür Bahar'ın aklına uymamıştı Hamza Mahir.

Herkes etraftan çekilirken çift baş başa Bahar'ın bağır çağır halleriyle birlikte yukarıya odalarına çıkmıştı.

Gümüşpala karısını yatağın üzerine pek de kibar olmayan bir şekilde bırakmıştı.

"Yavaş!"

Adam üzerindeki kabanı kenara fırlatırken burnundan soluyordu.

"Göstereceğim ben sana yavaşlı."

Yatağa oturarak yüzünü karısına döndü.

"Geceyi bensiz geçireceğin hiçbir yere göndermem seni hala anlamadın mı?"

Bahar yalnızca omuz silkmekle yetindi.

"Bu ne fevrilik! Bir dur düşün bu adam benim arkamdan gelmez mi de."

Elleriyle yüzünü sıvazlayıp devam etti.

"Ama yok biliyorsun zaten geleceğim arkandan ondan kolayına her seferinde çekip gitmek!"

Kızın sindiğini farkedenden adam frene basarak konuşmaya devam etti.

"En son ne oldu hatırla senin arkandan gelirken. Jilet gibi yollarda tekrar olmayacağını var mı garantisi ki bu iyi ihtimal. Ya sana bir şey olursa? Oğullarıma? Alır mıyım dersimi?"

Bahar adamın son kurduğu cümleyle buz gibi olmuştu. Gözlerinden yaşlar peşi sıra akarken içi acıyla kavruldu.

Hamza Mahir karısını kıvrak bir hamleyle kendisine doğru çekerek sarıldı.

"Durul artık biraz yanlış bir diğer yanlışla düzeltilmez. Bunu en iyi ben tecrübe ettim yapma."

Bahar kocasının göğsünde onun sıcaklığı ve kokusuyla sakinleşiyordu. Çok öfkeliydi ama aynı zamanda sakinleştiricisi de bu adamdı.

En iyi ben tecrübe ettim derken de annesinin intikamı için kendisini kaçırmamasından bahsediyordu.

"Ben seni terk etmeyecektim ki üç beş gün uzak kalmak kafamı toparlamak istedim."

Bahar'ın hala o çocuksu yanı Gümüşpala'nın çok da uzun süre kızgın kalmasına izin vermiyordu.

"Sen beni nasıl terk edecekmişsin bakayım?"

Adamın göğsüne vurarak uzaklaştı genç kadın.

"Sen ne kendini beğenmiş adamsın ya!"

Elleriyle gözlerini kurulayarak devam etti.

"Suçlusun Mahir. Gidemiyorsam da içim soğuyana kadar burnundan getireceğim görürsün sen!"

Sonrasında ayağa kalkıp kabanını çıkardı ve oğullarının yanına doğru gitti.

Yemek saati haricinde kocasıyla hiç yan yana gelmemişti Bahar. Hamza Mahir de tüm akşam boyunca çalışma odasından çıkmamış karısının daha fazla üzerine gitmek istememişti.

Bebek odasına uğrayıp oradan yatak odasına geçtiğinde saat bire geliyordu. Bahar yatağın en uç köşesine sırtını dönüp yatmıştı. Neredeyse düşecekti.

Gümüşpala hızlı bir duş alıp yalnızca baksırıyla yatmıştı. Anında kolları Bahar'ın belini kavramış ve iyice kendisine doğru çekmişti. Genç kadının itiraz dahi etmesine fırsat kalmamıştı.

"Mahir ne yapıyorsun? Tam uykuya dalmıştım, uzak dur diyorum sana nesini anlamıyorsun?"

Hamza Mahir kızın tam kulağına kulağına konuşuyordu.

"Yalan söyleme böyle uyursun sen."

Bahar kıpırdanıp kurtulmaya çalıştı.

"Kıpırdanmaya devam edersen gerçekten uyuyamayacaksın."

Adamın imasıyla duraksadı Bahar. Kendisine kış günü kış günü deyip duruyordu ama bu mevsimde yalnızca baksırıyla yatmak da neyin nesiydi?

"Sen çok uzun bir süre beni rüyalarında göreceksin!"

Adamın arkasında sırtıttığını hissediyordu.

"Mahir biraz saygı duymayı mı denesen?"

Kocasının altta kalan kolu göğüslerini sımsıkı kavrarken belindeki eli de bir anlığına daha aşağılardan kavramıştı kendisini.

"Sana olan müthiş sevgim her şeyin önüne geçiyor ne yapayım?"

'Hemen ikna ol diye bilerek yapıyor Bahar'

Kalçasını biraz uzağa doğru çekebilmenin verdiği rahatlamayla konuştu kadın.

"Gördük senin o müthiş sevgini!"

Adam resmen kollarını kilitlemiş yatağın kendi tarafına gitmesine izin vermiyordu.

"İyi geceler yavrum"

Ensesine kocaman bir öpücük kondurup gözlerini kapatmıştı adam.

Bahar biliyordu ki istediği kadar laf soksun, kızsın hatta bağırsın gece bu şekilde yatacaklardı. Hiçbir kuvvet kendisini Hamza Mahir'in elinden alamazdı. Öyleyse cezasını bu şekilde verecekti adama. Belki tek yanan o olmayacaktı ama hiç değilse dersini verecekti!

Hamza Mahir olmadan uyuyamadığı da bir gerçektir madem öyle yatar uyurdu.

Sabah kocasıyla kahvaltı yapmaya uyanmamıştı. Her yeni güne elleriyle uğurlardı normalde ama küstü ve yapmak istemiyordu.

Öğleden sonraya kadar deli danalar gibi dönüp durmuştu evin içinde. Asla zaman geçmiyordu. Ani bir kararla kafasındaki planı uygulamak için alışverişe çıkmaya karar verdi.

Bir taraftan da Leyla'yı arıyordu.

"Bahar"

Leyla'nın nahif sesi duyuldu hattın diğer ucunda.

"Leyloş naber?"

Leyla oldukça tedirgin bir şekilde açmıştı telefonu. Ne de olsa kopan kıyametten haberdardı.

"İyiyim hayatım sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

İster istemez tedbirli konuşuyordu.

"Evde çok sıkıldım Leyla alışverişe mi çıksak ne dersin?"

Leyla'nın sorusunu pas geçip sormak istediği konuya girmişti direkt Bahar.

"Yani olur tabii de nereden çıktı şimdi? Bir ihtiyacın mı var?"

Bahar, genç kadının neden böyle ikilemde konuştuğunun elbetteki çok farkındaydı. Olaylardan haberdardı ve kendisini yokluyordu.

"Dolabımdaki birçok şeyin çok sıkıcı olduğuna karar verdim. Otur otur da canım sıkıldı. Müsait değilsen kendim de gidebilirim ama."

Böyle bir zamanda arkadaşını yalnız bırakacak değildi Leyla.

"Olur mu hiç öyle şey sana hep müsaitim bilmiyor musun sanki? Nejat'a haber vereyim yarım saate çıkarım."

Saat konusunda anlaşıp telefonu kapatmışlardı.

Bahar evden çıkmak için Hamza Mahir'i arayıp izin alacak değildi. İzin almak şöyle dursun haber dahi etmeyecekti.

Oğlanları emzirip Zeliha hanım'a gerekli şeyleri söyledikten sonra hazır olup dışarı çıktığında koruma çocuklar hemen yanında belirdiler. Her zamanki gibi başları önlerinde, bakışları yerde talimat bekliyordular.

"Bir isteğiniz mi var efendim?"

Bahar da artık bu ortama ayak uydurmayı öğrenmişti.

"Arabayı getirin AVM'ye gideceğim."

Biraz ötede duran genç adamlardan birinin hemen telefonunu çıkarıp arama yaptığını gördü. Biliyordu ki hemen patronlarına haber uçuruyordu.

Bahar'dan da selam söylesindi hiç de umrunda değildi.

Gümüşpala telefonu çaldığında holdingdeki odasında Nejat'la bilardo oynuyorlardı. Bugün adama da geçmek bilmiyordu.

"Söyle"

Niye arandığını tabiki biliyordu. Yarım saat kadar önce Leyla yanındaki Nejat'ı aramış ve Bahar ile birlikte alışverişe çıkacağız demişti bile.

Güzel karısı kendisini arama gereğinde bulunmuyordu. Rest çektiğinin gayet farkındaydı Gümüşpala.

"Ağabey yenge alışverişe gitmek için arabayı hazırlayın diyor."

Hamza Mahir bilardo masasına yaslanmış elindeki istekayı yere dikmiş telefonun diğer ucundaki adamı dinliyordu sabırsızca.

"Güvenlik zafiyeti istemiyorum gözünüz üzerinde olsun."

Gümüşpala'nın sesini duyan adam mesajı almıştı bile.

Hamza Mahir telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes vererek oyuna döndü.

"Yenge yine isyan bayraklarını çekmiş anlaşılın."

Başarılı bir vuruşun ardından doğruldu Gümüşpala.

"O bayrak cebinde geziyor zaten."

Ağabeyinin isyan dolu sesi Nejat'ı ister istemez güldürmüştü.

Normal zamanda tehlikeli bir sürü işin içinde tek bir duygu ibaresi göstermeyen ağabeyi konu Bahar olunca bambaşka birine dönüşüyordu. Üstelik onca işin gücün arasında sırf canı sıkkın diye iki saattir bilardo oynuyorlardı. Resmen ağabeyinin gazını almak Nejat'a düşmüştü.

Leyla ise aynı sebepten ötürü Bahar'ın yanında o mağaza senin bu mağaza benim dolanmaktan bitap düşmüştü.

Kendisi de birkaç parça bir şeyler almıştı fakat Bahar'ın aldığı kıyafetlere bakılacak olursa bunlar kıyafet değil savaş mühimmatıydı. Mini etekler, derin yırtmaçlı elbiseler, göğüs dekolteli bluzlar daha neler neler almıştı genç kadın. Aldığı her şey muazzam güzellikteydi öyle basit ve ucuz bir çıplaklık sunan kıyafetlerden değildi fakat tüm bunlarla Hamza Mahir ne kadar ilgilenirdi bilmiyordu Leyla.

Son olarak soluğu dünyaca ünlü bir iç çamaşırı mağazasında almışlardı. Öyle güzel ürünler vardı ki o ara Leyla da biraz kendini kaybedip fazlaca alışveriş yapmış olabilirdi.

Bahar ise Hamza Mahir'i daha fazla kışkırtacak ne varsa özellikle onları almıştı.

İki kadının da ayak tabanları isyan ediyordu.

"Leyla bir kahve mi içsek ya çok kötüyüm ben."

Genç kadın hayır diyecek halde değildi zaten.

"Çoluğumuzun çocuğumuzun rızkını alışverişe yatırdık zaten üstüne bir kahve iyi gidebilir haklısın."

Bahar Leyla'nın haklı tespitine gülerken abla edasıyla söylendi.

"Biz harcamazsak harcayacak birileri bulunur şekerim kapıda hazır duruyorlar baksana."

Leyla biliyordu ki Bahar normalde bu cümleleri kuracak biri değildi ama anlaşıldığı üzere Hamza Mahir'e çok kızgındı.

Kahvelerini içerlerken Bahar yine sessizleşmişti. Tüm gün kafa sesini duymamak için alışveriş yapıp durmuştu ama ilk boşlukta sistem eskiye dönüyordu.

"Dün sabah erkenden Nejat geldi Londra'dan. Olup biteni ondan öğrendim. Sözde Yiğit Ali'yi ağabeyinin elinden kurtarmak için gelmiş ama ben biliyorum ki ağabeyini yalnız bırakmamak için duramamış orada."

Bahar burnunda 'hıh' yapar gibi bir ses çıkararak konuştu.

"Niye? Ağabeyi mağdur muymuş da destek olmaya gelmiş?"

Leyla endişeyle cümlesini toparlamaya çalıştı.

"Yok yanlış anladın. Hamza ağabey istemediği bir durumun içine düştüğü için burada bulunmak istemiştir o."

Bahar bu konuda duvar gibiydi. İçi yumuşamıyordu.

"Ağabeyi o duruma kendisi geldi Leyla. Çok düşünselerdi ağabeylerini onlar da o meyhaneye gitmeyi bırakırlardı. Seni Najat'tan ayrı tutuyorum sonuçta kocan da olsa farklı insanlarsınız ama lütfen bana onları savunma."

Hamza Mahir'in Bahar'ı ikna etmesi anlaşılan kolay olmayacaktı.

"Üçüne de istediğin kadar kız haklısın hem de çok haklısın. Ama şunu unutma bu hayattaki tüm yaralarımın merhemi dediğin insan var karşında. Bile isteye yapmış olamaz."

En çok da zaten bu yüzden acımişti ya canı.

"Mahir bu hayatta benim gördüğüm en zeki insan. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesap edebilen biri ama benim o kadınla karşı karşıya gelebileceğimin hesabını yapma gereği duymamış Leyla. O odaya girdiğimde kendimi ne kadar aşağılanmış, hor görülmüş hissettim bir fikrin var mı?"

Leyla acı bir tebessümle yanıtladı Bahar'ı.

"Emin ol bir otel odasında ne kadar aşağılanmış ve hor görülmüş hissedilebilirse dibine kadar yaşadım ben Bahar."

Bahar bir anlığına Leyla'ya karşı ne kadar büyük bir pot kırdığının farkına vardı. Genç kadının elinden tutarak af diler gibi baktı.

"Çok özür dilerim Leyla iki gündür gerçekten kafam yerinde değil."

Bahar'ın elinin üstündeki eline diğer elini koydu Leyla güç verircesine.

"Biliyorum Bahar önemli değil ben senin içini bilmiyor muyum? Git öfkeni çıkar ama kendini bu kadar hırpalama. Ben senin böyle üzülmene üzülüyorum. Yine söylüyorum Hamza ağabeyin sana bir yanlış yapacağına ihtimal dahi vermiyorum. Erkek akli

istediği kadar zeki olsun bazen düşünemiyor işte. O kadın da şıllığın tekiymiş. Olmuş bitmiş bir mevzuyu devam ediyormuş gibi adamın karısına göstermek çok aşağılıkça."

Leyla'nın desteği kendisine iyi gelen tek şeydi doğrusu.

"Mahir beni aldatmaz. Benim için ölüp bittiğinden değil ama karakteri öyle olduğu için. Zaten aldatmak karşındaki kişiden bağımsız bir olay bana kalırsa. Kiminle evli yada sevgili olmanın bir önemi yok. Karakterinde varsa vardır yoksa yoktur. Benim kocam en başta kendisine yakıştırıp da yapmaz bunu. Derdim geçmişine şahit olmak. Olan olmuş yaşanan yaşanmış yalnızca o görüntülerin hafızamda tozlanmasına ihtiyacım var."

Genç kadın neşeli olduğunu umduğu ses tonuyla Bahar'ın konuşmasına ekledi.

"O zaman biz de bu aralar kendimize daha çok vakit ayırırız. Bir sürü aktivite yaparız. Arkamızda bırakmayı kolaylaştırırız."

Bugünü evde geçirmek Bahar için çok daha zor olacaktı. Dışarı çıkmak bir nebze olsun uzaklaştırmıştı mevcut gündemden.

"İyi ki varsın Leyla"

Leyla güven verircesine baktı arkadaşına.

"Ee eltiler bu günler için varlar."

Söylediği cümle iki kadını da güldürmüştü.

Biraz daha havadan sudan konuşuktan sonra eve dönüş vakti gelmişti. Akşam yemeği vakti geliyordu. İçten içe şaşırarak ve merak etmekle meşguldü Bahar.

Kocası AVM'yi basmamıştı. Benden habersiz nasıl gidersin dememişti. Daha da ilginci arayıp neredesin bile dememişti. Sanki dün eve gelip kızan kendisi değildi.

Niye hiç merak etmemişti bu adam?

Artık eskisi gibi önemsemiyor muydu?

Dünya kafada kurma şampiyonu olarak geçen yolculuğunu arabanın durmasıyla tamamladı. Önce Leyla'yı bırakmışlardı. Onların evi bahçe kapısına daha yakındı. Eve doğru yürürken arkasında üç dört tane adam eli kolu dolu kendisini takip ediyordu.

Tam önüne geldiğinde bir anda açılan kapıyla ufak bir sıçrama yaşadı Bahar. Neyseki çabuk toparlanmıştı.

Hamza Mahir'le göz göze geldiklerinde şöyle on beş yirmi santim daha uzun olmayı diledi genç kadın. Böyle de minicik kalıyordu hiç üstünlük kuramıyordu adama.

"Hoşgeldin."

En çok da bu sakinliği gererdi Gümüşpala'nın.

"Elin boş gelmemişsin bakıyorum."

Karşısında ip gibi dizilmiş adamların ellerindeki paketlere bakıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Bahar kasten aksileniyordu.

"Ona da bakacağız daha geç içeri hadi."

Kaş işaretiyle kapının ağzını gösterirken adamlara paketler hemen yerini bulmuştu. Bahar az bir kısmını alırken kalanı Hamza Mahir kaba bir hareketle toparlamış karısının arkasından odaya doğru çıkmıştı.

"Hayırdır nereden çıktı bu alışveriş?"

Zerre kadar merak etmeyip, aramayıp bir de soruyordu.

"Dolabımdaki bazı parçaların beni yansıtmadığına karar verdim. Değiştirdim."

Son kelimeyi vurgulayarak söylemişti.

"Göster de anlayalım seni yansıtan parçaları."

Odanın ortasında ayakta dikilen çift arasında bir meydan okuma hasıl olmaktaydı.

"Oğullarımın yanına gideceğim üzerimi değiştirip şimdi gösteremem."

Gümüşpala usul usul başını sallayıp paketlere doğru yöneldi. Eline aldığı dışı oldukça gösterişli çantanın içerisinde tek parça bir bluz vardı. İçinden çıkarıp şöyle bir inceledi.

Siyah korse tarzı bodynin göğüs dekolteli cuplarına oturtulan dantel detayları oldukça seksi görünürken crop tarzıyla oldukça minik duruyordu.

"Ne bu iç çamaşırı mı?"

Bahar omuz silkerek cevapladı.

"Yoo body işte."

Hamza Mahir hiç sesini çıkarmadan diğer çantaya yöneldi. Bu sefer karşılaştığı tabloda uzun bordo bir elbise vardı. Yukarıdan aşağıya incelediğinde yan tarafındaki kocaman yırtmaç gözüne takıldı. O kadar derindi ki bununla nasıl yürünürdü?

Sinir yükleniyordu fakat hiç sesini çıkarmadan tek tek hepsini açıp baktı. İçinden mini etekler, taytlar, transparan kıyafetler daha neler neler çıkmıştı. Anlaşılan o ki Bahar savaş boyalarını sürünmüş can sıkıkmak istiyordu.

"Yavrum bunların hepsini üst üste diksen adamakıllı bir kıyafet çıkmaz. Çok mu aradın?"

Bahar üzerindeki kıyafetleri soyunurken adamı dinliyor gibi görünmüyordu.

"Ben duşa giriyorum."

Hamza Mahir kime konuşuyordu?

Adamın açıp bakmadığı daha doğrusu yatağın yanında ayrı bir şekilde duran çantayı da alıp banyoya yöneldi genç kadın.

Gümüşpala derin bir nefes verip yatağa oturdu. Sakinleyecekti karısı. Eninde sonunda sakinleyecekti.

Bahar kendisine sabretmeyi kaldığı yerden öğretiyordu.

Yerdeki paketlere tiksindir bakışlarla bakarken biraz sonra Bahar yeniden odaya girdi. Üzerinde bordu bir iç çamaşırı takımı vardı. Sütyen kısmı nerdeyse tamamen dantelli idi. Kilot kısmında ise yer yer transparan alanlar varken hali hazırda zaten küçücük bir kumaş parçasına dantelleri de ihmal etmemişlerdi. Her iki parça da kapatması gereken yerlerin büyük kısmını açıkta bırakıyordu.

O paketin içinden ne çıktığı anlaşılmıştı.

Giyinme odasına geçen Bahar kocasının kendisine doğru geldiğini farkettiler. O tarafa doğru bakmamaya özen gösteriyordu.

"Beni nasıl delirteceğin anlaşıldı. İlkini sevmedim ama ikincisi bana uyar yavrum."

Dolaptan giyecek bir şeyler çıkaran Bahar'ın arkasına doğru yanaşmış iki eliyle çamaşırının açıkta bıraktığı kalçalarını avuçlamıştı.

"N-napıyorsun Mahir?"

Adamın temasıyla sıçrayan kadın aniden yüzünü o tarafa doğru dönmüştü.

"Ne yapıyorum? Sen seversin..."

Evet severdi. Şu an bu dokunuş uyarılmasına yetmişti bile.

"Dokunmanı istemiyorum."

Gümüşpala'nın bir kaşı anında havalanırken elleri az önceki yerlerini bulmuş ve karısını kendisine doğru bastırmıştı. Kocasının avuçladığı kalçaları ve göğsünde ezilen sütyeninden taşan göğüsleriyle hemen yanı başlarına yansıyan aksları o kadar erotik görünüyordu ki neredeyse inleyecekti Bahar.

"Bana nasıl ceza kestiğinin fakındayım yavrum ama senin bir bakışın beni yoldan çıkarırken benim seni ikna etmem de çok sürmez."

Elleri tutuşunu daha da sıklaştırırken başını eğip tam göğüs oluğuna kocaman bir öpücük kondurdu.

"Yapma diyorum sana!"

Öfkeyle adamın ellerinden kurtuldu.

"Sen bundan sonra uzaktan bakarsın ancak!"

Eline aldığı eşofmanları hızlı hızlı giyerek odadan çıktı.

Süründürmek neymiş gösterecekti.

Bölüm 61

Keyifli okumalar...

Ertesi gün akşamüstü saatlerinde İstanbul'da lapa lapa kar yağıyordu. Dünden kalma karların üzerine yenileri eklenmiş hemen bembeyaz oluvermişti etraf.

Tüm gün yağış devam ettiği için otuz kırk santim civarında kar dolmuştu bahçenin kürenmeyen yerlerinde.

Normal zamanda Bahar öyle çok kar seven biri değildi. Daha doğrusu soğuk sevmezdi o nedenle kara dokunmak şöyle dursun karlı havada evden çıkmak işkence gibi gelirdi ama bu bahçenin güzelliğinden midir yoksa hala içinde yanmakta olan yangının harından mıdır nedir üzerini değiştirip bahçeye çıkmaya karar verdi.

Kapalı pencereden bile havanın ne denli soğuk olduğu tahmin edilebiliyordu. Ekru rengi yarım balıkçı kazağını üzerine geçirirken kalın bir pantolon giymeyi ihmal etmemişti. Kazağıyla aynı renk şişme montunu giyerek kırmızı beresini taktı hemen. Oldukça büyük hacimli olan beresiyle takım kaşmir atkısını da boynuna dolayarak çıktı odadan. Ayağındaki kar botlarıyla beraber kendisini zırlı gibi hissediyordu artık.

Merdivenleri indiğinde görünürlerde kimse yoktu. Yemek saati yaklaşıyordu muhtemelen Hafize hanım mutfaktaydı. Zeliha sultan da oğlanların yanındadır diye düşündü.

Kapıyı açıp çıktığında adamların hepsi hazır ol konumunda önlerine bakıyorlardı.

"Bir isteğiniz mi var efendim?"

Bahar kısaca geçiştirdi adamı.

"Yok yürüyeceğim biraz bahçede siz işinize bakın lütfen."

Montunun cebinden çıkardığı kırmızı eldivenlerini giydi çarçabuk buz gibiydi hava. Beresinin yanlarından çıkan dalgalı kumral saçlarının üzerine karlar şimdiden dolmaya başlamıştı bile.

Bir süre kendi kendine yürüdü karların içinde. Evden bir miktar uzaklaşmıştı. Mükemmel yer yön bilgisine tam olarak güvenemese de av köşküne doğru giden yoldu burası. Yaklaşık on dakika içinde iyice üşümüş eve girmeye karar vermişti.

"Ne işin var senin buralarda kurt kapar."

Hamza Mahir'in arkasından beklenmedik sesini duyunca anlık bir şaşkınlıkla döndü genç kadın.

"Esas senin ne işin var burada hemen peşimden mi geldin?"

Gümüşpala eve gireceği sırada adamları Bahar'ın bahçede olduğunu söylemişlerdi. Adam merak edip karısını görmek için kapıdan dönmüş bahçeye doğru adımlamıştı.

"Buralarda kendi başına dolaşan bir kuzu var dediler bakmaya geldim."

Soğuktan burnu ve elmacık kemikleri kıpkırmızı olmuş karısı başındaki kırmızı beresiyle fazla sevimli görünüyordu.

"Kendim yürüyüş yapıyorum ben boşuna gelmişsin."

Omzunu silkerek tekrar önüne döndü Bahar.

Tam o sırada sırtına kocaman bir kar topu isabet etti.

"Hiiih Mahir ne yapıyorsun ya!"

Adam karşı mesafeden sırtıyordu kendisine.

"Sen görürsün şimdi sırtımayı"

Eğilip kocaman bir kartopu yapıp adama doğru fırlattı. Tam omzundan isabet etmişti. Bir kaşı kalkan adam belli ki hamle yapacaktı.

"Bak sakın! Tamam ödeştik bitti"

Kendisine doğru gelirken genç kadın arka arka kaçıyordu.

"Sakın diyorum bak!"

"Mahir!"

Hemen eğilip aceleyle bir kartopu yaptı eline ama atmaya fırsatı olmadan kafasından vurulmuştu. Sert atmıyordu adam ama o kadar isabetli atıyordu ki kaçmaya fırsat dahi vermiyordu.

Bahar da elindekini var gücüyle fırlattı adama.

"Bunu sen istedin Mahir bey"

Aralarındaki mesafe kapanana kadar kartopu savaşı yapmışlardı. Hamza Mahir'in bir atışına karşılık Bahar en az üç dört tane atıyordu. Yarısı ıskalasa da epey vurmuştu adama.

"Bakalım şimdi nereye kaçacaksınız Bahar hanım"

Genç kadın artık kartopunu falan bırakmış tabana kuvvet kaçmaya başlamıştı. Akşamın soğuğuyla birlikte yerler yavaş yavaş buz tutmaya başlamış kayıyordu.

"Koşma düşeceksin."

Adamın arkasından seslenmesini umursamıyordu bile.

"Düşerim daha iyi!"

Gümüşpala adımlarını hızlandırıp karısını belinden kavrayarak kucağına aldı. Bir eli bacaklarının altında diğeri sırtındaydı. Kenarda birikmiş henüz el değmemiş kar birikintisinin üzerine doğru tutarken Bahar bas bas bağıırıyordu.

"Aklından bile geçirme! Sakın atma Mahir bak vallahi konuşmam sen..."

Cümlesini tamamlamadan sırtı karlarla buluşmuştu bile. Boydan boya karların üzerinde yatıyordu.

"Mahir seni mahvedeceğim görürsün sen! Nefret ediyorum soğuktan bilmiyor musun be adam?"

Sesi ağlamaklı çıkan Bahar'ın aksine kocaman adam baya baya eğleniyor görünüyordu. Henüz karısı kalkmadan kendisi de yanına uzandı.

"Çok önyargılısın bak o kadar da kötü değilmiş."

Bahar sus pus olmuş yatıyordu.

"Hayır kötüymüş."

Gümüşpala gülümseyerek genç kadının üzerine doğruldu. Yüz yüze bakıyorlardı artık.

"Böyle kendi başına ne yapıyordun burada?"

Sesindeki ilgi ve samimiyet gerçekten merak ettiğini gösteriyordu.

"Hiç öyle kendi kendime yürümek istedim. Düşünüyorum yürüyüş yaparken."

Hamza Mahir eğilip alnına bir öpücük kondurdu karısının.

"Seni böyle üzgün görmek beni mahvediyor."

Bahar gözlerini kaçırarak konuştu.

"Üzme o zaman"

Gümüşpala yanaklarına, alnına, dudaklarına küçük küçük öpücükler konduruyordu.

"Özür dilerim"

Bahar biraz şaşırmişti doğrusu. Kocasını pek öyle özür dileyen bir tip değildi çünkü. Bir şeyi yaptı mı doğru yada yanlış arkasında dururdu.

Bahar gözlerinden akan yaşlara engel olamazken zar zor konuştu.

"Üşüdüm."

Hamza Mahir tebessümle kaldırdı. Biliyordu yumuşadığını ama aynı zamanda kuyruğunu dik tutmak istediğini. Anlaşılan biraz daha vakti vardı.

Sabırla doğruldu yerinden. Bundan sonraki birkaç günün nasıl geçeceği şimdiden belli olmuştu.

Yaklaşık aynı saatlerde Esra okuldan gelmiş eve girmişti. İki gündür Yiğit Ali'yi hiç görmemişti. Sarhoş geldiği günden bu yana tek kelime konuşmamışlardı. Etmemesi gerektiğini biliyordu fakat elinde olmadan merak ediyordu.

Acaba arasa mıydı? En azından ne durumda sormuş olurdu.

Saçmaladığını düşünüp vazgeçti genç kız. En iyisi başka şeylere odaklanmaktı.

Tolga günden güne daha fazla yakınlık gösteriyordu kendisine. Hatta haftaya bir partiye davet etmişti. Birlikte gitmek istiyordu. Birkaç gün içerisinde cevap vermesi gerekecekti. Ablası bu durumdayken ona böyle bir konuyu açmak da istemiyordu. Dün uzun uzun konuşmuşlar olanı biteni öğrenmiş, dertleşmişlerdi.

Derin bir of çekip üzerini değiştirmeye çıktı. Daha yemek yiyip ders çalışması lazımdı. Bu konu biraz beklese iyi olacaktı.

Günler akıp giderken herkes kendi dertleri içerisinde harmanlanıyordu. Ortalık birkaç gün içerisinde biraz sakinleşmişti.

Bahar'ın Konya'ya gitme planının Hamza Mahir tarafından sabote edilmesinin üzerinden dört gün geçmişti. Doksan altı saatin daha uzun sürdüğü bir zaman dilimi yaşamamıştı Gümüşpala.

Önceki günlerden birindeki alışveriş macerasından sonra güzel karısı göster ama elletme politikasını muazzam şekilde uyguluyordu üzerinde. Sınırlar konulması, çizgiler çizilmesi ise Hamza Mahir gibi bir adamı daha da tetikliyordu. Akşamdan sabaha genç kadın her anlamda o kadar yükseltiyordu ki adamı evden çıktığı andan itibaren terör estiriyordu.

Mesele yalnızca deli gibi arzuladığı karısıyla sevişemiyor olması değildi. Gümüşpala karısını özlüyordu. Onunla sohbet etmeyi, yanında neşeli neşeli yemek yiyişini, birlikte oğullarıyla ilgilenmelerini, kendisiyle tatlı tatlı atışmalarını...

Bahar adete varlık içerisinde yokluğuyla terbiye ediyordu kendisini.

O güzel gözlerinde kırılmışlığı görmese muhtemelen kendisi de bambaşka davranırdı. Ne yapar ne eder ikna ederdi. Hatta kendisine olan zaafını kullanmaktan da geri durmazdı. Netice itibari ile karı kocalardı ama gel gelelim o üzgün bakışlar ellerine kelepçe, ağzına fermuar oluyordu.

Evlilik hayatları boyunca hiç böyle alttan almamıştı Gümüşpala çünkü ilk defa suçlu hissediyordu. Kendisine göre alt üstü bir meyhaneydi umursamıyordu bile suçluluk hissi karısını üzmesinden kaynaklanıyordu.

Geceleri zorla da olsa sarılıp uyuyor, sabahları bin bir azarla boynundan derince bir buse alıp gidiyordu. Gümüşpala'nın karısına karşı sevgi dili temastı fakat dikenlerini çıkarmış pembe gül kendisini sevdirmiyordu.

Sabahın bu erken saati koşudan gelip aşağı kattaki havuza kendisini attığından beri tüm bunları kafasında evirip çeviriyordu.

Tamam günlerdir sakinleşmesini bekliyordu fakat artık bu kötü gidişata dur demenin vakti gelmişti.

Havuzda yeterince vakit geçirdikten sonra duş alıp üzerini değiştirmek üzere odaya çıktı adam. Tam kapıdan içeriye girerken Bahar'la burun buruna geldiler. Gözleri otomatik olarak baştan aşağı süzdü karısını. Vücudunu mükemmel bir şekilde saran lacivert parlak taytı ve beyaz crop uzun kollu tişörtü ile nasıl bu kadar seksi gelebilirdi gözüne?

Bahar da aynı anda kocasını incelemekle meşguldü. Havuzdan çıktığı eliyle geliş güzel şekillendirdiği ıslak saçlarından ve üzerindeki tişörtün neminden belliydi. O kadar fit duruyordu ki yutkunmadan edemedi genç kadın. Bu adam bilerek mi böyle yapıyordu? Hiç de bilerek yapıyor gibi bir havası yoktu.

Selam sabah vermeden çıkacağı sırada komodinin üzerinde unuttuğu telefonu geldi aklına. Geri dönüp aldığı sırada adamın bakışlarını hemen ardında hissediyordu. Tekrar kapıya yaklaştığı sırada önü kocası tarafından kesildi.

"Nereye yavrum bu halde?"

Çocuk gibi kapıyı mı tutacaktı yani?

"Neyi varmış halimin?"

Bahar'ın da böyle saf saf sanki bilmiyormuş gibi halleri adamı delirtiyordu.

"Üzerindekinin kumaşının yarısı eksik farketmedin sanırım."

Bahar omuz silkerek konuştu.

"Crop onun adı böyle üretiliyor."

Kapıya doğru daha da yaklaşarak adamla arasındaki mesafeyi kapatmıştı.

"Altındaki taytı ne yapacağız?"

Genç kadın dudaklarını yalayarak konuşmaya devam etti.

"Ne yapmak istersin?"

Bakışlarını adamın gözlerinin en içine sabitlemişti.

"Aklımdan birkaç seçenek geçiyor."

Hamza Mahir konuşurken aynı zamanda karısını belinden kavrayıp kendine doğru çekmiş vücutları bir bütün olduğunda ise elleri hemen kalçalarındaki yerini bulmuştu. Bahar hanım bal gibi biliyordu tam olarak buraya zaafi olduğunu.

"Mesela?"

Kasten kıskırtıyordu adamı. Cümlesi ağzından çıkar çıkmaz adam tarafından kucağa alınmış ve sırtı kapıya yaslanmıştı. Bacakları kocasının belini sararken, kalçaları güçlü eller tarafından kavranmıştı.

Bahar irade savaşını kaybetme noktasına gelmişti. Kendi kazdığı kuyuya düşmek üzereydi ki son bir hamleyle adamın boynunu ısırarak anlık olarak canını yaktı. Dikkati dağılan Gümüşpala şaşkınlıkla geri çekilerek karısının yüzüne bakacağı sırada Bahar son bir hamleyle daha sonradan defalarca kere özür dileyeceği o yere ufak bir tekme atıp boşluktan istifade kucağından atlayarak kaçtı.

"Siktir"

Sinirle banyoya doğru yürüdü Gümüşpala

"Ne yaşıyorum ben aminakoyayım?"

Hızlı hızlı üzerindeki çıkarırken hala söyleniyordu.

"Ulan Bahar zamanı gelince bunun acısını çıkarır bu adam da mı demiyorsun?"

Hamza Mahir söylene söylene duş aladursun esas soğuk duşa ihtiyacı olan kişi Bahar'ın ta kendisiydi. Koşturarak koridoru geçtikten sonra oğullarının kapılarının önünde nefes nefese durakladı. Kalbi pır pır atıyordu. Bir yandan hemen arkasında beliriverecek gibi hissettiği kocasının tedirginliği varken diğer yandan kahkahalarla gülmek istiyordu yaptığı şeye.

'Bunun acısını çok pis çıkaracak senden kızım'

Toparlanıp odaya girdiğinde oğulları uyanıktı.

"Günaydın minik aslanlar"

Genç kadın odaya girdiği anda oğullarına neşe saçan bir tonla seslenmişti. Her ne olursa olsun onlara yansıtmak istemiyordu. Belki küçüklerdi henüz evet ama insan psikolojisi her yaşta dış uyaranlardan etkileniyordu.

Odanın perdelerini açıp bebeklerine yeni günün başladığını ilan ediyordu. Ardından pencereyi de hafifçe açıp içerinin havalanmasını sağladı.

"Hiç mırıldanma Emir bugün önce meme Alp'in anneciğim."

Alp'i kucağına alıp öpüp kokladıktan sonra koltuğa oturup emzirmeye başladı. Annesinin işaret parmağını avucunda sımsıkı tutan minik paşa iştahlı iştahlı emiyordu.

"Yavaş anneciğim çok hava yutuyorsun böyle. Sakin ol oğuşum bu ne acele?"

Küçük Alp denileni anlarcasına dikkatli dikkatli dinliyordu annesini.

Öyle muazzam bir sevgiydi ki içinden taşıdığını hissediyordu Bahar. Oğluna sakın ol diyordu ama kendisi duramayıp ikide bir öpüp kokluyordu emen bebeğini.

Alp'i emzirme işi bitip kalkacağı sırada Hamza Mahir de duşunu almış bebek odasına girmişti. Kapı açılıp da göz göze geldiklerinde doğrulmak üzere olan Bahar yerinde

sabitlenmişti. Hazırlanıp gideceğini düşündüğü kocası eşofmanlarını çekmiş gelmişti.

Üzerindeki sweatin koyu yeşili o kadar yakışmıştı ki kalbi bu adamı gördüğünde ne zaman normal atmaya başlayacaktı artık?

Hamza Mahir gözlerini karısının üzerinden bir an olsun ayırmadan yanına yaklaşarak ikili koltuğa sağ kolunu koltuğun arkasına doğru uzatarak genişçe oturdu. Bahar'ın kapladığı küçük yerin aksine adam tüm heybetiyle yanı başındaydı.

Gümüşpala başını koltuğun arkılığına yaslamış gözleri kapalı bir şekilde Alp'in annesine çıkardığı sesleri huzur içinde dinliyordu.

"Üzerini giyinmemişsin işe gitmeyecek misin?"

Başını yana çevirmiş gözleri kapalı olan kocasının yüzünü izliyordu.

"Hastayım gitmeyeceğim."

Hiç de hasta gibi görünmüyordu.

"Sabah sporunu yapacak kadar iyiydin az önce."

Günlerdir görmezden geliyor gibi davransa da her durumuna ve hareketine hakimdi kocasının.

Hamza Mahir'in gözleri usulca açıldı.

"Ruhum hasta"

Göz göze geldikleri andan söyledikleri Bahar'ın sevimlice gözlerini devirmesine neden olmuştu. Ne kadar kabullenmek istemese de kocası özür dilediğinden beri eskisi kadar sinirli değildi. O özrün onun için de ne kadar önemli ve zor olduğunun farkındaydı.

"Hem başka yerimde de sıkıntı var."

O başka yerin tam olarak neresi olduğunu iyi biliyordu genç kadın.

"Hadi ordan"

Gümüşpala tekrardan gözlerini kapatmış rahat rahat konuşuyordu.

"İnanmıyorsan bak."

Bahar'ın gözleri sadece bir anlığına aşağı doğru kayarken Hamza Mahir sırtarak devam etti.

"Gözlerin gitti o tarafa."

Genç kadın kocasının gıcıklığına dayanamayıp şöyle bir yapıştırdı dizine.

"Gözlerim falan gitmedi çok biliyorsun sen!"

Hamza Mahir gülerek gözlerini açarken bakışlarındaki o parlaklık çok tanıdıktı. Allah bilir ne diyecekti.

"En son böyle şiddete başvurmaya başladığın zaman kırk günü geçirememiştin hatırlarsan."

Yaptığı ima o kadar bel altıydı ki gerçekten uğraşılmazdı bu adamla.

"Kabul et öfkeyi, siniri içinden çekip çıkarıyorum."

Yerinde doğrulmuş Bahar'a doğru eğilmişti. Annesinin göğsünde hiçbir şeyden haberi olmadan emen Alp'in yanağından bir öpücük alıp kalkarken genç kadının tenine değen kirli sakalları içinin ürpermesine yetip de artmıştı bile.

"Esas senin böyle kurdun kuzuya baktığı gibi uzakta kaldığın zamanlar diline vuruyor farkında mısın acaba?"

Tam o sırada Emir'in sesi duyuldu. Restleşen bakışlar beşiğe doğru kaymıştı. Durduk yere bir ağlama peyda olmuştu.

Hamza Mahir gözlerini açıp anında sorarcasına Bahar'a bakınca genç kadın ben biliyorum bu durumu dercesine kafa salladı.

"Sen Alp'i al doydu zaten gazı çıksın. Ben Emir beyle ilgileneyim."

Oğlunu babasının kucağına doğru vermek için uzanırken aynı zamanda adamın omzuna kenarları nakışlı bebek mendilini yerleştiriyordu.

"Koyma şunu ya hiç sevmiyorum."

Kocasının aksilenmesi genç kadının hoşuna gidiyordu.

"Ay Mahir kusabilir diye tedbiren koyuyorum."

Yüzü hoşnutsuz adam bir yandan ya omzuna yatırdığı oğlunu sevip öpüyordu.

"Kusarsa kussun gider değiştiririm ne olacak sanki."

Birlikte ayağa kalkmışlar Emir'in beşiğine doğru gitmişlerdi.

"Gel bakalım yaygaracı. Tamam senin sıran ama böyle öne geçemezsin anneciğim."

Gümüşpala küçücük bebeğin kasıtlı olarak ağladığına ihtimal vermemiş olacak ki dayanamayıp sordu.

"Küçücük bebek nasıl bilerek yapsın?"

Annesinin kucağına gelen Emir anında kesmişti ağlamayı.

"Odaya girdiğimde biraz vakit geçip kucağıma gelemeyince her gün aynısını yapıyor senin bu minik aslan."

Adam gerçekten de şaşırıp kalmıştı. Ona göre oğulları henüz gözleri yeni açılan kedi yavruları gibi bir şeydi.

Bahar olmasa Hamza Mahir bu ağlamayı kesinlikle gerçek zannederdi. Annelik böyle bir şeydi demekki. Her türlü dilinden anlıyordu çocuklarının. Hayranlık dolu bakışlarından habersiz karısını izliyordu adam.

Emir bey de istediğine ulaşmış olmanın zaferiyle keyifli keyifli emiyordu.

"Doğduğu günden beri Yiğit Ali'nin kucağından inmiyor bak şimdiden üç kağıtçı oldu bu çocuk."

Ağzı böyle söylüyordu ama çok hoşuna da gidiyordu amcalarının ilgisi.

"Baktı vermiyoruz içerden fethediyor demekki serseri."

Kocasının yorumu gülümsetmişti Bahar'ı.

"Sahi o nerede? Günlerdir yok ortada. Normalde gelip elli kere özür dilemiş olması gerekirdi bu vakte kadar."

Oğlunu yavaşça beşiğine koyan Hamza Mahir hiç aceleci olmayan bir tavırla az önce kalktığı yere karısının yanına oturarak konuştu.

"Gönderdim."

Bahar oğlunu izlerken aniden telaşla adama dönüp sordu.

"Nereye gönderdin?"

Karısının ses tonuna bakılacak olursa Yiğit Ali için hala şans vardı. Gümüşpala insanların nabzını yoklamayı çok iyi biliyordu.

"Bir ay eve gelme dedim."

Bahar bir kere daha hayretle sordu.

"Ne dedin ne dedin?"

Gümüşpala yine hiç istifini bozmadan tekrarladı.

"Bir ay eve gelme dedim."

Genç kadın kötü kötü baktı kocasına.

"Allah Allah ben sana bir ay eve gelme dedim mi?"

Ne olmuş bitmiş yine Gümüşpala'nın asabı bozulmuştu.

"Bir miyim ben o dingille?"

Bahar kucağındaki oğlunun başını okşayıp severken diğer yandan da Hamza Mahir'e laf anlatmakla meşguldü.

"Doğru tabiki değilsin. Sen benim kocamsın. Bu olay da seninle ilgili olduğuna göre suçun büyüğü sende demektir."

Ayağı kopsaydı da o meyhaneye gitmeseydi. Artık bu aşamaya gelmişti Gümüşpala.

"Zaten aidiyet hissetmekle ilgili sorunları olan bir çocuğu kapı dışarı mı ettin Mahir bravo gerçekten."

Bu Yiğit Ali ne yapıp edip kendisini sıyrırıyordu her seferinde. Hamza Mahir'in canını sıkıyordu artık.

"Aidiyetine s..."

Toparlanıp devam etti adam.

"Tövbe estağfurullah"

Yiğit Ali'nin şımarık tavırlarına Bahar da çok kızılıyordu. Gerek kendini hiçe sayıp o kadının meyhanesine gitmesi gerek Esra'ya olan tavırları çileden çıkarılıyordu fakat bu ceza genç adama iyi gelecek bir yöntem değildi genç kadına göre.

"Madem işe gitmiyorsun bugün git getir hadi evine."

Emrivaki gibi değil de istek gibi söylüyordu Bahar.

"Geri dönüşü yok onun biletini kestim ben."

Oğlunun gazını çıkarması için babasına uzatıp Han'ı almaya giden Bahar söyleniyordu.

"Bazen gerçekten merhametsiz oluyorsun Mahir."

Üçüncü bebeği emzirirken artık süt üretim tesisi gibi hissediyordu her gün. Üçüncüye karnını doyuracak kadar çok süt kalmıyordu bu nedenle mecburen ek gıda veriyorlardı. En dikkat ettiği şeylerden biri her seferinde sıraya bağlı olarak emziriyordu. Hiçbir çocuğunun hakkı bir diğerine geçsin istemiyordu.

"Yavrum benim tüm iyi huylarım sana demiyor muyum ben?"

Bahar hıhlıyarak güldü.

"Öyle diyorsun da Yiğit Ali'ye bir şey olsa yer yerinden oynar bilmiyorum sanki."

Han'ı emzirmeden önce de öpüp koklamıştı Bahar. Annesine hayran hayran bakıyordu fakat en az reaksiyon veren bebeğiydi. Daha şimdiden ağırbaşlı bir karakteri var

gibiydi.

"En çok Han benzeyecek sana. Kopyan gibi."

Oğlanların üçü de fenotip olarak birbirine genel anlamda çok benziyordu. Henüz doğru düzgün güneş görmemiş tenleri bembeyaz olsa da koyu renk gözleri, koyu olacağı anlaşılan kaş, saç renkleri dahası bakışları bile babalarını andırıyordu. Bahar'a göre Han karakter olarak da babasına çok benzeyecekti. Şimdiden fitratları benzeşiyordu.

"Nasıl anladın?"

Gümüşpala'nın sesi fazla mı hevesli çıkmıştı ne?

"Alp daha şimdiden herkesle iletişim halinde. Zeliha sultana, Esra'ya falan nasıl gülücükler atıyor görsen sosyal kelebek olacak belli. Emir dersin şimdiden şımarık ve yaygaracı ama aynı zamanda ben üzgün olduğumda anlıyor sanki o zaman hiç sesi çıkmıyor."

Bahar'ın anneleri olarak bebeklerle ilgili tespitlerinin adamı mest ettiğinden habersiz devam etti.

"Han'a gelince... Mesela iyice acıkmadığı yada bir yeri ağrımadığı zamanlar hariç asla ağlamaz. Sanki sırasını takip edebiliyormuş gibi sesimi duyunca almam için veryansın etmez. O kadar belli ki az konuşacak, reaksiyonlarını hep ben takip etmek zorunda olacağım çünkü dışarıya çok belli etmeyecek yani daha şimdiden aynı sen gibi."

Annesinin konuşmasını dikkatli dikkatli dinliyordu. Kendisinden bahsedildiğini anlıyor gibiydi.

"İmzaman mürekkebi en çok bu aslana mı çıkmış diyorsun?"

Bahar iç geçirerek konuştu.

"Nasıl baş edeceğim diyorum daha çok."

Karısının göğsünden Han'ı alarak omzuna yatırdı adam.

"En çok onu kedi gibi yaparsın sen merak etme bak halimize."

İki eli kanda dahi olsa işini gücünü ihmal etmeyen Hamza Mahir Gümüşpala evden çıkmamış karısıyla arayı düzeltmeye çalışıyordu.

"Sen mi kedi gibi oldun? Kedi görmesek neyse..."

Oğlunu beşiğe yatırdıktan sonra koltukta üstünü düzelten Bahar'ın yanına gelmişti adam.

"Hayırdır sen kimin kedisini gördün?"

Koltuğun iyice ucuna doğru giden kadının üzerine doğru eğilen adam karısını köşeye sıkıştırmış olmanın memnuniyeti içindeydi.

"Mahir kalkar mısın üzerimden?"

Bahar'ın belinden tuttuğu gibi kendisine doğru kaydırmış sırtını minderle buluşturmuştu Hamza Mahir.

"Bağırırım bak!"

Gümüşpala duymuyordu bile.

"Bağır bağır heyecanlı olur."

Kocasının dudakları boynunu bulur bulmaz gözleri kapanmıştı genç kadının.

"Edepsiz"

Bir saattir karşısında yarı çıplak şekilde oturuyordu bu da candı!

"Sıra bende. Benim de hakkımı ver."

Hali hazırda zaten crop olan üzeri hiçbir zorlukla karşılaşmadan adam tarafından çarçabuk şekilde yukarıya çekilmişti. Dudakları anında sütyenden taşan göğüslerini bulurken Bahar devamı için yalvaracak kıvama gelmeden bacaklarıyla uzaklaştırmaya çalıştı adamı. Tam tekme atacağı sırada kocası tarafından engellendi.

"O bir kere olur güzelim."

Göğsünde bırakılan ısırıkla inledi Bahar.

"Ahh acıttın odun!"

Hamza Mahir'in başının üzerinde kilitlediği ellerini boşluktan faydalanıp kurtaran genç kadın kocasını üzerinden iterek kurtulmaya çabaladı. Üzerini düzelterek doğruldu.

Normal zamanda bırakmazdı biliyordu verdiği cezaya ayak uyduruyordu. Kendi dilinde saygı duyuyorum demekti bu.

"Ne zaman izin vereceksin seni sevmeme?"

Biraz toparlandıktan sonra cevapladı adamı.

"Bana dokunmadan sevemiyor musun beni?"

Gümüşpala sakın bir şekilde konuşmaya başladı. Sanki bilimsel bir gerçeklikten bahseder gibiydi. Öylesine netti.

"Seni ömrüm boyunca görmeden de sevebilirim ama yanımdayken tenini hissetmek, saçlarının kokusunu içime çekmek istiyorum. Bana tatlı tatlı bir şeyler anlatırken seni dinlemek istiyorum. Çok özledim seni. Kaç gündür mahrum bıraktın beni kendinden."

Bu durum Bahar'ın da hoşuna gitmiyordu elbette ama kadınlık gururu özlem duygusunun önüne geçiyordu.

"Bundan sonra eski sevgililerle iletişime geçmeden önce iki kere düşünürsün canım. Tek özlem çeken sen değilsin ama bu duruma sen soktun bizi."

En azından özlediğini gizlemiyordu. Kafayı yedirecekti adama böyle böyle.

"Yiğit Ali'nin evine gidelim mi? Gözümle göreyim olmaz mı?"

Bahar adı gibi biliyordu genç adamın ruh halinin iyi olmadığını.

"Ayağına mı gideceğiz bir de hergelenin?"

Hamza Mahir haklıydı içten içe biliyordu Bahar ama bir yandan da üzülmüyordu kardeşi gibi gördüğü adam için. Geçen gece soluğu başka bir yerde almış olsaydı şu an konuştukları konu 'bu çocuğun ne derdi var böyle de küfelik olana kadar içmiş' minvalinde olacaktı. Konunun bu kısmını atlayıp geçmek istemiyordu. Konu Esra ise kızcağızı istemeyen kendisiydi anladığı kadarıyla. Yani biri bu hale gelecekse o kişi Esra olurdu böyle bir durumda. Belki de mevzu bambaşka bir şeydi bilmiyordu ki Bahar. İçinden bir ses gözüyle görmesi gerektiğini söylüyordu.

"Tamam sen gitme söyle götürsünler beni. İçim rahat etsin."

Adam oflayarak ayağa kalktı.

"Olmaz öyle şey ben götürürüm seni."

Tamamdı buna da tamamdı. Karısı kendisine yine öyle ıslıl ıslıl bakacaksa üç gün önce sövüp sapanlayıp dövdüğü serseriye bugün iyi mi diye bakmaya ayağına da giderdi.

"Montumu giyip geliyorum hemen."

Bahar hızlıca kalktı kapıya yönelmek için.

"Sen önce bir dur bakalım orada."

Genç kadın elini kapının kulpuna atamadan duraksamıştı.

"Vazgeçtim deme"

Kocasına doğru dönüp içinde bolca hayal kırıklığı olan bir ses tonuyla sordu.

"O üzerindekiyle kapıdan dışarıya çıkamazsın."

Bahar'a o an dank etti. Hayatında Hamza Mahir yokken taytın üzerine zaten crop giymezi ki aklından çıkmıştı tamamen.

"Üzerime giyeceğim kıyafetlerin uygunluğuna ben karar verebilirim." deyip kapıyı havalı olduğunu umduğu bir şekilde açıp gitti. Arkasında sabır çeken bir Gümüşpala bırakarak.

Yaklaşık on beş dakika sonra hazırdı genç kadın. Aşağı inip mutfakta bir arada yakaladığı Hafize hanım ve Zeliha sultana gideceklerini söyleyip bahçenin buz gibi soğuşuna çıkmıştı.

Hamza Mahir her zamanki jilet gibi takımlarından birini giymiş üzerine kaşe siyah kabaniyle Allah kahretmesin ki çok yakışıklı duruyordu. İç geçire geçire arabaya doğru yürüdü Bahar.

Kocası arabanın yanında kendisini beklerken çevredeki adamlarla bir şeyler hakkında konuşuyordu.

"Geldim"

Gümüşpala hemen omuzlarından tutup kendisine doğru çekmişti karısını. Çevresine o kadar büyük bir sahiplenme enerjisi yayıyordu ki bu soğukta erimemeye çalışıyordu Bahar.

Arabaya bindiklerinde sıcaktan kabanının önünü açan karısının kıyafetlerine kaymıştı gözü Hamza Mahir'in.

Kocasının memnuniyet dolu bakışlarını gören Bahar aksi aksi söylendi.

"Üşüyeceğim için değiştirdim."

Gümüşpala bir bacağını diğerinin üzerine doğru atıp kendine fazlasıyla güvenen ifadesiyle bıyık altından gülümseyerek geriye yaslanırken hemen yanındaki karısının gözlerini devirdiğinden emindi.

Araba durup da sürgü kapı açıldığında merakla indi Bahar. Nereye gelmişlerdi acaba?

"Nereye geldik Mahir?"

Gümüşpala hemen karısının yanındaki yerini almış elinden tutmuştu bile. Yanıbaşlarındaki adamlara çaktırmadan verdikleri mücadele sonucu genç kadının küçücük elleri adamın büyük, güçlü ellerine mağlup olmuş ve teslim olmak zorunda kalmıştı.

"Nişantaşı güzelim."

Bahar heyecanla baktı etrafına.

"Ne kadar güzelmiş burası çok beğendim."

İstanbul burasıyla kendileri kesinlikle İstanbul'da yaşamıyorlardı. Gerçi hangi ilde olurlarsa olsunlar mevcut yaşam alanları kendi başına bir şehir gibiydi her yerden ayrılan.

"Oğlanlar birazcık büyüsün hep gezeceğim."

Bahar kendi kendine konuşa konuşa Hamza Mahir'in kendisini çektiirdiği yere doğru yürüyordu. Girdikleri üç katlı bina yeni bir yer değildi fakat ilmek ilmek işlenmiş gibi duruyordu. Tarihi bir havası vardı.

Hamza Mahir'in yönlendirmesiyle ikinci kata çıkıp zile bastılar. Her nedense kocası kendisinden önde duruyor ve kasten görüşünü kapatıyor gibiydi.

"Mahir çekilsene önümden."

Ufak tefek bedeniyle kocaman adamı ittirmeye çalışıyordu.

"Yavrum bunun evinden ne çıkacağı belli olmaz."

Bahar oflayarak kapının açılmasını bekledi.

"Haklısın çocuk olduğum için psikolojim bozulabilir."

Bugün karısı mütemadiyen söyleniyordu ve bu durum adamı eğlendiriyordu.

Az sonra gri eşofmanı ve siyah tişörtüyle yataktan kalkıp geldiği karışmış saçlarından belli olan Yiğit Ali kapıyı açtı.

"Ağabey"

Gümüşpala'yı burada görmeyi beklemediği sesindeki şaşkınlıktan belli oluyordu. Gözlerini ovuşturduğu sırada kulağına Bahar'ın sesi çalınca bir şaşkınlık daha geçirdi.

"Yenge"

Bahar zar zor kocasını aşırp öne geçti.

"Yenge tabi ya! Bir özür bile dilemediğin yengen"

Yiğit Ali ne yapacağını bilemez bir halde dikilirken Gümüşpala'nın kalın sesi duyuldu.

"Koçum kapıda mı bekleyelim?"

Mahcup bir şekilde telaşla içeri buyur etti misafirlerini genç adam.

"Estağfurullah ağabey şaşkınlıktan içeri buyur edemedim kusuruma bakma"

Gümüşpala kendi evi rahatlığında içeriye girerken Bahar daha temkinli davranıyordu. İçeri odanın aydınlığına girince aniden farketdiği bir durum oldu. Yiğit Ali'nin gözünün altından elmacık kemiklerine doğru uzanan geçmeye meyillenmiş, rengi yeşillenmiş kocaman bir morluk.

"Yiğit Ali ne oldu sana?"

Üzgün ve telaşlı çıkan sesiyle genç adama doğru yaklaşırp anne edasıyla baktı.

"Önemli bir şey değil yenge çarptım."

Bahar inanmazca baktı.

"Nasıl çarpmakmış bu böyle?"

Gözü hala morluğun üzerindeydi.

"Tam ayılamamışım sanırım buzdolabının üst kapağına çarptım."

Genç kadın arkasını dönüp kocasıyla göz göze gelirken imayla sordu.

"Buzdolabı da bir tane sana çarptı heralde?"

Bir kaşı havada Hamza Mahir'de arıyordu bu sorunun cevabını daha çok.

"Yok yenge ağabeyim yapmadı bak gerçekten."

Gümüşpala yaptığından hiç de pişman görünmüyordu. Homurdanarak cevaplamıştı.

"Hak etti."

Hem dayak diyor hem de hala ağabeyini savunuyordu bu çocuk!

"İkinize de bravo gerçekten."

Oflayarak geçip oturdu koltuğa Bahar.

"Yenge"

Yiğit Ali tam yanbaşındaki koltuğa oturup kedi gibi miyavlayan sesiyle konuşmaya çalışıyordu.

"Çok özür dilerim. Yemin ederim sadece alışkanlık benim için oraya gitmek yoksa başka bir amacım olabilir mi? Kırk yılda bir giderim zaten Eleni yanıma falan gelmez ki benim sadece selam verir gider o kadar. O gece nasıl ben öyle sarhoş oldum inan bilmiyorum."

Bahar karşısındaki koltukta oturmakta olan kocasına bakarak söylendi.

"Onun masasına geldiği kişi belli."

Hamza Mahir derin bir nefes vererek ayaklandı.

"Balkonda sigara içeceğim on dakikanız var."

Daha fazla bu muhabbeti yapmak istemediği gibi Yiğit Ali'nin özür dilemesi için de zaman veriyordu.

"Hamza Mahir ile evli olduğumuzu öğrendiğimde sen ağabeyine benim için karşı çıkıyordun sanki kız kardeşini korumaya çalışır gibiydin. O ses tonun hala kulaklarımda. Ağabeyin gibi birine karşı çabanı içimde çok taktir etmiştim biliyor musun? Ben zaten seni kimi zaman ağabeyim kimi zaman küçük kardeşim gibi görüyorum, öyle seviyorum."

Genç kadının yüzünde kırgın bir gülümseme vardı.

"Buraya geldim çünkü Mahir'in verdiği cezanın sana iyi gelmeyeceğini düşündüm ama verdiği karardan geri aldım atmaz benden daha iyi bilirsin. O nedenle gelip gözümle görmek istedim seni."

Biraz duraksayarak devam etti.

"O gecenin nasıl bittiği kadar neden başladığıyla da ilgileniyorum. Kendine ve önemsedığın insanlara bunu yapma. Daha fazla dağıtma da dağılma da. Her zaman mantığımız en doğru kararı veremiyor maalesef bunu da en iyi ben bilirim. Lütfen içindeki savaşa bir son vererek gel Yiğit Ali."

Ayağa kalkarken diğer yandan da konuşmaya devam etti Bahar.

"İnsanın nazı sevdiklerine geçer. Yine en çok sevdiklerine kırılır. Özrünü kabul ediyorum ama sana kırgınım bunu da böyle bil."

Daha önce kimse ona böylesine kucak açmamıştı. Evet bu hayattaki en büyük destekçisi ağabeyiydi fakat bir kız kardeşin, ablanın, annenin o sıcaklığı, duygusallığı

çok başkaydı. O kadar büyük ayıbına rağmen Bahar kendisini düşünüp gelmişti. Merak etmişti ne halde olduğunu. Utanmasa kocaman adam oturup ağlayacaktı karşısında.

Günledir kendini o kadar sıkışmış hissediyordu ki birilerinin gözünde anlaşıldığını hissetmek ne de iyi gelmişti.

"Teşekkür ederim yenge bu büyüklüğü kimse göstermezdi. Söz veriyorum telafi edeceğim yaptıklarımı."

O sırada Gümüşpala balkondan içeri girmişti. Ağabeyi gelince Yiğit Ali de istemsizce ayağı kalkmıştı.

"Yavrum hadi artık."

Vedalaşıp çıktıktan sonra arabanın camından akıp giden yolu izliyordu Bahar. Bir an kocası tarafından çekilip göğsüne yaslandı. Bugünün itiraz etme kotası dolmuştu. Hiç sesini çıkarmadan en huzurlu olduğu yerde yolculuğun kalanını geçirmeye karar verdi.

soru-cevap / sohbet-muhabbet

Herkese merhaba canım okuyucularım,

Uzun zamandır devam eden hikayemizin gidişatı hakkında biraz soru-cevap yapalım istiyorum sizlerle.

Birinci bölümden bu yana aklınıza takılan, şöyle mi olsaydı acaba dediğiniz yada şu an öngöremediğim ama sizin için soru işareti barındıran konular hakkında biraz sohbet edelim.

Her türlü fikri ve talebi dikkatle okuyacağım.

Hep ben konuşuyorum siz dinliyorsunuz buyrun biraz da söz sizde. Merakla bekliyorum

...

son açıklama

Merhabalar çok değerli okuyucularım,

Nerede olduğumu çok soran olmuş öncelikle cevaplamak isterim. Çoğunuzun da bildiği üzere hekimim ve dün yoğun bir gündü ancak vakit bulabildim.

Önceki gün yaşanan hadiselerle ilgili pek çok fikir beyan eden olmuş. Ben bu platforma canım sıkılsın, moralim bozulsun diye gelmiyorum. Motive bir şekilde sevenlerime çok sevdiğim hikayemi şevk ve mutluluk içinde yazmaya devam etmek istiyorum. Moralimin bozulmasına sebep olan her türlü mesajı da gözümün önünden kaldırıyorum bu da benim en doğal hakkım.

Haksızlık yaptığımı söyleyen üç beş kişi olmuş. Her ne kadar sayıları az da olsa ben bu kitleye de bir şeyler söylemek isterim dilim döndüğünce.

Bu konuyu çok başka örnekler üzerinden gelin somutlaştıralım.

Örneğin 'Adidas' bir marka ismidir değil mi? Amblemini de hepimiz biliriz. Yıllar içerisinde çıkardığı ürün yelpazeşiyle belli bir çizgi oluşturmuştur. Üç aşağı beş yukarı insanların aklında oluşturulan marka değerine uygun koleksiyonlar çıkarır.

Yine pek çoğumuzun gördüğü 'Abidas' markasını ele alalım şimdi de. Ne kadar da çok Adidas'a benziyor değil mi? İsmi yazılışından tutun, amblemi ve ürettiği ürün çeşidine kadar benzer markalar.

Şimdi bu Abidas şirketinin kurucusu bambaşka bir isimle spor ürünleri üretmek yerine neden çağrışımı bu kadar yakın bir kelimeyi tercih etti? Üstelik amblemini dahi olabildiğince yakın tuttu?

Sebebi çok belli aslında: Adidas'ın bir marka değeri var, zaten sevilen ve takdir edilen bir marka. Herhangi bir kalite vaatmeden Adidas ismi ve amblemi insanların dikkatini çekebilir. Çok rahat müşteri toplayabilir. Nasıl olsa birileri zamanında Adidas ismi için kafa yordu. Fonetik için ayrı amblemi için ayrı çalıştı üzerinde.

Gelelim biz Abidas'a;

Abidas spor ürünleri üretemeyen bir markadır diyebilir miyiz? Hayır diyemeyiz çünkü çarşılarında pazarlarda üzerinde ismi yazan, amblemi olan ürünlerini görüyoruz.

Evet Abidas spor ürünleri üreten bir markadır ama aynı zamanda yine evet Abidas, Adidas markasının isim ve marka haklarını gasp etmeye çalışan bir markadır.

İsterse Adidas'tan çok daha bambaşka, farklı ürünler de üretsın o amblem ve isim onda olduğu sürece her ürününde bu gaspa devam eder. Çünkü kasıtlı olarak yapılmış bir eylemdir.

Ben söz konusu hikayenin içeriğini hiç bilmiyordum ama yukarıda da anlattığım gibi zaten bilmeme gerek olmayan kısmıyla ilgileniyorum.

Gümüşpala bir markaysa Hamza Mahir Gümüşpala da onun amblemidir.

Ve evet Gümüşkartal bir markaysa Hamza Altan Gümüşkartal da onun amblemidir.

İki örnek arasındaki ilişkiyi buyrun siz kurun. *Kim hazıra konmaya çalışırken kim mağdur?*

Gelelim bir diğer hususa.

İki gündür okuyucularım aracılığı ile içerikle ilgili pek çok bilgi sahibi oldum. Artık kafamda bu çalıntı meselesi tamamen oturdu. Ne kadarı çalıntıdır ne kadarı değildir konuya hakimim.

Şunu çok netlikle söyleyebilirim ki Gümüşkartal kitabının yazarı, Gümüşpala'nın çok sıkı bir takipçisi, iki iki daha dört. Öyle bir ince ince okumuşluk var ortada.

Tam olarak yapılan şey şu:

Benim yarattığım Hamza Mahir karakteri ile kendi yarattığı kadın karakteri; benim oluşturduğum diyaloglar, yer yer replikler, çiftim arasında geçen anlar ve duygu geçişleriyle kendi senaryosunda buluşturmuş.

Onun açısından sorun şu ki Hamza Mahir şahsına münhasır bir adam olduğu için ve tamamen benim aklımın bir mahsülü olduğu için merdiven altı bir kopyası hikayenin içine sıkışıp kalmış.

Genel olarak farklı bir kurgunun içine yerleştirilmiş bu karakter ama Gümüşpala'yı detaylıca okuyan herkesin çok net farketdiği gibi kadın karakterle yaşanan pek çok olay ve diyalog tekrarlanmış.

Evet yan karakterlerin konumlandırılışında da bir takım alıntılar var fakat bana kalırsa yazarın Hamza Mahir hayranlığının gölgesinde kalmış bu alıntılar o nedenle çok önemsemeye gerek olmuyor.

Bu çalınan diyalog ve olaylara örnekler verecek olursak:

>>>>1<<<<

Benzer bir dini nikah sahnesi var. Bahar'a vaadedilen yalı yerini fabrika bırakır.

Nikah sırasında adamın kendisine mehir olarak Boğazda bir yalı vereceğini duyduğu dakikadan beri kendisine gelememişti Bahar.

Bu adam manyak mıydı?

Bahar bu soruyu tüm samimiyetiyle soruyordu.

.....

Dini nikah kıyıldıktan sonra hala Mestani adama mehir dedikleri şey yüzünden bir fabrika vermesinin şaşkınlığı içindeydi, tanrı aşkına bu adam cidden kafayı yemişti.

>>>>2<<<<

Hamza Mahir ve Bahar'ın ilk defa birlikte oldukları an aralarında şöyle bir diyalog geçer.

"Hepsini mi yapacağız?"

"Haliyle taksit taksit yapacak değiliz güzelim"

.....

Gelelim aynı olayın diğer kitaptaki yansımasına;

"Güzelim bunu ben sana nasıl taksit taksit yollayım? Yapma Allah aşkına."

>>>>3<<<<

Hamza Mahir ve Bahar'ın birlikte olduğunu anlayan yaşlı bir kadınla Bahar arasında şu diyalog geçer.

"Ne zamana torun severiz kısmetse?"

Yer yarılısaydı da Bahar içine girseydi hatta sonra üzerine geri kapansaydı da sonsuza kadar yok olsaydı Bahar.

Arkasını dönüp kadının bilmiş gözlerine baktı.

"N-ne torunu Hafize teyzem?"

En kolay yöntem inkardı sonuçta.

"Hadi oradan deli kız sen beni mi kandıracaksın bakayım?"

.....

"Yakında torunumu kucağıma alır mıyım?"

Bir anda duyduğu laftan dolayı Mestani'nin yediği ekmek boğazında kaldı. Ah şu an yer yarılrsa da içine girseydi diye düşündü.

"S-siz, yani."

"Emin ol bu saçları boşuna ağrıtmadım."

>>>>4<<<<

Bahar okuyanlar bilir Gümüşpala'nın en yakın adamlarında biri olan Yiğit Ali'yi hep ispiyonculukla suçlar.

Terastan eşyaları atma sahnesinden bir replik:

"İspiyoncu Yiğit Ali! İkidir ispitçilik yapıyorsun unuttur giderim sanma hiç!"

Vallahi de billahi de bu kızla uğraşılmazdı.

.....

Gümüşkartal'ın en yakın adamı Ali(ki bu isim de tesadüf biliyorsunuz)ile baş kahraman kızdaki bir replik:

"Gözüm üstünde bundan sonra ispiyoncu Ali." deyip ayrıldığında Gümüşkartal yavaşça adamının sırtına sen yandın der gibi vurmuştu.

>>>>5<<<<

İki kitaptaki baş kahraman kızımıza aşık bir adam var. Bu durumun olabilirliğini tartışmıyorum elbetteki olabilir. Değirmek istediğim nokta her ne hikmetse Hamza

Mahir Gümüşpala da Hamza Altan Gümüşkartal da bu adama 'kalkuyruk' lakabını takıyor.

Gümüşpala az evvel kapısına ilanı aşk eden Ercüment'in dibine kadar yaklaştı. Fiziksel olarak üstünlüğü ben buradayım diye bağırırken, tavırlarıyla kurduğu psikolojik üstünlükten bahsetmek bile istemiyordu Bahar.

"Demek kalkuyruk Ercüment sensin."

.....

Gümüşkartal kızı korkutmamak için derin bir nefes verip yerine oturmuştu ama o piçe yapacağını biliyordu.

...

"Kimdi o kıl kuyruk!"

>>>>6<<<<

Bir yemek sahnesine göz atalım:

Bahar yakalanmanın verdiği mahcubiyetle bir an boş bulunduyorsa da çabuk toparlandı.

"E-evet ne olacaktı başka? Hem doydum ben gidiyorum."

Adamın yemeğin başından beri olan makul tavrı gitmiş yine otoriter sesi duyulmuştu.

"bu masadan benden önce kalkamazsınız Bahar hanım."

Bahar iyiden iyiye ayar olmuştu zaten aklındaki tilkiler rahat vermiyordu.

"Öyle mi Mahir bey sorabilir miyim neden acaba? Hayır ben doydum da neden kalkamıyorum?"

Hamza Mahir arkasına yaslandı, gözleri doğrudan mavileri hedef almıştı.

"Benim evim benim kurallarım."

Bahar da dudaklarının içini dişliyordu.

.....

"Bana bir daha patronluk taslama."

Gümüşkartal'ın sabah onu masaya oturtmasını hatırladığında bu konuya açıklık getirdi.

"Mestani evde kurallar vardır, bunlardan biride ben masadan kalkmadan kimse kalkamaz."

Adamın sesi sert çıkmıştı, kız derince bir yutkunmuştu.

"Ayrıca bana kimsenin yanında herhangi bir saygısızlık yapılamaz"

>>>>7<<<<

Gümüşpala kızın üzerine doğru eğilmiş yine boynuna boynuna konuşurken Bahar artık şu hareketi bilerek yaptığını düşünüyordu hatta emindi fakat karşı koymak ne mümkündü!

"Ben seni yanıma almasam sen böyle koynumda nasıl yatacaktın bakayım?"

Elleri çoktan kızın elbisesinin ucundan kendine yer açmış bacaklarını okşamakla meşguldü.

"Hıı hep böyle kandırıyosun sen beni anlamıyorum sanki."

Adamın elleri daha da yukarı doğru çıkarken Bahar gözlerini kapatmamak için direniyordu.

"Bana kanmak hoşuna gidiyor."

Genç kız bacaklarında gezinen elleri tutarak hareket etmelerini engelledi.

"Hıh çok biliyosun sen!"

Gözlerini kısmış kötü kötü bakıyordu fakat bu bakışlar Hamza Mahir'in yalnızca sırtıtmasına yol açıyordu.

Kulağına doğru eğilip kısık bir sesle konuştu.

"İnlememek için ellerimi tuttuğunu da biliyorum mesela."

Fısıldayışını bile bu kadar erotik bulurken ellerine gerek vardı da sanki.

"Edepsiz"

Aynı sahnenin devamında yaşananlar:

Bahar birdenbire kendini yine kocasının kucağında bacakları iki yana açılmış şekilde otururken buldu.

...

Bahar laf yetiştirirken adam çoktan kızın elbisesinin önündeki düğmeleri çözmüş gerdanından aşağıya doğru öpücükleri sıralamakla meşguldü.

"Eninde sonunda yeri benim koynum olan biri için fazla iddialı laflar bunlar güzelim."

Sütyeni yukarı doğru kaldırılmış ve hazine değerindeki göğüslerinden biri adamın ağzı tarafından işgale uğramıştı bile.

Dakikalar içinde çalışma masasının koltuğunda hararet gittikçe yükselirken Hamza Mahir'in eli kızın sıcaklığından kendi kemerine gittiği anda Bahar gidişatın farkına vardı.

.....

Adam son sözleriyle kızın dudaklarını dudaklarına bastırmıştı. Mestani'yi bir andan tutup kucağına ata biner pozisyonda oturttuğunda kıs üstünde olduğu sertlik yüzünden inlemişti, adamın ağzına doğru kızın her hareketi adamda müthiş bir tahrik oluştuyordu. Kızın dudaklarından dudaklarını çekip eli gömleğinin düğmelerine gittiğinde adamın muzip bakışlarıyla az çok ne demek istediğini anlamıştı.

"beni yine kandırıyorsun."

Kızın tatlı isyanıyla boynuna öpücükler kondurup

"Yavrum sen de bana. kanmak istiyordun ama."

"Hiçte bile, ben ne ara senin kucağına geldiğimi bile anlamadım."

Mestani adama laf yetiştirirken Gümüşkartal kızın tüm düğmelerini açıp hazine değerindeki göğüsleri ile bakışıyordu.

>>>>8<<<<

İstedikini almış olmanın verdiği rahatlıkla kollarını gevşeten Hamza Mahir gitmesine izin veriyordu ki üzerinde yalnızca bir şort ve göbeği açık bir tişört olduğunu gördü.

Kapıya yaklaşan kızı yerinde çivileyecek bir ses tonuyla sordu.

"Sen bu kılıkta nereye gidiyorsun bakayım?"

Bahar içinde sütyen dedi olmadığı tişörtüne bakarken bu odada daha fazla kalmamak adına hemen banyoya koşup üzerini değiştirdi ve aynı hızla mutfığa koşturdu.

.....

...Gözü şöminenin yanında dün gece yırttığı çamaşırı ile buluştuğunda öfke ile nefes aldı.

"İnşallah Mestan, içinde bir şey vardır, yoksa seni gören **her gözü yemin ederim alırım!**"

Şimdi buradan Gümüşpala'nın bir diğer sahnesine gidelim:

"Bundan böyle seni görmemesi gereken şekilde gören **herkesin ya canını ya da iki gözünü alacağım.**"

Yok artık!

Bahar bir an doğru duyup duyamadığını anlayamadı.

"Ben vicdan azabı çekmem Mahir diyorsan buyur istediğin gibi giyin."

Gördüğünüz üzere iki farklı Gümüşpala sahnesi birleştirilmiş.

>>>>9<<<<

Bahar nazlı nazlı sordu.

"Değil mi?"

Hamza Mahir kapısına öyle güzel bakıyordu ki sanki alıp içine sokmak istiyordu onun bu kabullenmiş halini, nazlanışını.

"Ulan... sanma hep parmağında oynatırım."

Halinden hiç de şikayetçiymiş gibi görünmüyordu Gümüşpala. Bahar gülümsemesini bastırmak için alt dudağını dişleyip gözlerini masaya doğru indirdi.

Kocasının kendisine zaafi varmış gibi davranması hoşuna gidiyordu.

.....

"Ama Alkan görmeyeyim mi?"

Kızın sesi kısık çıkmıştı. Ona doğru döndüğünde yavru kedi bakışları ile Gümüşkartal'a bakıyordu. Adam kızın bakışlarına gülmüştü. ne yapıp ne edip adama dediğini yaptırıyordu.

"Hep parmağında oynatırım zannetme kızım."

Mestani bu durum hoşuna gitmişti. Gümüşkartal sanki onun zayıf yönü gibi davranması kalbini heyecanlandırıyordu.

>>>>10<<<<

Kapıya doğru yürümeye başlayan kız beğenildiğini bilmenin verdiği edayla konuşuyordu.

"Lütfen konuş Bahar o güzel sesini duyayım dersin de konuşmam bak"

Saçlarını savurup adamın önünden havalı bir şekilde geçeceği sırada kalçasına atılan şaplaqla yerinden sıçradı.

"Çok konuşma da yürü hadi artist"

Adam hala kendisiyle dalga geçiyordu.

"Acıttın popomu yaa!"

Eli kalçasının acıyan yerini ovalarken bir taraftan da nazlı nazlı söyleniyordu.

"Öpeyim de geçsin yavrum"

Gerçekten bu adam iflah olmazdı.

Daha önce söylemiş miydi?

.....

Mestani arkasını dönüp gidecekken adam onu belinden tutup omzuna attı. Bir de kalçasına şaplaqla atıp

"Çok konuşma artist."

Demişti.

Mestani kalçasına aldığı hafif darbe ile ufaktan inleyip nazlı nazlı söylenmeye başladı.

"Acıdı ama Alkan"

Adamın dudaklarından kısa bir gülüş çıktı, odadan çıkmışlardı

"Merak etme öperim geçer güzelim."

>>>>11<<<<

Havuzun yanına doğru yaklaşan kız tereddütle konuştu.

"Bir şey diyeceğim Mahir"

Mahcup çıkan sesiyle eli mahkum gerçeği söyledi Bahar.

"Ben yüzmeyi bilmiyorum"

...

Sabır taştan adam kızı kendisine çektiği gibi havuza alıvermişti.

"Hiiih buz gibiymiş Mahir neden söylemiyorsun?"

Kollarını adamın boynuna dolamış, vücudunun tamamını adeta adama yapıştırmış tüm sıcaklığını almaya çalışıyordu.

"Sen ateş gibisin ondan soğuk gelmiştir."

Hamza Mahir'in imasıyla utanan Bahar kafasını adamın göğsüne saklamakta bulmuştu çareyi.

.....

Gümüşkartal'ın tek kaşı anında havalanmıştı.

"Ben yüzmeyi bilmiyorum."

İşte kız bir anda söyleyip kurtuldu.

...

önce adam havuza inip kızı yavaşça kucağına çektiğinde kız soğuk suyun vücuduna bir anda gelmesiyle irkilip adamın boynuna sıkı sıkıya sarılmıştı.

"Su çok soğukmuş ama Alkan"

Kızı büyük bir sahiplenmeyle kendi bedenine sıkı sıkıya yapıştıran adam kıza çapkın bir bakış atıp

"Senin dışın çok sıcak."

Sonra adam tam kulağına doğru bu kez erotik bir şekilde fısıldamaya başladı.

"Aynı için gibi yavrum."

Kız derin bir nefes almıştı, bu adam cidden bilerek yapıyordu.

"Sen bana yüzme öğretmek için mi bu havuza soktun yoksa kötü emellerine alet etmek için mi?"

Kızın dudaklarından kısa bir gülüş çıkmıştı.

"Kötü mü? Emellerimden nasıl zevk aldığını ben net olarak biliyorum yavrum."

Mestani adama ters bir bakış attı.

"Çok şımarttım seni çok."

Evet yine bir ayrı sahneye ışınlanıyoruz buradan. Gümüşpala okurlarının iyi bildiği Hamza Mahir'in Bahar'a sabırla araba kullanmayı öğrettiği zamanlardan bir sahne.

Kendisine bakarak gülen kızın masumluluğu karşısında kızgın kalamayan adam elinden geldiğince aksilenerek söylendi.

"İyice serseri oldun sen. Çok şımartıyorum seni çok."

...

Hararetli bir öpüşmenin ardından ayrılan adam huysuzca söylendi.

"Arabanın ilk gününden siftah yapmamızı istemiyorsan in hadi."

Duyduğu cümlelerin ardından hızlıca Hamza Mahir'in kollarından kurtulan Bahar kendini hemen arabadan atmıştı.

Bir kolunu arabanın açık olan kapısına yaslayıp diğerini tavanına doğru atmış içeriye doğru da eğilmiş kıkırdayarak henüz inmeyen adama doğru konuşuyordu.

"İyice arsız oldun sen. Çok şımartıyorum seni çok."

>>>>12<<<<

Küçük bir kız çocuğu gibi hevesle adamın boynuna adeta yapışırken bir yandan da teşekkür ediyordu.

"Bana nasıl teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun!"

Bahar kollarını Hamza Mahir'in boynundan çözerken diğer yandan da gözlerini kaçırmakla meşguldü.

"Ortalık yerde ayıp ama"

Adam kıızı belinden tutup yanlamasına dizlerinin üzerine oturttu.

"Koynuma gir demedik zaten güzelim."

Eli kızın saçlarına gitmiş güzelim bukleleriyle oynuyordu.

"Sen iyice arsız oldun sevgilim!"

.....

"Bir öpücük yavrum."

Adama ters bir bakış attı.

"Hayır Alkan ayıp, ulu ortada olacak şey değil."

"Ulan kadın koynuma gir demedik herhalde, bir kez öpeceğim."

>>>>13<<<<

'kocacığım' kelimesine vurgu yapılan işveli cilveli bir Hamza Mahir & Bahar sahnesi okuyoruz.

Genç kadın adamın kaşısında istemsizce nazlı nazlı konuşmaya başlıyordu.

"Kocacığım sen beni özlemişsin bence."

Telefonun ucundaki ses bir iki saniyeliğine sessiz kalmıştı.

"Tekrar söyle"

Cümle her ne kadar emir kipinde kurulmuşsa da içerik tamamen istek ve arzu doluydu.

"Ne söyleyeyim kocacığım?"

Körle yatan şaşkı kalkardı değil mi?

"Ulan... sen sınırlarını fazla zorluyorsun."

.....

"Diyorsun ki sabah sporu yapalım."

Adamın ses tonundaki değişikliği anlamıştı.

"Bilmem yapalım mı kocacığım?"

Adam kızın üzerine doğru eğilip.

"Bir daha söyle"

Demişti. Mestani ne demek istediğini anlamıştı ama adamı süründürmek istiyordu.

>>>>14<<<<

Yine bir banyo sahnesinde yazılan aynı replikleri görüyoruz.

Sonrasında yukarıdan akan sıcacık suyun altına girdi. Gözleri kapalı saçlarını şampuanlarken beline sarılan kollarla aklı çıkan genç kız aniden boş bulunup zıpladı.

"Şişşt sakın ol."

Al işte gözüne şampuan kaçmıştı!

"Niye sinsi sinsi yaklaşıyorsun be adam?"

.....

Mestan ise adama yaptığı hınzırlıkla mutlu bir şekilde duş alıyordu. Saçlarını köpürtmeye başladığında arkasından sarılan iki kolla bir anda yerinden zıpladı.

"Şşt benim sakın ol."

Mestani gözüne kaçan sabunla önce yüzünü yıkayıp adama doğru sonra döndü.

"Korkuttun beni Alkan. Ne diye sinsi sinsi sokuluyorsun yanıma, hamileyim değil mi? Senin yüzünden düşecek çocuk."

Evet, yukarıda sıraladığım örneklerin çok daha fazlasını verebilirim. Bunlar yalnızca Gümüşpala'yı okuyan değerli okuyucularımın beni uyardığı kısımlardı.

Kim bilir yazan kişi olarak ben zaman ayırıp okusam daha ne diyaloglar, replikler fark ederim.

En başından beri anlatmaya çalıştığım noktayı daha iyi görmüşsünüzdür diye düşünüyorum.

Hamza Mahir'in yalnızca ismen değil karakter olarak da çalışıldığını çok bariz bir şekilde gözlerinizin önüne seriyorum.

Başka örnekler vermek istersem çok rahatlıkla sıralayabileceğim pek çok madde mevcut.

Örneğin;

1) Hamza Altan Gümüşkartal tıpkı Hamza Mahir Gümüşpala gibi baş kadın karakterimizden önce hayatına hep esmer kadınları alıyor. Geçmiş yaşamı esmer kadınlarla dolu olan karakterimiz ne hikmetse tıpkı Gümüşpala gibi bembeyaz tenli bir kadına aşık oluyor. Gümüşpala kitabında çokça yer verdiğim baş rol kadın tarafından yapılan esmer kadın kıskançlığı da bu hikayede pek çok kez karşımıza çıkıyor.

2) Gümüşpala kitabını okuyan herkesin yine iyi bileceği gibi Bahar Hamza Mahir'e her zaman Mahir der. Geriye kalan karakterlerin hepsi Hamza ismini kullanır. Bir nevi Mahir ismi Bahar'a özeldir.

Yine ne tesadüftür ki Gümüşkartal'da da herkes Hamza derken yalnızca baş kadın karakter Alkan demektedir.

3) Hatırlayacağınız üzere Hamza Mahir'in soyadına yakışır gümüş kabzalı bir palası var. İlk bölümlerden birinde depoda tuttuğu bir adamın dilini kesmişti ve yanında bulunan adamlardan biri havlu getirmişti elini silip çıkıp gitmişti.

Eminim ki hatırladınız,

Evet Hamza Alkan Gümüşkartal karakterinin de elinde bir bastonu var bıçağını koyduğu. O da bir adamın gözünü çıkardıktan sonra elini beyaz bir havluya silip gidiyor ama neyse ki dile değil göze çalışıyor özgün karakterimiz.

Yani anlaşıldığı üzere;

gümüş kabzalı pala & bastonlu bıçak

4)Eski bölümlerden birinde Hamza Mahir ve Bahar alışverişe çıkıyordu, Bahar'ın mağaza görevlisi kadınlardan sıtkı sıyrılıyordu vs o sahne gözünüzün önüne geldi değil mi? Muadilini burada yine görebiliyorsunuz.

Hamza Mahir'in sevdiği kadına karşı tutumu, çoğu zaman yarı alaycı hali, hitap şekilleri (özellikle yavrum demesi), devamlı hissedilen tensel çekimleri vs yani Hamza Mahir'i Hamza Mahir yapan ne varsa özellikle kullanılmaya çalışılmış. Pek tabii başarısız bir kopyası olmanın dışına çıkılamamış.

İki üç gündür sayfamda sürekli olarak 'gümüş' kelimesi haricinde hiçbir benzerlik yok tayfasının gözü tüm bunları ya görmedi yada okudukları tek kitap Gümüşkartal olduğu için Gümüşpala'dan haberleri yok.

Okunma sayısı daha yüksek olan, önce yazılmaya başlanmış olan hikaye benimkisiyken neden birilerine iftira atma tenezzülünde bulunayım? Nereden bakarsanız manasız ve mantıksız bir itham bu.

Ben körü körüne bu yanlış savunma kişilere gerçekten üzüldüğüm çünkü onlar sevdikleri bir yazarı savunmaya çalışıyorlar. Taktir etmesem de anlıyorum ama bu yazar ne yaptığıının çok farkında arkadaşlar siz iyi niyetle onu savunsanız da o bile isteye başka bir yazarın hikayesindeki karakteri, onun diyaloglarını çaldı.

Siz onun hikayesini okurken belki ilk gibi okudunuz çünkü Gümüşpala'dan haberdar değildiniz ama o kişi benim hikayemi aklına kazıya kazıya okumuş. Üzgünüm sizi kendine ait olduğunu söyledi bir karakter ve ona ait diyaloglarla kandırmış. Hala da buna alet etmeye çalışıyor.

Hikayesinin farklı olan genel kurgusunun da başka bir kitaptan çalıntı olduğunu birçok kişi mesajlarında bana iletmiş. Üstelik birbirinden bağımsız olan bu mesajlardaki kitap ismi de aynı. Mağdur ettiği tek kişi ben olmamışım.

Etik değerleri olan biri bunu yapmaz. Bir gaflet anına kapılıp yapsa bile fark edildiği zaman hakaret vari konuşmak yerine özür diler. Erdemli olmak bunu gerektirir.

Şunu da eklemeyi geçemeyeceğim.

Bu kişi yaptığı hata ile övünmek yerine, 'bir karakterinizi ve çift olarak yazdığınız karşılıklı diyaloglarınızı çok beğendim o nedenle ben de benzer bir karakter yazmak istiyorum' deseydi ben bunu nasıl yaparsın, hayır olmaz demezdim. Bilakis ön ayak olurum.

Hırsız olmayı kendisi bile isteye tercih etti.

sonuç itibari ile;

O çok savunulan 'ama kurgusu sizinkiyle çok başka' savı önemli olsaydı o kişi için, hikayenin genel kurgusu karakterden daha önemli ve ön planda tutulurdu.

Kitap adını Gümüşkartal koyup tanıtım kısmına "Bu zamana kadar okuduğunuz tüm mafya kitaplarını unutun çünkü Hamza Altan Gümüşkartal'ı tanımamıştınız." yazmazdı.

Çok özgün olarak tasarladığı konu ile ilgili bir hikaye adı koyardı yada bazılarının öve öve bitiremediği, sürekli benim karakterime aşağılayıcı ve saygısızca ithamlarda bulunup kıyasladıkları o mükemmel kadın kahramanın adını koyardı.

Demek ki onca bölümlük hikayedeki tek önemli kart Hamza Mahir Gümüşpala'yı.

Pardon

Hamza Altan Gümüşkartal'mış.

Ben sevdiğim şeylere karşı her zaman sahiplenici tavır takınan bir insanım. Gümüşpala benim ilk göz ağrım, kıymetlim.

Bu zamana kadar saygımı hep muhafaza ettim. Kimseye dil uzatmadım, saygısızlık etmedim, haksız yere kimseyi ithamda bulunmadım, tartışmadım ama herkesin bir kırmızı çizgisi vardır.

Wattpad telif haklarını saklı tutan bir platform. Gerekirse ben de hakkımı sonuna kadar aramaktan hiç çekinmem.

Bugün bölüm yazmak için harcamam gereken mesaiyi bu metne harcadım. Okurlarıma yapmış olduğunuz haksızlık da bu işin cabası oldu.

Bu denli üzerime gidilip **haksızlık yapıyormuşum muamelesi** yapılmasaydı bu şekilde yüzlerine vurmazdım ama '**arsız hırsız ev sahibini bastırır**' derler doğruymuş gerçekten.

Biz işimize bakalım daha gidecek çok yolumuz, paylaşacak çok bölümümüz var.

Bu konuyu burada kapatıyorum.

Sevgilerimle Gümüşpala ailem

..

Bölüm 62

Keyifli okumalar ♡

Bu bölüm bir tık daha +18 olabilir dikkatinize.

Bol bol satır arası yorum bekliyorum, seviliyorsunuz ♡

Yiğit Ali'nin evine gidip geldikten sonra oğullarının yanına gitmeden kısa bir duş almak isteyen Bahar yatak odasına girmişti.

Hamza Mahir kapıda kendisini bekleyen Cenk'e takılmış henüz eve girmemişti. Genç adam belli ki ciddi bir mesele hakkında izahat vermeye gelmişti.

Önceki gün telefonda konuştuğu Esra'nın sesi hiç iyi gelmemişti kulağına. Aklının arka planında devamlı açık sekmelerden biri de buydu genç kadının. Duşa girmeden hemen bir Esra'yı arayıp akşam yemeğine davet etmek istedi.

Birkaç sefer çaldıktan sonra genç kızın sesi duyuldu karşı taraftan.

"Abla"

Bahar bir yandan da giyinme odasına girmiş duştan sonra giyeceklerini ayarlamaya çalışıyordu. Çekmeceleri açarken omzuyla yüzü arasına sıkıştırdığı telefonuyla Esra'yla konuşmaya çalışıyordu.

"Bebişim nerelerdesin?"

Esra gireceği son dersin arasındaydı.

"Kampüsteyim abla son bir dersim kaldı hayırdır bir şey mi oldu?"

O sırada giyinme odasından çıkıp banyoya girmişti.

"Yok canım bir şey telaş yapma. Akşam yemeğe bize gel diye aradım tabii işin yoksa?"

Esra kaç gündür kalbi ağzında dolaşıyordu. Yiğit Ali'nin Hamza ağabeyi tarafından bir ay boyunca uzaklaştırma aldığını duyduğu andan beri çok üzgündü. Her ne olursa olsun burası onun eviydi. Üstelik bir şekilde dönüp dolaşıp geleceği yerin aynı çatı altında olması rahatlatıcı bir sebepti.

"Olur ablacığım gelirim inşallah bir işim yok dersten sonra direkt sizin eve gelirim."

Esra'yla anlaştıktan sonra Leyla'yı da aramış davet etmişti.

Bu davet öyle güle oynaya yedikleri yemeklerden ziyade bir köşeye kabuğuna çekilen herkesi şöyle bir silkeleyip kendine getirmek içindi.

Gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra mutfakla bağlı telefonda Hafize hanımı aradı.

"Buyur Bahar kızım."

Üzerini çıkarırken diğer yandan da mutfakla konuşuyordu.

"Hafize teyze akşam yemeğe Leyla'lar ve Esra da gelecek haber vermek istedim."

Oğlanların yanına çıkan Zeliha hanımın ardından Hafize hanım da akşam yemeği telaşına düşmüştü Bahar'dan hemen önce.

"Ben de ne pişirsem diyordum kızım var mı istediğin özel bir şey?"

Genç kadın şöyle bir düşündü.

"Kürdan kebabı mı yapsan Hafize teyze? Yanına da bembeyaz pirinç pilavı canım çekti vallahi"

Bahar'ın yemeğe düşkün olması Hafize hanımın hoşuna gidiyordu. Bu eve geldiğinden beri Hamza beyinin sevdiği yemeklerden çok Bahar'ın sevdiklerini pişirirdi. Adam Allah var bir kere bile sesini çıkarmamıştı bu işe. Gerçi genç kadının da pek sebze ağırlıklı beslenen biri olmadığı göz önüne alınırsa kocasından altta kalır yanı yoktu et düşkünlüğü konusunda.

İki benzemizin ortak paydada buluştuğu bir iki noktadan biriydi damak tadları.

"Yaparım tabii kızım hem beyim de çok sever."

Hafize hanım yine başlamıştı çöpçatanlık yapmaya. Kaç gündür Hamza Mahir terör estirdiği için herkes tahmin edebiliyordu Bahar'ın yüzüne bakmadığını.

"Ay Hafize teyze esas ben seviyorum bilmiyorsun sanki."

Genç kadının yumuşayan sesinden anlaşılıyordu ki ya barışmışlardı yada Gümüşpala doğru yoldaydı.

"Biliyorum kızım ben takılıyorum sana. Çorba ve tatlı ne yapayım?"

Nejat Hafize hanımın kabak tatlısını çok severdi. Torpilini ondan yana kullanmaya karar verdi Bahar.

"Yayla çorbası ve kabak tatlısı olsun ama biliyorsun ben cevizensiz yiyemiyorum Hafize teyze bol cevizli olsun."

Yemek konusunu kararlaştırdıktan sonra telefonu kapatmışlardı. Hafize hanım akşam yemeği için her gün mutlaka Bahar'ı arar özellikle istediği bir şey var mı sorardı.

Bayrak kırmızı iç çamaşırlarıyla banyonun içinde bir o yana bir bu yana adımlarken akşam için planlarını tamamladığı sırada 'çat' diye kapı açıldı.

Hamza Mahir ile göz göze geldiler.

Aynı saniye içerisinde adamın gözleri kırmızıyla müthiş bir ahenk içerisinde görünen bembeyaz vücudunu tavaf etmişti bile.

"Mahir"

Adam usulca içiriye girip aynı dinginlikte kapıyı kapattı.

"Yavrum"

Ortam çakmak çakılsa alev alacak gibiydi.

"D-duş alacağım izin verirsen"

Gümüşpala hiç istifini bozmadan kendisine bakıyordu.

"Al"

Bahar düşüp bayılacaktı artık tüm gün dibinden ayrılmadığı yetmezmiş gibi bir de böyle kararmış gözlerle bakmıyor muydu?

"Çıkman gerekiyor ya hani."

Ortaman havasını dağıtmak için gidip suyu açtı. İlgilenmiyormuş gibi görünmek istiyordu.

Adam hala kıpırdamıyordu. Ses çıkarmadıkça genç kadının da eli ayağına dolanıyordu. Nerdeyse çıplak olan kendisi değildi tabi beyefendi elleri cebinde bembeyaz gömleği, siyah kumaş pantolonuyla jilet gibi arzı endam ediyordu karşısında.

Dakikanın yaklaşık üçte biri süresinden sonra Hamza Mahir kendisine doğru yaklaşmaya başladı.

"Mahir diğer tarafa doğru gitmen gerekiyor."

Ohoo dinleyen kimdi?

"Mahir bak o aklından geçen her neyse çabuk sil çab..."

Henüz cümlesini bitiremeden adam hoyratça dudaklarına kapanmıştı. Beline sımsıkı sarılmış yukarı doğru kaldırarak kendisine bastırmıştı. Adeta bir bütün gibilerdi ve genç kadına itiraz hakkı tanımıyordu. Hamza Mahir'e göre artık kelime kotasını doldurmuşlardı.

Anlık bir geri çekilmede itiraz etmeye hazırlandı Bahar.

"Mah..."

Ama asla izin vermiyordu kocası.

Dudakları bütün halde üzerine doğru yürürken belindeki kollarıyla yönlendiriyordu Bahar'ı. Sırtı duşa kabinin kapağına dayanmıştı en sonunda geri geri giderken genç kadının. Daha fazla gidecek yeri kalmamıştı.

Belindeki eller aynı vahşilikte kalçalarına kaydı. Doğru düzgün hiçbir yerini kapatmayan bu iç çamaşırıyla Gümüşpala'nın gözüne o kadar seksi görünüyordu ki günlerdir bu kadar sabredebildiğine bile şaşıırıyordu adam.

Kırmızı görmüş boğa gibiydi.

Bahar'ın üzerinde kırmızı rengini görmek hele ki kırmızı iç çamaşırı görmek afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Vücudunda dolaşan elleri hiç sütyeninin kopçasına gitmemiş direkt olarak ön tarafından iki parçaya ayırmıştı güzelim çamaşırı. Hali hazırda zaten tülünden yapılmış olduğu için hiçbir direnç gösterememişti zavallı kumaş parçası.

"Ahh hayvan"

Adamın bu vahşiliği Bahar'ı da feci halde kamçılıyordu.

"Sen çıkardın bu hayvanı buyur zapt et bakalım şimdi."

Boğazından omzuna doğru bir ısırıkla sarsılırken inledi genç kadın.

"M-Mahir dur barışmadım ben dah..."

Göğüs ucu adamın dili ve dişleri tarafından uyarılırken cümlesini dahi tamamlayamamıştı.

"Gözlerin eskisi gibi bakıyor affettin."

Evet yine çocuk gibi gönlü alınmış hissediyordu ve kocası kendi üzerinde diğer her şeyi olduğu gibi bunu da çok iyi fark etmişti.

Yine de kuyruğu dik tutmak adına nafile bir çabayla çırpınıyordu.

Hamza Mahir'in arka taraftaki elleri kalçalarından biraz daha öne doğru gelirken parmaklarını çok daha derinde hissetmişti Bahar.

İnlemeleri adamın ağzında son bulurken genç kadının bilinci çoktan bulanmaya başlamıştı.

İki dakika içerisinde üstelik ayak üstü orgazmın eşiğine ne ara gelmişti anlamıyordu bile.

Sırtı duşun kapağına yaslı karısının göğüslerinde fazlaca oyalanan adam öpücüklerini daha da aşağıları indirmeye başlamıştı. İki dizinin üzerinde dikilirken elleri adeta bir pençe gibi kavramıştı Bahar'ı.

Kocasının dudaklarını göbeğinde hisseder hissetmez içi titremişti genç kadının. Bitmek bilmeyen volkan sanki her an daha da harlanıyordu.

Hamza Mahir'in dişleri Bahar'ın iç çamaşırının lastiklerinin sınırlarında dolaşıyordu. Aşağı indireceği sırada Bahar'ın içine kaçmış tiz sesi duyuldu.

"H-hayır h-hayır Mahir yapma..."

Elleri anında adamın saçlarını bulurken söylediklerinin aksine kendisine daha da bastırmakla meşguldü.

İkinci kere gökyüzündeki yıldızlara merhaba derken artık bacakları titriyordu kadının.

Ayağa kalkan Gümüşpala gömleğinin düğmelerini çözerken bir yandan da gözünü bile kırpmadan karısının zevkten al al olmuş yanaklarını izliyordu. Elleri zar zor arkadaki kapaktan tutunurken başını arkaya atmış, gözleri kapalıydı. Çıplak göğsü aldığı derin derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Bahar kendine gelip gözlerini açtığında gömlek düğmeleri komple açılmış, kaslı göğsüyle davut heykeli gibi karşısında dikilip kendisi izleyen kocasıyla göz göze geldi. En mahrem kuytu köşeleri aşık olduğu adam tarafından hoyratça bir kere daha fethedilmişti.

Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Daha fazlasını istiyordu genç kadın. Gözleri adamın vücuduna kayarken önündeki kabartıda takılı kalmıştı.

'Bahar bir kere şu iradene sahip çık kızım!'

Çırılçıplak halde nasıl olacaksa tabi!

"Su boşuna akıyor Mahir çık artık hadi duş alacağım!"

Adamın yüzünden dalga geçer gibi bir gülüş geçti.

"Ben rahatladım sen ne yaparsan yap Mahir mi diyorsun?"

Elbetteki öyle bir şey demiyordu.

"Hayır tabiki de öyle bir şey demiyorum. Sen bana sordun mu?"

Adamın çapkın gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

"Az önce zevkten inliyordun."

'Adam haklı Bahar...'

Hamza Mahir yine aralarındaki mesafeyi kapatırken Bahar duşa kabini açmış içine kaçmıştı.

"Gelme bak kötü olur."

Eline oldukça tazyikli ve fazla miktarda su akıtan duş başlığını almış adamı tehdit ediyordu.

"Göster bakalım ne kadar kötü olur"

Resmen alay ediyordu.

Kendisi kaşınmıştı. Başlığı çevirdiği gibi suyu Hamza Mahir'e doğru tuttu. Adamın gömlek ve pantolonu ıpslak olmuştu.

"Böyle söndüremezsın aksine ateşi harlıyorsun."

Tek hamlede duş başlığını Bahar'ın elinden alırken genç kadının sırtı duvarı bulmuştu.

Gümüşpala'nın ağzı direkt olarak Bahar'ın göğsünü bulurken elleri kadınlığını talan ediyordu. Genç kadının iradesinin i'sine bile izin vermiyordu ki zaten iradeyi ele alma vakti geldiğine karar verdiği için bugün işe bile gitmemişti adam.

Bacakları adamın beline dolanmış halde başını arkaya atmış genç kadın bir yandan inlerken diğer yandan sabırsızca bekliyordu.

"Mahir hadi"

Hiç de yumuşak hareketlerle sevişmeyen adam her nedense bir türlü nihayete ulaştırmıyordu durumu.

"Mahir!"

Kendisini duymuyor muydu bu adam?

Oldukça mahrem bir görüntüyle bacakları iki yana açık kendisini tamamen kocasının inisiyatifine bırakan genç kadın huysuzca kıpırdanıp adamı dürtmek istediği sırada adamın içindeki parmaklarıyla istediğini yapamamış aksine iyice pelte kıvamına gelmişti.

"Ne oldu güzelim yine mi tekme atacaksın?"

Sabah attığı tekmenin acısını çıkarıyordu beyefendi dalga geçerek!

"Tek kaybeden ben olmam haberin olsun!"

Netice itibariyle kocası da şu an oldukça zor durumdaydı biliyordu.

Hamza Mahir erkekliğini olanca heybetiyle Bahar'a bastırırken üzerindeki ıslak pantolondan dolayı temasları neredeyse ten tene gibiydi.

Genç kadın istediğine ulaşamamanın verdiği hırsla bir yandan kesik kesik solurken diğer yandan hırsla adamın boynuna bir ısırık bıraktı.

"Vahşi kedi ne oldu?"

Adamın dudakları rahat dursaydı her şey daha kolay olacaktı!

"Hadi artık!"

İstemsizce kocasına sürtünüyordu.

"Ne istediğini söyle."

Artık her şekilde teslimdi Bahar.

"Seni istiyorum!"

Bahar'ın söylediği her kelime adamı daha çok tahrik ediyordu.

"Nasıl?"

Direkt olarak kulağına fısıldamıştı bu sefer.

"İçimde istiyorum."

Sırtı duvara yaslı kadının kalçalarının altından güçlü kollar destek verdiği için kolları rahatça kocasının boynuna dolanabiliyordu.

"Al o zaman."

Titreyen elleri Hamza Mahir'in pantolonun fermuarına gitti. Normalde bu aşamaların hiçbirinde kendisine bir görev düşmezdi. Kocasını tamamen yönlendiren taraf olurdu. Önce tedirginlikle sonrasında büyük bir aceleyle açmaya çalıştı düğmesini ve fermuarını.

Vakit uzadıkça ve birleşmeleri geciktikçe genç kadın daha da istekli hale gelmişti. İstediklerini söküp almak istiyordu artık tepesi atmıştı.

Hamza Mahir karısının elleri arasında erkekliğini hissettiği anda artık daha fazla üzerine gitmek istemedi. Kontrolü elinde tutması Bahar'ın güvenli alanıydı bunu pekala biliyordu adam.

Nihayete ulaştıklarında Bahar'ın ağzından yüksek sesli bir inleme çıktı.

"Şşşt sakın ol yavrum."

Anında ağzı Gümüşpala'nın bir eli tarafından kapatılmıştı.

Daha sonradan utanacak yine kendisiydi çünkü.

Hararetli geçen dakikalardan sonra doyuma ulaştıklarında karısını yavaşça iki ayağı üzerine bıraktı Hamza Mahir ama Bahar kendi başına durabileceğinden pek emin değildi. Ufak bir sendelemiş hemen güvenli kollar tarafından sarmalanmıştı.

"Alçak adam mahvettin beni!"

Kocasının çıplak göğsüne yasladığı başını hiç kaldırmadan konuşuyordu. Göğsüne o meşhur şaplağını atmaya ihmal etmemişti tabii.

"Kaç gündür bitirdiniz beni Bahar hanım şurada iki dakika dayanamadınız."

Kollarını sımsıkı doladı kocasının beline. Çok seviyordu.

"Sen kendin istedin Bahar demek için yaptın değil mi? Sen var ya çok fenasın."

Pantolonun fermuarına kadar kendisine açtırmıştı. O an bu durumu fark edecek durumda bile değildi genç kadın.

"Sonra yok cezan bitmemişti de bilmem ne bir de ona küsersin sen işimi garantiye alırım."

İnsanın aklının en çalışmadığı anda bile bu adamın ki çalışıyordu pesti doğrusu!

"Resmen beni yalvarttın Mahir aşk olsun!"

Hamza Mahir'in elleri ufak ufak daireler çiziyordu karısının sırtında.

"O inlemelerin hala kulağımda."

Yüzünü kocasının göğsüne iyice gömdü Bahar.

"Yapma şunu utandırma beni!"

Bahar'ın bu halleri adamı her seferinde güldürüyordu.

"Soyunmamışsın bile bir de benim halime bak."

Bu libido vücuduna tam olarak hangi zaman diliminde yüklenmişti anlamıyordu genç kadın.

"Soyunayım istersen?"

Adamın muzip çıkan sesi Bahar'ı da güldürmüştü.

"Yok canım sen bugün kafana koyduğunu başardın alacağını aldın çık artık."

Hala yandan sırtıtmıyor muydu bir de içi gidiyordu Bahar'ın.

"Yıkayım mı seni?"

Bir kaşı anında kalkmıştı genç kadının.

"Uslu duracak mısın?"

Kocasının gözleri tutku dolu halden sevgi dolu bakışlara geçmişti. Bunu çok rahat görebiliyordu Bahar. Şımartılarak banyo yaptırılmanın keyfine bıraktı kendisini.

Karı koca banyo yapıp çıkmışlardı. Gümüşpala'nın beline dolanan yalnızca bir havlu varken Bahar hala o kocaman bornozu giyyordu.

Boyca alçak duran dolabın üzerine yani her zamanki yerine oturtulmuş bornozunun şapkasına saçlarının suyu alınıyordu kocası tarafından.

Bir an yerdeki yırtılmış çamaşırlara kaydı gözü genç kadının.

"O kadar beğenerek almıştım ki şuna bak çöp oldu çamaşırlarım."

Huysuz huysuz söyleniyordu.

"Sen bin bir çeşit çamaşırıla günlerdir benim gözümün önünde dolanırken düşünecektin onu."

Eline tarak almış şimdi de saçlarını taramaya başlamıştı. Usul usul yapıyordu canını acıtmamak adına.

Hamza Mahir gibi bir adamın kendisine bebek gibi bakması tarifi olmayan bir hissiyattı.

Fazla özel hissediyordu Bahar çok fazla hem de.

"Kim kimin aklını alıyormuş Mahir bey?"

Gümüşpala sırtarak cevapladı.

"Alırım aklını uslu dur."

Bahar da gülüyordu artık. Kocasına sataşmayı çok seviyordu.

"Kurutmayalım saçlarımı lütfen."

Adam eline saç kurutma makinasını almıştı bile. Bahar yine de şansını deneyip yavru kedi bakışları atıyordu.

"Yavrum her seferinde şansını deniyorsun. Olmaz."

Biraz sonra banyodan çıkarlarken genç kadının aklına geldi.

"Aa Mahir ben akşam bizimkileri yemeğe davet ettim. Unuttum bak söylemeyi."

Hamza Mahir başıyla onaylarken karısının arkasında odalarına girmişti.

"Böyle alırım aklını işte yavrum."

Gülmemek için direnen Bahar gözlerini devirerek cevap vermişti. İnanılmaz yorulmuştu hiç uğraşacak hali yoktu şimdi bu adamla.

"Oğlanlara bakmam lazım ama çok yorgunum. Çok yordun beni."

Kocası saçlarını kulağının arkasına doğru çekip yüzünü açarken nazlı nazlı söyleniyordu Bahar. Derken kocasının boynundaki diş izlerini fark etti.

"Hihi Mahir boynunda iz var."

Gümüşpala'nın eli izin üzerine gitmişti.

"Gördüm vahşi güzel."

İşin kötü yanı gömlek yakası kapatamamıştı izi.

"Ayy ne yapacağız? Akşam misafir gelecek. Mahir çok utanırım ben."

Ellerini yanaklarına koymuş telaşla kocasının gözlerinin içine bakıyordu.

"Soran olursa barış anlaşmamızın mührü derim."

Bu adamın da işi gücü kendisiyle dalga geçmekti.

"Aşk olsun Mahir ya"

Elini izin üzerinde gezdirdi.

"Acıyor mu? Nasıl olduğunu hiç anlamadım."

Hamza Mahir karısının avuç içine şefkatli bir öpücük kondurarak izin üzerinden çekti elini.

"Öp de geçsin."

Bahar iç geçirerek söylendi.

"Senin bu libidonu doyurmak da ne zor böyle!"

Adamın gözlerindeki parıltıdan yine bir gelecek vardı belliydi.

"Yavrum sen kendi libidonun düşük olduğunu mu zannediyorsun?"

Bahar gözlerini kaçırmıştı aniden.

"Tamam bu konuyu konuşmayalım artık."

Gümüşpala gülerek karısının boynuna kocaman bir öpücük kondurdu.

"Hadi dinlen sen biraz. Aslanlarıma ben bakarım zaten Zeliha hanım vardır yanlarında."

Bahar direktif bekler gibi hemen yatağa uzandı.

"Mamalarını verin Zeliha sultanla olur mu?"

Adam tamam anlamında başını sallarken devam etti genç kadın.

"Mahir ya boğazlı bir şey mi giysen çok görünüyor sanki."

Anında yüzü buruşmuştu Gümüşpala'nın.

"Yavrum ben öyle şeyler giyemem daralırım."

Yaz kış çıplak yatan adama boğazlı kelimesini duyunca bile afakanlar basıyordu.

"Ama bence sana çok yakışır."

Bahar hala şansını deniyordu yattığı yerden.

"Hem sana her şey çok yakışır ki zaten."

Hamza Mahir karısının cilveli sesine kayıtsız kalamamış üzerine doğru eğilmişti. Anında gözleri kapanan bahar kocasının sesini duydu.

"Hadi oradan üç kağıtçı."

Hiç inanmamıştı adam.

Kabul ediyordu sırf iz kapansın diye söylemişti ama şöyle bir düşününce çok da yakışırdı canım inkar mı edecekti.

"Kapatıcı sürelim bari en azından."

Kapıya doğru yürüyen adamın arkasından sesleniyordu hala.

"Of Mahir ya of of of..."

Kapanan kapıyla birlikte Bahar da bir hışımla diğer tarafına döndü. Söylene söylene uykuya dalmıştı.

Akşamüstüne doğru Nejat eve geldiğinde Leyla hazırlanıyordu. Vişne çürüğü renginde triko takımıyla hem günlük hem de çok şıktı. Koyu tonlar altın sarısı rengindeki saçlarını daha da vurguluyordu.

Odanın kapısının açılmasıyla makyaj masasında oturan Leyla gülümseyerek baktı gelen kocasına.

"Canım hoşgeldin."

Eğilip genç kadının başına bir öpücük kondurdu adam.

"Hoşbulduk sarışınım."

Az miktarda makyajla yüzünü aydınlatan Leyla tamam olduğuna ikna olmuş olacak ki ayağa kalktı.

"Ben hazırım. İstersen üzerini değiştir çıkarım aşkım."

Nejat günlerdir ağabeyinin sinirli hallerinden pek çok kere nasibini aldığı için pek de istekli görünmüyordu.

"Leyla'm nereden çıktı bu yemek şimdi?"

Normal zamanda oldukça hevesli olurdu toplu yenilen yemeklere kocası. Bu durum bir miktar şaşırtmıştı Leyla'yı.

"Bahar davet etti bence çok da iyi oldu. Sen severdin ağabeyinin evinde yemeyi ne oldu şimdi?"

Yine severdi de sulh koşullarında severdi.

"Ağabeyim günlerdir yine Gümüşpala terör örgütüne bağladı. Yengem yüzüne bakmıyor anlaşılan. Ateş hattında kalabiliriz."

Leyla gülerek kollarını Nejat'ın boynuna doladı.

"Bence onlar barıştılar yada en azından Bahar yumuşadı. Sesi telefonda iyi geliyordu."

Genç adam inanmazca baktı. Yengesi çok kızgındı belliydi ağabeyinin halinden.

"Ben Bahar'ın ses tonundan anlarım. Hamza ağabey ne yaptıysa almış gönlünü."

Ağabeyi de şaşılacak adamdı vesselam. Bahar gibi narin, prenses gibi bir kızın gönlünü almayı nasıl beceriyordu acaba? Gerçi onun da içinde bir cadı vardı ya neyse. Nejat düşünceli düşünceli duş alıp üzerini değiştirdi.

Yiğit Ali'ye uğramıştı beş dakika, eve gelmeden önce. Hem kızıyor hem de hiç kıyamıyordu kardeşine. Yemeseydi o boku birlikte aynı masa etrafında toplanacaklardı şimdi.

Vardıklarında kapıyı Esra açmıştı.

"Hoşgeldiniz."

Esra'nın tebessümüne ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi Nejat.

"Hoşbulduk ağabeyim nasılsın?"

Nejat'ın ilk günden beri kendisine karşı tavrı çok babacandı.

"İyiym ağabey dersten çıktım şimdi geldim ben de. Sen nasılsın?"

Bir taraftan da Leyla ile sarılmışlardı.

"Göreceğiz bakalım nasıl olduğumuzu." derken içeriyi gösteriyordu gözleriyle.

"Yok yok sütliman merak etme."

Esra'nın teselli eder gibi söylemesi herkesi güldürmüştü.

Nejat'ın eli hemen Leyla'nın belini bulurken içeriye doğru yürümüşlerdi.

"Selamın aleyküm"

Girdiklerinde Hamza Mahir ve Bahar üçlü koltukta yan yana oturuyorlardı.

Alp ve Emir babasının, Han ise annesinin kucağında keyifli görünüyörladı.

"Aleyküm selam koçum hoşgeldiniz."

Ağabeyini hala kucağında bebeklerle görmek garibine gidiyordu genç adamın ama yakışıyordu Gümüşpala'ya baba olmak.

"Leyloş hoşgeldiniz."

Bahar da hemen Leyla'ya koşturmuştu.

Hal hatır sormalar günlük muhabbetler derken bebekler Leyla, Nejat ve Esra üçlüsüne geçmişti bile. Gelen herkes önce oğlanları kucaklamak istiyordu.

"Bak ben sana dedim Bahar'ın gözünden yine kalpler fişkırıyor."

Leyla usulca eğilmiş kocasının kulağına fısıldamıştı.

Nejat karşılarında oturan çifte şöyle bir bakış atmıştı. Ağabeyi bir ayağını diğerinin üzerine atmış, arkasına yaslanmış genişçe oturmuştu. Bahar'ın küçük cüssesinin arkasından geçirmişti bir kolunu.

Gerçekten de gözlerinden kalpler çıkıyordu ağabeyinin kendisine anlattığı şeyi dinlerken. Nejat bile görüyorsa bu durumu gerçekten de yengesi ağabeyine çok aşık demekti.

Aman hep böyle baksındı yoksa ağabeyini zapt etmek zor oluyordu.

"Beyim yemekler hazır."

Hafize hanımın sesiyle ayaklandılar.

Zeliha hanım büyük bir ısrarla bebekleri alıp yukarı çıkmıştı. Gençlerin rahat rahat oturmasını istiyordu. Bahar'ını böyle aile sofralarında ev sahibi olarak görmek çok duygulandırıyordu kadını.

Yemeğin sonuna doğru Bahar'ın telefonu çalmıştı. Arayacağını bildiği için yanına almıştı odadan çıkarken. Arayan Yiğit Ali'ydi.

"Efendim Yiğit Ali"

Masadaki herkes sus pus olmuş, gözleri Bahar'a dönmüştü.

"Teşekkür ederim yenge düşündüğün için kaç günden beri ilk defa Hafize annenin yemeğiyle şenlendi midem."

Akşamüstü yemeklerden paket yapıp genç adama da götürmelerini istemişti Bahar.

"Afiyet olsun paşam ye de beynine biraz kan gitsin."

Genç kadının imalı cümlesi Yiğit Ali'yi de güldürmüştü.

"Herkes sizde mi?"

Belli ki aklı da buradaydı genç adamın.

"Evet hep birlikteyiz. Nejat, Leyla ve Esra burada."

Esra derken gözleri genç kızın üzerinde oyalanmıştı Bahar'ın.

"Ooh ben yokum oturun tabi rahat rahat."

Başlamıştı ajitasyon yapmaya.

"Ay Yiğit Ali duyan askerdesin de sıla özlemi çekiyorsun zanneder."

Biraz daha lafladıktan sonra kapatmışlardı telefonu.

"Yenge sen de bu Yiğit Ali'ye torpillisin bak bozuluyorum."

Nejat şakayla karışık söylenmişti.

"Aşk olsun Nejat biraz sonra tatlılar gelince sözümü geri alıyorum dersin ama."

Tam o sırada Hafize hanım tatlıları getirmişti. Kabak tatlısını gören Nejat'ın yüzü gülmüştü.

"Valla yenge sana da bir şey demeye gelmiyor hemen cevabını veriyorsun eyvallah."

Gümüşpala'nın karısına hayranlık dolu bakışları altında tatlılar yeniyordu.

O sırada masada dikkat çeken iki durum vardı. Birincisi Esra'nın çok keyifli olmayan haliydi. İkincisi ise Hamza Mahir'in gevşeyen sinirleriydi.

Leyla ve Bahar ise tatlı sohbet etmişlerdi bütün yemek boyunca.

Kahvelerden sonra kadınlar bebek odasına çıkmışlardı Zeliha hanım da karnını doyursun diye.

İlk mevzu tabiki de Hamza Mahir ve Bahar'dı.

"Barışmışsınız Bahar hanım belli gönüller alınmış."

Bahar gülümseyerek cevapladı.

"Evet artık kızgın hissetmiyorum. Özür diledi Mahir. Hani ne var bunda zaten dilemesi gerek diyebilirsiniz ama normalde lügatında af dilemek olan biri değil ve onun için ne kadar önemli dahası zor olduğunu biliyorum. Bugün tüm gün işe gitmedi hep yanımdaydı ben de daha fazla uzatmak istemedim."

Odadaki herkes Gümüşpala'yı üç aşağı beş yukarı tanıdığı için anlıyor ve dahası hak veriyorlardı.

"En güzelini yapmışsın hayatım. Hamza ağabeyi hepimiz biliyoruz sana ne denli bağlı olduğunu. Daha fazla soğukluk girmemesi iyi olmuş."

Soruyu soran da daha sonrasında konuşan da Leyla'ydı.

"Bugün Yiğit Ali'ye bakmaya gittik bir de. Gözümle görmek istedim. Ne bileyim biraz mahsun geldi kendi başına öyle."

Esra ablasını pür dikkat dinliyordu.

"Neredeymiş ki abla?"

Çok da meraklı görünmek istemiyordu ama merak ediyordu işte. Moralsiz sesiyle sordu yine de.

"Nişantaşı'nda evi varmış orada kalıyor."

Leyla daha fazla dayanamayıp döndü Esra'ya.

"Esra senin neyin var kuzucuğum?"

Esra kucağındaki Emir'i severken inandırıcı olduğunu düşündüğü bir tebessümle cevap verdi.

"İyiym Leyloş."

Leyla inanmaz gözlerle Esra'ya bakarken bir yandan da Bahar'a kaydı bakışları. Daha önce Bahar'a çıtılatmıştı zaten farkındaydı olayların.

"Yapmayın kızlar benden mi gizliyorsunuz aşk olsun."

Güvensizlik hissiyatına kapılmıştı Leyla.

"Yok Leyla yanlış anladın ben sadece seni dahil edip yük altında bırakmak istemedim."

Bahar Esra'nın ne yapmaya çalıştığını görüyordu. Yarın iki gün sonra Yiğit Ali ve Esra olayına sessiz kalan herkes kocasına hesap vermek zorunda kalabilirdi. Tabi en başta da kendisi.

"Leylacığım senin bir olayın olsa ve aramızda kalsın dersin ben bunu Esra'ya anlatamam tıpkı şimdi tersi olduğu gibi bana kırılma lütfen. İsterse Esra anlatır."

Bahar'a göre sır sırdı. Bir tek kocasıyla paylaşması sırrı bozar mıydı ondan emin olamıyordu işte.

Devamında en başından itibaren Tolga'ya varana kadar her şeyi anlatmıştı Esra Leyla'ya.

Leyla'nın şüphesiz en çok şaşırdığı şey bu hikayenin yıllar öncesine uzanmasıydı.

"Böyle bir şey hiç beklemiyordum kusura bakma ama oha yani Esra."

Leyla'nın şaşkınlığı ikisini de güldürmüştü.

Sohbet muhabbet derken gecenin sonunda Esra başını yastığa koyduğunda Yiğit Ali'yi görmesi gerektiğini düşünüyordu. Ablası da gitmemiş miydi hem bugün? Ziyaret derdi.

Tolga'nın çağırdığı partiye falan da gitmeyecekti. Evet kendisine karşı çok ilgiliydi. Kibardı, yakışıklıydı üstelik okulun popüler çocuğuydu ama gönül ferman dinlemiyordu.

Herkesin ortak kanısı Yiğit Ali o akşam içmeye kendisi yüzünden gitmişti. Artık çok da platonik takılmadığını düşünüyordu Esra. En son yaptığı şeyden belli ki pişman olmuştu. Aklına dudaklarının ilk temas ettiği an geldi. Sonra hemen uzaklatırdı aklını oradan.

Yarın dersten sonra Cengiz ağabeye gerekirse yalvaracak ama o eve gidecek kendi gözleriyle görecekti.

Ertesi gün akşamüstü saatlerini zor etmişti Esra. Son ders arasında çantasına attığı makyaj malzemeleriyle makyajını tazelemiş kendisine şöyle bir çeki düzen vermişti.

Bugün Tolga'nın yüzüne dahi bakamamış habire kaçıp durmuştu. Netice itibariyle sevgili değillerdi hatta flört bile değillerdi ama Tolga'nın niyeti belliydi. Üstelik davetine bir cevap bekliyordu.

Dersten sonra arabaya bindiğinde Cengiz ağabeye ne diyeceğini düşünüyordu.

"Cengiz ağabey"

Adam dikiz aynasından arka koltuktaki Esra'ya baktı.

"Efendim Esra kızım."

Ha cesaret Esra söyleyeceksin.

"Eve gitmeden önce Nişantaşı'na uğrasak olur mu?"

Adam merakla sordu. Esra pek bir şey istemezdi kendisinden.

"Hayırdır inşallah kızım?"

Utana sıkıla bir şey söylemek ister gibiydi genç kız.

"Ağabey önce bir şeye uğrasak Yiğit Ali'nin evine olur mu? Hemen iki dakika arabada beklesen beni. Belki evde bile değildir zaten."

Ellili yaşlardaki adamın hayat tecrübelerine göre bu işin içinde bir iş vardı ama kızı yaşındaki Esra'ya da hiç kıyamıyordu. Görev tanımının dışına çıktığını bilse de yüz çevirmek istemedi.

"Sana da hayır demek çok zor be kızım."

Cengiz ağabeyin on beş ve on sekiz yaşlarında iki kızı vardı. Düşünüyordu da bu kızcağızın ne anne ne baba vardı başında. Kendi kendine tutunmaya çalışıyordu. Olabileceği en güvenli yerdeydi ama kim bilir içinde ne fırtınalar kopuyordu. Kendisi kızlarının gözünün içine bakar dururdu.

Yiğit Ali'nin kaldığı apartmana geldiklerinde etrafa şöyle bir baktı Esra. İstanbul'da ne güzel yerler vardı böyle.

Çekimser bir şekilde zile bastı. Ne diyeceğini bile bilmiyordu ama içinden bir ses görmesi gerektiğini söylüyordu adamı.

Kapı açılıp merdivenlerden üst kata çıktığında kapının hemen dışından bir ses duyuldu.

"Ben bakıyorum Yiğido sen devam et."

Esra bir an yanlış geldiğini düşündü.

Kapı açıldığında genç bir kadınla karşı karşıya geldiler.

Ortadan biraz daha uzun boylu, hafif yanık buğday tenli, omuz hizasına ancak gelen kestane rengi dalgalı saçlı, havalı bir kadındı. Kemikli bir yüz, düz bir burun ve büyük yuvarlak gözleriyle hoş biriydi. Biçimli bacaklarını saran lacivert skinny bir kot pantolon ve omuzları açık, siyah, crop büzgülü bir bluz giymişti. Açıkta kalan yollarında ufak tefek ve bir hayli çok dövmeleri vardı.

Bordo renk dolgulu dudaklar konuştuğunda Esra ne kadar süredir suskun kaldığını hesaplayamadı önce.

"Kime bakmıştınız pardon?"

Kimdi bu kadın?

"Kimmiş Aley?"

Aleyna, Yiğit Ali'nin üniversiteden beri yakın arkadaşıydı.

"Ben yanlış gelmişim kusura bakmayın."

Kapının oradan ses gelmeyince yemek yapmaya çabalayan Yiğit Ali kapıya doğru yaklaştı. Bu kapının önünde belki en son görmeyi beklediği kişiydi Esra.

"Esra?"

Esra merdivenlerden inmek için yönünü değiştirdiğinde Yiğit Ali'nin sesiyle anlık bir duraksama yaşadı. Akabinde kapıdaki kadının sorusuyla olduğu yerde çivilendi.

"Kim bu küçük kız Yiğido?"

Kullandığı kelimelere bakılacak olursa epey samimilerdi.

"Esra dursana nereye gidiyorsun?"

Aleyna'nın sorusunu es geçip telaşla Esra'ya seslendi Yiğit Ali.

"Seni görmek istemiştim ama keyfin yerindeymiş zaten rahatsız ettim."

Sonrasında hızla indi merdivenlerden. Yiğit Ali'nin onca seslenmesini duymazdan gelmişti. Adam ayakkabılarını giyip ardından gelene kadar arabaya binmişti bile.

"Lütfen çok çabuk gidelim buradan Cengiz ağabey."

Yiğit Ali aşağı indiğinde ne ara gitmişti bu kız anlamamıştı.

"Siktir"

Ayağını yere vurarak öfkeyle söylendi.

"Siktir siktir siktir"

Esra ise yol boyunca ağladığını çaktırmamak adına gizli gizli silmişti göz yaşlarını.

Eve vardığında aceleyle inip odasına gitti. Ne ummuştu ne bulmuştu.

Bir insan hiç mi boş durmazdı?

Ne iyi niyetlere gitmişti o eve ama eli boş dönmüştü.

Kalbi acıyordu.

Kalbi çok acıyordu.

Yatakta geçirdiğı yarım saat ağlama ve sonraki yarım saatte boş boş etrafa bakma seansından sonra eline telefonunu aldı.

Tolga'nın adını bulup arama tuşuna bastı.

"Esra"

Genç adamın sesi hiç beklemiyormuş gibi heyecanlı çıkıyordu.

"Merhaba Tolga, bugün hiç denk gelemediğimiz için sordum acaba parti teklifin hala geçerli mi?"

Bölüm 63

Keyifli okumalar..

Yiğit Ali burnundan soluyarak yukarı çıkmıştı. Kapıyı çarparak kapattığında Aleyna yerinde sıçrayarak döndü adama.

"Oha yavaş!"

Hışım la geçip koltuğa oturdu Yiğit Ali.

"Başlatma yavaşına kızım ya! Sen de tam gününü buldun gelecek."

Arkadaşının söylediklerine genç kadın çok bozulmuştu.

"İyi be sana da iyilik yaramıyor gidiyorum ben!"

Aklı Esra'yla birlikte arabaya binip gittiği için ilk etapta ne dediğini idrak edememişti genç adam.

"Kusura bakma Aley senlik bir şey yok kal lütfen. Bakma benim öküzlüğüme."

Aleyna öyle her şeye alınıp gücenecek biri değildi. Aksine pek kimseyi takmayan, uçarı bir tipti. Adamın özrü sonrası hiçbir şey dememiş gibi gidip yanına oturdu.

"Kimdi o kız Yiğit?"

Bu sorunun cevabını Yiğit Ali bilmiyordu ki.

"Esra"

Çok açıklayıcı oldu der gibi göz devirdi Aleyna.

"Ağabeyimin eşi Bahar'ın kız kardeşi. Daha doğrusu manevi kız kardeşi."

Durum daha da ilginç hale gelmeye başlamıştı.

"Hala neden buraya geldiğini açıklamıyor bu söylediklerin canım."

Yiğit Ali gözleri kapalı başını koltuğun arkalığına yaslamış duruyordu.

"Evden şutlandığım için merak etmiş gelmiş işte Aley."

Genç kadının zihninde ampul yanmıştı aniden.

"Ne? Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

İki dizinin üzerine oturmuş yönünü adama doğru dönmüş merakla bakıyordu.

"Evet benim evde kalıyor."

Duy da inanmaydı!

"Sen ve bir kızla aynı evde yaşamak? Sizin aranızda bir şey mi geçti? Hem Hamza ağabey nasıl izin verdi böyle bir şeye?"

Aleyna Yiğit Ali'nin oldukça eski arkadaşıydı. Hamza Mahir ve Nejat'ı tanırdı. Özellikle Hamza Mahir'in ketum hallerini bildiği için çok şaşırılmıştı böyle bir şeye.

Sağolsun kendisinin evlerine girmesine bile izin vermezdi.

"Öyle bir şey geçmedi ya saçma sapan konuşma."

Genç adamın hemen savunmaya geçen halleri genç kadının bir kaşının kalkmasına sebep olmuştu.

"Nasıl şeyler geçti anlat bakayım"

Kızın pis pis sırıtması üzerine ters ters baktı Yiğit Ali.

"Aley şu ifadeni sil tepemin tasını attırma benim."

Yiğit Ali'nin kaba saba hallerine alışıktı Aleyna o nedenle umursamazdı bile. Çok varlıklı bir ailenin hayta çocuğuydu o da Yiğit Ali gibi.

"Adam akıllı anlat sende be!"

Genç adam oflayarak dikleştirdi yerinde. Anlaşılan gitmeyecekti başından.

"Ne anlatacağımı bilsem anlatacağım da..."

Arkadaşını ilk defa böyle görüyordu genç kadın.

"Aşık mı sana?"

Adam ellerini saçlarından geçirirken düşünceli görünüyordu.

"Bilmiyorum."

Aleyna'nın inanmaz bakışları altında tekrar konuştu.

"Sanırım"

Normal zamanda sohbet muhabbet etmeyi seven adam gitmiş yerine çekilmeyen ketum bir tip gelmişti.

"Anlamıştım zaten gözleriyle ateş edip gitti bana da normalde daha iddialı laflar ederdin sen hayırdır sende mi aşıksın?"

Genç kadın konuya bodoslama dalmıştı.

"Aşık mı olduk daha önce nereden bileyim."

Aleyna istemsizce yöneltti sorusunu.

"Yasemine de mi değildin?"

Yiğit Ali'nin yüzünden anlık bir tebessüm geçti. O kadar başkaydı ki iki hissiyat.

"Çok bambaşka mesele kızım ikisi. Kıyas edilmez."

Genç kadının sesi daha da meraklı çıkmıştı.

"Nasıl yani? Hatırladığım kadarıyla en uzun onunla birlikte olmuşsun ve halinden memnun gibiydin."

Yiğit Ali uzanıp önündeki sehpadan sigarasını alıp yakmıştı. Geri arkasına yaslanıp gözlerini kısarak karşı duvara doğru baktı. Kendi içinde kritik yapar gibiydi.

"Yasemin havalıydı, cüretkardı, eğlenceliydi, akıllıydı. Ortam kokusunu iyi bilirdi. Her erkeği etkisi altına alabilecek kadar güzeldi. Onunlayken kendimi çok tatmin olmuş, sınırsız hissederdim. Birbirimizi çok yükseltirdik. Esra..."

Sigarasından derince bir nefes çekip devam etti.

"... Onunlayken korkuyorum Aley. İncitmekten, zarar vermekten korkuyorum. Yasemin yada bir başkası benden sonra ne yapar diye düşünmedim hiç çünkü hepsi ortamcı, etrafındaki kimseyi kendinden daha fazla önemsemeyecek tiplerdi ama Esra çok saf, çok masum. Bu da beni çok tetikliyor elim sürekli üzerinde olsun istiyorum. Okula gittiğinde

ayrı haberim oluyor, çıktığında ayrı... Gerçi bugün Cengiz ağabeyin kazığını yedik de neyse..."

Aleyna arkadaşının gel gitli hallerini pür dikkat dinliyordu.

"Yiğit sen bu kızın babası değilsin. Bu kadar çok sorumluluğu aynı anda düşünüp aranızda yaşanabilecek güzel şeyleri bir kenara koymak zorunda değilsin.

Üstelik iyisiyle kötüsüyle sen dürüst bir adamsın ona olmayacak vaatlerde bulunmazsın sonuçta kararı o vermeli ve biraz sorumluluk almalı.

Her ilişki karşılıklı yaşanır, o okeyse sonucunu birlikte görür yaşarsınız ne kasmışsın bu kadar yahu. Nerede benim Yiğidom sen o değilsin."

Yiğit Ali oflayarak kollarını dizine yasladı.

"Anlamıyorsun kızım."

Aleyna kalkıp bara doğru yönelmiş ikisine de birer kadeh içki doldurmuştu.

"Adamakıllı anlat o zaman oğlum dolandın durdun etrafında lafın."

Genç adam eline aldığı kırlenti 'bir tane çarparım' der gibi tutuyordu. Bakışları da bu eylemi destekler nitelikteydi.

"Sakin atayım deme! Vallahi koyar giderim kalırsın öyle bok gibi kırılmış kadehlerle."

Yiğit Ali hep Aleyna'nın kendisinin kadın versiyonu olduğunu düşünürdü. En azından kendisi sempatikti bu kız çekilecek dert değildi.

"Arıyorum Mert kasıntısını alsın götürsün seni."

Hızlı hızlı yanına gelerek adamın elindeki telefonu alıp masaya koydu Aleyna.

"Sakin! Ayrıldık biz karıştırma şimdi Mert'i."

Genç adam inanmaz gözlerle baktı.

"Ayrıldınız?"

Aleyna kadehinden kocaman bir yudum alıp arkasına yaslandı.

"Ayrıldım da diyebiliriz."

Mert'in arkadaşını ne kadar çok sevdiğini bildiği için ayrılmasına pek ihtimal vermemişti genç adam. Kesin yine bu deli yapmıştı bir şeyler.

"Sebep?"

Aleyna çekimser görünüyordu. Sanki kendince haklı olduğu bir konuda konuştuğu an haksız çıkacakmış gibi hissediyordu.

"Ya evlenelim ya da ayrılalım dedi. Ben de ayrıldım."

Yiğit Ali malını biliyordu.

"Haklı."

Karşısındaki kadının gözlerinden ateş çıkıyordu kendisine bakarken.

"Haklı mı? Sen mi söylüyorsun bunu?"

Genç adam çok ciddi görünüyordu konuşurken.

"Haklı tabi. Adam genç, yakışıklı, koskoca holding yönetiyor, düzenli hayatı var senin gibi serseriyle mi uğraşıp duracak. Yine iyi dayandı sana."

Duydularıyla sarsılmış görünen genç kadının ses rengi bile değişmişti.

"Siktirsin gitsin o zaman. Elimi sallasam ellisiydi tam beş yılımı verdim ben ona!"

Yiğit Ali umarsızca içkisini yudumluyordu.

"Ee yarın biri gelir kucağına bir çocuk verir beş yılını vitrinde saklarsın o zaman sen de gelip ağlama bana."

Karşısındaki canım ciğerim dediği arkadaşının böyle rahat rahat konuşması bam telini attırmıştı Aleyna'nın.

"Kim Mert'in kucağına çocuk verecekmiş ya? Gerekirse ben veririm lüzum yok kimseye!"

Yiğit Ali sırtıyordu.

"Ne oldu Aley evlenmekten kaçıyordun çocuğa razı oldun? Hiç aklında olmayan şeylere doğru bakmışsın en önden sen koşuyorsun. Şimdi daha iyi anladın mı?"

Anlamıştı Aleyna. Birini sahiplenmek böyle bir duyguydu. Mert'in kendisine olan sevgisinden emin olduğu için kolayca arkasını dönmüştü ama bir başkası söz konusu olunca deliye dönmüştü. Gerekirse evlenirdi o çocuğu da yapardı. Tıpkı Yiğit Ali'nin kendisine ait olmayan davranışları gösterdiği gibi.

"Gerizekalı aferin çok iyi öğrettin."

Yiğit Ali 'heralde' der gibi başını salladı.

"Sen niye gitmedin kızın peşinden peki?"

Konu tekrar Esra'ya dönmüştü.

"Eve girmem yasak diyorum nesini anlamadın?"

Aleyna gözlerini devirdi.

"Sen gireceğim dedin giremedin öyle mi? Hiçbir şey yapamazsan yolda arabadan indirirsin sen o kızı bana kendini anlatma."

Haklıydı genç kadın.

"Peşinden gidip ne diyeceğim? Yanlış anladığımı mı söyleyeceğim? Devamını getiremedikten sonra insan neden böyle bir açıklama yapar?"

Anlaşılan o ki Yiğit Ali de kendisiyle savaşıyordu. Bir yanı bu zamana kadar ayakta kalması için tutundukları diğer yanı bırakmak istemediği Esra'ydı.

"Esra'yla olup diğer kadınlardan, eğlence ortamından uzak durmak mı sana zor gelecek?"

Yiğit Ali yandan ters ters baktı.

"Aylardır kimseyle takılmıyorum bile dünkü çocuk mu zannettin sen beni?"

O zaman neydi bu adamın derdi?

Arkadaşının meraklı bakışları altında yeniden konuşmaya başladı Yiğit Ali.

"Benim girip çıkmadığım delik kalmamış her türlü boka bulanmışım. Sevmeyi bile bilmeyen bir adamım. Soğuktan donmamayı başardığım için adımları Yiğit koymuşlar. İpsiz sapsız, köksüz... Esra'ysa ayakları yere basan, bu hayata kök salmak için çırpınan biri. Onun aradığı kişi ben değilim ama kimseye de bırakmak istemiyorum anasını satayım."

Aleyna gözleri dolu dolu Yiğit Ali'nin boynuna sarıldı.

"Aptal çocuk. İnsan kendisini hiç mi tanımaz? Üniversitede her beladan sen kurtarırdın beni hatırlasana. Mert kızacak diye anlatamadığım her şeyi sana anlatırdım."

Sen sevmeyi de sahip çıkmayı da çok iyi bilen bir adamsın. Üstelik sen az mı çırpındın ayakların yere sağlam bassın diye. Hamza ağabeyin sana ne kadar güvendiğini gayet iyi biliyorum. Her türlü sorumluluğu alıyorsun holdingte. Tamam biraz serserilik var bünyede ama kendine haksızlık ediyorsun."

Hoşnutsuz şekilde Aleyna'nın kollarından kurtulan Yiğit Ali söylendi.

"Kızım bir dur boğuluyorum ya."

Adamın huysuzluğunu bildiği için gülerek ayrıldı. Hep böyle yapardı kendisi de duygusallaştığında ortamın havasını dağıtacak bir yol bulurdu.

"Bana öldürecekmiş gibi baksada görebildiğim kadarıyla çok güzel bu Esra bebeği. Valla Yiğido bu kızı boş bırakmazlar üniversitede ben sana söyleyim. Hızlı düşün derim ben."

İki dakika huzur yoktu.

"Denesinler bakalım kim alabiliyor Esra'yı benim elimden."

Yiğit Ali'nin bu halleri Aleyna'yı keyiflendiriyordu.

"Elinde yani? Bana pek öyle gelmedi de."

Genç adam oflayarak doğruldu ayağa kalktı.

"Altı aydır yoktun rahatım yerindeydi nereden geldin sen yine ya?"

Başlamıştı yine ters ters konuşmaya. Güldürüyordu genç kadını.

"Ne yapayım Mert postaladı beni."

Sesi belli etmese de üzgün çıkıyordu.

"Hani sen ayrılmıştın?"

Yiğit Ali'nin kalktığı koltuğa boylu boyunca uzanmış yatmıştı Aleyna.

"Ayrıldım ama takılıyorduk ne güzel sonra kafamı karıştırıyorsun deyip postaladı beni."

'Akıl aldığım adama bak' diye söylendi genç adam.

"Kalk yemeğimizi yiyelim gözünü seveyim ya. Bir milyon oldu kafam."

Esra'nın baskınından sonra yarım kalan yemek hazırlığına girişmişlerdi. Yemekten sonra mayışmış bir şekilde karşılıklı koltuklarda kahve içiyorlardı.

"Yiğido"

Yiğit Ali tıka basa yediği yemekten sonra koltukta iyice yayılarak oturmuştu. Efendim der gibi telefon ekranından arkadaşına çevirdi bakışlarını.

"Yok mu şöyle altı ay içinde evlenip çoluk çocuğa karışman?"

Çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi seslenip üstüne dalga geçiyordu.

"Sen beni mi yokluyorsun yoksa kendini mi evliliğe ikna etmeye çalışıyorsun işine bak."

Bu sefer sırttan Yiğit Ali'ydi.

"Çok komiksin tespit adam."

Genç kadının söyledikleri daha da güldürmüştü adamı.

Aleyna oturduğu yerde dikleşip konuşmaya devam etti.

"Bak mesela senden bildiğim ve de az buçuk gördüğüm, duyduğum kadarıyla bu dünya üzerinde en evlenmeyecek insan Hamza ağabeydi. Adam gitmiş evlenmiş üç tane

de çocuk yapmış. Bence biz de yapabiliriz yani neden olmasın? Yaparız değil mi?"

Yiğit Ali fakındaydı Aleyna Mert'i kaybetmemek adına kendisini evliliğe ikna etmeye çalışıyordu ama bunu o kadar komik bir şekilde yapıyordu ki güldürüyordu adamı.

"Zamanı gelince en iyisini biz yaparız sen kafanı yorma."

Aleyna da gülüyordu artık düştükleri hale. Sırtarak sordu.

"Esra'yla mı?"

Arkadaşının yüzünde hoşnutsuzluk oluşmamıştı aksine ifadesi memnuniyet içeriyor gibiydi.

"Önüne bak Aleyna bir sus artık da!"

Aleyna, Esra'nın iyi bir kız olmasını umdu içten içe. Yiğit Ali'yi çok severdi ve hayatına onu mutlu edecek iyi birinin girmesini çok isterdi. Konuyu şimdilik kapatmayı tercih etti.

"Yalnız ne diyeceğim şu Bahar da ne güzel kızmış."

Elinde telefonu internetten Hamza Mahir ve Bahar'ın yemek çıkışı çekilen ve basına verilen fotoğrafına bakıyordu. Birkaç farklı poz vardı ve birinde genç kadın hayran hayran kocasına bakıyordu.

"Valla güzelliğine bir şey diyemem şimdi ağabeyim hisseder falan ağzıma tükürür ama bildiğim bir şey var bizim eve güneş gibi doğdu Bahar."

Bahar etrafındaki herkes için parlayan bir ışıktı ama şüphesiz en çok da Hamza Mahir içindi.

Sabahın erken saatinde sporunu yapıp kahvaltı masasında oturan adam hemen yanındaki karısının bir gözü açık diğeri kapalı sevimli halini izliyordu.

Bu saatlerde henüz ay ışığı modundaydı.

"Güzelim çatalı düşüreceksin elinden."

Bahar'ın içi geçmiş olacak ki irkilerek baktı gülümseyen kocasına.

"Mahir ya hiç uykumu alamamışım ben."

Bir yandan da ağzının içinde uykulu uykulu söyleniyordu.

"Sen nasıl böyle dinçsin anlamıyorum ki."

Bahar'ın uykusu genelde sesine aksilik olarak yansırı ve Gümüşpala gayet iyi bilirdi bunu.

"İyi uyuyamadın mı yavrum gece?"

Dalga geçiyordu bir de.

"Sen benden günlerin intikamını alıyorsun anlamıyorum sanki."

Dirseğini beyaz masa örtüsüne dayamış avuç içini yanağına yastık yapmış durmaya çalışıyordu adeta.

"Bu kadar özletmeseydin güzelim sen de kendini."

Hemen ardından sandalyesini biraz geriye alıp Bahar'ın elinden tuttuğu gibi dizlerinin üzerine çekti.

"Gel buraya bakalım yüzde doksanın naz senin."

Bir yandan da çatalına taktığı peyniri Bahar'ın ağzına atmıştı bile.

"Mahir ya bir gören olacak salonun ortasında ne yapıyorsun?"

Gümüşpala hiç istifini bozmadan yanıtladı. Karısının sesi az önceki cümlesini destekler nitelikte nazlı nazlı çıkıyordu.

"Ne yapıyorum? Karımın karnını doyuruyorum."

Kabul ediyordu nazlanmayı özlemişti.

"Bebek miyim sevgilim ben?"

Ekmek dilimine sürülen ballı kaymağa hayır demiyordu ama yalandan söyleniyordu.

"Benim bebeğimsin, güzelimsin, karımsı..."

İyice boynuna sokulmuş usul usul konuşuyordu. En iyi bildiği şeydi zaten böyle boynuna boynuna fısıldamak.

"Ay Mahir yapma şöyle!"

Bıyık altından sırıtıyordu kocası görebiliyordu.

"Nasıl?"

Eğilip Bahar'ın boynuna kocaman bir öpücük kondurdu.

"Böyle mi?"

Uyku muyku kalmamıştı genç kadında. Hamza Mahir sağolsun tüm hücrelerine kadar uyandırmıştı.

"Sen bana şurdan bir yeşil zeytin mi versen?"

Bahar kendisini toparlamaya çalışırken o kadar komik görünüyordu ki ister istemez gülüyordu adam.

Bahar'ın çok sevdiği çekirdeksiz, kırmızı biberli, yeşil zeytine çatalını uzattı Gümüşpala.

Kocasından zeytini alıp yediği sırada salonun ortasından bir ses duyuldu.

"Abla"

Okula geçmeden önce Esra uğramıştı.

Uğramıştı uğramasına ama böyle bir tablo görmeyi elbetteki beklemiyordu. Seslenir seslenmez gördüğü manzara karşısında pişman olmuştu bile. Keşke hiç sesini çıkarmadan gidebilme imkanı olsaydı.

Hamza ağabeyi dizinde oturan ablasına bizzat kendisi kahvaltı yaptırıyordu. Müstehcen olmasa da bu anlarına şahit olmak çok utandırmıştı genç kızı.

"Esra"

Bahar apar topar kalktı kocasının kucağından. Kimin daha çok utandığı tartışılırdı çünkü genç kadına göre yerin en dibini her zamanki gibi kendisine rezerve edilmişti.

"Şey ben gitsem iyi olacak sonra konuşuruz abla."

O esnada Hamza Mahir ayağa kalkıp ceketini giydi. Bahar halen daha ayakta dikiliyordu.

"Hoşgeldin Esra."

Karşısındaki adamın rahat hali Esra'yı da bir miktar rahatlatmıştı.

"Hoşbulduk Hamza ağabey. Ben akşam için izin alacaktım da sen çıkmadan yakalamak istemiştin."

Bahar da o an konuyu bir yerlerinden yakalaması gerektiğini fark etti.

"Hayırdır ablacığım ne izni?"

Ebeveynlerinin karşısında izin koparmaya çalışan çocuk gibi hissediyordu Esra ama bu durumdan rahatsızlık hissetmiyordu. Aksine etrafında kendisiyle ilgili birilerinin olması güven veriyordu.

"Akşam arkadaş grubumuzun bir partisi var da hani tanışmak, kaynaşmak gibi düşünebilirsiniz. Ben de gitmek istiyorum."

Bahar da başını Hamza Mahir'e çevirdi.

"Siz bu konuları ablanla kendi aranızda daha iyi halledersiniz."

Bahar'a dönüp "Ben çıkıyorum güzelim." dedi.

Kısaca ben karışmıyorum siz bilirsiniz demişti.

"Teşekkür ederim görüşürüz ağabey."

Esra'nın, Hamza ağabeyinin kendisine böyle saygılı davranması çok hoşuna gitmişti. Aralarındaki ilişkiyi asla laçkalaştırmıyordu. Saygı mesafesini o kadar iyi ayarlıyordu ki bir kere daha hayran oldu ağabeyine.

Bahar, Esra'ya eliyle 'bir dakika hemen geliyorum' der gibi yapıp Gümüşpala'nın peşinden gitti.

Kapının önüne geldiklerinde Hamza Mahir bir öpücük çaldı karısının dudaklarından.

"Sevgilim sence ne diyeyim? Ben hiç buraları bilmiyorum ki nasıl sorumluluk alayım?"

Bahar'ın sesi abla edasıyla endişeli çıkıyordu.

"Güzelim Esra çocuk değil üniversiteye gidiyor. Çok sık boğaz etme onun da hakkı sosyalleşmek."

Genç kadın doğru mu duyuyorum der gibi kaşlarını çatarak baktı kocasına.

"Kocacığım acaba diyorum ben de mi yeniden üniversiteye başlasam?"

Gümüşpala gülerek iki eliyle kavradığı belini kendine doğru çekti karısının.

"Sen benim karımsın, benimsin. Aldığın nefese karışırım."

Ardından boynuna indi bakışları ve sonrasında burnu o çok sevdiği kuytuya sokuldu.

"Tam diyorum acaba bir adım ilerledik mi ama yok mağaranın çıkışından çok uzağız sevgilim."

Hamza Mahir karısının alaylı sözleriyle başını kaldırdığında kendi gülmese de gözlerindeki pırıltı görülüyordu. Gelecek cümleyi bekledi Bahar malum boşuna parlamazdı kocasının gözleri.

"Duralım işte mağaranın karaltısında, eğleniriz."

Ayıplar gibi gözlerini kısıp göğsüne vurdu kocasının.

"Edepsiz"

Paltosunu giyen adam usulca kapının arkasına doğru çekmişti Bahar'ı.

"Hadi hadi oyalama beni. Uslu dur ben gelinceye kadar."

Omuzlarından tutulmuş kolayca yer değiştirilmişti. Alnına konan öpücükle kocası çoktan kapıyı açmıştı.

Bir kere kim kimi oyalıyordu?

Yine çocuk gibi kendisini tembih edip gitmişti bu adam.

Hülyalı bakışlarla salak salak dikildiğini fark etti Bahar.

"Kendine gel kızım ya görmemişin kocası olmuş hayret bir şey!"

Söylenerek Esra'nın yanına doğru yürüdü.

"Hep ben şımartıyorum bu adamı sonra baş edemiyorum."

İçeri girdiğinde Esra'yı sandalyede otururken buldu. Bekle bekle yorulmuştu muhtemelen.

"Tam bir aşk kuşu oldun çıktın abla."

Esra'nın sesinde bir miktar özenme mi vardı?

Normalde hep alaycı çıkan sesi nereye gitmişti?

"Allah aşkına bu sabahı unutabilir miyiz zaten rezil oldum sana."

Esra gülüyordu.

"Esra ya!"

Bahar'ın isyankar sesi içine içine çıkıyordu.

"Bir şey soracağım abla."

Genç kadının bir kaşı kalkmıştı geleceği bekliyordu.

"Siz her sabah kahvaltınızı böyle mi yapıyorsunuz?"

Eline fırsat geçmeye görsün Yiğit Ali bir Esra ikiye!

"Sen ablanla nasıl konuşuyorsun böyle?"

Üste çıkmak konusunda da Bahar'dı yani.

"Her şeye okey ama Hamza ağabey gibi bir adamın da elleriyle karısına kahvaltı yaptırması da büyüdür bence artık."

Esra ablasını duymazdan geliyor hala eğleniyordu.

"Abla doğru söyle sen ne yaptın bu adama? "

Dalga geçiyor gibi görünse de özeniyordu.

"Dur sen ilerde ben seninle nasıl alay edeceğim bak gör. Neyse şu parti işini konuşalım."

Bahar'ın kurduğu cümle tehtit gibi dursa da aslında geleceğe yönelik umutlar barındırıyordu genç kızın nezdinde.

"Abla sence gitmeli miyim?"

Tereddütte gibiydi hala.

"Nasıl bir partiymiş bu?"

Esra'nın da tam olarak haberi yok gibiydi.

"Klüp gibi bir yerin locası mıymış neymiş ben de tam anlamadım ama hep orda takılırız biz dediler. Orada büyük bir alanı kapatıyorlarmış."

Bahar'ın kulağına çok da hoş gelmemişti ama Cengiz ağabey götürüp getirecekti ve ev ortamı olmadığı için daha güvenli buldu. Annelik hormonları fazla mesai yapıyordu şu aralar.

"Anladığım kadarıyla Tolga'yla gideceksin."

Bahar'ı onayladı Esra.

"Aslında Elçin, Hande ve Bengü de gelecek ama Tolga biraz daha özel davet etti beni sanırım. Daha çok onun organize ettiği bir parti."

Esra'nın ruh halini çözmeye çalışıyordu genç kadın.

"Sen daha iki üç gün önce Yiğit Ali diye ağlamıyor muydun Esra ne ara Tolga'yla partiye gidecek kıvama geldin sen?"

Kızmak istemiyordu ama bu duygu geçişleri fazla fevriydi. Yaşına veriyordu Bahar.

"Yiğit Ali'ye gittim okul çıkışı. Bir kız açtı kapıyı keyfi gayet yerindeydi. Ben onun için üzülürken meğer tek üzülen benmişim."

Hiç bilmediği bir şehirde Yiğit Ali'nin evine gitmesine mi yoksa Cengiz beyi nasıl ikna ettiğine mi şaşırırsın bilmemişti Bahar. Yiğit Ali'ye de şaşırmıştı doğrusu. Son zamanlarda ondan böyle bir davranış beklemezdi.

"Arkadaşıdır belki olamaz mı yani?"

Genç kız ablasına sanki tanıımıyorsun der gibi baktı.

"Hem ya Yiğit Ali ya Tolga olacak hayatında diye bir şey mi var? Fazla aceleci değil misin?"

Sürekli sorgu sual eden, engel koyan ebeveyn rolüne de girmek istemiyordu Bahar ama kardeşim dediği kızı da korumaktı niyeti.

"Tolga'dan hoşlandığımı söyleyemem belki ama onun arkadaşlığını, sohbetini, kibarlığını seviyorum. Bana iyi geliyor. Değerli hissettiriyor. Sanki daha çok dost gibiyiz hiçbir taşkın davranışta bulunmuyor.

Zaten öyle üzülp kırılacak biri değil ki elini sallasa ellisi görsen etrafındaki tipleri ne demek istediğini anlarsın."

Bahar aslında Esra'yı çok iyi anlıyordu. Yalnızlığını paylaştığı bir arkadaşı belli ki Tolga daha çok. Zamanında tıpkıERCÜMENT'in kendisini el üstünde tuttuğu gibiydi. Endişe duyduğu konu Tolga'nın nasıl bir insan olduğunu bilmeyişiydi. İstanbul gibi bir kentte büyümüşü ve muhtemelenERCÜMENT'e göre çok daha gözü açıktı. Üstelik çok çok daha zengindi. Paranın cüretinin nereye varacağı hiç belli olmazdı.

ERCÜMENT'i ne kadar özlediğini düşündü Bahar.

Onun sağlığı için arkadaşlıklarından vazgeçmişti. Biliyordu ki Hamza Mahir hele ki aşk itirafından sonra onu sağ bırakmazdı. Hayatında hiç var olmamış, tüm üniversite dönemleri boyunca arkadaşlık etmemişler gibi silmişti genç adamı.

Ne yapıyordu acaba şu anda?

Onun arkadaşlığını çok özliyordu ama biliyordu ki kendisine aşık olduğunu söyleyen bir adamla evli barklı bir kadın olarak görüşmeye devam etmesi ahlaki açıdan da doğru değildi.

O itirafı yapmamış olsaydı bir ihtimal hala arkadaş kalabilirlerdi. Elini kolunu bağlamıştı Bahar'ın.

"Sen böyle daha iyi hissedeceksen tamam git partiye. Yalnız bak böyle yerlerin yabancısısın ne yediğine ne içtiğine dikkat et. Gece Cengiz ağabeyi ara mutlaka saat kaç olursa olsun getirsin seni."

Esra izni kopardığı için gülümsemişti.

"Merak etme abla sana mahcup olacağım her şeyden uzak dururum. Teşekkür ederim."

Esra ablasını öpüp çıkacağı sırada koluna dokunularak durduruldu.

"Benden sana bir tavsiye bu hayatta birinin açtığı boşluğa başka kimsenin parçası uymaz. Zorlarsan da karşısına geçip baktığında güzel durmaz. Zamana bırak çok güzelsin, çok gençsin yaşayacağın çok güzel yılların var önünde. Tadını çıkar biraz kendini sakın dibe çekme."

Esra gözleri dolu dolu sarıldı ablasına.

"İyi ki varsın abla iyi ki..."

Bahar ortamın havasını dağıtmak için terslendi.

"Ağlaya ağlaya partiye mi gidilir kızım hadi ya!"

Esra alelacele evden çıkıp derse gitmek için koşturdu.

Sabahın bu saatindeki yoğun trafikten sonra derin bir nefes veren Bahar'da uyku muylu kalmamıştı. Oğullarının yanına çıkmak için merdivenlere yöneldi.

'Bu Yiğit Ali'nin yanındaki kız kimdi acaba?'

Genç adamın hızına çoğu zaman yetişmek pek mümkün olmuyordu ama daha birkaç gün önce gördüğü adam oldukça durulmuş haldeydi. Öyle hemen eve kız atmaya kalkıştığına nedense ihtimal vermiyordu Bahar.

Yine de Yiğit Ali'ydi bu kesin yapmaz denilebilir miydi?

Tüm gün oğullarıyla vakit geçiren Bahar akşamüstüne doğru yorgunlukla kitabını okuyordu. Oğlanlar artık çok daha fazla vaktini alıyordu. Üçü de ayrı ayrı ilgi bekliyorlardı.

Ne de olsa babasının oğullarıydı.

Bu düşünce yüzünde bir tebessüme neden olmuştu.

Yanbaşındaki komodinde duran telefonunu alıp kocasını aradı. Sesini duyası gelmişti.

"Yavrum"

Telefonun karşı ucundan gelen kalın ses genç kadının tüm dünyasıydı.

"Sevgilim"

Her ne kadar bu sefer genç kadın aramış olsa da genellikle gün içerisinde arayan taraf Gümüşpala olurdu. Bu da Bahar'ın Hamza Mahir'in hayatına yerleştirdiği alışkanlıklardan biri olmuştu.

"Canım çok sıkıldı da sesini duymak istedim. Ne yapıyorsun?"

Gümüşpala yaklaşık iki saat süren bir toplantıdan yeni çıkmıştı ve işin aslı kendi de çok bunalmıştı.

"Toplantıdan çıktım. Şimdi odama geldim güzel karımı düşünüyordum."

Bahar cilveli cilveli güldü.

"Yalan söyleme kocacığım eminim toplantıda konuşulanları süzgeçten geçiriyordur senin o beynin."

Hamza Mahir de gülmüştü karşılığında. Karısı tanıyordu artık kendisini.

"Benim seni aklımdan çıkardığım bir an yok yavrum orası yalan değil."

Kocasının son günlerdeki hali şaşırtıyordu Bahar'ı. Üzgün geçirdiği günler boyunca demek ki o da gerçekten pişman olmuş ve üzülmüştü. Ekstra hassasiyet gösteriyor

gibiydi.

Acaba kaç gün sürecekti bu halleri?

Gülesi geldi genç kadının.

Elbette ki çok uzun sürmeyecekti Hamza Mahir'di bu.

"Sevgilim ne zaman geleceksin?"

Derin bir nefes verdi adam. Bu nazlanmaya olumsuz cevap vermek çok zordu.

"Geleyim mi hemen?"

Bahar hevesle onayladı kocasını.

"Hemen gel."

Yerinden doğruldu Gümüşpala işi bitmişti zaten genelde ekstra çalışır öyle giderdi eve. Bugünlük bekleyebilirdi.

Emir büyük yerdendi.

"Sinema odasına git bir film seç geliyorum."

Bahar heyecanla ayaklandı.

"Bu evde sinema odası mı var?"

O kadar çok oda vardı ki yetişmekte güçlük çekiyordu.

"Ohoo Bahar hanım yaşadığınız yerden haberiniz yok."

Haklıydı vallahi ama üç bebek büyüten de kendisiydi. Vakit mi oluyordu sanki?

"Şu çocukları teker teker yapsaydık sevgilim benim de zamanım olurdu keşif için."

Bu kadar sevgi tonu barındırınca sesi isyankar çıkamıyordu maalesef.

"Sen iste yeter yavrum bundan sonra tek tek yaparız."

Yok artık daha nelerdi!

"Kocacığım aklından bile geçirme artık böyle bir şeyi."

Gümüşpala'nın o anki halini gören biri Bahar'ın boşuna konuştuğunu hemen anlardı.

"Sineme odasında baş başa masaya yatıralım bu konuyu geliyorum."

Telefonun karşı ucundan nasıl olurda dizlerinin bağına titretebilirdi anlamıyordu Bahar.

"Film izleyeceğiz Mahir!"

Hamza Mahir sanki hiç farklı bir imada bulunmamış gibi cevapladı.

"Tamam yavrum ben de film izlemeye geliyorum zaten."

Bahar o ses tonunun anlattığı filmi iyi biliyordu. Malum kaç kere çevirmişlerdi.

Telefonu kapatır kapatmaz koşturarak çıktı odadan. Az önceki karamsar halinden eser kalmamıştı. Yine bahar dalları açmıştı kalbinde.

Seviyordu

Çok seviyordu.

Bölüm 64

Keyifli okumalar...

Gümüşpala, asistanının dosyaları toparlayıp çıkmasının ardından oturduğu koltuğu arkaya doğru itip yerinde doğruldu.

Biraz sonra katılacağı öğle yemeği aile bağları adına oldukça hayati bir önem arz ediyordu.

Ayağa kalkıp karbeyazı gömleğinin takım elbisesinin kemer kısmına denk gelen yerini düzeltti. Her zamanki hızlı hareketleriyle manşetlerini ve kol düğmelerini de gözden geçirip ceketini giydi. Hijyen ve kılık kıyafet konusunda titiz adamdı Gümüşpala.

Holdington çıkıp doğruca boğaz manzaralı lüks balık restoranına çevirdi rotasını. Yol boyunca arka koltuktan iş takibi yaparken bir yandan da misafiriyle geçireceği görüşmenin taslağı dolanıyordu zihninde.

Yemek yiyeceği mekana ulaştığında her zamanki gibi restoran müdürü ve şefi kapıda ip gibi dizilmişler saygıda kusur etmemek adına kendisini karşılıyorlardı.

Tavırlarının rahatlığından anlaşılabacağı üzere tüm bunlar Hamza Mahir Gümüşpala için son derece rutin durumları.

İş adamı kimliğiyle insanlara son derece mesafeliydi. Buna tam olarak üstten davranmak diyemezsiniz fakat etrafına yaydığı enerji ile karşısındaki insanları ister istemez el pençe divan hale getiriyordu.

"Hoşgeldiniz Hamza bey."

Birçok iş yemeğini burada yedikleri için çoğu zaman denk gelirlerdi restoran sahibi ile ve bizzat ilgilenirdi kendileriyle. Anlaşılan bugün Tamer bey yoktu ve rezervasyonlarını duydukları için müdürleri bizzat ilgilenmeye gelmişti.

Kısa bir baş selamı vererek içeriye girdi Hamza Mahir.

"Efendim her zamanki yeriniz hazır. Önceden bir şeyler hazırlatmamı ister misiniz?"

Yine ortamın sahibi herkesten çok Gümüşpala gibi görünüyordu.

"Misafirimi bekleyeceğim."

Masasına otururken cevabı kısa ve netti.

Birkaç dakikalık bekleme süresinin ardından kendisine doğru gelen ufak tefek bir kadın göründü.

Yanında kürkünü ve çantasını taşıyan kırk beş elli yaşlarında oldukça şık giyimli bir adamla masaya doğru yaklaşılar.

Hamza Mahir yerinde doğrularak son derece nazik bir şekilde elini uzattı kadına.

"Hoşgeldiniz."

Çalışanı olarak tahmin ettiği adam elindeki çantayı masaya yerleştirirken restoran çalışanlarından bir genç adam da koşturarak gelip kürkü alıp uzaklaşmıştı bile.

"Sizin oralarda el öpmek adetten değil midir damat?"

Karşısındaki ufak tefek kadının meydan okuyan masmavi gözleri bir an çok tanıdık geldi Gümüşpala'ya.

"Hak edip etmediğimi tartarsınız diye düşündüm."

Bahriye hanım yaşından beklenmeyecek bir edayla hayıflanır gibi uzattı elini. Sesi aksi çıksa da yüzü tersini söylüyordu.

"Hadi oradan hiç iznime talip bir havan mı var?"

Gümüşpala eğilip kadının küçücük elini öpüp alınına koymuştu.

Bir süredir Bahriye hanım hakkında Yiğit Ali'ye bilgi toplatıyordu. Edindiği bilgiler neticesinde eskilerin İstanbul hanımefendisi dedikleri iyi yetiştirilmiş, oturup kalkmasını bilen, son derece görgülü bir kadındı.

Krem rengi ikili triko takımını süsleyen inci broşu, lacivert hemen dizlerinin altında son bulan kumaş dar eteğinin altına giydiği kısa topuklu; eteğiyle aynı renk krokodil desenli ayakkabıları, bembeyaz saçlarının yarısını kapatan omuzlarına doğru atılmış mavi tonlarındaki ipek şalı ile tam olarak eski zamanlar köşk hanımefendisiydi. Yetmişlerinin sonu ya da seksenlerinin başında olmalıydı.

Masaya yerleştiklerinde yaşlı kadının yardımcısı da yanlarından uzaklaşmıştı.

"Hamza Mahir Gümüşpala söyle bakalım nereden icap etti benimle görüşmek fikri?"

Bembeyaz teni, iri badem gözlerinin maviliği, elmacık kemiklerinin belirgin yapısına kadar Bahar'a o kadar çok benziyordu ki yaşlı kadının yüzünde gereksiz oyalandığının farkında olan Hamza Mahir bir türlü gözünü çekemiyordu.

"Varlığınızdan kısa süre önce haberdar oldum diyelim. Vakit kaybetmeden tanışmak istedim sizinle."

Bahriye hanım da oldukça dikkatli gözlerle süzüyordu karşısındaki adamı.

"Nikahına aldığın kızın soyunu sopunu araştırmak adet değil midir sizde?"

Bilerek böyle konuşuyor kendisini sınıyordu anlamıştı adam.

"Benim için Bahar'ın kendi varlığından üstün bir durum hiç olmadı."

Yaşlı kadının bir kaşı kalkmış başıyla onaylamıştı.

"O vakit benden ne istiyorsun?"

O sırada sipariş almaya gelen şef ile konuşmaları sekteye uğramıştı. Yiyeceklerine karar verip adam yanlarından ayrıldıktan sonra konuşmaya döndüler. Hamza Mahir'in her bir tavrı yaşlı kadın tarafından dikkatlice gözlemleniyordu.

"Bahar'ın hayatındaki dönüm noktası sizsiniz Bahriye hanım. Babasından ve dedesinden adeta kaçırarak suretiyle ona teyzesiyle birlikte sıfırdan bir hayat kurmuşsunuz. Manevi olarak yanında olamasanız da maddi yönden hep destekçisi olmuşsunuz."

Biraz duraksayarak devam etti. Kelimelerini filtreden geçirir gibiydi.

"Kocanız ve oğlunuz gibi niyeti bozuk iki adamın ortasında kalmış biri olarak taktire şayan cesaretiniz fakat benim aklıma yatmayan bir nokta var."

Karşısındaki genç adamın birden bire ortama gözle görülür şekilde hükmetmesini izliyordu Bahriye hanım. Devam etmesi için bekledi.

"Nasıl olur da bunca yıl bu şehirden uzakta büyüttüğünüz torununuzun kaçırılmasına göz yumdunuz? Dahası yaşadığınız şehre getirildi. Yer yerinden oynaması gerekirken sesinizi dahi çıkarmadınız?"

Tebessümle su kadehini masaya koydu yaşlı kadın.

"Bahar senin için ne kadar altın tepside sunulmuş bir eş adayı ise sen de benim için o kadar iyi bir damat adayydın diyelim."

Gümüşpala şaşırılmış görünüyordu.

"Torununuzu hiç tanımadığınız bir adama mı emanet ettiniz? Üstelik oğlunuzla çok büyük husumeti olan biri."

Bahriye hanım kendinden emin bir şekilde onayladı adamı.

"Önce elbetteki böyle bir planım yoktu. Zeliha tutuşmuş gibi beni arayınca paylayıp kapattım ama bir de bana sor içime bir kor düştü. Dünya gözüyle büyüdüğünü bile göremediğim, başına bir iş gelmesin diye kendimden dahi sakındığım torunumu almıştın benden."

Oldukça uzun zaman sonra yaşanan olayların bir diğer bakış açısı ayyuka çıkıyor, perdesi aralanıyordu.

"Bakma rahmetli milletvekili olduğu için ailemiz onunla tanınır hale geldi ama esas benim aile bağlarım İstanbul'un köklü ailelerine dayanır. Kendi oğluma söz geçiremesem de etrafa nazım geçer. Seni sorup soruşturdum."

Anlaşılan tek istihbarat toplayan kendisi değildi Gümüşpala'nın.

"Ne yalan söyleyeyim başlangıçta gözümü korkuttun. Çok sert bir duruşun var."

Hamza Mahir arkasına yaslanmış lokmasını usul usul çiğnerken doğrudan Bahriye hanıma bakıyordu.

"Ne malum torununuza eziyet etmediğim? Nasıl böyle bir riski göze alabildiniz hiç tanımadığınız bir adamın eline bıraktınız?"

Burnundan tıslar gibi bir gülme sesi çıktı.

"Hoş isterseniz de elimden alamazdınız orası ayrı."

Yaşlı kadın memnuniyetle baktı adama. Asla gözlerini kaçırmıyordu. Yaşına nazaran cesareti yüksekti.

"Senin sert bir adam olduğumu duyduğum kadar mert bir adam olduğumu da duydum.

Ben yıllarca Bahar'dan uzakta yaşamak zorunda kalsam da gözüm kulağım her daim üzerinde oldu. Torunumun huyundan, suyundan; güzelliğinden; zekasından; arından, edebinden emindim. Söylenenler kadar mert bir adamsan eninde sonunda kıymetini bilirdin. Duyuyorum ki öyle de olmuş."

Bahriye hanımın eminliği Gümüşpala'yı dumura uğratmıştı. Kolay kolay gireceği bir ruh hali değildi bu.

"Tüm bunlar neyin planı Bahriye hanım? Zeliha hanımla birlikte yaşayıp gitmesini neden istemediniz? Ben çok da güvenli bir liman sayılmam."

Yaşlı kadının yüzünde hüznü bir gülümseme oluştu.

"Sağda solda duyduklarımın bile oğlumdan ve kayınpederi olacak o şarlatandan daha güvenilir bir adam olduğunu çok rahat çıkarabilirim. Gözlerini torunuma dikmişlerdi ve inan bana zorla da olsa o ahmak oğlanla evlendirirlerdi."

Bu konu açılınca Hamza Mahir'in sinirlendiği bariz şekilde anlaşıyordu. Muhtemelen haberdardı karşısındaki adam o kişinin kim olduğundan.

"Bahar'ı istemediği bir evlilik yapmaması adına bir başka tanımadığı adamın eline bırakmaya razı oldunuz yani. Kendinizce beni kullandınız doğru mu anlıyorum?"

Hamza Mahir'in açık sözlülüğü yaşlı kadını keyiflendirmişti.

"Seni kullanmaya çalışmak ancak nafile bir çaba olur Gümüşpala bunu ikimizde biliyoruz. Fevkaalede işime gelen bir tesadüf oldu diyelim senin torunuma sahip çıkman."

Bahar farkında bile olmadan, kendisinden çok uzakta yaşayan insanlar hayatıyla ilgili perde arkasında ne kararlar almıştı. Genç kadının ruhu bile duymamıştı. Hoş karşılıklı oturan bu iki insanın varlığından dahi haberdar değildi yakın zamana kadar.

"Tek torununuzu kocanız ve oğlunuzdan kaçırmak zorunda kalmışsınız. Sizi hiç tanımadan büyümüş. Zor bir hayatınız olmalı."

Bahriye hanımı, dik duruşunun arkasındaki bakışlarının hüznü ele veriyordu. On ikiden vurmuştu Hamza Mahir.

"Allah insanı bahtından güldürsün. Bana eşimi seçme şansı verilmedi. Münasiptir denildi evlendim.

Allah evladın da hayırlısını versin çünkü onu hiç seçemiyorsun amma velakin canın ciğerin oluyor söküp atamıyorsun da.

Sacit bey hiçbir zaman insan kıymeti bilen biri olmadı. Kendi de dahil kimseyi sevmezdi. Acımasız bir adamdı anlayacağın. Ekrem'i de öyle büyüttü.

Herkes kendi yaptıklarından mesul ama dayak yiyen dayak atmaya öğrenir, babası annesine saygı duymayan bir oğlan çocuğu kadınlara zor saygı duyar.

Ekrem'e babası yazık etti. O da kendine yazık edip izinden gitti. İnsan kendi kanından olana üzüyor."

Ekrem Saruhanlı'ya karşı düşmanlığı çok büyük de olsa karşısındaki kadını anlıyordu Hamza Mahir. Kim bilir ne çeşit zorluklara göğüs germek zorunda kalmıştı.

"Oğlunuza en büyük darbeyi ben vurdum Bahriye hanım. En çok da bana kızmış olmalısınız."

Gümüşpala'nın sesi sıradan bir tespit yapar gibiydi.

"Bilakis tüm Türkiye'ye rezil olsa da o korkunç kayınpederinden ve onun sülalesinden kurtuldu. Duyduğuma göre torunumun adını anmaması karşılığında canını bağışlamışsın, mütevazı bir hayat sunmuşsun. Belki bundan sonraki hayatını daha fazla günah işlemeye değil de tövbe etmeye adar."

Karşısındaki kadının bakış açısı o kadar realist bir zemindeydi ki nasıl zamanlardan geçip öz oğluna karşı böyle objektif fikirler edinmeyi öğrendiğini merak etti adam.

"Peki ya annemi tanır mıydınız?"

Bahriye hanımın yüzünden anlık da olsa bir memnuniyetsizlik geçmişti. Hemen sonrasında mahçup bakışlarla kaşladı Hamza Mahir'in sorusunu.

"Ekrem'e sorarsan hayatının aşkıydı ama bana kalırsa gençlik takıntısıydı çünkü aşk böyle çirkin şeyler yaptırmaz insana.

Önceleri daha anne oğul gibiydik. Narin'i ne çok sevdiğini anlatırdı bana. Daha sonraları sanki hayatındaki tüm psikolojik sorunlar birleşmiş ve annene karşı takıntılı bir sevdaya dönüşmüştü. Gün geçtikçe benim ellerimden de kaydı iyice babasının oğlu oldu çıktı."

Tüm bunları konuşmak iki tarafın üzerinde de ağırlık olup çökmüştü.

"Benim anlayamadığım ise tüm bu kötülükler annesinin başına gelmiş bir evlat nasıl olur da intikam için bir kızcağızı kaçırır? Bunu kendine nasıl yakıştırdın?"

Babaanne olarak hesap soruyordu yaşlı kadın.

Gümüşpala'nın keskin bakışları tereddütsüzdü.

"Torununuzun kim olduğundan bağımsız, en başından beri böyle bir kötülük yapmayı hiç amaçlamadım. İntikam almak istediğim doğruydı fakat Bahar düşünme yetimi en başından ekarte etti."

Gözlerindeki netlik belli belirsiz bir tebessüme dönmüştü cümlesinin sonunda.

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum ama ne yalan söyleyeyim beni istemezse diye de korkuyorum."

Yemeğin sonuna gelmişlerdi Gümüşpala peçetesine ağzını şöyle bir sildikten sonra cevapladı kadını.

"Bahar'ın kalbi geniştir beni ve ailemi kabullendikten sonra sizi de anlayacaktır. Yine de son karar onun. Ne derse, ne isterse arkasındayım."

Taraflar arasında mutabakata varılmıştı. Karşılıklı saflarda değillerdi en önemlisi.

"İkimizin ailesi de çok zarar gördü karşılıklı olarak. Hikayenin kötülükleri artık aramızda olmadığına göre bir araya gelmemiz için bir engel kalmadığını düşünüyorum oğlum."

Kötülerden kastı yüksek sesli olarak elbette ki Sacit ve Ekrem Saruhanlı'ydı fakat içinden geçirdiği bir diğer isim de Narin hanımdı yaşlı kadının. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu fakat en başından beri sevememişti o kızı.

Fabrikada çalıştığı dönemden pavyonda şarkıcılık yapana kadar ki süreçte oğlunu kesin bir dille reddetmemiş, yan cebinde tutmuştu. Hali hazırda zaten deli bozuk olan oğlunu daha da kışkırtmamak adına o zaman da hep susmuştu. Kötüleyip daha da kıymetlendirmek istememişti ama olan zaten olmuştu.

Bahriye hanımın yetiştirilme tarzı, görgü ve geleneklerine göre asla tasvip etmeyeceği biriydi Narin hanım. Alın teriyle fabrikada çalışıp para kazanmak yerine içlerinde gencecik kızların namuslarının peşine düşen, ırz düşmanı adamların

çoğunlukta bulunduğu bir yerde şarkıcılık yapmaya başladığını duyduğu an soğumuştı ve asla gelini olsun istememişti içten içe.

Yaşlı kadına göre Narin, kızı gibi gördüğü gelini Zeynep'in eline su dökemezdi.

"Benim sizinle bir alıp veremediğim yok Bahriye hanım. Bana göre siz kader mahkumusunuz tıpkı Zeynep hanım gibi. Şunu bilin ki benim soyadım Gümüşpala, Bahar'ı üzeni üzerim. Karım istediği sürece başımın üzerinde yeriniz var."

Biraz duraksayarak devam etti.

"İsterseniz sizi bir akşam misafir edelim. Bahar'la yıllar sonra yeniden tanışın, yaşadığı yeri görün."

Bahriye hanım bu teklifi reddecek değildi.

"Elbet gelirim. Geriye kalan kısacık ömrümde yılların özlemini gidermeyi çok isterim."

Gümüşpala aslında Bahriye hanım ve Bahar'ın bir araya gelebilmesinin tek yolu olmuştu istemsizce. Bahar'ın arkasında duran bu büyük güç sayesinde hem oğlu Ekrem ses çıkaramaz hale gelmişti hem de kadıncağızın torununu riske atmamak adına ondan vazgeçtiği günler geç de olsa geride kalmıştı.

"Öncelikle benim karıma sizin varlığınızdaki bahsetmem gerekir. Bana biraz süre verin sizi arayacağım. Bu arada Zeliha hanımla ilgili gerçeği henüz bilmiyor. Kendisi söylemeyi tercih eder."

Hamza Mahir, Zeliha hanıma verdiği sözü tutmayı da ihmal etmiyordu.

Bahriye hanım başıyla anladım manasında onaylarken usul usul da kalkmaya hazırlanıyordu.

"Beni çok bekletme oğlum yıllarım özlemle geçti, günlerim sayılı. Bana mücade artık uzun saatler dışarıda kalmaya bünyem dayanmıyor."

Gümüşpala son derece saygılı bir biçimde kadından önce ayaklandı ve yanına geldi. O arada yardımcısı koşarak hanımının yanına ulaşmıştı bile.

Birlikte dış kapıya doğru ilerlerken Bahriye hanım şöyle bir baktı adama.

"Allaha emanet Hamza Mahir."

Kadının dirayetli duruşu Gümüşpala'yı etkilemişti doğrusu. Arabasına doğru yavaş adımlarla uzaklaşan kadının arkasından baktı öylece.

Kafasını çevirip saatine baktığında öğleden sonra üçe geldiğini gördü. Zaman konuşulanların derinliği ile hızlıca geçmişti ama anlaşılan epeyce oturmuşlardı. Arabaya binip şoförüne holdinge gidecekleri talimatını verdiği sırada telefonu çaldı.

Arayan Bahar'dı.

"Güzelim"

İşte bu ses genç kadını mest ediyordu.

"Sevgilim neredesin?"

Normalde pek nerede olduğunu sormadığı için anlamazca cevapladı adam.

"Şirkete geçiyorum yavrum hayırdır?"

Bahar'ın sesi ev ortamından gelmiyordu. İki saat kadar önce Leyla ve Esra ile dışarı çıkacaklarının haberini vermişti.

"Biz dışarıdayız ama sıkıldık biraz gelsek mi oraya?"

Esra sesini çıkarmıyordu ama Leyla laf arasında çok heveslenmişti holdinge gitme fikrine.

"Patron koltuğu seni bekliyor gel bakalım."

Bahar kıkırdarak cevapladı.

"Sen o koltuğu çocuk bayramında bile vermezsin."

Karısının neşeli sesi Gümüşpala'nın gerginliğini de almıştı.

"Sen gel de baş başa değerlendirelim bu konuyu."

O koltuğun Hamza Mahir'in kucağı olduğunun çok farkındaydı Bahar ama anlamazlıktan geliyordu.

"Bekle bizi geliyoruz sevgilim."

Bahar telefonu kapatıp kızlara döndü.

"Kızlar kahveler de bittiyse kalkalım mı Mahir orada olacakmış gelin dedi."

Hep birlikte ayaklanmışlardı.

"Abla ben gelmesem mi? Buradan eve geçeyim ben."

Esra'nın son günlerdeki çekimser halleri çok üzüyordu iki kadını da.

"Aa o ne demekmiş? Orada Nejat ile Hamza ağabeyin de var sanki yalnızca Yiğit Ali'nin iş yeri mi canım orası? Değil mi Bahar kuşum?"

Artık Leyla'nın yanında da açıkça konuşuyordu Esra çünkü son hadiselerden sonra her şey ortaya serilmişti zaten.

"Çok haklısın Leyloş. Kuzucuğum senin kendini böyle dışlamana izin vermeyiz bilmiş ol. O Yiğit Ali danası düşünsün."

Bahar'ın cümlesi iki kızı da güldürmüştü.

"Ay hadi herkes bir oluşumu alsın kucağına vallahi ben minik bir kadınıym zaten taşıyamıyorum."

Bugün kar kış dememişler ilk defa oğlanları da yanlarında getirmişlerdi. Minik aslanlar sosyalleşiyordu.

"Teyzesi bunları yer yer yer..."

Esra kucağındaki Emir'in bir sağ elini bir sol elini öpüyor güldürüyordu.

Bebeklerle zar zor arabaya kendilerini atmışlardı.

Holdinge giriş yaptıklarında çizdikleri profil gerçekten çok dikkat çekiciydi.

Birbirinden güzel ve havalı görünen üç kadının her birinin kucağında birer bebek yan yana yürüyorlardı.

Çalışanlar Bahar'ı tanıdıkları için koşturarak karşılamaya gelmişlerdi.

Etraftaki herkesin bakışlarını haklı olarak üzerlerinde hissediyorlardı. Yanlarından geçtikleri çalışanlar fısıldaşmaya başlıyorlardı hemen.

Öncelikle herkesin gözü üç bebeğe kayıyordu. Biliyorlardı patronlarının üçüz bebekleri olduğunu ve ilk kez görüyorlardı. Normal zaman üçüz bebek dikkat çekici bir şey iken konu Hamza Mahir Gümüşpala'nın oğulları olunca bir bakan bir daha bakıyordu.

Bir diğerk mevzu herkesin hala Bahar'ı çok merak ediyor oluşuydu. Ne de olsa Gümüşpala'nın eşıydi ve haber değeri çok yüksek bir durumdu bu. Bahar'ın doğallığı ve güzelliğı hayranlık dolu bakışlara sebebiyet veriyordu.

Bugünün gizemli haberi ise Leyla ve Esra'ydı. Bu güzel kadınların kim olduğu hemen merak konusu olmuştu.

"Leyla"

Genç kadın Nejat'ın sesiyle başını çevirdi.

"Yenge, Esra hoşgeldiniz."

Kadınlar gülümseyerek başlarını çevirirken Leyla hemen kocasına doğru sokulmuştu. Nejat'ın alnına ve başının üzerine kondurduğu öpücükler ile etraftaki meraklı bakışların bir sorusu daha yanıt bulmuştu.

"Hoşbulduk aşkım"

Nejat hemen Leyla'nın kucağındaki Alp'e yönelmişti.

"Amcam hoşgeldin paşam gel bakayım bir seveyim seni."

Sık sık görüştükleri için oğlanlar amcalarına yabancılık çekmiyordu.

"Hadi gelin yukarıya çıkarayım sizi. Ağabeyim de az önce geldi."

Hep birlikte laflayarak kendi ofislerinin olduğu özel kata çıkmışlardı.

İçeri girdiklerinde Hamza Mahir ve Yiğit Ali bilardo oynuyorlardı.

"Ohoo biz de kocamız çalışıyor zannediyoruz."

Bahar'ın sesiyle başını kaldıran Gümüşpala sevgi dolu bakışlarla karısını süzdü.

"Hoşgeldin yavrum"

Bahar tebessümle kocasına doğru yürürken Hamza Mahir de Leyla ve Esra'yı karşılamıştı.

"Hoşgeldiniz hanımlar"

Leyla, Nejat'ın kolunda ofisin ortasına doğru ilerlerken Esra bir anlığına kapının ağzına çakılıp kalmıştı. Yiğit Ali gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu çünkü.

"Esra gelsene ağabeyciğim."

Nejat'ın çağırması üzerine ilerledi genç kız.

"Aslanlarımı getireceğini söylememiştin güzelim."

Babalarını görünce heyecanlanan oğlanlar Hamza Mahir'e 'beni al' der gibi kucak açıyorlardı.

"Aslanları kafesinden çıkardım sevgilim."

Bahar'ın çenesi ile boynu arasına bir öpücük konduran adam duydukları ile gülümsedi.

"Herkes kendine dikkat etsin o zaman."

Gümüşpala'nın söyledikleri herkesi güldürmüştü.

"Ne haber Esra?"

Esra, Emir'i babasına verirken bir yandan da sohbet ediyordu.

"İyiyim Hamza ağabey. Bugün dersim yoktu ben de ablamlarla vakit geçireyim dedim biraz."

Göz ucuyla Yiğit Ali'ye bakmayı ihmal etmiyordu çünkü izlendiğinin fakındaydı.

"Hanımlar hoşgeldiniz."

Yiğit Ali'nin sesiyle ona doğru dönmüşlerdi.

"Hoşbulduk ağabey özledik seni."

Leyla'nın sesi her zamanki gibi çok samimi çıkıyordu.

"Sağol Leyla ben de çok özledim."

Gözü bir anlığına Esra'yı bulmuştu. İkisi arasında iletişim bile denilemeyecek anlık bir elektrik yaşanmıştı.

Esra en son karşılaştığı durum sonrasında Yiğit Ali'nin yüzüne bile bakmıyordu.

Yarım saat kadar oturup hep birlikte sohbet muhabbet etmişler bu buluşma herkese çok iyi gelmişti. Bir süre sonra Nejat ayakladı.

"Leyla'm gelmişken odamı göstereyim sana."

Leyla hevesle ayaklandı. Onlar çıkacağı sırada Esra da söze girdi.

"Ben de müsadenizi istesem akşam arkadaşlarımla bir yere davetliyim ancak hazırlanırım."

Yiğit Ali'nin anında bir kaşı havalanmıştı. Ağzını açıp tek kelime edemiyordu ama bakışları oldukça sorgulayıcıydı.

"Nejat çıkarken söyle de çocuklara Esra'yı bıraksınlar."

Esra teşekkür edercesine Hamza Mahir'e baktı.

Yiğit Ali duruma anlam veremiyordu. Yengesine nefes aldırmayan ağabeyi Esra'ya tek kelime etmediği gibi bir de ayağına araç tahsis ediyordu.

Oh ne ala memleketti!

Hırsla ayağa kalktı Yiğit Ali.

"Ben Hilmi'nin mekana gidiyorum ağabey var mı bir diyeceğin?"

Sesi tahammülsüz çıkıyordu.

"Yok koçum selametle."

Ağabeyi ya kendisiyle dalga geçiyordu ya da kafayı yemeye başlamıştı Yiğit Ali.

Nejat ve Leyla ile birlikte Yiğit Ali ve Esra da odadan çıkmışlardı.

"Sonunda kaldık baş başa yavrum."

Hamza Mahir'in bu sıkılğan hallerini Bahar çok iyi bildiği için gülümsemişti.

"Huysuz musun acaba?"

Kocasının masasının yanına yaklaştı genç kadın.

Aynı anda hemen adamın güçlü kolları tarafından kaldırılıp masanın üzerine oturtulmuştu. Karısının hemen yanı başında ayakta dikiliyordu.

Bahar kollarını kocasının beline sarıp başını göğsüne yasladı.

"Hmm çok özlüyorum bu anı."

Genç kadının mırıldanmaları adama huzur veriyordu.

"Ne yaptınız bakalım?"

Hamza Mahir mutlaka sorardı gün içinde neler yaptığını. Normal zamanda etrafa karşı ilgisiz görünen adam mesele Bahar'a gelince her şeyini bilmek istiyordu.

"Durmadı ki oğulların çok da bir şey yapamadık aslında."

Şimdiden annelerini bezdiriyorlardı anlaşılan.

"Alışveriş merkezine gittik önce Esra'ya güzel bir elbise aldık sonra da öyle bakındık biraz. Birkaç parça bir şeyler de ben aldım."

Adamın kaşı anında yukarı kalkmıştı.

"Nasıl şeylermiş onlar?"

Sesinde bir önceki alışverişin iması vardı bolca.

"Siyah kadife bir elbise giydim görsen o kadar güzel ki..."

Bahar hülyalı hülyalı elbiseyi anlatıyordu.

"Kesin sana da çok yakışmıştır."

Hamza Mahir iltifat etmiyor tespit yapıyordu.

"Ay evet Mahir kızlar da öyle dedi zaten ben de çok yakıştırdım kendime."

Elleri usul usul kocasının gömleğinin düğmelerinde oyalanıyordu.

Adam başını eğmiş hemen önündeki masayla kendi arasında oturan karısının nazlı nazlı kendisine bir şeyler anlatışını dinliyordu. Konunun ne olduğunun pek bir önemi yoktu aslında.

"Alsaydın güzelim o zaman."

Bahar gülümseyerek kafasını kaldırıp kocasının gözlerinin içine baktı.

"Birazcık derin bir dekoltesi vardı."

Öyle tatlı tatlı anlatıyordu ama durum anlaşılmıştı.

"Ne dekoltesiymiş bu?"

Daha önce hiç kafa yormadığı konular hakkında sohbet ederken buluyordu Gümüşpala kendini.

"Sırt dekoltesi sevgilim"

Adamın elleri anında belini kavrarırken öne kendisine doğru çekmişti Bahar'ı.

"Tam tuttuğun yere kadarcık."

Hali hazırda elbiseyi zaten alamayacağı için Bahar da gülerek anlatıyordu.

"Elbisenin arkasını dikmemişler yani?"

Moda deyince de Hamza Mahir'di malumunuz.

"Ama görsen öyle şık oldu ki Mahir popomun büyüklüğü de ilk defa bir işe yaradı baya güzel durdu."

Anlaşılan Bahar elbiseyle bir hayli vakit geçirmişti.

"Hakkını yeme benim hep işime yarıyor. "

Elleri daha da aşağı inerken söz konusu olan yerleri kavramıştı bile.

"Edepsizleşme hemen"

Eğilip karısının dudaklarını ele geçirirken ateşli bir öpüşmenin startı verilmişti bile.

Ayrıldıklarında Bahar kendisine gelmeye çalışırken her zamanki gibi önce toparlanan Hamza Mahir'di.

"Ayrıca tenini yalnızca ben görebilirim yavrum hiç heveslenme öyle şeylere."

Bahar şımarıkça ofladı.

"Tamam hep giymeyim ama azıcık da giyeyim Mahir ya"

Gümüşpala genç kadının alt dudağını dişleri arasına alırken bunun bir uyarı olduğunun Bahar elbetteki farkındaydı.

Hararetli öpüşmeleri Bahar'ın sırtının yavaş yavaş masanın üzerine doğru değmesiyle devam ederken oğlanlardan birinin sesi duyuldu.

Ne halde olduklarının yeni yeni idrakına varan genç kadın aceleyle itti kocasını üzerinden.

"Sen bu masayı kafana koydun ama olmaz canım olmaz!"

Havalı havalı konuşurken bir yandan da saçlarını ve kıyafetini düzeltiyordu.

Ne ara açmıştı bu adam düğmelerini pesti doğrusu!

"Sen gelirsin nasıl olsa buraya."

Şu saatten sonra her gelişinde içi kıpır kıpır olacaktı anlaşılmıştı.

Bahar koltuğa doğru koşturdu. Üçüzleri uyutup ikili koltuğa yatırmıştı ve önlerine sandalyeler çekerek güvenli alan oluşturmuştu. Yaklaşık yarım saat içinde uyanmıştı Alp bey.

"Şişşt anneciğim kardeşlerini uyandıracaksın bu ne ses böyle?"

Sessizce oğlunu susturmaya çalışan Bahar çareyi emzirmekte bulmuştu ama önce gözü hemen Hamza Mahir'i buldu acaba uygun olur muydu?

Gümüşpala karısı daha oğlunun yanına koştururken kapıyı otomatik olarak kilitlemişti bile.

"Rahat ol güzelim."

Bahar, Hamza Mahir'in yanında çok konforlu hissediyordu. Tek kelime etmeden bakışlarından anlıyordu kocası ne düşündüğünü neye endişe duyduğunu.

Biraz sonra minik Alp'in savaşı sona ermiş keyifli keyifli karnını doyuruyordu.

Gümüşpala şöyle bir göz gezdirdi odanın içine.

Bilardo masasının üzerinde duran biberon ve oyuncaklar; tekli koltuğun üzerine atılmış bebek battaniyesi ve üç tane minicik mont; deri koltukların arasında duran orta sehpanın üzerindeki mama kutusu ve fermuarı açılmış bebek çantası; bir diğer koltuğa gelişigüzel bırakılmış Bahar'ın kol çantasıyla montu derken ailesi bir saat içinde tüm odayı ele geçirmişti.

Düzensizliğe tahammülü olmayan bir insana nasıl ilaç olabilirdi bu denli dağınıklık?

Siyah beyaz kusursuz bir tabloya atılmış renklerde sanki tüm bu detaylar.

Onlar olmadan da Gümüşpala kusursuzdu ama onlar varken canlıydı; yaşadığını, nefes alıp verdiğini hissediyordu.

Önce Bahar sonra onun canından dünyaya gelen evlatları Hamza Mahir Gümüşpala'ya ruhunun varlığını hissettirmişlerdi.

Tekrardan uyuyan Alp'i yerine yatıran Bahar ikili koltukta oturan kocasının yanına gidip oturmuş başını göğsüne yaslamıştı yeniden.

Hamza Mahir de kollarıyla sımsıkı sarmıştı karısını.

"Buraya aslanlarıma bir oda mı yaptırısam? Baksana koltukta uyudular."

Adamın yüzündeki memnuniyetsizliği gören de yerde yatıyorlar zannederdi.

"Sevgilim minicikler zaten nerede olsa uyurlar ne olacak. Hem gözümüzün önünde olsunlar diye içerideki yatağa bile taşımadım ben."

Gümüşpala'nın kafasına yatmış gibi değildi.

"Olmaz öyle kendi mülklerinde koltukta mı uyuyacak aslanlarım? En kısa zamanda ayarlasınlar bir oda."

Bahar gülmekle göz devirmek arasında gidip geliyordu ama o kadar ciddiye ki kocası ikisini de yapamamıştı şaşkınlıktan.

"Kocacığım bir oda da bana ayarlayalım o zaman."

Sesi ciddi olsa da dalga geçiyordu genç kadın.

"Senin odan var zaten yavrum."

Yatak odasına açılan aynalı kapıya doğru bakarak konuşuyordu adam.

"Yatak odası mı benim odam?"

Bahar şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış kocasının omzunu çimdikleyerek istemsizce yüksek sesle konuşuyordu.

"S-sen beni seks objesi olarak görüyorsun!"

Aynı anda Gümüşpala'dan de yüksek sesli bir kahkaha duyuldu.

"Ne olarak görüyorum?"

Adam hala gülmeye devam ediyordu.

"Gülüyorsun bir de"

Hamza Mahir, Bahar'ı iyice göğsüne doğru çekmiş, kollarıyla zapturapt altına almış kıpırdayacak alan dahi bırakmamıştı.

"Ben seni canımın içi olarak görüyorum"

Kollarını daha da sıkarken gülerek devam etmişti.

"Ben bu odayı kast ediyorum. Benim olan her şey senin."

Gözlerini kısarak adama inanmazca baktı genç kadın.

"Sen var ya önce bilerek yapıp sonra hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranıyorsun çok fenasın!"

Yine Hamza Mahir'in oyununa gelmişti. Dalga geçip duruyordu kocaman adam.

"Aklın orada senin."

Buyur iş kendi üzerine kalmıştı bir de.

"Kimin aklı orada acaba? Pissin."

Gümüşpala karısının çenesinden tutup yüzünü kaldırmaya çalışırken hala işin esprisindeydi.

"Bakayım kızardın mı sen yine?"

Bahar nazlı nazlı tersleniyordu.

"Ben artık kızarmıyorum canım."

Hamza Mahir ciddiyetle onayladı.

"Evet"

Öyle bir evet diyordu ki sanki dünya üzerindeki evet kelimesine zıt tüm sözcükleri aynı anda sarf ediyordu.

Tatlı atışmaları devam ederken ortama büyük bir huzur hakimdi. Bir yandan da Gümüşpala'nın aklı bugünkü öğle yemeğine gidip geliyordu. Daha fazla ertelemek istemedi. Her geçen gün karısına anlatması gereken daha fazla gerçek gün yüzüne çıkıyor ve birikiyordu.

"Güzelim"

Kocasının dizine başını koymuş, saçlarıyla oynandığı için iyiden iyiye mayışmıştı Bahar. Seslenilmesiyle gözlerini açtı.

"Bugün öğle yemeğinde bilmek isteyeceğini düşündüğüm biriyle tanıştım."

Genç kadının bakışları anında merakla dolmuştu. Hamza Mahir işle ilgili konulardan kesinlikle bahsetmezdi. Söylemek istiyorsa mutlaka ailevi bir mevzuydu. Yerinden kalkıp doğrudan kocasının yüzüne baktı.

"Kiminle?"

Sesi tereddütlüydü.

"Bahriye hanım yani babaannen"

Bahar hem anlamlandıramıyor hem de şaşkınlıkla bakıyordu. Hiç beklemediği bir durumdu.

"N-nasıl yani?"

Gümüşpala konuya tam olarak nereden gireceğini tartar gibiydi. Bahar'ın soyağacına hakim olduğundan dahi emin değildi.

"Babaannen hakkında herhangi bir bilgi sahibi misin?"

Genç kadın istemsizce başını salladı olumsuz manada.

"Hayatta olup olmadığına dair bile bir fikrim yoktu. Nereden çıktı şimdi Mahir durup dururken?"

Ailesi Bahar için o kadar güvensiz bir alandı ki anında kendisini korumaya alıyordu.

"Güzelim, Ekrem'in itibarı iki paralık olup devrenden çıkınca ve de geçen yıl Sacit Saruhanlı yani deden ölünce babaannen üzerindeki baskılar da ortadan kalkmış. Özgür iradesiyle seninle tanışmayı çok istiyor."

Genç kadın şok olmuş gibi bakıyordu. Gözlerindeki telaş Gümüşpala'nın içini sızlatmıştı. Karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. Usul usul konuşmaya başladı.

"Hiçbir şey için mecbur değilsin. İstemezsen tanışmazsın bile."

İlk cümlesini idrak etmesini bekleyip devam etti.

"Sen nasıl istersen öyle olacak."

Bahar yardım isteyen bir çocuk edasıyla sordu.

"Peki sence ne yapmalıyım?"

Genç kadının hayatındaki pusula Hamza Mahir'di. O ne derse hep doğru çıkacakmış gibi geliyordu.

"Bence ne kadar benzediğinizi görmek için bile tanışmalısın."

Anlaşılan Hamza Mahir tanışmasını istiyordu. Bu da demekti ki babaannesini en azından onaylamıştı. Gerçekten de şu an hayatta olan bir aile üyesinin iyi biri olma ihtimali var mıydı?

Gözlerinden akan yaşlar kocasının parmakları tarafından yakalanırken ağladığı için hayıflanıyordu adam.

"Çok mu benziyoruz?"

Merak ediyordu.

"Elli yıl sonraki halin."

Cidden o kadar mı çok benziyorlardı yani?

"Gerçekten mi?"

Gümüşpala önüne dönerek sırtını koltuğa yasladı.

"Kendin karar ver."

Al işte bilmiyordu sanki ne kadar meraklı biri olduğunu.

Gıcıklık yapıp ortamın hüzünlü halini dağıtıyordu ve de başarıyordu da.

"Peki nereden bulmuş seni?"

Hamza Mahir, Bahar'a şimdilik bilmesi gerektiği kadarını söyledi.

"Ben onu buldum güzelim. Annen hakkında araştırma yaparken karşıma çıktı."

Genç kadının gözleri yine dolu dolu olmuştu.

"Peki annem hakkında bir şeyler sordun mu?"

Bahar konu annesi olunca öyle yaralı bakıyordu ki Gümüşpala bu yarayı iyi biliyordu. Çok yakından tanıyordu.

"İlk sen sormak istersin diye düşündüm."

Genç kadın gözlerinden yaşlar boşalırken aynı anda kocasının boynuna sardı kollarını.

"Nasıl hem odun hem de bu kadar ince düşüncelisin anlamıyorum ki."

Gümüşpala başını sağa sola sallayarak güldü.

"Bana sallamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz bakıyorum da Bahar hanım."

Bahar ağlarken aynı anda gülüyordu.

Bu ağlamalar artık kasvetli havaların, soğuk sonbaharların yağmurları değildi. Baharda ekilen filizleri yeşerten, meyve ağaçlarını çiçeklendiren parlak güneşli havaların yağmurlarıydı.

Bu yağmurlarda ıslanmak da güzeldi. Güneş olduğu sürece nasıl olsa kururdu ıslanan üstü başı.

"Seni çok seviyorum. Beni böyle çok düşünmeni, her derdimi kendininmiş gibi sahiplenmeni, bu kadar çok değerli hissettirmeni..."

Sanki ben senin için hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissediyorum. Keşke benim de sırf sen istedin diye yapacağım bir şey olsa."

Genç kadının mahcubiyeti adamın dünyasında kendinin neleri başardığının farkında dahi olmadığını gösteriyordu.

İç dünyası somut bir kavram olsaydı ve Gümüşpala'nın kendi öncesini sonrasını gösterme şansı bulunsaydı güzel karısı elinde sihirli bir değnek taşıdığına ikna olurdu.

"Bir şey var aslında."

Bahar hevesle atladı hemen.

"Ne istersen seve seve yaparım."

Hamza Mahir dünyanın en basit talebinde bulunur gibi devam etti cümlesine.

"Kız çocuk"

Genç kadın anlayamamış gibi bakıyordu adamın suratına.

"A-anlamadım?"

Aynı rahatlıkla tekrarladı Gümüşpala.

"Kız çocuk istiyorum."

Bahar'ın eli istemsizce karnına gitti.

"Kedi yavrusu mu bunlar Mahir üç bebeğin içine bir tane daha istiyorsun."

Kocas1 yine koltuğun arkalığına başını yaslamış gözlerini kapatmış yüzünde hafif bir sırıltmayla genişçe oturuyordu.

"Beni deniyorsun değil mi sen? Gülüyor bir de."

Adamın yüzündeki gülümseme genişlemişti.

"Hayır sordun söylüyorum"

Henüz altı aylık üç tane bebeğe bir yenisini istiyordu. İnanılmazdı.

Üstelik hamilelik sürecinin üzerinden henüz çok fazla bir zaman dilimi geçmediği için yakın zamanda kendisini yeniden hamile olarak hayal dahi edemiyordu Bahar.

Bu nedenledir ki tedbir konusunda fazla gevşek davrandıkları dank etti bir anda.

"Mahir ben hamile değilimdir değil mi?"

...

Bölüm 64/ part-2

Herkese iyi pazarlar, hayırlı ramazanlar 🌙

64. bölüme ikinci kısım olarak eklenmesinin daha uygun olacağını düşündüğüm için part-2 olarak yayınlıyorum.

Keyifli okumalar♥

İstanbul'un en gözde eğlence mekanlarından birinde tüm yakışıklılığı ile arzı endam eden; ortamdaki hemen hemen tüm kadınların dikkatlerini üzerine çekeabilen fakat kendisine yapılan onca kuru ve flörtöz dansları zerrece önemsemeden, sırtını kalabalığa dönüp yüksek bar taburesine oturmuş, ses ve gürültüyü sanki duymuyormuşçasına yavaş yavaş içkisini yudumlayan kişi Yiğit Ali'den başkası değildi.

Canı sıkındı.

Zaten şu aralar komple bir can sıkıntısı halinde geziyordu etrafta.

"Ağabey var mı bir isteğin?"

Soran kişi uzun zamandır burada çalışan delikanlı bir barmendi. Yiğit Ali severdi Ulaş'ı. Mekanı devretmeden önce bizzat kendisi işe almıştı. Çok günler sabahleyin birlikte kapatmışlardı mekanı.

O zamanlar Yiğit Ali'nin en başı boş olduğu zamanlardı.

Sonrada ağabeyi ille de elini ayağını çektirmişti bu mekanlardan. Mecbur kalıp devretmişti hepsini genç adam. Yine de ara sıra gelirdi buraya ne de olsa ayağı alıştı kendi mekanıydı.

Dört beş yıl önceki havası kalmamıştı ama buranın. İşleten kişi çok da vizyon sahibi biri değildi. Sıradan bir eğlence mekanı haline gelmişti. Önceden v.i.p müşterilerin alındığı, yalvar yakar girilen partilerin yapıldığı üst düzey bir gece klübüydü.

Yine de önceki yıllardan kalan ismiyle iş yapıyorlardı. Hala epeyce doluydu içerisi.

"Aynısından koçum"

Sarhoş olmak için içmiyordu. O son hatadan sonra bir daha kolay kolay öyle içmezdi. Yine aklına geldi o gece olanlar. Telefonunu füme kumaş pantolonunun cebinden çıkarıp hemen bir numara çevirdi.

"Efendim ağabey."

Telefonun ucundaki ses Ferit'ten başkası değildi.

"Neredesin koçum?"

Genç adamın sesi arabadan geliyordu.

"Dediğin şekilde yoldayım ağabey."

Yiğit Ali, Ferit'i ilk olarak 'güvenilir' kelimesiyle tanımlardı. Ona bir iş verdiği zaman içi her zaman rahat eder, gözü arkada kalmazdı.

"Şu meyhane işi ne oldu var mı bir gelişme?"

Yiğit Ali de bir olayın peşine düştüğü zaman bırakmazdı bu da böyle bilinirdi.

"Var ağabey de yüz yüze gelince söyleyeyim demiştim. Uzun zamandır çalışan, o gece mutfakta olan çocuklardan birini sıkıştırdım biraz üzerine gidince elinde küçük bir ilaç şişesi gördüğünü söyledi. Haklıymışsın."

Genç adam haklı olduğunu zaten biliyordu. Öyle üç beş kadehten sarhoş olacak değildi ama Eleni'nin bu kadar ileri gideceği fikri aklına zor yatmıştı. Muhtemelen ağabeyini ayağına getirmek için aramıştı ama telefonu Bahar'ın açmasıyla işler sarpa sarmıştı. O an fırsattan istifade planını değiştirmiş böyle bir can sıkıntısına neden olmuştu.

"Ne yapalım ağabey ne emredersin?"

Karşıdan ses gelmeyince sorma gereği duymuştu Ferit.

"Bana o şişeyi bul sonrası bende koçum eyvallah."

Telefonu kapattıktan sonra istifini bozmadan eline aldığı viski kadehini şöyle bir çevirip tek yudumda içti.

Etraftan o kadar soyutlanmış durumdaydı ki yanına gelen kişiyi fark etmedi bile ilk etapta.

"Yiğit Ali"

Bu kız ne ara böyle dibine girmişti?

"Tuğçe?"

Gözlerini kısarak bakan genç adam karşısındaki kıızı tanımaya çalışır gibiydi.

Dönüp bakmasıyla birlikte Tuğçe'nin kollarının boynuna dolanması bir olmuştu.

"Ne habersin ya, nerelerdesin sen? İki saattir sesleniyorum nerelere dalıp gittiysen."

Kimseyle muhattap olmak istemiyor olabilir miydi? Ne gerek vardı bu kadar ısrara anlamıyordu adam.

"Buradayım, standart"

Ortalama zekaya sahip herhangi bir kişi adamın konuşmak istemediğini anlardı.

"Yoksun hiç ortalıkta gözümüz arıyor seni."

Maksimum iki üç kere aynı ortamda takıldıkları bir kızın kendisine hesap sorar gibi başında dikilmesi dahası tüm albenisini kendisine sunması tuhaf bir şekilde rahatsız etmişti Yiğit Ali'yi.

"İş güç Tuğçe meşgulüm, şu an da yokmuşum gibi davranalım."

Genç kadın hiç neşesini bozmadan eğilip adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve

"Araşalım, eğleniriz" deyip ayrıldı.

İyiden iyiye keyfi kaçan adam ayaklandı.

"Ercan burada mı Ulaş?"

Genç adam koşturarak yanına gelip izahat verdi.

"Patron buradaydı ağabey yukarıdaki ofisindedir bakayım mı?"

Cebinden çıkardığı bir tomar parayı masaya bıraktı Yiğit Ali.

"Ağabey estağfurullah senden ücret alacak değiliz."

Ulaş'ın sözlediklerini reddetmişti kibar sayılabilecek bir şekilde.

"Üstü sende koçum Ercan'ı ben bulurum hadi eyvallah."

Yiğit Ali her geldiğinde yüklü miktarda bahşiş bırakır giderdi. Ulaş efendi çocuğu her seferinde mutlaka mahcup şekilde itiraz ederdi.

"Eyvallah ağabey."

Adam sesini duyma mesafesini çoktan geçmişti bile. Lafını edip yürüyüp gitmişti.

Yiğit Ali'nin yukarı kata çıkmasından yaklaşık bir saat kadar önce aynı mekanın girişinde Tolga büyük bir sabırsızlıkla Esra'yı bekliyordu.

Genç kızın arabadan inmesiyle gözleri ışıldadı Tolga'nın.

"Hoşgeldin Esra"

Eğilip yanağından öpeceği sırada Esra yanaklarını buluşturup bir nevi engelledi adamı tatlı bir tebessümle sanki kasti olarak yapmamış gibi.

"Merhaba Tolga"

Karşısındaki genç adam ya gerçekten iyi biriydi yada çok kurnazdı algılamakta zorluk geçiyordu kız. Kendisine karşı öyle kibar ve anlayışlıydı ki ilk seçenek ağır basıyordu kendi içinde.

"İçeriye geçelim gel üşüme soğukta."

Esra onaylar şekilde başını sallarken bir anlığına geriye dönüp arabaya doğru baktı. Cengiz ağabey gözü kendisinde telefonla konuşuyordu.

Göz göze geldiklerinde ufak bir baş selamı verdi genç kıza.

Lobide kaşe siyah kabanını çıkardığında genç adamın gözlerindeki beğeni dolu bakışı net bir şekilde görmüştü.

Siyah bir elbise vardı üzerinde. Koyu siyah, mat kadife bir elbiseydi.

Askı detayları kadifenin matlığına zıt bir şekilde parlak taşlardan oluşuyordu. Elbisesinin tek hareketli tarafı da bu askılardı zaten. Kalp yaka şeklinde inen göğüs kısmında bir miktar dekoltesi vardı. Mini eteğinden görünen bacakları incecik siyah kilotlu çorabıyla örtülüydü. Kışlık bir elbise için oldukça hoş bir seçimdi. Burnu ve arkası kapalı, ince topuklu ayakkabısıyla kuğu gibiydi genç kız.

Yarım toplu, dalgalı fönlü saçlarını abartısız bir göz makyajı ve kırmızı ruju ile tamamlamıştı.

"Çok güzelsin"

Öyle bir tonlamayla söylüyordu ki Esra çok güzel görüldüğüne kesinlikle iknaydı.

"Teşekkür ederim"

Genç kızın gözlerini kaçırmaması Tolga'yı eğlendiriyordu. Esra dışarıdan çok kendinden emin, özgüveni yüksek bir kızdı ama en ufak bir iltifatta hemen gözlerini kaçıırıyordu.

"Kızardın mı sen?"

Esra yapma der gibi adını seslendi.

"Tolga"

Genç adam gülümseyerek kolunu uzattı genç kıza.

"Tamam tamam gel bakalım hadi seni tanıştırmak istediğim arkadaşlarım var."

İşin aslı Tolga için değildi tüm bu hazırlık. Kendini iyi hissetmek istemişti Esra. İlk defa bu kadar kadınsı ve güzel hissediyordu. Uzun zamandır sürekli aşağılanan özgüvenine ilaç gibi gelmişti.

Yukarı locaya girdiklerinde bu kadar iç tarafta neredeyse gizli denilebilecek bir yerde vakit geçirecekleri fikri bir tık rahatsız etse de girdikleri ortamın lüks ve elit bir yer olması nedeniyle çok üzerinde durmamıştı genç kız.

Yuvarlak bir masanın etrafını yarım ay şeklindeki birleşik koltuklar çevreliyordu. Üstlerinde kocaman disko topuna benzeyen bir aydınlatma mevcuttu. Ortama loş denilemezdi fakat parıl parıl hiç değildi.

Mini barda envai çeşit alkollü içki bulunurken ortama yüksek sesli bir müzik hakimdi.

Locanın, balkon şeklinde çıkıntı bir yapı olduğunu farketti Esra ve duvarlardan biri yalnızca içeriden dışarıyı gösterebilecek şekilde camdı. Aşağı kattaki dans eden kalabalığı ve dansçı kızları rahatça görebiliyorlardı.

Saat henüz on buçuk civarıydı o nedenle yeni yeni toplanıyordu insanlar ortama.

Geldikleri ilk anda hemen gözü Elçin'i aradı. Şu an tanıdık bir yüz görme ihtiyacı hasıl olmuştu genç kızda.

Ortamdaki kişilerle neredeyse yaşıt olmalarına rağmen kendini ürkek bir ceylan gibi hissediyordu.

"Hoşgeldin Esra"

Elçin koşarak boynuna sarıldı Esra'nın.

"Hoşbuldum Elçin çok güzel görünüyorsun."

Genç kızın gözleri de Esra üzerinde dolanmıştı.

"Esas sen bir içim su olmuşsun bebeğim!"

O an Tolga yanında birkaç kişiyle yanlarına geldi.

"Esra seni bizim çocuklarla tanıştırayım. Sercan, Utku ve Deniz"

Hepsiyle tek tek merhabalaştı Esra.

Utku ve Deniz oldukça sempatik, cana yakın tiplerdi. Kılık kıyafetlerinden varlıklı ailelerin çocukları oldukları belliydi. Sercan onlara göre daha iri yarı ve sarışındı. Ensesine doğru gelen hafif uzun saçlarını geriye doğru taramış bir taç takmıştı. Spor tarzı kolejli basketbolcu, havalı gençlere benziyordu. Tişörtünün üzerine taktığı kolyesi bile bunu destekler nitelikteydi.

Hande ve Begüm biraz daha sonradan dahil olmuşlardı ortama.

"Ne içersin Esra?"

Tolga'nın sorusuyla Elçin'den yüzünü çevirmişti Esra.

"Alkolsüz bir şeyler getirirsen sevinirim Tolga."

Genç adam eğilip kızın kulağına konuştu. Ortamdaki sesteki kaynaklı gibi görünse de kasti olarak yaptığı belliydi.

"Bu akşam iç bir şeyler ben yanıdayım nasıl olsa."

Esra nezaketle gülümsedi.

"Teşekkür ederim Tolga ama alkol kullanmıyorum."

Genç adam kabullenip giderken Esra alkol almak istesem gerçekten Tolga'ya güvenebilir miydim diye düşündü. Neden içindeki o susmayan ses güvenemeyeceğini fısıldıyordu?

Hep Yiğit Ali yüzündendi. En baştan Tolga'nın adını güvenilmeze çıkartıp içine o kurdu düşürmüştü bir kere.

Peki neden onun söyledikleri bir şekilde haklıdır gibi geliyordu?

Kendisini en çok hayal kırıklığına uğratan o değilmiş gibi şu ortamda olsa tek güveneceği kişi yine neden o oluyordu?

'Düşünmemeye çalış Esra'

Sürekli böyle tembih ediyordu kendini aklında dönüp duranları dağıtmak için.

Yaklaşık bir saat içinde ortam iyice ısınmış herkes kaynaşmıştı. Elçin ve Utku'nun bitmez muhabbeti Esra'nın gözünden asla kaçmış değildi. Deniz ve Hande de dans ediyorlardı.

Tolga da Esra'yı dansa kaldırmıştı. Başlangıçta her şey güzelken genç adamın kendisine doğru yaklaşması ve elini beline koymasıyla irkilen Esra duygularını açık etmiş sayılırdı.

Her ne kadar bozuntuya vermek istemese de bu duruma Tolga oldukça bozulmuştu.

Yerlerine oturduklarında içki alma bahanesiyle bara doğru uzaklaşmıştı genç adam.

"Hayırdır Esra seninki bir şeylere bozuk gibi."

Hemen dibinde oturan Sercan kendisine doğru iyice yüzünü dönmüş alaycı bir tavırla konuşuyordu.

"Seninki derken Sercan?"

Genç adam aldığı alkolün de etkisiyle oldukça gevşemiş görünüyordu.

Zaten asabı bozulmuştu genç kızın. Yiğit Ali'nin tek bir bakışı, en ufak bir yakın nefesi başka diyarlara götürürken resmen Tolga'ya tahammül edememişti.

Ama o kim bilir hangi kızın kollarındaydı?

Ofiste onu aile ortamında görmek kahretsin ki yine yakın hissetmesine neden olmuştu. Sanki Nişantaşı'ndaki o ev ve kapıyı açan o kız gerçek dünyalarına ait değil gibiydi. O anının yok olmasını istiyordu.

Acaba ne yapıyordu, neredeydi?

Aslında çok uzakta aramasına gerek yoktu ama genç kız bir haberdirdi bu durumdan.

Yiğit Ali yaklaşık on dakika kadar önce patron odasının olduğu kata çıkmıştı. Locaların iki üst katına tekabül ediyordu.

"Selamın aleyküm Ercan efendi."

Adam apar topar yerinden kalkıp Yiğit Ali'yi karşıladı.

"Aleyküm selam Yiğit'im"

Kırkklı yaşlardaki esmer, orta boylu adam maksimum otuz beş gösteriyordu.

"Gel buyur koltuğuna."

Adam masasındaki koltuktan kalkıp Yiğit Ali'ye yer verdi.

"Estağfurullah Ercan bir kabullenemedin senin artık orası."

Her seferinde aynı tantana yaşıyordu. Geçip masanın önündeki karşılıklı koltuklardan birine oturdu. Adam da hemen adımlayıp kendi yerine değil de Yiğit Ali'nin karşısındaki tekliye oturdu.

"Nasıl keyifler Ercan? Kolay mıymış gece klübü işletmek?"

Adamın sesinde hayıflanma, bakışlarında hayranlık vardı.

"Vallahi sen çok iyi idare ediyormuşsun paşam kırk işinin içinde. Bizim bir işimiz bu her gün ayağımıza dolanmasın diye takla atıp duruyoruz."

Yiğit Ali tebessüm ederek kafa salladı.

"Ben sana dedim çoluğunun çocuğunun başında dur heveslenme bu işlere diye laf dinlemedin ki."

Ercan yalandan hararetleterek konuştu.

"Sen de hepten bizi ıskartaya çıkarmak peşindesin."

Ercan alem adamdı. Sağı solu belli olmayan tiplerdendi. Zamanında karısına nasıl aşık olup kaçırdığını anlatır hala kendince ölüp biterdi ama gece klübüne gelince yarı yaşında kızlarla aldatırdı. Ahlaktan sınıf kalsa da muhabbet masasının aranan adamlarındandı.

"Onu yengeye bırakıyorum. Bir gün senin kafana sıkacak nasıl olsa."

Yiğit Ali'nin etrafındaki aile ilişkileri bu zamana kadar pek örnek alınacak cinsten olmamıştı. Ağabeyi'nin Bahar ile olan ilişkisine en başından beri bu denli sıcak bakmasının nedeni buydu belki de. İlk defa içinde ahlaksızlık bulundurmayan, çıkar ilişkisi gütmeyen ve yalnızca iki kişi arasındaki güçlü duygulardan ibaret olan bir birliktelikle tanışmıştı.

O an fark ettiği bir diğer durum ise Ercan'ın eşine yaptığı bu haksızlığın eskisinden daha çok midesini bulandırdığıydı.

"O başımın tacı ne yapsa kabulüm."

Yiğit Ali kafasını sabır diler gibi iki yana salladı.

"Ercan harbiden kafan kırık senin. Neyse esas konumuza dönelim."

Ortam bir anda ciddileşmişti.

"Ne istersen emret."

Karşısındaki genç adam iyiyken dünya iyisiydi ama tersine denk gelmek istemezdi Ercan o nedenle saygıda kusur etmezdi iş ciddileştiğinde.

"Localar dolu mu bugün?"

Ercan hemen atladı.

"Dolu ama istersen hemen ayarlarım bir tanesini."

Yiğit Ali yok anlamında başını kaldırdı yukarı doğru.

"Şu kameraları aç da bakalım"

Genç adamın böyle bir talepte bulunacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi adamın. Ne iş olurdu Yiğit Ali'nin loca kamerasıyla?

"Hayırdır birini mi arıyoruz söyle hemen buldurayım çocuklara?"

Yiğit Ali durup adama tuhaf tuhaf baktı.

"Ercan ben senin çocukluğunda kaybettiğin bilyelerini buldurmayayım."

Adam bir an haddini aştığını anlayıp sustu. Yiğit Ali eli kolu çok uzun bir adamdı. Gerçekten de buldururdu o bilyeleri.

"Kameralar kayıtta değil de başka türlü yardımcı olalım manasında dedim."

Bir kameraya sahip çıkamayan adam kocaman mekana sahip çıkacaktı.

"Dört duvar arasında millet ne çeviriyor bilmeden rahat rahat nasıl oturuyorsun burada kafayı mı yedin?"

Bahsi geçen localar ortamdan tamamen bağımsız özel alanlardı. Oldukça lüks bu bölmelerin mahremiyeti fazlaca yüksekti.

"Zaten müşterisi belli oraların gözetler gibi oluyoruz Yiğit Ali."

Yiğit Ali, Ercan'ın hassas kalbine tükürmek üzereydi.

"Yarın iki gün sonra uyuşturucudan baskın yersen gelip bana ağlama."

Adamın yüzü anında kireç gibi oldu.

"Burası elit mekan nargile kafe gibi uyuşturucu mu döndürecekler burada?"

Yiğit Ali adamın salaklığına uzun uzun baktı.

"Ben en iyisi şu kameraları bir açayım."

Apar topar tutuşmuş gibi gitti büyük ekranların önüne. Tüm loca kameralarını açmıştı.

Yiğit Ali'nin gözü hızlıca taradı tüm locaları. Tanıdık birilerini aradığı belliydi. Kısa bir süre içinde aradığını bulmuş gibi döndü adama.

"Şu loca ikiyi büyük ekrana ver hemen."

İşte yakalamıştı ceylanını.

"Esra."

Şöyle bir göz attı kızın üstüne başına. Siyah bir elbise vardı üzerinde. Her ne kadar kamera ekranından detaylar tam olarak seçilemese de koyu siyah bir kadife elbiseydi Esra'nın üzerindeki.

Birincisi o etek boyu neydi?

İkincisi böyle tanışma partisi mi olurdu?

Üçüncüsü ilk defa gördüğü o lavuk Esra'ya neden böyle yakın her an bir hamle yapacak gibi gevşek gevşek oturuyordu?

"Şimdi siktim belanı."

Sinirle doğruldu öyle hızlı cereyan etmişti ki Ercan ne olduğunu anlayamadan Yiğit Ali kapıdan çıkmıştı bile.

O sırada Esra son kalan sabır taneleriyle Sercan'dan kurtulmaya çalışıyordu.

"Seninki olarak bile kabul etmiyorsun yani. Vay be koskoca Tolga Yalçındağ ne hallere düşmüş."

Esra yanındaki adamın ağzının ortasına bir tane vurup vurmamak arasında gidip geliyordu.

"Sercan sarhoşsun saçma sapan konuşma."

Tolga da neden gelmiyordu bir türlü?

Burası artık Esra'yı basmaya başlamıştı. Kendini hiç buraya aitmiş gibi hissetmiyordu.

Tamam Tolga bozulmuştı belki kendince haklıydı da ama buraya onunla gelmişti ve hiç tanımadığı insanlara istemediği şekilde maruz kalıyordu sayesinde.

Elçin de ortalıkta görünmüyordu muhtemelen dışarı çıkmışlardı. Cengiz ağabeyi daha erken arayıp kalkmak istedi.

Ayağa kalkacağı sırada Sercan kolundan asılıp durdurdu.

"Bak Bengü'ye neredeyse Tolga'nın ağzının içine düşecek. Seninki de halinden şikayetçi gibi durmuyor."

Esra gözlerini biraz ilerideki Bengü ve Tolga'ya çevirdi. Bar taburesine oturmuşlar, sol taraftaki bara dayalı kollarını başlarına yaslamışlar konuşuyorlardı. Gözleri biraz daha aşağı kaydığında Bengünün bir bacağı neredeyse Tolga'nın bacakları arasındaydı. Dışarıdan bakan biri gerçekten de onları sevgili zannederdi. Tolga çakırkeyifti ama Esra adı gibi emindi Bengü cin gibi ayıktı.

Zerrece kıskanmadığını fark etti o anda ama kendisini koluna takıp Bengü'yle böyle yakın temas oturması da hoş değildi.

"Bırak kolumu! Sen bu konunun neresindesin ne bu cüret?"

Kolundan tutup yerine oturmasını sağladığı yetmezmiş gibi kocaman cüssesiyle küçücük kıza fiziksel üstünlük kuruyordu.

"Ben konunun neresindeyim biliyor musun? Senin koluna girip buraya geldiğin kişi ben olsaydım asla bu güzelliğin dibinden ayrılmazdım."

Elini Esra'nın bacağına koyduğu anda genç kız ateşe değmiş gibi hışımla doğruldu. Kendini kaybetmiş gibi bağıırıyordu.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Tam tokat atacağı sırada Sercan oturduğu yerden doğrulup bileğinden tutup kendine doğru çekti. Ortamdaki müzik sesinin yüksekliği ve alkol etkisinde olmalarından kaynaklı Esra'nın sesini duyan yada umursayan pek kimse olmamıştı. Tolga da uzakta duruyordu.

Esra korku dolu gözlerle karşısındaki gence bakarken kırk yıl düşünce ihtimal vermeyeceği bir olay gerçekleşti.

Az önce kızcağızın sesini duymayan gençlerin hepsinin başının çevrilmesini sağlayacak kadar yüksek bir sesle locanın kapısı açıldı.

Yiğit Ali hızla gelip Sercan'ı yakasından tuttuğu gibi yerinden kaldırdı.

"Ulan siktiğimin piçi hangi cesaretle bu kıza dokunuyorsun lan?"

İçeri girdiğinde Esra ve Sercan burun burunaydı ve oğlanın bir eli az önceki gibi genç kızın bacağındayken diğeri belini kavramıştı.

Gördüğü tablo karşısında kan beynine sıçramıştı adamın.

Esra, Yiğit Ali'nin hışımıyla yan tarafa savrulmuştu adeta. Düşmekten son anda kendini toparlamıştı.

Sercan'a öyle bir kafa atmıştı ki adam burnundan oluk oluk kan geliyordu. Akabinde arka arkaya vurduğu yumruklarıyla genç adam bayılma noktasına gelmişti.

"Yiğit Ali dur artık ne olur öldüreceksin dur!"

Esra'nın sesiyle kendine gelen adam tükürür gibi baktıktan sonra bıraktı Sercan'ı.

Yiğit Ali, Sercan'ı döverken diğer gençlerin hepsi başlarına toplanmış herkes şok içinde olanı biteni izliyordu. Tolga ne olduğuna anlam veremezken Bengü olaya gayet hakim görünüyordu. Hande'nin çığlıkları locanın içinde yankılanıyor Deniz ise Sercan'ı kontrol ediyordu.

"Ne oluyor burada Esra ağabeyin neden Sercan'ı dövdü?"

Tolga kendince muhattap olarak Esra'yı alıyordu ama Yiğit Ali elbette buna izin verecek değildi.

"Gel ben sana ağabeyi göstereceğim şimdi."

Olduğu yerden ikisinin yanına doğru yaklaştı. Öyle bir gelişi vardı ki Tolga bir adım geri gitmek zorunda hissetmişti.

"Ulan haysiyetsiz kızı koluna takıp gelmeyi biliyorsun da sahip çıkmayı beceremedin mi yavşak."

Yiğit Ali'nin kafasından nasibini Tolga da almıştı. Tek darbesiyle yere sermişti genç adamı. Yakın mesafede oldukları için Esra'dan istemsizce bir çığlık yükselmişti.

Herkes polisi arama derdine düşmüşken tüm konuşulanlar adamın umrunda bile değildi. Aynı hışımla Esra'nın elinden tuttuğu gibi locadan çıktı gitti.

Hızlı hızlı koridorda yürürken sinirini bastığı yerlerden çıkarıyor gibiydi. Esra elinden tutan adama yetişmekte zorluk çekerken adeta peşinde koşturuyordu.

"Yiğit Ali yavaşla lütfen yetişemiyorum bu topuklarla."

Ne dediğini duymuyordu bile adam. Genç kız ağlaya ağlaya peşinde sürükleniyordu.

Yiğit Ali önde Esra arkada ele ele mekandan çıkmışlardı.

Adam doğrudan lüks siyah jeepine doğru yönelmiş önce sağ tarafa genç kızı bindirmiş kabaca kapısını çarpıp kendi tarafına geçmişti.

Gazı kökleyip giderken hemen klimayı açtı Yiğit Ali kış soğuşunda hasta olacaktı yarı çıplak haliyle.

Yol boyu ilerlerken Esra'nın içli içli ağlama sesi dolduruyordu arabayı.

Az önce resmen tacize uğramıştı.

Yiğit Ali gelmeseydi diğerleri kendisine sahip çıkacak mıydı? En iyi ihtimalle yanlarına gelene kadar o pislik kim bilir daha nasıl tacizkâr davranacaktı.

Bir an arabanın durduğunu hissetti. Yiğit Ali sahil kenarına çekip aşağı inmiş gidip bir banka oturmuştu. Cebinden bir sigara çıkarıp yakmıştı hemen.

Dışarısı buz gibi soğuktu.

Bir süre arabada bekledi Esra. Adamın geleceği yoktu. Kendisi de aşağı inip yanına gitti. Hiç sesini çıkarmadan fazla büyük olmayan bankta dibine oturdu.

İşte güven hissi buydu.

Yiğit Ali ilişkiler konusunda güvenilir biri değildi belki ama kesinlikle güvenilir bir insandı. Şu an en çok da buna ihtiyacı vardı genç kızın.

Biraz sonra Yiğit Ali'nin kalın sesi ortamın sessizliğini bozdu.

"Geç arabaya üşürsün."

Gece klübünden çıkarlarken Esra'nın paltosunu almak akıllarına dahi gelmemişti. Kız ip askılı elbiseyle kış günü dışarıda oturuyordu.

Adamın sesiyle yeniden ağlamaya başladı genç kız.

Yiğit Ali'nin ağzının içinden bir küfür duyuldu belli belirsiz. Kızın yaşadığı şeye öyle öfkelenmişti ki şimdi idrakına varıyordu onun ne denli üzüldüğüne.

Yanında titreyen kıza şöyle bir baktı. Elbisesinin taşla işlenmiş askısı omzuna doğru düşmüş üzerindeki elbisesinin göğüs kupunu bollaştırmıştı. Göğsünün neredeyse tamamı adamın gözleri önüne serilmişti. Bu durum normal zamanda Yiğit Ali tarafından Esra'ya karşı en iyi ihtimalle kızı utandırmak için kullanılacakken bu gece damarlarında sinir olarak dolanıyordu.

Burnundan soluyarak kalktı paltosunu çıkardı kıza sardı tamamen. Bu hareketle Esra yine sesini serbest bırakıp ağlamaya başladı.

"Gelmeseydin ne olacaktı?"

Bir yandan da konuşmaya çalışıyordu.

Kızı kendine doğru çeken Yiğit Ali başını göğsüne doğru yaslayıp kollarıyla sırtını sıkıca kavradı. Adamın sıcaklığına doğru sokulan Esra hiç sesini çıkarmadan yatıyordu.

"Tamam artık buradayım ağlama daha fazla."

Bir süre sonra sakinleyen genç kız usulca konuşmaya başladı.

"Şimdi de sen üşüyeceksin ama"

Sesi ağlamaktan çatalanmıştı.

"Sinirden içimde kor alev var kızım ne üşümesi?"

Esra kendine gelmiş görünüyordu biraz daha. En azından ağlaması durmuştu.

"Böyle bir yere geleceğimizi bilmiyordum ki ben. Tanışma partisi deyince farklı bir şey hayal etmiştim."

Esra'nın saflığı karşısında derin bir nefes verdi genç adam.

"Haplanmış gelmiş o şerefsizle seni baş başa bırakıp diğer kızlarla mı takılıyor bu Tolga yavşağı? Ben sana bundan adam olmaz dememiş miydin?"

Gözlerini sımsıkı kapatıp es verdikten sonra devam etti.

"Başka bir zarar verdi mi o hayvan sana?"

Esra başını olumsuz anlamda sallarken utandığı için gözlerini kaçırmıştı.

"Bundan sonra sevgililerini daha dikkatli seçersin."

Sesinde korkunç bir mesafe vardı Yiğit Ali'nin.

"Tolga benim sevgilim falan değil!"

Olmuyordu işte bugün bir kere daha görmüştü Esra. Asla yanındaki adam gibi titretemiyordu kalbini. Zaten bugünkü hal ve tavırlarından sonra hepten şansını kaybetmişti.

Sevgili olmadıklarını öğrenen Yiğit Ali oldukça tatmin olmuştu bu cevaptan.

"Onun için süslenmedin mi?"

Esra'nın ağzından normal zamanda asla çıkmayacak o kelimeler döküldü.

"Hayır! Sürekli aşağıya çektiğin özgüvenimi biraz olsun yükseltebilmek için kendimi iyi hissetmek için süslendim."

Kahretsin ki yine ağlamaklı çıkmıştı sesi.

"Ben vardım yani aklında öyle mi?"

Yiğit Ali çatık kaşlarla sorsa da sesi biraz yumuşamıştı.

Esra omuz silkerek devam etti.

"Ömrüm boyunca minnettar kalacağım bir şey yaptın teşekkür ederim ama tamam gidebilirsin artık sevgilinin yanına Cengiz ağabey alır beni."

İşte bu hırçın haller tam olarak Esra'ydı.

"Çok mu kıskandın?"

Böyle bir anda bile ne yapıp ediyor kendisine sinirlenmesini sağlıyordu bu adam.

"Neyini kıskanayım ben senin?"

Yiğit Ali'nin dudağının kenarında ufacık bir tebessüm oluşmuştu. Esra'nın dudalarına doğru eğilip usul usul öpmeye başladı. Genç kız itiraz edecek gibi olduysa da çabuk vazgeçmişti.

Bu seferki öpücük kaba saba değildi öfkeli hiç değildi.

Yiğit Ali şefkatle öpüyordu kendisini. Bir süre sonra aralarındaki o patlamaya hazır bomba yeniden harekete geçmiş şefkat yerini tutkuya bırakmıştı.

Ne kadar vakit geçmişti bilmiyordu bile Esra. Kalbi kuş gibi atıyordu. Aşık olduğu adamla uzun uzun öpüşmüşlerdi.

"Yine kötü şeyler söyleyeceksen hiçbir şey konuşmadan beni eve bırak."

Hangi konuşmasından bahsettiğini pekala biliyordu Yiğit Ali. Evde kendinden uzak tutmak için söylediği o sözleri anlaşılan uzun süre affetmeyecekti Esra hanım.

"Seni artık bırakacağımı düşünüyorsun yani?"

Esra anlamazca baktı adamın yüzüne.

"N-nasıl yani?"

Bir yandan da heyecanlandığı için kendine kızıyordu.

"Seninle bu çizgide çok yürüdük Esra hanım ama geçmiş olsun sınırın diğer tarafına geçtik. Hayırlara vesile olsun hangimiz başına daha büyük dert aldı bakacağız artık."

İyi bir şey mi diyordu kötü bir şey mi diyordu Esra asla anlamıyordu.

"Daha açık mı konuşsan Yiğit Ali?"

Esra hayatının en tuhaf gecesini yaşıyordu.

"Olur konuşayım. Bundan sonra Tolga'ymış şuymuş buymuş yok. Beğenirsen ben varım."

Böyle itiraf mı olurdu? Gerçekten tam Yiğit Ali'ye göreymiş!

"Beğenmezsem?"

Ters ters baktı kıza Yiğit Ali. Sonra gözleri yeniden dekoltesine ve mini eteğinin açıkta bıraktığı bacaklarına kaydı.

"Beğenmezsen kimse yok. Hadi geç arabaya hasta olacaksın!"

Hayır kendi kendine neye kızmıştı bu adam şimdi?

Arabadan inerkenki ruh halinden eser kalmamıştı tekrar hareket ettiklerinde. Gözlerindeki yaşlar kurumuş kalbi yepyeni bir heyecana kanat çırpıyordu.

Olabilir miydi?

Yiğit Ali ve kendisi

Böyle bir şey mümkün müydü?

"Senin eve girmen yasak değil mi?"

Gayriihtiyari sormuştu.

"Benim eve gidiyoruz."

Esra bir an doğru duyup duyamadığını dũřündũ.

"Senin evin derken? Hani şu geçen gũn kız attığın ev mi?"

Biraz daha siniri yatışmış gũrũnen adam gũlũyordu.

"Kız attığın derken?"

Esra'yı taklit ediyordu.

"Girmem ben o eve sũyleyeyim de."

Yũzũnũ asmış oturuyordu.

"Biz senin bu kıskanęlıęını ne yapacağız?"

Yięit Ali ẽnũne bakıp araba kullanırken bir yandan da yanağından makas almıştı.

"Yapma řũyle şeyler ya"

Adamın elini itelemeye ęalıřıyordu.

"Yiğit Ali"

Esra'nın sesi tedirgin ęıkıyordu.

"Gũnder gelsin bakalım"

Bu ses tonu bir soruna işaretti belliydi.

"şimdi sen o ęocuęu ęok kũtũ dũvdũn ya hani. şşte ya polise haber verirlerse ne olacak? Benim yũzũmden başın derde mi girecek?"

Olayın řokundan sonra yeni yeni aklına geliyordu bu fikirler. Bir de az ẽnceki ępũřme mevzusu araya girmiř hepten aklı fikri uęup gitmiřti Esra'nın.

"Takma sen kafana bũyle şeyleri bana bir şey olmaz. Polise falan da haber edemezler, etseler kaç yazar."

Yiğit Ali'nin sesi gayet rahat ęıkıyordu.

"Sana kesin bir şey olmaz yani değil mi?"

Geç kızın sesi hala tedirgindi.

"Olmaz diyorum dũřũnme artık."

O kadar kesin konuşuyordu ki mecburen ikna olmuştu Esra.

"Cengiz ağabeye de haber etmedim. Ne diyeyim sence?"

Cengiz bey ęoktan evinin yolunu tutmuştu bile.

"Aramana lũzum yok haberi var onun."

Esra şaşkınlıkla baktı adama.

"N-nasıl haberi var?"

Durdu durdu tekrardan aklına gelenlerle hesap sorar tonda konuşmaya başladı.

"Sahi sen beni nasıl buldun Yiğit Ali?"

Cevap vermeyen adama yũklendi yeniden.

"Yiğit Ali diyorum."

şehir içi trafikte kırmızı ışıkta beklemeye başlamışlardı. Yũzũnũ kıza doğru dũnen adam konuşmaya başladı.

"Devrettiğim mekana kuşun kafese girdiği gibi gel sonra ben nereden buldu olayım."

Yiğit Ali'nin önceden gece klübü sahibi olduğuna mı hayıflansın, hala mevcut böyle işletmeleri olup olmadığına mı meraklansın yoksa kendininkinin nasıl bir şans olduğunu mu düşünsün karar verememişti Esra.

"Nereden biliyordun peki buraya geleceğimi?"

Gözlerini kısmış kız kendisine doğru dikkatli dikkatli bakıyordu.

"Altıncı hissim kuvvetliymiş diyelim bak boyundan büyük işlere kalkışmışsın."

Amacı yüzüne vurmak değildi anlıyordu Esra konuyu değiştirip sorusunu geçiştirmeye çalışıyordu.

"Yemiyorum canım o ayrı bu ayrı mevzu."

O an bir aydınlanma yaşayıp doğru tahminde bulunduğuna emin şekilde konuştu.

"Ofiste duydun değil mi gideceğimi? Kıskanç hangimiz belli oldu."

Yiğit Ali sessiz kalmayı tercih etmişti.

Eve vardıklarında Esra kesin bir dille reddetmişti inmeyi.

"Esra hadi diyorum böyle biten bir gecede şöyle tripler yapamazsın ya!"

O gün ağlaya ağlaya çıkmıştı bu evden ve o kızla karşılaştığı bu eve girmek istemiyordu.

Reaksiyon alamayınca sabırla bir nefes alıp verdi Yiğit Ali.

"Tamam bak Aleyna benim dostum. Sevgilisi de benim kaç senelik arkadaşım. Yanlış anladın bastın gittin o gün."

Esra duyduklarından sonra bir yanlış anlama sonucu alenen kıskançlık krizi geçirdiği için çok utanmıştı. Kuyruğunu kısıtırıp sesini çıkarmadan yavaşça arabadan indi ve kapıyı kapattı.

Yiğit Ali de çok şükür der gibi indi ardından.

Eve girdiklerinde genç kız önce şöyle bir etrafına bakındı. Güzel döşenmiş sade bir evdi. Geçip ikili koltuğun ucuna oturdu. Yiğit Ali ise kendi evinin verdiği rahatlıkla geçti içeriye.

Odada bulunan aynanın önünden geçerken Esra'ya laf attı.

"Dudağımda ruj kalmış hiç söylemiyorsun."

Esra dizlerinin üzerine doğru eğilip dirseklerini bacaklarına yaslamış, yanaklarını avuçlarının içine almış oturuyordu ki duyduklarından sonra avuç içleriyle gözlerini de olmak suretiyle tüm yüzünü kapattı.

"Yiğit Ali konuşma şöyle ya!"

Sesi tiz ve isyankar çıkıyordu.

Adam rahatça gelip yanına kuruldu.

"Az önce benimle uzun uzun öpüşen sen değil miydin Esra hanım?"

Bu akşamki olayların hızından başı dönmüştü kızcağızın.

"Ben miyim değil miyim bilmiyorum ki biz ne yaşıyoruz anlamıyorum."

Yine vahşi kedi gitmiş ürkek ceylan gelmişti.

"Bundan böyle partiyse benimle gidersin, arkadaşsa benimle olursun, gezmek mi istiyorsun ben gezdiririm seni. Dertleşeceksen benimle, sevişeceksen benimle özetle benden başka kimse olmayacak hayatında."

Öyle bir eminlikle konuşuyordu ki inanamadı Esra.

"Allah Allah sen mi karar verdin buna?"

Yiğit Ali'nin cevabı da gecikmemişti.

"Birlikte karar verdik."

Deli çıkacaktı Esra.

"Benim neden haberim yok?"

Genç adam kızın üzerine doğru eğilerek gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam etti.

"Ben senin aklından geçeni de kalbinden geçeni de biliyorum sen merak etme."

Esra bu kendini beğenmişlik karşısında burnunda bir hıh sesi çıkararak konuştu.

"Ukala, kendini beğenmiş... Sen ne yapacaksın canın ne isterse onu mu?"

Yiğit Ali numaradan düşünüyormuş gibi yaptı. Baya eğleniyordu beyefendi.

"Gezmek tozmak okey de sevişme iznine daha vaktim vardır diye düşünüyorum tabi yine de istiyorum dersin benim boynum kıldan ince."

Esra neredeyse gülecekti artık.

"Yiğit Ali senin kafana bir şey mi düştü? Anlamlandıramıyorum bu ruh halini."

Anlık bir değişim değildi aslında bugün olanlar yalnızca tuzu biberiydi. Gidişatı hızlandırmıştı o kadardı.

Adamın gülüşü üzerine tekrar bir şeyler diyecekti ki dudakları yeniden esir alınıp susturuldu. Bu seferki öpüşmeleri öncekinin teskin edici ve iyileştirici halinden çok uzaktı. Yakıp yıkan cinsten bir yoğunluktu. Odanın içi gittikçe ısınırken Yiğit Ali durması gerektiği tebihatını yapıyordu kendine.

Esra'nın bir askısı yine omzundan aşağı düşmüşken o kadar baştan çıkarıcı görünüyordu ki şimdi durmazsa asla duramayacağını düşündü adam.

"Esra"

Dişleriyle kızın alt dudağını kavramış çekiştiriyordu. Genç kızı kendine doğru çekmişti neredeyse üzerindeydi.

"Esra memelerin bu kadar gözümün önündeyken dudaklarımın oraya kayması an meselesi durmamız lazım."

Acı çeker gibi çıkıyordu sesi. Gerçekten de zar zor ayrılmıştı kızdan.

Esra ise duyduklarıyla çok utanmıştı. Ne de olsa alışık olduğu cümleler ve durumlar değildi. Hemen toparlanmaya çalıştı telaşla.

"Tamam utan diye söylemedim başını kaldırır mısın?"

Esra hızla hayır anlamında başını sağa sola salladı.

"Utangaç, dili boğazına kaçmış Esra mı? Sevdim bu opsiyonu ben."

Sürekli kedi köpek gibi didiştikleri için kızın sesi içine kaçmış hali eğlendiriyordu Yiğit Ali'yi.

"Hadi gel bakalım sana bir eşofman bulalım. Sonra da uyutalım seni."

Kızı bebek gibi elinden tutup kaldırmıştı. Birlikte yatak odasına gidip Esra'nın içinde kaybolduğu beyaz bir tişört ve kapri niyetine giyebileceği gri penye bir şort buldular.

"Bu elbiseye söyleyeceğim daha çok laf var da fazla ağladın bu gece."

Esra dört yandan kuşatılmış gibi hissediyordu.

Yiğit Ali'ye aşık olduğu sır değildi ama onun bu denli sahiplenici tavırları çok yeniydi. Sanki sabah olunca tüm bunlar bir hayal olarak kalacak gibi hissediyordu. O nedenledir ki çok da kabullenmek, içselleştirmek istemiyordu. Neticede sağı solu belli olmayan bir adamı seviyordu.

Çok uzun zaman birini platonik olarak sevdiğiniz zaman karşılık aldığınız da inanmakta ayrı bir zorluk çekiyordunuz. Esra'nın ki biraz da bunun tedirginliği idi.

"Üzerini giyin geliyorum. Şu kapı banyo duş almak istersen."

Kızı başını üzerinden öpüp kapıyı kapatıp çıkmıştı.

Kendiyle baş başa kalan Esra elindeki kıyafetlerle yatağın üzerine oturup kalmıştı.

Yiğit Ali olayın ibresini öyle bir değiştirmişti ki düşünmeye fırsatı kalmamıştı ama şimdi yeni yeni dank ediyordu. Okula nasıl gidecekti?

O insanlarla nasıl yüz yüze bakacaktı?

Yardıma bile gelmemişlerdi. Bengü'nün o gülümser bakışını görmüştü. Tiksinimişti hepsinden.

Hele o Tolga asla kalıbının adamı değildi. Maalesef ki Yiğit Ali haklıydı en başından.

Banyoya girip üzerindeki kileri hızlıca çıkardı ve kendini duşa attı. Kapıyı kilitlemeye bile ihtiyaç duymamıştı.

Nasıl oluyordu da Yiğit Ali'ye hem bu kadar güvenmezken hem de bu denli güven duyabiliyordu?

Bugün bu soruyu kendine kaçınıcı soruyordu.

Üzerini giyinip biraz saçlarını kuruttuktan sonra tekrar yatağın üzerine oturduğu sırada odanın kapısı çaldı.

"Gel"

Yiğit Ali elinde bir ağı kesici ve suyla dönmüştü.

"Al bakalım şunu iç sonra da uyu hemen."

Bugünlük sorgulama kotasını çoktan doldurmuştu Esra. Sorgusuz sualsiz alıp içti.

"Hadi gir yatağın içine."

Yatağa şöyle bir göz attı Esra.

Başkaları da yatmış mıydı bu yatakta?

"Esra çok düşünme artık."

Yaşadıkları şu akşamın gerçekliğinden dahi emin olamayan genç kız adama sevgilisiymiş gibi arıza çıkarmaya hakkı olmadığını düşünüp hiç konuşmadan girdi yatağın içine.

Yiğit Ali kızın niye tereddüt ettiğini anlıyordu fakat geçmişini inkar edecek değildi, Esra'yı onlarla aynı kefeye koyacak hiç değildi.

"Sen nerede yatacaksın?"

Başını bembeyaz nevresimlere koymuş melek gibi yatan genç kız usul usul soruyordu.

"Boş ver sen beni uyurum kanepede."

Tam kapıya yaklaşıp ışığı söndürmek üzere olan odama seslendi Esra.

"Uyuyana kadar yanımda dursan olur mu?"

Belli mi olurdu belki de sabah uyandığında tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi olacaktı.
Son saniyesine kadar hayalini kurduğu bu anlara sahip olmak istedi genç kız.

Alıntı-64. Bölüm/ ikinci part

Herkese merhabalar,

Oldukça uzun zamandır fragman tadında bir paylaşımda bulunmadığımı farkettim ve size bomba gibi bir alıntıyla geldim.

Yiğit Ali ve Esra sevenler, geçen bölüm neden yoklardı diye isyan edenler ekran başına!

"Seni artık bırakacağımı düşünüyorsun yani?"

Esra anlamazca baktı adamın yüzüne.

"N-nasıl yani?"

Bir yandan da heyecanlandığı için kendine kızıyordu.

"Seninle bu çizgide çok yürüdük Esra hanım ama geçmiş olsun sınırın diğer tarafına geçtik. Hayırlara vesile olsun hangimiz başına daha büyük dert aldı bakacağız artık."

İyi bir şey mi diyordu kötü bir şey mi diyordu Esra asla anlamıyordu.

"Daha açık mı konuşsan Yiğit Ali?"

Esra hayatının en tuhaf gecesini yaşıyordu.

"Olur konuşayım. Bundan sonra Tolga'yımış şuymuş buymuş yok. Beğenirsen ben varım."

Böyle itiraf mı olurdu? Gerçekten tam Yiğit Ali'ye göreydi!

"Beğenmezsem?"

Ters ters baktı kıza Yiğit Ali. Sonra gözleri yeniden dekoltesine ve mini eteğinin açıkta bıraktığı bacaklarına kaydı.

"Beğenmezsen kimse yok. Hadi geç arabaya hasta olacaksın!"

Hayır kendi kendine neye kızmıştı bu adam şimdi?

Arabadan inerkenki ruh halinden eser kalmamıştı tekrar hareket ettiklerinde. Gözlerindeki yaşlar kurumuş kalbi yepyeni bir heyecana kanat çırpıyordu.

Olabilir miydi?

Yiğit Ali ve kendisi

Böyle bir şey mümkün müydü?

"Senin eve girmen yasak değil mi?"

Gayriihtiyari sormuştu.

"Benim eve gidiyoruz."

Esra bir an doğru duyup duyamadığını düşündü.

"Senin evin derken? Hani şu geçen gün kız attığın ev mi?"

Biraz daha siniri yatışmış görünen adam gülüyordu.

"Kız attığın derken?"

Esra'yı taklit ediyordu.

"Girmem ben o eve söyleyeyim de."

Yüzünü asmış oturuyordu.

"Biz senin bu kıskançlığını ne yapacağız?"

Yiğit Ali önüne bakıp araba kullanırken bir yandan da yanağından makas almıştı.

"Yapma şöyle şeyler ya"

Adamın elini itelemeye çalışıyordu.

"Yiğit Ali"

Esra'nın sesi tedirgin çıkıyordu.

"Gönder gelsin bakalım"

Bu ses tonu bir soruna işaret etti belliydi.

"Şimdi sen o çocuğu çok kötü dövdün ya hani. İşte ya polise haber verirlerse ne olacak? Benim yüzümden başın derde mi girecek?"

....

Bölüm 65

Heerkese merhabalar 🤍

Yepyeni bir bölümle geldim 💖

Ben geldim ama son zamanlarda siz pek evde yoksunuz canlarım. Nerede bu bölüm yorumları? Kendi kendime konuşmaya başladıysam bileyim...

Keyifli okumalar 💖

Bahar yanağını kocasının göğsüne koymuş yataklarında sarmaş dolaş yatıyorlardı.

Hamza Mahir yükselttiği yastığında sırt üstü uzanırken genç kadın bir bacağını kocasının bacakları arasına atmış adeta üzerinde yatıyordu.

Gümüşpala'nın bir eli Bahar'ın saçlarını okşarken diğer eli belinde daireler çiziyordu. Bu ufak hareketler malum masaj bağımlısı genç kadını etkisiz hale getiriyordu.

"Mahir sen böyle yaptıkça uykuya doğru çekiliyor gibiyim."

Adamın yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu fakat sesini çıkarmamıştı.

"Hala bozuk atamazsın ama Mahir ya!"

Sesi uykulu olmasa neredeyse sitemli çıkabilirdi.

Gümüşpala karısının saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Hamile olman lazımdı."

Bahar'ın adamın ses tonundan çıkardığı şey bir süredir kocasının kendisinden habersiz bebek çalışmaları sürdürdüğüydü.

"Nasıl bu kadar eminsin acaba sevgilim?"

Başını kaldırmış Hamza Mahir ile göz göze gelmişlerdi. Adamın kendinden emin bakışlarıyla toparlanıp doğrulmuştu. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları olan genç kadın kocasına seyir zevki yüksek bir görüntü oluştuyordu.

"Sana inanamıyorum Mahir! Sinsice hamile bırakmaya mı çalışıyordun beni?"

Seviştikleri zamanların çoğunda korunmuyor oluşları gizli bir bilgiymiş gibi hanımefendi kendisine kızıyordu.

"Yavrum sinsilik gizlice yapılır ben açıktan çabalıyorum günahımı alma."

Bahar gözlerini kısarak ters ters baktı.

"Yani duyan da altı aylık üç tane bebeğimiz yokmuş zanneder. Ben de zannettim ki üzülüğün için sesin çıkmıyor meğer senin matematik tutmamış!"

Holdington çıktıktan sonra eve geçerken eczaneye uğramışlar ve hamilelik testi almışlardı. Eve gelir gelmez Hamza Mahir'in ısrarları üzerine hemen yapılmıştı o testler.

Sonucun negatif çıkması ve Gümüşpala'nın hiç çıkmayan sesi üzerine Bahar çok üzüldüğünü o nedenle pek konuşmadığını düşünmüştü ama meğer beyefendinin kafasındaki tilkilerle muhabbeti ağır basmıştı.

"Güzelim çok isteyen benim üzüldüm tabi."

Hamza Mahir Gümüşpala manipülasyon yeteneği çok yüksek bir adamdı. Öyle ki Bahar neredeyse 'tamam sevgilim gel yapalım bir tane yeter ki sen üzülme' diyecek kıvama doğru gidiyordu.

"Nasıl mutlu etsek seni?"

Bahar'ın da sesi en az kocası kadar oyunbaz çıkıyordu. Bir eli kocasının çıplak göğsünde dolanırken masumca soruyordu bir de.

Boylu boyunca uzanan adamın hemen yanı başında oturan genç kadın eğilip göğsüne bir öpücük kondurdu.

Sonra bu öpücükler birer birer aşağı doğru inmeye başlamıştı.

"Bahar"

Hamza Mahir'in sesi karısının dokunuşlarının hazını yansıtıyordu.

"Sevgilim"

Adamı aşk dolu kısık bir sesle cevaplayan genç kadın yukarı doğru çıkıp önce boynuna oradan da dudaklarına doğru bir öpücük kondurmuştu.

"Demek..."

Cümlesinin her bir kelimesinden sonra adama bir öpücük veriyordu.

"...bana..."

Hamza Mahir'in elleri bacaklarını okşuyordu.

"...sormadan..."

O eller daha da yukarı çıktığında Bahar da iradeyi kaybetmek üzereydi. Aniden doğrulup az önce öpücükler kondurduğu kocasının göğsüne bir şaplak attı.

"...bebek yapma kararı aldın öyle mi sevgilim?"

Sonrasında yatağın diğer tarafının ayak ucuna doğru emekleyerek kaçarken Hamza Mahir'in eli ayak bileğinden yakalamıştı bile.

"Nereye gidiyorsun yavrum eğleniyorduk?"

Hamza Mahir ayak bileğinden tuttuğu genç kadını yatağın üstünde çekerek kendisine doğru sürüklüyordu.

Bahar'ın gülerek attığı 'bırak' çığlıkları odayı doldururken bileğine mengene gibi yapışan güçlü ellerden kurtulmak gibi bir ihtimali olmadığını da gayet iyi biliyordu.

"Aferin daha fazla bağır da başımıza topla herkesi."

Gümüşpala da gülüyordu artık hallerine.

Az sonra kocasının altında kalan Bahar üzerine uzanan adama masum masum bakıyordu. Ya da öyle olduğunu umuyordu.

"Mahir sen var ya çok fenasın! Bundan sonra plansız sevişmelere dur demenin zamanı geldi görürsün sen."

Adamın iri yarı cüssesinin altında diklenip duruyordu Bahar. Dışarıdan oldukça komik görünse de hiç aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Randevuyla mı sevişelim güzelim?"

En normal ses tonuyla konuşarak dalga geçiyordu Hamza Mahir.

"Evet canım gerekirse randevu talep edeceksin benden. Kaza kurşunu falan istemiyorum sevgilim ben ya. Gerçi seninki kasten ateş etmekmiş ama neyse!"

Karısının bıdı bıdı habire konuşması ve dahası laf sokması Gümüşpala'yı eğlendiriyordu. Dudağının kenarında bir gülümsemeyle dinliyordu. Ağırlığını üzerine verip iyice yatakla kendi arasına sıkıştırdı.

"Ahh çok ağırsın!"

Hamza Mahir güzel kokusunu içine çekmek için boynuna eğilmişti bile.

"Randevu mandevu anlamam ben. Karımı istediğim zaman severim."

Boynuna konulan öpücüklerle bilinci bulanmaya başlayan Bahar halen daha laf yarıştıırıyordu.

"Ay boşuna romantize etmeye çalışma hiç sevgilim. Sevmek falan değil senin talebin."

Bahar'ın isyankar hali Hamza Mahir'in vurdumduymaz tavrıyla muazzam bir tezatlık oluştıuruyordu.

"Bak kıskırtıyorsun sonra ben edepsiz oluyorum."

Tam devamını getirecekti ki ağzı karısının elleri tarafından kapatıldı.

"Tamam tamam sus Allah aşkına sakın daha fazla bir şey söyleme!"

Gümüşpala gülerek kendini yan tarafa sırt üstü bırakırken Bahar bir anlığına kocasının sıcaklığından uzaklaşmış olmanın memnuniyetsizliğiyle hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Size de yaranılmıyor Bahar hanım"

Genç kadın yeniden başını alışıık olduğu kuytuya koyarak sımsıkı sarıldı kocasına.

"Deme öyle çok seviyorum seni."

Hamza Mahir de sarılıp başının üzerine bir öpücük kondurmuştu.

Biraz sonra sessizliği bozan kişi her zamanki gibi Bahar olmuştu.

"Biliyor musun Mahir ben de bir kardeşim olsun çok isterdim. Hatta benden büyük olmasını daha çok isterdim."

Gümüşpala ilgili bir sesle sordu.

"Ağabeyin mi olsun isterdin ablan mı?"

Genç kadın yüzünde tatlı bir tebessümle hayallerindeki kardeşi anlatıyordu.

"Ağabeyim olsun isterdim."

Hamza Mahir suratını buruşturmuştu. Hisseden karısı başını yukarı kaldırıp yüzüne baktığında sordu.

"Ne?"

Oldukça meraklı çıkıyordu sesi.

"Beni çok uğraştırırdı. Ağabeyin bir şey de yapamazdım. Olmaz sevmedim bu fikri."

Bahar kollarıyla kocasının göğsünden destek alarak biraz doğruldu. Yüz yüze bakıyorlardı.

"Allah Allah sahipsiz mi buldun sen beni?"

Gümüşpala doğrudan gözlerinin içine bakıyordu karısının.

"Seninle ilgili çıkan her pürüzü karşıma alırım yavrum. Sonra sıkıntı çıkardı diyorum."

Hamza Mahir'in güçlü kolları Bahar'ı belinden kavradığı gibi kendi üzerine çekmişti. Bu uzun uzun öpüşme sonucu genç kadın ikna olmuşa benziyordu.

"Ay keşke bir ağabeyim olsaydı da seni azıcık uğraştırsaydı. Ben sana hemen kanıyorum."

Gümüşpala gülerek cevapladı Bahar'ı.

"Gel bakayım nasıl kanıyormuşsun hemen göster."

Bu arada elleri de hiç uslu durmuyor sürekli bacaklarında ve kalçalarında dolaşıyordu.

Bahar kıkırdarak ellerini çekti kocasının.

"Mahir senin kardeşlerinin olması ihtimali benimki gibi bir hayalden ibaret değil sevgilim."

Gümüşpala bir elini başını altına koymuş hala sırt üstü uzanıyordu.

"Benim iki tane kardeşim var zaten güzelim."

Konuyu hemen geçiştiriyordu kocası.

"Sevgilim Nejat ve Yiğit Ali'yi ne kadar çok sevdiğini ve kardeş gibi gördüğünü zaten biliyorum ama ben kendi kanından olan kardeşlerinden bahsediyorum anladığın üzere."

Adamdan ses gelmeyince devam etti.

"Yani sonuçta sen onları biliyorsun ama onlar senin varlığından dahi haberdar değiller. Hiç mi merak etmiyorsun ne yapıyorlar?"

Bahar'ın bu konu hakkında bir tahmini vardı. Kocasını az buçuk tanıyorsa tüm kardeşlerinden haberdardı. Her ne kadar onları hayatında istemese de Hamza Mahir Gümüşpala aynı kanı taşıdığı insanları öylesine geçip gitmezdi.

"Mahir konuşsana ama ya biliyorsun değil mi nerede olduklarını?"

Gecenin bir vakti Bahar'ın hiç gitmeyen meraklı yanı uyanmıştı bir kere.

"Biliyorum evet."

Bahar yine yüzünü kocasına çevirmiş meraklı meraklı bakıyordu.

Genç kadının konuşmadan dahi ısrar edebilme yeteneği vardı. Vazgeçmeyeceğini anlayan adam mecbur konuşmaya başladı.

"Aziz ve en küçükleri Elif yarı zamanlı İstanbul'dalar..."

Genç kadın heyecanla dahil oldu konuşmaya.

"N-nasıl yani hepsini ismiyle biliyor musun? Araştırdın değil mi tüm kardeşlerini?"

Karısının sesindeki tını durumu yanlış anladığını gösteriyordu.

"Yavrum olaya duygusal bakma. Ucu çevreme ve bana dokunabilecek her durumu kontrolüm altına alırım o kadar."

Bu robotik konuşma Bahar'ı bir miktar hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Bu insanların bize ne zararı dokunabilir ki sevgilim? Bence sen kardeşlerini merak ediyorsun."

Gümüşpala'nın az önceki neşeli hali gitmiş daha ciddi görünüyordu.

"Bahar!"

Bahar iyi biliyordu ki bu bir uyarıydı.

"Tamam tamam demedim bir şey. Hadi biraz daha anlat sevgilim merak ediyorum. Elif kaç yaşındaymış? O neden İstanbul'da yaşıyormuş? Hem senin ikiz ablaların yok muydu? Üç tanelerdi değil mi?"

Hamza Mahir derin bir nefes alıp verdi. Bu konunun açılması hiç iyi olmamıştı. Kaç zaman önce anlattığı şeyleri aklına kazımış şimdi kendisine yöneltiyordu. Göğsünde yatan meraklı güzel sabaha kadar sorardı artık.

"Erkeklerin akıllı kadınlardan neden korktuklarını anlamaya başladım."

Sesi tespit yapar gibi çıksa da dalga geçtiğini anlıyordu genç kadın.

"Mahir ya aşk olsun!"

Nazlı nazlı attığı triplere Gümüşpala'nın karşı koyma lüksü yoktu maalesef. Biraz sonra konuya yeniden döndü adam.

"Büyük olanlar Mardin'deler bildiğim kadarıyla. Elif daha üniversiteye gidiyor."

Kestirme cevaplar Bahar'ın hoşuna gitmese de itiraz edecek olursa biliyordu ki bunları da anlatmazdı ketum kocası.

"Peki başka oğulları olmamış mı?"

Bu soruyu çekinerek sormuştu genç kadın. Ne de olsa biyolojik babasının annesini terk etme sebebiydi erkek evlat.

"Olmamış. Tek varisi var ağalığın."

'Tek değil, iki.' diye aklından geçirdi Bahar.

"Çok kıymetlidir o şimdi."

Genç kadının düşünmeden öylesine söylediği cümle adamı güldürmüştü.

"Pek de istedikleri gibi bir hayat yaşadığını zannetmiyorum."

Kocasının ağzından laf kerpetenle alınıyordu. Sormadan asla anlatmıyordu.

"Nasıl yani?"

Bahar o kadar ilgiliydi ki dizi senaryosu dinler gibiydi.

"İstanbul'un en büyük mimarlık şirketlerinden biri Aziz'in. Çok başarılı bir mimar. Kulağıma geliyor adı sağdan soldan. Hayatının büyük kısmı burada yani anlayacağın. Onun ailesi minvalindeki kişiler oğullarını yanlarında, dizlerinin diplerinde isterler. Kendi istedikleri kızlarla evlendirirler ki aileleri bu yolla diledikleri yönde büyüsün ama anladığım kadarıyla hiçbiri olmamış."

Genç kadın artık yerinde doğrulmuş, yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Kocasının anlattıklarını yüzüne bakarak dinlemek istiyordu. Hamza Mahir'i böyle konularda sohbet ederken yakalamak pek nadir görülen bir şeydi.

"Yaa nasıl biriyle evli ki?"

Gümüşpala yattığı yerden hafifçe doğrulup şöyle bir karısını süzdü.

Açık mavi, dantelli ve üzerinde minik minik beyazlı çiçekleri bulunan iç çamaşırı takımının sütyeninden taştan bembeyaz göğüsleri ve gelişigüzel bağdaş kurup oturduğundan kaynaklı nerdeyse gözlerinin önünde duran kadınlığı ile öyle baştan çıkarıcı duruyordu ki tüm bu mevzuları atlayıp karısıyla doyasıya vakit geçirmek istiyordu.

"Boşver şimdi sen onları da gel buraya."

Kolunu uzatıp Bahar'ı kendisine çekeceği sırada genç kadın geriye kaçıp kurtuldu.

"Mahir yaa ne güzel anlatıyordun bir dur şimdi ama!"

Adam huysuzca yerinden doğruldu.

"Sevişmek istiyorum bana ne lan milletten."

İsyanı tüm evrene gibiydi.

Tekrardan Bahar'ı kendine çekmek için hamle yapacağı sırada bir kere daha engellendi.

"Randevu saatin gelmedi canım daha."

Numaradan kolunda olmayan saate bakarken çoktan kocası belinden tutup kendine çekmişti.

"Başlayacağım artık randevusuna da saatine de!"

Karısının kendisiyle alay ettiğinin farkındaydı ve onun bu kahkahayla gülen halleri çok hoşuna gidiyordu.

"Tamam bak azıcık daha anlat vallahi sevişeceğiz bak söz."

Adamın bir kaşı kalkmış 'inanayım mı?' der gibi bakıyordu.

"Tamam ya hiç itiraz etmeyeceğim bütün gece söz."

Bahar durdu durdu bir farkındalık yüklendi o anda.

"Ay bir de yalvaracağım neredeyse sevişelim diye. Aşk olsun Mahir!"

'Bütün gece neye itiraz etmeyeceksin acaba Bahar?' iç sesi de habire iğneleyip duruyordu genç kadını.

"Ben sözümü aldım gerisini sen düşün."

Yine aynı şeyi yapıyordu. Henüz hiçbir şey yapmadan içini titretmeyi başarıyordu.

Az sonra kocası bacaklarını uzattırması ve başını koymuştu. Şimdi Bahar'ın bir eli aşık olduğu adamın saçlarında gezerken sessizce bekliyordu anlatacaklarını.

Bahar'ın hiç sesini çıkarmadan ağzına bakıyor olmasını her ne kadar komik bulsa da Gümüşpala özellikle bozacak bir şey söylemiyordu.

"İstanbul'un en sosyetik, havalı kadınlarından birinin kızıyla evli. Kadın çok meşhur bir mimar. İş hayatında da dişli bir tip daha önce birkaç holding işimiz oldu. Kızı nasıl bir tip bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum."

Genç kadın çok üzerine düşmek istemiyordu ama merak duygusu ağır basıyordu. Netice de artık onlar kendi akrabalarıydı da.

"Nasıl bir tiptir sence?"

Bir yerde eltisi mi sayılıyordu?

"Büyük ihtimalle zengin, her dediği olan, şımarık bir kızdır."

Her ne kadar Mardin'deki aileyi kafasında tasavvur etmek konusunda zorlansa da izlediği birçok dizinin etkisiyle az buçuk hayal edebiliyordu Bahar. Diğer yandan kızın ailesinin sosyetikliğini düşününce inanılmaz bir eşleşme gibi geliyordu kulağa.

"Mardin'deki aileye kültür çatışması şoku mu?"

Bahar gülerek soruyordu.

"Büyük ihtimalle öyle yavrum."

Genç kadının elleri adamın alınına masaj yapıyordu bir yandan.

"Hadi artık randevu saatim geldi."

Gümüşpala az önce Bahar'ın yaptığı gibi bileğindeki olmayan saatine bakıyordu.

"Mahir ya..."

Adam çoktan uzandığı yerden kalkıp karısının üzerine doğru eğilmişti. Dudakları o çok sevdiği boynu bulmuştu bile.

"Bari internetten fotoğraflarına baksayd..."

Bahar kıkırdayarak isyan ederken Hamza Mahir'in sabır kotası çoktan dolmuştu.

Genç kadının boynuna bırakılan ufak ısırık uyarı niteliğindeydi.

"Tamam tamam demedim bir şey."

Bu gece yine Bahar hanımın bitmek bilmeyen konuşması yüzünden bir türlü nihayete eremiyordu.

"Şu verdiğin sözlerin altını doldur bakalım yavrum."

Genç kadın biliyordu artık elinden kaçış yoktu ve ailesi hakkında öğrendikleri bunlarla sınırlı kalacaktı.

Kendisini aşkın yakıcı tutkusuna bırakırken biraz sonra aklındaki düşüncelerden zaten eser kalmamıştı.

Ertesi gün,

Yiğit Ali için gün oldukça erken başlamıştı. Önceki gece Esra uyuyana değin başında beklemişti.

Çok korkmuştu.

O şerefsizler Esra'yı çok korkutmuşlardı.

Daha sonrasında genç kızın kapısını açık bırakarak odanın açıldığı salondaki koyu yeşil üçlü deri koltukta sızıp kalmıştı.

Esra uyandığında ilk beş on saniye uyuduğu odayı ve dahası dün yaşananları idrak etmekte zorlanmıştı.

Yiğit Ali'nin evinde ve onun odasında uyumuştur. Beyaz çarşafı örtüyü üzerinden atarak doğruldu. Üzerindeki toparlanmış şort ve tişörtü gelişigüzel bir şekilde düzeltti. Kendine gelebilmek için odanın içindeki lavaboya gidip yüzüne defalarca kere su çarptı.

Tekrar odaya girdiğinde telefonuna bakındı. Bulduğunda hemen bildirimlere baktı. Defalarca kere Elçin ve Tolga aramıştı. Bir dünya mesaj gelmişti. Şu an hiçbirine cevap dahi vermek istemiyordu. Özellikle Tolga'nın yüzünü bile görmek istemiyordu.

Tüm bunları es geçip Cengiz ağabeyi aradı.

"Efendim Esra kızım."

Biraz utana sıkıla konuşuyordu çünkü adamcağızın aklından dün geceye dair neler geçmişti Allah bilirdi.

"Günaydın Cengiz ağabey."

Bir yandan da dünkü eşyalarını toparlıyordu.

"Günaydın kızım."

Ha gayret Esra söze gireceksin.

"Ağabey beni Nişantaşı'ndaki evden alabilir misin? Eve geçeceğim."

Cengiz beyin düşündüğü tek şey daha önce Esra'yı o evden ağlaya ağlaya götürmek zorunda kaldığı için tekrar böyle bir duruma düşmesini istememesiydi.

"Tabi gelirim hemen yarım saate kalmadan oradayım."

Telefonu kapatır kapatmaz odayı toparlamıştı genç kız. Kendi eşyalarını da odada bulduğu bir poşete koymuş camı açmış içeriyi havalandırmıştı.

Salona geçtiğinde Yiğit Ali henüz uyuyordu. Elindeki karton poşetin hışırtısıyla genç adam bir anda gözlerini açtı.

"Uyandırdım mı?"

Toparlanan Yiğit Ali koltukta oturur pozisyona geçmişti. Elleriyle gözlerini ovalayıp esnerken gözü kızın elindeki poşete kaydı.

"Hayırdır eşyalarını toplamışsın."

Esra onaylarcasına başını salladı.

"Evet Cengiz ağabey gelecek de hazırlandım."

Yiğit Ali ayağa kalkarak kızın karşısına dikildi. Ellerini az önce yüzünü yıkarken ıslattığını tahmin ettiği nemli saçlarında ve yüzünde gezdirdi.

"Cengiz ağabey gelecek?"

Sesi oldukça sakın çıkıyordu.

"Senin için de sorun olmazsa bu kıyafetlerle gideyim. Diğer evde odana bırakırım."

Genç adam neredeyse gülecekti çünkü dün gece yattıklarıyla bugün sabah kalktıkları çizgi bambaşkaydı.

"Esra hayırdır? Ben günaydın öpücüğü beklerken sen ilk günden terk mi ediyorsun?"

Sesi alaycı çıksa da durumu anlamlandıramadığı aşıkardı adamın.

"İ-istemiyorum."

Esra gözlerini yere indirmiş içine içine konuşuyordu.

"Neyi istemiyorsun?"

Yiğit Ali'nin eli anında kızın çenesini bulmuş yukarı doğru kaldırmıştı başını. Gözleri yeniden buluşmuştu. Genç adamın eladan yeşile çalan gözleri Esra'nın koyu renk gözlerinin en içine bakıyordu.

"Bunu işte. Bu durumu istemiyorum. Senin ne zaman sıkılacağını bekleyemem ben kusura bakma."

Esra'nın içinde bulunduğu ruh hali öyle karmaşıktı ki Yiğit Ali somut olarak görebiliyordu. Üzgün çıkan sesi cümlelerin başından sonuna hırçınlaşıyordu.

"Dün gece bana güvendiğini düşünüyordum."

Genç kız yeniden başıyla onayladı adamı. Usul usul konuşuyordu.

"Dün orada elimden tutan, evinde kaldığım adama çok güveniyorum zaten. Biliyorum ki ondan bana asla zarar gelmez. Sana insan olarak çok güveniyorum evet bu doğru ama..."

Kızı konuşmaya teşvik etmek için yeniden göz göze gelen adam

"...ama..."

dedi.

Esra gözleri dolu dolu devam etti.

"...ama beni öpen, sevgilisiymiş gibi davranan Yiğit Ali'ye güvenmiyorum. Dün gece uyumadan önce düşündüğüm şey başıma gelenler değildi biliyor musun? Sabah uyandığımda senin bana nasıl davranacağını. Hiç o sözleri söylememiş gibi mi davranırsın acaba diye düşündüm. Belki de dalga geçer konuyu kapatır dedim."

Yiğit Ali tüm bunları hak ettiğini biliyordu ama duymak canını sıkıyordu.

"Buradayım ve söylediğim her şeyin arkasındayım."

Genç adamın sesi çok net çıkıyordu.

"Evet buradasın ama ne zamana kadar Yiğit Ali? Sıkılana kadar mı ya da benim senin beklentilerini karşılayamayacağım noktaya geldiğimiz zamana kadar mı? Belki de elde etme dürtün bitip her şey rutine bindiğinde işin heyecanı kaçana kadardır kim bilir?"

Esra'nın gözünden yaşlar peşi sıra akıyordu.

"Ben durup senin ne zaman arkanı dönüp koyup gideceğini bekleyemem. Eninde sonunda biteceğini bildiğim bir şeyin içinde kendimi bulmak istemiyorum."

Yiğit Ali kızın yüzünü avuçlarını arasına alıp önce gözyaşlarını sildi.

Esra dışarıdan oldukça güçlü ve dik görünürdü. Hazırcevaptı, kendisini çok iyi savunurdu. Oldukça dişli bir kızdı. Genç adam onu ne denli üzdüğünün idrakına son zamanlarda yeni yeni varıyordu. Daha doğrusu aklı başına yeni geliyordu.

"Eğer bu söylediklerin gerçekleşecek olsaydı ya da gerçekleşmesi umrumda olmasaydı bu kadar zamandır senden uzak durmak yerine seni ilk beğendiğim gün Konya'da peşine düşerdim. Hevesimi alıncaya kadar takılırdık ve biter giderdi."

Uzun zamandır sana karşı irade savaşı veriyorum Esra.

Nafile bir çaba içindesin benden uzak durmana izin vermem. Dersen ki Yiğit Ali uğraştıracağım seni. Olur buyur uğraştır."

Esra'nın aklı bulanmış görünüyordu.

"Anlamıyorum gerçekten anlamıyorum ne değişti de birdenbire bu kadar makul bir adam oldun sen?"

Yiğit Ali bilindik gülümsemesini sundu genç kıza. Esra'nın gözleri ister istemez o yan gülüşe gidiyordu.

"Çok makul bir adam olduğumu iddia etmiyorum. Mesela o it çevrende dolaşmayacak bundan sonra. Seninle en ufak bir iletişimde makul davranan ben olmam."

Yine başlamıştı damarına basmaya bu adam!

"Her şeyi yoluna koyduk bir sıkıntımız bu kaldı değil mi?"

Genç adam her zamanki umursamazlığıyla konuştu.

"Merak etme zamanla yoluna koyacağız her şeyi."

Eğilip kızın boyun girintisine kocaman bir öpücük kondurdu.

Esra dur diyemeden boynunda hissetmişti adamın sıcak dudaklarını.

"Yiğit Ali!"

Hala kızın sıcaklığında oyalanan genç adamın sesi sakın çıkıyordu.

"Hmm..."

Esra bir hışım uzaklaştırdı kendine sarılan adamı.

"Sen beni böyle her istediğinde öpemezsin! Ben ilişki falan istemiyorum diyorum duymuyor musun?"

Oldukça uzun zamandır kendisine hayranlık beslendiğini bilen bir adamın eminliği vardı Yiğit Ali'de.

"Duyuyorum ama söylediklerinle değil gerçekten istediklerinle ilgileniyorum."

Cümleinin sonuna doğru gözü alenen dudaklarındaydı adamın ve genç kızın eli ayağına dolanmak üzereydi. Bu durum bünyesinde sinir olarak birikiyordu.

"Bak sen en başından beri haklıydın ben seninle aşık atamam. Bu konuyu bir daha açmayalım."

Esra arkasına bile bakmadan koşarak kaçmak istiyordu. Yiğit Ali böyle davranmaya devam ederse kalan azıcık aklı da buhar olup gidecekti. İnsanın aşık olduğu kişiye karşı koymasđ çok zordu.

O arada Esra'nın telefonu iki kez çaldı kapandı. Arayan Cengiz beydi. Geldiğini haber ediyordu.

"Tamam git hadi eve dinlen hala yorgun görünüyorsun. Akşam ararım seni."

Ohoo Esra kime diyordu ki?

Daha fazla bir şey demeden kapıya doğru yürüdü. Ayağında burada giydiği kocaman içi kürklü ev terlikleri vardı. Kapı ağzında kendi ayakkabılarını mı giyse yoksa ev terlikleriyle mi gitse tereddütü yaşarken içeri odadan Yiğit Ali geldi yanına.

Elinde içi koyun yününe benzeyen ve oldukça kalın görünen bir mont vardı.

"Uzat kollarını."

Esra hala ses çıkarmıyordu. Adamın talimatına uydu. Montu giydirdikten sonra içinde kalan saçlarını da kendisi çıkarmıştı Yiğit Ali.

Bu kadar yakın temas Esra'nın kalbindeki kadrolu kelebekleri fazla mesaiye zorluyordu.

Genç kız ne olduğunu anlayamadan Yiğit Ali bir ayağının üzerine çömelerek elindeki çorabın düğümünü açtı.

"Ayaklarını da uzat bakalım."

Esra katta bir tane daire olduğunu bildiği halde telaşla hızla etrafına bakındı.

"Y-Yiğit Ali ne yapıyorsun kalk lütfen."

Bir yandan da o kadar mahçup olmuştu ki sesi neredeyse ağlamaklı çıkacaktı.

"Esra bu soğukta çıplak ayakla gitmeyi düşünmüyorsun heralde? Kimse görmez merak etme."

Konu çıplak ayakla gitmekti zaten(!)

Yüzündeki o arsız ifadeyle 'kimse görmez' diyordu bir de.

"Tamam ver ben kendim giyerim kalk ne olur ya"

Kızı duymazdan gelen adam bileğinden tutup terliğin içinden çıkardı bir ayağını. Güzel, küçük ayağında dikkatini çeken bir ayrıntı olmuştu.

"Senin ayağında neden kırmızı oje var? Dünkü ayakkabın kapalıydı."

Yiğit Ali'nin sesi aksi mi çıkıyordu?

"Sana ne ya Allah Allah!"

Cevabını almadan bir işin ucunu bıraktığı da görülmemiş şeydi doğrusu genç adamın.

"Niye sürüldü bu oje?"

Doğrudan Esra'nın gözlerinin içine bakıyordu ve fazlasıyla ısrarcıydı.

"Yahu yeni sürmedim ki zaten kaç gündür var. Hep sürerim ben. Deli misin nesin taktın ojeme."

Garip bir rahatlama yaşadı Yiğit Ali. Bir an da olsa akla mantığa uymayan bir kıskançlık ele geçirmişti adamı.

"Fazla seksi ama çok yakışmış."

Genç adam bir an bile gözlerini genç kızın gözlerinden çekmeden ayak bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurup kalın çorabı giydirdi.

"Yiğit Ali!"

Esra ayağını kurtarmaya çalışırken adam kıvrak bir hareketle diğer tekini de giydirmiş ve ayağa kalkmıştı.

Uzun boğazlı, kalın çorap bacaklarının hiç değilse bir kısmını kapatmıştı dışarıdaki soğuğa karşı.

"Daha fazla dikilirsen kendime çekip öpeceğim seni."

Genç kız şaşkınlıkla itiraz etti.

"Sakin bak..."

İşaret parmağıyla da uyarı veriyordu adama. Sonrasında arkasını dönüp koşturarak kocaman terlikleri ve üzerine en az beş beden büyük montuyla merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Arkasında kendine sırtıarak bakan bir Yiğit Ali bırakarak.

Esra çeşitli itiraz ve isyanlarla evden ayrıldıktan sonra genç adam kapıyı kapatıp içeri girmiş ve az önce kalktığı koltuğa kendini geri bırakmıştı.

Rahatlamış hissediyordu.

Sorumluluklar olmadan mutsuz yaşamaktansa Esra'yla olup yola gelmeyi tercih etmişti.

Kabul ediyordu kolay değildi. Yiğit Ali gibi 'rüzgar nereden eserse' insanı için daha da zordu bu seçim ama mutlu hissediyordu.

Hanımefendi kendisini uğraştıracaktı anlaşılmıştı. Elinden geleni ardına koymasındı. Onların en başından beri ilişki dinamikleri birbirleriyle uğraşmak üzerine olduğu için bu durumdan tuhaf bir zevk duyuyordu Yiğit Ali.

Islık çalarak yerinden doğruldu ve kahve makinesinin yanına gitti. Önce bir kahve içip ayılması gerekiyordu. Sonrasında ise halletmesi gereken Eleni meselesi vardı.

Kadına fazla ayar olmuştı. Ona da bir ayar vermesi şarttı.

Hazırlanıp evden çıktığında soluğu Eleni'nin meyhanesinde almıştı. Gündüz vakti genelde otel işleriyle ilgileniyor olurdu.

Resepsiyondaki görevli genç çocuk gayet iyi bilirdi Yiğit Ali'yi.

"Hoşgeldiniz efendim."

Başıyla selam verdikten sonra sordu.

"Eleni nerede?"

Sesi tahammülsüz çıkıyordu adamın.

"Arka bahçede Yiğit Ali bey. Havuz kenarında bakım işleriyle ilgileniyordu.

Eliyle resepsiyon masasına vurarak "Eyvallah" deyip uzaklaştı Yiğit Ali.

Özellikle bahar ve yaz aylarında oturması çok keyifli bir bahçeydi burası. Çok büyük olmayan bir süs havuzu ve etrafındaki beyaz demirden yapılma motifli masalar, aynı desenden narin sandalyeleriyle çok tatlı bir görüntü oluşturmdu.

Masaların üzerine rengarenk çiçekler konulur, her masanın başında muhakkak gölgelik yapacak bir şemsiye bulundurulurdu butik otelin bu arka bahçesinde.

Havuz başına geldiğinde Eleni mermer saksılarda bulunan kurumuş çiçekleri temizliyordu. Üzerlerindeki karlar erimiş kötü bir görüntü oluşturmdu.

Genç adamın gelmesiyle elindeki eldiveni çıkarıp doğruldu kadın.

"Yiğit Ali hoşgeldin."

Hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlılığını koruyabilmesi dikkat çekiciydi.

"Ben de öyle olsun isterdim Eleni."

Sesinde korkunç bir mesafe vardı adamın.

"Yiğit Ali gerçekten üzgünüm. O kadın geldi ve ortalığı birbirine kattı. Seni de beni de rezil etti."

Aksanlı kırık Türkçesiyle tüm olanların faturasını Bahar'a kesmeye çalışıyordu. Yiğit Ali tıslayarak güldü.

"Hatırla mısın Eleni seninle tanıştığımızda benim o zamanki sahip olduğum mekanlardan birinde baristalık yapıyordun."

Kadın onaylar şekilde salladı başını.

"Yunanistan'dan kaçıp gelmişsin buraya kimsen yok. Belalı kocan peşinde. Doğru düzgün dilin yok, paran yok."

O dönem Eleni gerçekten de çok zor durumdaydı.

"Sana ağabeyimden bile önce kim sahip çıktı? Kim koruyup kolladı seni peşindekilerden?"

Yiğit Ali o dönem Eleni'yi abla yerine koymuş kol kanat germişti.

"Sana ömrüm boyunca borçlu kalacağım Yiğit Ali."

Genç adam kadının gözlerinin içine bakarak tebessümle 'evet' manasında başını salladı.

"Sonrasında bu meyhaneyi açtık çok geçmedi sana devrettim sırf sen kök sal, kimseye muhtaç olma diye. Akıllı kadınsın işleri büyüttün yukarısını satın aldın. Geçmişe bir çizgi çektin, hayatını sıfırdan kurdun."

Biraz duraksayarak devam etti adam.

"Ben neyi atlamışım biliyor musun? Yalnızca senden dinledim ben her şeyi. O çizgi çektiğin insandan da bir duymak gerekiyormuş."

Ceketinin cebinden bir ilaç kutusu çıkardı.

"Bu kadar kurnaz bir kadın olduğunu öngöremeyişim de benim cezam olsun."

Eleni şaşkınlıkla kocaman kocaman açtığı gözleriyle ilaca bakıyordu. Tam itiraz etmeye çalışacaktı ki Yiğit Ali tarafından susturuldu.

"Nasıl ki sana tüm bunları tek bir karşılık beklemeden verdiysem..."

Elleriyle etrafı gösterip şöyle bir adımladı. Her bir yeri göstermek istercesine.

"...Tek bir saniyede de geri alırım. Ben senin kötü yüzünle tanıştım şimdi sıra sende."

Elindeki ilacı az ilerideki havuza fırlatıp kadının tek bir kelimesini dahi dinlemeden arkasını döndü.

Eleni defalarca kere arkasından seslenmiş durdurmaya çalışmıştı fakat boşuna çabaydı. Yiğit Ali Eleni isminin üzerini çizmişti.

Çıkışta arabaya binerken yanına yaklaşan adamlardan birini tembih etti.

"Kimsenin burnu dahi kanamayacak dikkatli olun. Söylediğim yerden başlayın."

Devamında gaza basıp hızla ayrıldı bulunduğu yerden.

Bunca iyiliğin üzerine nankörlük ve sinsilikle cevap verilmemiş olsaydı bu denli bilenip intikam alma gereğinde bulunmazdı genç adam.

Başta ağabeyine olmak üzere Bahar'a, kardeşim dediği kişilere dahası kapıdaki adamlarına bile rezil etmişti bu kadın kendisini.

Şirkete doğru yola koyuldu.

Ağabeyi ve Nejat'la katıldıkları iki saatlik yönetim kurulu toplantısından sonra odasına geçen genç adamın telefonu çaldı.

Söylediği üzere iş tamamı.

Akabinde hemen Bahar'ı aradı.

Bebek odasından çıktığı sırada telefonu çalan genç kadın aceleyle kapılarını kapatıp kendini koridora attı. Artık uyandıkları an bir daha asla uyumuyorlardı minik aslanlar.

"Efendim "

Arayan Yiğit Ali'ydi.

"Yenge"

Bu ses tonunu biliyordu genç kadın. Biraz sonra şaşıracağı bir şey söyleyecekti kesin.

"Gönder gelsin yengesi."

Bu kız sesinden tanıyordu artık kendisini. Çok tehlikeli olduğunu düşündü Yiğit Ali ve de fazla sevimli.

"Bahar hemen televizyonu aç sana söyleyeceğim kanala çevir."

Asla böyle bir şey beklemeyen Bahar dumur olmuştu.

"Allah aşkına Yiğit Ali ne çeviriyorsun sen?"

Genç adamın sesi sabırsız çıkıyordu.

"Hadi hadi vakit yok hemen aç."

Bahar koşturarak Yiğit Ali'nin söylediği kanalı açtı. Gün ortası haberleri vardı. İstanbul'da bir butik otelde çıkan yangından bahsediyordu.

'Butik otel mi?'

Fazla tanıdık gelmişti görüntüdeki otel. Daha dün gibi canını sıkacak kadar tanıdık hem de.

Tabelada 'Eleni' ismini görünce bir kere daha kan beynine sıçradı.

Otelin önünden yayın yapan muhabir 'nedeni hünüz belli olmayan bir sebeple çıkan yangın' diyordu.

Bahar'ın bir fikri vardı elbette.

"Y-Yiğit Ali?"

Genç adamın sesi kendinden oldukça emin çıkıyordu.

"Çok talihsiz bir olay maalesef. Yangın kral dairesinde çıkmış diyorlar. Meyhane de otel de kullanılamaz hale gelmiş."

Bahar şaşkınlıktan ne diyeceğini bilememişti. Bu işi Yiğit Ali'nin yaptırdığı aşıkardı. Bir de malum odayı işaret ediyordu laf arasında.

"İçindeki misafirlere kötü bir şey olmuş mu?"

Netice de bir sürü masum insan vardı.

"Çok şanslılarmış kimsenin burnu bile kanamamış."

Genç kadın derin bir nefes verdi. Çok şükürdü.

Herkesin iyi olduğunu duyduktan sonra tuhaf bir tatmin hissetti. Geçmişe dair tek bir iz kalmamış yanıp kül olmuştu o odayla birlikte. Otel ya da meyhane umrunda değildi. Hatta o kadar zarara gerek bile yoktu Bahar'a göre ama o oda için aynı şeyleri söyleyemiyordu.

"Ne yapsak bir kahve mi içsek biz sizinle?"

Telefonda soracaklarını rahat rahat soramıyordu genç kadın. Çok da merak etmişti.

Bahar'ın meraklı hallerini Yiğit Ali tebessümle yanıtladı.

"Eve geçeceğim birazdan buyur gel beklerim."

Sevmişti bu fikri Bahar. Telefonu kapatır kapatmaz hazırlanmaya koyuldu.

....

Bu arada açmış olduğum instagram hesabımızı takip edebilirsiniz canlarım.

@baharistanyaziyor